

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Antoni M. Alcover polemista: els anys de *La Aurora* (1910-1916)

Llorenç Mas Perelló

ADVERTIMENT. La consulta d'aquesta tesi queda condicionada a l'acceptació de les següents condicions d'ús: La difusió d'aquesta tesi per mitjà del servei TDX (www.tdx.cat) i a través del Dipòsit Digital de la UB (diposit.ub.edu) ha estat autoritzada pels titulars dels drets de propietat intel·lectual únicament per a usos privats emmarcats en activitats d'investigació i docència. No s'autoritza la seva reproducció amb finalitats de lucre ni la seva difusió i posada a disposició des d'un lloc aliè al servei TDX ni al Dipòsit Digital de la UB. No s'autoritza la presentació del seu contingut en una finestra o marc aliè a TDX o al Dipòsit Digital de la UB (framing). Aquesta reserva de drets afecta tant al resum de presentació de la tesi com als seus continguts. En la utilització o cita de parts de la tesi és obligat indicar el nom de la persona autora.

ADVERTENCIA. La consulta de esta tesis queda condicionada a la aceptación de las siguientes condiciones de uso: La difusión de esta tesis por medio del servicio TDR (www.tdx.cat) y a través del Repositorio Digital de la UB (diposit.ub.edu) ha sido autorizada por los titulares de los derechos de propiedad intelectual únicamente para usos privados enmarcados en actividades de investigación y docencia. No se autoriza su reproducción con finalidades de lucro ni su difusión y puesta a disposición desde un sitio ajeno al servicio TDR o al Repositorio Digital de la UB. No se autoriza la presentación de su contenido en una ventana o marco ajeno a TDR o al Repositorio Digital de la UB (framing). Esta reserva de derechos afecta tanto al resumen de presentación de la tesis como a sus contenidos. En la utilización o cita de partes de la tesis es obligado indicar el nombre de la persona autora.

WARNING. On having consulted this thesis you're accepting the following use conditions: Spreading this thesis by the TDX (www.tdx.cat) service and by the UB Digital Repository (diposit.ub.edu) has been authorized by the titular of the intellectual property rights only for private uses placed in investigation and teaching activities. Reproduction with lucrative aims is not authorized nor its spreading and availability from a site foreign to the TDX service or to the UB Digital Repository. Introducing its content in a window or frame foreign to the TDX service or to the UB Digital Repository is not authorized (framing). Those rights affect to the presentation summary of the thesis as well as to its contents. In the using or citation of parts of the thesis it's obliged to indicate the name of the author.

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

**Antoni M. Alcover polemista:
els anys de *La Aurora* (1910-1916)
Volum III
Annexos IV-VI**

Llorenç Mas Perelló

Directora i tutora

Maria-Pilar Perea Sabater

Tesi doctoral

Programa de doctorat en Estudis Lingüístics, Literaris i Culturals

Departament de Filologia Catalana i Lingüística General

Universitat de Barcelona

2022

Una signatura manuscrita en tinta negra que llegeix "Llorenç Mas Perelló". La signatura està situada sobre una línia horitzontal que s'estén cap a la dreta.

Taula de continguts

Volum III

Annex IV. Síntesi dels continguts dels textos polèmics	3
Annex V. Resums dels continguts de tots els textos polèmics	73
Annex VI. Índex antroponímic	370

Annex IV

Síntesi dels continguts dels textos polèmics

En aquest annex es presenta una síntesi del contingut de cada text polèmic. La informació està ordenada d'aquesta manera: a la primera columna, s'indica el tema; a la segona, el número de *La Aurora* en què es troba el text i, a la tercera columna, hi ha la síntesi del contingut.

TEMA	NÚM.	SÍNTESI DEL CONTINGUT
POLÍTICA	182	Fracàs electotal del partit liberal en les eleccions britàniques.
POLÍTICA	182	Tot i compartir partit, Jiménez Moya no comparteix les paraules de Lerroux en el manifest de 1906.
POLÍTICA	182	Els lerroxistes són els principals culpables de la Setmana Tràgica.
RELIGIÓ	183	El cristianisme vol seguidors passius, que no qüestionin el poder.
POLÍTICA	183	Els lerroxistes defensen la llibertat però ataquen grups de catòlics que van a un aplec.
POLÍTICA	185	Els republicans i els socialistes volen canviar-ho tot però no tenen una alternativa.
RELIGIÓ	185	Els cacics han fet ascendir Antoni M. Alcover.
RELIGIÓ	185	Els catòlics voldrien cremar les escoles laiques.
POLÍTICA	185	Els lerroxistes, culpables de l'atac a Salmerón i Cambó a Hostafranchs.
POLÍTICA	185	Alcover, acusat de ser deixeble dels polítics de la Lliga.
POLÍTICA	185	La Guerra del Rif és necessària per salvar l'honor d'Espanya.
POLÍTICA	186	Duez es quedà amb gran part dels doblers liquidats per la venda de béns dels ordes religiosos.
POLÍTICA	186	Els arrendataris han de passar a ser propietaris després d'un temps de pagar lloguer.
EDUCACIÓ	186	A França des que l'ensenyament és laic, hi ha augmentat la criminalitat.
RELIGIÓ	186	Càstigs per sancionar la indisciplina dins l'orde dels dominics.
ESTAT/ESGLÉSIA	186	L'Església treu un profit dels doblers que rep de l'Estat.
POLÍTICA	187	Atrocitats dels carlins durant l'alçament carlí de Manacor el 1835 (Llorençada).
EDUCACIÓ	187	L'escola laica segons Giner de los Ríos.

POLÍTICA	187	Segons Jiménez Moya, els republicans i els socialistes no han cremat mai res.
EDUCACIÓ	187	L'escola laica és responsable de la Setmana Tràgica.
EDUCACIÓ	187	Manifest de l'aplec de Manacor contra les escoles laiques.
POLÍTICA	188	Els republicans, en governar, es recordaran dels que no anaven als seus actes.
POLÍTICA	188	Els lerrouixistes demanen respecte per tothom però no respecten els que pensen diferent.
RELIGIÓ	189	Galileu va ser processat per l'Església per voler demostrar que la Terra volta el Sol.
RELIGIÓ	189	Els jueus varen preferir Barrabàs a Jesús per por al conservadorisme cristià.
RELIGIÓ	189	Abans del segle XI, els capellans es podien casar.
EDUCACIÓ	189	Les famílies no haurien de dur els fills a escoles laiques.
POLÍTICA	189	L'errada de Jaime Ortega durant la Guerra de Cuba.
POLÍTICA	189	Els lerrouixistes just atacaven els convents on els clergues no es defensaven.
POLÍTICA	189	Els republicans i els socialistes avaloten els aplecs dels seus adversaris polítics.
ESTAT/ESGLÉSIA	189	L'Estat vol apoderar-se de les caixes rurals.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	190	A l'aplec catòlic de Manacor del 10.04.10 només hi havia dones enviades per capellans.
POLÍTICA	190	Els lerrouixistes varen penjar enramades per les cases, sense demanar permís als propietaris.
POLÍTICA	190	Els republicans i els socialistes gairebé no controlen cap periòdic.
EDUCACIÓ	191	A Espanya els únics que defensen l'escola laica són els enemics del cristianisme.
ESTAT/ESGLÉSIA	191	Espanya dedica cada any més de 600 milions al clergat.
EDUCACIÓ	191	En les escoles laiques s'ensenya allò que és útil per a la vida.
POLÍTICA	191	Alumnes d'escoles laiques varen perpetrar els crims de la Setmana Tràgica.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	191	Conservadors i carlins obtenen millors resultats que republicans i socialistes en les eleccions del 8.05.1910.
RELIGIÓ	191	Antonio García Vao va ser assassinat per clericals.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	191	8000 persones en la festa del treball del primer diumenge de maig de 1910.
POLÍTICA	191	Com els republicans, els carlins van cometre atrocitats en la Revolució de 1868.
POLÍTICA	191	Republicans darrere els robatoris a Can Clar i Son Gravet (Llucmajor).
EDUCACIÓ	191	Josep Fuset i Tubià amonestat per parlar contra la religió a classe.
POLÍTICA	191	Els joves de les societats lerrouixistes van ser els més actius durant la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	192	Integritat moral de Pablo Iglesias.

EDUCACIÓ	192	La qüestió de les escoles laiques ha posat cara a cara clericals i anticlericals.
POLÍTICA	192	Entesa entre liberals i conservadors després de les eleccions del 8.05.1910.
RELIGIÓ	192	Seminaristes de Girona intenten cremar un quiosc que tenia un anunci contra la religió.
POLÍTICA	192	Espanya havia d'intervenir a Marroc per fer-se valer davant els altres països.
POLÍTICA	193	Desunió entre el republicans mallorquins (adreçat a <i>La Justicia</i>)
POLÍTICA	193	Els republicans solucionaran els problemes d'Espanya.
POLÍTICA	193	Benito Pérez Galdós és un mal escriptor i un mal polític.
POLÍTICA	193	Triomf republicà a les ciutats espanyoles en les eleccions del 8.05.1910.
POLÍTICA	193	Debilitat de la monarquia espanyola després de les eleccions del 8.05.1910.
POLÍTICA	193	Els republicans no tenen autoritat per parlar de castedat.
RELIGIÓ	193	Defensa dels tribunals de la Inquisició.
POLÍTICA	194	Immoralitat de Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	194	Una república és inviable a causa de l'anticlericalisme dels republicans espanyols.
RELIGIÓ	194	Els Evangelis van ser escrits cent anys després de la mort de Jesús.
POLÍTICA	195	L'atemptat de Madrid del 23.05.1910 va ser perpetrat per anarquistes.
POLÍTICA	195	Hipocresia de Nicolás M. Rivero.
POLÍTICA	195	García Cortés veia la violència com un factor col·lateral.
RELIGIÓ	195	Immoralitat del cardenal Wolsey, Joan X, Climent V, Benet XIII (Pere de Lluna), Sixte IV, el cardenal Cèsar Borgia, Sergi III i Alexandre VI.
LLENGUA	195	Alcover és groller quan escriu (adreçat a <i>La Justicia</i>).
POLÍTICA	196	Els republicans, responsables que Maura no sigui president el 1910.
POLÍTICA	196	Segons Melquíades Álvarez, els republicans han hagut de lluitar contra els cacics i contra l'Església en els comicis de 1910.
POLÍTICA	196	El republicanisme és violència.
POLÍTICA	196	Els republicans són incapaços de garantir la llibertat i l'ordre.
POLÍTICA	196	Els republicans, obsessionats a laïcitzar l'Estat.
RELIGIÓ	196	L'Església està desacreditada.
POLÍTICA	196	La Primera República va maltractar l'exèrcit espanyol.
POLÍTICA	196	Melquíades Álvarez, contra Canalejas perquè aquest no l'ha fet ministre.
POLÍTICA	196	La revolució que instaurarà la república és imminent.
POLÍTICA	196	Els republicans rics haurien de repartir els seus diners entre els pobres.
POLÍTICA	196	Lerroux no pagava els caixistes del seu periòdic.
POLÍTICA	196	Lerroux, usurer.
ESTAT/ESGLÉSIA	186	Confiscació dels bens dels ordes religiosos a França.
EDUCACIÓ	186	Laïcització de l'educació a França.

LLENGUA	257	Alcover va rebre una subvenció de la diputació de Barcelona per elaborar el Diccionari.
DISPERSA	386	L'alcoholisme és més habituals entre els obrers d'esquerres.
POLÍTICA	497	Els problemes d'Espanya tenen l'origen en la mala gestió de la pluralitat nacional.
ESTAT/ESGLÉSIA	197	Canalejas i els ordes religiosos.
POLÍTICA	197	Manifest de Lerroux.
RELIGIÓ	197	Els Pares de l'Església i la propietat privada.
RELIGIÓ	197	Violacions perpetrades per catòlics.
HISTÒRIA	197	Ascendència dels mallorquins.
RELIGIÓ	197	Les almoines d'Alcover.
DISPERSA	198	Servei militar.
DISPERSA	199	Visita ministre Fermín Calbetón a Manacor.
ESTAT/ESGLÉSIA	199	Despesa de l'Estat en clergat (adreçat a <i>La Justicia</i>)
RELIGIÓ	200	Herència d'Antoni M. Alcover i els seus germans.
RELIGIÓ	200	Dispenses matrimonials.
RELIGIÓ	200	Pràctica d'exorcismes a Carles II d'Espanya.
RELIGIÓ	200	Imposició del catolicisme.
RELIGIÓ	200	Tortura de Galileu.
RELIGIÓ	200	Presumpta teoria de Cánovas del Castillo sobre la Inquisició.
RELIGIÓ	200	Mort de Jordano Bruno (adreçat a <i>La Justicia</i>).
POLÍTICA	200	Postura de la I República davant l'incident del Virginius.
RELIGIÓ	198	Propietats dels capellans.
RELIGIÓ	198	Celibat dels capellans.
RELIGIÓ	198	Error a l'hora de situar els papes dins la Història.
RELIGIÓ	199	Dret dels cristians a rebel·lar-se.
POLÍTICA	200	Contra Pi i Margall.
POLÍTICA	200	Contra Pablo Iglesias.
POLÍTICA	200	Aldarulls a Lluçmajor arran de la caiguda d'Isabel II.
RELIGIÓ	200	Defensa del bisbe Jacint Cervera.
RELIGIÓ	200	Matança d'hugonots a París el 1572 (adreçat a <i>La Justicia</i>).
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	201	Festa de les escoles de Manacor.
POLÍTICA	200	Discurs de la Cierva a les Corts en resposta a Pablo Iglesias.
POLÍTICA	201	Antoni Maura, culpable de la mort de Ferrer i Guàrdia (adreçat a Jiménez Moya).
POLÍTICA	202	Les diferents facetes d'Alejandro Lerroux.
POLÍTICA	202	Atemptat d'Hostafranchs contra Cambó i Salmerón.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	202	Debat sobre la força dels antilcericals i dels catòlics.
POLÍTICA	203	El paper dels lerrouxistes en el procés contra Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	203	El paper dels lerrouxistes durant la Setmana Tràgica: de condemnar-la a defensar-la.
POLÍTICA	203	Pérez Galdós i Pablo Iglesias titllen de covards els líders republicans pel seu paper durant la Setmana Tràgica.
ESTAT/ESGLÉSIA	206	Desvincular-se del Vaticà afavoriria el progrés d'Espanya.
RELIGIÓ	206	Presumpte cas de pederàstria a Alemanya.
EDUCACIÓ	206	La maldat dels alumnes de l'escola laica.
RELIGIÓ	206	Sobre el fet de fer-se monja o frare.
RELIGIÓ	206	El vincle entre Església i rics.
RELIGIÓ	206	Veritat o falsedat del Gènesi.
RELIGIÓ	207	El sou del capellà de Sant Llorenç des Cardassar.
RELIGIÓ	207	Sobre el nombre elevat de convents en algunes regions espanyoles.
POLÍTICA	207	Sobre si l'ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar està alineat amb l'anticlericalisme de Canalejas.
ESTAT/ESGLÉSIA	207	Sobre si el trencament amb el Vaticà és el primer pas cap a l'emancipació dels espanyols.
ESTAT/ESGLÉSIA	207	Sobre si els papes al llarg de la Història han desposseït reis per interès propi.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	207	Sobre la fi del catolicisme
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	207	Sobre la possibilitat que hi hagi una guerra civil a Espanya
POLÍTICA	207	Sobre l'origen bandejat dels exèrcits carlistes.
POLÍTICA	207	La Setmana Tràgica evidencia que la revolució és possible a Espanya.
ESTAT/ESGLÉSIA	208	Sobre els privilegis de què gaudeixen els clergues a Espanya, segons <i>The Times</i> .
RELIGIÓ	208	Si una persona se sent cridada per Déu hi ha d'acudir, desoïnt, si s'escau, la família.
RELIGIÓ	208	Sobre la licitud del tiranicidi.
RELIGIÓ	208	Presumpte cas de pederàstria al col·legi Sant Alfons de Felanitx.
POLÍTICA	209	L'integrisme de Segismon Pey Ordeix.
POLÍTICA	209	Sobre la suspensió de les garanties constitucionals durant la vaga de miners a Bilbao.
ESTAT/ESGLÉSIA	210	Sobre l'entrada a Espanya de cent mil religiosos.
RELIGIÓ	210	Sobre la vida regalada dels frares.
DISPERSA	210	Sobre la conveniència d'acudir als cercles d'obrers catòlics.
POLÍTICA	211	Sobre si el socialisme és catalanista.
RELIGIÓ	211	Sobre l'existència de Déu.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	214	Sobre l'assistència a l'aplec socialista de Capdepera del 2.10.1910.
POLÍTICA	214	Sobre l'enveja dels republicans espanyols cap als republicans portuguesos.
RELIGIÓ	214	Sobre el dret diví.
POLÍTICA	214	Sobre Ramon Clement.
ESTAT/ESGLÉSIA	214	Despesa de l'Estat en clergat (adreçat a <i>El Ideal</i>).
POLÍTICA	214	Sobre el respecte per la vida per part dels revoltats durant la Setm Tràgica.
CATOLICISMEVSANTI CLERICALISME	214	Sobre l'assistència a l'aplec republicà de Manacor del 26.9.1910.
POLÍTICA	214	Els paràsits de la societat: capitalistes i clergues.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	214	Sobre la pèrdua d'influència del catolicisme a Berlín.
POLÍTICA	216	Ferrer i Guàrdia, màrtir.
RELIGIÓ	216	Sobre la fugida d'Agar de la casa d'Abraham.
RELIGIÓ	216	Presumpte cas de pederàstria al convent de Santa Isabel de Barcelona.
RELIGIÓ	216	Presumpte cas de pederàstria a una escola dels Hostalets, Palma.
RELIGIÓ	216	Els abusos que es cometien dins les esglésies.
RELIGIÓ	216	Presumpta possessió i ús d'armes per part dels jesuïtes de Lisboa.
POLÍTICA	216	Hipocresia dels republicans amb relació a la pena de mort.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	216	Sobre la força del setmanari <i>La Aurora</i> .
ESTAT/ESGLÉSIA	217	Sobre l'ús del convent dels dominics per part dels frares o la guàrdia civil.
POLÍTICA	217	Sobre la retirada de Maura de la política.
RELIGIÓ	217	El catolicisme mitiga la capacitat de raonar dels seus fidels.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	217	Sobre la força dels republicans dins Espanya.
RELIGIÓ	217	Presumpta vida luxuriosa de les monges.
POLÍTICA	217	Lerroux, escridassat pels seus.
RELIGIÓ	218	El matrimoni civil és un concubinatge.
RELIGIÓ	218	El Papa i la llibertat de cultes a Espanya.
RELIGIÓ	218	La secularització dels cementiris.
ESTAT/ESGLÉSIA	218	Necessitat d'expulsar els clergues d'Espanya.
POLÍTICA	218	Sobre si els republicans estan contra la religió.
ESTAT/ESGLÉSIA	218	Sobre si els frares i les monges manen dins Espanya.
ESTAT/ESGLÉSIA	218	Sobre la retirada de les 3000 pessetes anuals que l'ajuntament de Palma dedica a festes religioses.
ESTAT/ESGLÉSIA	218	Despesa de l'Estat en clergat (adreçat a Muñiz Bardanca <i>El Ideal</i>)
POLÍTICA	218	Sobre si Espanya és el país més ric del món.

RELIGIÓ	218	Un mort estigué tres dies sense enterrar perquè no podia pagar drets parroquials.
ESTAT/ESGLÉSIA	218	Despesa de l'Estat en clergat (adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
ESTAT/ESGLÉSIA	218	Els diners que l'ajuntament de Manacor dedica a festes religioses.
RELIGIÓ	219	Sobre l'actitud dels catòlics davant les crítiques.
RELIGIÓ	219	Sobre el celibat de cinc monges portugueses.
RELIGIÓ	219	Ser periodista clerical implica mentir.
POLÍTICA	219	Sobre si el republicanisme té més força que mai dins Espanya.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	219	Batussa entre catòlics i anticlericals a Calatayud.
POLÍTICA	219	Legitimitat dels assalts a convents durant la Setmana Tràgica (adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
RELIGIÓ	219	Presumpta agressió a una nina per part de monges de la Caritat.
RELIGIÓ	219	Acusacions gravíssimes contra un capellà dels Hostalets.
POLÍTICA	219	Maura, culpable de moltes morts.
RELIGIÓ	219	L'encàrrec de Déu a Abraham.
RELIGIÓ	219	Impossibilitat de comunicar-se amb Déu.
RELIGIÓ	220	Mort sense viàtic.
RELIGIÓ	220	Pèrdua de la fe.
POLÍTICA	220	Contradiccions sobre què és la guerra.
RELIGIÓ	220	Un home ric mor i deixa una gran quantitat de diners per a misses i res per als més desfavorits.
POLÍTICA	220	La retirada de la subvenció al laboratori de Portopí.
POLÍTICA	220	Obrers i jornalers són els únics que generen riquesa i els únics que en són desposseïts.
RELIGIÓ	220	Pius X i el modernisme.
POLÍTICA	216	Els revolucionaris portuguesos i la implantació de la república a Espanya.
POLÍTICA	216	Jesús, el primer republicà de la Història.
EDUCACIÓ	216	Petició d'una escola laica per a Sóller.
RELIGIÓ	216	Presumpte enviament de xocolata adulterada de Panamà per part de jesuïtes.
POLÍTICA	216	Petició perquè es revisi el procés contra Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	220	La Setmana Tràgica va suposar la destrucció de convents construïts il·legalment.
POLÍTICA	220	No hi havia prou testimonis contra Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	220	Fracàs de Maura a la guerra d'Àfrica.
POLÍTICA	220	La responsabilitat pels mals d'Espanya és compartida però amb república serien pitjors.
RELIGIÓ	221	Presumpte enterrament en vida d'una monja jerònima.
ESTAT/ESGLÉSIA	221	Sobre el Concordat Espanya-Vaticà.
POLÍTICA	221	Sobre la mala gestió del republicans de Pollença.

RELIGIÓ	221	Sobre si els fills dels conservadors pedregaren una firera a Pollença.
ESTAT/ESGLÉSIA	221	Ús del convent de Monti-Sion de Pollença per part dels frares ligorians.
POLÍTICA	221	Atacs contra edificis religiosos per part de republicans pollencins.
ESTAT/ESGLÉSIA	221	Ús per part de frares de la casa de Sant Pere dels pescadors del Port de Pollença.
RELIGIÓ	221	Expulsió de l'església dels Hostalets de l'esposa d'un republicà.
POLÍTICA	221	Contra els atacs als esquirols de la Calatrava, Palma.
RELIGIÓ	221	Sobre un capellà de Madrid que no va permetre l'entrada d'una persona a l'hospici El Refugio.
RELIGIÓ	222	Actes il·lícits d'un capellà de Barcelona.
ESTAT/ESGLÉSIA	222	Sobre la nul·litat del Concordat Espanya-Santa Seu de 1851.
ESTAT/ESGLÉSIA	222	Supressió del fur religiós i de la nunciatura.
POLÍTICA	222	Negativa de l'ajuntament de Palma de donar 500 pessetes als vaguistes de la Calatrava.
POLÍTICA	222	Donació de 500 pessetes a les Serventes de Jesús per part de l'ajuntament de Palma.
HISTÒRIA	222	La pèrdua de les colònies espanyoles d'ultramar.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	222	Instal·lació de convents en fàbriques tancades.
ESTAT/ESGLÉSIA	222	Exempció a frares i novicis de prestar servei militar.
ALTRES TEMES	222	Altruisme de l'empresari Manuel Sales.
RELIGIÓ	222	Fracàs d'Andreu Pont.
POLÍTICA	222	Els socialistes alemanys arrasaran en les eleccions i faran caure el kàiser
ESTAT/ESGLÉSIA	223	Necessitat de fer lleis que no es basin en dogmes religiosos.
POLÍTICA	223	Els republicans demanen respecte entre països, però ells no respecten els clergues.
POLÍTICA	223	L'atemptat contra La Cierva va ser una farsa.
ESTAT/ESGLÉSIA	223	Les donacions a la Mare de Déu de Gràcia de Lluçmajor.
RELIGIÓ	223	Sobre l'arribada de frares a Andratx
RELIGIÓ	223	Incapacitat del catolicisme per aconseguir la pau entre les persones.
RELIGIÓ	223	Frares i monges contribueixen amb els seus negocis a l'explotació dels obrers.
POLÍTICA	224	L'explotació a Espanya només acabarà si hi ha un canvi de règim.
RELIGIÓ	224	Mort per inanició d'una nena a qui es negà l'auxili en una casa de monges de Barcelona.
ESTAT/ESGLÉSIA	224	Assignació de 74000 pessetes per a l'arquebisbe de Toledo.
POLÍTICA	224	Fracàs de la vaga dels treballadors de la Calatrava, Palma.
POLÍTICA	224	Conveniència del proteccionisme econòmic.
RELIGIÓ	224	Sobre els aiguats que Déu envia.
POLÍTICA	224	Corrupció en la gestió dels subministrament d'aigües a Barcelona.

POLÍTICA	224	El nou govern portuguès desterra els jutges que no condemnen els ministres de la monarquia.
RELIGIÓ	224	Sant Pere i Simó el Mag.
RELIGIÓ	226	Atemptat perpetrat per un capellà a Saragossa.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	226	Què han d'ensenyar els professors de ciències exactes.
POLÍTICA	226	Els lerrouxistes i la llibertat d'expressió.
POLÍTICA	226	Les grans idees arriben sempre amb revolucions, morts i dolor.
RELIGIÓ	226	La conversió de Constantí salvà el cristianisme.
RELIGIÓ	226	Traspàs de béns pagans al cristianisme per part de Constantí.
RELIGIÓ	226	Després de la conversió de Constantí, el cristianisme passà d'oprimit a opressor.
RELIGIÓ	227	Els jesuïtes i l'assassinat d'Enric IV.
RELIGIÓ	227	Els capellans tracten de canalles els més pobres.
RELIGIÓ	227	Interpretació de la frase "Benaventurats els pobres d'esperit" per part de Zola.
POLÍTICA	227	El republicanisme e Gumersindo de Azcárate.
ESTAT/ESGLÉSIA	228	Els diners que l'Estat destina als seminaris diocesans acaben en mans dels prelats.
ESTAT/ESGLÉSIA	228	L'Estat cedeix immobles als bisbes.
RELIGIÓ	228	Cal pagar als bisbes allò que Sant Pau negà a Simó el Mag.
ESTAT/ESGLÉSIA	228	Compromís de l'Estat de pagar 50 milions de pessetes anuals al Papa.
RELIGIÓ	228	Sobre la mobilitat dels bisbes.
RELIGIÓ	228	Sobre la celeritat amb què es reemplacen les vacants de bisbe.
RELIGIÓ	228	Sobre l'ús del sou de bisbe mentre hi ha seu vacant.
RELIGIÓ	228	Sobre els desset anys de seu vacant a Calahorra.
ESTAT/ESGLÉSIA	228	L'Estat destina 10 milions de pessetes a dignitats eclesiàstiques.
ESTAT/ESGLÉSIA	228	Els bisbes retenen 590 milions de pessetes assignats a places vacants.
ESTAT/ESGLÉSIA	228	Els bisbes retenen els doblers que l'Estat dedica a dignitats eclesiàstiques.
RELIGIÓ	228	Els bisbes no convoquen oposicions a rectors per poder disposar dels diner assignats a aquests.
POLÍTICA	228	Per què Alcover sempre anomena Ferrer <i>capità de lladres, incendiaris i assassins</i> .
RELIGIÓ	228	Cristians van assassinar jueus i heretges per tal d'apropiar-se dels béns d'aquests.
POLÍTICA	228	Sobre la licitud dels assalts a convents durant la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	228	Sobre el que que volia aconseguir Ferrer i Guàrdia amb l'Escola Moderna.
POLÍTICA	228	Irregularitats en el procés contra Ferrer i Guàrdia.
RELIGIÓ	228	El paper de l'Església en l'abolició de l'esclavitud.
EDUCACIÓ	228	Què s'ensenyava en les escoles laiques.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	228	Relació entre l'augment de la natalitat i el progrés.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	228	L'Església, contra els avenços científics.
ESTAT/ESGLÉSIA	228	Despesa de l'Estat en clergat (adreçat a <i>Ad Sum, El Ideal</i>).
POLÍTICA	229	Sobre la condemna a mort de José Rizal.
RELIGIÓ	229	Fugida d'un capellà de Barcelona amb una amant després de robar 2000 pessetes.
POLÍTICA	229	Sobre la necessitat de deixar de parlar de Ferrer i Guàrdia per respecte als morts.
RELIGIÓ	229	Irregularitats del bisbe de Burgo de Osma.
ESTAT/ESGLÉSIA	229	Sobre si l'Estat ja ha indemnitzat l'Església per les desamortitzacions.
RELIGIÓ	229	Maltractaments per part de monges d'Éibar.
RELIGIÓ	229	Sobre l'aniquilació de musulmans per part de cristians.
RELIGIÓ	229	Aniquilació de jueus i expoli per part de cristians.
RELIGIÓ	229	Els tribunals de la Santa Inquisició van suposar un gran avenç.
RELIGIÓ	229	Suplici de Pere Abelard.
RELIGIÓ	229	El Cel i l'Infern, invents del cristianisme (adreçat a <i>Ad Sum</i>).
RELIGIÓ	229	Pràctica de la simonia dins l'Església.
RELIGIÓ	229	Sobre el perdó de qualsevol tipus de pecat.
RELIGIÓ	229	Cobrament de tarifes per part de tres papes.
EDUCACIÓ	230	Diferències entre els espanyols educats en escoles laiques o catòliques.
ALTRES TEMES	230	Afusellament per intent de magnicidi.
POLÍTICA	230	Les 800 pessetes per als vaguistes de Bilbao que s'embutxacà Lerroux.
RELIGIÓ	230	L'apostasia del capellà de Buenos Aires, Miquel Celentano.
RELIGIÓ	230	Sobre la missió del pares dels Sagrats Cors a Sineu.
ESTAT/ESGLÉSIA	230	Sepultura d'un mort per suïcidi a Sineu.
RELIGIÓ	230	El cristianisme ha promogut infanticidis, simonia, incests i magnicidis.
RELIGIÓ	230	Sobre l'aniquilació dels albigesos.
POLÍTICA	231	El socialisme i el cristianisme amb relació als més desfavorits.
RELIGIÓ	231	Trets durant una processó a Cadis.
ESTAT/ESGLÉSIA	231	Els resultats del que dona l'Estat a l'Església: misèria, fam i mort.
RELIGIÓ	231	Presumpte delictes d'una monja a un hospici de Viena.
RELIGIÓ	231	El cristianisme es basa en l'esclavitud de les ànimes dels fidels.
EDUCACIÓ	231	L'ensenyament dels jesuïtes mata la intel·ligència.
EDUCACIÓ	231	L'ensenyament dels jesuïtes mata els sentiments del cor.
HISTÒRIA	231	Els pobles preromans de la Península Ibèrica.
RELIGIÓ	231	Luter, contra les majestats augustes.
RELIGIÓ	231	Els jesuïtes no compleixen l'ordre d'ensenyar de franc als fills dels fidels.

POLÍTICA	232	Sobre si la majoria d'alemanys són socialistes.
POLÍTICA	232	Sobre la implantació del Partit Radical a Mallorca.
POLÍTICA	232	Monarquia equival a progrés: Alemanya, Regne Unit.
POLÍTICA	232	Familiars de Maura que cobren de l'Estat.
RELIGIÓ	232	Matança d'hugonots a París el 1572 (adreçat a <i>El Ideal</i>).
RELIGIÓ	232	L'Església provocà que reis i prínceps cometessin atrocitats.
RELIGIÓ	232	El catolicisme no pot titllar ningú de "capità de lladres."
RELIGIÓ	232	Malfactors que han ostentat càrrecs importants dins l'Església: Maròzia.
RELIGIÓ	232	Malfactors que han ostentat càrrecs importants dins l'Església: la papessa Joana.
RELIGIÓ	232	Malfactors que han ostentat càrrecs importants dins l'Església: Lucrecia Borgia.
RELIGIÓ	232	Malfactors que han ostentat càrrecs importants dins l'Església: Alexandre VI.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	233	Assistència a Manacor al dinar commemoratiu de l'adveniment de la Primera República.
POLÍTICA	233	Els republicans, contra els criteris per fer quintes, però quan governaren tothom havia de fer el servei militar.
RELIGIÓ	233	Clergues van disparar contra Lerroux a Sabadell.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	233	Assistència a Palma al dinar commemoratiu de l'adveniment de la Primera República.
POLÍTICA	233	El general Pavía, traïdor de la república però salvador d'Espanya.
POLÍTICA	233	Innocència de Ferrer i Guàrdia (adreçat a Pep Agustín).
POLÍTICA	233	Ferrer i Guàrdia, mestre d'ànimes i de la societat (adreçat a <i>Soberats</i>).
POLÍTICA	233	Innocència de Ferrer i Guàrdia (adreçat Fernando Pou, Lluís Martí i Jeroni Pou).
POLÍTICA	233	Innocència de Ferrer i Guàrdia (adreçat a Francesc Villalonga).
POLÍTICA	233	L'Escola Moderna, model per als republicans.
POLÍTICA	233	Els millors moments d'Espanya han estat quan els republicans han governat.
RELIGIÓ	233	L'Església, defensora dels opressors dels desfavorits.
POLÍTICA	233	La missió dels socialistes llevar el mal del món.
RELIGIÓ	233	L'Església, alliberadora de les dones.
RELIGIÓ	233	El matrimoni és l'única via cap a la salvació de la societat.
RELIGIÓ	234	Brega entre dos capellans a Olivares, Sevilla.
POLÍTICA	247	Desunió entre els republicans mallorquins (adreçat a <i>El Ideal</i>).
RELIGIÓ	234	Sobre el fet de prestar juraments.
RELIGIÓ	234	L'extremunció d'en Lloaxim Costa.
RELIGIÓ	234	Engany perpetrat pel duc de Montemar.
RELIGIÓ	234	Sobre el confés que va trencar el secret de confessió del duc de Montemar.

RELIGIÓ	234	Conflicte entre Jaume I i el bisbe de Girona.
RELIGIÓ	234	Conflicte entre Felip V i el P. Daubenton.
LLENGUA	236	Com cal dir-ne? <i>Abono químic</i> o <i>femada química</i> ?
RELIGIÓ	235	Si el P. Recolons va dir que el catolicisme estava en perill.
RELIGIÓ	235	El P. Recolons, hipòcrita.
POLÍTICA	235	Els lerrouxistes són els únics que poden frenar Maura.
POLÍTICA	241	Manuel Jiménez Moya va declarar contra Ferrer i Guàrdia durant el judici.
RELIGIÓ	236	Els papes i el carnaval.
RELIGIÓ	236	El bisbe de Barcelona i la cosina abandonada en la misèria.
POLÍTICA	237	Amb l'adveniment del socialisme, no hi haurà ni governants ni governats.
POLÍTICA	237	Final del patiment amb el triomf socialista.
POLÍTICA	237	Sobre la Comuna de París (1871).
RELIGIÓ	237	L'Església no accepta en els cementiris els morts no cristians.
ESTAT/ESGLÉSIA	237	Sobre la venda d'una caixeta d'ivori per part dels canonges de la Seu de Zamora.
POLÍTICA	237	Sobre la pèrdua de suport dels republicans de Manacor en les eleccions provincials de 1911.
POLÍTICA	237	Canvi de posicionament polític d'Alcover després dels 30 anys.
POLÍTICA	238	Alcover no respecta la memòria de Ferrer i Guàrdia.
LLENGUA	238	Burla sobre l'estil i la llengua d'Alcover.
RELIGIÓ	238	Sobre una amenaça d'excomunió proferida per Alcover.
ALTRES TEMES	238	Sobre l'atemptat a la casa d'Alcover a Palma.
RELIGIÓ	238	La casa embruixada d'una tia d'Alcover.
LLENGUA	238	Sobre si Alcover s'ha enriquit amb el Diccionari.
RELIGIÓ	238	El P. Recolons i els sermons contra les faldes-pantaló.
RELIGIÓ	238	Vexació a un alumne dels germans de les escoles catòliques de Sóller.
ALTRES TEMES	238	Sobre el final de l'amistat entre Alcover i Lluís Martí.
POLÍTICA	238	Document en defensa de Ferrer, de part dels maçons belgues al govern espanyol.
RELIGIÓ	238	La ignorància de les nines que fan la primera comunió.
RELIGIÓ	238	Una monja de les Adoratius de Madrid, agreujada injustament.
RELIGIÓ	238	Els confessos de Manacor que ataquen als republicans.
EDUCACIÓ	239	Per què l'ensenyament ha de ser laic.
RELIGIÓ	239	Sobre un capellà que acudí a les Germanes dels Pobres i hi provocà disbauxes.
POLÍTICA	239	Sobre l'augment de la força dels republicans dins Espanya.
POLÍTICA	239	La Setmana Tràgica va ser un fet gloriós.
POLÍTICA	237	Fernando Pou va dir a Manacor que en entrar, passats 12 anys, no hi hauria adversaris.

POLÍTICA	239	Idoneïtat de la Llei de Jurisdiccions.
POLÍTICA	239	Atacs contra Antoni Maura i Juan de la Cierva pel procés a Ferrer i Guàrdia.
RELIGIÓ	239	Sobre si Alcover s'embutxacarà diners de l'"Arregle Parroquial" concedit per Madrid.
RELIGIÓ	239	Sobre una persona amb pocs recursos econòmics que morí a Biniaraix sense rebre assistència de cap capellà.
POLÍTICA	241	Maura i de la Cierva, i la demanda d'indult per a Ferrer i Guàrdia.
RELIGIÓ	241	Restes d'ossos trobats en una paret de la rectoria de Barxeta (Xàtiva).
RELIGIÓ	241	Dos canonges de València involucrats en una falsa herència.
POLÍTICA	241	Emiliano Iglesias va declarar contra Ferrer i Guàrdia durant el procés.
RELIGIÓ	241	Contrast entre la pobresa de Jesús i la riquesa dels papes.
POLÍTICA	241	Espanya ha d'abandonar el Marroc (adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
POLÍTICA	241	Ferrer i Guàrdia, pare exemplar.
POLÍTICA	241	El debat parlamentari sobre el procés a Ferrer i Guàrdia transcendirà al carrer.
POLÍTICA	241	Ferrer i Guàrdia, màrtir comparable a Sant Hemenegild.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	241	<i>La Aurora</i> augmenta les subscripcions perquè s'envia arreu.
ALTRES TEMES	241	<i>La Aurora</i> s'estampa a Palma, però és de Manacor.
RELIGIÓ	241	Costum del bisbe de canviar capellans injustament.
RELIGIÓ	241	Alcover va vetar l'accés al Capítol d'un opositor molt preparat.
RELIGIÓ	241	El Quaresmer d'Alcúdia va insultar noies pel pentinat que duïen.
LLENGUA	241	"Aurora" no és paraula mallorquina.
POLÍTICA	242	Azzati té més força a València que la Mare de Déu dels Desemparats.
POLÍTICA	242	La hipocresia de Nakens: en veure's compromès, declarà contra Ferrer i Guàrdia.
HISTÒRIA	242	Els absolutistes i l'assassinat dels pares de la Constitució de Cadis.
POLÍTICA	242	Els afusellaments de la Setmana Tràgica van fer-se per delictes polítics.
POLÍTICA	242	Maura aliat amb la Lliga, enemic d'Espanya.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	242	Manifestació de Sol y Ortega del març de 1908.
LLENGUA	242	Llagues o nafres?
ALTRES TEMES	242	La incontinença del protagonista de la passió de Crist.
ALTRES TEMES	242	Indecència dins el convent dels Dominicans de Manacor.
RELIGIÓ	242	La venda d'un còdex del segle X per part de canonges d'Urgell.
ALTRES TEMES	243	Joc de paraules amb "ous".
POLÍTICA	243	Desunió entre els republicans mallorquins (adreçat a <i>La Justicia</i>).
POLÍTICA	243	Incapacitat dels lerrouxistes per governar.
POLÍTICA	243	Els militars, necessaris per contenir els republicans.

POLÍTICA	243	Tan sols les persones amb menys recursos van a la guerra d'Àfrica.
POLÍTICA	244	La hipocresia dels socialistes.
POLÍTICA	244	El socialisme esdevindrà hegemònic.
POLÍTICA	244	Quan els treballadors prenguin consciència de la seva força s'acabarà la monarquia i, per tant, la injustícia.
RELIGIÓ	244	El cristianisme ha posat els fonaments de la civilització.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	244	La invenció del parallamps va desautoritzar la Bíblia.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	244	La demostració que la Terra és rodona va desautoritzar la Bíblia.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	244	La rotació de la Terra al voltant Sol va desautoritzar la Bíblia.
ALTRES TEMES	244	Ha d'haver-hi pena de mort mentre hi hagi assassins.
RELIGIÓ	244	Els confessionaris, escoles de perdició.
POLÍTICA	244	Els republicans defensen l'atemptat personal, però lamenten la despesa en seguretat per protegir Maura i de la Cierva.
RELIGIÓ	244	Al periòdic <i>Pu-put</i> s'insinua que Alcover té una amant.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	245	<i>La Aurora</i> , a punt de desaparèixer a causa dels atacs de <i>Pinyol</i> .
RELIGIÓ	245	Les indústries que hi ha en els covents frenen Espanya.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	245	Impossibilitat de demostrar l'existència de Déu.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	245	Els Pares de l'Església defensaven que el Sol voltava la Terra.
RELIGIÓ	245	La mort de Jordano Bruno (adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	245	Els descobriments de Darwin desautoritzen la Bíblia (adreçat a Llorenç Bisbal).
POLÍTICA	245	El socialisme, únic mitjà per combatre els mals socials.
POLÍTICA	245	Espanya ha d'abandonar el Marroc (adreçat a Lluís Martí).
POLÍTICA	245	Innocència de Ferrer i Guàrdia (adreçat a Roca i Hernández).
RELIGIÓ	246	Sobre la profanació dels confessionaris per part de jesuïtes a Montision.
RELIGIÓ	246	Les exigències del vicari de la Vileta amb relació als ciris dels confrimants.
EDUCACIÓ	246	Les escoles catòliques eviten que la gent aprengui.
RELIGIÓ	246	L'Església va fundar Espanya i la convertí en la primera nació del món.
RELIGIÓ	246	Maldat de la llimosna.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	246	Contradicció entre la creació de la llum i la creació del sol.
POLÍTICA	247	La religiositat per als socilaistes.
RELIGIÓ	247	El negoci de les benediccions.
RELIGIÓ	247	Sobre la prohibició d'una obra de D'Annunzio per part de l'arquebisbe de París.

POLÍTICA	247	Els responsables de la Setmana Tràgica.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	248	Els avanços científics desautoritzen la Bíblia.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	248	Lavoisier i la negació de l'existència de Déu.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	248	Ptolomeu, Copèrnic, Galileu i Kepler i la negació de l'existència de Déu.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	248	Darwin i la negació de l'existència de Déu (adreçat a Antoni Maria Alsina).
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	248	Morgan, Engels i la negació de l'existència de Déu.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	248	Karl Marx i la negació de l'existència de Déu.
RELIGIÓ	248	Canonge italià que rep 1500 lires mensuals.
POLÍTICA	248	Batussa entre carlins i lerrouxistes a Sant Feliu de Llobregat.
POLÍTICA	248	La violència carlista, acte de legítima defensa contra la violència republicana-liberal.
POLÍTICA	248	Els republicans demanen tolerància, però veten que el seu regidor, Miquel Febrer "Mistero" assisteixi a processons.
RELIGIÓ	248	Noies de Pòrtol expulsades de les Filles de la Verge per anar a un ball de Sa Cabaneta.
LLENGUA	248	Presa de possessió d'Alcover com a catedràtic.
LLENGUA	248	Alcover es vanta de la calaixera.
LLENGUA	248	El concepte que té Fabra sobre Alcover.
LLENGUA	248	Alcover, tan conegut a Manacor com a Catalunya.
POLÍTICA	249	Maura, responsable de la Setmana Tràgica (adreçat a <i>La Justícia</i>).
POLÍTICA	249	Promesa de venjança contra els carlins per les morts de Sant Feliu de Llobregat.
EDUCACIÓ	249	Necessitat d'ensenyar religió a les escoles (adreçat a <i>El Ideal</i>).
RELIGIÓ	249	Les esglésies acumulen riqueses mentre gent pateix fam.
POLÍTICA	249	Aldarulls provocats per socialistes a la Puerta del Sol de Madrid.
ESTAT/ESGLÉSIA	250	Despesa de l'Estat en clergat.
ALTRES TEMES	250	Participació dels clergues en la guerra d'Àfrica.
POLÍTICA	250	Soldats espanyols socialistes destacats a Melilla disparant contra els oficials.
EDUCACIÓ	250	Necessitat d'ensenyar religió a les escoles (adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
POLÍTICA	250	Un aplec carlí a Mallorca suposaria un dia de dol.
POLÍTICA	250	De la Cierva, culpable de la mort de Ferrer i Guàrdia.
RELIGIÓ	250	Una dona de Marratxí, obligada a fer-se protestant.
POLÍTICA	251	Bomba a la capella de la Mare de Déu dels Desemparats, València.
POLÍTICA	251	Impossibilitat de tenir a Espanya lleis justes sense una república.
POLÍTICA	251	La mort política de Maura.

RELIGIÓ	251	Condemna d'un mestre dels Hostalets per pederàstria (adreçat a <i>El Ideal</i>)
EDUCACIÓ	251	Publicació a Buenos Aires de la revista <i>Francisco Ferrer</i> .
RELIGIÓ	251	Irregularitats de La Actividad, asseguradora en mans de jesuïtes.
RELIGIÓ	251	Els capellans, explotadors del poble.
RELIGIÓ	251	Dubtes sobre la idoneïtat de Domingo Ferrari per instruir els infants de la congregació de Sant Lluís de Gonzaga, els "lluïsos".
POLÍTICA	251	Vincle entre els infants de la congregació de Sant Lluís de Gonzaga i el carlisme.
POLÍTICA	251	Pallissa d'un grup de carlins a Gubern.
POLÍTICA	251	Agressió d'un grup de carlins a un dels germans Ulled.
RELIGIÓ	251	L'escola catòlica ensenya que morir matant implica la salvació.
RELIGIÓ	251	Les autoritats eclesiàstiques es desplacen a Lluç en cotxe i en primera.
RELIGIÓ	251	Suposada homosexualitat d'Alcover.
RELIGIÓ	251	Veto d'Alcover a Martí, Llompart i Tarongí per optar a canongies.
RELIGIÓ	251	Suborns d'Alcover al propietari d' <i>Es Puput</i> .
RELIGIÓ	251	Favor d'Alcover perquè Esteve tenguí un càrrec a la parròquia de Sóller.
POLÍTICA	252	Els republicans, els grans mentiders.
RELIGIÓ	252	Els vots religiosos van contra la naturalesa humana i congrien males passions.
RELIGIÓ	252	Condemna d'un mestre dels Hostalets per pederàstria (adreçat a <i>La Voz de Menorca</i>).
POLÍTICA	252	Improperi d' <i>El Ideal</i> : acusa els que posen llums per al congrés eucarístic d'assassins.
RELIGIÓ	252	Una monja comet sacrilegi.
POLÍTICA	252	Oposició dels socialistes a qualsevol guerra.
RELIGIÓ	252	El congrés eucarístic de Madrid no va servir per defensar els desfavorits sinó l'Església.
RELIGIÓ	252	Prebendes que va demanar l'arquebisbe cardenal de Toledo per entrar a Madrid.
RELIGIÓ	252	La Custòdia de l'ajuntament de Madrid hauria de ser venuda per construir escoles.
RELIGIÓ	252	Fortuna personal del cardenal Aguirre.
RELIGIÓ	252	El cardenal Aguirre té una amant.
RELIGIÓ	252	Els capellans cerquen perpetuar la pobresa dels treballadors.
RELIGIÓ	252	Segons la Bíblia, els clergues no emmalaltiran i tendran la capacitat de curar els mamalts.
ESTAT/ESGLÉSIA	252	El govern belga i les escoles catòliques.
POLÍTICA	253	Fracàs de nou setmanes de vaga dels picapedrers de Madrid, que han tornat a la feina sense haver aconseguit res.
RELIGIÓ	253	Molts defensors de la religió ho són per obtenir-ne prebendes.
POLÍTICA	253	Demanen l'atemptat contra Maura, però critiquen els atacs a lerrouxistes.

RELIGIÓ	253	Ús d'armes per part de catòlics en cas de ser atacats amb violentament.
POLÍTICA	253	Sobre la força del partit republicà radical.
EDUCACIÓ	253	L'escola laica de Sóller.
POLÍTICA	254	Lerouxistes cantant la Marsellesa davant locals carlins a Barcelona.
RELIGIÓ	254	Calúmnies d' <i>El Ideal</i> contra els capellans del Congrés Eucarístic de Madrid.
RELIGIÓ	254	Calúmnies d' <i>El Ideal</i> contra l'adoració nocturna.
RELIGIÓ	254	Inexistència de Moisès.
POLÍTICA	254	Els regidors lerrouxistes hauran de signar una carta de renúncia abans de prendre possessió del càrrec.
RELIGIÓ	254	Problemes provocats per la visita de la Sagrada Família.
RELIGIÓ	254	L'episodi de les murades de Jericó és fals.
RELIGIÓ	254	Qui va inventar la missa i qui va dir la primera.
RELIGIÓ	254	Qui va inventar la confessió.
RELIGIÓ	254	Des de quan existeix l'Infern i el Purgatori.
RELIGIÓ	254	El destí dels que morien abans de l'aparició dels capellans.
RELIGIÓ	254	Els fills de Caïm i Set.
RELIGIÓ	254	Un capellà de Barcelona que va deixar un infant a la Maternitat.
RELIGIÓ	254	A Marratxí fan pagar medalles de plom a preu de medalles plata als que combreguen.
RELIGIÓ	254	A Pòrtol fan pagar una pesseta a les filles de la Puríssima per anar a processó.
EDUCACIÓ	254	A Marratxí els joves van a l'escola pública en comptes d'anar a la catòlica.
RELIGIÓ	254	Abús de l'economista de Marratxí en el cobrament d'un certificat de defunció.
POLÍTICA	254	Boicot lerrouxista en un aplec republicà a Barcelona.
POLÍTICA	255	Els socialistes volen acabar amb l'art de matar però les seves vagues provoquen víctimes.
POLÍTICA	255	Incongruència entre la col·lectivització socialista i l'augment del patrimoni de Pablo Iglesias.
POLÍTICA	255	Els culpables de la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	255	La desmoralització de la Guàrdia Civil va provocar la crema d'edificis religiosos.
RELIGIÓ	255	Clergues dispararen contra els obrers durant la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	255	Motiu de l'empresonament del periodista Romeo.
POLÍTICA	255	Nombre de processats com a conseqüència de la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	255	Desterrats a causa de la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	255	Tancament d'escoles laiques arran de la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	255	Relació detallada de les atrocitats de la Setmana Tràgica.
RELIGIÓ	255	El vicari dels Hostalets retira un símbol maçó durant un enterrament.

EDUCACIÓ	255	<i>El Ideal</i> demana als manacorins que no duguin les filles a escoles de monges.
EDUCACIÓ	255	Abundor d'actes religiosos en la festa escolar de Manacor.
POLÍTICA	256	Per què la gent honrada gira l'esquena a la república portuguesa.
POLÍTICA	256	Si el poble fos conscient de la seva força, no hi hauria ni senyors ni captaires.
RELIGIÓ	256	El cristianisme va fer caure l'Imperi Romà.
RELIGIÓ	256	El cristianisme va ser culpable de la invasió de Roma per part dels pobles germànics.
RELIGIÓ	256	El cristianisme va propiciar que Mahoma fundàs l'Islam.
RELIGIÓ	256	El cristianisme va generar el feudalisme.
RELIGIÓ	256	El cristianisme va generar els duels.
RELIGIÓ	256	El cristianisme va ser responsable del turment judicial.
RELIGIÓ	256	El cristianisme va ser responsable de les guerres per motiu de religió.
RELIGIÓ	256	El cristianisme va ser responsable de la persecució sanguinària d'idees.
RELIGIÓ	256	El cristianisme va ser responsable de la invasió musulmana de la Península Ibèrica.
RELIGIÓ	256	El cristianisme va generar l'absolutisme.
POLÍTICA	256	Maura i de la Cierva, acabats políticament.
POLÍTICA	256	Destacament de 4500 soldats a Alcazarquivir.
POLÍTICA	256	A favor de la guerra d'Àfrica i contra els aplecs anti-guerra dels conjuncionistes.
EDUCACIÓ	256	Els que no tenen fills no són aptes per ensenyar.
POLÍTICA	256	Carlins cantant la marxa de D. Carles davant locals lerrouixistes a Barcelona.
RELIGIÓ	256	La missa no va ser instaurada per Jesús.
RELIGIÓ	256	La salvació de l'ànima depèn de les donacions del difunt.
RELIGIÓ	256	Els capellans no ofereixen sufragis als pobres perquè no els cobrarien.
RELIGIÓ	256	Els indis americans eren descendents d'Eva.
RELIGIÓ	256	La descendència d'Eva.
RELIGIÓ	256	Josuè no va poder aturar el sol.
RELIGIÓ	257	El bisbe de Barcelona dona ordres a certs capellans.
POLÍTICA	257	Maura, un assassí sanguinari.
RELIGIÓ	257	L'assistència de les monges a la festa va contra la llei.
POLÍTICA	257	Acord entre Espanya i França pel control del Marroc.
POLÍTICA	257	Mentre era integrista, Alcover passava dificultats.
POLÍTICA	257	Un avalot republicà suspèn la conferència d'Homen Cristo sobre la república portuguesa.
EDUCACIÓ	257	L'escola laica de Sóller, l'escola del dimoni.
POLÍTICA	258	Seria indigne si els republicans espanyols no defensassin la república portuguesa.

HISTÒRIA	258	Alomar i la defensa dels afrancesats.
POLÍTICA	258	La república portuguesa, seguidora de Pombal.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	258	El futurisme és mort.
EDUCACIÓ	258	Autoritats morals contra l'escola laica.
POLÍTICA	258	La rebel·lió de La Numancia per proclamar la república.
LLENGUA	258	És filòleg Mossèn Alcover?
POLÍTICA	258	Cal que els lerrouixistes agafin un fusell i cerquin un carlí per matar-lo.
POLÍTICA	259	<i>El Ideal</i> i els passatgers de tercera classe.
POLÍTICA	259	<i>El Ideal</i> es refereix al Papa com a Pepe Sarto.
LLENGUA	259	Alomar es va referir al català com si fos un dialecte.
POLÍTICA	259	Els socialistes contra la guerra de Marroc, però a favor de la guerra social (adreçat a Llorenç Bisbal).
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	259	Aviat <i>La Aurora</i> perdrà els seus lectors, que es cansaran de Revenjoli.
POLÍTICA	259	L'adveniment de la república espanyola és a prop.
POLÍTICA	259	Els socialistes contra la guerra de Marroc, però a favor de la guerra social (adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
RELIGIÓ	259	Els capellans no varen demanar l'indult per Sánchez Moya, fogoner La Numancia.
POLÍTICA	259	Impossibilitat que Maura torni al poder.
POLÍTICA	259	Els republicans portuguesos han disparat el deute en un any.
POLÍTICA	259	Covardia d'Emiliano Iglesias durant la Setmana Tràgica.
RELIGIÓ	259	Una hereva de 60000 pessetes, influïda per un jesuïta, es fa monja.
POLÍTICA	260	Els republicans, contra la pena de mort però l'apliquen als seus adversaris polítics.
POLÍTICA	260	Els republicans no van disparar cap tret durant la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	260	Els socialistes no van disparar cap tret durant la Setmana Tràgica.
RELIGIÓ	260	Irregularitats en les oposicions a canonge de la Seu de Mallorca.
POLÍTICA	260	Sobre la necessitat de matar Alcover.
POLÍTICA	260	Cal començar la revolució a cops de baioneta, no a força de vots.
ESTAT/ESGLÉSIA	260	La subordinació del rector de Sineu al batlle és una mesura regalista que cal desobeir.
POLÍTICA	261	Desavinences dins la Unió Federal Nacionalista Republicana davant la possibilitat de fer coalició amb la Lliga Regionalista.
POLÍTICA	261	Hipocresia dels lerrouixistes amb relació a la pena de mort.
POLÍTICA	261	Lerroux, responsable de la mort de Sánchez Moya, fogoner de La Numancia.
ALTRES TEMES	261	Infermeres laiques que van abandonar empestats a Marsella.
POLÍTICA	261	Hipocresia dels republicans amb relació a la pena de mort (adreçat a Gabriel Alomar).
RELIGIÓ	261	Anar contra les Sagrades Escripures és insultar Déu.

RELIGIÓ	261	Els Pares de l'Església torturaven i mataven.
RELIGIÓ	261	El catolicisme és acceptable sense ministres, tornant als orígens.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	261	Els manacorins estan farts de <i>La Aurora</i> i Revenjoli.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	261	Fracàs de la reunó de 1907 per captar accionistes de <i>La Gaceta de Mallorca</i> .
ALTRES TEMES	261	És fals que s'enviessin 400 exemplars de <i>La Aurora</i> a Sóller el 12 i el 19 d'agost de 1911.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	261	Ningú no llegeix <i>La Aurora</i> a Pollença.
POLÍTICA	261	Maura sempre ha d'anar acompanyat de policia.
ALTRES TEMES	261	Alcover va confessar la seva homosexualitat a Vich i Company.
POLÍTICA	262	Avalots al nord de França a causa de l'encariment dels productes.
POLÍTICA	262	Els socialistes contra la guerra de Marroc, però a favor de la guerra social (adreçat a Josep Montserrat).
POLÍTICA	262	Necessitat d'emancipar les dones
POLÍTICA	261	Els revoltats de la Setmana Tràgica no van matar clergues (adreçat a Vich i Company).
POLÍTICA	261	Els clergues acollits per revoltats van delatar els seus protectors (adreçat a Vich i Company).
ESTAT/ESGLÉSIA	261	Cadascú hauria de pagar-se els serveis religiosos.
POLÍTICA	262	Sobre l'assistència als aplecs lerrouxistes dels germans Ulled i de Pich i Pon l'estiu de 1911.
POLÍTICA	262	Els republicans, contra la guerra de Marroc però a favor de la guerra social (adreçat a <i>El Ideal</i>).
RELIGIÓ	262	Qui va imposar les festes religioses preceptives?
POLÍTICA	262	Mort dos anys després de dues monges a causa dels assalts de la Setmana Tràgica.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	262	Amb el trasllat a Ciutat, <i>La Aurora</i> ha passat de 500 a 1500 números cada setmana.
POLÍTICA	263	Carta de Lerroux que compromet un mariner més en el motí de La Numancia.
POLÍTICA	263	Els republicans, contra la guerra de Marroc però a favor de la guerra social.
POLÍTICA	263	El 1909 Maura inicià la guerra de Melilla per afavorir els interessos miners espanyols.
POLÍTICA	263	Maura subvenciona la premsa mallorquina anomenada independent.
EDUCACIÓ	263	Més de cent alumnes a l'escola laica de Sóller.
RELIGIÓ	263	L'Església és un invent de frares i capellans.
RELIGIÓ	263	On es troben l'Infern i el Purgatori?
RELIGIÓ	263	Les Sagrades Escripures no es van inspirar en Déu.
POLÍTICA	263	Durant l'epidèmia de pesta al Vendrell, els líders republicans van fugir.
RELIGIÓ	263	Durant l'epidèmia de pesta al Vendrell, 25 monges van assistiren a ajudar de franc.

POLÍTICA	263	Un aplec socialista a Santa Maria del Camí, suspès per l'autoritat local.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	264	<i>La Aurora</i> va perdre subscriptors quan Alcover en va assumir la direcció.
POLÍTICA	264	Jiménez Moya se'n va de Mallorca i <i>La Justicia</i> desapareix.
POLÍTICA	264	Jiménez Moya lamenta les calumnies contra Emiliano Iglesias.
POLÍTICA	264	Canalejas, continuador de la tasca de Maura (adreçat a <i>La Justicia</i>)
POLÍTICA	264	Fracàs de Conjunció Republicana-Socialista.
POLÍTICA	264	Lerroux no assiteix als exàmens per obtenir el títol de llicenciat en dret.
POLÍTICA	264	França va subvencionar els avalots i les vagues a Espanya durant la guerra de Melilla.
POLÍTICA	264	Intents de revolució a localitats de Catalunya i València amb el pretext d'una vaga.
POLÍTICA	264	Els alçaments de Catalunya i València no són revolucionaris, són vagues de suport als vagues de Bilbao.
RELIGIÓ	264	El rector de Sineu no va impedir la publicació de <i>Mestre Tomeu Ciri</i> .
POLÍTICA	264	<i>El Ideal</i> no va poder distribuir-se a causa d'una censura del Govern Civil.
RELIGIÓ	264	L'Església ha impedit que la ciència progressi.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	264	La intel·ligència europea ha avançat tot i l'Església.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	264	Prineli va ser fuetejat per haver dit que els estels caurien.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	264	Campanella va ser torturat per dir que el nombre de mons era infinit.
POLÍTICA	265	Les dones no fan costat als republicans perquè en veuen els perills.
POLÍTICA	265	Jiménez Moya, un exterminador del republicanisme, segons <i>El Ideal</i> .
POLÍTICA	265	Maura, culpable de la mort de Ferrer i Guàrdia (adreçat a <i>Marcelo de El Ideal</i>)
POLÍTICA	265	El president dels republicans mallorquins desautoritza <i>El Ideal</i> .
POLÍTICA	265	Karl Marx ha derrotat Jesús.
RELIGIÓ	265	Sobre qui va escriure les Sagrades Escripures.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	265	La rotació de la Terra al voltant Sol va desautoritzar la Bíblia (adreçat a <i>Primet de Es Puput</i>).
RELIGIÓ	265	Harvey mai no va ser perseguit per l'Església Catòlica.
HISTÒRIA	265	Qui va descobrir la circulació de la sang va ser Servet, no Harvey.
RELIGIÓ	265	Va ser un tribunal protestant que va fer cremar Servet, no un de catòlic.
RELIGIÓ	265	L'Església Catòlica va perseguir Galileu (adreçat a "El Clericalismo").
POLÍTICA	266	París convoca vagues a Espanya per afavorir els interessos de França al nord d'Àfrica.
POLÍTICA	266	Els socialistes francesos i l'aplec de Marsella contra Espanya.
POLÍTICA	266	L'ajuntament de Palma, de majoria conservadora, no ha fet res positiu segons els republicans
LLENGUA	266	La paraula <i>coloquidad</i> .

POLÍTICA	266	Canalejas, continuador de la tasca de Maura (adreçat a <i>El Ideal</i>).
RELIGIÓ	266	L'Església ha estat la gran opressora dels treballadors.
RELIGIÓ	266	El Papa rep 15 milions de pessetes nets cada any.
ALTRES TEMES	266	Sobre la sortida de l'articulista Nadal del periòdic <i>Es Puput</i> .
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	266	Els atacs de <i>La Aurora</i> fan minvar el nombre de subscriptors d' <i>Es Puput</i> .
ALTRES TEMES	266	Per tal de guanyar diners, <i>La Aurora</i> ja no reparteix números de franc.
RELIGIÓ	266	Alcover, permanentment en pecat mortal perquè vol mal al proïsme.
RELIGIÓ	266	Monges de La Caritat de Marratxí, acusades de no atendre els malalts de can Sencer.
RELIGIÓ	267	L'Església va fer empresonar Cristòfol Colom.
POLÍTICA	267	Un caricaturista de França, condemnat a 18 mesos de presó per haver criticat el govern.
POLÍTICA	267	Desunió entre els republicans espanyols.
POLÍTICA	267	Protesta de la premsa republicana contra la suspensió de les garanties constitucionals
POLÍTICA	267	Posició dels socialistes italians sobre la guerra contra Turquia pel control de Líbia.
POLÍTICA	267	En el segon aniversari de l'afusellament de Ferrer i Guàrdia.
ALTRES TEMES	267	Nadal va abandonar <i>Es Puput</i> per pressions exercides pel Bisbe i per les prebendes que aquest li va oferir.
RELIGIÓ	267	El vicari de Mancor manté una relació amb una cosina.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	267	El director d' <i>Es Puput</i> va haver de fugir a Amèrica per evitar la presó.
RELIGIÓ	267	L'Església va anatematitzar Pascal.
RELIGIÓ	267	L'Església va anatematitzar Montaigne.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	268	Aparició d'un nou diari catòlic: <i>El Debate</i> .
POLÍTICA	268	Un vaixell de guerra britànic havia de dur per nom <i>Ferret</i> , no <i>Ferrer</i> .
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	268	<i>Es Puput</i> , decidit a ensorrar Revenjoli.
RELIGIÓ	268	Alcover vol fer negoci amb <i>La Aurora</i> .
RELIGIÓ	268	Els crims i l'escàndol públic obren les portes del Cel.
RELIGIÓ	268	Alcover, negligent amb les obligacions de Vicari General.
RELIGIÓ	268	Gran nombre de capellans que cometen immoralitats.
POLÍTICA	268	Desavinences entre els republicans de Palma per formar comitè.
RELIGIÓ	268	L'Església va anatematitzar Molière.
RELIGIÓ	268	L'Església no admet cap pensador que hagi contribuït al patrimoni de la intel·ligència humana.
RELIGIÓ	268	L'Església, censoradora de la Bíblia.
RELIGIÓ	268	L'Església vol la llibertat de no ensenyar.
RELIGIÓ	268	L'Església ha malmès Itàlia i Espanya durant els darrers deu segles.

POLÍTICA	269	Els militars recorren a la tortura per aconseguir declaracions pels assassinats de Cullera.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	269	<i>Es Puput</i> deixa de polemitzar amb <i>La Aurora</i> .
ALTRES TEMES	269	Alcover té la darrera paraula en la compra d'unes figues rul·lons.
RELIGIÓ	269	Un capellà internat a l'hospital psiquiàtric de Palma.
POLÍTICA	269	Explosions en vaixells de guerra francesos.
POLÍTICA	269	Posició dels socialistes italians, espanyols i francesos davant les guerres africanes.
POLÍTICA	269	La república portuguesa persegueix els monàrquics.
RELIGIÓ	269	Els jesuïtes acumulen grans capitals explotant els desvalguts.
POLÍTICA	269	Canalejas, cent vegades pitjor que Maura.
POLÍTICA	269	Maura, amb la guerra de Marroc de 1909, va vendre Espanya.
RELIGIÓ	269	La Inquisició va matar cinc milions de persones.
POLÍTICA	270	El 28.09.1868 un grup de militars sublevats, però no l'exèrcit popular, va derrotar l'exèrcit reial.
POLÍTICA	270	La majoria dels espanyols són republicans.
EDUCACIÓ	270	L'escola laica de Sóller, de franc i oberta a tothom.
POLÍTICA	270	Els ajuntaments de la Primera República van arruïnar la hisenda de Palma.
POLÍTICA	270	Triomf de la coalició liberal-socialista a les municipals de Bèlgica.
POLÍTICA	270	Fracàs de la Conjunció Republicana-Socialista a Palma.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	270	La circulació de <i>La Aurora</i> és mínima.
RELIGIÓ	270	Nova calúmnia contra el vicari de Mancor.
RELIGIÓ	271	Just els suïcides pobres no tenen sepultura catòlica.
POLÍTICA	271	Desunió entre els republicans de Palma.
ESTAT/ESGLÉSIA	271	L'Estat dona més de 42 milions al clergat per corrompre innocents.
RELIGIÓ	271	El Papa promou rogatives perquè Itàlia guanyi Líbia als turcs.
POLÍTICA	271	Sabotatges en vaixells de guerra francesos.
POLÍTICA	271	El president dels EUA rep un grup de monges al capitolí.
RELIGIÓ	271	Benedictins de Minesota que fan construir un casal de la ciència.
POLÍTICA	271	Els socialistes belgues aixequen a Brussel·les un monument a Ferrer i Guàrdia
POLÍTICA	271	Fracàs dels republicans en les eleccions del 12 de novembre de 1911.
POLÍTICA	271	Fracàs dels socialistes en les eleccions del 12 de novembre de 1911.
ESTAT/ESGLÉSIA	272	L'Església costa anualment 734 milions de pessetes a Espanya.
POLÍTICA	272	Un soldat anarquista dispara a Bolonya contra el seu superior militar.
LLENGUA	272	Els notaris que exerceixen a Mallorca han de saber català.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	273	Augment exponencial del nombre de catòlics en diferents països.

POLÍTICA	273	Campanya republicana internacional per salvar els acusats dels crims de Cullera.
RELIGIÓ	273	Tres frares maristes que corrompen infants de la seva escola.
POLÍTICA	273	El govern francès volia tancar la cova de Lourdes.
POLÍTICA	273	Les oposicions a notari s'hauran de fer a Madrid.
RELIGIÓ	274	Part del capital de Bulfy Bengoa devia ser robat.
RELIGIÓ	274	L'Infern és el millor lloc on anar després de morir.
RELIGIÓ	274	Els països més avançats són aquells en què l'Església té menys pes.
EDUCACIÓ	274	En defensa de l'escola cristiana, contra Francesc Mulet
POLÍTICA	274	Nul·la participació en el debat sobre la proposta de canviar l'impost sobre el consum per l'impost sobre la carn.
POLÍTICA	274	Rosario Acuña critica durament els estudiants espanyols.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	274	Augmenta a Anglaterra el nombre de conversions al catolicisme.
ALTRES TEMES	275	Construcció de cases per a obrers per part de Manuel Sales Sureda.
POLÍTICA	275	Els republicans no són enemics de cap religió.
EDUCACIÓ	275	A l'escola cal ensenyar veritats científiques i moral que no estigui vinculada a cap religió.
POLÍTICA	275	Als EUA els atacs a la religió se sancionen amb multes i presó.
POLÍTICA	276	Condemnes dels acusats pels assassinats de Cullera.
POLÍTICA	276	Si a Espanya s'instaurà la república, amb el fi d'eliminar els adversaris, es mantindria la pena de mort.
POLÍTICA	276	Els republicans, que han fracassat en els principals ajuntaments, no poden governar Espanya.
EDUCACIÓ	276	Els misteris de la fe no són veritat científica i resulten inútils en la vida terrenal.
EDUCACIÓ	276	En les escoles no s'ha de parlar de religió.
POLÍTICA	276	El socialisme empeny cap al suïcidi.
POLÍTICA	276	Els republicans rebutgen el text de Lerroux contra Canalejas.
POLÍTICA	276	Irregularitats d'Azzati per obtenir declaracions en el procés pels assassinats de Cullera.
POLÍTICA	277	Un presumpte torturat en els fets de Cullera presenta una samarreta falsa com a prova.
DISPERSA	277	No és igual matar en calent que matar a sang freda.
ALTRES TEMES	277	L'home no té dret a condemnar a ningú a morir.
RELIGIÓ	277	El governador Rodríguez de Castro, linxat perquè els clergues van incitar la gent a atacar-lo.
RELIGIÓ	277	La moral cristiana està al mateix nivell que les altres morals; no és superior.
EDUCACIÓ	277	Cal ensenyar els alumnes a defensar la veritat per damunt de tot.
POLÍTICA	278	Pablo Iglesias parla més que no actua.

POLÍTICA	278	La premsa republicana demana l'indult pels acusats pels crims de Cullera per no perdre seguidors.
POLÍTICA	278	Els assassinats de Cullera són l'acció col·lectiva d'un poble ofès.
POLÍTICA	278	El cas de Manent demostra les tortures per obtenir inculpacions pels crims de Cullera.
RELIGIÓ	278	No demanar l'indult pels condemnats de Cullera és contradir els Evangelis.
POLÍTICA	278	Augment de la força del socialisme a Alemanya i als EUA.
EDUCACIÓ	278	En les escoles catòliques se separen rics de pobres per higiene.
RELIGIÓ	278	El cristianisme està a punt de desaparèixer.
EDUCACIÓ	278	L'analfabetisme a Espanya augmenta tot i que l'Església controla l'ensenyament.
RELIGIÓ	278, 420	La Inquisició va fer cremar vives 31.915 a Espanya(adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
RELIGIÓ	278	L'Església considera moral que els obrers visquin en condicions inhumanes.
RELIGIÓ	278, 420	La matança d'hugonots a França la nit de Sant Bartomeu de 1572 (adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	279	El catolicisme està en contra de la ciència.
RELIGIÓ	279	El vot de castedat va contra la naturalesa humana.
RELIGIÓ	279	El catolicisme va ser imposat amb ferro i sang.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	279	<i>La Aurora</i> , de 800 a 2500 exemplars en un any.
POLÍTICA	279	Per fer entrar la república, cal llegir molt, instruir-se; així, per a Alcover, la república és a punt d'instaurar-se.
RELIGIÓ	279	La Inquisició no va fer cremar ningú.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	279	Un tribunal catòlic va excomunicar Copèrnic.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	279	Un tribunal catòlic va fer cremar Servet.
RELIGIÓ	279	Sant Domingo Guzán era immoral.
RELIGIÓ	279	Immoralitats de Sant Pere d'Arbués (adreçat a Joan Monserrat).
POLÍTICA	280	Lerroux compra una casa per 240.000 pessetes.
RELIGIÓ	280, 282	Es gasten 100.000 pessetes al dia en cera i encens que podrien ser per als pobres.
POLÍTICA	280	Hipocresia republicanana en demanar l'indult pels condemnats pels crims de Cullera.
POLÍTICA	280	El cinquè manament obliga els cristians a demanar l'indult per als condemnats a mort pels crims de Cullera.
POLÍTICA	280, 282	Tota oració és una petició d'indult per als condemnats pels crims de Cullera.
RELIGIÓ	280	La religió desapareixerà perquè és injusta.
POLÍTICA	280	Publicació d'un periòdic integrista.

RELIGIÓ	280	Sant Ignasi de Loyola era immoral.
RELIGIÓ	280	L'inquisidor Torquemada era immoral.
CATOLICISMEVSANTI CLERICALISME	281	<i>La Aurora</i> derrota <i>Es Puput</i> .
POLÍTICA	281	Els republicans només senten compassió pels botxins de Cullera però no per les víctimes.
POLÍTICA	281	L'indult dels condemnats de Cullera era una qüestió de moral i justícia.
POLÍTICA	281	Els que no van demanar l'indult dels condemnats pels crims de Cullera són com xacals.
POLÍTICA	281	El dret a la vida i els crims de Cullera.
POLÍTICA	281	Si els republicans deixen de matar, no es prepararan més patíbuls.
RELIGIÓ	281	És cruel imposar la confessió.
POLÍTICA	281	L'Església no volia l'indult per als condemnats pels crims de Cullera.
RELIGIÓ	281	El comte d'Espanya, immoral.
ALTRES TEMES	282, 284, 347	La pena de mort és impròpia de nacions civilitzades.
RELIGIÓ	282	Ningú no pot explicar un cas de misericòrdia de Déu.
RELIGIÓ	282	En l'àmbit diví, la misericòrdia no existeix.
RELIGIÓ	282	No serveix de res gastar diners en oracions per als morts.
ESTAT/ESGLÉSIA	282	Els clergues reben 70 milions anuals per part de l'Estat.
ESTAT/ESGLÉSIA	282	Els clergues haurien de renunciar a l'assignació perquè han estat incapaços de posar fi a la pobresa.
ESTAT/ESGLÉSIA	282	Els missioners no han de rebre diners públics.
POLÍTICA	282, 286	Els socialistes alemanys obtenen quatre milions dos-cents mil vots.
POLÍTICA	282	En governar, els socialistes imposaran la igualtat de rendes.
POLÍTICA	282, 283, 285-287, 289, 290, 292, 293	Els liberals, enemics de la pàtria i de l'Església.
POLÍTICA	283	Oposició republicana al projecte de llei que pretén limitar la immunitat parlamentària.
ALTRES TEMES	283	França, paradigma del republicanisme, aplica la pena de mort.
POLÍTICA	283	Vaga general a la república de Portugal.
POLÍTICA	283	La forta oposició republicana va evitar que Maura tornés al poder.
POLÍTICA	283	A Espanya el clergat és intocable perquè el govern el protegeix.
POLÍTICA	283	Oposició socialista al projecte de llei que pretén limitar la immunitat parlamentària.
EDUCACIÓ	283	Proliferació d'escoles privades a França davant del fracàs de l'escola laica.
LLENGUA	283	Escriure prosa en català és d'innocents.
POLÍTICA	284	Denúncia contra els frares de Sant Joan de Déu per mala gestió de l'hospital psiquiàtric de Sant Boi.

RELIGIÓ	284	Els jesuïtes van ser expulsat de totes els països.
RELIGIÓ	284	Els jesuïtes estaven sota l'obediència directa dels papes.
RELIGIÓ	284	Els jesuïtes van ser els mestres de Voltaire i Diderot.
POLÍTICA	284	Els republicans, defensors dels criminals que actuen en nom de la república.
RELIGIÓ	284	El vicari d'Àger dispara contra dos capellans per estar amistançats amb una dona del servei.
POLÍTICA	284	El <i>Daily Chronicle</i> i <i>Le Bataille Syndicaliste</i> , contra la república de Portugal.
POLÍTICA	285	Els republicans ja no celebren la proclamació de la república.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	285	El congrés eucarístic, un èxit; el congrés per la llibertat, un fracàs.
RELIGIÓ	285	Jesús va dir: "obeiu els governants".
RELIGIÓ	285	Un passatge de la Bíblia obre els ulls a les novícies.
POLÍTICA	285	Oposició d'Alomar al projecte de llei que pretén limitar la immunitat parlamentària.
POLÍTICA	285	L'aixecament de l'embargament dels béns de Ferrer implica la seva innocència (adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
RELIGIÓ	285, 286, 289	Els cristians primitius eren immorals.
RELIGIÓ	286	Els vicaris de Sencelles i Búger, contra la festa de carnaval.
POLÍTICA	242, 286, 293	Desavinences entre els lerrouxistes.
POLÍTICA	286	Intent frustrat d'aturar la guerra de Trípoli per part dels diputats socialistes italians.
POLÍTICA	286	L'aixecament de l'embargament dels béns de Ferrer implica la seva innocència (adreçat a <i>El Ideal</i>).
RELIGIÓ	286	Dues penes de presó a Anglaterra per blasfèmia.
POLÍTICA	287	Necessitat de llevar Revenjoli d'enmig.
RELIGIÓ	287	Cal llevar els frares i les monges perquè no fan feina.
POLÍTICA	287, 288	Calia enderrocar la Porta de Santa Margalida de Palma (adreçat a <i>Es Puput</i>).
RELIGIÓ	287	La Inquisició va fer cremar a Espanya 31.915 persones (adreçat a <i>El Ideal</i>).
RELIGIÓ	287	Crim del capellà d'honor del bisbe d'Osca.
POLÍTICA	287	Calia enderrocar la Porta de Santa Margalida de Palma (adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
RELIGIÓ	287, 289, 290	Incapacitat dels clergues dels segles VI i VII de mantenir el vot de castedat.
POLÍTICA	287	Fracàs lerrouxista en les eleccions de Castellterçol.
POLÍTICA	288	L'ajuntament de Brussel·les retira el monument a Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	288	Els que varen enderrocar la Porta de Santa Margalida són criminals.
ALTRES TEMES	288	<i>El Balear</i> i les Vigné, multats per indecents.

POLÍTICA	288	La implantació de la república a Xina ha suposat avalots i cents de morts en pocs dies.
RELIGIÓ	288	Segons Sant Jeroni i Sant Joan Crisòstom, els cristians de la seva època patien incontinença sexual.
RELIGIÓ	288	El Papa té cotxe i viu en un palau.
POLÍTICA	288	Alguns conservadors de Palma no van fer prou per preservar la Porta de Santa Margalida.
POLÍTICA	288	La vaga dels miners anglesos manté l'economia europea paralitzada.
POLÍTICA	289	El socialista Dalba intenta matar el rei d'Itàlia.
POLÍTICA	289	Espanya és pobra i ignorant perquè els clergues ensenyen.
POLÍTICA	289	La república de Portugal no protegeix els treballadors.
RELIGIÓ	289	Si una dona mantenia relacions sexuals amb un clergue, era venuda com a esclava o cedida a un convent.
POLÍTICA	290	Qualsevol religió amb dogmes, sacerdoci i culte és falsa per als republicans.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	290	Mots com "Déu" no representen cap realitat.
POLÍTICA	290	Els republicans, contraris a la pena de mort, no protesten per la condemna a mort d'un home a Vitòria.
POLÍTICA	292	Els lerrouxistes s'embutxacaren diners per a la família de Sánchez Moya.
POLÍTICA	292	En la confiscació dels diners dels ordes religiosos de França, es van desviar 290 milions.
POLÍTICA	292	L'arquebisbe de Nova York, Farley, nomenat cardenal amb grans celebracions a la ciutat.
RELIGIÓ	292	Contra els flastomadors.
RELIGIÓ	292	Incapacitat dels clergues dels segles VIII i IX de mantenir el vot de castedat.
RELIGIÓ	292	Els concilis de Compiègne (757) i Verberie (753) van autoritzar el divorci.
RELIGIÓ	292	El concili de Friül (796) legitimava el divorci.
RELIGIÓ	293	Els papes Sergi III i Joan X mantenien concubinatge amb prostitutes.
RELIGIÓ	293	El papa Esteve VII va fer desenterrar i decapitar el seu predecessor.
RELIGIÓ	295	La prostituta Marozia va fer nomenar papes Lleó VI i Esteve VII.
RELIGIÓ	295	Joan XII mantenia concubines i feia assassinar adversaris.
RELIGIÓ	297	Els papes del segle XI s'assassinaven i s'excomunicaven els uns als altres.
RELIGIÓ	297	Era habitual que els clergues del segle XI acudissin a bordells.
RELIGIÓ	297	Benet IX tenia 12 anys i va ser apartat pels seus crims i vicis.
RELIGIÓ	297	Silvestre II i Joan XX van ser papes alhora.
RELIGIÓ	297	Gregori VII va morir a causa de la vida luxuriosa que duia.
RELIGIÓ	298	En nou concilis del segle XI es va condemnar la vida luxuriosa dels clergues.
RELIGIÓ	298	Benet VIII, monstre de la crueltat.
LLENGUA	300	Aptitud d'Alcover per dirigir la secció filològica de l'IEC.

RELIGIÓ	300	Lleó IX i Gregori VII van haver de prohibir el matrimoni als capellans.
RELIGIÓ	300	Sant Bernat estava a favor del matrimoni per als capellans.
RELIGIÓ	300	Les rogatives no eren suficients per convertir la terra erma en fèrtil.
RELIGIÓ	302	Els papes del segle XII van haver d'imposar el celibat als clergues, que no hi estaven d'acord.
RELIGIÓ	303	Els clergues s'alien amb els rics.
RELIGIÓ	303	El vicari del Pont d'Inca, mal predicador.
RELIGIÓ	303	El vicari de Son Sardina només deixa participar en la processó del Corpus als rics.
RELIGIÓ	303	Els Papes del cisma d'Occident eren ferotges.
RELIGIÓ	303	La cort papal d'Avinyó va dur el desgavell a França.
RELIGIÓ	303	Gregori VII: les monges avorten o pareixen i crien els seus fills dins el convent.
RELIGIÓ	303	Benet XII: els capellans de Narbona han fet de l'església un bordell.
RELIGIÓ	304	Joan XXIII, assassí, adúlter, usurer i malversador de fons de l'Església.
POLÍTICA	305	Si la monarquia és incompatible amb la dignitat humana, Suècia, Regne Unit, Holanda, etc, són indignes.
RELIGIÓ	305	Un frare de Sóller agradeix un alumne per no haver assistit a la processó del Corpus.
RELIGIÓ	305	Sixte IV regentava un bordell.
RELIGIÓ	305	Innocenci VIII va tenir setze fills.
RELIGIÓ	305	El concili de Constança va depositar tres papes.
RELIGIÓ	305	Curació miraculosa d'Àngela Soldevila davant la Mare de Déu de Lourdes.
POLÍTICA	306	Els republicans espanyols denuncien els exiliats portuguesos que conspiren contra la república portuguesa.
POLÍTICA	306	Els lerrouxistes avisen que comença el camí cap a la revolució.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	306	<i>La Aurora</i> arriba a més gent que <i>El Rayo</i> ; la llengua no és cap barrera.
LLENGUA	306	En alemany, no es diu <i>Gott sei danke</i> sinó <i>Gott sei Dank</i> .
RELIGIÓ	306	Els clergues del XV eren incapaços de mantenir el vot de castedat.
RELIGIÓ	306	Alexandre VI va recuperar propietats papals a través del crim.
POLÍTICA	307	Rere la careta d'amor a la república, s'amaguen odis entre els líders republicans.
RELIGIÓ	307	Concubinatge incestuós d'Alexandre VI i Cèsar Bòrgia amb Lucrecia Bòrgia.
RELIGIÓ	307	Cèsar Bòrgia matà el seu germà perquè li disputava Lucrecia Bòrgia.
RELIGIÓ	307	Alexandre VI va inventar el culte a Maria a imitació del culte pagà a Venus.
RELIGIÓ	307	Alexandre VI va excomunicar i va fer cremar Savonarola.
RELIGIÓ	307	Per als catòlics, l'ortodòxia està part damunt les virtuts pesonals.
RELIGIÓ	307	Alexandre VI i els seus fills van organitzar una orgia amb premis.
RELIGIÓ	307	El vicari de Deià, en contra del ball.

POLÍTICA	307	Els republicans espanyols critiquen la intervenció al Rif però volen intervenir a Portugal en defensa de la república.
POLÍTICA	307	Lerroux perdrà València a causa dels suplicatoris contra Azzati.
POLÍTICA	307	El nou sistema electoral de França perjudicarà els republicans radicals.
POLÍTICA	307	La república de Portugal, més forta que mai.
POLÍTICA	308	Lerroux passa de ser pobre a milionari en onze anys.
RELIGIÓ	308	Lucrècia Borja es va divorciar dues vegades.
RELIGIÓ	308	Alexandre VI i Cèsar Bòrgia mataren Alfons Bisceglia per gelosia.
RELIGIÓ	308	Alexandre VI tenia entre els seus amants el fill Cèsar Borja.
RELIGIÓ	308	Alexandre VI va intentar enverinar el cardenal Adrià, però per error es va beure el verí ell mateix.
RELIGIÓ	308	Innocenci X i el celibat.
RELIGIÓ	308	Un capellà de Huelma (Jaén) deixa els béns a dues filles que té amb la criada.
POLÍTICA	308	Vera-veu ataca els articulistes d' <i>El Rayo</i> perquè no els coneix.
POLÍTICA	308	Els anarcosindicalistes no són incendiaris ni assassins.
RELIGIÓ	308	Per al teòleg Anezaki Mosaha el catolicisme garanteix el benestar del poble.
POLÍTICA	308	El bisbe de Barcelona lloa l'atac dels carlins als republicans en l'aplec de Granollers del 20.07.1912
POLÍTICA	308	La revolució de 1848 a París va suposar un desastre econòmic i social.
RELIGIÓ	309	L'Hostal de la Madame, bordell dels clergues a París.
POLÍTICA	309	L'èxit de la república portuguesa estendrà el republicanisme per Espanya.
POLÍTICA	309, 311, 312	Disputa entre socialistes i anarquistes de Palma.
RELIGIÓ	309	La Reforma de Luter era necessària.
RELIGIÓ	309	El Concili de Trento va allunyar l'Església del progrés.
RELIGIÓ	309	Els jesuïtes pretextaven raons de moral per assolir els seus objectius, sovint, criminals.
RELIGIÓ	309	Al segle XVI la seu pontifícia era símbol de crim.
RELIGIÓ	309	Segons Petrarca, la pudor de la vida dels papes arribava al Cel.
RELIGIÓ	309	Segons Maquiavel, els italians són criminals pel mal exemple de l'Església.
POLÍTICA	309	Maura, culpable de la mort de Ferrer i Guàrdia (adreçat a Josep Ulled).
POLÍTICA	309	Cal una escola nacional per recuperar la llibertat, la justícia i la moral.
RELIGIÓ	310	Necessitat de suprimir el carro triomfal de Sor Catalina Tomàs.
RELIGIÓ	310	Cal esvaïr el catolicisme pel mal que fa a la humanitat.
RELIGIÓ	310	Jesús no va poder pujar al Cel perquè no tenia ales.
POLÍTICA	310	Commemoració del tercer aniversari de la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	310	El carlisme, mur de contenció davant la pressió dels revolucionaris.

RELIGIÓ	310	Que una dona casada es confessi a un capellà equival a adulteri.
POLÍTICA	310	El sindicalisme no ha de ser ni socialista ni groc.
POLÍTICA	310	Un govern socialista suposaria el triomf del peix gros sobre el peix petit.
ALTRES TEMES	310	Toros a Manacor.
RELIGIÓ	311	Totes les religions són dolentes, especialment el cristianisme.
RELIGIÓ	311	Els capellans mercadegen amb serveis com el baptisme o les indulgències.
RELIGIÓ	311	La felicitat no és al Cel.
POLÍTICA	311	El bisbe de Barcelona just sanciona amb un canvi de residència dos capellans implicats en un assassinat en l'aplec de Granollers.
POLÍTICA	311	EL líder socialista belga demana prioritzar la difusió dels ideals socialistes als atacs contra el clergat.
POLÍTICA	311	Opacitat dels comptes financers del partit socialista.
POLÍTICA	311	Els socialistes espanyols convoquen vagues per generar un caos que condueixi a la revolució i a la república.
POLÍTICA	311	Lerroux, venut a la monarquia segons Azzati.
RELIGIÓ	311	Els catòlics són uns pocavergonyes i els culpables de les disputes que hi ha a Lluçmajor.
POLÍTICA	311	Suport a la vaga de miners de Movio (Bolueta, Bilbao).
POLÍTICA	312	Lerroux ha passat de ser pobre a tenir una de les fortunes principals d'Espanya.
POLÍTICA	312	Els republicans espanyols no obtenen finançament de bancs estrangers perquè els líders no aporten avals.
POLÍTICA	312	Convivència possible entre república i catolicisme.
RELIGIÓ	312, 314	El papa envia 3000 lires als familiars dels morts en un naufragi al Cantàbric però la premsa anticlerical no se'n fa ressò.
ALTRES TEMES	312	Nombrosos toreros ferits en les <i>corridos</i> del 25.08.12
POLÍTICA	312	Espanya cedeix massa davant França en el repartiment del Marroc.
RELIGIÓ	312, 314	L'hostal on s'allotjava Alcover a París és un bordell per a clergues.
RELIGIÓ	312	Alcover va regalar una lligacama a una dona pel Ram.
RELIGIÓ	312	Alcover, protector de persones dominades per la luxúria i ell mateix, luxuriós.
POLÍTICA	312	Els líders socialistes són uns cacics perquè no volen alliberar els obrers sinó fer-los esclaus.
POLÍTICA	312	Regidors lerrouxistes de Barcelona demanen una comissió de 80.000 pessetes a l'empresa encarregada de la neteja de la ciutat.
POLÍTICA	312, 313	Les bases lerrouxistes de Madrid es reuneixen per expulsar Lerroux, a qui consideren aliat de la monarquia.
POLÍTICA	313	Els líders republicans i socialistes empenyen els obrers a fer vagues inútils perquè només serveixen per predre diners i enfonsar el país.
POLÍTICA	313	La societat contemporània és altament injusta amb els obrers i els jornalers.

EDUCACIÓ	313	Un sindicat de mestres francesos es nega a ensenyar els conceptes de pàtria, honor i amor a la pàtria.
RELIGIÓ	313	El cristianisme no mostra la veritat però el socialisme, sí.
POLÍTICA	313	Lerroux ha fundat un banc per augmentar la fortuna i es desentén de l'ideal republicà.
RELIGIÓ	313	Els catòlics espanyols haurien de prendre Alemanya com a referent.
ALTRES TEMES	314	Els juristes d'Alemanya i Àustria han acordat mantenir la pena de mort.
POLÍTICA	314	Les successives vagues dels mecànics de la fàbrica Duro-Felguera en provoca el tancament.
ALTRES TEMES	314	El jesuïta Josep Algué inventa el barociclòmetre, un aparell per predir l'arribada de tifons.
ALTRES TEMES	314	Burles d' <i>Es Puput</i> i <i>El Obrero Balear</i> per l'incendi a la capella de Sant Bernat de la Seu de Mallorca.
ALTRES TEMES	314	La intervenció de Gaudí a la Seu de Mallorca és un sacrilegi.
POLÍTICA	314, 315	<i>El Obrero Balear</i> , contra els regidors republicans de Palma, Obrador, Cirer i Trián.
RELIGIÓ	314	Baviera permet el retorn dels jesuïtes a Alemanya.
POLÍTICA	314	Pablo Iglesias es nega a explicar per què no mostra els comptes del partit des de 1902.
POLÍTICA	314	Lerroux es nega a explicar on són els diners provinents d'Amèrica per a la revolució.
ALTRES TEMES	315	Morts i ferits en les <i>corridas</i> de Villarejo i San Lorenzo de la Parrilla.
RELIGIÓ	315	Roosevelt, protestant, lloa públicament el catolicisme.
POLÍTICA	315, 317	Pablo Iglesias insta a fer vagues per no haver d'explicar com estan els comptes del partit socialista.
RELIGIÓ	315, 317, 318	Les presidentes de coro de les filles de la Puríssima de Manacor són meretrus.
ESTAT/ESGLÉSIA	315, 317, 327	El bisbe Campins no intervé en la disputa de Sineu.
POLÍTICA	315	Els anarquistes es declaren en guerra per assolir la igualtat entre tots els homes.
POLÍTICA	315	L'aplec lerrouxista de Santander del 15.09.1912 acaba violentament per enfrontaments amb socialistes.
POLÍTICA	315	L'ajuntament de Palma no ha de gastar els diners convidant a dinar els majors de l'esquadra britànica.
EDUCACIÓ	315	No hi ha escoles per als fills dels obrers.
POLÍTICA	315	Alguns barris de Palma no tenen un accés adequat.
RELIGIÓ	315	La casa de manlleus de Ciutat ha construït un palau aprofitant la pobresa de la gent.
POLÍTICA	315	El foc que va cremar la capella de St Bernat hauria d'haver cremat tots els cristians.
RELIGIÓ	316	La moral catòlica embruta les persones; per tant, cal allunyar-se de les esglésies.
POLÍTICA	316	El conserge de la seu socialista de Palma, despatxat per haver robat 50 pessetes de la seu.

RELIGIÓ	316	Deu capellans portuguesos es casen.
RELIGIÓ	316	Dos casaments civils recents, un a Capdepera i un a Lluçmajor.
POLÍTICA	316	Crítiques al regidor socialista de Palma, Francesc Roca, per part dels mateixos companys socialistes en l'aplec del 15.09.12.
POLÍTICA	316	Els socialistes de Palma, contra els regidors republicans de l'ajuntament de Palma, Obrador, Cirer, Trián.
RELIGIÓ	316, 319	<i>El Obrero Balear</i> , contra Santa Catalina de Sena.
EDUCACIÓ	316	El regidor republicà de Palma, Bernat Obrador demana una subvenció per a l'escola del patronat obrer.
RELIGIÓ	316	La petició de pluja feta per les filles de la Puríssima és concedida.
POLÍTICA	316	Els tres regidors republicans de Palma, contra la subvenció de 3000 pessetes per a festes religioses.
ALTRES TEMES	317	<i>La Aurora</i> és un periòdic que no es pot llegir perquè fomenta l'odi.
RELIGIÓ	317	Un concili vaticanista del 1074 va prohibir als capellans casar-se.
POLÍTICA	317	Els obrers i els jornalers fan la feina i els propietaris s'enduen els guanys.
RELIGIÓ	317	El món no el va crear Déu.
POLÍTICA	317	Proposta de dipositar flors damunt la tomba de Ferrer i Guàrdia.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	317	Èxit del congrés eucarístic de Viena.
RELIGIÓ	318	Alcover contradiu els Evangelis.
RELIGIÓ	318	Un capellà de Benavent, empresonat.
RELIGIÓ	318	Una noia surt de monja poc després d'haver entrat al convent.
HISTÒRIA	318	Molts pateixen perquè les societats no estan organitzades sobre models científics.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	318, 371, 385, 389, 390	El deute d' <i>El Rayo</i> augmenta cada setmana.
POLÍTICA	318	Desconvoada la vaga de ferroviaris espanyols esperonada per socialistes i anarquistes.
POLÍTICA	318	Ribalta, cap dels ferroviaris catalans, agraeix la intercessió del bisbe de Barcelona per aturar la vaga.
POLÍTICA	318	L'ajuntament d'Avinyó expulsa el personal laic de l'hospital i demana el retorn de les monges.
POLÍTICA	318, 319	El bisbe de Barcelona, clau en la resolució de la vaga dels ferroviaris espanyols.
RELIGIÓ	318	El naturalista Fabre considera inqüestionable l'existència de Déu.
POLÍTICA	319	Dos regidors lerrouxistes de Barcelona s'insulten i es peguen en un acte públic.
POLÍTICA	319	Ribalta i els ferroviaris catalans desbaraten els plans de Melquiades Álvarez i Pablo Iglesias.
POLÍTICA	319	Gairebé ningú no recorda Ferrer i Guàrdia en el tercer aniversari de la seva mort.

POLÍTICA	319	Ferrer i Guàrdia i els altres tres afusellats a Montjuïc el 1909, herois.
RELIGIÓ	319	Galileu va morir per haver dit “així i tot, es mou”.
RELIGIÓ	319	Servet va ser cremat viu per haver descobert la circulació de la sang.
POLÍTICA	319	Ferrer i Guàrdia va ser afusellat per haver implantat l'ensenyament racionalista (adreçat a Jeroni Pou).
POLÍTICA	319	Un homenatge a Ferrer celebrat a París acaba amb brega entre anarquistes i republicans radicals.
ALTRES TEMES	319	Alcover, acusat d'esfondrar <i>La Aurora</i> .
LLENGUA	319	Queixes pel llenguatge groller d'Alcover.
EDUCACIÓ	320	Les escoles catòliques ensenyen mentides.
ALTRES TEMES	320	Alegria pel matrimoni civil d'una parella de Lluçmajor.
RELIGIÓ	320	L'Església obliga els fidels a pagar delmes cada dia.
RELIGIÓ	320	Alcover ha hagut d'admetre que els capellans no tenen una moral impecable a causa de les denúncies d' <i>Es Puput</i> .
RELIGIÓ	320, 321, 322	<i>Es Puput</i> publica articles pornogràfics que atempten contra la moral.
RELIGIÓ	320	<i>Es Puput</i> , contra les monges de Manacor.
ESTAT/ESGLÉSIA	320, 321	Propietat del claustre del convent de Sant vicenç Ferrer de Manacor.
RELIGIÓ	320	Els dominics de Manacor són els successors d'aquells que cremaven persones.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	321	Déu no ha existit mai: tot és matèria que s'ha anat transformant.
POLÍTICA	321	Lerroux demana l'indult per a Font, condemnat a mort pels fets de la Setmana Tràgica.
RELIGIÓ	321	Virtuts dels catòlics alemanys.
RELIGIÓ	322	Un home d'Artà es vanta de tenir un net sense batejar.
ALTRES TEMES	322	<i>La Aurora</i> és un gran negoci per als capellans.
RELIGIÓ	322	La religió és contrària a la naturalesa humana.
EDUCACIÓ	322	La instrucció sense religió genera criminals.
RELIGIÓ	322	Les congregacions religioses fan un gran servei a la societat (escoles, hospitals, hospicis, cases d'acollida, etc).
POLÍTICA	322	El poble d'Anvers en assemblea pública ret homenatge a Ferrer i Guàrdia en el tercer aniversari del seu afusellament.
EDUCACIÓ	322	Les Joventuts Republicanes Radicals obrin un escola a Palma en què no s'ensenyarà religió.
RELIGIÓ	322, 338, 387	Antoni Sastre, <i>Bon Jesús</i> , condemnat per calúmnies contra l'economista de Lluçmajor.
POLÍTICA	322	Si els obrers poden viure de la seva feina, per què els capellans no ho han de fer?
POLÍTICA	323	Els conservadors boicotegen un aplec radical a Múrcia, al qual havien assistit Lerroux, Albornoz i Salillas.
POLÍTICA	322	Els socialistes, en contra de la guerra dels Balcans però a favor de la guerra social.

POLÍTICA	322	Els socialistes havien proclamat el final de les guerres perquè els obrers es negarien a anar-hi.
RELIGIÓ	323	El Pare Fidel i el vicari de Biniali s'excedeixen en demanar que els homes es llevin el capell durant una processó.
POLÍTICA	323	Maura, responsable de la Setmana Tràgica (adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
POLÍTICA	323	Fracàs de l'aplec per demanar la revisió del procés contra Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	323	Els partits revolucionaris, culpables de la mort de Canalejas i de la tensió política que viu Espanya.
POLÍTICA	323	Proposta d'aixecar un monument a Jaume I.
POLÍTICA	323	Guerra de Sèrbia, Montenegro, Bulgària i Grècia contra Turquia.
RELIGIÓ	323	El catolicisme és el millor antídote contra l'individualisme capitalista, fruit del protestantisme.
POLÍTICA	324	Manuel Pardiñas va actuar al servei de les forces revolucionàries.
POLÍTICA	324	Manuel Pardiñas era un anarquista perillós que va evadir la vigilància policial abans de matar Canalejas.
POLÍTICA	324	Existència d'un grup revolucionari internacional que pretén matar els homes d'estat espanyols.
POLÍTICA	324	Cal més duresa contra els anarquistes, davant l'existència d'un grup que vol matar els homes d'estat espanyols.
POLÍTICA	324	La policia espanyola, negligent en l'assassinat de Canalejas.
POLÍTICA	324	Els republicans espanyols són els responsables reals de la mort de Canalejas.
POLÍTICA	324	Manuel Pardiñas a Portugal.
POLÍTICA	324	Els seguidors de Ferrer i Guàrdia són els responsables intel·lectuals de la mort de Canalejas.
EDUCACIÓ	325	El Papa funda escoles a Roma per animalitzar els futurs obrers.
POLÍTICA	325	Després de la mort de Canalejas, entrarà la república.
POLÍTICA	325	Fracàs de la manifestació de rebuig a Palma per l'assassinat de Canalejas.
RELIGIÓ	325	<i>Es Puput</i> acusa <i>La Aurora</i> de pornogràfica.
POLÍTICA	325	No s'haurien de cridar consignes a favor del rei i de l'exèrcit en una manifestació de rebuig per l'assassinat de Canalejas.
RELIGIÓ	325	Un antic ecònom de la parròquia de Sa Pobla va robar diners i es va amistançar amb una feligresa, amb la qual va fugir.
POLÍTICA	325	Les diferents faccions tradicionalistes haurien d'unir-se per frenar l'avanç dels revolucionaris.
POLÍTICA	325	El diputat integrista, Senante, demana noves lleis per frenar la difusió de la ideologia revolucionària.
RELIGIÓ	325	Figures com el cardenal Manning demostren l'interès del catolicisme per la classe obrera.
RELIGIÓ	326	El germà Simeón, dels Germans de les Escoles Cristianes de Palma, agrideix un infant.
POLÍTICA	326, 328	Un arquebisbe és triat president de la República Dominicana.

ALTRES TEMES	326	Jutges i governants, davant la pressió d'una part de l'opinió pública, són massa tous en l'aplicació de la pena de mort.
POLÍTICA	326	El fracàs de la indústria del cristall d'Albi, de gestió purament obrera, mostra el fracàs del socialisme.
EDUCACIÓ	326	Fracàs de l'escola laica mixta de Cempuis.
POLÍTICA	326, 338	La propietat privada és un dels mals més grans del món.
POLÍTICA	326	Els anarquistes no assumeixen cap responsabilitat en la mort de Canalejas tot i que Pardiñas era anarquista.
POLÍTICA	326	Els socialistes no assumeixen cap responsabilitat en la mort de Canalejas, però Pablo Iglesias demanava l'atemptat personal.
POLÍTICA	326	Els lerrouxistes no assumeixen cap responsabilitat en la mort de Canalejas, però Lerroux exhortava els seus a matar.
RELIGIÓ	326, 328	Monges i capellans d'Algaida s'enriqueixen amb la venda de petenes, ciris i medalles.
ESTAT/ESGLÉSIA	326	L'ajuntament de Manacor no hauria de destinar cap partida pressupostària a cera i clergat.
RELIGIÓ	327	Un cristià devot de Felanitx ven el seu fill per nou reials.
POLÍTICA	327	Els socialistes neguen després de l'assassinat de Canalejas que fossin partidaris de l'atemptat personal.
RELIGIÓ	277, 327, 328	Multa de 150.000 pessetes per a <i>El Liberal</i> per haver calumniat una dona de Múrcia publicant que s'havia escapat amb un clergue.
POLÍTICA	327	Pardiñas no és responsable de la mort de Canalejas.
EDUCACIÓ	327	Només l'estat aconfessional té dret a educar els infants.
POLÍTICA	329, 331	Distinció entre republicans.
RELIGIÓ	328	Jesuïtes i carlins s'apoderen de l'herència d'una dona de Santander.
EDUCACIÓ	328	Informe de Paul Bureau que demostra que l'escola laica crea mals hàbits en la societat francesa.
RELIGIÓ	329	Revenjoli, sacríleg, segons <i>Es Puput</i> .
POLÍTICA	329	Els diputats republicans demostren a les Corts el seu desconeixement sobre la qüestió del Marroc.
RELIGIÓ	329, 340	Sis monges de La Caritat de Mèxic moren en salvar un centenar d'infants en un incendi.
EDUCACIÓ	329	El mateix govern espanyol desautoritza el ministre d'instrucció pública, que deia que implantaria el laïcisme a les escoles estatals.
POLÍTICA	329	La supressió de l'impost sobre el consum ha deixat els ajuntaments sense liquiditat.
POLÍTICA	329	La minsa influència espanyola sobre Marroc és deguda al desinterès de l'opinió pública, no a la inacció dels governs.
RELIGIÓ	330	Un ateu com Gabriel Alomar no pot dir que l'atemptat personal és una iniquitat.
RELIGIÓ	330	Sant Tomàs d'Aquino i els escolàstics consideraven lícit l'atemptat personal.
RELIGIÓ	333	El P. Mariana i la Companyia de Jesús defensaven l'atemptat personal.

RELIGIÓ	330	La Bíblia és plena de lloances de l'atemptat personal: Judit, Phinees, Aod, etc.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	331	Pascal era cristià, però sovint la seva fe es contradeia amb el que li dictava la raó.
RELIGIÓ	331	Chateaubriand va escriure <i>Geni del cristianisme</i> només per guanyar doblers, però no hi creia.
RELIGIÓ	331	Els jesuïtes defensaven que n'hi havia prou amb seguir la religió d'una manera superficial, de portes enfora.
RELIGIÓ	331	Els jansenistes compartien idees amb Sant Agustí i amb Sant Pau.
RELIGIÓ	331	La fe surt de la ignorància.
RELIGIÓ	331	El pares del Sagrat Cor fan exercicis espirituals per impedir que les al·lotes vagin als balls.
POLÍTICA	331	Un socialista, en creure's a les portes de la mort, renega dels seus ideals i demana confessió.
POLÍTICA	331	Maura es retira de la política per por de les forces d'esquerra.
ALTRES TEMES	331	La Seu de Mallorca és una obra d'art i d'arquitectura de primer ordre.
ALTRES TEMES	331	Lloança de la intervenció gaudiniana a la Seu.
ESTAT/ESGLÉSIA	334	L'augment de la partida per a culte i clergat permet 33 noves parròquies a Mallorca.
POLÍTICA	331	Bartomeu Ferrà ja té el projecte de monument dedicat a Jaume I.
ALTRES TEMES	332	La corona que Gaudí vol col·locar sobre l'altar major de la Seu és una barbaritat.
RELIGIÓ	332	El rector i les monges de Pòrtol amb la processó de reis i els pastorells just pretenen guanyar diners.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	332	Just tretze delegats assisteixen al congrés dels socialistes de les Illes Balears.
EDUCACIÓ	332	L'escola laica és científica i racional.
POLÍTICA	332, 379, 385, 389, 391, 401, 412	Els socialistes, en contra de les guerres però a favor de la guerra social.
POLÍTICA	332	Maura era l'estaló de la monarquia, d'aquí l'alegria dels republicans amb la seva renúncia.
POLÍTICA	332	Maura, de nou, al capdavant del partit conservador
POLÍTICA	332	Amb la guerra de Marroc, Maura va comprometre greument Espanya.
POLÍTICA	332	Ferrer i Guàrdia va ser afusellat pels seus ideals.
POLÍTICA	332	Maura ha hagut de renunciar perquè els seus l'han abandonat.
POLÍTICA	332	El fill del president Bertheaux demana els diners que son pare havia prestat a diputats per assegurar-se'n el vot.
LLENGUA	332	La llengua amb què es publica <i>La Aurora</i> no és cap problema: bescanvi amb <i>El Porvenir Vasco</i> i augment del tiratge de 500 a 2000.
POLÍTICA	333	Els socialistes de Palma no volen associar-se amb els republicans perquè pacten amb els liberals, tan reaccionaris com Maura.

POLÍTICA	333	Els republicans de dretes francesos, amb Poincaré, respectuos amb l'Església, guanyen la presidència de la república i desbanquen l'esquerra.
POLÍTICA	333	L'absència d'un lideratge fort fa que els republicans no tinguin prou força dins Espanya.
POLÍTICA	333	Maura és un comediant.
POLÍTICA	333	El manifest de la Conjunció Republicana-Socialista és una declaració de guerra a la monarquia.
POLÍTICA	333	Alfons XIII i els monàrquics no haurien de cedir a les pressions dels republicans.
RELIGIÓ	333	El Papa Gregori XIII va celebrar la matança d'hugonots amb un Te-Deum i salves d'artilleria.
RELIGIÓ	333	Immoralitats de St Pere d'Arbués (adreçat a Gabriel Alomar).
RELIGIÓ	333, 334	Déu va donar l'ordre de matar els fills de Respha.
RELIGIÓ	333	Alcover va aprovar l'execució d'anarquistes a Barcelona.
RELIGIÓ	334	Alomar dedicarà la vida a combatre Déu per les barbaritats que aquest ha comès.
RELIGIÓ	334	El catolicisme és la negació absoluta dels drets dels obrers.
RELIGIÓ	334	L'Església vol fidels humils i resignats.
POLÍTICA	334	L'entrevista entre Azcárate i Alfons XIII irrita el partit socialista i Lerroux.
POLÍTICA	335	El gerent i un redactor de <i>La bataille syndicaliste</i> , condemnats per haver demanat l'atemptat contra Alfons XIII.
RELIGIÓ	335	Francesc Betron i Josep Boix, condemnats per haver fet befa d'una processó catòlica.
POLÍTICA	335	Tot i l'aparent anticlericalisme, Canalejas era un catòlic convençut.
POLÍTICA	335, 336, 338, 339	Els socialistes acusen Melquíades i Azcárate de traïdors.
RELIGIÓ	335, 337	Si Alcover no signés amb pseudònim, acabaria als tribunals.
RELIGIÓ	335	Els pares no haurien de tancar a un convent les filles amb comportament immoral o poc enteniment.
POLÍTICA	335	Els socialistes proposen repartir les propietats dels altres però mai les pròpies.
ESTAT/ESGLÉSIA	335	Els capellans que opositen per les noves rectories concedides a Mallorca per l'Estat són indignes.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	335	<i>La Escoba</i> tanca per falta de capital.
ALTRES TEMES	335	Alcover s'inventa rondalles perquè és impossible haver-ne recopilat tantes.
POLÍTICA	335	Celebració del retorn de Maura al capdavant del partit per part dels conservadors de Manacor.
ESTAT/ESGLÉSIA	335	El comte de Romanones reprèn les relacions diplomàtiques amb el Vaticà, trencades per Canalejas.
POLÍTICA	336	És injust que els obrers creïn productes cars però no tinguin prou menjar i roba per vestir dignament.

POLÍTICA	336	Causes per explicar l'expansió a Espanya de les idees revolucionàries.
RELIGIÓ	336	Les filles de la Puríssima van a balls de Carnestoltes.
POLÍTICA	336	Fracàs del dinar de suport a Maura celebrat al Port de Manacor el 2.02.1913.
POLÍTICA	336, 342	Campanya republicana per defensar el doctor Queraltó de la condemna imposada pel Tribunal Suprem.
RELIGIÓ	336	El rector de Petra impedeix que l'electricitat arribi al poble.
ESTAT/ESGLÉSIA	336	El príncep Francesc Ferran d'Àustria va impedir que se suprimís el catolicisme de les escoles.
POLÍTICA	337	Els productes, els mitjans de producció i la matèria primera pertanyen als obrers, no als patrons.
POLÍTICA	337	Qui no és socialista és covard i hipòcrita.
RELIGIÓ	337	Ser catòlic implica assumir les immoralitats i els abusos dels clergues, i les atrocitats de la Inquisició.
ALTRES TEMES	337	Valor literari escàs de l'obra de Llorenç Riber.
POLÍTICA	337	Puixança econòmica d'Espanya en els darrers deu anys.
ALTRES TEMES	337, 338	Els joves han de fer el servei militar perquè els frares no el fan.
POLÍTICA	337	Lerroux, contra els republicans nacionalistes i contra Azcárate.
POLÍTICA	337	Fracàs de Jiménez Moya en el seu retorn a Manacor.
POLÍTICA	337	Relació entre Pey Ordeix i els ideals republicans.
RELIGIÓ	338	Les dones que van als sermons de Quaresma tenen un comportament immoral ja que desatenen la seva família.
POLÍTICA	338	Espanya no hauria d'haver ocupat Tetuan.
RELIGIÓ	338	Els frares són el fre del progrés.
POLÍTICA	338, 339	La inestabilitat a la república de Mèxic demostra que república no equival a progrés i pau.
ALTRES TEMES	338	Morts i ferits en les <i>corridos</i> de Bilbao i Madrid.
RELIGIÓ	338	Ball de pinyata a Manacor en diumenge de Quaresma.
LLENGUA	338	Acceptació de les Normes Ortogràfiques de l'Institut d'Estudis Catalans.
RELIGIÓ	338	Els protestants que van fugir de la intolerància a Europa la van practicar a Amèrica.
LLENGUA	339	El llenguatge d'Alcover és extremadament groller.
POLÍTICA	339	Els socialistes són com els jueus davant Pilat, que no els bastà que aïotassin Jesús.
POLÍTICA	339	Els governs que imposen l'ordre, a la llarga, generen tensió i violència.
POLÍTICA	339	La revolució mexicana, a punt d'enfonsar el país.
RELIGIÓ	339	Alcover, de jove, abusava de l'alcohol i robava tabac.
RELIGIÓ	339	Alcover va pressionar <i>El Correo de Mallorca</i> perquè no publicés uns articles.
ESTAT/ESGLÉSIA	339	Caldria prohibir a monges i frares obrir nous establiments.

ESTAT/ESGLÉSIA	339	Romanones no hauria de tractar amb el papa qüestions del codi civil espanyol.
ESTAT/ESGLÉSIA	339	El matrimoni civil hauria d'estar permès també a catòlics.
ESTAT/ESGLÉSIA	339	El Vaticà no hauria d'entrar en qüestions del codi civil espanyol.
EDUCACIÓ	339	Romanones vol suprimir el catecisme de les escoles públiques mitjançant Reial Ordre.
POLÍTICA	339	Caldria prohibir que els militars fossin maçons.
RELIGIÓ	340	El rector Kobylowska, condemnat per assassinat, va mantenir el secret de confessió tot i saber qui era l'autèntic assassí.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	340	Èxit clamorós de l'aplec republicà del 2.03.1913 al Teatre Variedades de Manacor.
POLÍTICA	340	Atac dels socialistes mallorquins als republicans per haver pactat amb liberals i carlins per intentar obtenir un diputat provincial.
POLÍTICA	340	L'execució de Ferrer i Guàrdia va ser un assassinat perquè era contrària a la llei.
RELIGIÓ	340	Totes les religions condemnen l'anàlisi dels propis dogmes i, per tant, neguen la raó.
RELIGIÓ	340	Els defensors de cada religió creuen que la seva és la vertadera; per tant, és impossible discernir quina ho és realment.
POLÍTICA	340	El poble no ha d'oblidar que el govern de Maura va fer assassinar Ferrer i Guàrdia i quatre innocents més.
POLÍTICA	340	Naskens, contra Melquíades Álvarez i Azcárate.
POLÍTICA	340	Els conservadors haurien de triar millor els candidats per evitar el fracàs d'Eivissa en les eleccions provincials de 1913.
POLÍTICA	340	Els liberals, amb els atacs a l'Església, fan la feina bruta als revolucionaris.
POLÍTICA	340	Fracàs dels republicans arreu d'Espanya en les eleccions provincials del 1913.
POLÍTICA	340, 343	Els carlins haurien d'acatar les tesis dels P. Minteguiaga i Villada sobre el vot dels catòlics, sancionades per Pius X.
RELIGIÓ	340	El parlament alemany ha derogat la llei que prohibia als jesuïtes predicar i exercir al país.
RELIGIÓ	340	El kàiser recorda als soldats alemanys que lluiten per Déu.
POLÍTICA	342	L'assassí del rei de Grècia era un militant socialista o anarquista.
POLÍTICA	342	La corrupció en la policia de Nova York demostra que república no equival a progrés i pau.
POLÍTICA	342, 346	85.000 obrers catòlics no secunden la vaga general convocada pels socialistes belgues.
POLÍTICA	342	Alcover va renegar del carlisme i es va aliar amb els conservadors per obtenir-ne favors.
POLÍTICA	343	Lerroux perd suports a Madrid, València i a Barcelona, després de les eleccions provincials de 1913.
POLÍTICA	343	Ampli suport dels mallorquins al doctor Queraltó.
RELIGIÓ	343	Si Déu existís, no permetria que només els pobres patissin anèmia.

RELIGIÓ	343	El secret de confessió permet restituir 4.000 pessetes a l'Estat.
POLÍTICA	343	Cal que els líders dels partits republicans deixin els càrrecs i hi hagi una renovació profunda.
RELIGIÓ	343	Ningú no observa les doctrines de Jesús.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	344	Els valencians estan al costat de l'Església: el Divendres Sant just es van vendre 40 pessetes de carn davant les 4.000 habituals.
POLÍTICA	344, 374	Socialistes de Lluçmajor de visita al company desterrat a Felanitx blasfemen públicament.
EDUCACIÓ	344	Un grup de catedràtics i mestres demana que no es llevi el catecisme de les escoles públiques.
EDUCACIÓ	344	El sector conservador del Consell d'Instrucció Pública es posiciona a favor del catecisme en les escoles públiques.
RELIGIÓ	344	Alcover s'ha venut al Partit Conservador i rep favors de Maura.
RELIGIÓ	344	El catecisme fanatitza els infants.
POLÍTICA	344	L'auge del socialisme és degut al fet que s'ha obligat els obrers a viure precàriament.
ALTRES TEMES	345	Alomar va intentar obtenir tracte de favor en les oposicions a la Institució d'Ensenyança Lliure de Barcelona.
RELIGIÓ	345	Immoralitats d'Alcover en els seus viatges a Barcelona.
POLÍTICA	345	Els republicans haurien d'imitar la tolerància dels britànics, que permeten un congrés eucarístic catòlic a Malta.
POLÍTICA	345, 346	L'atemptat de Rafael Sancho contra Alfons XIII és fruit de la tebior dels governs liberals contra els revolucionaris.
EDUCACIÓ	345	Els mallorquins no s'adhereixen a l'aplec celebrat a Madrid a favor de l'escola laica.
RELIGIÓ	345	Suïcidi d'un papa.
RELIGIÓ	346	L'emperador Constantí mai no va convertir-se al cristianisme.
POLÍTICA	346	Rafael Sancho, que intentà assassinar Alfons XIII el 13.04.1913, no és anarquista sinó que és conservador
EDUCACIÓ	346	El nombre d'escoles religioses supera amb escreix el nombre d'escoles laiques 40 anys després que aquestes es legalitzessin.
POLÍTICA	346	Alcover digué que calia arraconar el tradicionalisme.
POLÍTICA	346	La igualtat entre éssers humans no és possible.
EDUCACIÓ	347	Més d'11.000 mestres demanen el manteniment de la religió en les escoles públiques espanyoles.
POLÍTICA	360	Espanya ha de civilitzar Marroc.
RELIGIÓ	361	La caritat és un crim social.
POLÍTICA	361	Quan governin els socialistes, no hi haurà pobres.
POLÍTICA	362	La república de Portugal frena un atemptat anarquista
POLÍTICA	362	La vaga de la indústria tèxtil de Catalunya és culpa dels sindicats.
POLÍTICA	362	EUA, paradigma del republicanisme, discrimina nou milions de negres.
POLÍTICA	363	El fracàs de la vaga convocada pels socialistes belgues fa perdre seguidors al sindicat socialista de Bèlgica.

POLÍTICA	363	Malversació de fons per part dels republicans francesos en la gestió del <i>chartreuse</i> .
ALTRES TEMES	363	Les infermeres dels hospitals francesos haurien de tornar a ser monges.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	363, 394	La Liga de Defensa del Clergat du als tribunals uns calumniadors.
RELIGIÓ	363	Un capellà explica el sisè manament amb referències explícites.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	363	Els catòlics perden suports arreu, com en les eleccions a tribunal industrial a Bilbao.
RELIGIÓ	363	Els capellans demanen resignació als obrers davant la injustícia.
POLÍTICA	363	Francesc Roca és una vergonya per al socialisme.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	363	<i>El Rayo</i> està en bancarrota.
POLÍTICA	363	Els vaguistes del tèxtil de Barcelona són titelles dels revolucionaris.
POLÍTICA	367	Èxit colossal dels vaguistes del tèxtil de Barcelona.
POLÍTICA	367	Ferrer i Guàrdia detestava el vessament de sang.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	367	El nou periòdic republicà mallorquí, <i>La Voz del Pueblo</i> , en situació precària.
RELIGIÓ	367	La Mare de Déu de Lourdes no cura tots els malalts que hi acudeixen.
POLÍTICA	367	Els republicans de <i>La Voz del Pueblo</i> critiquen les execucions, però asseguren que afusellaran per defensar la república.
RELIGIÓ	367	El secret de confessió permet restituir 30.000 pessetes a l'Estat.
POLÍTICA	368	Si Maura torna a governar haurà de terpitjar els cadàvers dels redactors de <i>La Voz del Pueblo</i> .
RELIGIÓ	368	La Inquisició va fer matar més de 30.000 persones (adreçat a <i>El Rayo</i>).
RELIGIÓ	368	Jesús va néixer i va morir pobre; els capellans tots moren rics.
RELIGIÓ	368	Alguns han nascut per manar; d'altres, per ser esclaus.
RELIGIÓ	368	L'Església només vol els rics.
RELIGIÓ	368	L'Església vol mantenir el poble il·luminat per poder manipular-lo.
POLÍTICA	370, 386, 388	Els fracassos de les repúbliques de Portugal i Argentina demostren que la república no és la solució als problemes socials.
POLÍTICA	370, 387, 390	Els socialistes van prometre la revolució si Espanya intervenia a Marroc, però no han complert la seva promesa.
RELIGIÓ	370	Déu no existeix perquè és una invenció humana.
RELIGIÓ	371	Els capellans mallorquins es dediquen a la política.
RELIGIÓ	371	Un capellà i la seva estimada passejaven pel centre d'Inca.
POLÍTICA	371	Lerroux és el pitjor enemic per a la revolució.
POLÍTICA	371	Polèmica entre líders socialistes mallorquins: Llorenç Bisbal s'enfronta a Jaume Bauzá.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	371	Escassa participació en la darrera assemblea dels republicans mallorquins.
POLÍTICA	371	L'ajuntament de Porto (Portugal) posa de nom Jesucrist a un gos.

RELIGIÓ	372	Gran capacitat d'organització dels catòlics alemanys.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	372	<i>La Voz del Pueblo</i> no representa gaire gent perquè els republicans mallorquins són pocs i estan dividits.
POLÍTICA	372	Descoberts cinc anarquistes a Portugal que pretenien assassinar el president de la república.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	372	Els metges no han d'oblidar el sentit cristià de l'univers.
POLÍTICA	373	Tant els obrers com els patrons s'han equivocat en la vaga del tèxtil de Catalunya.
POLÍTICA	373	Els socialistes no fan allò que prediquen: August Bebel tenia una fortuna estalviada quan va morir.
ALTRES TEMES	374	Alcover pressiona perquè <i>La Aurora</i> circuli pel barri dels Hostalets d'en Canyelles (Palma).
ALTRES TEMES	374	<i>La Aurora</i> ja no circula pels Hostalets d'en Canyelles (Palma).
RELIGIÓ	374	Alcover va fer tancar una escola als Hostalets d'en Canyelles (Palma).
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	374	Bona organització de l'Església catòlica a Argentina.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	374	Èxit de l'aplec de Sóller contra la blasfèmia.
EDUCACIÓ	375	França tanca una escola de monges de La Caritat perquè era un centre de corrupció i de conspiració.
POLÍTICA	375	Ferrer i Guàrdia va ser afusellat perquè era el cap d'una colla d'assassins (adreçat a <i>El Rayo</i>).
POLÍTICA	375	Ferrer i Guàrdia va ser afusellat perquè era el cap d'una colla d'assassins (adreçat a <i>La Voz del Pueblo</i>)
POLÍTICA	375	Maura i de la Cierva van fer matar Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	375	Els obrers han d'afiliar-se a sindicats que no siguin antireligiosos ni polítics .
POLÍTICA	375	Lloança d'Ayestaran, excapellà que es va fer socialista.
POLÍTICA	375	L'atur és un gran problema a la república argentina.
POLÍTICA	375	Força escassa dels socialistes mallorquins.
RELIGIÓ	376	Capellans belgues que abusen d'alumnes.
RELIGIÓ	376	Els capellans i les monges de Manacor no permeten que els seus alumnes assisteixin a la festa escolar.
POLÍTICA	377	Els líders socialistes europeus acumulen grans fortunes.
POLÍTICA	377	Els obrers han de fer la vida impossible al govern conservador.
POLÍTICA	377	Desavinences entre socialistes i republicans.
POLÍTICA	377	Un tribunal d'Oviedo condemna un socialista per les pressions dels catòlics.
RELIGIÓ	378, 379	El clergat irlandès no permet que els fills dels vaguistes s'allotgin amb famílies protestants angleses.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	378	Triomf de les forces monàrquiques en les eleccions municipals del 9.11.1913.

POLÍTICA	379	Llorenç Bisbal va ser expulsat de la cooperativa de consum perquè van desaparèixer diners.
POLÍTICA	379	Els republicans radicals van obtenir 800 vots en les municipals del 9.11.1913 i, per tant, un triomf moral.
POLÍTICA	379	Els republicans radicals, indignats perquè Obrador, republicà reformista, serà regidor.
POLÍTICA	379	Les lleis limiten la llibertat individual.
POLÍTICA	379, 384, 389	Desavinences entre anarquistes i socialistes.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	380	El partit conservador, a punt de decomposar-se a Ciutat.
POLÍTICA	380	Necessitat d'implantar a Espanya la representació proporcional.
POLÍTICA	381	Alcover es reitera en les opinions polítiques expressades en "La cançó dels bons catòlics" el 1883.
RELIGIÓ	382	L'Església hauria d'ajudar més a pal·liar les grans desigualtats entre classes socials són el que fa apujar el socialisme.
POLÍTICA	382	La igualtat de béns entre els homes propugnada pels socialistes no és possible mentre hi hagi desigualtat de capacitats.
RELIGIÓ	382	A la vida hi ha dos camins: Déu (cristianisme) i Satanàs (altres religions).
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	382	Alomar creu que Maura i el partit conservador estan acabats.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	382	Els anticlericals farien qualsevol cosa per diners, fins i tot demanar el vot per Maura.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	382, 383, 385	La premsa anticlerical mallorquina, a la baixa.
EDUCACIÓ	383	Cessament del catedràtic Altamira com a director general d'instrucció pública.
POLÍTICA	383	Socialistes i republicans s'oposen a la intervenció a Marroc tan sols per desgastar la monarquia.
POLÍTICA	383	La intervenció a Marroc costa moltes baixes i diners, però és necessària.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	383	Fracàs de la manifestació contra la intervenció espanyola a Marroc.
POLÍTICA	383	Melquíades Álvarez i Azcárate escridassats en una manifestació contra la intervenció espanyola a Marroc.
EDUCACIÓ	384	Un tribunal d'Orleans multa un bisbe per dir als seus capellans que les escoles laiques són escoles del dimoni.
POLÍTICA	384	Miquel dels Sants Oliver, venut a Maura.
RELIGIÓ	384, 387	Difamació contra dos capellans de Porreres.
ALTRES TEMES	385	L'ajuntament de París demana que les monges tornin als hospitals públics.
RELIGIÓ	387	Calúmnies contra les monges que treballen al psiquiàtric de Palma.
POLÍTICA	387	Els socialistes, en contra del costum estès per Mallorca de dedicar capelletes a la Sagrada Família.
POLÍTICA	387	El president dels EUA assisteix a la missa oficiada pel delegat del Papa al país.

LLENGUA	387	Bartomeu Obrador, únic regidor de Palma que empra el català a l'ajuntament.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	388	Que Galdós abandoni el republicanisme actiu demostra que els partits republicans estan en hores baixes.
POLÍTICA	388	Els centralistes, contra les mancomunitats.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	388	El clericalisme dins Espanya té força social, però no en té de política.
RELIGIÓ	388	Cal emancipar la pròpia ment de la fe, després, la ment dels altres.
RELIGIÓ	388	Alomar no hauria de formar part de la lliga de defensa dels drets de l'home perquè vol reprimir consciències.
RELIGIÓ	388	Cal trencar la cadena de la fe perquè no hi ha Cel ni sants.
POLÍTICA	388	Els grans estats europeus haurien d'invertir menys en armament i més a millorar la vida dels pobres.
RELIGIÓ	388	Error dels anglicans: el racionalisme i la insubmissió al Papa.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	388	En cinc anys, més d'un milió de peregrins han visitat la Mare de Déu de Gave.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	388	Guillem II, protestant, dona 10.000 marcs per alçar una església catòlica a Brussel·les.
POLÍTICA	388	Bel·licisme excessiu del kàiser Guillem II.
ESTAT/ESGLÉSIA	388	Laïcisme dels partits francesos.
POLÍTICA	389	Maura és massa honrat per governar un estat com Espanya.
POLÍTICA	389	Incògnita sobre els motius reals de la renúncia de Maura.
EDUCACIÓ	389	Restitució de la religió a les escoles de Perú.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	389, 391	<i>Es Puput</i> ha deixat de publicar-se.
POLÍTICA	389	Els anarquistes que demanen llibertat per les dones pretenen esclavitzar-les.
RELIGIÓ	389	Tots els capellans són falsos apòstols i enemics de les nacions.
RELIGIÓ	389	Barcelona ha fet els ulls grossos en temes de prostitució i pornografia.
POLÍTICA	389	A Barcelona, el regidor Martorell vota amb els lerroixistes per evitar que Abadal, de la Lliga, sigui tinent d'alcalde.
RELIGIÓ	389, 391	L'Església demana diners als feligresos per a les víctimes de la guerra de Marroc per aconseguir allargar el conflicte.
ALTRES TEMES	389, 391, 392	Oposició a l'homenatge a l'exdiputat Juan Valenzuela.
POLÍTICA	390	Argentina nega als maçons la possibilitat de constituir-se com a organització legal.
RELIGIÓ	390	L'arquebisbe de París prohibeix el tango i un instructor el denuncia.
LLENGUA	390	El crit dels serenos de Mallorca hauria de dir 'alabat sia Déu' en comptes de la versió castellana.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	390	L'escola laica dels socialistes a Palma necessita més alumnes per evitar haver de tancar.
EDUCACIÓ	390	França obliga totes les famílies a dur els infants a escoles laïques.

POLÍTICA	390	Els socialistes no cerquen la justícia social sinó fer caure el sistema per tal d'obtenir el poder.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	391	Déu va crear forces naturals que romanen amagades en la natura.
RELIGIÓ	391	Cinc periòdics anticlericals multats per haver calumniat clergues.
RELIGIÓ	391, 393, 396	Desaparició de la Mare de Déu del portal del mirador de la Seu de Mallorca.
POLÍTICA	391	Atemptat lerrouxista contra Osorio, exgovernador civil de Barcelona.
RELIGIÓ	391	El cristianisme condemna la bellesa i preveu càstigs per a les dones belles.
ALTRES TEMES	391	Els arguments esgrimits per Alcover a <i>La Aurora</i> són vagues i poc consistents.
POLÍTICA	391	Els explotadors es troben tant entre els rics com entre els pobres.
ALTRES TEMES	391	<i>La Aurora</i> només defensa els rics i els seus interessos.
RELIGIÓ	393	L'arquebisbe de París no té cap autoritat per prohibir el tango.
RELIGIÓ	393	El bisbe Laguarda hauria d'haver deixat el pectoral als pobres i no a la Mare de Déu de la Mercè.
RELIGIÓ	392	Mort de missioners catòlics exercint la seva tasca.
POLÍTICA	392, 394	La <i>Home Rule</i> d'Irlanda provocarà una guerra civil.
POLÍTICA	392	Les lluites entre catòlics "integrals" i catòlics "moderns" són estèrils.
RELIGIÓ	392	Els catòlics estan a favor de la guerra de Marroc ja que no han signat per demanar-ne el final.
RELIGIÓ	392	Capellans i devotes repartien benediccions i escapularis als soldats perquè morissin tranquils a Cuba.
RELIGIÓ	392	L'Església mai no ha fet servir la seva influència per fer justícia.
RELIGIÓ	392	Santa Teresa va besar un home.
POLÍTICA	392	La producció és per a qui produeix, no per al propietari.
POLÍTICA	392	Justificació de l'atemptat contra Osorio: va anar a Barcelona per provocar.
POLÍTICA	392	Els secrets de l'anarquisme detallen els crims comesos per anarquistes contra el poder.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	392	Una quarantena de persones van participar a la manifestació a Palma contra la guerra de Marroc.
POLÍTICA	393	Tancament de l'escola laica dels socialistes de Palma.
POLÍTICA	393	Aplec anarquista en defensa dels condemnats pels crims de Cullera.
RELIGIÓ	394	Augment del catolicisme a Anglaterra en detriment del protestantisme.
ALTRES TEMES	394	El govern italià, obligat a retirar un projecte de llei que prioritzava el matrimoni civil.
POLÍTICA	394	Tot i la gran despesa, el poble italià dona suport a la campanya de Líbia.
POLÍTICA	394	La pressió popular toma el govern socialista suec que volia reduir la partida pressupostària per a armament.
POLÍTICA	243, 394	S'accentua el caos a Portugal, provocat pel mal govern dels republicans.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	394	Pièrre de la Gorce, catòlic, entra a l'Acadèmia Francesa i derrota els altres candidats, anticlericals.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	394	Inauguració d'una escola catòlica als Hostalets.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	394	Els ferroviaris malloquins s'afilien al patronat obrer en comptes d'afiliar-se a un sindicat socialista o anarquista.
RELIGIÓ	394	Els catòlics han permès i promogut sempre els excessos del carnaval.
RELIGIÓ	394	L'Església sempre ha tapat les immoralitats dels Borja.
POLÍTICA	394	La desigualtat entre els homes és la causa dels mals de la humanitat.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	394, 395	Els socialistes, incapaços de presentar cap candidat a les eleccions a corts de 1914.
RELIGIÓ	394	Madrid té 64 convents, gairebé tots dedicats a obra benèfica.
POLÍTICA	395	La justícia alemanya condemna periòdics socialistes per calúmnies contra els sindicats catòlics.
RELIGIÓ	395	Zola va demostrar la inutilitat de la caritat cristiana.
POLÍTICA	395	Bisbal, desertor del socialisme.
POLÍTICA	395	Simarro, d'heroi republicà a traïdor per haver-se unit a Melquíades Álvarez.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	395	Triomf de forces conservadores a Mallorca, Menorca i Barcelona en les eleccions a corts del 8.03.1914.
POLÍTICA	396	Els socialistes, seguidors de la teoria malthusiana, que fa abaixar el nombre de naixements.
ESTAT/ESGLÉSIA	396	El govern italià veta la visita del príncep d'Albània al Papa.
ALTRES TEMES	396	La Scuola-Colonia Regina Elena serà gestionada per un orde religiós davant la mala gestió que n'han fet els laics.
ESTAT/ESGLÉSIA	396	El govern italià pretén socavar la força dels catòlics.
EDUCACIÓ	396	El govern belga donarà una partida econòmica per a cada alumne a escoles públiques i privades.
POLÍTICA	396	La república de Mèxic no pot pagar el deute i es Troba sota l'amenaça de la secessió dels estats del nord.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	396	<i>El Heraldo, El Imparcial, El Liberal</i> , a la baixa a causa dels atacs de la premsa clerical.
POLÍTICA	396	Els 11.000 vots obtinguts pels joves mauristes en les eleccions del 8.03.1914 costaren 12.000 pessetes.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	396	Les forces republicanes han passat de guanyar 40 districtes en les eleccions de 1910 a guanyar-ne 21 en les de 1914.
POLÍTICA	396	Fracàs estrepitos dels lerrouxistes en les eleccions del 8.03.1914.
POLÍTICA	396	Lerroux va ser comissionat per Moret per socavar l'ascens dels regionalistes.
POLÍTICA	397	En accedir al poder el 1909, els liberals van continuar i intensificar la campanya de Marroc, que tant havien denostat.
RELIGIÓ	397	La confessió permet als clergues conèixer aspectes de la vida privada dels penitents.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	393	Els tipògrafs malloquins s'afilien al patronat obrer en comptes d'afiliar-se a un sindicat socialista o anarquista.
POLÍTICA	395	Recapte de diners per a Benito Pérez Galdós.
RELIGIÓ	395	Guillem II, en contra dels catòlics alemanys.
EDUCACIÓ	396	En liceus i escoles de França es parla contra Déu i la religió.
POLÍTICA	396	Unamuno defensa Maura.
RELIGIÓ	396	El jesuïta Anfós Sá defensa la potestat del Papa de fer assassinar persones.
RELIGIÓ	396	El jesuïta Esteban Facúndez empenyia els fills a matar els pares si aquests els allunyaven de la fe cristiana.
RELIGIÓ	396	El jesuïta Hurtado defensava que un fill no pecava si servia un pare que duia una vida deshonestament.
RELIGIÓ	396	El jesuïta Juan Cárdenas sostenia que era lícit desitjar la mort d'un gendre si aquest li maltractava la filla.
RELIGIÓ	396	El jesuïta Enríquez afirmava que un clergue pot matar si és en defensa pròpia.
RELIGIÓ	396	Sant Alfons de Ligori defensava que es trencàs un compromís de matrimoni si la dona patia alteracions físiques.
RELIGIÓ	396	Sant Alfons de Ligori defensava que es trencàs un compromís de matrimoni si un futur cònjuge descobria que l'altre tenia una posició econòmica molt més baixa.
RELIGIÓ	396	Sant Alfons de Ligori defensava que un home trencàs un compromís de matrimoni contret amb una dona més pobre si aquesta no sabia que ell era més ric.
RELIGIÓ	396	Sant Alfons de Ligori sostenia que el celibat sempre era millor al matrimoni.
RELIGIÓ	396	Els jesuïtes Escobar i Sánchez afirmaven que, contret compromís de matrimoni, hom podia tenir relacions sexuals.
RELIGIÓ	398	Déu va demanar que no s'adorassin figures humanes, però a Palma hi ha devoció pel Crist de la Sang.
RELIGIÓ	398	La sequera és deguda a les blasfèmies i als excessos que els catòlics cometien durant el Carnaval.
RELIGIÓ	398	La processó de la Sang i les rogatives contravenen el que diu Sant Mateu de no ser com els hipòcrites.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	397	Tot i l'augment del nombre de pàgines, els continguts d' <i>El Obrero Balear</i> continuen sent de nivell baix.
EDUCACIÓ	397	Augment dels delictes a França des que l'ensenyament és laic.
EDUCACIÓ	397	La majoria de presos belgues són de Flandes, una regió àmpliament catòlica.
EDUCACIÓ	397	Alemanya, amb ensenyament religiós, registra més delictes que França, amb ensenyament laic.
EDUCACIÓ	397	L'ensenyament catòlic és negatiu perquè la majoria de presos són catòlics.
EDUCACIÓ	397	Els obrers trien escolaritzar els fills al patronat obrer del P. Vives i abandonen l'escola laica dels socialistes.
POLÍTICA	397	Només els pobres van a la guerra de Marroc.

RELIGIÓ	397	Al segle XII els que llegien llibres eren executats públicament.
ESTAT/ESGLÉSIA	397	L'Estat destina 41 milions a culte i clergat.
ESTAT/ESGLÉSIA	397	Els clergues no paguen impostos pel que perceben de l'Estat.
RELIGIÓ	397	Els emigrants mallorquins a Amèrica s'obliden de l'Església.
RELIGIÓ	397	Davant la duresa de la vida, és absurd per a un pobre donar gràcies a Déu.
RELIGIÓ	397	Tan sols els rics han de donar gràcies a Déu.
RELIGIÓ	397	Jesús i Déu no eren la mateixa persona.
RELIGIÓ	397	La Revolució Francesa va ser un crit de Jesús contra la injustícia.
RELIGIÓ	397	Els escoltes han jurat fidelitat al Papa i als jesuïtes.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	397	<i>El Rayo</i> , als tribunals pels atacs a la processó del Crist de la Sang de 1914.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	398	Escassa participació en la manifestació de l'1 de maig de 1914.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	398	Escassa participació en el congrés socialista de Lluçmajor.
RELIGIÓ	398	El suïcidi és la solució perquè la vida és el mal.
RELIGIÓ	398	Defensa de l'amor lliure.
RELIGIÓ	398	Els catòlics protegeixen enverinadors com Rodrigo Bòrgia.
RELIGIÓ	398	Els catòlics protegeixen Urbà VIII, que va fer extirpar els ulls de Galileu.
RELIGIÓ	398	Els catòlics protegeixen Pau VI, que causà la ira del poble de Roma.
RELIGIÓ	398	Els catòlics protegeixen Lleó VI, que feia extirpar llengua, ulls i tallava el nas dels adversaris.
RELIGIÓ	398	Els catòlics protegeixen Innocenci III, fundador de la Santa Inquisició.
RELIGIÓ	398	La pena de mort és l'única redempció possible per als assassins.
RELIGIÓ	398	La Inquisició feia matar persones després d'haver-les turmentat.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	399	Dues denúncies contra <i>El Obrero Balear</i> .
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	399, 409	Els obrers trien el patronat obrer del P. Vives i abandonen els sindicats.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	399, 400	Fracàs del congrés socialista de Lluçmajor del 25.04.1914.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	399	Triomf del socialista Clemenceau a França en les eleccions legislatives de 1914.
POLÍTICA	400	Grans perjudicis de la vaga dels pilots de vaixells per als mallorquins.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	400	És inútil fer rogatives perquè ploqui ja que la naturalesa es regeix per lleis físiques immutables.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	400	Desaparició d' <i>El Rayo</i> .
EDUCACIÓ	401	El governador civil de les Illes Balears fa tancar una escola moderna a Alaïor.
POLÍTICA	401, 420	Aprovació de la <i>Home Rule</i> per a Irlanda.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	401	Puixança política dels catòlics holandesos.
RELIGIÓ	402	Jesús va ser un personatge extraordinari, però no era Déu.
RELIGIÓ	402	Els miracles no existeixen.
ESTAT/ESGLÉSIA	403	Lloyd George pretén confiscar els béns que catòlics havien deixat a l'Església abans de l'establiment de l'església anglicana.
POLÍTICA	403	Extensió del sufragi a les dones.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	403	Èxit de la processó catòlica pels carrers de Londres.
RELIGIÓ	404	El P. Vives vol que els conductors d'automòbils hagin de pagar en cas que deixin de reunir-se en el patronat obrer.
RELIGIÓ	404	Els cafès de companyerisme de P. Vives no són de franc.
RELIGIÓ	404	Un capellà en malfereix un altre en pegar-li un cop de puny.
RELIGIÓ	404	La majoria de delinqüents d'Holanda són catòlics.
RELIGIÓ	404	Baralla de dues filles de la puríssima dins l'església de Sa Pobla.
RELIGIÓ	405	El modernisme religiós és una heretgia.
POLÍTICA	405	Els catòlics d'Irlanda s'armen contra els protestants de l'Úlster per defensar la <i>Home Rule</i> .
RELIGIÓ	405	Els catòlics del Regne Unit haurien d'unir-se per demanar els mateixos drets que els protestants.
ALTRES TEMES	405	Un metge i un periodista de França demanen el retorn de les monges als hospitals.
EDUCACIÓ	405	La nova llei educativa belga reintrodueix la religió en totes les escoles.
ESTAT/ESGLÉSIA	405, 406	Despesa desmesurada de l'Estat en clergat.
ESTAT/ESGLÉSIA	406	Els jueus són el poder fàctic de França.
RELIGIÓ	406	Els catòlics jaumistes boicotegen el congrés protestant de Barcelona.
POLÍTICA	406	Els socialistes italians provoquen morts, ferits i saquejos d'esglésies i edificis públics.
POLÍTICA	406	Els socialistes alemanys, tot i la majoria parlamentària, enfrontats i Incapaços de dur a terme el seu programa.
POLÍTICA	406	Els excessos dels republicans francesos fan pensar en una restauració de la monarquia o l'imperi.
POLÍTICA	406, 407, 410	L'assassinat de l'arxiduc Francesc Ferran, hereu d'Àustria, és un atemptat anarquista.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	406	Bons resultats dels partits catòlics en les eleccions municipals italianes.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	407	Liverpool, en cinquanta anys, ha passat de tenir deu convents a tenir-ne setanta i un milenar de monges.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	407	Conversió de monges anglicanes al catolicisme.
ESTAT/ESGLÉSIA	407	França expulsa monges d'un hospici i en confisca l'edifici.
EDUCACIÓ	407	L'escola laica és el fonament de la descristianització de França.
RELIGIÓ	407, 410	L'emperador d'Alemanya, paradigma del bon protestant.

RELIGIÓ	407	En una trentena d'anys hi haurà més catòlics que protestants a Prússia.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	407-415, 421, 428, 486	<i>El Obrero Balear</i> , a punt de desaparèixer.
RELIGIÓ	407	La religió és una il·lusió.
ESTAT/ESGLÉSIA	408	França suprimeix quinze congregacions religioses al·legant manca d'utilitat pública.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	408	En cinquanta anys EUA ha passat d'un milió set-cents mil catòlics a setze milions.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	408	Diferents col·lectius catòlics d'EUA veten la presència de Nathan, anticlerical italià, a Amèrica.
POLÍTICA	408	Els protestants de l'Úlster, contraris a la <i>Home Rule</i> , haurien de cedir al desig de majoria d'irlandesos.
POLÍTICA	408	La concessió d'autonomia és l'única manera de garantir la unitat d'estats com l'Imperi Britànic, Espanya o Àustria.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	408	Triomf de les forces catòliques en les eleccions municipals de Roma.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	408	Triomf de les forces catòliques en les eleccions municipals de les principals ciutats italianes.
ALTRES TEMES	408	Simpatia de l'Amèrica Llatina cap a Espanya.
POLÍTICA	408	Segons Fabra Ribas, Maura va actuar com un assassí sanguinari després de la Setmana Tràgica (adreçat a Fabra Ribas).
RELIGIÓ	408	Les dones van a missa, però no saben per què.
RELIGIÓ	408	La religió és l'únic que pot fer que els obrers explotats es resignin.
ALTRES TEMES	408	Un torero mort a Madrid el 12.07.1914.
HISTÒRIA	409	Els treballadors segles enrere tenien més poder adquisitiu que els obrers del segle XX.
HISTÒRIA	409	Els treballadors segles enrere tenien més dies de descans.
HISTÒRIA	409	Els treballadors europeus segles enrere tenien més poder adquisitiu i més descans.
POLÍTICA	409	Els diputats lerrouxistes de la Diputació de Barcelona demanen una subvenció per a un monument a Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	409	Els regidors lerrouxistes de l'Ajuntament de Barcelona demanen una subvenció per a un monument a Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	409	Els lerrouxistes volen alçar un monument a Ferrer i Guàrdia, però no dignifiquen la seva tomba.
ALTRES TEMES	410	<i>La Aurora</i> és el periòdic mallorquí que aporta més informació internacional.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	410	El príncep Colonna, nou alcalde de Roma.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	410	Èxit del congrés dels catòlics britànics a Cardiff.
POLÍTICA	410	Els protestants de l'Úlster s'armen contra la <i>Home Rule</i> .
POLÍTICA	410	El govern britànic no reprimeix els protestants sublevats contra la <i>Home Rule</i> d'Irlanda.

RELIGIÓ	410	El modernisme religiós amenaça l'Església d'Anglaterra.
POLÍTICA	410, 411	Liberals i els reformistes de Palma s'oposen a la petició que l'ajuntament de Palma a Bèlgica perquè es retiri el monument a Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	410	La moral socialista triomfarà perquè no farà mal a ningú.
RELIGIÓ	410	No és immoral qui roba sinó qui té alguna cosa que un altre desitja.
RELIGIÓ	410	La caritat és immoral.
POLÍTICA	410	La Setmana Tràgica és una de les glòries del socialisme.
ESTAT/ESGLÉSIA	411	Espanya paga anualment 100.000 pessetes al Papa.
POLÍTICA	411	Pablo Iglesias s'ha enriquit gràcies al sou que li paguen els obrers socialistes.
POLÍTICA	411	Les Corts espanyoles van concloure el 1911 que hi havia hagut un error judicial en el procés contra Ferrer.
RELIGIÓ	411	Els jesuïtes de Brasil tenen un exèrcit que roba, crema i saqueja.
RELIGIÓ	411	L'Església fa pagar pels seus serveis.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	411	Crisi dels socialistes mallorquins.
POLÍTICA	411	Els socialistes condemnen l'atemptat contra Jaurés, però defensen els atacs a Maura.
POLÍTICA	412, 420, 514	Els socialistes no han pogut aturar cap de les guerres recents: Líbia, Marroc, Balcans, Gran Guerra.
POLÍTICA	412	La repressió de la Setmana Tràgica va deshonrar Maura i li va fer perdre el poder.
POLÍTICA	412	L'ombra de Ferrer i Guàrdia mana dins Espanya.
POLÍTICA	412	Només el socialisme pot aturar la guerra europea.
ALTRES TEMES	412	França suspèn la llei que prohibia a les monges fer d'infermeres.
ESTAT/ESGLÉSIA	412	Frares expulsats de França tornen al país a oferir-se davant l'esclat de la guerra europea.
POLÍTICA	413, 522	Neutralitat d'Espanya en la Primera Guerra Mundial.
POLÍTICA	413	El Regne Unit entra en la guerra per preservar l'hegemonia.
POLÍTICA	413	Bèlgica no hauria d'oposar resistència militar davant Alemanya.
POLÍTICA	413	Alemanya respecta el catolicisme, però no el respecten ni França ni Rússia.
RELIGIÓ	413	Un picapedrer i un pescador que vivien en pecat, condemnats per haver mort sense penediment.
POLÍTICA	413	Espanya hauria de fer la guerra al costat de França (adreçat a Lerroux).
RELIGIÓ	414	El cristianisme no permet als seus seguidors defensar el seu honor.
RELIGIÓ	414	El cristianisme ha provocat multitud de guerres i vessaments de sang.
RELIGIÓ	414	Hipocresia dels catòlics: han provocat la Primera Guerra Mundial, però públicament la lamenten.
POLÍTICA	414	La guerra dels socialistes no es fa amb fusells sinó amb propaganda i sacrifici.

RELIGIÓ	414	El Papa és còmplice de les injustícies socials.
POLÍTICA	414, 416	Espanya hauria de fer la guerra al costat de França (adreçat a Romanones).
ESTAT/ESGLÉSIA	414	França torna a admetre capellans castrenses arran de la guerra europea.
POLÍTICA	415	Lerrouxistes de Barcelona amenacen de mort Alcover.
POLÍTICA	415	El record de Ferrer i Guàrdia és ben viu tot i el pas dels anys.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	415, 533	El catolicisme, a punt de desaparèixer.
ALTRES TEMES	415	Alcover és vulgar quan escriu a <i>La Aurora</i> .
RELIGIÓ	415	Pius X va cometre l'error de voler reprimir el modernisme religiós.
POLÍTICA	415	La guerra d'Àfrica costa una quantitat exagerada de diners a Espanya.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	415	El 1914 es publiquen 25 periòdics catòlics a les Illes Balears i 4 d'anticlericals.
POLÍTICA	415, 418	Fer costat a França en la guerra és fer costat a l'anticlericalisme.
POLÍTICA	415	Cal fer costat a Alemanya perquè França i el Regne Unit històricament han volgut enfonsar Espanya.
POLÍTICA	416, 417	Rússia i França són responsables pel començament de la guerra europea.
POLÍTICA	416, 418	Alemanya tenia dret a envair Bèlgica.
POLÍTICA	416	França i el Regne Unit no fan res per Bèlgica.
POLÍTICA	416	Els alemanys afirmen tenir por només de Déu; els francesos afirmen no tenir por ni del déu dels alemanys.
POLÍTICA	416, 418	Mancaran queviures a Alemanya a causa del bloqueig britànic.
POLÍTICA	416	Lerroux, en contra d'enviar tropes a Marroc, però a favor d'enviar-ne a França.
POLÍTICA	416	La germanofília d'Alcover pot posar en perill la neutralitat espanyola.
POLÍTICA	416, 418	Barbàrie de l'exèrcit alemany a Lovaina.
POLÍTICA	417	L'assassinat de Jaurés.
POLÍTICA	417	Espanya hauria de participar en la guerra europea per alliberar les nacions oprimides.
POLÍTICA	417, 418	En la guerra europea, Alemanya representa la barbàrie; França, la cultura i la llibertat.
POLÍTICA	418	Afusellament de cinc mallorquins per part de l'exèrcit alemany a Lieja.
POLÍTICA	418	França i el Regne Unit legitimen l'expansió militar de Sèrbia.
POLÍTICA	418	Hipocresia del Regne Unit: no va entrar en guerra per defensar Bèlgica ni Sèrbia sinó per interès econòmic.
RELIGIÓ	418	Els clergues són els responsables de la Primera Guerra Mundial.
POLÍTICA	418	Els socialistes, en ostentar el poder, faran que no hi hagi més guerres.
RELIGIÓ	418	Déu és el responsable de la Primera Guerra Mundial.
RELIGIÓ	418	Guerra de Pius X al modernisme religiós.
RELIGIÓ	418	Pius X va rebutjar la proposta de reconciliació del govern francès.

RELIGIÓ	418	Pius X va provocar la misèria de l'Església francesa.
RELIGIÓ	418	Pius IX va ser un papa sanguinari.
POLÍTICA	418	Lerroux, desertor de l'exèrcit.
ALTRES TEMES	418	El Vicari General de Mallorca no escriu ni dirigeix <i>La Aurora</i> .
POLÍTICA	418	Una victòria alemanya en la Primera Guerra Mundial aportaria grans avantatges per a Espanya.
RELIGIÓ	418	La llibertat de culte s'ha concedit gràcies a Alemanya.
HISTÒRIA	418	La filosofia alemanya es basa en el lliure pensament.
RELIGIÓ	418	Els protestants no tenen sacerdots.
RELIGIÓ	418	Pastors de Berlín neguen la divinitat de Jesús i el kàiser no ho atura.
LLENGUA	419	Alcover escriu <i>Ernest</i> i en comptes de <i>Ernesto</i> perquè l'article era en català.
POLÍTICA	419	Txecs, polonesos i ucraïnesos rebutgen la protecció de Rússia.
POLÍTICA	419	L'arrogància dels aliats pot ser contraproductiu.
POLÍTICA	419	Alemanya funciona a ple rendiment tot i l'esclat de la guerra.
POLÍTICA	419	Alemanya indemniza els ciutadans de països neutrals que resideixen a Bèlgica i han perdut patrimoni amb la invasió.
POLÍTICA	419	Periodistes dels EUA certifiquen que els soldats alemanys no cometent atrocitats.
POLÍTICA	419	La victòria de les potències centrals suposarà la reinstauració de la Inquisició.
POLÍTICA	419	Totes les religions han fracassat perquè cap no ha pogut evitar la Primera Guerra Mundial.
POLÍTICA	419	Col·locar una Venus de Milos a cada cantonada provocaria el final de la Primera Guerra Mundial.
POLÍTICA	419	Estupidesa dels clergues germanòfils.
POLÍTICA	420, 509, 514, 520, 521	Gestions de Benet XV per aturar la Primera Guerra Mundial.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	420	Obertura d'una universitat catòlica a Austràlia.
POLÍTICA	420	La república de Colòmbia, compromesa amb la defensa i promoció del catolicisme.
RELIGIÓ	420	Els catòlics no haurien de demanar a Déu que afavorís cap dels països enfrontats en la Primera Guerra Mundial.
POLÍTICA	420	Hipocresia dels socialistes mallorquins: lamentar la destrucció de la catedral de Reims.
POLÍTICA	420	Tan sols una trentena d'edificis religiosos sense valor artístic van ser cremats durant la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	420	La Setmana Tràgica va ser una protesta contra la guerra de Marroc.
POLÍTICA	421	Els maçons, a favor de l'entrada d'Itàlia en guerra al costat dels aliats.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	421	Suïssa, protestant, instal·la un pavelló de l'Església Catòlica en la seva exposició internacional.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	421	L'observatori meteorològic dels jesuïtes a Filipines permet salvar milers de vides.
RELIGIÓ	421	Els jesuïtes, aliats d'Alemanya en la Primera Guerra Mundial.
POLÍTICA	421	82 associacions catòliques van demanar que s'executés Ferrer i Guàrdia.
RELIGIÓ	421	Déu no estima els homes perquè els dona guerres.
ESTAT/ESGLÉSIA	421	L'Estat hauria de dedicar els diners que dedica al clergat a pal·liar els efectes de la pobresa.
RELIGIÓ	421	El cristianisme primitiu obligava els clergues a ser pobres.
RELIGIÓ	421	Benet XV reparteix 100.000 lires entre els pobres.
RELIGIÓ	421, 513	La caritat degrada les persones.
POLÍTICA	422	Woodrow Wilson, exemple de president republicà i cristià.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	422	Els sacerdots de l'exèrcit francès pagats per una subscripció popular.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	422, 512, 529	Fervor religiós a França arran de la Primera Guerra Mundial.
ESTAT/ESGLÉSIA	422	Si la victòria aliada ha de comportar la fi del laïcisme a França, és millor perdre la guerra.
POLÍTICA	422	La Primera Guerra Mundial serà la darrera guerra perquè s'imposarà un nou ordre mundial.
POLÍTICA	422	Rússia alliberarà Polònia, Croàcia i Bohèmia de la tirania d'Àustria-Hongria.
POLÍTICA	422	Acabada la Gran Guerra, el socialisme serà la ideologia hegemònica.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	423	Demanda de religió en la majoria de matrícules escolars a Roma.
POLÍTICA	423	El tresor de la Mare de Déu de Lourdes, per finançar l'exèrcit alemany.
POLÍTICA	423	Idealització del Regne Unit.
POLÍTICA	424	Carson, líder dels unionistes irlandesos contra la <i>Home Rule</i> .
RELIGIÓ	424, 426, 430, 514	Els revolucionaris mexicans, contra l'Església.
RELIGIÓ	425, 426	Immoralitat dels papes que van adoptar el nom de Benet.
RELIGIÓ	426	"Benaurets els pobres d'esperit perquè d'ells és el regne dels cels" ha provocat la misèria i l'esclavitud per a moltes persones.
POLÍTICA	426	Els maçons són els successors de Luter.
POLÍTICA	426	Turquia ha començat la guerra santa contra els cristians.
POLÍTICA	426	La devoció cristiana del kàiser és fingida.
POLÍTICA	426	Rússia persegueix els catòlics, Turquia els tolera.
POLÍTICA	426	Els catòlics que abans estaven sota domini turc viuen pitjor ara sota domini eslav.
POLÍTICA	427	Onofre Bauzà, a qui es creia mort a causa dels bombardejos alemanys, és viu.
POLÍTICA	427, 430	Romanones prioritza els interessos particulars al bé públic.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	429	Els catòlics australians creen la federació catòlica per defensar els seus interessos.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	429	Tres-cents un milions de catòlics al món l'any 1914.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	429	Execució del P. Dupierreux a Lovaina per part de l'exèrcit alemany.
RELIGIÓ	430	Una parella de Capdepera inscriu el fill al registre civil sense haver-lo batejat.
POLÍTICA	431	Els soldats alemanys tenen prohibit robar obres d'art.
POLÍTICA	431	Machado dos Santos, pare de la república portuguesa critica els governants actuals.
RELIGIÓ	431	Benet XV dona les almoines del <i>Diner de Sant Pere</i> a les víctimes de la guerra europea.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	434	Els Estats Units i Turquia sol·liciten tenir ambaixador al Vaticà.
POLÍTICA	436	Benet XV, únic mediador possible per acabar la guerra europea.
POLÍTICA	436, 437, 438	El governador general de Bèlgica fa retirar de Brussel·les el monument dedicat a Ferrer i Guàrdia.
EDUCACIÓ	437	Els atacs de Fuset a la religió provoca baralles entre partidaris i detractors a Barcelona.
POLÍTICA	437	El governador de Lisboa, empresonat per conspiració.
RELIGIÓ	438	La doctrina de Jesús és bona, però no és practicable.
POLÍTICA	438	La dreta espanyola és germanòfila, però és incapaç d'agafar les armes per lluitar al costat dels imperis centrals.
RELIGIÓ	438	Carles V va fer saquejar Roma.
RELIGIÓ	438	La nit de Sant Bartomeu (adreçat a <i>El Pueblo</i>).
POLÍTICA	438	Alemanya no ha emprat la violència gratuïta a Bèlgica.
POLÍTICA	438	Tant els aliats com els alemanys cometen atrocitats.
POLÍTICA	438	Benet XV, a favor dels aliats en la guerra europea, segons les agències de telègraf franceses.
RELIGIÓ	439	Lleó X feia vendre indulgències en tots els països cristians.
RELIGIÓ	439	La reforma protestant estava justificada pel malestar que generava l'Església.
RELIGIÓ	439	La causa de la Reforma fou que el Papa intevenia en afers civils.
RELIGIÓ	439	Felip II va fer cremar els protestants espanyols.
RELIGIÓ	439	Felip II va fer matar els protestants calabresos.
RELIGIÓ	439	Felip II va fer matar Egmont i Horn, que defensaven la llibertat de consciència.
RELIGIÓ	439	Només els infants, les dones i els vells tenen fe.
POLÍTICA	439	Benet XV, a favor dels imperis centrals en la guerra europea.
LLENGUA	486	La predicació hauria de ser sempre en català als Països Catalans.
POLÍTICA	487	El socialisme serà hegemònic després de la guerra perquè ningú no ha fet tant per la fraternitat.

POLÍTICA	490	Els ideòlegs de la Revolució Francesa no estaven contra la religió.
RELIGIÓ	490	Immoralitat de Sardà i Salvany.
RELIGIÓ	498	Fracàs de Déu en crear els homes.
RELIGIÓ	498	Déu no és cap persona.
POLÍTICA	498	Candidatura de Juan Valenzuela en les eleccions a Corts del 9.04.1916.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	499	Triomf dels partits monàrquics en les eleccions generals del 9.04.1916.
RELIGIÓ	501	L'alcalde de Palma prohibeix la venda de llibres protestants en la Fira del Ram .
POLÍTICA	503	La festa de l'1 de Maig només ha comportat pèrdues per als treballadors.
RELIGIÓ	504	Immoralitat dels feres de la Casa de Correcció de Santa Rita de Madrid.
POLÍTICA	504	Els republicans estan anquilosats en el passat.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	506	El patronat obrer del P. Vives aconsegueix que la companyia de ferrocarrils de Mallorca apugi el sou a tots els seus treballadors.
POLÍTICA	507	Violacions de monges belgues per part de soldats alemanys.
POLÍTICA	508	La Diputació de les Illes Balears hauria de fusionar-se amb la Mancomunitat de Catalunya.
POLÍTICA	508	Informacions contradictòries amb relació a la mort de l'hereu al tron de l'imperi alemany.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	508	Auge del catolicisme als EUA.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	508	Acabada la guerra europea, el govern francès tornarà a protegir el catolicisme.
POLÍTICA	508	Tret de França, tots els països bel·ligerants en la Gran Guerra exhumeixen els capellans del Servei militar.
ESTAT/ESGLÉSIA	509	Tot i l'esforç de guerra fet pels clergues, el govern francès els continua arraconant.
RELIGIÓ	509	Els Pares de l'Església són els únics que afirmen que Déu va crear la Terra.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	509	Que la Terra es formés per evolució contradiu el concepte de creació.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	509	Els científics han demostrat que la Terra no es va formar així com diu la Bíblia.
DEBAT CIÈNCIA/ RELIGIÓ	509	Jaume Balmes va negar la utilitat del telescopi.
RELIGIÓ	509	L'Església Catòlica perpetua la desigualtat entre homes i dones.
POLÍTICA	509, 514	Necessitat de descentralitzar Espanya.
POLÍTICA	510, 511, 513	Catalanisme no és separatisme.
POLÍTICA	510	Francesc Cambó farà una política atea.
POLÍTICA	510	Barcelona no genera tanta aversió com Madrid.
POLÍTICA	510-513	Tractament que reben els mallorquins a Barcelona.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	511	Èxit de la Diada de la premsa catòlica.
ESTAT/ESGLÉSIA	511	El govern italià no pot apujar el sou als capellans, però els agraeix el patriotisme en temps de guerra.
LLENGUA	512	Català i castellà, entre els segles XVI i XVIII no van tenir una varietat literària.
LLENGUA	512	A mesura que passa el temps, les llengües romàniques s'assemblen més.
POLÍTICA	512	Conversió del socialista Casiano Silva al catolicisme.
RELIGIÓ	513	Els tramvies elèctrics de Palma van tenir l'accident perquè havien estat beneïts.
POLÍTICA	513	Conversió de dos militants socialistes andalusos al catolicisme.
RELIGIÓ	513	Viure en parella fora del matrimoni religiós és una monstruositat.
RELIGIÓ	513, 533	L'Església dignifica un llibertí com Ramon Llull.
LLENGUA	513	La llengua catalana hauria de ser oficial als Països Catalans.
POLÍTICA	513, 523, 525	Catalans de Mallorca.
POLÍTICA	513	El govern italià prohibeix la celebració d'un congrés maçó a Roma.
POLÍTICA	515	El dia que triomfi el socialisme l'home aconseguirà la felicitat i s'acabaran les malalties.
POLÍTICA	515	Espanya no és un país independent.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	515	Desaparició de <i>La Voz del Pueblo</i> .
RELIGIÓ	515	Quan Déu envia una desgràcia, no vol fer mal, vol purificar.
POLÍTICA	516	Atacs als ferroviaris catòlics de Valladolid contraris a la vaga.
POLÍTICA	516	Execució de Roger Casement, acusat de traïció pel Regne Unit.
POLÍTICA	516	Mallorca no és catalanista.
POLÍTICA	516, 520	Usar "catalans de Mallorca" és renunciar a la personalitat pròpia dels mallorquins.
LLENGUA	516	Cal emprar el terme "Palma" en comptes de "Ciutat".
LLENGUA	516	Català i occità eren la mateixa llengua durant l'Edat Mitjana.
LLENGUA	518, 528	L'eixida filològica del 1907 va ser pagada per la Diputació de Barcelona.
LLENGUA	518	Alcover va haver d'anar a Alemanya el 1907 a formar-se en filologia perquè no en sabia gens.
RELIGIÓ	518	Alcover va invocar Déu o el Dimoni per aprendre alemany.
HISTÒRIA	518	La conquesta de Mallorca va ser duta a terme per aragonesos i catalans.
HISTÒRIA	518	Jaume I va trobar a Mallorca població mossàrab.
RELIGIÓ	519, 531	Gran servei del clergat francès en temps de guerra.
ESTAT/ESGLÉSIA	519, 520, 522, 523, 524	Reial Ordre que estableix la partició de Monti-Sion de Palma entre Estat i Església (adreçat a Benet Pons i <i>Correo de Mallorca</i>).
POLÍTICA	520	Coronació de la Mare de Déu de Queralt en català tot i la presència de la infanta Isabel de Borbó.

POLÍTICA	521	No es pot fer costat als aliats perquè França i el Regne Unit fa segles que volen enfonsar Espanya.
ALTRES TEMES	522	<i>La Aurora</i> és un periòdic desqualificat.
POLÍTICA	522	Els submarins alemanys i austríacs s'aprovisionen a les Illes Balears.
ESTAT/ESGLÉSIA	522	Els capellans manen als pobles de Mallorca.
ESTAT/ESGLÉSIA	523, 524, 527	Reial Ordre que estableix la partició de Monti-Sion de Palma entre Estat i Església (adreçat a <i>La Vanguardia Balear</i>).
POLÍTICA	525, 528	Protesta papal per la confiscació de l'ambaixada austríaca al Vaticà per part de l'Estat Italià.
POLÍTICA	525, 528, 531, 536	Benet XV és germanòfil.
POLÍTICA	525	La germanofília d'Alcover pot posar en perill la neutralitat espanyola (adreçat a <i>Última Hora</i>)
RELIGIÓ	525	Monges captant pels carrers de Palma.
RELIGIÓ	525	El canonge Jeroni Garau.
LLENGUA	525	Burla per l'ús de <i>nafra</i> , <i>esveïdor</i> , <i>Canal de la Mànega</i> , <i>bessones</i> , etc.
RELIGIÓ	526	Benet XV aconsegueix que els presoners de guerra que tenen fills puguin passar a Suïssa.
RELIGIÓ	526	Benet XV dona 5000 lires per als damnificats pel terratremol de Rimini.
ESTAT/ESGLÉSIA	526	Projecte del ministre Alba d'eximir tots els temples de pagar contribucions.
ALTRES TEMES	526, 528, 529, 531	Proposta del ministre Alba de prohibir que mallorquins treballin a la delegació d'Hisenda de Mallorca.
RELIGIÓ	526	La fastuositat de la rebuda del bisbe Domènec contrasta amb la humilitat de Jesús.
POLÍTICA	526	Fracàs dels actes d'homenatge a Ferrer i Guàrdia en el setè aniversari de la seva execució.
RELIGIÓ	526, 530	Almoines del bisbe Domènec.
RELIGIÓ	528	Benet XV aconsegueix que Alemanya alliberi el diputat belga Verhaegen.
ALTRES TEMES	529	Panamà legalitza el matrimoni civil.
RELIGIÓ	529, 531, 533, 534, 536	El Cel i l'Infern, invenció del cristianisme (adreçat a <i>El Obrero Balear</i>).
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	530	Èxit del congrés catòlic dels EUA de setembre de 1916.
POLÍTICA	530, 531	Els aliats bloquegen la venda de productes espanyols a Alemanya, però Alemanya no bloqueja la venda de productes espanyols als aliats.
RELIGIÓ	532	Excés d'homenatges al bisbe Domènec.
RELIGIÓ	532	El fracàs de les pregàries per la pau demostra que acudir a Déu és inútil.
ALTRES TEMES	532	Grolleria constant de <i>La Aurora</i> contra <i>El Obrero Balear</i> .
RELIGIÓ	532	Les almoines del bisbe Domènec no són dignes d'elogi perquè reparteix allò que li sobra.
RELIGIÓ	533	El déu dels catòlics no és capaç de posar fi a la pobresa.

RELIGIÓ	533	Lluita de classes entre clergat ric i clergat pobre.
POLÍTICA	534	Els intel·lectuals espanyols, al costat dels aliats en la guerra europea.
RELIGIÓ	534	El bisbe de Salamanca dona 2000 pessetes perquè el preu del pa baixi.
ESTAT/ESGLÉSIA	534	El 1916 el clergat parroquial rep la mateixa assignació que el 1851.
POLÍTICA	535	L'aliança amb França provoca un alçament popular a Portugal.
RELIGIÓ	535	Benet XV dona 10.000 lires per a les víctimes de la guerra europea.
RELIGIÓ	536	El naixement de Jesús no va suposar cap avantatge per a la classe treballadora.
ESTAT/ESGLÉSIA	536	El bisbe de Barcelona demana al govern espanyol que apugi les assignacions al clergat tal com s'acordà en el Concordat de 1851.
RELIGIÓ	227	El cristianisme va esdevenir àrbitre del món a través de mentides i enganys.
RELIGIÓ	227	Els papes van fer caure reis i emperadors, i els van humiliar.
RELIGIÓ	227	L'Església va intentar exterminar els pobles que s'oposaven a la seva autoritat, com els llombards o els saxons.
RELIGIÓ	227	Les Creuades, oprobi per als cristians.
POLÍTICA	191	Estirabots de Ramón Pérez de Ayala.
RELIGIÓ	191	Jiménez Moya disposa d'acusacions contra Revenjoli.
ALTRES TEMES	191	Proposta de debat públic entre Alcover i Jiménez Moya.
POLÍTICA	912	Alcover demana si és cert que Jiménez Moya va demanar a les dones que es confessessin després d'assistir a una excursió organitzada per ell.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	200	Debilitat del setmanari <i>La Justicia</i> .
POLÍTICA	200	Discurs de Salillas contra Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	200	Els condemnats per la Setmana Tràgica no haurien d'haver estat condemnats a mort.
POLÍTICA	200	Pablo Iglesias afirma que farà qualsevol cosa per apartar Maura, fins i tot l'atemptat.
POLÍTICA	201	Tots els conservadors són lladres, segons la premsa d'esquerres.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	201	Els números de <i>La Justicia</i> són molt esquifits.
POLÍTICA	202	Pablo Iglesias és responsable de l'atemptat de Manuel Posa contra Maura ja que defensà l'atemptat personal.
POLÍTICA	202	Crida a la unió per fer front a l'auge dels revolucionaris.
POLÍTICA	202	Jiménez Moya és un republicà radical i cal que els republicans moderats se n'allunyin.
ESTAT/ESGLÉSIA	203	El govern liberal de Canalejas no hauria d'intervenir en afers de religió sense el vistiplau del Papa.
POLÍTICA	203	Hipocresia d'Emiliano Iglesias: ara defensa Ferrer i Guàrdia, però durant la Setmana Tràgica se'n va desentendre.
POLÍTICA	203	Conseqüències de la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	203	Creuar edificis religiosos és també un crim.

POLÍTICA	204	Argumentari de de la Cierva contra Lerroux.
ESTAT/ESGLÉSIA	204	Canalejas és el culpable de la ruptura entre Espanya i el Vaticà.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	204	Canalejas dificulta la gran manifestació de Bilbao i Sant Sebastià contra la política de ruptura amb el Vaticà.
POLÍTICA	204	Evolució de Canalejas cap a l'anticlericalisme.
POLÍTICA	204	Ineficàcia del govern de Canalejas per solucionar la vaga dels miners de Bilbao.
POLÍTICA	204	Atac lerrouxista a Barcelona a un grup de carlins que venien panflets al carrer.
RELIGIÓ	204	Presumptes maltractaments a infants en centres religiosos.
POLÍTICA	204	Els revoltats de la Setmana Tràgica eren covards perquè tan sols atacaren edificis on no van trobar resistència.
POLÍTICA	204	Els edificis danyats durant la Setmana Tràgica ja estan reconstruïts.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	204	Alcover es demana irònicament per què Jiménez Moya ja no polemitzava amb ell.
POLÍTICA	215	Ferrer i Guàrdia, instigador dels crims de la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	215	Ferrer i Guàrdia va abandonar la família i es va amistançar amb dones riques per obtenir diners per a la causa revolucionària.
POLÍTICA	215	L'Escola Moderna va ser el pitjor que va fer Ferrer i Guàrdia perquè va esdevenir un centre de formació de revolucionaris
POLÍTICA	215	La bomba contra Alfons XIII a París havia estat fabricada per Mateo Morral, amic de Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	215	Ferrer i Guàrdia estava darrere diferents atemptats: el del dia del casament d'Alfons XIII, el de Mateo Morral, etc. Absoldre'l li va permetre preparar la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	215	Salillas considerava Ferrer i Guàrdia un dement.
POLÍTICA	215	Ferrer i Guàrdia ordia la Setmana Tràgica a través de les escoles modernes i <i>Solidaridad Obrera</i> . La guerra va ser el pretext que li calia per posar en marxa els avalots.
POLÍTICA	215	Ferrer i Guàrdia va aprofitar el descontentament general de la classe obrera per posar en marxa la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	215	Activitats revolucionàries de Ferrer i Guàrdia corresponents al 26.07.1909.
POLÍTICA	215	Activitats revolucionàries de Ferrer i Guàrdia corresponents al 27.07.1909.
POLÍTICA	215	Activitats revolucionàries de Ferrer i Guàrdia corresponents al 28.07.1909.
POLÍTICA	215	Conseqüències materials, morts i violacions de la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	215	Documentació comprometedora contra Ferrer i Guàrdia trobada al Mas Germinal.
POLÍTICA	215	El procés contra Ferrer i Guàrdia va ser transparent.
POLÍTICA	215	Refutació dels arguments esgrimits per la defensa de Ferrer i Guàrdia durant el procés de 1909.
POLÍTICA	215	Relació dels testimonis que van declarar contra Ferrer i Guàrdia en el procés de 1909.

POLÍTICA	215, 219	Els republicans no poden ser opció de govern a causa de la seva desunió.
POLÍTICA	219	Pere Corominas, Alejandro Lerroux, Laureà Miró i Pablo Iglesias es van comprometre a treure de la presó els condemnats per la Setmana Tràgica si eren elegits diputats. No han complit la seva promesa.
POLÍTICA	220	Els socialistes consideren Canalejas pitjor que Maura perquè ha estat molt dur amb els vaguistes i amb la guerra d'Àfrica.
POLÍTICA	221	Damià Ozonas repta Alcover a un debat públic, però se'n va a França.
EDUCACIÓ	221	<i>El Obrero Balear</i> afirma que tots els humans actualment van a escoles catòliques. D'això, segons Alcover, es desprèn que a les escoles laiques hi van bísties.
POLÍTICA	222	Els socialistes són responsables de l'intent d'atemptat de Sanmillán contra de la Cierva ja que promouen l'atemptat personal.
POLÍTICA	223	Els obrers del metall de Barcelona han desconvocat la vaga sense haver assolit cap objectiu.
POLÍTICA	223	Els lerrouxistes de Manacor s'oposen a l'impost sobre el consum; a Barcelona, però, l'han apujat.
EDUCACIÓ	223	El Govern convoca una assemblea per reformar l'educació. Els catòlics hi participen massivament per evitar la laïcització de l'escola.
POLÍTICA	224	Segons l'Institut de Reforma Social, les caixes de resistència promouen la coacció.
POLÍTICA	226	Alomar assegura que vol debat, però no respon el que li escriu Alcover.
POLÍTICA	226	Lerroux, acusat d'apropiar-se de diners destinats a vaguistes de Bilbao.
POLÍTICA	226	Els socialistes, indignats amb els lerrouxistes pels escàndols de l'ajuntament de Barcelona.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	226	Provocació a un grup de feligresos de la Sagrada Família per part d'un grup d'anticlericals.
ESTAT/ESGLÉSIA	227	Segons Acció Social Popular de Barcelona, l'Església educa de franc milers d'infants; d'aquesta manera es justifica que l'Estat dediqui part del seu pressupost al clergat.
POLÍTICA	228	Atacs de Soriano contra Lerroux. Desunió entre republicans.
POLÍTICA	228	Lerroux defuig el debat públic amb els socialistes a Bilbao.
POLÍTICA	228	Les vagues posen en perill la república a Portugal.
EDUCACIÓ	229	Les condicions en què han d'estudiar els alumnes de les escoles laiques de Barcelona són pèssimes.
RELIGIÓ	229	Indignació perquè <i>El Ideal</i> reproduïx un fragment de Benavente en què un pare s'enfada perquè el seu fill ha estat educat per sa mare com a cristià.
POLÍTICA	229	Els lerrouxistes no mostren gens de penediment per l'escàndol de les aigües de Barcelona.
POLÍTICA	229	Lerroux exhorta la gent a revoltar-se, però fa un pas al costat quan comencen els avalots, com durant la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	229	Jiménez Moya, escridassat a Petra.
POLÍTICA	229	Avís a la gent de Petra sobre la perillositat de Jiménez Moya.
POLÍTICA	230	Fracàs de la vaga de Bilbao.

POLÍTICA	230	Lerroux, després de visitar Cuba, és acusat de covard i cacic pel <i>Diario Español</i> de Cuba.
POLÍTICA	230	Sol y Ortega demana concòrdia entre republicans. Alcover afirma que és impossible.
POLÍTICA	230	Alcover es fa ressò de l'atac d' <i>El Obrero Balear</i> a Lerroux.
POLÍTICA	230	Els socialistes parlen de dret al treball, però maltracten els esquiroles en la vaga de carreters de Barcelona.
POLÍTICA	230	Jiménez Moya critica els que incitaren els joves petrers a apedregar-lo, però no critica els que instigaren la Setmana Tràgica.
POLÍTICA	230	Els republicans ataquen Maura en nom del bé públic i en defensa de la llei, però no tenen autoritat per fer-ho perquè a València i Barcelona, on governen, no actuen correctament.
POLÍTICA	231	Premsa estrangera ataca Lerroux.
POLÍTICA	231	No té sentit celebrar l'aniversari de la proclamació de la Primera República perquè va ser un fracàs.
POLÍTICA	231	La suspensió de la vaga de La Calatrava suposa un fracàs per als socialistes.
EDUCACIÓ	232	Augment de la delinqüència a França d'ençà de la implantació de les escoles laiques.
POLÍTICA	232	Bel·ligerància dels lerrouxistes: un míting seu a Sabadell es tanca amb avalots.
POLÍTICA	232	Els vagusites de La Calatrava abandonen el partit socialista.
POLÍTICA	232	<i>Es Puput i Justicia</i> en defensa dels republicans de Petra.
POLÍTICA	233	Segons <i>El Clamor</i> , el deute públic es disparà amb la Primera República.
POLÍTICA	233	L'assemblea de la Unió Republicana evidencia les fortes divisions entre republicans.
POLÍTICA	233	Lerroux es nega a fer un debat amb un grup de socialistes que anaren a trobar-lo.
ALTRES TEMES	233	Les bregues de galls són pròpies de salvatges.
RELIGIÓ	234	Disputes entre capellans a Olivares.
POLÍTICA	234	Els socialistes no estan de cada cop més units: el fracàs de la vaga de La Calatrava els ha escindit.
POLÍTICA	234	Adobadors de La Calatrava han perdut la feina com a conseqüència d'haver fet vaga.
POLÍTICA	234	No són els partits monàrquics que tenen problemes entre Palma i els pobles, són els republicans.
RELIGIÓ	234	Jesús va dir el contrari del que li havia dit Déu.
RELIGIÓ	234	Un capellà va administrar l'extremaunció a Joaquim Costa sense el seu permís.
POLÍTICA	234	Jiménez Moya, com a republicà, ha de dir sempre la veritat.
RELIGIÓ	234	Un bon catòlic com el duc de Montemar, acusat de robatori.
RELIGIÓ	234	El confés del duc de Montemar va violar el secret de confessió.
RELIGIÓ	234	Jaume I va tallar la llengua al bisbe de Girona per haver violat el secret de confessió.

RELIGIÓ	234	El P. Daubeton, jesuïta, va trencar el secret de confessió de Felip V.
LLENGUA	234	Femada química o abono químic?
POLÍTICA	235	Segons els socialistes, contra Maura només faran servir les armes de la veritat i la justícia.
POLÍTICA	235	Per evitar que torni Maura, cal tomar la monarquia.
RELIGIÓ	235	El rector de Xelva es fa tallar la carn per salvar un feligrès.
ALTRES TEMES	235	<i>El Ideal</i> no vol debat amb Alcover mentre signi els seus articles amb pseudònim.
RELIGIÓ	235	<i>El Ideal</i> critica els quaresmers i els seus sermons.
POLÍTICA	235	Jiménez Moya, en ser processat pels fets de la Setmana Tràgica, no va rebre suport dels republicans mallorquins.
POLÍTICA	235	Els lerrouxistes són els únics que poden frenar Maura.
POLÍTICA	235	Els lerrouxistes pretenen llevar el mal d'arrel.
POLÍTICA	235	Intent frustrat de crear una candidatura electoral antiliberal a Madrid.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	235, 236	Fracàs d'un ball de pinyata organitzat pels anticlericals de Sóller.
POLÍTICA	235, 236	Davallada electoral dels republicans illencs en les eleccions provincials de 1911.
POLÍTICA	236	Jiménez Moya creu que Lerroux és profeta; Alcover mostra que s'equivoca.
ALTRES TEMES	236	Alcover demana debat públic a Gasparetxo, que malparla d'Alcover per Sóller.
ALTRES TEMES	238	Indignació perquè Azzatti va dir que disposava de més suports que la Mare de Déu dels Desemparats.
POLÍTICA	238	Foto grossa de Lerroux a la portada de <i>La Justicia</i> .
POLÍTICA	239	Els republicans demanen la revisió del procés contra Ferrer i Guàrdia per evitar que els fugin més votants cap als socialistes.
POLÍTICA	242	De la Cierva impressiona amb el seu discurs sobre la revisió del procés contra Ferrer i Guàrdia.
POLÍTICA	242	Fracàs per a socialistes i republicans en la demanda de revisió del procés contra Ferrer perquè no han aconseguit el que volien.
ALTRES TEMES	242	Segons <i>El Ideal</i> , Revenjoli és un neci a qui cal pegar una puntada de peu.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	242	Fracàs d'un aplec convocat a Esporles per republicans, socialistes i radicals.
EDUCACIÓ	242	La majoria d'inscrits a l'assemblea de l'ensenyança organitzada pel govern liberal són defensors de l'escola laica.
POLÍTICA	242	Espanya està obligada a intervenir a Marroc perquè les cabiles no acaten l'autoritat de l'emperador.
POLÍTICA	243	Sol i Ortega, desacreditat, després de la defensa que aquest va fer de Ferrer i Guàrdia a les Corts.
POLÍTICA	243	Segons Roca i Hernández, la monarquia estava a un buf de l'abisme.
POLÍTICA	243	És hipòcrita per part dels republicans enaltir Ferrer i Guàrdia tenint en compte que no van fer res per defensar-lo.

ALTRES TEMES	244	Burla perquè a <i>El Ideal</i> escriuen en castellà amb calcs catalans.
POLÍTICA	245	Atac al tribunal que ha jutjat Manuel Posa perquè just li ha imposat una pena de tres anys de presó.
ALTRES TEMES	245	Poca assistència dels diputats a les Corts.
POLÍTICA	245	Forta disputa entre republicans d'esquerra a Barcelona sobre la necessitat de pactar amb la dreta per fer fora els lerrouxistes.
POLÍTICA	247	Sol i Ortega afirma que Maura tornarà al poder tan bon punt el Rei li ho demani.
POLÍTICA	247	Els lerrouxistes organitzen un aplec a Sant Feliu de Llobregat coincidint amb un de carlí, la qual cosa provoca avalots i morts.
POLÍTICA	248	Desavinences entre republicans de Manacor: Antoni Amer i Miquel Febrer, contra els lerrouxistes.
POLÍTICA	249	La tia d'Alfons XIII ha becat infants sense recursos perquè puguin estudiar.
POLÍTICA	249	Desavinences entre republicans a Espanya: s'estimen més eliminar Lerroux que Maura.
POLÍTICA	249	Pena de presó per a un periodista que va defensar Manuel Posa.
POLÍTICA	249	Un tribunal condemna a 17 anys de presó un socialista que va matar un esquirol.
POLÍTICA	250	L'ajuntament de París, en mans de republicans, fa restaurar esglésies catòliques.
POLÍTICA	250	Acusacions greus d'Antoni Amer <i>Garanya</i> contra Jiménez Moya.
ALTRES TEMES	250	Des d' <i>Es Puput</i> es difama Alcover però adreçant-s'hi com a Revenjoli amb el fi de no poder ser denunciats.
POLÍTICA	251	República i religió no són incompatibles als EUA: se celebrà missa en quarters amb el president Roosevelt.
POLÍTICA	251	Socialistes de Puerto de la Luz ataquen amb pistoles treballadors que es negaven a fer vaga.
POLÍTICA	251	Els republicans no es queixen que el govern de Canalejas envii tropes a Marroc.
POLÍTICA	251	A Aube, França, hi ha molta gent indignada amb el govern republicà, fins al punt molta gent desitja que Alemanya els envaeixi.
POLÍTICA	251	Segons Emiliano Iglesias, coincidint amb el Congrés Eucarístic de Madrid, han entrat a Espanya 5000 pistoles.
POLÍTICA	251	Un socialista de Marratxí fa construir una barraca en diumenge.
POLÍTICA	252	Provocació d'un grup de lerrouxistes a un local carlí que se salda amb ferits i detinguts.
ALTRES TEMES	252	Burla pels calcs catalans de Doncel a <i>El Ideal</i> .
ALTRES TEMES	252	Gloses irreverents de Pinyol a Revenjoli a <i>Es Puput</i> .
POLÍTICA	253	El batlle de Palma, Lluís Alemany, prohibeix que els comerços obrin en diumenge perquè va contra la llei de Déu i la llei civil.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	253	Enuig dels anticlericals en veure que Maura i De la Cierva encapçalaven una processó durant el Congrés Eucarístic de Madrid.
ALTRES TEMES	253	Burla cap a <i>El Ideal</i> per usar <i>escampar</i> en castellà en sentit català.

POLÍTICA	253	Desconfiança davant el manifest dels diputats lerrouxistes que es comprometen a ser transparents en la gestió pública. A Barcelona han fet el contrari.
ALTRES TEMES	253	Defensa de Duran, director de <i>Ca-nostra</i> en la seva polèmica contra <i>Es Puput</i> .
POLÍTICA	254	Trets de pistola de lerrouxistes contra la policia a Saragossa.
POLÍTICA	254	Asseguren que no volen la guerra, però disparen contra la policia a Saragossa.
POLÍTICA	254	La revisió del procés contra Ferrer i Guàrdia havia de suposar el final de la monarquia, segons els lerrouxistes.
POLÍTICA	254	A la república portuguesa s'eliminen els adversaris de manera sistemàtica, tal com aconsellava Ferrer i Guàrdia.
ALTRES TEMES	255	Es Puput tan sols publica grolleries contra <i>La Aurora</i> , <i>Ca-nostra</i> i <i>El Correo de Mallorca</i> .
EDUCACIÓ	256	Els que van a escoles laiques estan condemnats a l'Infern.
POLÍTICA	257	Avalots a Portugal perquè el govern republicà ha pujat el preu dels productes bàsics.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	257	Alomar no ha publicat l'article a <i>El Ideal</i> , tal com es preveia.
ALTRES TEMES	257	Un articulista d' <i>El Ideal</i> assegura que en veure Revenjoli li escopirà.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	257	Segons <i>El Ideal</i> , el setmanari té molt d'èxit entre els lectors.
ALTRES TEMES	259	Els articulistes d' <i>El Ideal</i> renuncien a respondre a Revenjoli, a qui consideren mentider.
ALTRES TEMES	259	<i>El Ideal</i> es mofa d'Alcover perquè signa amb pseudònim.
ALTRES TEMES	260	Nadal, des d' <i>Es Puput</i> repta Alcover a discutir. Aquest s'hi nega fins que no li contesti l'article "Las cosas en su punto" (1902).
ALTRES TEMES	261	Gloses grolleres d' <i>El Ideal</i> adreçades al Papa, al Bisbe de Mallorca i a Mossèn Alcover.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	261	En un sopar el 2.09.11 el director d' <i>El Ideal</i> va afirmar que se sent molt tot sol al capdavant del diari.
POLÍTICA	262	La República aviat serà un fet, segons <i>El Obrero Balear</i> .
EDUCACIÓ	262	Primet, articulista d' <i>Es Puput</i> , irreverent, és el mestre de l'escola laica de Sóller, segons Alcover.
ALTRES TEMES	263	Gloses grolleres d' <i>El Ideal</i> a Revenjoli.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	265	Nadal abandona <i>Es Puput</i> i es retracta del que hi ha escrit.
POLÍTICA	265	<i>El Ideal</i> titlla d'aprofitats els liberals.
POLÍTICA	266	Comiat fredíssim a Jiménez Moya en la seva partida de Manacor.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	267	Número molt poc combatiu d' <i>El Ideal</i> .
POLÍTICA	268	Revolució republicana contra l'Emperador a Xina.
ALTRES TEMES	274	Atacs d' <i>Es Puput</i> contra Revenjoli.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	276	Escassa combativitat d' <i>El Ideal</i> .
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	276	<i>Es Puput</i> es troba en una situació precària.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	277	Poca combativitat d' <i>Es Puput</i> i d' <i>El Ideal</i> .
ALTRES TEMES	278	Alcover rep amenaces anònimes i sobres amb exemplars d' <i>El Ideal</i> i <i>Es Puput</i> amb obscenitats.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	279	<i>Es Puput</i> ja no polemitzava amb Alcover.
ALTRES TEMES	281	Burla per les faltes d'ortografia d'un articulista d' <i>El Ideal</i> .
ALTRES TEMES	286	El periòdic de Jerez, <i>Fuerza Obrera</i> , publica les gloses de B. Champs.
ALTRES TEMES	305	Ús erroni d'una expressió llatina en un text en castellà.
ALTRES TEMES	305	<i>Es Puput</i> publica indecències.
ALTRES TEMES	306	Baixa qualitat del castellà emprat pels articulistes d' <i>El Ideal</i> .
POLÍTICA	306	Segons Vera-veu, els líders socialistes estan interessats que es mantingui l'opressió. <i>El Rayo</i> assegura que Vera-veu menteix.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	308	Menysteniment cap al periòdic d'esquerres de Lluçmajor, <i>La Escoba</i> .
ALTRES TEMES	308	Ressentiment cap a <i>La Veu de Catalunya</i> per haver publicat l'entrevista entre Alcover i Frederic Mistral sense esmentar la font, que era <i>La Aurora</i> .
POLÍTICA	309	Burla davant la convicció dels republicans que abans de la tardor de 1912 la monarquia haurà caigut.
RELIGIÓ	310	L'Església ha vetllat sempre pels desvalguts i s'ha significat en l'abolició de l'esclavitud.
RELIGIÓ	310	El P. Andreu Fernández cedeix dues relíquies de sants jesuïtes a l'església parroquial de Manacor.
ESTAT/ESGLÉSIA	310	Antoni Barceló, president de la Diputació, va visitar les monges de l'Escola Normal per expressar la seva voluntat de retornar-los la gestió del centre.
ALTRES TEMES	330	Segons Joan Rubió i Bellver, la Seu de Mallorca és una obra de primer ordre.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	390	Consagració d'una nova església a Roma.
ALTRES TEMES	393	Es demana per què Alomar, en lloc de discutir amb Alcover, es limita a insultar-lo.
RELIGIÓ	396	Els jesuïtes mallorquins són uns bandejats perquè s'aprofiten del poble.
RELIGIÓ	396	<i>El Obrero Balear</i> ataca els jesuïtes amb falsedats.
RELIGIÓ	401	Un soldat xinès prefereix morir abans que renunciar a la fe cristiana.
POLÍTICA	401	Anglaterra no posa fi al drama de la pobresa de Dublín.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	401	Sèrbia i el Vaticà signen un concordat que garanteix la protecció dels catòlics serbis.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	403	Els catòlics de París destaquen per la seva devoció.

POLÍTICA	403	Alemanys i britànics lluiten per l'hegemonia mundial.
RELIGIÓ	403	Lamenta el desgavell que viu l'Església ortodoxa russa.
RELIGIÓ	403	Lamenta que els catòlics hongaresos no disposin de l'autonomia que fa anys que reclamen.
POLÍTICA	403	Tensió entre Àustria i Sèrbia.
RELIGIÓ	410	Molts protestants no es fan catòlics perquè els han inculcat que no poden prendre decisions.
POLÍTICA	408	La Triple Aliança coacciona Alemanya.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	408	El concordat entre el Vaticà i Sèrbia garanteix l'estabilitat de l'Església catòlica al país balcànic.
POLÍTICA	410	Tensió als balcans entre les diferents nacions que s'han alliberat de l'Imperi Otomà.
POLÍTICA	410	Lloança del rei de Grècia.
POLÍTICA	412	La premsa espanyola no és objectiva a l'hora d'informar la Gran Guerra.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	412	El kàiser regala una reproducció del làbarum de Constantí al Papa.
POLÍTICA	413	Tota la informació que arriba a Espanya sobre la guerra mundial prové de la Triple Aliança; per tant, és tendenciosa.
POLÍTICA	413	Les informacions que circulen contra Alemanya arriben de París i Londres via telègraf; per tant, no són fiables.
RELIGIÓ	413	Les guerres són la conseqüència del pecat.
POLÍTICA	421	Com que Benet XV ha demanat als clergues que siguin conciliadors en la qüestió de la guerra mundial, Alcover deixarà de defensar l'Imperi Alemany.
POLÍTICA	200	Balanç d'un any de <i>La Justicia</i> : s'hi publiquen constantment mentides.
POLÍTICA	200	Jiménez Moya se sent atacat per <i>La Aurora</i> .
POLÍTICA	223	Segons l'òrgan lerrouxista, <i>El Progreso</i> de Barcelona, els lerrouxistes no s'han dedicat mai a instruir les persones.
ALTRES TEMES	223	Errades gramaticals i lèxiques de Damià Ozonas a <i>Sóller</i> .
ALTRES TEMES	228	Si Ad sum acusa Revenjoli de mentider, hauria d'aportar evidències
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	228	Ad sum no va acabar els estudis, es va intentar suïcidar i va perdre molts diners a França.
POLÍTICA	230	A Europa es van indignar per l'afusellament de Ferrer i Guàrdia, però no diuen res quan al Japó s'afusellen anarquistes.
ALTRES TEMES	232	Ús erroni per part d'Ad sum de <i>sofatear</i> i <i>hechar</i> .
ALTRES TEMES	236	Atac d' <i>Es Puput</i> a Revenjoli.
POLÍTICA	243	Alcover es burla de la intenció de Jiménez Moya de retirar-se a causa de la pressió que rep.
POLÍTICA	244	Azzat sempre havia defensat el servei militar uinversal, però ara que té passaport espanyol intenta evitar el servei.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	246	<i>Es Puput</i> ja no gosa atacar la religió.
RELIGIÓ	264	Primet explica falsedats sobre clergues de la península.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	249	<i>Es Puput</i> va perdent virulència.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	265	Alcover deixa d'anomenar <i>Es Puput</i> <i>S'Animalot Pudent</i> perquè el periòdic deixarà d'atacar la religió.
POLÍTICA	270	Durant la Primera República va haver-hi una gran quantitat d'escàndols i no es van fer bé les coses.
ALTRES TEMES	270	Es mofa dels articulistes d' <i>El Obrero Balear</i> perquè no escriuen bé en castellà.
ALTRES TEMES	272	<i>Es Puput</i> publica una glosa en què es presenta un clergue que manté relacions sexuals assíduament.
ALTRES TEMES	272	<i>Es Puput</i> assegura que ha rebut unes informacions contra Alcover, però no pot publicar-les.
RELIGIÓ	275	Alcover es compromet a rebatre les acusacions d'irregularitats en les oposicions a organista de la Seu de Mallorca.
ALTRES TEMES	284	La glosa 'Los niños del hospicio' és espantosa.
ALTRES TEMES	307	Els articulistes d' <i>El Ideal</i> usen calcs catalans quan escriuen en castellà.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	307	Segons <i>El Obrero Balear</i> , <i>El Rayo</i> i <i>La Aurora</i> s'han aliat contra l'òrgan socialista. Alcover ho nega.
DISPERSA	308	Agraïment a <i>Ca Nostra</i> per les felicitacions a <i>La Aurora</i> arran de la publicació del Dietari d'Alcover corresponent al 1912.
RELIGIÓ	309	Segons <i>El Obrero Balear</i> , el Renaixement va ser fruit de la luxúria dels clergues.
ESTAT/ESGLÉSIA	309	Segons <i>El Obrero Balear</i> , Espanya pertany al clergat, cosa que frena el progrés i la cultura.
ALTRES TEMES	310	Els infants no haurien de veure <i>Es Puput</i> perquè publica relats pornogràfics.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	390	És fals que els catòlics estiguin perseguits a Grècia.
ESTAT/ESGLÉSIA	390	L'Estat Italià i el Vaticà arriben a un acord perquè els que cobren del Vaticà paguin impostos a Itàlia.
RELIGIÓ	395	Lamenta que als EUA el divorci sigui legal.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	395	Situació favorable per als cristians a Uganda.
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	395	La derrota electoral dels partits laïcistes fa possible que a les escoles municipals de Roma es torni a ensenyar doctrina cristiana.
POLÍTICA	414	La premsa espanyola dona la versió dels aliats ja que es basa només en el que arriba de París i Londres.
POLÍTICA	418	Expressa la sorpresa per les xifres de morts a la Gran Guerra que donen els diferents periòdics.
POLÍTICA	421	<i>The Catholic Times</i> és molt agressiu cap als alemanys d'ençà de l'inici de la Gran Guerra.
POLÍTICA	421	Celebra que <i>Kölnische Volkszeitung</i> sigui més imparcial que <i>The Catholic Times</i> .
CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	422	Benet XV compta amb el suport dels catòlics francesos, alemanys i austríacs.

CATOLICISME/ ANTICLERICALISME	422	Segons Alomar, França va expulsar els catòlics. Alcover ho nega: va ser el jacobinisme que ho va intentar tot i que no ho va aconseguir.
ESTAT/ESGLÉSIA	422	França hauria de perseverar en el seu laïcisme durant i després de la Gran Guerra, segons Alomar.
POLÍTICA	423	El kàiser va ser l'únic líder europeu que va protestar per la ingerència dels EUA a Cuba i Filipines.
POLÍTICA	424	Tots els diputats conservadors espanyols i la majoria de liberals i republicans demanen la neutralitat en la Gran Guerra.
POLÍTICA	427	La Seu de Reims, bombardejada pels alemanys, no està tan malmesa com la premsa aliada assegura.
POLÍTICA	428	Rumors falsos per Mallorca i Catalunya: els francesos paguen la guerra amb el tresor de Lourdes i els alemanys reben l'ajuda dels jesuïtes.
POLÍTICA	430	La Gran Guerra ha provocat que indústries britàniques i americans no puguin disposar de productes alemanys indispensables.
POLÍTICA	431	Cost elevadíssim de la Gran Guerra.
POLÍTICA	513	Alcover rep panflets a favor dels aliats, la qual cosa el reafirma en la seva germanofília.
POLÍTICA	514	En el segon aniversari de l'esclat de la Gran Guerra, Alcover demana pregàries perquè acabi aviat.
POLÍTICA	514	Cost que té la Gran Guerra per al Regne Unit.
LLENGUA	522	Lamenta que Miguel de Unamuno no li hagi respost cap dels articles amb què ha replicat el que aquest havia escrit a <i>Nuevo Mundo</i> .
RELIGIÓ	228	Es burla que sigui l'"Esperit Infinit" el que permeti a Ad sum fer profecies.
POLÍTICA	266	Es vincula l'explosió d'un vaixell de guerra francès amb la llibertat de pensament.

Annex V

Resum dels continguts de tots els textos polèmics

Aquest annex presenta tots els textos de caràcter polèmic de *La Aurora* durant el període analitzat, ordenats cronològicament, amb un resum del contingut de cadascun:

Número 182 12.03.1910

P'en Jiménez Moya:

Refús de les queixes de Manuel Jiménez Moya contra el que escrigué *La Gaceta de Mallorca* en relació amb un míting republicà celebrat a Manacor el dia 13 de febrer de 1910, en el qual Jiménez Moya va intervenir. Es veu que M. Jiménez Moya des de les pàgines de *Justicia* es queixava que *La Gaceta* ensibornava els seus lectors a l'hora de comentar el míting republicà. El tema central del míting foren les eleccions britàniques. En aquestes eleccions, la coalició liberal (formada per liberals, irlandesos i laboristes) va obtenir la victòria enfront del partit conservador. El president del míting presenta aquest fet com una gran victòria del liberalisme. Alcover, en canvi, defensa que *La Gaceta* ho presenti com un fracàs, ja que desglossant els resultats argumenta: a) que els liberals han perdut una gran quantitat d'escons en relació amb la penúltima legislatura; b) que els liberals tots sols no podrien governar; c) que la coalició amb els irlandesos i els laboristes és fràgil perquè aquests dos partits no ho són pas, liberals.

Una altra de les queixes de Jiménez Moya contra *La Gaceta* és que aquesta publicació li atribuï paraules que Alejandro Lerroux havia inclòs en un manifest. Alcover ho rebutja dient que si Jiménez Moya pertany al partit de Lerroux ha d'assumir-ne els manifestos i el programa. El presenta com a principal propagador del lerroixisme a Mallorca.

A més, Alcover ataca Alejandro Lerroux i el lerroixisme. Els acusa dels fets més greus de la Setmana Tràgica.

¿Que tal, Pascual? Aquest article sembla una continuació de la primera part de l'article anterior "P'En Jiménez Moya", en què Alcover posa en dubte l'èxit dels liberals anglesos a les darreres eleccions. L'autor anònim reproduïx un escrit enviat per un mallorquí que viu a Londres a un diari mallorquí. En aquest escrit narra la fragilitat del govern a causa de l'escassa majoria i de les diferències que es donen en el si de la coalició entre liberals, laboristes i irlandesos.

Número 183. 19.03.1910

Un mestre nou

En aquest article Alcover vol rebatre un article de Manuel Jiménez Moya de dia 5 de març de 1910. En aquest article Jiménez Moya posava de manifest el que segons ell eren algunes incongruències dels cristians: si et roben la túnica, dona la capa a qui te l'ha robada; si et peguen, para l'altra galta. Usa aquestes incongruències per demostrar que el Cristianisme vol seguidors mansos, que no es defensin davant dels atacs.

La resposta d'Alcover comença amb una burla a Jiménez Moya. Li retreu que ell no té cap autoritat per parlar de doctrina cristiana i que en tot cas l'hauria d'aplicar als seus companys del partit lerrouquista, molt especialment als qui participaren en la Setmana Tràgica. A continuació, rebat la tesi de Jiménez Moya. Diu que enlloc està escrit que els cristians no es puguin defensar i que les citacions donades per Jiménez Moya fan referència a la bondat que ha d'haver-hi dins el cor dels cristians, no a la seva manera d'actuar. Com a exemples, presenta moments de la vida de Sant Pau amb diferents escenes en què es rebel·là contra els que l'injuriaven o li feien injustícies, també presenta una escena en què Jesús s'escapolí d'uns jueus que el volien pedregar.

“Mos conta l'Evangeli (Luc, III, 14) que's presentá un flotó de soldats a Sant Juan Bautista, que predicava sentència dins el desert, a demanarli qu'havien de fer per salvar-se; i St Juan, se'n gordà prou de dir que no porien fer guerra, com no'n poria fer cap cristiá, si's cristians haguessen d'esser com los voldria En Jiménez Moya, que no's poguessen resistir a n-es qui 'ls invest ni poguessen desperar a n-es qui 'ls-e despara a ells. No, Sant Joan no'ls-e digué a n-aquells soldats: Fiets, per salvar-vos, no poreu esser soldats, perque es vostro ofici du que, en anar a la guerra, heu de ferir i heu de matar, si és necessari. -No maltracteu a negú, (s'entén fora es cas de guerra) ¡no fassu cap injustícia a negú, i contentau-vos ab sa paga que teniu. St Agustí, Sat Ambrós i els intèrprets de la Sagrada Escriptura en general treuen d'aquí que's cristians poren fer sa guerra, sempre que sia just.”(p. 2 col 2)

Una altra autoritat presentada és la de Sant Tomàs d'Aquino. El fragment de St Tomàs que extreu també dona mostra d'un possible cobertura espiritual d'un fet d'armes:

“...per defensarse, fins i tot es permès matar es qui mos envesta per matarnos a noltros; de manera que per salvar sa nostra pròpia vida, poreu matar es qui mos venga a matar a noltros, i ab axò no faltam en res sa lley de Cristo.” (p. 2 final col. 2).

Una mostra més d'aquest cristianisme combatiu el trobam al final de l'article. Alcover diu que només cal posar l'altra galta si això permet al que pega tornar bo. Si no cal defensar-se. Posa com a exemple els religiosos morts a la setmana tràgica. Per a ells hauria estat lícit defensar-se:

“I aquest es es cas des relligiosos de Barcelona respecte dels lerrouquistes, d'ets héroes de sa setmana tágica.

Es no ferlos resistencis ¿serví per que se componguessen, per que se decantassen d'ella, per que tornassen a n-es bon camí? Tot lo contrari, per ferse més dolents, més criminals. Per lo metex, aquell consey de Cristo no serveix per ells; no cal seguir tal consey respecte de tal mala gent.” (p. 2 col 3 final).

¡Sr. Jiménez Moya!

Alcover recrimina als lerroxistes en general i a Jiménez Moya en particular els atacs que feren a uns catòlics que assistien a un mítings a Saragossa, Bilbao i València. Presenta com un contrasentit el fet que els que defensen la llibertat no permetin als catòlics actuar lliurement.

Número 185. 2.04.1910

Pero, Sr Jiménez Moya...!

Aquest article és una resposta d'Alcover a un article de Jiménez Moya a *La Justicia* el 26 de març de 1910. Hi tractava aquests temes:

- > Critica el to agre i fora de to de la rèplica de Jiménez Moya a *La Justicia* del dia 26 de març de 1910.
- > Demana quins són els cacics que segons Jiménez Moya han ajudat Alcover a ascendir.
- > Retreu a Jiménez Moya que a part d'insultar no refuta els arguments que Alcover en forma de Lau, Butzec i *En Revenjoli* li esgrimí en els números 182 i 183.
- > Acusa la majoria de republicans i socialistes mallorquins de ser anarquistes i anticlericals. També els recrimina la falta de serietat perquè ho volen capgirar tot, però no tenen clar amb què ho substituiran.
- > A l'article a *La Justicia* del 26.03.1910, Jiménez Moya degué acusar Alcover i els catòlics de voler cremar escoles laiques perquè Alcover li diu que els catòlics mai no demanen tal cosa sinó que demanen que les tanquin.
- > Al Número 183, Alcover havia acusat els lerrouxistes, entre altres coses, d'estar darrere l'atac contra Cambó i Salmeron a Hostafrancs. Jiménez Moya digué que els tribunals van absoldre els processats pels atacs d'Hostafrancs i, per aquest motiu queda demostrada la seva innocència. Alcover diu que el tribunal va explicitar que els absolia per apaivagar els ànims a Barcelona i, per tant, tot i l'absolució, els processats no eren innocents. Segons les *Memòries (1876-1936)* (p. 170) de Cambó, l'absolució fou deguda a la por que sentien els jutges a un atemptat contra ells.
- > Justifica el seu catalanisme.
- > Defensa la necessitat de la guerra d'Àfrica per salvar l'honor d'Espanya i nega als lerrouxistes que ells siguin els únics que defensen Espanya dins Barcelona.

Número 186. 9.04.1910

Brou.

S'hi tracten aquestes qüestions:

- > Alcover retreu a Jiménez Moya que en el seu darrer article a *La Justicia* no respon els articles d'en Revenjoli, Lau bada'ts uys i Butzec.
- > Critica l'atac de Jiménez Moya al míting catòlic del 3 d'abril de 1910.
- > Critica la proposta que va fer Jiménez Moya en un míting: canviar la llei d'arrendament de manera que els llogaters després d'un temps de pagar lloguer es quedin amb la propietat. Alcover demana a Jiménez Moya quins republicans, o si el mateix Lerroux, posen en pràctica aquesta proposta.
- > Critica els republicans posant com a exemple paradigmàtic França i la confiscació dels béns dels ordes religiosos que en aquest país s'hi va fer. Segons explica Alcover els béns confiscats a aquests ordes havien de servir a l'Estat per assegurar una vida digna als treballadors vells. Però un dels liquidadors dels béns dels ordes, de nom Duez, s'embutxacà una gran quantitat de diners dedicats a aquest fi.
- > Critica les escoles laiques que Jiménez Moya defensa en el seu article a *La Justicia* del 26 de març de 1910. Torna a posar França com a exemple del fracàs de les escoles laiques. Afirmar que a França d'ençà que l'educació és laica hi ha més criminalitat entre el jovent.
- > Justifica els càstigs que hi ha dins l'orde dels dominics per sancionar la indisciplina.
- > Jiménez Moya publicà a *La Justicia* que l'Església rebia una enorme quantitat de doblers de l'Estat i que els ordes religiosos tenien indústries i no pagaven patents. Alcover nega les afirmacions de Jiménez Moya i dona una relació del que rep l'Església de l'Estat.

Número 187. 16.04.1910

Ventim

S'hi tracten aquestes qüestions:

- > Alcover es burla de la proposta de Jiménez Moya de fer una excursió per celebrar l'1 de Maig.
- > Qüestiona l'autoritat de Giner de los Ríos i de Maestre, cappare de les escoles laiques.
- > Demagògia a l'hora de desacreditar els arguments de Maestre: fa un joc de paraules però no contraargumenta.
- > Gran part de l'article està destinat a combatre l'escola laica
- > Atac als socialistes i als republicans mallorquins. Jiménez Moya havia posat en dubte que els republicans i els socialistes mallorquins haguessin cremat res, tal com afirmava Alcover. Aquest

respon amb uns quants exemples: l'assalt a la casa del batle Mayol, de Palma durant la revolució de setembre de 1868, la crema d'imatges d'Isabel II a Manacor, robatoris, atemptats, etc.

- Jiménez Moya havia retret les atrocitats dels carlistes durant la Llorençada. Alcover li replica que tant els carlistes com els liberals en feren, d'atrocitats; per tant, uns i altres haurien de callar.
- Jiménez Moya també havia retret el robatori de llibres a un venedor i la crema d'aquests llibres enmig de la plaça. Alcover li respon que l'únic que sap sobre aquest episodi és que mossèn Joan Aulet Sureda comprà tots els llibres al venedor i després va fer una focatèria enmig de la plaça i els hi cremà, amb el pretext que eren llibres dolents. No diu per què eren dolents.

Número 188. 23.04.1910

Bescuyt

S'hi tracten aquestes qüestions:

- Alcover es torna a burlar de l'excursió que Jiménez Moya ha preparat per celebrar l'1 de Maig.
- Denuncia que Jiménez Moya amenaça els que li diuen que no participaran en l'excursió tot dient-los que quan els republicans assoleixin el govern es recordaran d'aquells que no van voler anar a l'excursió.
- Posa en dubte les paraules de Jiménez Moya. Aquest, al primer número de *Justicia*, havia assegurat que es respectarien totes les ideologies i que ningú no seria molest (No queda clar si això Jiménez Moya ho digué en nom de *Justicia* o en nom del Partit Republicà Radical). Alcover per demostrar que aquesta afirmació de Jiménez Moya és falsa li recrimina de nou les atrocitats de la Setmana Tràgica (1909), els atemptats d'Hostafrancs contra Cambó i Salmerón (1907) o els atacs als participants en mítings a Saragossa i a Bilbao en contra de les escoles laiques (1910).
- Critica que Jiménez Moya atribuís la seva proposta de canviar la Llei d'arrendaments a Francesc Pi i Margall (Jiménez Moya havia proposat que, passat un cert temps, el llogater passàs a ser propietari d'allò que ocupava). Segons Alcover, Pi i Margall havia fet una proposta que res tenia a veure amb la proposta de Jiménez Moya. Alcover recrimina a Jiménez Moya que no faci el que ell predica, o sigui, que no visqui del que tregui de la terra amb la seva feina.
- Troba encertada la proposta de Jiménez Moya que suggereix que el "Montepío" construeixi habitatges per a obrers. Això no obstant, li retreu que tant ell com la resta de socialistes i republicans facin propostes que pagui d'altri.
- Al punt IV, Alcover recrimina a Jiménez Moya que mentesqui en dir que l'Estat gasta 674 milions de pessetes en l'Església. Segons Alcover, la quantitat exacta és de trenta-tres milions. A més, l'amonesta perquè no fonamenta amb dades les seves afirmacions. Alcover argumenta que la quantitat esmentada per Jiménez Moya prové dels contribuents que han decidit donar aquests diners a l'Església.

- Al punt V “Engronyament”, Alcover es mofa de la desunió que existeix en l’esquerra espanyola “*Se miran com a fesols i se fan sa traveta tot quant poren... I si ara que estan a l’oposició, tot seguit se gatinyen i sa lleven sa pell ¿que seria si entraven a governar sa nació?*”
- Dins aquest mateix punt IV, parla d’una vetllada organitzada per la Caixa Rural d’Artà. Pel que es veu, a *La Justicia* en sortiren informacions tergiversades sobre el que es va dir en aquesta vetllada fins al punt que l’informant de la revista va haver de desmentir allò que havia dit.
- Referència a un míting de Jiménez Moya a Manacor al centre Varietats, al qual assistí un amic d’en Revenjoli. Apunta que en el proper número parlarà d’aquest míting.

Número 189. 30.04.1910

Caluxos

Tal com ja anunciava al número 188, en aquest número Alcover contraargumenta el discurs que Jiménez Moya havia fet dia 17 d’abril de 1910 a Manacor a favor de les escoles laiques. En Revenjoli afirma que sap què digué Jiménez Moya perquè un amic assistí al míting.

- Jiménez Moya havia dit que en els seus discursos no es desitjaria la mort de ningú i, per tant, no es van proferir cap “Mori...!” En Revenjoli li respon que el vol Jiménez Moya és que no morin els seus companys de partit, però es desentén de la resta de gent.
- En Revenjoli es burla de la petició de Jiménez Moya perquè no assistís la Guàrdia Civil al seu míting. Segons En Revenjoli, no els vol perquè Jiménez Moya sap que els seus contraris, els clericals, no provoquen avalots en els mítings. Dona a entendre que els lerrouxistes sí que mouen avalot.
- Jiménez Moya havia retret que Galileu havia estat processat per l’Església simplement per defensar que la Terra voltava al voltant del sol. En Revenjoli apel·la va al catolicisme de Galileu i diu que va ser processat per voler fer servir les Santes Escripures per demostrar la seva teoria; per tant, no fou processat perquè volgués demostrar que la Terra voltava el Sol. En Revenjoli afegeix que la teoria de Galileu volia demostrar havia estat posada en circulació per Copèrnic, que era canonge.
- Jiménez Moya havia retret que els jueus preferiren seguir Barrabàs abans que a Jesús a causa del conservadorisme i l’oposició dels cristians a tot allò que fos nou. En Revenjoli se’n burla dient-li que Jiménez Moya fa pitjor en seguir Lerroux, el qual és més pervers que Barrabàs. Afirma que els conservadors estan molt lligats a les tradicions, però no s’oposen a les noves idees sempre que facin avançar.
- Jiménez Moya havia dit que l’Església sovint canvia d’opinió. En Revenjoli ho nega i desafia Jiménez Moya a donar-li’n exemples.

- > Jiménez Moya havia dit que els catòlics estaven mal instruïts i que s'ho creien tot. En Revenjoli ho nega amb vehemència.
- > Nega que els papes Pius IX i Lleó XIII s'haguessin contradit l'un a l'altre.
- > Dedicava pràcticament tota la pàgina 2 a refutar una afirmació de Jiménez Moya, que havia dit que els capellans fins al segle XI eren casats. Admet que l'Església d'Orient ho va consentir i que a Occident durant els segles foscos, V-VII, també es feren aberracions, però sempre contra l'ordre establert, mai ratificat per l'Església.
- > Ataca contra les escoles laiques i defensa de les escoles religioses.
- > Jiménez Moya havia afirmat que els catòlics volien imposar la seva religió. En Revenjoli li recorda que durant la Setmana Tràgica els que volien imposar el seu parer eren els que assaltaven convents.
- > Admet alguns errors dels carlins com "lo de n'Ortega" o haver fet una guerra civil durant el conflicte de Cuba.
- > Culpa els lerrouxistes d'impedir, a causa de la Setmana Tràgica, que Espanya defensés el seu honor a Àfrica.

Número 190. 7.05.1910

Recapte

Alcover contradiu una sèrie diferents informacions i comentaris que s'havien publicat a *La Justicia*:

- > *La Justicia* havia publicat que al míting de dia 10 d'abril, organitzat pels catòlics, just hi van anar dones, les quals van ser compromeses a anar-hi per "caps de coro". En Revenjoli diu que hi havia tants o més homes que dones en l'acte: els homes ocupaven la planta baixa del convent i les dones el primer pis. En Revenjoli diu que al míting dels lerrouxistes (17 d'abril) hi va acudir molt poca gent en comparació amb el seu.
- > Amb relació als "caps de coro", que *Justicia* havia dit que anaven a captar dones per al míting dels catòlics, En Revenjoli defensa que aquests just van anar als associats a informar-los de la celebració del míting i a dir-los que s'hi parlaria contra les escoles laiques. Critica que, en canvi, els "caps de coro" lerrouxistes que van anar a convidar gent a la festa que volien celebrar al començament de la Quaresma no informaren del rerefons polític que tenia i que fins i tot van penjar enramades per cases sense l'autorització dels amos d'aquestes cases.
- > A *La Justicia* s'havien queixat que els republicans tenien poca premsa. En Revenjoli argumenta que en tenen poca perquè tenen pocs seguidors. Posa com a exemple que a Palma no en tenen gens. Després fa referència als socialistes, de qui diu que només tenen un setmanari.

- > Retreu que a *La Justicia* s'hagi denunciat que els catòlics esqueixessin cartells dels republicans en els quals s'anunciava el míting de dia 17. En Revenjoli apunta que els republicans havien fet exactament el mateix amb els cartells que anunciaven el míting dels catòlics.
- > A *La Justicia* es va publicar que el mestre Llorenç Galmés "Marit" era partidari de les escoles laiques i que tota la seva feina la feia segons els models d'aquestes escoles. A més, s'apuntava que els pares dels seus alumnes n'estaven ben satisfets. En Revenjoli explica que és natural que Llorenç Galmés sigui partidari de les escoles laiques, ja que és ben coneguda la seva animadversió pel catolicisme. Finalment, posa en dubte la qualitat professional de Galmés en afirmar que si ell és el responsable de les escoles laiques, aquestes no poden ser bones.
- > En Revenjoli ja havia rebut Jimémez Moya sobre aquesta qüestió de Galileu al número 189. Ara hi torna perquè a *La Justicia* va sortir publicada una ressenya sobre el discurs de Jimémez Moya en què parlava de Galileu. Jimémez Moya denuncià que tot i les tortures a què fou sotmès per part de la Inquisició, Galileu encara digué "e pur si muove" (Així i tot es mou). En Revenjoli ho nega dient que és una falsedat difosa pels adversaris de l'Església. Després exposa la posició de l'Església amb relació a la teoria heliocèntrica. Es remunta al segle XVI per explicar que fou Copèrnic qui primer va formular aquesta teoria. Fa èmfasi en el favor que va tenir aquesta teoria dins l'Església, i molt especialment dins el Vaticà. Dos segles després, al segle XVIII Galileu va voler demostrar la teoria heliocèntrica a partir de la Bíblia. I fou aquí on van començar els seus problemes amb la Inquisició perquè la interpretació de la Sagrada Escripura és exclusiva del Magisteri de l'Església i Galileu ho va negar. Fou apartat de la seva càtedra després de ser processat per la Sagrada Congregació de l'Índice. En aquest procés la Inquisició era fiscal. La teoria heliocèntrica fou declarada "absurda en filosofia i herètica en teologia". Això no obstant, durant aquest temps, molts filòsofs no creien en la teoria heliocèntrica (Descartes, Bacon, Pascal, Montaigne, etc., també dins el món protestant, com Kepler). En Revenjoli admet que l'esmentada congregació de l'índice es va equivocar negant i declarant absurda la teoria heliocèntrica, però ho justifica al·legant que la negació de l'heliocentrisme era habitual entre la comunitat científica del moment. A més, defensa que va ser la Congregació de l'Índice que ho negà, i no el Vaticà ni el Papa, que mai no ratificà la sentència de l'esmentada congregació. Després dona noms d'autoritats dins el Vaticà que va dir que en cas que es pogués demostrar professarien l'heliocentrisme.

El 1633 Galileu desoí l'ordre de 1616 de no ensenyar la teoria heliocèntrica. La va continuar ensenyant i encara va fer més: la va publicar fent-hi constar que tenia llicència del papa Urbà VIII, la qual cosa era falsa. Galileu era sospitós d'heretgia, no per la teoria que defensava sinó per haver desobeït les ordres de Bellarmino. Va ser condemnat a abjurar i a presó. Les seves presons van ser distints palaus de l'amic seu, l'arquebisbe de Siena. Aquest tracte de favor va ser possible gràcies a la intercessió del papa Urbà VIII, amic de Galileu.

En Revenjoli insisteix que Galileu no fou mai torturat. Afegeix que a final del segle XVIII van aparèixer dues obres en què es comentava que Galileu havia estat torturat, però En Revenjoli els dona poca credibilitat perquè tractaven temes succeïts cent cinquanta anys abans i perquè una d'aquestes obres, un diccionari històric, era anònim.

Número 191. 14.05.1910

Empena. Com en el número anterior, Alcover dedica l'article a rebatre els arguments esgrimits per Jiménez Moya al periòdic *La Justicia*. L'article està dividit en diferents seccions:

- > 1. Escoles de l'engan. Diu que al míting de Jiménez Moya celebrat a Manacor el 17 d'abril de 1910 es van defensar aferrissadament les escoles laiques, al·legant que simplement eren escoles on no s'instruïa en religió però sí en els ensenyaments considerats útils per a la vida. En Revenjoli ho nega dient que les escoles laiques tenen per objectiu destruir l'Església catòlica. És per això que els catòlics s'hi oposen.
- > Escoles laiques i sa Setmana Tràgica. Jiménez Moya va defensar al míting del 17 d'abril que les escoles laiques no tenien res a veure amb la Setmana Tràgica perquè tot just feia cinc anys que aquestes escoles s'havien instal·lat a Barcelona. També va afirmar que no havien tingut cap efecte dins Espanya perquè hi havia hagut poques escoles i el laïcisme sempre havia estat perseguit.

En Revenjoli li ho nega dient que fa més de vint anys que a ciutats com Barcelona, Madrid, València o Bilbao hi ha escoles laiques. Diu també que els joves lerrouxistes de Barcelona anaren tots a escoles laiques i els responsabilitza directament dels robatoris i les cremes d'edificis religiosos durant la Setmana Tràgica.

- > Es que heu morts, tots encara caminen. Es burla de Jiménez Moya perquè en diverses ocasions havia declarat que els conservadors, concretament, Antoni Maura, i els carlistes estaven políticament morts. Aquesta afirmació no s'avé amb els resultats electorals dels comicis celebrats dia 8 de maig de 1910, una setmana abans de la publicació d'aquest número, en què conservadors i carlistes van obtenir uns resultats molt millors que els republicans i els socialistes.
- > Virollades a forfol·lons. Comenta que a *La Justicia* del 7 de maig de 1910 hi va col·laborar Ramón Pérez de Ayala i que tot el que hi va escriure eren disbarats. El compara a Mac-Kabe, que ja havia sortit al número 186.
- > Ca, homo. Jiménez Moya havia escrit a *La Justicia* que les paraules d'En Revenjoli "una indigestió amb cara de monja, frare o capellà" eren una amenaça i feia pensar en l'assassinat d'Antonio Rodríguez García-Vao, mort el 1886 a Madrid, segons Jiménez Moya, per clericals. En Revenjoli nega que es tracti d'una amenaça i critica a Jiménez Moya que vulgui encendre els ànims dels seus seguidors. En Revenjoli també nega que García-Vao hagués estat assassinat per clericals.
- > Lladrar de lluny fa ca nenell. Demana a Jiménez Moya per què encara no ha demostrat l'afirmació que va fer el mes d'abril a *La Justicia*. Jiménez Moya hi va escriure que l'Estat dedicava més de 600 milions de pessetes cada any en clergat. Li recrimina que mantengui aquesta dada sense provar-la. També recrimina a Jiménez Moya que demani quan es publicarà el Diccionari en què treballa Mossèn Alcover. En Revenjoli li retreu que ell no n'ha de fer res perquè no és del país i perquè ni ell ni cap republicà no ha fet cap aportació econòmica per a l'obra del diccionari.

- > ¡Ay de bo! Jiménez Moya afirmava que havia rebut molts d'articles atacant En Revenjoli però que no en parlaria fins passades les eleccions. En Revenjoli li demana que en parli ara que les eleccions ja han passat.
- > ¡Calma, Sr. Jiménez Moya! En Revenjoli recorda a Jiménez Moya el fracàs dels partits d'esquerres a les eleccions del passat 8 de maig de 1910 i l'èxit del partit conservador d'Antoni Maura.
- > Èxit colossal Alcover es burla d'una informació apareguda a *La Justicia*, en la qual s'afirma que 8000 persones van assistir a l'excursió organitzada pel primer diumenge de maig. En Revenjoli posa en dubte tal aflluència de gent perquè en les eleccions del diumenge passat ni republicans ni socialistes no arribaren als mil vots.
- > ¡Hala a sucra ets ays! Alcover retreu a Jiménez Moya que torni a criticar l'aportació econòmica de l'Estat a l'Església. Li recrimina que no aportï proves i que menteix quan diu el que cobren els bisbes, canonges, etc.
- > Aquests carlistes! Recrimina a Jiménez Moya que ataquï els carlistes per les atrocitats que aquests van provocar en la darrera guerra carlina, però que no digui res de les atrocitats comeses pels altres. Això no obstant, admet que alguns carlins es van excedir.
- > ¡Altre pic Toni Colau! Retreu a Jiménez Moya que defugí el debat amb En Revenjoli. Amb relació a la proposta de fer un debat públic entre ells dos, Alcover li contesta que el debat públic ja el fan a través de la premsa.
- > Un viroller virolla virollenc. S'hi recullen uns robatoris que es produïren a Can Clar i a Son Gravet, dins Lluçmajor. Dia 16 d'abril de 1910 s'havia publicat que els lladres eren persones vinculades als socialistes i als republicans. Però, segons publica a *La Justicia* Viroller, aquests robatoris els van perpetrar conservadors. Un dels arguments que esgrimeix Viroller és que quan es produïren els robatoris a Lluçmajor no hi havia partit republicà. En Revenjoli, però, posa en dubte que no hi hagués republicans perquè quan va caure Isabel II arran de la Revolució de 1868, aquests es van fer sentir. A partir d'aquí, rememora els fets ocorreguts a Lluçmajor durant el setembre de 1868: robatori i crema del retrat de la reina, crema i robatori a Can Clar i Son Gravet. Fa referència a un batlle republicà i a una altra persona a la qual compara amb el comte de Mirabeau, revolucionari francès. També es refereix a altres persones que participaren en els avalots tot i que no en dona noms. Alguns van ser tancats a la presó. En Revenjoli diu que en sortir de la presó, escarmentats, és normal que votessin partits de dretes. Això no obstant, reitera que els culpables dels avalots ho eren republicans.

El canonge justifica les accions que es dugueren a terme a França contra els hugonots i els albigesos. Reconeix les atrocitats que es van cometre, però les justifica dient que no hi havia cap altra opció perquè hugonots i albigesos també n'havien comeses contra els catòlics.

- > Punt final. Alcover recrimina que Jiménez Moya hagi defensat Josep Maria Fuset des de les pàgines de *La Justicia*. Aquest, catedràtic d'Història natural a l'institut de Palma, per ordre del comte de Romanones, ha de ser amonestat per l'Estat per uns comentaris que va fer als seus alumnes sobre la religió. No concreta què va dir Fuset. També retreu a Jiménez Moya que quan són els

conservadors que cometen alguna falta, ell tot d'una els ataca. En canvi, quan són els d'esquerres els que en cometen, ell tot d'una els defensa. Li recorda que les lleis són iguals per a tothom.

Número 192. 21.05.1910

1. Enfuytes

- > “Triunf de per riures”. Alcover apunta que a *La Justicia* del 14.05.1910, hi constava que els republicans havien aconseguit uns resultats espectaculars a tot Espanya en les eleccions del 8.05.1910. En Revenjoli diu que tan sols han guanyat a 40 dels més de 400 districtes electorals de l'Estat. Admet que han vençut a Barcelona i a Madrid però que a moltes altres ciutats importants no han guanyat. En Revenjoli retreu a Jiménez Moya que manipuli els resultats perquè només dona les dades que a ell li convenen.
- > “Hala, embuya fil”. Es queixa que en l'article “Las elecciones en Mallorca” no es donin els resultats concrets, en què Maura va guanyar. Dona els resultats amb el nom del líder de cada partit. Es burla dels resultats baixos dels liberals i de la coalició republicanosocialista: Maura: 28394; Comte de Sallent: 27002; Rosselló: 20978; Weyler: 18307; Valenzuela: 18513; Comte d'Ayamans: 14127; García Orell: 9077; Pou: 4069; Bisbal: 4812.
- > “¿En Pau Iglesias?, ¡Quina hipoteca!” Comenta que Pablo Iglesias ha estat elegit diputat per Madrid. Se'n burla dient que troba curiós que els socialistes i els republicans s'hagin ajuntat quan els primers sempre havien desqualificat els segons. També diu que Pablo Iglesias fa ostentació de riquesa, excepte quan algun dels seus seguidors l'ha de veure. En aquest moment, es canvia de roba i passa als vagons de tercera en comptes dels de primera classe. Afegeix que no suposarà cap perill per a la monarquia.
- > “Que deys com vos confessau, Sr. Jiménez Moya?”. Rebat novament Jiménez Moya. Aquest havia publicat que en la qüestió de les escoles laiques a Manacor s'havien enfrontat clericals i anticlericals, i que en el míting de dia 10 d'abril de 1910 al claustre del convent només hi havia carlins, els quals només havien obtingut 498 vots en les passades eleccions. Alcover li respon dient que, en contra de les escoles laiques, s'hi havien posicionat persones de diferents partits polítics, fins i tot liberals i que era fals que els carlins haguessin organitzat el míting del 10 d'abril. Afegeix que qui realment va obtenir mals resultats electorals van ser els republicans i els socialistes.
- > “Vos han fet... a n-es collar”. Alcover es burla de l'enuig de Jiménez Moya perquè els mauristes del Partit Conservador han donat suport als partidaris de Canalejas, liberals. Jiménez Moya estava molt enfadat perquè els liberals havien acceptat aquest suport.
- > “¡S'ase deya a n-es porc oreyut!” Jiménez Moya havia denunciat a *La Justicia* que un grup de seminaristes a Girona havien intentat cremar un quiosc en què hi havia un anunci contra la religió. Alcover li respon dient que la capbuitada dels seminaristes no es podia comparar amb la crema de convents i edificis religiosos esdevinguts durant la Setmana Tràgica.
- > “Una mala hora”. Fa referència a una informació que es publicà dissabte 14.05.1910 a *La Justicia*. En aquesta informació, es deia que el catedràtic Gumersindo de Azcárate en una conferència a

León havia qüestionat la intervenció d'Espanya a la Guerra d'Àfrica, havia dit que no s'havia de confondre el moviment revolucionari amb les atrocitats comeses a Barcelona durant la Setmana Tràgica i parlà també de les escoles laiques.

Alcover apunta que se sorprèn que Azcárate digui això perquè el considera diferent dels altres republicans. Després defensa que Espanya, per tal de fer-se valer, ha d'imposar la seva autoritat intervenint a Àfrica. No està d'acord que s'hagin de desvincular els fets de la Setmana Tràgica i el moviment revolucionari. A més també ataca els republicans parlant del mal govern de la Primera República.

- > “Ungles de llop.” Alcover fa referència a una informació que li arribà en relació amb l'excursió organitzada per Jiménez Moya. Li han dit que aquest digué a les dones que anassin a confessar-se. Alcover demana a Jiménez Moya si aquesta informació és verídica.
- > “¿Que mos conta de ses darreres eleccions a Manacor?” En Revenjoli s'oposa a la interpretació que fa Jiménez Moya a *La Justicia* de les eleccions a corts del 8 de maig de 1910. Segons Jiménez Moya, els republicans han obtingut uns resultats molt bons. En Revenjoli s'hi oposa dient que els seguidors de Jiménez Moya no es poden atribuir tots els vots de la conjunció republicano-socialista sinó tan sols una part, concretament una tercera part.
- > “Fixau-vos-hi”. Reitera en el que s'ha dit en l'article “¿Que mos conta de ses darreres eleccions a Manacor?”

Número 193. 28.05.1910

1. Encals

- > “¿Tan-metex?” Alcover es burla de Jiménez Moya que havia dit a *La Justicia* que en les darreres eleccions generals havia estat tot un èxit obtenir el primer diputat socialista, Pablo Iglesias. Així mateix, es mofa que Jiménez Moya digui que les principals ciutats espanyoles siguin republicanes. Alcover diu que els èxits dels republicans són efimers i recrea la curta durada de la primera república i el cop de Pavía.
- > “¿Vol dir que no hi va haver mormes?” Jiménez Moya havia dit que el prop passat dia 16.05.1910 s'havien reunit tots els republicans de Manacor i s'havia emocionat en veure la bona sintonia que hi havia. En Revenjoli se'n burla fent referència a la tradicional desunió dels republicans.
- > “Germà ¿l que vos ha enganat?” En Revenjoli explica que en un míting socialista va intervenir Antoni Amer *Garanya*, que va dir que la República curaria els mals d'Espanya. En Revenjoli agafa aquestes paraules i se'n riu dient que mentre van governar els republicans tot va ser un desgavell. Torna a justificar el cop d'estat de Pavía.
- > “¿Quina hipoteca!” Jiménez Moya havia parlat de Benito Pérez Galdós a *La Justicia* del 21.05.1910. En Revenjoli critica Galdós, qualificant-lo d'escriptor mediocre i de mal polític. Fa èmfasi en el fet que mai no vulgui parlar en públic.
- > “¿Hala gallet! ¡l tocs pe' sa cresta!” Jiménez Moya havia dit que els republicans havien guanyat a totes les ciutats espanyoles. Els llocs on havien guanyat els monàrquics eren llogarets. En Revenjoli li

reclama que obviï que llocs com ara Palma, Saragossa o Sevilla, on guanyaren els monàrquics no siguin ciutats.

- “¿Negú'l vol, i vos qualca?” Alcover es burla de Jiménez Moya perquè a *La Justicia* es va tractar la qüestió de la feblesa de la monarquia espanyola. En Revenjoli posa en dubte que la monarquia sigui tan dèbil com apunten des de *La Justicia*.
- “¿E-hu veys que féreu llarc?” Alcover contradiu una informació sortida a *La Justicia* en què es deia que a Espanya hi havia 45 diputats republicans. Segons En Revenjoli, només n'hi ha 36.
- “Virollades a roys”. Primer, En Revenjoli fa referència a l'existència d'un nou adversari polemicista de qui diu que és correligionari del dimoni. En Revenjoli reclama a aquest nou adversari que dubti de l'explicació que Alcover va donar a Jiménez Moya a l'article Calutxos amb relació al celibat. L'acusa també de posar en boca d'Alcover afirmacions falses. Finalment, ataca els republicans dient que ells no tenen autoritat per parlar de castedat.
- “Més virollades contra l'Inquisició”. Defensa els tribunals de la Inquisició dels atacs que reben des de *La Justicia*. Se'ls acusa de condemnar persones a mort i de torturar. En Revenjoli diu que no eren aquests tribunals que condemnaven a mort sinó que eren els tribunals civils. Els tribunals de la Inquisició condemnaven per heretgia. Després, els tribunals civils condemnaven a mort en cas que l'acusat hagués reincidit en aquesta heretgia. Qui establí aquest procediment no van ser els papes o bisbes sinó els emperadors. Això no obstant, En Revenjoli admet que els tribunals de la Inquisició, com la resta de tribunals, torturaven. També admet que de vegades s'hi van cometre abusos, com ara l'infligit sobre Joana d'Arc. Conclou, però, dient que és admirador de la Inquisició per tot el bo que va fer.
- “¡Parlau clar!” Es comenta que una persona que es diu FS demana a *La Aurora* per què li fan pagar 100 pessetes per casar-se amb una parenta seva. En Revenjoli diu que no en sap res.

Número 194. 4.6.1910

1. Planissada

- “¡Aquest Maura!” En Revenjoli diu que des de *La Justicia* s'afirma que Maura està acabat com a polític, i que treuen la informació del *Diario de Madrid*, un diari conservador. En Revenjoli escriu defensant que Maura no està acabat i que l'avalen els resultats obtinguts en les darreres eleccions. A més, posa en dubte la font emprada per *La Justicia* argumentant que el *Diario de Madrid* és l'òrgan d'un dissident del Partit Conservador, Sánchez Toca, que, segons En Revenjoli, compta amb molt poc suport.
- “D. Rafael Salillas i en Ferrer”. En Revenjoli intenta demostrar la fragilitat del republicanisme i la immoralitat de Ferrer i Guàrdia reproduint un fragment d'una carta en què Rafael Salillas, diputat electe del partit de Lerroux, parla malament de Ferrer Guàrdia, a qui va tenir sota la seva responsabilitat quan aquest estava pres a la presó model de Madrid.
- “En Pi i Margall i es seu fiy”. En Revenjoli torna a atacar el republicanisme. Apunta que a Espanya no és possible una república federal com a Suïssa o als EUA perquè els republicans espanyols, a diferència dels suïssos i els nord-americans, no respecten l'Església i són revolucionaris. Ho

exemplifica rememorant el fracàs de la Primera República i el desgovern que se'n va derivar malgrat el talent de Pi i Margall. Conclou que el fill d'aquest, el diputat electe per Madrid, Pi i Arsuaga, menys talentós que el pare, no augura cap canvi en positiu dins el republicanisme. Finalment, lamenta que els republicans de bona fe tinguin líders tan mediocres.

- “En Melquíades Álvarez i es triunf de sa República”. En Revenjoli pren com a pretext una afirmació de Melquíades Álvarez per tornar a carregar contra els republicans espanyols. Rememora episodis de la Revolució de 1868, la fugida d'Amadeu de Savoia i el cop d'estat de Pavía.
- “¡Altre pic un viroller!” En Revenjoli es defensa dels atacs d'un articulista de *La Justicia*, el qual l'havia acusat de contradir-se en dir que l'Església mai havia imposat la religió cristiana. També rectifica unes informacions donades per aquest articulista: qui havia practicat exorcismes al rei Carles II, si els evangelis s'havien escrit més de cent anys després de la mort de Jesús i si Tassoni i Just-Lipsi eren dignes de ser considerats grans savis o no.
- “¡Altre bony m'ha exit!” En Revenjoli comenta que a *Justicia* hi ha un altre articulista que l'ataca, el qual signa amb el pseudònim “Un manacorí”. En Revenjoli diu que no li contesta perquè altra gent ja ho ha fet.

2. Al Sr Director del semanario *La Aurora*. Carta en castellà signada per Alcover i els seus germans en què es demana que la persona que s'oculta darrere el pseudònim “Un manacorí” aclareixi per què va publicar a *La Justicia* que Alcover i un germà seu van heretar una casa on vivia una tia anciana, a la qual havien fet por perquè morís aviat i poder obtenir l'esmentada casa. Les acusacions contra els germans Alcover havien sortit al número 34 de *La Justicia*, corresponent al 28 de maig de 1910.

Número 195 11.06.1910

1. Batussa

- “Vos veym la tela”. En Revenjoli recrimina a Jiménez Moya que *La Justicia* presenti l'autor dels atemptats amb bomba a Madrid del 23 de maig de 1910 com a obra d'un boig i no com un terrorista anarquista. Relata els fets. Vincula l'autor amb el lerrouxisme.
- “Figues per lleternes”. En Revenjoli critica Jiménez Moya per haver presentat com a autoritat ideològica García Cortés, de qui en reproduïx unes paraules en què aquest deia que la violència era un factor col·lateral, resultat de la incapacitat de les persones per arribar a acords parlant. En Revenjoli recrimina que els socialistes van fer els ulls grossos durant la Setmana Tràgica.
- “Oreyes que guaiten”. En Revenjoli critica que el republicanisme a Espanya és gairebé sempre anticlerical. Ho exemplifica referint-se al fort ressò que ha tingut en *La Justicia* la notícia sobre Sor Cándida, una dona sortida de monja que ha estat acusada de diverses estafes a França. En Revenjoli posa en dubte aquesta informació al·legant que els republicans són inclinats a la calúmnia. En cas que sigui cert, apunta que cal condemnar la dona.
- “Foc pes caxals”. No entra en cap discussió concreta. Retreu a Jiménez Moya que hagi trigat tant a contestar-li l'article “Empena”.

- > “¿D. Nicolau M. Rivero? ¡Quina firma!” En Revenjoli es burla que Jiménez Moya admiri Nicolás María Rivero, president de les corts constituents de la Primera República. Argumenta En Revenjoli que Rivero no era republicà i mai no va comptar a la confiança dels republicans. Explica que Rivero havia jurat fidelitat a Amadeu de Savoia, però després s’alià amb els republicans. Afegeix que durant el govern de la Primera República posà bastons a les rodes d’aquest govern. Així mateix, tot i haver promès garantir els drets individuals quan entrà al govern no va complir tal promesa. El presenta com un exemple d’hipocresia, d’incongruència.
- > “Calúmnies a roys”. Jiménez Moya havia acusat de deshonestes una sèrie de persones rellevants dins la història de l’Església: el cardenal Wolsey, Joan X, Climent V, Benet XIII (Pere de Lluna), Sixte IV, el cardenal Cèsar Bòrgia, Sergi III i Alexandre VI. En Revenjoli diu que contra els cinc primers no hi ha evidències per titllar-los de deshonestes i demana proves a Jiménez Moya si vol demostrar el contrari. Pel que fa a la resta, En Revenjoli admet que van tenir conductes contràries a les lleis de l’Església i en cap cas vol excusar-los.
- > “Altre pic lo de Lluçmajor”. En Revenjoli torna a afirmar que els avalots que es van produir a Lluçmajor amb motiu de la Revolució de Setembre de 1868 van ser causats pels republicans i no pels monàrquics, segons afirma Jiménez Moya a *La Justicia*. Així mateix, En Revenjoli condemna les atrocitats comeses pels carlins. Després ataca els republicans tot recriminant-los els conflictes que han ocasionat: alçaments, Setmana Tràgica, etc. Justifica la formació dels exèrcits carlins i les seves accions com a mesura per defensar Espanya.
- > “¡Bé sucau ets ays!” En Revenjoli afirma que l’Església no és responsable de la matança d’hugonots a París. Diu que sempre ha condemnat tals atrocitats i que la responsabilitat és del rei de França, de sa mare i del seu govern. Tampoc no ho és de la crema d’albigesos, acusats d’heretges, el 1206 perquè la pena de morir cremat no la imposava la Inquisició sinó les lleis civils.
- > A “un jove republicà de Manacor”. Sota aquest pseudònim, des de *La Justicia* s’ataca En Revenjoli. Se l’acusa de malparlat i es qüestiona en què gastava els doblers que guanyava. També se li demana que es posicioni políticament. En Revenjoli primer li recrimina que és més malparlat el “jove republicà...” que no pas ell; després li retreu que per malversar fons hi ha l’exemple de Lerroux; i, pel que fa al posicionament polític, En Revenjoli no es compromet clarament amb cap ideologia tot i que mostra simpatia pel carlisme.

Número 196 18.06.1910

1. Llendera

Alcover comença dient que a *La Justicia* de dissabte passat no es va fer esment de *La Aurora*. Segons En Revenjoli, aquest fet constata que Jiménez Moya ja no gosa entrar en debat amb ell. No obstant això, En Revenjoli diu que continuarà combatent els articles de *La Justicia*.

- > “¿Ay de bo?” En Revenjoli nega que els republicans siguin els causants que Maura no estigui al govern. Segons el seu parer, aquest fet és degut a la insensatesa de Moret.
- > “Es discurs d’en Melquíades Álvarez”. Alcover es fa ressò d’un míting de Melquíades Álvarez a Madrid de dia 5 de juny de 1910, que havia estat lloat a *La Justicia*. Melquíades havia dit que els

republicans, en les propassades eleccions, havien hagut de lluitar contra els cacics i contra l'Església. Alcover recrimina als republicans que tinguin tanta animadversió cap a l'Església.

- > “¡Eclips i esclops!” Alcover parteix d’unes declaracions de Melquíades Álvarez per criticar la desunió existent entre republicans. Melquíades havia dit que els republicans s’han barallat constantment entre ells.
- > “¡Ja n’hi ha de fam!” Alcover continua criticant el discurs de Melquíades Álvarez. N’agafa fragments i després en fa la seva interpretació:
 - Melquíades diu que els republicans tenen el suport dels intel·lectuals, de la petita burgesia i dels obrers. Alcover respon dient que si és així per què no governen.
 - Melquíades diu que els republicans són l’esperança. Alcover respon dient que són l’esperança dels malfactors i vincula altre cop republicanisme i Setmana Tràgica.
 - Melquíades diu que cal refermar el crèdit dels republicans fomentant el desinterès propi, el patriotisme i la prudència. Alcover respon dient que efectivament és molt necessari assolir aquestes virtuts perquè ni quan van governar ni després no les han tengut.
 - Melquíades demanava la creació d’un partit republicà fort i seriós que permetés l’adveniment de la República sense traumes. Alcover extreu d’aquesta afirmació que els que ja existeixen no són vàlids. Torna a vincular republicanisme amb violència atribuint als republicans la Setmana Tràgica i atacs diversos contra catòlics. Finalment, afirma que crear tal partit li resultarà impossible a causa de la mala fe dels republicans espanyols.
- > “¡Anauho a contar a sa tia, si es beneyta!” Alcover continua contraargumentant el discurs de Melquíades. Aquest havia dit que la república, en proclamar-se, seria garant de la llibertat i no hi hauria violència. Alcover retreu els crims de la Setmana Tràgica i la figura de Lerroux per defensar que els republicans no saben mantenir la pau i garantir les llibertats. Torna a recordar el fracàs de la Primera República.
- > “¡Fareu ets ous en-terra!” Alcover continua rebatent el discurs de Melquíades Álvarez, el qual va dir que si els republicans governaven, secularitzarien l’Estat (escola laica, dissolució dels ordes religiosos, etc.). Alcover posa en dubte la capacitat dels republicans per assolir-ho tot apel·lant al fracàs de la Primera República. En qualsevol cas, afirma que els plantarà cara. Alcover afegeix que els republicans just tenen com a programa laïcitzar l’Estat i no pensen a fer-lo progressar econòmicament.
- > “¿En que quedam?” Alcover apunta que Melquíades entra en contradicció quan es queixa alhora de dues coses: que els frares s’apoderen de la joventut i que l’Església està desacreditada. Segons Alcover, si estigués tan desacreditada com diuen, no captarien els joves.
- > “¿Que mos conta de s’exèrcit?” Alcover recrimina als republicans que no tractessin bé l’Exèrcit durant la Primera República. Diu també que Espanya té molta sort de comptar amb un exèrcit com el que té i que cap revolució no és possible sense l’Exèrcit.

- > “¡No hi havia tant per tant!” Critica directament Melquíades perquè en el seu discurs va atacar Canalejas. Segons Alcover, el va atacar perquè amb Canalejas com a president del govern, Melquíades veia frustrat el seu desig de ser ministre, un desig que amb Moret s’hauria pogut complir.
- > “¡Ara li fan es mánec!” Alcover comenta que a més de reproduir el discurs de Melquíades, Jiménez Moya va publicar un article del periòdic *El Radical*, en què s’afirmava que la revolució era imminent. Alcover ho nega en to burlesc.
- > “¡Parau sa mà pobres que captau!” Alcover ironitza sobre les citacions dels Sants Pares de l’Església que Jiménez Moya publicà a *La Justicia*. Aquestes feien referència a la necessitat de fer almoïna als més necessitats. Alcover es demana si tots aquells republicans que tenen de sobra donaran als pobres.
- > “¿I En Lerroux?” Alcover demana a Jiménez Moya per quin motiu no ha escrit cap article sobre Lerroux, tenint en compte que darrerament ha destinat articles als altres diputats republicans. Retreu que Lerroux, quan dirigia una publicació a Madrid no va pagar els caixistes que treballaven per a ell, la qual cosa va causar un gran enrenou. Torna a reproduir el fragment en què Lerroux exhortava els joves a cremar esglésies.
- > “Lliberalitat d’En Lerroux”. Alcover demana a Jiménez Moya per què no publica que Lerroux ha obert una societat a l’estranger per invertir en negocis a Espanya i a Amèrica. Afegeix que prestarà doblers a un interès del 6% anual, percentatge que Alcover considera abusiu.
- > “¿Encara no surt alló?” Alcover recrimina a Jiménez Moya que encara no hagi publicat una informació que s’havia compromès a publicar: la demostració que l’Estat gastava una quantitat determinada en l’Església.

Número 197 25.06.1910

1. Espolssada

- > “Contra’n Canalejas”. Alcover afirma que Canalejas durant molt de temps havia dit que quan ell fos president limitaria el poder dels ordes religiosos. Aquest fet va atemorir molts religiosos i va fer que els bisbes adreçassin una carta a Canalejas defensant els ordes. Després d’això, la premsa liberal i republicana va començar a atacar l’Església. Canalejas va fer una nova interpretació de l’article 11 de la Constitució vigent. Aquest article garantia la llibertat de cultes, però fins aleshores no s’havia permès als no catòlics ni fer manifestacions col·lectives ni exhibir símbols de la seva religió. Canalejas permet a partir d’aquesta relectura l’exhibició de símbols d’altres religions diferents de la catòlica. Alcover mostra el seu enuig i adverteix que els liberals en patiran les conseqüències.

Alcover també critica Canalejas perquè aquest considera que el nombre d’ordes religiosos que hi ha a l’Estat és excessiu. Alcover no hi està d’acord i argumenta que no fan cap nosa i que no costen res a l’Estat. Afegeix que són els ciutadans que volen aquests ordes i que si s’estableixen en un indret és perquè els habitants els ho demanen; per tant, l’Estat no els ha de vetar. L’única despesa que li suposen prové del concordat que es va signar i que obliga l’Estat a donar una sèrie de subvencions pels serveis que els ordes presten als ciutadans.

- “Barbaridats d’En Lerroux”. Alcover recrimina a Jiménez Moya que negués el famós manifest de Lerroux en què demanava cremar esglésies. Dona la publicació on va aparèixer i la data de publicació, i en reproduïx un fragment. Després critica un articulista del periòdic *El Radical*, que explicava que a Lerroux no se l’havia d’agafar en sentit literal. Aquest articulista esmenta una sèrie de pares de l’Església que parlaren de l’abús de la propietat privada. Alcover el rebutja tot dient que aquests sants no posaven en dubte la propietat privada. Tan sols en casos d’extrema necessitat hom pot prendre el que és d’altri sense que es consideri robatori.
- “Batayonades lerrouxistes”. Alcover recrimina a Lerroux que la violació que ell demana per a les novícies és un crim en qualsevol país civilitzat. Retreu a l’articulista d’*El Radical* que hagi confós els molinistes amb els molinosistes quan diu que els catòlics violaven. Alcover diu que els molinosistes efectivament violaven, però eren heretges i van ser castigats per la Inquisició. També respon al retret que li fan des d’*El Radical* referit a uns afusellaments a Olot, un saqueig a Cuenca i a la matança de protestants a França la nit de Sant Bartomeu i que l’Església catòlica és qui més sang ha fet vessar. Alcover argumenta que l’Església no en té culpa sinó les passions humanes perquè la doctrina catòlica condemna el crim. Si d’altres maten en nom de l’Església, els únics responsables són els autors però no l’Església.
- “Barbaridats d’En Jiménez Moya”. Alcover es fa ressò d’un míting republicà que va celebrar al teatre Mataró de Lluçmajor el 12 de juny de 1910, en el qual va intervenir Jiménez Moya. Alcover apunta que Jiménez Moya va recriminar als republicans mallorquins la falta d’empenta.

També recrimina a Jiménez Moya que digués que els senyors actuals de Mallorca fossin descendents dels senyors que van conquerir Mallorca matant els sarraïns. Alcover diu que els mallorquins, rics i pobres, són els descendents dels pobladors catalans que es van establir a l’illa després de la conquesta de 1229, però no ho són dels senyors, que se’n van tornar a Catalunya.

Retreu a Jiménez Moya que digués en aquest mateix míting que els conqueridors catalans van prendre els infants hebreus i els repartiren entre les famílies cristianes per tal que les criatures aprenguessin a odiar la seva pròpia raça. Alcover li demana proves documentals d’aquest fet.

- “No va de pop”. Alcover nega que ell eviti l’enfrontament. Afirma que té la intenció de refutar sempre l’incorrecte que surti a *La Justicia*.
- “A ‘Un manacorí’”. Alcover es queixa que algú sota el pseudònim “Un manacorí” va intentar atacar-lo. El tema de l’atac eren les almoïnes. Alcover respon que ningú no té cap dret a posar-se en la seva vida privada.
- “Bones dues firmes”. Alcover es limita a comentar que *La Justicia* es fa ressò del fet que en els periòdics *El Obrero Balear* i en el *Puput* han sortit atacs contra En Revenjoli. Alcover se’n congratula tot dient que aquests atacs són un signe que fa bé la feina de refutar les esquerres.

Fas

- El primer article no té títol. Alcover comença dient que a *La Justicia* s'usen diferents pseudònims: *Un viroller, otro viroller, un manacorí*, etc. Alcover diu que tots pertanyen a Jiménez Moya i que si n'usa tants és per fer creure que molta gent escriu al periòdic. Afegeix que els republicans mallorquins no saben escriure ni parlar gens bé en castellà; per tant, els encoratja a emprar el català. Alcover afirma que entén que tots els pseudònims pertanyen a Jiménez Moya.
- “Es servici militar ¿voluntari o obligatori?” Dia 19 de juny de 1910 hi va haver una reunió al centre republicà de Manacor, en què republicans i socialistes van demanar que pobres i rics accedissin al servei militar en les mateixes condicions. També van reclamar que el servei militar fos voluntari. Alcover afirma que rics i pobres no poden tenir les mateixes condicions i argumenta que no tothom pot anar a fer el soldat, ja que el país no pot quedar paralytitzat. Alcover seria partidari que el servei militar fos voluntari i ben pagat, com a Anglaterra. Lamenta que els republicans i els socialistes en comptes d'unir-se a aquesta proposta prefereixin demanar el servei militar per a tothom simplement per anar contra els rics.
- “S'embuy de sempre”. Jiménez Moya en l'article “Ideal político-religioso?” havia acusat els capellans de desvirtuar la moral cristiana en el moment que tenen riqueses. Alcover qüestiona que Jiménez Moya tengui prou coneixements sobre religió per posar en dubte la feina dels capellans. Alcover argumenta que la moral cristiana no demana ser pobre en sentit material, sinó ser pobre d'esperit, o sia, no esdevenir esclau de la riquesa.
- “¿Qui vos entén?” Alcover diu que el sorprèn que Jiménez Moya li continuï contestant després d'haver manifestat que no ho faria més. Alcover afirma que no li importa si els republicans i els socialistes parlen malament d'ell.
- “¿Qui es aquex?” Alcover es demana qui és aquesta persona que esmenta Jiménez Moya i que ha caigut en desgràcia entre els republicans. Insinua que ja se sabia que aquesta persona no era honesta amb els republicans i que afavoria els clergues.
- “¡No embuyeu pus fil!” Alcover critica Jiménez Moya per haver publicat a *La Justicia* que els germans Alcover havien heretat unes terres a Son Comte, Manacor, que realment no havien heretat, tot i que els germans ja tenien terres en aquesta part del terme de Manacor.
- “Mentides a forfolons” Es recupera la polèmica sobre sacerdoci i matrimoni iniciada a “Caluxos”. Jiménez Moya diu que Alcover havia demostrat que fins al segle XI els capellans es podien casar. Alcover repeteix el que va dir a “Caluxos” i reafirma que els clergues abans del segle XI no es podien casar.
- “Historiador de panfonteta” Alcover es burla de Jiménez Moya perquè en un article a *La Justicia* va cometre una sèrie d'errors a l'hora de situar dins la història tres papes.
- “Noble manera de discutir” Alcover dona per falsos els arguments que empra Jiménez Moya per defensar que fins al segle XI els clergues es podien casar.

- “Es matrimoni clerical” Jiménez Moya havia dit que els capellans abans del segle XI es podien casar. Alcover li ho refuta tot argumentant que, si algun ho va fer, ben aviat va ser expulsat de l’Església.

Número 199 9.07.1910

DALT A BAIX

- “Dalt a baix ¡Aquests anticlericals!” Alcover nega a Jiménez Moya que els clericals no puguin rebel·lar-se i protestar.
- “Dalt a baix. ¡Aquest bo de ministre!” Jiménez Moya havia criticat que els clergues de Manacor anessin a rebre el ministre de Foment, Calvetón, a l’estació. Alcover troba que és correcte.
- “Dalt a baix. A’s cap derrer”. Alcover recrimina a Jiménez Moya que les dades més recents sobre el que es gasta en culte i clergat a Espanya és el que havia sortit a *La Aurora* i no el que havia sortit a *La Justicia*.
- “Dalt a baix. ¡Falsificador, mentider!” Alcover recrimina a Jiménez Moya que no sigui veraç pel que fa a les dades que publica sobre les quantitats que Espanya dedica al clergat. Alcover especifica detalladament en què s’inverteixen els diners que l’Estat hi destina.

Número 200 16.07.1910

DALT A BAIX (Continuació)

- “Dalt a baix. Hala a sucra ets ays!” Alcover recrimina a Jiménez Moya que torni a parlar de la qüestió de la suposada herència que ell i els seus germans van rebre d’una tia que havia mort sense fills.
- “Dalt a baix. Batayonades”. Alcover lamenta a Jiménez Moya que torni a demanar des de *La Justicia* explicacions sobre unes presumptes dispenses matrimonials que un clergue va oferir a canvi de 100 pessetes a un home, F.S, per poder-se casar amb una familiar. Alcover afirma que tot és fals i que es tracta d’un muntatge orquestrat per Jiménez Moya.
- “Dalt a baix. Així gallet, i tocs pe ‘sa cresta”. Alcover recrimina a Jiménez Moya les inexactituds històriques amb relació als exorcismes que es van practicar al rei d’Espanya Carles II.
- “Dalt a baix. No hi ha tal contradicció”. Alcover es defensa de les acusacions de Jiménez Moya, que diu que els catòlics tenen la idea d’imposar el catolicisme arreu. Alcover s’excusa dient que l’Església catòlica just imposa la seva doctrina als seus fills, o sigui, als catòlics, però, no als que professen una altra religió.
- “Dalt a baix. Altre pic en Galileo”. Alcover recrimina a Jiménez Moya que torni a escriure sobre els patiments de Galileu quan en els articles “Calutxos” i “Recapte” Alcover ja el va rebatre.

- “Dalt a baix. Què és això d’en Cánovas?” Jiménez Moya havia escrit que Cánovas sostenia que la Inquisició va ser creada amb l’objectiu de facilitar les venjances als capellans. Alcover posa en dubte que Cánovas fes tal afirmació i en demana evidències a Jiménez Moya.
- “Dalt a baix. Què vos embolicau d’en Jordà Bruno?” Jiménez Moya va afirmar que Giordano Bruno va ser cremat per defensar que la terra enrevoltava el sol. Alcover el contradia: havia estat cremat per heretge.
- “Dalt a baix. Lo del buc *Virginus*.” Alcover critica l’actuació del govern de la Primera República Espanyola quan, en interceptar el vaixell *Virginus* que duia armes als insurrectes cubans, va cedir a les peticions del govern dels EUA i va indemnitzar tant les famílies dels mariners americans com el govern americà. Alcover ho contraposa a la posició adoptada pels governs monàrquics, que no havien cedit cediren a les pressions dels EUA sinó que els declararen la guerra. El canonge considera que, tot i que es van perdre les colònies, no es va perdre l’honor.
- “Dalt a baix. Quin escàndol”. Jiménez Moya havia criticat que una sèrie de capellans es cuidessin de mantenir les seves propietats. Alcover li contesta que no va contra la moral cristiana aquest fet.

PARLA EN REVENJOLI. ESCOLTAU I OIREU.

- “Betcollades. Homo, homo”. Es tracta d’un retret general amb motiu del primer aniversari de la publicació de *La Justicia*. Alcover acusa Jiménez Moya de mentider i li recrimina que mai no demostra res del que diu.
- “Betcollades. Mira’m i no’m tocs”. Alcover es queixa que Jiménez Moya digui que se sent atacat. Afirmar que va ser Jiménez Moya qui va començar els atacs amb la seva arribada a Manacor.
- “Betcollades. Són així”. Alcover es burla de Jiménez Moya perquè ara defensa Canalejas. Segons Alcover, el canvi d’actitud es deu al fet que Canalejas hagi adoptat una postura hostil cap als ordes religiosos.
- “Betcollades. O en Pi i Margall”. Jiménez Moya havia criticat Alcover perquè parlava malament de Pi i Margall. Alcover es reafirma en el seu atac.
- “Betcollades. També en Pauet Iglesias”. Jiménez Moya també havia criticat que Alcover ataqués Pablo Iglesias. Alcover es reitera en els seus atacs (que s’aprofita dels obrers, que viatja en primera i gaudeix de diferents luxes, etc.).
- “Betcollades. Mentida”. Alcover nega a Jiménez Moya que els bisbes i els vicaris generals cobrin el seu sou de l’Estat. Diu que no estan assignats a cap ministeri. El seu sou prové de l’assignació per culte i clergat, que, segons Alcover, és just una petita part del que l’Estat deu a l’Església després de la confiscació de béns dels religiosos que es va produir arran de les desamortitzacions.
- “Betcollades. Es xocolate des vicari general”. Alcover continua amb el que es diu en l’article anterior sobre el sou de bisbes i vicaris generals.

- > “Betcollades. ¿Què en sabeu vós del bisbe Cervera?” Alcover es queixa perquè Jiménez Moya diu que el bisbe Cervera volia retrocedir en el temps i tornar la gent a l’analfabetisme.
- > “Betcollades. Però Sr Jiménez Moya”. Alcover es limita a dir que *La Justicia* del proppassat dissabte és molt esquifit pel que fa al contingut.
- > “Betcollades. ¿Encara lo de Lluçmajor?” Alcover es reafirma i insisteix que els aldarulls que hi va haver a Lluçmajor durant la Revolució de 1868 van ser provocats per republicans d’aquella vila. Jiménez Moya assegura que és fals i demana noms a Alcover, però aquest s’hi nega. Jiménez Moya sosté que els aldarulls van ser provocats per isabelins i moderats.
- > “Betcollades. Altre pic sa nit de Sant Bartomeu?” Jiménez Moya havia tornat a criticar els catòlics per la matança d’hugonots el dia de Sant Bartomeu de 1572. Alcover es defensa dient que és un fet condemnable, però argumenta que tant els protestants com els catòlics van cometre atrocitats.
- > “Betcollades. ¿Qui vos ha fet d’examinador?” Alcover es burla de les inexactituds que escriu Jiménez Moya sobre el papa Esteve VII.
- > “Betcollades. Discurs d’en Salillas”. Alcover comenta les paraules que va dir Salillas al Congrés dels Diputats sobre els processos contra Ferrer i Guàrdia. Va apuntar que s’havia estat massa tou en el primer procés i massa dur en el segon i que mai se l’hauria d’haver condemnat a mort, ja que d’aquesta manera es creava un màrtir a partir d’una persona que no mereixia ser-ho. Alcover presenta aquestes declaracions per atacar Ferrer.
- > “Betcollades. Aquesta pena de mort”. Alcover comenta el discurs d’Emiliano Iglesias a les Corts. Aquest digué que la pena de mort contra els implicats en la Setmana Tràgica era injusta. Alcover li recrimina que no consideri injustes les morts provocades pels revolucionaris.
- > “Betcollades. Fins a s’atentat personal”. Alcover es queixa que Pablo Iglesias va dir dins les Corts que farien qualsevol cosa perquè Maura no tornés al poder, fins i tot l’atemptat.
- > “Betcollades. Triumf d’en La Cierva”. Alcover relata que de la Cierva va defensar l’actuació del govern de Maura durant la Setmana Tràgica i va contestar les paraules de Pablo Iglesias sobre la possibilitat d’atemptar contra Maura.

Número 201 23.07.1910

S’ENSENAY

- > “Sectari”. Alcover recrimina a Jiménez Moya que digui que la festa de les escoles de Manacor, celebrada dia 10 de juliol de 1910, fos més exitosa que altres anys perquè enguany se l’havia deslliurada del sentit religiós. Alcover ho nega i defensa la religiositat de la gent de Manacor.
- > “El discurs del senyor rector”. Jiménez Moya estava disgustat per un discurs del rector de la parròquia de Manacor en què criticava les escoles laiques i deia que els catòlics no havien de patir amb Canalejas perquè no gosaria dur a terme el seu projecte contra els ordes religiosos.

- “Una altra mentida”. Alcover diu a Jiménez Moya que a Manacor hi ha molta oposició als plans de Canalejas en contra del clergat; concretament, fa regerència a un manifest que les associacions de la vila han signat en contra la política de Canalejas.
- “Manifestacions anticlericals”. Alcover discuteix a Jiménez Moya el nombre d’assistents a les manifestacions anticlericals de Madrid, Barcelona i Palma.
- “Lo d’en la Cierva”. Alcover es queixa que Jiménez Moya diu que el discurs de de la Cierva a les Corts no fos cap triomf dels conservadors, tal com sosté Alcover al número 200 de *La Aurora*.
- “Infàmies”. Alcover recrimina a Jiménez Moya i a la premsa d’esquerres en general que acusin Maura i de la Cierva de la mort injusta de Ferrer i Guàrdia. Segons el seu parer, Ferrer va ser condemnat per un tribunal militar com a principal instigador de la Setmana Tràgica.
- “Tots sou uns lladres!” És el que es desprèn de la premsa d’esquerres sobre els conservadors, segons Alcover. Afegeix que ni els que ho escriuen, però, s’ho creuen.
- “Repropis”. Jiménez Moya va publicar a *La Justicia* que una associació de Madrid, el Círculo de la unión mercantil y de la industria de Madrid, havia formulat una queixa al govern perquè els ordes religiosos, en participar en l’activitat comercial, els feien competència deslleial. Alcover argumenta que els ordes religiosos tenen altres prioritats (ensenyar, cuidar desvalguts, clausura, etc.), però també tenen dret a treballar per viure.
- “Es val-Déu”. Alcover es burla que Jiménez Moya no li contesti i que el darrer número de *La Justicia* hagi estat tan esquifit.

Número 202 30.07.1910

XISCLETS I ALTRES ERBES

- “S’atemptat personal”. Alcover relata l’atemptat perpetrat per Manuel Posa el 22 de juliol de 1910 contra Maura al moll de Barcelona. A part de criticar Posa, ataca Pablo Iglesias que des de les Corts, segons Alcover, havia instigat aquest atemptat. En un to conciliador, reclama seny als diputats i demana a la gent d’ordre faci una passa endavant per posar fre als conflictes. També lamenta de la bel·ligerància de Lerroix i els seus seguidors.
- “Punt de meditació”. Alcover fa una reflexió sobre la necessitat d’estar alerta davant la força que té el moviment obrer dins Espanya.
- “Oportuníssim”. Jiménez Moya havia publicat un discurs de Lerroix a *La Justicia*. Alcover ho aprofita per dir que Jiménez Moya és un lerroixista fervorós i demana als republicans no lerroixistes que no el segueixin.
- “Es discurs d’en Lerroix”. Alcover comenta el discurs de Lerroix al Congrés, publicat a *La Justicia*. Segons el manacorí, el Lerroix d’aquest discurs no és el real, no és el del carrer, instigador d’atemptats i de la Setmana Tràgica.

- “S’atentat d’Hostafranchs”. Alcover continua comentant el discurs de Lerroux publicat a *La Justicia*. Es queixa que els lerrouxistes no es facin responsables de l’atemptat d’Hostafranchs. Diu que el tribunal va absoldre els acusats per calmar les tensions de Barcelona i no perquè fossin innocents.
- “Fracàs d’en Maura?” Alcover rebut el que criticà Lerroux de Maura.
- “Quina barra!” Alcover critica Emiliano Iglesias per estar al capdavant dels atacs contra Pastor, un dels jutges en el procés contra Ferrer i Guàrdia.
- “Infàmies lerrouxistes!” Alcover continua atacant Emiliano Iglesias. Ara el critica perquè sosté que durant la Setmana Tràgica hi va haver capellans que van atacar les tropes quan, segons el seu parer, eren revolucionaris disfressats.
- “Manifestacions anticlericals”. Alcover nega la notícia publicada a *La Justicia* en la qual s’assegura que a Sant Llorenç des Cardassar va haver-hi manifestacions anticlericals amb molta de gent.
- “Ménes a roys”. Des de *La Justicia* es diu que les signatures que es recullen contra l’anticlericalisme són forçades. Alcover ho nega.
- “Es mitin anticlerical de Palma”. Alcover posa en dubte les xifres que dona Jiménez Moya sobre diferents actes anticlericals que recentment s’han celebrat a Palma.

Número 203 6.08.1910

CEMBEYOLS A DISCRECIÓ

- “Protestam”. Alcover es queixa que l’actual govern ha intervingut en qüestions de religió sense el vistiplau del Papa. Sosté que en temes de religió s’ha d’actuar segons els seus preceptes.
- “Inconsolables”. Alcover lamenta irònicament que faci tres setmanes que des de *La Justicia* no s’esmenta *La Aurora*.
- “Es defensors d’en Ferrer”. Alcover retreu a Jiménez Moya i als lerrouxistes que en el procés contra Ferrer i Guàrdia declaressin per perjudicar-lo. I se sorprèn que ara en surtin com a defensors.
- “Un entusiasta de sa setmana vergonyosa”. Alcover critica la incongruència d’Emiliano Iglesias perquè, encara que ara es declara defensor de la Setmana Tràgica, quan aquesta va esclatar, es va refugiar a l’ajuntament i en el judici posterior va negar haver-hi participat.
- “Ses glòries de sa setmana vergonyosa”. Alcover fa un resum desglossat per temes (edificis cremats, assassinats, violacions, etc.) de les atrocitats comeses durant la Setmana Tràgica per part dels revoltats.
- “Com fonc judicada tot d’una sa setmana vergonyosa”. Segons Alcover, els partits d’esquerres primer van condemnar els fets de la Setmana Tràgica. Després, però, quan van començar els processos, es va executar Ferrer i Guàrdia, va caure Maura, etc., aquests mateixos partits van

canviar de parer i es van posar a defensar la Setmana Tràgica. Acusa Jiménez Moya de cinisme quan diu a *La Justicia* que qui organitzà les atrocitats de la Setmana Tràgica van ser persones de dretes i clericals per tal de guanyar-se simpaties, emprant així la mateixa estratègia que anys enrere havien aplicat en l'atemptat d'Hostafranchs quan els lerrouxistes van dir que l'atac havia estat orquestrat per Cambó a fi d'aconseguir la simpatia de la gent i així guanyar les eleccions.

- “¿Com la defensen?” Lerroux va afirmar a les Corts que els lerrouxistes van atacar edificis religiosos durant la Setmana Tràgica, però els crims van ser comesos per persones vinculades a altres organitzacions. Alcover argumenta que cremar convents és també un crim.
- “Es republicans i sa setmana vergonyosa”. Alcover diu que, tot i ser-ne inspiradors, els líders republicans, a l'hora de la veritat, van fer anques enrere. Per reforçar la seva tesi, cita Pablo Iglesias i Benito Pérez Galdós, que, en sengles discursos, van criticar amb duresa l'actitud dels líders republicans durant la Setmana Tràgica. A més, es burla de Jiménez Moya que el 21.05.1910 havia dit que Pérez Galdós s'havia fet republicà. Alcover se'n burla perquè al citar Galdós mostra l'animadversió d'aquest contra els líders republicans, a qui acusa de cacics.
- “¿l es mitin anticlerical de Ciutat?” Alcover contradiu Jiménez Moya, que havia publicat que en el darrer míting anticlerical de Palma hi havien acudit deu mil persones.
- “¡Mostrau ses oreyes!” Alcover critica Jiménez Moya perquè, en anunciar unes festes que s'havien de fer a Manacor, n'obviés el rerefons religiós.

Número 204 13.08.1910

RIVETS A DRETA I ESQUERRA

- “¡Aquest Canalejas!” Alcover ataca durament Canalejas dient que la ruptura d'Espanya amb la Santa Seu és culpa d'ell.
- “Sa manifestació de Bilbao i Sant Sebastià”. Alcover torna a atacar Canalejas perquè ha posat totes les traves per impedir que a Bilbao o a Sant Sebastià se celebri una gran manifestació en contra de la política anticlerical del govern espanyol.
- “Hipocresia refinada”. Alcover fa un repàs de l'evolució que ha fet Canalejas d'ençà que va accedir al govern i en critica les seves polítiques anticlericals.
- “Sa vaga de Bilbao”. Alcover comenta el discorde entre els miners i els amos, així com els intents infructuosos del govern de Canalejas per desbloquejar la vaga.
- “Sauvatjisme lerrouxista”. Alcover relata que uns venedors del discurs sobre el terrorisme a Barcelona, de Dalmau Iglesias, van ser atacats a la Rambla de Barcelona per un grup de lerrouxistes. La policia hagué d'intervenir-hi per separar-los.
- “Infàmies i calúmnies radicals”. Alcover critica que els diaris madrilenys del *trust* diguessin que un noi d'una escola religiosa havia estat maltractat i que una noia interna en un correccional en mans de religioses havia estat maltractada fins a la mort. Segons Alcover, l'autòpsia va demostrar que

ella no havia estat maltractada i que el noi tenia una indisposició estomacal. Alcover ho presenta com a mostra d'un intent de manipulació per part dels diaris del *trust*.

- > “¡Ah idò!” Alcover informa que sap per un amic barceloní que els edificis religiosos destruïts durant la Setmana Tràgica ja estan refets, la qual cosa demostra el vigor dels cristians barcelonins.
- > “Covarts i noninguns”. Alcover diu que durant la Setmana Tràgica tan sols es van cremar els edificis on els revoltats no van trobar resistència.
- > “Discursot d'en Lerroux”. Alcover exposa els arguments de de la Cierva contra Lerroux.
- > “Però, Sr Jiménez Moya!” Alcover es demana per què Jiménez Moya ja no entra en polèmica amb ell.

Número 206 27.08.1910

MATALOFADES

- > “A n'En Champsaur”. Champsaur, catedràtic de secundària a Palma havia publicat a *El Ideal* que trencar relacions amb el Vaticà afavoriria el progrés d'Espanya i que calia enfonsar el Papa. Alcover li respon dient que demostrï en què millorarà Espanya sense el tractat amb el Vaticà. Retreu la Primera República i acusa el govern que se centri a resoldre problemes actuals, com la vaga de miners a Bilbao en comptes de fer polítiques anticlericals.
- > “¿Ay de bo?” Alcover anuncia que, avui, Gabriel Alomar ha de publicar un article al periòdic *El Ideal*. Avisa que restarà a l'expectativa del que digui per contestar-li si és necessari.
- > “¡Ben fet, Sr Font!” Alcover aplaudeix l'oposició del regidor Font, de l'Ajuntament de Palma, el qual s'oposà a la proposta d'un regidor republicà de cantar una salve com a homenatge a Canalejas per haver pogut aturar la manifestació dels miners bascos a Sant Sebastià.
- > “En Ferrer a Bohèmia”. Alcover informa que els organitzadors d'una exposició industrial a Bohèmia han retornat una imatge de Ferrer i Guàrdia i un seguit d'imatges antireligioses al periòdic de Madrid *La Época*, que les havien tramès als organitzadors per il·lustrar l'exposició.
- > “¿Ah idò?” Alcover informa que des d'*El Obrero Balear* es queixen que el govern, immers en la qüestió religiosa, ha passat per alt tractar el tema dels milers d'espanyols que es veuen obligats a emigrar. Alcover aprofita aquest comentari per incidir en l'esterilitat de la política de trencament amb el Vaticà.
- > “Bajanades verinoses”. Alcover diu que a *El Obrero Balear* publiquen que un mestre anomenat Bock, d'una escola catòlica, ha abusat de noies d'entre 11 i 15 anys. Alcover diu que no és cert perquè els col·legis catòlics de noies a Alemanya són regentats per monges, no per homes. Acusa el periòdic de difamar.

- > “¡Ja hi anau errat!” A *El Obrero Balear* es diu que els alumnes de les escoles laiques són molt educats i amants de les arts i la ciència. Alcover ho nega dient que són tot el contrari. Ho demostra al·legant que els alumnes de les escoles laiques eren dels primers involucrats en els aldarulls de la Setmana Tràgica i que a França, d'ençà que s'hi ha imposat l'escola laica, ha augmentat la criminalitat infantil.
- > “¡Fa llàstima!” E. Frau publicava a *El Obrero Balear* que era una llàstima que hi hagués dones que es fessin monges i homes que es fessin frares perquè es condemnaven a una vida sòrdida i paralítica. Alcover el rebutja dient que es tracta d'un exercici de plena llibertat.
- > “Ignorància de mala rel”. A *El Obrero Balear* es va publicar que l'Església només cantava per als mauristes, o sigui, per als rics, i per als pobres, res. Alcover ho nega dient que l'Església prega per a tots els cristians, rics o pobres.
- > “Horrible”. Alcover es mostra enfadat perquè des d'*El Obrero Balear* es posa en dubte el Gènesi i se'n fa befa. Alcover afirma que qui ho escriu no està preparat per opinar sobre aquests temes.
- > “Lo de sa dona de Caïm”. *El Obrero Balear* deia que no se sabia d'on sortia la dona de Caïm. Alcover el rebutja dient que, tot i que a la Bíblia no surten explícitament tots els fills d'Adam i Eva, s'entén que tota la humanitat descendeix d'ells.
- > “Lo de sa causa des diluvi”. *El Obrero Balear* afirma que Déu va enviar el diluvi universal perquè es va penedir d'allò que havia creat. Alcover el rebutja dient que, segons la Bíblia, Déu va enviar el diluvi com a escarni per als homes, que s'havien desviat del camí adequat.

Número 207 3.09.1910

MATALOFADES 2

- > “Lo de s'arca de Noé”. A *El Obrero Balear* s'havia dit que l'arca de Noè havia resultat massa petita per encabir-hi tots els animals no aquàtics. Alcover ho refusa donant mesures precises de l'arca.
- > “Es rovissos”. Alcover lamenta no haver pogut dedicar més temps a rebatre Jiménez Moya ara que hi ha *El Obrero Balear* però afirma que no se n'oblida,
- > “Lo de sa missa de St Llorens”. Jiménez Moya havia criticat que a Sant Llorenç des Cardassar es fes pagar a la gent perquè un capellà, a part del vicari, disposés d'un sou. Alcover argumenta que d'alguna manera s'ha de compensar aquest capellà per la molèstia que li suposa haver de viure a Sant Llorenç perquè la gent pugui tenir una segona missa.
- > “Mal de ventre”. Jiménez Moya criticava que a una sèrie de províncies espanyoles hi hagués un nombre tan alt de convents. Alcover li demana quin inconvenient és que hi hagi tanta gent disposada a servir Déu i el proïsme.
- > “A n'En Canalejas”. Alcover recrimina a Canalejas que amb les seves iniciatives només afavoreixi la gent d'esquerres i perjudiqui les de dretes. Posa com a exemple que va autoritzar una manifestació de

miners a Bilbao i va fer els ulls grossos davant els piquets que intimidaven als no vaguistes perquè no anessin a la feina. A més, va desautoritzar una manifestació de clericals a Sant Sebastià.

- “Més mentides”. Alcover desmenteix el que va dir Jiménez Moya: que l’Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar estava alineat amb la política anticlerical de Canalejas. Informa que és fals.

ESCARPIDA

- “¿Qui és n’Alomar?” Alcover presenta Gabriel Alomar als lectors com si fos una persona perillosa: la personificació del dimoni, decididament anticlerical.
- “¿Sa primera batalla?” Alomar va dir a *El Ideal* que la disputa entre el Govern i el Vaticà és la primera batalla entre un cabdill espiritual i els súbdits que se’n volen emancipar. Alcover ho nega dient primer que els súbdits no són tots els espanyols sinó tan sols els anticlericals. Després, afirmant que fa més de cent anys que els anticlericals batallen contra l’Església.
- “¿De qui és sa majoria?” Alomar deia que la batalla és entre el Vaticà i una immensa majoria dels espanyols. Alcover ho nega.
- “¿Es papes rivals des reys?” Alomar deia que al llarg de la història els papes han interferit en els afers interns dels estats i que quan els ha convingut han alliberat els súbdits del jurament de fidelitat al rei, la qual cosa ha fet caure monarques. Alcover admet que els papes han fet caure reis al llarg de la història, però no ho han fet en benefici propi i el repta perquè aporti exemples de reis desposseïts que hagin beneficiat els papes.
- “¿Sa mort des catolicisme?” Alomar deia que el conflicte Espanya-Vaticà era l’anunci del final del catolicisme. Alcover ho nega dient que fa segles que s’anuncia el final del catolicisme però encara resisteix, la qual cosa no es pot afirmar sobre els seus adversaris.
- “¿Que no hi pot haver guerra civil?” Alomar deia que el conflicte entre Espanya i el Vaticà no podia desembocar en cap guerra. Alcover li ho nega dient que en els darrers 50 anys a Espanya n’hi ha hagut tres, de guerres civils. Afirma també que actualment els carlins tenen més força que a la dècada dels anys seixanta del segle XIX.
- “El Cid, Hernán Cortés i es carlistes”. Alomar va dir que els carlins, Cortés i el Cid tenien en comú que havien format els seus exèrcits a partir de bandejats. Alcover li ho nega apel·lant a la història oficial.
- “Ay, sa revolució popular”. Alomar va escriure a *El Ideal* que els fets de la Setmana Tràgica demostraven que dins Espanya la revolució era possible. Alcover li ho rebutja dient que els que van perpetrar la Setmana Tràgica eren uns criminals i uns covards perquè només van atacar gent indefensa. Afegeix que per fer una revolució fa falta més intel·ligència i més força.

ARRAMBATJE

- > “No contesten”. Alcover lamenta que després del que va escriure el proppassat dissabte contra *El Ideal*, *La Justicia* i *El Obrero Balear* no li hagin contestat.
- > “Dau-li es dit veyam si mossega”. Alcover comenta que Lerroux ha fet un nou manifest en què demana fer la revolució però sense cometre assassinats i altres atrocitats. Li recrimina que no renegui del famós manifest de 1906 en el qual incitava a calar foc a esglésies, etc.
- > “¡Pobre Canalejas!” Alcover comenta que hi ha discrepàncies entre Canalejas i els republicans, que no en tenen prou amb la política anticlerical del govern. Vaticina que els problemes més greus els tindrà amb els que li fan costat.
- > “¡Hala petit, a dir mentides!” Alcover es queixa que en un article provinent de *The Times* i publicat per *La Justicia* es diu que a Espanya hi ha vint-i-un mil canonges, que els ordes religiosos no paguen contribucions territorials, etc., o sigui, detalla tota una sèrie de privilegis de què gaudeix l'Església a Espanya. El canonge afirma que és fals.
- > “Ets aplecs de Catalunya”. Alcover dona notícia que a Catalunya el passat 28 d'agost hi va haver aplecs catòlics de protesta contra les polítiques anticlericals del govern de Canalejas. Detalla totes les ermites, santuaris, etc. en què es van celebrar aquests actes.
- > “En Canalejas desjectant ets aplecs”. Canalejas va llevar importància a les protestes dels aplecs catalans. Va dir que no hi havia tanta gent i que a les grans ciutats no n'hi va haver. Alcover diu que 200.000 persones no són poca gent i que a les grans ciutats no hi va haver aplecs pel mal que fan les escoles laiques. En canvi, als altres llocs, com que l'escola laica no hi arriba, els anticlericals tenen molt poca força.
- > “Pimer és creure Déu qu'ets homos”. Jiménez Moya havia criticat que els Sants Pares i Jesús defensessin que si una persona se sentia cridada per servir Déu hi havia d'acudir encara que la seva família s'hi oposés. Segons Jiménez Moya, aquest fet demostra que en les escoles religioses s'ensenya a contradir i a odiar els pares. Alcover ho rebutja dient que la voluntat de Déu està part damunt qualsevol altra autoritat.
- > “Altre pic n'Alomar”. Alomar havia dit a *El Ideal* en un article titulat “Psicología del magnicidio” que des de la mateixa Església es legitimava el tiranicidi, concretament una sèrie de teòlegs i Sant Tomàs. Alcover li ho nega citant un seguit de concilis en què es desautoritzaren aquestes postures de Sant Tomàs i dels teòlegs esmentats per Alomar.
- > “Una calúmnia”. Alcover denuncia que a *La Justicia* es digués que a l'escola Sant Alfons de Felanitx hi va haver un frare que va abusar d'un alumne. Segons Alcover, és fals.
- > “Més cosa d'ets aplecs de Catalunya”. Alcover concreta el nombre d'aplecs i de participants en la protesta contra Canalejas. Ho fa a partir de dades de la *Revista Popular*, de Catalunya.
- > “¡Quin estornell!” Alcover denuncia que el líder dels socialistes bascos, Perezagua, va viatjar a París i hi va consumir un àpat i va demanar un formatge caríssim. Quan li van dir que no en tenien, es vantà

que en menjava cada dia. El manacorí presenta el fet com a exemple d'abús dels líders socialistes cap als treballadors.

- “Sa revolució de Manacor”. Alcover comenta que circula un rumor en relació amb una suposada revolució que havia d'esclatar a Manacor, i que havia de comportar la crema del convent dels frares dominicans i del monestir de la Sagrada Família. Alcover se'n burla i es demana què els deu haver fallat als revolucionaris.

Número 209 17.09.1910

AXABUCS

- “En Canalejas. En Murri i en Pey Ordéix”. Alcover explica els casos de Murri, Ferrándiz i Pey Ordéix. Tenen en comú que tots tres han estat expulsats de l'Església per adoptar postures excessivament allunyades de l'ortodòxia catòlica.
- “Un consej”. Alcover reflexiona sobre què és l'integrisme catòlic. Defensa que l'únic integrisme bo és el que segueix el que dicta el Papa. Pel que diu al final de l'article, se'n desprèn que algú l'havia criticat perquè no parlava d'integrisme a *La Aurora*, fet que ha motivat que Alcover parli de Pey Ordéix. No queda clar qui ni des de quin mitjà se l'ha criticat.
- “Un bon miray”. Alcover reitera que el cas de Pey Ordéix ha de ser un exemple per als catòlics integristes, perquè no intentin filar tan prim i deixin en mans dels bisbes i del Papa la doctrina catòlica.
- “Quines són ses forces polítiques d'Espanya”. Alcover fa un resum de les forces polítiques de l'Espanya del moment.
- “¿Quins partits tenen probabilitats de governar a Espanya?” Alcover reflexiona sobre quines forces polítiques poden governar. Diu que ell voldria els integristes o els carlins però que és conscient que només Maura, Canalejas o Moret tenen possibilitats reals.
- “¿Qui convé més a n-es catòlics que govern: En Maura, En Canalejas o En Moret? Valor de sa reacció que es dos darrers provoquen entre es catòlics”. Alcover arriba a la conclusió que Maura, tot i no ser el candidat perfecte, és el mal menor entre els tres possibles. Afegeix que, si bé és cert que les polítiques anticlericals de Canalejas cohesionen els catòlics, no és gens convenient que governi.
- “¿Què vol dir s'odi a mort que sa revolució té a en Maura?” Alcover diu que actualment Maura és l'enemic principal dels revolucionaris; és per això que aquests volen liquidar-lo. Per tant, diu que els catòlics no han de voler que Maura s'enfonsi.
- “¿En Maura unit ab en Canalejas? ¿Se necessiten dos partits monàrquics turnants?” Alcover justifica el sistema d'alternança en el poder de conservadors i liberals. Tot i que no és el govern ideal dels catòlics, és millor que si guanyessin els partidaris de la revolució; per tant, el sistema actual és un mal menor.

- > “¿Que es axó que en Maura consolidará sa política d'en Canalejas? Es vertader sentit d'axó”. Alcover explica que Maura farà costat a Canalejas en totes aquelles lleis consensuades a les Corts; en conseqüència, a part del vistiplau dels liberals hauran de tenir el dels conservadors. D'aquesta manera, segons Alcover, Maura exerceix de control sobre els liberals.
- > “¿Que pertoca fer ab En Maura?” Alcover proposa fer costat a Maura perquè, encara que no sigui el candidat ideal, és el menys dolent per als interessos dels catòlics.

Número 210 24.09.1910

ARREFOLLS

- > “¡Vaja quin homo!” Alcover informa que el diputat Mella va dir a un diari francès que en Canalejas va estar involucrat en un intent de casar la germana d'Alfons XIII amb el fill de D. Carles. En el seu parer, això podria comportar molts de problemes a Canalejas.
- > “¡Badau un poc espanyols!” Alcover diu que sap de bones fonts que França finança els grups anticlericals espanyols amb l'objectiu de generar inestabilitat dins Espanya i així fer que Espanya no se senti amb forces per defensar els seus interessos al nord d'Àfrica. Aquest fet permetria a França apoderar-se del Marroc espanyol. Alcover avisa, doncs, que molts d'anticlericals i aquells que els donen suport estan cometent traïció contra Espanya.
- > “Més de lo de Mella-Canalejas”. Alcover conta que el papa Lleó XIII no sabia res de l'intent de casar els dos prínceps, i que el batlle de Madrid, amic de Canalejas, havia dit que aquest estava informat de la conxorxa.
- > “En Ferrer a Bruseles”. Alcover lamenta que a Brussel·les hagin dedicat una làpida en honor a Ferrer i Guàrdia. Diu que és una iniciativa dels maçons belgues.
- > “En Pauet Iglesias”. Alcover informa que Pablo Iglesias va dir en un periòdic de París que si els republicans no feien via a imposar la República, trencaria la seva aliança amb ells.
- > “Patriotisme socialista”. Un francès de Biarritz envia setmanalment doblers als miners de Bilbao perquè puguin sostenir més temps la vaga. Alcover ho critica perquè rere aquest enviament de doblers hi ha l'intent per part d'estrangers d'afonar econòmicament dos dels motors industrials d'Espanya: Bilbao i Barcelona.
- > “Un grandíós oreyam que guayta”. Canalejas ha rebut recentment la felicitació dels maçons portuguesos per la seva política anticlerical. Alfons XIII, a França de camí cap a Anglaterra, va rebre la sol·licitud per part de maçons francesos d'entrevistar-se per felicitar-lo per les polítiques anticlericals. El rei es negà a rebre'ls. Alcover lloa l'actitud del monarca.
- > “El vuyté: no mentirás”. Pablo Iglesias va dir a Barcelona que els patrons s'aprofitaven de l'Església per tenir sotmesos els obrers. Alcover afirma que és completament fals, que l'Església sempre ha vetllat pels obrers.

- “No tenen mal gust”. Pablo Iglesias va dir en el discurs que va fer a Barcelona el 14 de setembre que la idea dels socialistes era que un dia tot fos dels treballadors, no dels patrons. Alcover el critica i l’acusa d’aprofitat.
- “¡Hala a dir mentides!” Alcover es queixa que *El Obrero Balear* de dia 10 de setembre publica que el 1909 van emigrar d’Espanya per fam, cent mil persones i hi entraren cent mil religiosos. Alcover diu que és fals.
- “Bestieses contra la Bíblia”. A *El Obrero Balear* es va publicar que la Bíblia havia estat escrita per mals escriptors perquè entraven en diferents contradiccions. Alcover explica per què aquestes contradiccions no existeixen.
- “Gargays”. *El Obrero Balear* havia dit que els frares no fan més que menjar i viure sense fer feina. Alcover ho nega dient que els frares fan moltíssima de feina.
- “Contra’s cirkols d’obers católics”. *El Obrero Balear* havia dit que als obrers els convenia allunyar-se d’aquests espais de reunió. Alcover atribueix aquest advertiment al desig dels socialistes a deixar els obrers en la ignorància per tal de poder-los manipular.
- “¡Ey, senyoret!” Alcover contesta una sèrie de retrets d’*El Ideal*: que es refereixi a *El Ideal* com a paperot i per tant, no respecti les normes més bàsiques d’educació; sobre l’autoria dels articles de *La Aurora*; sobre l’error d’En Revenjoli de dir que va ser un regidor republicà de Palma que proposà tirar salves a favor de Canalejas quan en realitat va ser un liberal.
- “Lo de s’ajuntament de St Llorenç”. Alcover conta que Benet Gomila, regidor republicà de l’Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar, va respondre enfadat al que havia dit En Revenjoli sobre la falsedat que l’Ajuntament llorencí s’adherís a la política anticlerical de Canalejas. Gomila envia una carta a *La Aurora*, publica sengles articles a *La Justicia* i a *El Obrero Balear* i reproduïx a *El Ideal* l’acord de l’Ajuntament d’enviar un telegrama a Canalejas per felicitar-lo per l’energia amb què duia a terme el seu programa. Alcover diu que aquest acord no demostra que l’ajuntament llorencí s’adherís a la política anticlerical de Canalejas.
- “Observació final”. Alcover diu que *El Obrero Balear*, *La Justicia* i *El Ideal* ja no entren en polèmica amb ell com a forma de menyspreu, però paradoxalment aprofiten qualsevol oportunitat per atacar-lo, com ara l’enuig del regidor Benet Gomila.

Número 211 2.10.1910

CIRERES

- “Sobre En Jiménez Moya”. Alcover explica com va començar la disputa amb Jiménez Moya. El director de *La Justicia* va arribar a Manacor el juliol de 1909 i va fundar el periòdic. L’article “*La Aurora* en cueros” va tenir molt de ressò perquè va marcar l’inici dels atacs contra el setmanari catòlic manacorí, *La Aurora*. La primera resposta a *La Justicia* provenia de mossèn Joan Ramon, però era d’una candidesa tal que encara va enfortir més Jiménez Moya. Molts deien que el millor era no

contestar Jiménez Moya, ignorar-lo, però com que anava prenent més força dins la comarca, el març de 1910, Alcover va decidir començar a respondre-li.

- “Perque no acceptarem sa discusió pública ab En Jiménez Moya”. Alcover explica que no va voler fer un debat públic amb Jiménez Moya perquè aquella disputa havia començat per escrit i calia continuar-la i acabar-la d’aquesta manera. A més, així, més gent tendria accés a la discussió.
- “Mestre Biel Alomar”. *El Ideal* transcriu un article d’Alomar publicat en un periòdic de Barcelona. En aquest article, Alomar va tractar l’èxit del socialisme, que anava prenent força arreu i vaticinava la fi del cristianisme. Alcover li ho nega dient que fa denou segles que hom intenta acabar amb el cristianisme, però encara ningú no ho ha aconseguit i, per tant, tampoc no ho aconseguiran els socialistes.
- “Bejanada sense motlo”. Alomar diu a *El Ideal* que el socialisme és catalanista. Alcover ho nega rotundament dient que el catalanisme allò que persegueix és que Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià recuperin la situació administrativa anteriors als decrets de nova planta. En canvi, Alomar i els socialistes volen caguir el sistema polític per crear-ne un de nou, no volen tornar als orígens.
- “Blasfémies”. A *El Obrero Balear* es nega l’existència de Déu argumentant que és un invent d’aquells que s’oposen al progrés i que es basa en la por. Alcover respon que és gràcies a Déu i al cristianisme que els pobres han deixat de patir els abusos de l’esclavitud. Ha estat perquè la moral cristiana ha prohibit tals abusos.
- “S’assemblea republicana de Manacor”. Dia 26 de setembre hi va haver a Manacor una assemblea dels republicans del partit judicial. Alcover comenta que hi va anar molt poca gent. Un dels punts a tractar era la celebració de l’aniversari de la Revolució de 1868. Alcover diu que aquesta revolució va ser un gran endarreriment per a Espanya i que va arruïnar el país.
- “S’aplec des republicans contra es consum”. En l’aplec dels republicans reunits el 26 de setembre al claustre del convent dels dominics de Manacor es va afirmar que si els republicans governessin l’Ajuntament, no caldria pagar l’impost del consum. Jiménez Moya va explicar d’on es traurien els doblers que es perdrien llevant l’esmentat impost (taxant les visites a les coves, els jocs de cartes, les propietats superiors a tres quarterades, l’ocupació de la via pública per part de cafès, les entrades per seure a llotja o butaca en els teatres, etc.). Alcover rebutja cada punt de Jiménez Moya.

A UN PERIODICARRO DE FORA MALLORCA

Alcover es queixa que un diari del centre d’Espanya va menysprear *La Aurora* pels articles de dia 17 de setembre, corresponents al número 209, sobre Maura i els catòlics. Alcover es posiciona dient que no s’arronsarà davant els atacs d’aquest periòdic.

Número 214 15.10.1910

GALLETES

- “Vida i miracles d’En Ferrer i Guàrdia, capità de lladres, incendiaris i assassins”. Diatriba contra Ferrer i Guàrdia, a qui Alcover acusa d’instigador de les atrocitats comeses pels revoltats durant la Setmana Tràgica.
- “¿Qui era en Ferrer? ¿Quina revolució volia?” Continua la diatriba contra Ferrer. Alcover explica els orígens humils del pedagog i la seva entrada dins el moviment republicà revolucionari. Cita, a més, una sèrie d’escrits de Ferrer, en els quals demana que s’arrasi el sistema polític i econòmic actual a través de la violència.
- “Voltros les defensau? Idò són dolentes”. Alcover respon les acusacions formulades a *El Obrero Balear* en contra de les escoles catòliques: que la religió no serveix per a res, que els clergues són enemics de l’educació. Afirmar que l’escola laica només crea enemics de la religió.
- “S’aplec socialista de Capdepera de dia 2 d’octubre”. *El Obrero Balear* dia 8 d’octubre informava que van acudir 800 persones a l’aplec mentre que tan sols 25 van congregar-se a l’església, on s’havia convocat una manifestació contra la política anticlerical del govern. Alcover diu que ha demanat clarícies a gent de Capdepera i li han dit que a l’aplec hi havia unes 400 persones i a la manifestació, unes 900.
- “Blasfémies”. Alcover s’escandalitza perquè *El Obrero Balear* del 8 d’octubre de 1910 diu que tot allò que expressa Abraham al Gènesi és fals.
- “Idó ¿Per què no entrau?” A *El Ideal* es publica que els republicans espanyols estan molt contents perquè a Portugal s’ha proclamat la república. Alcover els empeny sarcàsticament a fer el mateix a Espanya. Després els recorda el poc suport que tenen.
- “¿Qué es axó des dret diví?” *El Ideal* havia dit que els reis, emparant-se en el dret diví, havien governat els pobles sense solta ni volta. Alcover el contradiu explicant que governar amb dret diví és governar segons el manament de l’Església i amb la certesa que caldrà passar comptes amb Déu de la manera com es governa.
- “Embuyosos”. Alcover es queixa que a *El Ideal* treuen importància a les manifestacions del 2.10.1910 contra la política anticlerical del govern que, segons el seu parer, van mobilitzar prop d’un milió de persones a tot Espanya. Convida els republicans a fer el mateix.
- “Però ¡Mestre Biel!” Alcover recrimina a Alomar que des d’*El Ideal* defensi Ramon Clement, carboner condemnat a mort pels fets de la Setmana Tràgica, acusat de rebel·lió militar i profanació de cadàvers de monges.
- “¡Ah, grans mentiders!” Alcover es queixa que *El Ideal* de dia 8 d’octubre de 1910 diu que la major part del tresor públic se l’endú el clergat. El manacorí ho nega.
- “Més mentides d’En Jiménez Moya”. Jiménez Moya va escriure a *La Justicia* del 8.10.1910 que durant la Setmana Tràgica, els revolucionaris van tenir respecte per la vida i que la majoria de morts eren

revolucionaris. Alcover ho rebut esmentant tots els clergues que hi van perdre la vida o que quasi la hi van perdre.

Posteriorment, Alcover contesta a Jiménez Moya que havia criticat la repressió de Maura i de de la Cierva, dient que calia reprimir els que cometien atrocitats.

Finalment, Alcover parla de l'afusellament de Ferrer i Guàrdia. Lloa el paper de Maura i diu que Ferrer va ser afusellat perquè els lerrouxistes el van enfonsar en el procés contra ell. Qualifica Jiménez Moya i els altres lerrouxistes d'hipòcrites.

- > “Enganats com uns xinos”. Alcover es burla de la informació que es publica a *El Ideal* en relació amb l'assistència de persones a l'aplec republicà contra l'impost sobre el consum. Segons aquest setmanari, hi van anar milers de persones. Alcover diu que és fals i que hi va anar molt poca gent.
- > “¡Ah gran mentider!” A *El Obrero Balear* s'havia dit que els capitalistes, els frares i les monges eren els paràsits de la societat perquè vivien de la feina dels pobres. Alcover ho nega dient que si els capitalistes no donessin feina, els pobres no podrien viure, i que els clergues històricament són els que han cuidat els pobres i se n'han preocupat.
- > “Toxarrudesa”. *El Obrero Balear* informa que a Berlín, dels nats l'any 1909, un gran percentatge no van ser batejats; dels morts, també un alt percentatge no van rebre servei religiós, i el mateix va passar amb els matrimonis. Aquestes dades confirmen la davallada de la força del catolicisme. Alcover respon que aquestes dades són normals si es té en compte que Berlín és una ciutat de majoria protestant, amb un 9% de catòlics i un 4% de jueus.

Número 215 22.10.1910

GALLETES 2.

És un monogràfic sobre la vida de Ferrer i Guàrdia, amb l'objectiu de desacreditar-lo i defensar el procés contra ell i el posterior afusellament.

- > “Vida i miracles d'En Ferrer i Guàrdia, capità de lladres, incendiaris i assassins”. Continua la diatriba contra Ferrer i Guàrdia, a qui Alcover acusa d'instigador de les atrocitats comeses pels revoltats durant la Setmana Tràgica.
- > “En Ferrer, déspota de sa seva família i afectat de vert i de sec”. Alcover narra el que va fer Ferrer i Guàrdia després de fugir a França: va abandonar la seva esposa i les seves filles per anar-se'n amb altres dues dones, de qui es va aprofitar per obtenir sumes elevades de diners i fundar l'Escola Moderna de Barcelona. Va tenir una tercera amant que, juntament amb Portet, un anarquista amic seu, és a qui va fer beneficiària de la seva herència. Alcover el presenta com un exemple d'immoralitat.
- > “En Ferrer i s'escola moderna”. Alcover afirma que el pitjor que va fer Ferrer va ser fundar l'Escola Moderna, ja que era una institució per a la formació de futurs revolucionaris. Ho demostra citant una sèrie d'apartats dels llibres que s'empraven a l'escola: nega que Jesús sigui Déu ni profeta, presenta el patriotisme com a font de violència, els militars com a assassins, i qüestiona tots els fonaments del

sistema capitalista. Després d'aquesta primera escola a Barcelona, se'n van fundar d'altres, fins a 47 dins les comarques de Barcelona; també a València i a Andalusia. A més, els seus textos van arribar a les cases del poble. És per això que Ferrer ha estat considerat responsable de la formació de joves anarquistes.

- “En Ferrer i s'atentat contra el rey i es president de sa república francesa de dia 31 de matx de 1905”. La bomba que es va emprar en l'atemptat a París contra el rei d'Espanya i el president de França havia estat fabricada a Barcelona i enviada per agència a París. Darrere aquest enviament, hi havia Mateu Morral, bibliotecari d'una escola moderna, i amic de Ferrer.
- “En Ferrer i sa bomba d'en Morral”. Alcover defensa que Ferrer estava darrere l'atemptat contra Alfons XIII i la seva dona el dia del casament. També estava darrere de tots els atemptats anarquistes a causa de la gran quantitat de doblers de què disposava. Si després de l'atemptat de Morral va ser absolt fou perquè la maçoneria d'Europa va pressionar els jutges. D'aquesta manera, va poder sortir de la presó i preparar la Setmana Tràgica. Lloa la determinació de Maura i de la Cierva per posar-hi fre i la feina del tribunal que el va condemnar a mort.
- “En Ferrer, judicat p'En Salillas”. Salillas, famós pels seus estudis penitenciaris i diputat lerrouxista, va dir de Ferrer que era un dement i que no comprenia com així despertava tanta d'admiració entre certs intel·lectuals italians. Havia arribat a aquesta conclusió després de tractar-lo quan estava tancat a la presó model de Barcelona.
- “Com preparà en Ferrer sa setmana vergonyosa”. Segons Alcover, Ferrer va disposar d'una sèrie de plataformes per provocar la Setmana Tràgica: les escoles modernes i la Solidaritat Obrera, en les quals ell abocava doblers. Només faltava un pretext per començar la revolució. Aquest pretext va ser la crida de reservistes per anar a la guerra d'Àfrica.
- “En Ferrer i sa setmana vergonyosa”. Alcover explica els preliminars de la Setmana Tràgica: vaga general, descontentament dels anarquistes, dels socialistes i dels republicans, arribada de Ferrer i Guàrdia a Barcelona dia 26 de juliol de 1909.
- “Lo que va fer en Ferrer dia 26 de juliol de 1909”. Alcover explica que Ferrer i Guàrdia a partir de les 16 h de dia 26 va començar una sèrie de trobades amb diferents persones de l'ambient anarquista per convertir el que era una protesta obrera en una revolució. Al final del dia ja ho havia aconseguit. Fallen els líders republicans que no s'hi avenen. Alcover detalla tots els moviments de Ferrer el 26 de juliol de 1909.
- “Lo que va fer en Ferrer dia 27”. El matí Ferrer va descansar perquè tota la nit anterior havia fet activitat revolucionària. Va donar diners a uns obrers del Masnou. Al capvespre del 27 era de nou a Barcelona i se'l veié encapçalant un grup d'obriers davant el Liceu i cap al carrer de l'Hospital. Mentrestant, a Barcelona ja s'havien organitzat barricades, s'havien tallat les comunicacions amb l'exterior (excepte el cable submarí amb Mallorca, segurament per descuit), s'havien desmuntat vies de tren i s'havien començat les cremes de convents i esglésies.
- “Lo que va fer en Ferrer dia 28”. Ferrer intenta convèncer el batlle del Masnou perquè proclami la República. Aquest s'hi oposa. També ho intenta amb el batlle de Premià. També s'hi oposa. La idea era estendre els aldarulls que havien començat a Barcelona. A través de la mentida (fer creure dins

Premià que la República s'havia proclamat a Barcelona, València, Madrid i altres capitals) va aconseguir que els aldarulls també comencessin en aquesta vila. Diferents testimonis van veure o sentir Ferrer i tots coincideixen que instigava a la rebel·lió.

- > “Resultats horribles de s’obra d’En Ferrer”. Fins dia 31 de juliol hi va haver enfrontaments amb l’exèrcit i la guàrdia civil, amb molts de morts, ferits i edificis religiosos cremats i saquejats. Dia 31 la revolta estava controlada. Alcover detalla el nombre de morts i ferits de cada bàndol; el nombre d’edificis religiosos cremats (97) i les persones violades.
- > “En Ferrer després des 28 de juliol”. A partir del 28, no es perd el rastre de Ferrer. Segons els republicans, van ser els clericals els que l’inculparen. Alcover subscriu el que digué de la Cierva, que a mitjan agost, la premsa favorable a Ferrer donava per fet que estava tancat a Montjuïc; això significa que entenien que estava involucrat en els fets de la Setmana Tràgica. Davant el que digueren els testimonis, el tribunal va processar Ferrer. Van anar-lo a cercar al Mas Germinal, però no l’hi trobaren. Van desterrar els seus amics propers a Aragó. Ningú no sabia on era Ferrer. Es deia que era a l’estranger. Dia 31 d’agost el sometent d’Alella el va localitzar i el va lliurar al tribunal militar. Van registrar el Mas Germinal i hi van trobar documentació que comprometia Ferrer.
- > “Com se va dur sa causa d’En Ferrer”. Alcover detalla totes les actuacions del tribunal amb l’objectiu de demostrar que el procés reunia totes les garanties (tribunal militar perquè els delictes imputats foren comesos un cop declarat l’estat de guerra, rebel·lió, sedició, etc.; sentència d’acord amb el codi de justícia militar, etc.).
- > “Sa defensa d’En Ferrer”. Alcover explica els arguments que la defensa de Ferrer va esgrimir i els contraargumenta un rere l’altre.
- > “Es testimonis contra En Ferrer”. Alcover detalla les persones que van inculpar Ferrer, des de clericals fins a lerrouxistes.
- > “Sa sentència d’En Ferrer”. Va ser condemnat a mort per rebel·lió militar. El 13.10.1913 va ser afusellat al Castell Montjuïc.

Número 216 29.10.1910

NESPLES

- > “Ah carabassencs!” Alcover es mostra indignat perquè *El Ideal* compara la mort de Ferrer i Guàrdia amb la de Jesús.
- > “Aplec republicà a Sóller”. Alcover explica què es publica a *El Ideal* de l’Aplec republicà de Sóller del 16 d’octubre de 1910. Alcover contraargumenta cada punt:
 - José Agustín havia defensat que Ferrer i Guàrdia era un màrtir del segle XX. Alcover diu que no era més que un assassí.
 - José Agustín va dir que els revolucionaris portuguesos havien implantat la república espanyola. Alcover se’n burla dient que no en tenia cap notícia.

- Gaspar Borràs va manifestar que Jesús va ser el primer republicà. Alcover li demana de quina república era republicà.
 - Damián Ozones demanà una escola laica per a Sóller. Alcover diu que si ha de ser com les escoles modernes, és millor no tenir-ne.
 - Damián Ozones també va dir que els jesuïtes van enviar xocolata adulterada des de Panamà.
 - Gabriel Alomar va demanar la revisió per part d'un tribunal civil del procés contra Ferrer i Guàrdia.
-
- “Indignitats contra la sagrada escriptura”. A *El Obrero Balear* es diu que quan l'esclava Agar se'n va anar de casa d'Abraham, expulsada per Sara, l'esposa, no va ser un àngel que se li va aparèixer i la va fer tornar, va ser un home que la va acollir. Després, Abraham la va anar a recuperar i va crucificar aquest home. Alcover lamenta que es posi en dubte el que diu la Bíblia.
 - “Calúmnia a unes monges sobre una nina”. *Cosquillas* a *El Obrero Balear* publica que unes monges del convent de Santa Isabel de Barcelona havien pegat i abusat d'una noia, de nom Montserrat. Segons Alcover, les autoritats van investigar el cas i van concloure que era fals.
 - “Una altra calúmnia a ses escoles catòliques”. *El Obrero Balear* publica que un mestre d'una escola catòlica dels Hostalets (Palma) va abusar d'alumnes. Alcover diu que ni l'escola era catòlica ni el mestre era clergue. Era una escola seva i ell havia estat militar i era casat.
 - “Barbaritats i mentides a roys sobre en Ferrer”. Informa *El Obrero Balear* que els socialistes de Palma van fer un acte en memòria de Ferrer i Guàrdia dia 16 d'octubre de 1910. Allà es va afirmar que Ferrer havia estat afusellat per les seves idees, no per crims. Alcover ho rebutja dient que Ferrer era un criminal tal com es va demostrar en el procés contra ell.
 - “Bavarades de verí”. *El Obrero Balear* publica que en les esglésies es fan tota mena d'abusos i manipulacions. Alcover respon dient que els socialistes volen que la gent s'allunyi de les esglésies perquè aquestes són els principals enemics dels socialistes. Concretament, el diari diu que la porta de reixat dels confessionaris es pot obrir, insinuant així que dins els confessionaris s'hi poden produir abusos. Alcover els repta a donar-ne un exemple.
 - “Calúmnies i barbaritats contra ets eclesiàstics de Portugal”. Els revolucionaris portuguesos en arribar al convent dels jesuïtes de Lisboa van ser rebuts a trets. Això demostra que els jesuïtes tenien armes. Alcover ho posa en dubte perquè no van poder trobar cap jesuïta en tot el convent, ni tampoc les mines per on els revoltats deien que havien fugit. Alcover comenta que els revolucionaris portuguesos havien empresonat i maltractat tots els clergues.
 - “Brutors i bregues des lerrouxistes”. Alcover insinua que a l'ajuntament de Barcelona, controlat pels lerrouxistes, es cometien abusos de poder. Un republicà ho va denunciar dins la casa del poble de Barcelona. Lerroux va haver d'acudir-hi per posar pau i va argumentar que els homes tenien defectes i que els regidors també eren homes.

- > “Confessions d’En Lerroix”. En el discurs a la casa del poble de Barcelona, Lerroix va dir que el 1907 va haver de fugir cap a Argentina on va haver d’espavilar-se per guanyar-se la vida. Hi va fundar un parc d’atraccions juntament amb un altre soci. A part, Lerroix va explicar que tenia altres empreses. Alcover se sorprèn i troba sospitós que un republicà tingui tants de negocis, dos cotxes i dugui una vida plena de luxes.
- > “Una agudesia d’En Lerroix”. Lerroix conta que quan un hom li va demanar de quants cavalls era el seu cotxe, ell va respondre que era de trenta mil ases que l’hi mantenien, en clara al·lusió als seus seguidors.
- > “Un èxit colossal dels republicans”. Irònicament, Alcover comenta que la contramanifestació dels republicans de Madrid davant els catòlics només va aconseguir reunir pocs milers de persones mentre que a la peregrinació dels catòlics hi anaren vint-i-cinc mil persones.
- > “¡Ha gran mentidera!” A *La Justicia* del 22 d’octubre de 1910 es va publicar que els jesuïtes de Lisboa tiraren bombes i trets contra el poble i contra els revolucionaris. Alcover sosté que ja s’ha demostrat que això no és cert i que van ser contrarevolucionaris que s’hi havien atrinxerat els que tiraven les bombes i disparaven.
- > “Es lerroixistes i sa pena de mort”. *La Justicia* informa que el 9 d’octubre de 1910 hi va haver un aplec lerroixista en contra de la pena de mort. Alcover diu que els lerroixistes i els socialistes són molt hipòcrites perquè el primer que han de fer és ells mateixos llevar la pena de mort dels seus programes. Ho concreta dient que Lerroix incitava a l’assassinat de clergues, i Pablo Iglesias defensava l’atemptat personal contra Maura.
- > “Advertència”. Alcover celebra que *La Aurora* vagi guanyant subscriptors i que n’hagi hagut d’augmentar el tiratge. Sembla que l’article s’adreça a Jiménez Moya per demostrar-li la força dels catòlics.
- > “¡Mentida!” *La Justicia* havia publicat que l’ajuntament de Manacor havia demanat de manera unànime al director de *La Aurora* que rectificqués el que havia escrit en l’article “Lo des frares i s’ajuntament”. Aquest article havia aparegut al número 212, del 8 d’octubre de 1910. Aquest exemplar no s’ha trobat en cap dels arxius consultats.

Número 217 5.11.1910

¿QU’ES QUE HEM DE RECTIFICAR?

Apareix un text del batlle de Manacor, Francesc Gomila, en què es demana que aquest escrit, juntament amb un altre es publiquin a *La Aurora*, serveixin de rectificació d’allò que es digué al número 212 (8.10.1910) de *La Aurora*, en l’article “Lo des frares i s’ajuntament” [Aquest número no es troba a cap dels arxius consultats].

Aquest altre text és un extracte, signat pel secretari del consistori, Joan Parera, del llibre d’actes de l’Ajuntament de Manacor en què s’explica que el regidor Mateu Soler demanà que els frares dominics

desallotgessin el convent perquè ara era propietat de l'Ajuntament i que se'n cedís l'ús a la guàrdia civil, ja que la casa quarter es trobava en molt mal estat. L'Ajuntament ho aprovà per unanimitat.

Més endavant, el mateix Mateu Soler es queixa que el setmanari *La Aurora* el calumniava a ell i al regidor Miquel Febrer, dient que la petició anava en contra dels frares, la qual cosa és falsa perquè la petició responia tan sols a la necessitat d'allotjar la guàrdia civil. Els regidors Jaume Perelló i Josep Forteza també van fer propostes com la de Mateu Soler.

Soler demana que es faci una queixa formal i una petició de rectificació al director de *La Aurora* de l'article en què se'ls calumniava. L'Ajuntament ho aprova per unanimitat.

Després dels textos enviats per l'Ajuntament, Alcover diu que si els regidors haguessin llegit bé *La Aurora* núm 212 del 8.10.1910 no caldria rectificar res. Els demana què hi ha de fals perquè ara ell hagi de rectificar.

- “Lo des *company* Soler (*Molinet*)”. Li diu ‘company’ irònicament perquè els socialistes empenen aquest terme. Alcover va dir que Soler havia fet la petició de desallotjament per tal d’enujar els frares. Creu que això és ben cert i per tant no cal rectificar-ho. També va dir que Soler amb la seva petició comprometia l'Ajuntament perquè l'empenyia a prendre un edifici als seus propietaris legítims (els frares dominics), tal com ho demostra el document de propietat. Alcover insisteix que Soler volia perjudicar els frares perquè de totes les entitats que ocupen el convent, el regidor just demanà el desallotjament dels frares, la qual cosa demostra la intenció de Soler. En conclusió, Alcover es nega a rectificar.
- “Lo des regidor Febrer (*Mistero*)”. Alcover va dir en l'article “Lo des frares i s'ajuntament” que Soler havia actuat conjuntament amb Febrer. En els textos enviats per l'Ajuntament a *La Aurora* s'afirma que Febrer no va intervenir en la petició. Alcover afirma que ho va llegir a *La Justicia*, i que quan aquest setmanari rectificà i el mateix Febrer li ho demanés, es plantejaria rectificar.
- “Lo des regidor Sr Perelló”. El regidor Jaume Perelló havia dit que *La Aurora* havia calunniat no tan sols Soler i Febrer sinó tot l'Ajuntament. Alcover ho nega rotundament i repta Perelló a demostrar-ho. Li aconsella que no s'erigeixi en defensor de les causes perdudes si no en vol sortir malparat i que la seva postura és impròpia d'un mestre.
- “Lo de s'ajuntament”. Alcover en un to més suau demana en què va ofendre a l'Ajuntament després de la publicació de l'article “Lo des frares i s'ajuntament”. Diu que si se li demostra, rectificarà.
- “Acabatay”. Alcover es reitera en la seva tesi que no li cal rectificar perquè no ha dit res que no sigui cert. Demana als que d'ara endavant el vulguin fer rectificar que s'ho pensin millor.

SERVES

- “Un altre èxit anticlerical”. Alcover es burla del poc èxit del congrés de lliurepensadors, celebrat a Barcelona el 23 d'octubre de 1910.
- “No hi ha un tal”. Alcover es burla que a *El Ideal* diguin que Maura es retira de la política perquè tant el polític mallorquí com la premsa conservadora ja fa dies que han desmentit aquesta informació.

- “No digueu mentides mestre Biel”. Alomar havia publicat a *El Ideal* que els catòlics no saben res sobre els dogmes cristians i que simplement fan allò que els manen, que el catolicisme fa perdre als seus seguidors la capacitat de pensar lliurement. Alcover el contradia però no contraargumenta.
- “Aquest castellà”! Alcover es burla del Sr Agustín d'*El Ideal* perquè va escriure en castellà ‘escampar’, però en el sentit català.
- “¿Idò?” Alcover respon irònicament al que diu el Sr. Agustín a *El Ideal*: que els republicans dins Espanya són moltíssims. Li demana on són i suggereix que proclamin la república si són tants.
- “Ben dit”. El Sr. Agustín havia dit a *El Ideal* que alguns líders lerrouixistes eren com déus falsos. Alcover subscriu aquestes paraules.
- “¿Tan-metex?” A *El Ideal* es va publicar que en Revenjoli es defensava de les veritats d'*El Ideal* amb insults. Alcover deia que era a l'inrevés.
- “Ratx d'infàmies”. En l'article “Sí, penetraremos” d'*El Obrero Balear* es deia que les monges vivien luxuriosament. Alcover s'indigna i respon desqualificant el setmanari socialista.
- “És mentida”. A *El Obrero Balear* s'afirmava que els dominics de Manacor, ocupant part del convent, robaven allò que era del poble. Alcover diu que és el contrari, és als dominics a qui es robà el que era seu.
- “¿l es paperot In-Justicia?” Alcover diu que el setmanari de Jiménez Moya va de rota batuda perquè surt amb poques pàgines. Contesta la publicació d'un discurs de Lerroux per calmar les crítiques dins el seu partit. Lamenta que *La Justicia* no digui que Lerroux havia estat escridassat pels seus seguidors.
- “Que consti”. És un aclariment: el procurador Andreu Galmés havia cregut que quan Alcover parlava d'un bigotut es referia a ell. Alcover aclareix que no es referia a Galmés.

Número 218 12.11.1910

BLEDES

- “Es contraris més grossos de sa república dins Espanya”. Els principals adversaris amb què topen els republicans per triomfar són ells mateixos perquè la gent els associa amb aldarulls i violència. Alcover manifesta que no està en contra de la república com a sistema de govern però sí que està en contra de la majoria de republicans espanyols perquè són anticlericals.
- “Es republicans de Manacor i es dia des morts”. Alcover es burla que el dia de Tots Sants 150 republicans manacorins van anar al cementiri a retre homenatge a Mateu Vallcaneres, republicà mort i enterrat fora del cementiri. Hi van fer discursos Llorenç *Marit* i Jiménez Moya. Del discurs de Llorenç *Marit*, Alcover rebutja aquests punts:
 - Es pregunta per què fan un tribut si els republicans no creuen en la immortalitat de l'ànima. Per què s'ha de retre homenatge a Vallcaneres si ja no existeix?
 - El Papa no està d'acord amb la llibertat de cultes.

- El matrimoni civil és un concubinatge.
- El Papa no està d'acord amb la secularització dels cementiris, o sigui, que els que no són catòlics i els que ho són puguin ser enterrats allà mateix.
- *Marit* digué que calia expulsar d'Espanya els que consumeixen però no produeixen (freres i monges). Alcover diu que els que no produeixen són els republicans.

Del discurs de Jiménez Moya, Revenjoli rebutja aquests punts:

- Els republicans no van contra cap religió. Alcover ho nega: van contra la religió catòlica i actuen com a dèspotes manipulant les persones, especialment els llerrouxistes.
 - La secularització dels cementiris.
 - Jiménez Moya va dir que dins Espanya la voluntat dels freres i les monges encara tenia molt de pes.
 - Jiménez Moya va afirmar que els freres dominics ocupaven il·legalment un espai.
- “Raó foradada”. *El Ideal* publica que els regidors republicans de Ciutat demanen que per mantenir la imparcialitat es retirin les 3000 pessetes anuals que l'Ajuntament dedica a festes religioses. Alcover respon que és un absurd perquè atès que la majoria de ciutadans són catòlics és natural que els pressuposts municipals considerin una partida econòmica per a les festes religioses de la majoria dels ciutadans.
- “Quina animalada”. Alcover lamenta que Muñiz Bardanca escrigui a *El Ideal* que l'Estat hauria de deixar de pagar a l'Església Catòlica. A més, dona una quantitat elevadíssima de diners que percep l'Església. Alcover diu que aquesta quantitat és molt més petita. Després, afegeix que aquesta quantitat és tan sols una ínfima part dels interessos que l'Estat deu per compensar l'Església per tots els béns que es van expropiar arran de les dues desamortitzacions.
- “Mentida, senyorets d'*El Ideal*”. A *El Ideal* es deia que els clergues són com abellots, que xuclen la mel que altres fan. Alcover reitera que és fals i que els diners que reben són una part del que els deu l'Estat.
- “¡Mentiders, més que mentiders!” A *El Ideal* es diu que Espanya és el país més ric del món. Alcover diu que no ho és.
- “És horrible”. Explica que *El Diluvio* de Barcelona publica -i *El Obrero Balear* reproduceix- que un tribunal investiga si són certes les acusacions contra el convent de Santa Elisabet de Gràcia per la violació d'una noia. Alcover diu que és espantós que els diaris empenyin a assaltar convents en cas que la justícia no actuï contra les monges.
- “¡No hi ha un tal!” *El Obrero Balear* publica que una persona ha estat tres dies morta i sense enterrar per no haver pogut pagar els drets parroquials. Alcover ho nega i exigeix que es digui on ha passat i qui era el mort.

- > “¡Uey, companys!” *El Obrero Balear* retreu novament la partida econòmica que l’Estat dedica al clergat. Alcover torna a contestar que aquests diners són tan sols una part dels interessos que l’Estat deu.
- > “Senyora In-Justicia”. Jiménez Moya lamenta que l’ajuntament de Manacor dediqui 100 pessetes a cera i 65 a festes religiosos. Alcover diu que aquestes 165 pessetes són una ínfima part del que es gasta en aquests dos conceptes.
- > “Rectifiquem”. Alcover havia dit que en l’homenatge a Mateu Vallcaneras *Deu*, hi havia 150 persones. Diu que ara una persona de confiança li ha dit que com a màxim n’hi havia 40.

Número 219 19.11.1910

PRUNES

- > “Mentides a roys”. *La Justicia* publicava en l’article “La buena prensa” que els catòlics tractaven com a heretges, com a enviats del dimoni, tots els que els criticaven quan molts d’aquests l’únic que feien era dir la veritat i no contradir el vuitè manament. Alcover diu que no és cert i que els republicans el que fan sovint és difamar o posar dins el mateix sac a tothom: quan un clergue comet una falta, es generalitza i de manera implícita s’acusa tot el clergat, la qual cosa suposa una gran injustícia.
- > “¿Qu’és axó de Gibraltar?” Jiménez Moya diu a *La Justicia* que per Andalusia circulen fulls en què s’ofereixen 1000 lliures a qui demostrï que els jesuïtes de Lisboa no van tirar bombes de dinamita. Alcover insisteix que no eren els jesuïtes que tiraven bombes, que en entrar al convent no n’hi havia, de pares jesuïtes, ni tampoc existien les mines on hom deia que s’havien amagat. Atribueix aquests fulls que circulen a una campanya de desprestigi.
- > “¡Ay 25.000 pessetes!” Circulen uns fulls per Andalusia que ofereixen 25.000 pessetes a qui demostrï la virginitat de cinc monges portugueses.
- > “¿Qu’és axó?” Jiménez Moya diu que per ser periodista clerical cal estar disposat a mentir. Alcover diu exactament el contrari.
- > “No ho pot pair”. Alcover es vanta que els regidors que havien demanat rectificació a *La Aurora* per les afirmacions en l’article “Lo des frares i s’ajuntament”, després de llegir les explicacions del setmanari, ja no exigeixen rectificacions perquè han vist que no hi havia tals calúmnies. Jiménez Moya insisteix, però, que l’Ajuntament de Manacor està molt enfadat amb *La Aurora*. Alcover diu que sap per gent que assistí als plens que això no és cert.
- > “Es fals Sr. Jiménez Moya”. Alcover nega que hagués de rectificar res sobre Andreu Galmés, simplement va dir que un article que adreçava a un mostatxut no anava per ell. També se sorprèn que Jiménez Moya digui que En Revenjoli no respon. Alcover diu que és Jiménez Moya qui no respon.
- > “A n-es procurador Sr. Galmés”. Andreu Galmés havia dit dissabte passat, el 12 de novembre que se sentia ofès pels atacs d’En Revenjoli contra els republicans, i que ell també podia parlar contra En Revenjoli. Alcover respon que mai havia atacat Galmés però que no s’arronsava davant cap amenaça i que estava disposat a polemitzar amb ell tant com fes falta.

- “Ses forces republicanes són xorques”. Alcover explica que això és el que va dir Sol y Ortega en un manifest i que la república sols entraria si hi havia “una forta raó social”, la qual cosa actualment no existeix. Amb aquestes paraules, Alcover rebut el que deia *La Justicia* dia 22 d’octubre sobre la fortalesa de moviment republicà.
- “Lo de Calatayud”. Va celebrar-se una processó catòlica a Calatayud. En passar per davant el Círculo Radical, els catòlics van ser insultats. Els catòlics van tornar-s’hi i va produir-se una batussa. Alcover celebra que els catòlics es defensessin i deplora que *El Obrero Balear* digui que tant de bo haguessin “caigut” alguns capellans.
- “Calúmnia i defensa de crims”. Tracta tres temes: Primer: *El Obrero Balear* defensa l’assalt de convents durant la Setmana Tràgica al·legant que en els convents s’hi cometien atrocitats. Segon: segons aquest mateix diari, les monges de La Caritat de Medina Sidonia van atupar una noia dins el convent. Tercer: Alcover celebra que *El Obrero Balear* rectificqués la informació que havia publicat sobre el presumpte pederasta dels Hostalets (Palma) dia 22 d’octubre. Admet que l’home no era clergue. Alcover els diu que després de mentir tant ja no tenen autoritat per acusar.
- “Una indignitat”. Alcover es queixa que *El Obrero Balear* acusa sense proves un capellà dels Hostalets (Palma) d’uns fets gravíssims.
- “¡Hala calumniau-lo!” *El Obrero Balear* acusa Antoni Maura d’haver provocat dins Espanya una gran quantitat de morts: a causa de les campanyes al nord d’Àfrica i a causa de la repressió de la Setmana Tràgica. Alcover defensa Maura dient que van ser rifenys que van començar les guerres i que van ser els tribunals que condemnaren a mort Ferrer i Guàrdia. Maura tan sols va defensar els interessos d’Espanya contra França i intentà frenar les atrocitats que s’anaven perpetrant a Barcelona.
- “Blasfèmies”. Alcover critica *El Obrero Balear* perquè es burla de l’episodi en què Déu diu a Abraham que serà el pare d’un gran poble. També lamenta que en aquest diari diguin que hom no es pot comunicar amb Déu perquè aquest sempre dorm.
- “Tants de caps tan de barres”. Alcover comenta una informació sortida a *El País*, que diu que el republicanisme a Espanya està molt fragmentat i apunta que hi ha sis partits, tres de dretes i tres d’esquerres. Alcover es burla de la desunió i de les disputes internes i comenta que per això mateix no poden ser opció de govern.
- “Ponyides a ferir”. Alcover es fa ressò del que diu el periòdic anarquista de Barcelona, *Tierra y libertad*. S’hi critica Pere Coromines, Alejandro Lerroux, Laureà Miró i Pablo Iglesias perquè en campanya electoral van dir que si eren diputats farien sortir de la presó els condemnats per la Setmana Tràgica. Són diputats i no han complert la seva promesa.

Número 220 26.11.1910

BOLETS

- “¿Aont es estat axó?” Informa *El Obrero Balear* que en un poble de Mallorca un home morí sense rebre el viàtic. Això no obstant, l’endemà les campanes tocaren el viàtic. Alcover en demana proves.

- “Poesia perversa”. Informa que *El Obrero Balear* publica una poesia d’un home que ha perdut la fe, que la llum de la raó li ha fet veure que tot el que diu l’Església és fals.
- “¿Que es sa guerra?” A *El Obrero Balear* apareix que la guerra és el triomf del més fort, no del més just. Alcover ho aprofita per demanar als socialistes per què, doncs, ells fan la guerra als que no volen fer vaga, als clergues durant la Setmana Tràgica, per què parlen de l’atemptat personal contra Maura, etc.
- “¿Més dolent que En Maura?” A *El Obrero Balear* s’indica que Canalejas és pitjor que Maura. *El Progreso* també diu que Canalejas és pitjor que Maura. El Comitè del partit socialista ha demanat a la militància que informin de totes les persecucions perpetrades per part del Govern. Alcover explica que aquestes reaccions són motivades perquè Canalejas ha estat enèrgic contra els vaguistes de Bilbao, Sabadell, etc., i contra qui s’oposava a la Guerra d’Àfrica. Es demana què faran amb Canalejas si ja volien matar Maura.
- “¿Que sabeu voltros de misses?” A *El Obrero Balear* es lamenta que un home ric morí i no deixà res als pobres i molt en misses a diferents parròquies. Alcover diu que les misses són per a tothom i que són una manera de repartir entre els fidels béns espirituals.
- “En parlar de mi no ric”. A *El Ideal* surt que l’ajuntament de Palma retira la subvenció de 3000 pessetes per al laboratori marítim de Portopí, la qual cosa és lamentable. Alcover afirma que és important el laboratori però diu que hi ha coses més necessàries dins Ciutat: una granja model per als conradors de Ciutat, adequar edificis per fer-hi escoles, una bona xarxa de clavegueram, etc. Es demana si aquest interès per mantenir la subvenció al laboratori es deu al fet que el duen dos catedràtics republicans.
- “¡Però, Sr. Champasaur!” A *El Ideal* es publica l’article “Empujados”, de Champasaur, el qual diu que el va escriure sense coaccions externes i sense sotmetre’s a Déu ni a la religió, lliure. Champasaur afirma:
 - Que els únics que generen riquesa són els que treballen acalats (jornalers, obrers de fàbriques, etc.) i que aquests són paradoxalment els únics que són desposseïts de la riquesa. Alcover es demana per què enginyers, mestres, arquitectes no generen riquesa i afegeix que, de desposseïts de riquesa, n’hi ha en totes les professions i de rics també, i que, de fet, hi ha gent que treballa el camp que segur que és més rica que Champasaur.
 - Que l’actual Papa, Pius X, en condemnar el *modernisme*, condemna les doctrines de Lleó XIII sobre democràcia cristiana, seguides per bisbes nord-americans com Ireland, Manning, Gibbons, etc. Alcover ho nega dient que Pius X ha seguit el que féu Lleó XIII, no ho ha condemnat ni tampoc ha condemnat els bisbes nord-americans. Pius X ha condemnat el modernisme derivat del subjectivisme de Kant, que defensa que la religió és tan sols un desplegament de la consciència humana i la divinitat és, per tant, una mera il·lusió.
- “¡Uey, Sr Ozones de Sóller!” Alcover explica que Damián Ozones es va enutjar pels comentaris fets per En Revenjoli a *La Aurora* 216 en l’article “Aplec republicà a Sóller”. Ozones respon a En Revenjoli:
 - L’acusa d’estar mancat de cultura i li profereix un reguitzell d’insults. Alcover diu que davant tants d’insults qui sembla mancat de cultura és Ozones.

- Ozones l'acusa d'amagar-se darrere pseudònims. Alcover afirma que no és res nou ni que ho hagi inventat ell. Afegeix que tothom sap qui és En Revenjoli i que tot i el pseudònim no renega del que escriu.
- Ozones acusa Alcover d'haver-lo insultat amb unes paraules que el canonge diu que no ha proferit.
- Ozones diu que defensa una escola lliure de dogmes. Alcover li diu que allò que defensa és l'escola que va originar els assassins de la Setmana Tràgica
- Ozones diu que el que enviaven els jesuïtes a Espanya no eren barres de xocolata, eren barres d'or camuflades amb clovelles de cacau per evadir taxes. Alcover demana que ho demostrï.
- Ozones va dir que la Setmana Tràgica fou gloriosa perquè se suprimiren els convents il·legalment construïts. Alcover li demana a quina llei són il·legals tals convents i el titlla d'hipòcrita.
- Ozones diu que els testimonis que declararen contra Ferrer i Guàrdia no eren suficients perquè el tribunal decidís condemnar-lo. Alcover diu que n'hi havia a bastament i els anomena.
- Alcover insisteix que van ser les declaracions dels lerrouxistes les que van condemnar Ferrer, tal com el mateix Ferrer va explicar en una carta.
- Ozones diu que Maura va fracassar en la guerra d'Àfrica. Alcover ho nega. Diu que Maura va aconseguir més del que tothom esperava.
- Ozones afirma que els governs de la monarquia són els causants del mal d'Espanya (pèrdua de colònies, de mercats, absència d'escoles, emigració, etc.). Alcover diu que la culpa és de tots, no tan sols de la monarquia, però que amb una república seria molt pitjor.
- Ozones proposa a Alcover un debat públic a Manacor sobre política. Alcover s'hi nega amb els mateixos arguments que emprà per negar-se a fer-lo amb Jiménez Moya.

Número 221 3.12.1910

CASTANYES

- “Lerroux i ets encausats de sa Setmana Tràgica. En Lerroux i ets encausats de sa Setmana Tràgica”. En el núm. 219 de *La Aurora* Alcover reproduïa la decepció dels anarquistes amb Lerroux perquè aquest havia promès que si era elegit diputat no permetria l'aprovació dels pressuposts si no s'amollaven els presos de la Setmana Tràgica. *La Justicia* informa que Lerroux ja ha fet gestions per a l'amnistia.
- “Lo de s'atlota i ses monjes de Sta Elisabet de Gràcia (Barcelona)”. En relació amb el cas de la presumpta violació dins el convent de Santa Elisabet de Barcelona, *El Correo Catalán*, diari carlí de Barcelona, informa que sis metges (dos designats per l'acusació popular, dos pels catòlics i dos pel

tribunal de justícia que investiga el cas) han arribat a la conclusió que l'al·lota no va ser violada. Alcover lamenta que *El Obrero Balear* insisteixi a dir que hi va haver tal violació; i que *La Justicia* manipula la notícia en afirmar que sis metges (sense esmentar-ne l'origen) diuen que no hi va haver violació i dos que pertanyen a organismes oficials de l'ajuntament de Barcelona van dir que hi hagué violació.

- “¡Hala a calumniar monjes!” *La Justicia* explica el cas d'una monja de les Jerònimes de Barcelona que no es va voler donar a la vida luxuriosa i per aquest motiu va ser enterrada en vida per les companyes. Dos homes que havien entrat al convent a robar taronges ho van veure tot, la van salvar i la van tornar a son pare, el qual els recompensà. Després, per evitar represàlies, van fugir cap a Amèrica. Jiménez Moya ho copia de José Ferrándiz, un excapellà de Madrid. Alcover diu que és una calúmnia.
- “Papers roats”. No queda clar quin és l'objecte de polèmica. *La Justicia* diu que el Concordat entre Espanya i la Santa Seu és obra d'un frare lateranense anomenat Marcelino Menéndez Hurtado. Alcover afirma que Jiménez Moya ha escrit un reguitzell de disbarats.
- “¿I n'Ozones de Sóller?” Alcover critica Ozones perquè després de desafiar-lo a un debat públic a Manacor, se n'ha anat cap a França per atendre els seus negocis.
- “Anauvosne a fiar de n'Ozones”. Ozones publicà al periòdic *Sóller* aquestes idees que Alcover presenta com a contradiccions:
 - Dia 12 i 14 d'agost Ozones va defensar a *Sóller* Cánovas del Castillo, conservador, dient que era l'únic polític amb prou caràcter per salvar Espanya i en lamentava la mort. Alcover es demana per què, doncs, a l'aplec de l'octubre i a *El Ideal* dia 10 de novembre havia dit que els conservadors eren tan dolents.
 - També va manifestar a l'agost que la campanya a Melilla havia estat un èxit i ben necessària. En canvi, a l'octubre i novembre ho va negar.
 - A l'agost lamentava la Setmana Tràgica i justificava la repressió del govern. A l'octubre defensava la Setmana Tràgica i criticava la resposta del govern Maura.
- Lo de Pollensa.
 - “Dissecació i veyura republicana”. *El Ideal* informa que a Pollença molts dels joves republicans han emigrat a Amèrica i que només hi ha gent d'edat que sigui republicana. Alcover se'n burla
 - “S'administració republicana”. *El Ideal* critica la mala gestió de l'Ajuntament de Pollença per part dels conservadors. Alcover li retreu que els republicans el 1874 van deixar l'Ajuntament amb un gran deute, del qual es va haver de fer càrrec un conservador, Pere Antoni Sureda.
 - “Sa pedregada des firers”. Cada dissabte de fira els nois de Pollença surten a camí als firers per apedregar-los. Enguany van ferir una dona anomenada Simona. *El Ideal* diu que els que la van ferir eren fills de conservadors. *El Obrero Balear* afirma que eren alumnes dels frares de Pollença i que quan Guillem Cifre de Colonya impartia ensenyança laica a Pollença no hi havia pedregada els dissabtes de fira. Alcover diu que tots els nois tiren pedres, que mentre Cifre impartia classes

també se'n tiraven i que és natural que s'acusi als alumnes dels frares perquè la majoria de pollencins hi duen els fills, siguin conservadors o no.

- “¡Ah, grans hipòcrites!” Alcover recrimina a *El Ideal* i *El Obrero Balear* que censurin les pedregades dels infants pollencins i lloïn els fets de la Setmana Tràgica.
 - “S’edifici de Monti-Sion i es frares”. *El Ideal* es queixa que els frares ligorians ocupin el convent de Monti-Sion, que pertany a l’Ajuntament, i no paguin cap lloguer. Alcover nega que sigui de l’Ajuntament, demana que es demostrï que és propietat de l’Ajuntament. Explica que davant la decadència de l’ensenyament públic a Pollença, l’Ajuntament el 1906 va demanar als frares ligorians que establissin un centre educatiu al poble. El bisbe els va concedir l’església, i les dependències del convent perquè poguessin impartir-hi classes.
 - “Es republicans i Monti-Sion i El Puig”. Alcover va atacar els republicans recordant-los el mal que van fer als edificis religiosos de Pollença: van fer malbé el convent en instal·lar-s’hi, van deixar en estat ruïnós l’edifici del puig i van profanar-ne l’església.
 - “Lo de sa casa de Sant Pere des Pescadors”. *El Ideal* diu que els frares també ocupen un edifici de l’Estat al port de Pollença. Alcover ho nega dient que no és de l’Estat i que quan es va urbanitzar el port de Pollença, es va destinar una part de l’edifici a duana i als carrabiners; i una altra part a oratori, gràcies a les almoines dels fidels.
- “Una altra mentida a *El Obrero Balear*”. *El Obrero Balear* diu que una dona fou expulsada de l’església per un capellà dels Hostalets pel fet de ser dona d’un republicà, de llinatge, Navarro. Alcover diu que el que passà és que el dia de Tots Sants dues dones, esposa i filla d’un republicà, però ben cristianes anaren a l’església que estava plena. El rector dels Hostalets els demanà que entrassin per un altre portal.
- “Però ¿què deys?” Alcover es burla perquè a *El Obrero Balear* s’afirma que tothom va a escoles catòliques. El canonge es demana qui va, doncs, a les escoles laiques? Els animals tal vegada?
- “Tolerància des socialistes”. Alcover es queixa que des d’*El Obrero Balear* s’insulti als esquiroles del barri de La Calatrava, a Palma. Els defensa dient que també tenen dret a fer feina.
- “¡Hala petits, a mentir i a calumniar!” Alcover es queixa que a *El Obrero Balear* es critica que un capellà de Madrid no va admetre un pobre que havia acudit a un hospici perquè no complia el reglament.
- “¡Gràcies! Per amor de Déu sia”. Alcover celebra que el govern hagi tramès una partida de diners per augmentar el nombre d’esglésies.
- “Mentides a la descarade”. A *La Justicia* s’esmenta una quantitat de diners que segons Jiménez Moya és la quantitat que a l’estat Espanyol dedica al clergat. Alcover assegura que Jiménez Moya menteix, que la quantitat és falsa, i que els diners que l’Estat dedica al clergat són tan sols una part dels interessos del que es deu als clergues d’ençà que l’Estat s’apoderà de molts dels seus béns arran de les desamortitzacions del segle XIX.

Número 222 10.12.1910

MORMES

- > “Es qui se’n van a Amèrica”. Alcover diu que la premsa republicana sosté que la gent de Mallorca emigra a Amèrica perquè a l’illa pateix fam. Alcover ho nega. Diu que se’n van per guanyar més, perquè allà hi ha més oportunitats.
- > “En Melquíades Álvarez, mentider”. Alcover lamenta que Melquíades Álvarez, en un míting a Alacant, menteixi sobre el nombre de morts a la darrera campanya a Melilla.
- > “Es gran revolucionari”. Diatriba contra Melquíades Álvarez, a qui Alcover acusa d’hipòcrita perquè al mateix temps que critica les grans empreses treballa com a advocat per a algunes d’elles.
- > “Ja deu esser mentida”. Presumptes actes il·lícits d’un capellà de Barcelona. Alcover diu que és fals.
- > “Emblanquinada feresta”. *La Justicia*, basant-se en Marcelino Menéndez Hurtado, diu que el Concordat entre Espanya i la Santa Seu de 1851 és nul perquè el Papa la va signar amb la reina Isabel II i no amb el poble espanyol. Alcover afirma que aquest argument és absurd.
- > “¡Quina camayada!” Alcover nega el que diu Jiménez Moya a *La Justicia*: que Emilio Castelar el 1869 abolís el fur religiós i la nunciatura. Segons Alcover, no va ser Castelar qui va dur a terme aquestes accions, es van dur a terme quan va esclatar la Revolució de Setembre de 1868 mentre que Castelar no va esdevenir president de la República fins al 1873.
- > “*El Ideal* cremat. ¡Ay 500 pts pes vaguistes calatravins.” *El Ideal* critica que l’ajuntament de Palma es negués a concedir un subsidi de 500 pessetes als vaguistes del barri palmès de La Calatrava a fi d’alleugerir la seva situació. Alcover argumenta que no és just que l’Ajuntament pagui als que no fan feina perquè no en volen fer.
- > “Sa casa de ses sirventes de Jesús”. Un regidor socialista, Roca, i un de republicà, Quijada, de Palma es van queixar que l’Ajuntament havia donat 500 pessetes per comprar una casa perquè les monges Serventes de Jesús poguessin tenir més espai. Alcover diu que hi va haver una subscripció popular en què molta gent va col·laborar. L’Ajuntament hi va fer una aportació més, de 500 pessetes. Alcover ho justifica dient que es cuiden de malalts i que fan un gran servei a la comunitat.
- > “¿Qui ha feta gran l’Espanya?” J. Palma escrivia a *El Ideal* que Espanya ha perdut el seu vast imperi i el seu prestigi internacional. Alcover li contesta que tant l’imperi com el prestigi el conqueriren monarques catòlics amb l’ajuda dels ordes religiosos. A partir del XIX, a causa de la maçoneria i les idees revolucionàries, es començaren a alçar les colònies i començà el declivi.
- > “Ah mentider”. J. Palma a *El ideal* diu que el clericalisme té molta força a Espanya, fins al punt que es tanquen fàbriques i s’hi instal·len convents. Alcover li’n demana un exemple.
- > “Una altra mentida”. J. Palma diu a *El Ideal* que l’Estat va eximir els frares i els novicis d’anar a les guerres colonials, fet que omplí els convents. Alcover ho nega dient que, segons el Concordat de 1851, just els frares que instrueixen, són missioners o cuiden malalts estan exempts del servei militar.

- > “La mel no’s feta per la boca de certa gent”. Canta-claro critica a *El Ideal* que Manuel Sales Sureda hagi promès als obrers de la seva refinèria de petroli un augment de sou i un habitatge perhom al costat de la fàbrica. Ho critica argumentant que és una manera de tenir els obrers controlats, a prop de la refinèria per si hi ha problemes. A més, s’assegura que el votaran i els podrà vendre combustible fàcilment. D’aquesta manera, recuperarà els diners que té previst destinar a l’augment dels salaris. Alcover li respon que és un acte d’altruisme que s’hauria de lloar. D’altra banda, celebra que l’òrgan socialista, *El Obrero Balear*, a diferència d’*El Ideal* elogiï la iniciativa de Sales.
- > “Aquesta es vera?” *El Ideal* publica que l’article sobre el que passava a Pollença havia estat un èxit. Alcover ho posa en dubte.
- > “¿Qui es es fracassat?” *El Obrero Balear* diu que Andreu Pont ha fracassat. Alcover no ho entén perquè ha estat cridat pel bisbe de Barcelona per fer de ponent en unes jornades de formació.
- > “¿Tan-metex?” *El Obrero Balear* publica que en les pròximes eleccions alemanyes els socialistes passaran de 40 a 200 diputats i faran caure Guillem II. Alcover se’n burla i expressa la seva admiració pel kàiser.
- > “S’atentat contra En La Cierva”. Recentment, un anarquista, Sanmillán, va intentar atemptar contra de la Cierva, però va ser detingut. Alcover culpa els republicans i els socialistes de l’augment de la violència per raons ideològiques.
- > “A n-es republicanetxos de Sóller”. Alcover diu que a Sóller un grup de republicans vol combatre En Revenjoli. El canonge els repta.
- > “Tabac per N’Ozones”. Alcover afirma que volia contestar un article que Ozones ha publicat a *Sóller*, però no li ha cabut la resposta i ho deixa per a la setmana vinent.

Número 223 17.12.1910

CEBES

- > “Es lerroxisme i es trabayadors”. A *El Progreso* de Barcelona, òrgan lerroxista, surt que el Partit Radical mai s’ha dedicat a instruir la seva gent. Alcover ho aprofita per carregar contra els lerroxistes.
- > Per n’Ozones de Sóller
 - “Aquest castellà, Sr. Ozones!” Alcover critica alguns errors gramaticals i lèxics que ha comès Ozones a *Sóller*.
 - “¿Ay fora lleis fundades en dogmes?” Ozones havia dit que l’Estat hauria d’executar lleis que no es basin en dogmes religiosos. Alcover li ho rebut dient que cal que es basin en lleis religioses perquè són les que deriven de Déu. D’altra manera, es crearien lleis injustes.
 - “¿Que es axó de respectarse uns ab altres?” Ozones havia afirmat que les relacions entre els països havien de partir del respecte. Alcover es burla del polític socialista tot afirmant que

Ozones demana als altres el que els seus correigionaris revolucionaris no van fer durant la Setmana Tràgica.

- “De Emilianetxo nostro”. Alcover critica un discurs d’Emiliano Iglesias a les Corts i publicat per *La Justicia*, en què aquest critica que l’Estat destini diners a culte i clergat, ja que tot el que se’ls va expropiar no ha de ser retornat perquè l’Església ho havia robat. Alcover diu que amb la mateixa lògica es podria dir que tot el que tenen els lerroxistes és robat i, per tant, cal desposseir-los-en.
- “Falsos testimonis que posa n’Emilianetxo”. Alcover rebutja punt per punt el discurs d’Emiliano Iglesias publicat a *La Justicia*:
 - “Falsos testimonis que posa n’Emilianetxo. En Mendizabal no ho va fer per tal cosa”. Emiliano Iglesias sosté que Mendizábal va fer confiscar béns a l’Església perquè durant anys els clergues havien dedicat les donacions i delmes dels fidels a ells mateixos i no a servir els necessitats. Alcover ho nega: Mendizábal va confiscar i va vendre propietats per tal de crear tot un estrat social fidel als liberals.
 - “Falsos testimonis que posa n’Emilianetxo. ¡Ah gran mentider!” Emiliano Iglesias sosté al discurs a les Corts que els clergues no van destinar els diners que recollien de delmes i donacions a construir hospitals, hospicis, escoles, etc. Alcover respon que arreu d’Espanya fa més de 1000 anys que els clergues dediquen diners a ajudar els necessitats.
 - “Falsos testimonis que posa n’Emilianetxo. Lo des deumes”. Emiliano Iglesias apunta com un dels principals arguments per a la desamortització el fet que els delmes no es dedicaven a obres piadoses. Alcover li ho nega dient que era una ordre estricta dins l’Església dedicar els delmes a obres piadoses i a manteniment i construcció de temples. Admet que sempre hi ha hagut clergues corruptes, com hi ha persones corruptes en tots els camps de la vida. Amb tot, encara que fos cert el que diu Iglesias, no és just desposseir capellans i convents del seu patrimoni, ja que així els impedeixen mantenir-se. El que hauria estat just hauria estat llevar-los la part corresponent als delmes, però no tot el patrimoni.
 - “Falsos testimonis que posa n’Emilianetxo. Lo de ses donacions”. Emiliano Iglesias va dir que fins a començament del segle XIX en les escriptures de donació de béns per part de fidels hi constava que la donació havia de servir per al culte, per al clergat i per als peregrins. Alcover ho nega i li’ndemana evidències.
 - “Falsos testimonis que posa n’Emilianetxo. Mentides de n’Emilianetxo a forfolons”. Emiliano Iglesias va dir que com que l’Església no complia amb les seves obligacions d’afavorir els desvalguts, l’Estat va haver de confiscar-los les propietats. I d’aleshores ençà, l’Estat ha assumit la creació d’escoles, hospicis, hospitals, etc. Alcover diu que no és veritat que l’Església no complís el seu deure ni és veritat que l’Estat hagi assumit allò que els clergues no feien. El canonge assegura que actualment qui es dedica als pobres són l’Església, els ajuntaments i les diputacions però no l’Estat.
 - “Falsos testimonis que posa n’Emilianetxo. Prou que vos creym”. No entra en polèmica. E. Iglesias va dir que els republicans respecten totes les creences però que si ells entrassin

sotmetrien l'Església a l'Estat. Alcover diu que no tan sols això passaria sinó que hi hauria atrocitats com en la Setmana Tràgica, que és una mostra del respecte per les creences d'altri.

- “S’atentat contra En La Cierva i es lerrouxistes”. Alcover lamenta que hi hagi líders polítics de l’esquerra que diguin l’atemptat contra de la Cierva va ser una farsa per fer-li guanyar popularitat. Alcover recorda que això mateix es va dir després de l’atemptat d’Hostafranchs contra Francesc Cambó.
- “¿Que sabeu vos d’ensafranar?” A *La Justicia* es va dir que una tercera part dels diners que els fidels dipositen dins la Capsa de la Mare de Déu de Gràcia, a Lluçmajor, han de ser per a l’Ajuntament. Alcover diu que en cap cas aquells doblers poden ser per a ningú més que per a la Mare de Déu de Gràcia.
- “Un aplec republicà a Andratx”. A *El Ideal* del 3 de desembre es diu que en l’aplec d’Andratx un orador anomenat J. A. va criticar que el senyor de Son Fortuny volgués fer venir frares a Andratx. J. A. diu que els frares seran benvinguts si venen a conrar o a treballar la terra. Amb això diu implícitament que els frares tenen una vida regalada. Alcover, en canvi, celebra la idea perquè està convençut que els frares faran una bona tasca al poble i que treballaran de valent.
- “Doys i bajanades”. *El Obrero Balear* ataca mossèn Andreu Pont (Petitoy) per haver assistit a la Setmana Social de Barcelona com a ponent. Alcover afirma que si el critiquen tant és perquè Pont els fa mal.

El Obrero Balear també lamenta que el catolicisme amb tants d’anys d’existència no hagi aconseguit la pau entre les persones sinó tot el contrari. Alcover li ho rebut dient que el catolicisme ha posat ordre i justícia al món i que abans del catolicisme regnava el caos i l’esclavatge.

- “Es fals companys socialistes”. *El Obrero Balear* diu que fins i tot molts de fidels maleeixen els frares i monges perquè amb les seves indústries i explotacions els lleven el pa. Alcover diu que és absurd perquè els frares i monges no tenen negocis.
- “Gran victòria”. Alcover es mofa dels vaguistes de la metal·lúrgia a Barcelona, que han desconvocat la vaga sense assolir els seus objectius. Vaticina que la vaga dels calatravins seguirà el mateix camí.
- “Es lerrouxistes i es consum”. Alcover critica que els lerrouxistes de Manacor estan contra l’impost del consum, però, en canvi, a Barcelona, on governen, l’han apujat.
- “S’assemblea de s’ensenyansa”. Alcover explica que el Govern ha convocat mestres i societats d’ensenyament a una assemblea a Madrid per tal de posar idees en comú a fi de renovar l’educació a Espanya. Molts pensaven que els catòlics no s’hi apuntarien però s’hi han apuntat en massa per aconseguir que l’educació no sigui laica.

Número 224 31.12.1910

ESCARPIDA

➤ “Ja hi anau calçat per aygo!” *El Obrero Balear* havia dit el 17.12.1910 que mentre a Espanya no hi hagués un canvi de règim continuarien les explotacions i les injustícies. Alcover diu que els socialistes són els primers que exploten els treballadors que volen fer feina i no se sumen a les vagues. També acusa Briand, president socialista de França, d’explotador. Afirmar que l’explotació sempre ha existit i que l’únic que la pot combatre és el catolicisme i el temor a Déu.

➤ “Mentides i calúmnies a bolics”. *El Obrero Balear* torna a treure el cas d’un capellà de Madrid que no va voler admetre una persona en un hospici i aquest va morir de fam. Alcover li contesta que no el va admetre perquè la institució no permet acollir malalts, que han d’anar als hospitals.

El Obrero Balear també parla d’una casa de monges de Barcelona que no va auxiliar una nena petita i també va morir de fam. Alcover en demana proves, que doni el nom de la casa.

El mateix periòdic diu que l’arquebisbe de Toledo rep 74.000 pessetes anuals. Alcover ho nega i demana que digui en quin pressupost surt aquesta dada.

➤ “Sa vaga des calatravins”. *El Obrero Balear* afirma que la vaga dels treballadors del barri de la Calatrava és un èxit. Alcover diu que no és veritat i que sap de bona tinta que han vingut altres treballadors a suplir els vaguistes i que molts d’aquests han hagut de cercar altres ocupacions i que lamenten haver iniciat la vaga.

➤ “Re cent nius de Mestre Biel”. *El Ideal* publica una conferència de Gabriel Alomar a Barcelona en què es declarava antiproteccionista en economia perquè ser proteccionista és ser antieuropeista. Alcover li contesta que ser antiproteccionista és no pensar en els industrials i pagesos espanyols i que tot Europa és proteccionista, fins i tot Anglaterra.

➤ “Lo que hi deym noltros!” Alcover respon una pregunta d’*El Ideal*: “Què diu en Revenjoli sobre els aiguats que Déu, creador dels reius, ens envia de tant en tant?”. Alcover tan sols respon que si *El Ideal* fos respectuós amb Déu no caldria dir res.

➤ “In-Justicia i lo de ses aygos de Barcelona”. Jiménez Moya a *La Justicia* defensa la postura dels lerroxistes en l’escàndol de les aigües de Barcelona. Alcover diu que si fins i tot Azcárate i Pablo Iglesias han manifestat que les explicacions dels lerroxistes sobre aquest afer no els han convençut, alguna cosa han fet malament els lerroxistes.

➤ “Es net i es brut d’axó de ses aygos de Barcelona”. L’Ajuntament de Barcelona, governat per lerroxistes, va treure a concurs el projecte de dur aigües a Barcelona. Es van donar tan sols dos mesos de termini per presentar projectes. El van guanyar Gonçal Rivas, i Saus. Tota l’oposició del consistori va protestar. També ho van fer Azcárate i Pablo Iglesias a les Corts. Alcover en va fer una anàlisi detallada. Es queixa de l’elevat preu de la concessió a aquestes companyies, de les escasses garanties que aquestes donen en cas que la concessió no es dugui a terme o no es doni el servei acordat i que l’Ajuntament avanci una quantitat tan gran de doblers sense haver ni començat les obres. A més, Alcover afegeix que Rivas està acusat de diversos casos d’estafa.

- “Poca alatxa republicana portuguesa”. El nou govern republicà portuguès ha lliurat a la justícia els ministres de la monarquia. Els tribunals han sobresegit la causa. El govern ha enviat els jutges a Nova Goa. Aquest article està adreçat a *El Ideal*.
- “Tirania i despotisme socialista”. Alcover comenta que un òrgan consultiu de l'Estat, l'Institut de Reforma Social, ha dictaminat que les societats de resistència són un endarreriment per a la societat perquè fomenten la coacció dels treballadors que volen fer vaga.
- “Quina genoyada”. Alcover critica Jiménez Moya perquè a *La Justicia* del 17 de desembre va dir que Sant Pere va excomunicar Simó el Mag, emperador de Roma. Alcover diu que a Jiménez Moya li falten molts de coneixements sobre història.
- “Que sabeu vos de simonia”. Alcover aclareix a Jiménez Moya que simonia no és que l'Estat mantingui els clergues; és comprar amb béns materials béns espirituals. Alcover defensa que l'Estat pagui un salari als clergues a causa del deute que hi té d'ençà de les desamortitzacions.

Número 226 7.01.1911

SIMADES

- “Així es fácil calumniar”. *El Obrero Balear* diu que un capellà de Saragossa ha comès un atemptat i que, per tant, és millor romandre lluny dels clergues. Alcover li'n demana proves (nom del capellà, on es va produir l'atemptat, etc.). Afegeix que si algú obra malament no és lícit condemnar tot el col·lectiu.
- “Bestieses del Sr Nordau”. Nordau diu a *El Obrero Balear* que tots els éssers vius tenen les mateixes funcions orgàniques i que els professors així ho han d'ensenyar en els instituts. Alcover diu que no tots els éssers vius tenen les mateixes funcions orgàniques i compara un bolet amb un ase i una persona.

Nordau també diu que va contra les ciències exactes dir que l'home neix amb el pecat original. Alcover li demana que citi una llei científica que demostrï que no és veritat que els Éssers humans neixen amb el pecat original, la qual cosa fa que les persones estiguin inclinats a fer el mal, i que sovint s'hagi de fer un esforç per actuar correctament.

Així mateix, afirma que no és cert que certs cossos es conservin intactes després de morir. Alcover diu que això es pot comprovar mirant cossos de sants que no s'han corromput després de segles de morts.

- “¿I sa vaga des calatravins?” Alcover demana a *El Obrero Balear* per què diu res sobre la vaga dels adobadors del barri de la Calatrava ara que molts han abandonat la vaga i alguns ja han cercat altres feines. Es burla del poc èxit de la vaga.
- “Ja n'hi ha de fam!” Dia 26 de desembre de 1910 Jiménez Moya va fer un discurs. *La Justicia* n'informa:
 - Lerroux té virtuts de profeta. Alcover se'n riu.

- Ataca republicans com Azcárate, Muro, Coromines, etc. i els republicans catalanistes. Alcover ho aprofita per insistir en la desunió entre republicans.
- Els lerrouxistes moralitzarien l'Ajuntament de Barcelona.
- Els catalanistes haurien d'agitar l'opinió pública de Barcelona i no el Congrés dels Diputats.
- Barcelona està a favor de la majoria lerrouxista que governa l'Ajuntament. Alcover ho nega apel·lant a les múltiples mobilitzacions contra els lerrouxistes.
- Ataca amb virulència Azcárate perquè aquest va criticar les concessions per dur les aigües a Barcelona.

Alcover acusa els lerrouxistes d'atacar tots els que els fan la contrària i els demana si això és la llibertat d'expressió que ells proposen.

- “Uey, Mestre Biel!” Segons *El Ideal*, Alomar va dir al teatre Circ Barcelonès que ell no demanava respecte per les seves idees, el que demanava era debat i controvèrsia. Alcover diu que des del mes d'agost de 1910 n'hi mou, de debat, però que Alomar no li contesta mai.
- “Altre pic, Sr Champsaur”. Dia 10.09.1910 Champsaur, catedràtic de Monti-Sion, va publicar a *El Ideal* l'article “Ideas agresivas”. Hi diu que les grans idees només poden arribar a través de les revolucions, amb tot el que impliquen (violència, mort, etc.). Alcover li ho nega dient que les idees del cristianisme s'han estès sense cap revolució i d'una manera pacífica.
- “Sa moral lerrouxista”. Jiménez Moya, en un aplec republicà a Manacor durant el mes de novembre passat, va apel·lar a la moral lerrouxista. Alcover parla d'un presumpte cas de corrupció de Lerroux, en què suposadament es va embutxacar 800 pessetes per als vaguistes dels alts forns de Bilbao.
- “En Lerroux passat per la vaqueta”. Alcover comenta que recentment a Madrid s'ha fet un aplec socialista en què es va lloar el paper de Pablo Iglesias i Azcárate. En canvi, s'hi van denunciar-les irregularitats dels lerrouxistes en l'afer de les aigües de Barcelona.
- “Com entenen sa llibertat ets anticlericals”. Alcover es fa ressò d'un conflicte que va tenir lloc a la Sagrada Família de Barcelona quan els fidels entraven al temple. Un home va esqueixar uns fulls que repartien uns anticlericals. Arran d'això hi va haver una baralla i els anticlericals van treure armes de foc i ganivets.
- “Infàmies i arrieses de N'Ad sum”. A *El Ideal* del 31 de desembre es publicava un article d'Ad sum titulat “Filosofía de la Historia”. Primer de tot, Alcover es demana qui és Ad sum. Sospita que és Champsaur mateix o un correigionari seu, o tal vegada algun republicà de Sóller, ofès pels recents atacs d'En Revenjoli. Alcover li contesta per apartats:
 - “¿Que es axó d'Ad sum?” Es queixa que qui escriu l'article no sap gaire llatí perquè el pseudònim hauria d'escriure's en un sol mot, adsum (som aquí).
 - “¿Ca, homo!” Ad sum havia dit que si l'emperador Constantí no s'hagués convertit al cristianisme, aquest hauria mort a mans dels seus perseguidors. Alcover li contesta que feia

300 anys que el cristianisme tenia perseguidors i que no havia mort i que encara en té i no ha mort.

- “¿Quin mal ha fet es cristianisme?” Ad sum diu a *El Ideal* que si abans de la conversió de Constantí, haguessin acabat amb el cristianisme, s’hauria evitat tot el mal que aquesta religió ha fet posteriorment. Alcover titlla aquest argument de blasfèmia i demana quin mal ha fet el cristianisme.
- “¡Explicau-vos una mica més!” Ad sum critica a *El Ideal* que Constantí va prendre béns de l’antiga religió romana i els va donar a l’Església. Alcover justifica Constantí dient que ell era el cappare de la religió romana i, per tant, podia disposar com volgués dels seus béns. A més, a part d’ell, la major part de la població ja s’havia fet cristiana i els antics temples havien caigut en desús. Alcover també hi veu, en la decisió de Constantí, una manera de rescabalar el cristianisme per 300 anys d’abusos.
- “¿Que deys com vos confessau?” Ad sum diu a *El Ideal* que el cristianisme va passar d’oprimir a opressor després de la conversió de Constantí. Alcover ho nega, demana a Ad sum que li demostrï quan el cristianisme ha estat opressor. Concedeix que l’Església com a mare dels seus fidels té l’obligació de castigar-los si no fan les coses bé.

Número 227 14.01.1911

CLOSCADES

- “Sa mort de n’Enric IV de Franceso”. *La Justicia*, uns mesos enrere (no es concreta quan) va dir que els jesuïtes van fer que Francesc Ravailac matés el rei Enric IV de França. Alcover admet que el tiranicidi era acceptat entre els catòlics i els protestants, i que fins al segle XVII no va ser rebutjat formalment per l’Església. Considera, però, una hipocresia que sigui Jiménez Moya a través de *La Justicia* qui acusi els jesuïtes d’instar Ravailac a cometre aquell crim i no condemni la defensa que va fer Pablo Iglesias del tiranicidi, referint-se a Maura.
- “Fixat’hi jo poble!” Alcover explica que l’Acció Social Popular de Barcelona ha publicat mitjançant dades extretes d’un document oficial del govern els beneficis que el clergat aporta a Espanya. Diu que els religiosos eduquen mils d’alumnes de franc i que atenen també milers de malalts.
- “Qui son es canalles”. *El Obrero Balear* diu que els capellans consideren canalles les persones més pobres de la societat. Alcover respon que, de canalles, n’hi ha en tots els estrats socials. Afirmar que *El Obrero Balear* calumnia els capellans.
- “Es gran porc d’En Zola”. *El Obrero Balear* es fa ressò de les paraules de Zola, el qual va escriure que l’Església en proclamar “Benaurets els pobres d’esperit” condemnava moltes persones des de fa segles a la servitud i a l’esclavitud. Alcover diu que Zola no va interpretar bé les paraules i que “pobres d’esperit” no és una defensa de la pobresa sinó de la necessitat de no fer dels diners un bé suprem.
- “¿I sa república de Portugal?” Alcover es demana per què els periòdics d’esquerres ja no parlen dels revolucionaris portuguesos. Explica que a Portugal l’adveniment de la república no ha estat cap

solució i que continuen els problemes del país. Afegeix que si les persones que hi ha a darrere un govern no són bones, tant se val si és república o monarquia, perquè serà un fracàs.

- “En Lerroux cap avall”. D’ençà de l’afer de les aigües de Barcelona, el lerrouxisme va a la baixa, excepte a Barcelona, on té el seu feu. Els discursos a les Corts de Carner i Ventosa han suposat un punt d’inflexió. Alcover se sorprèn que a *La Justicia* encara defensin Lerroux.
- “Mala fe”. Alcover lamenta que Jiménez Moya digui a *La Justicia* que poca gent va anar a rebre Ventosa quan va tornar a Barcelona després de destapar l’afer de les aigües de Barcelona dins les Corts. Segons Jiménez Moya, això demostra el poc suport del polític dins la capital catalana. Alcover sosté que hi va anar poca gent perquè la Lliga Regionalista, a través de *La Veu de Catalunya*, va demanar als seus que no anessin a rebre’l per així evitar aldarulls amb els lerrouxistes.
- “¿En que quedam? ¿Que es blanc o es negre?” Alcover es demana per què ara *La Justicia* diu que Azcárate és un monàrquic camuflat i en canvi el mateix periòdic un any enrere lloava el polític.
- “¡Quin escàndol germanets!” Alcover es burla que a *La Justicia* es manifesti amb indignació que en els trenta anys que fa que Azcárate és diputat republicà per León hagi aconseguit diners per a la restauració d’esglésies però no n’hagi aconseguit per a la creació de cap escola laica.

BROU CONTRA N’AD SUM

- “¡Ah gran mentider!” Ad sum en l’article “Filosofía de la Historia”, publicat el 31 de desembre de 1910 a *El Ideal*, apuntava que el cristianisme s’havia convertit en àrbitre del món gràcies a enganys i mentides. Alcover li respon: 1) el cristianisme no ha estat mai àrbitre del món. Tal vegada, sí que ho és del món civilitzat però no de tot el món; 2) considera fals que el cristianisme hagi prosperat gràcies a mentides. En tot cas, Alcover demana a Ad sum que expliciti quines són aquestes mentides i enganys que han estalonat el cristianisme.
- “¡No deys paraula vera!” Ad sum, en l’article “Filosofía de la Historia”, publicat el 31 de desembre de 1910 a *El Ideal*, apuntava que el cristianisme havia fet caure reis i emperadors, que havia humiliat els grans i que havian imposat taxes per poder donar sortida a les passions pròpies. Alcover demana quins reis i emperadors s’havien fet caure. També demana de quins impostos parlava Ad sum. Admet que si els papes havien humiliat cabdills era perquè que ho mereixien.
- “¿Que es axò d’esterminis?” Ad sum, en l’article “Filosofía de la Historia”, publicat el 31 de desembre de 1910 a *El Ideal*, afirmava que l’Església havia intentat l’extermini dels saxons, dels llombards i d’altres pobles que s’oposaven a la seva autoritat. Alcover respon que és completament falsa aquesta acusació i que l’únic que va intentar l’Església va ser cristianitzar els pobles gentils però mai va voler exterminar-los. En tot cas, demana a Ad sum que n’aporti casos concrets.
- “¿Qu’es axò de ses Creuades?” Ad sum en l’article “Filosofía de la Historia”, publicat el 31 de desembre de 1910 a *El Ideal*, afirmava que les creuades haurien de ser motiu de vergonya per als cristians. Alcover li respon que els cristians es van veure obligats a organitzar les croades perquè els musulmans del nord d’Àfrica insistien en la pirateria i en els atacs a les costes cristianes del sud d’Europa.

Número 228 21.01.1911

VERDANC

- “Carreranys de mentides”. Mentida 1. *La Justicia* publica que els diners que l'Estat destina als Seminaris van a parar als prelats. Alcover ho nega.
- “Carreranys de mentides”. Mentida 2. Jiménez Moya diu que l'Estat paga palaus i cases de camp a bisbes. Alcover admet que al bisbe de Vic i a algun altre se li paga el lloguer del palau episcopal en què viu, però això és degut al fet que el lloc on vivia abans va ser utilitzat per l'Estat.
- “Carreranys de mentides”. Mentida 3. Jiménez Moya a *La Justicia* diu que s'han de comprar amb diners en efectiu les gràcies que Sant Pau es negà a donar a Simó el Mag. Alcover ho nega.
- “Carreranys de mentides”. Mentida 4. Jiménez Moya diu que la reina Isabel I, mitjançant el Concordat amb la Santa Seu, es va comprometre a donar 50 milions de pessetes cada any al Papa. Alcover ho nega i li demana que ho demostrï.
- “Carreranys de mentides”. Mentida 5. Jiménez Moya diu que als bisbes els canvien sovint de Seu. Alcover ho nega i posa com a exemples els bisbes de les diòcesis catalanes i els darrers bisbes mallorquins.
- “Carreranys de mentides”. Mentida 6. Jiménez Moya diu que quan mor un bisbe la vacant dura molt de temps. Alcover ho nega posant com a exemple la celeritat amb què els dos darrers bisbes de Mallorca que moriren van ser reemplaçats.
- “Carreranys de mentides”. Mentida 7. Jiménez Moya critica que els diners que es perceben mentre hi ha una vacant es reparteixin entre els seminaris i el nou bisbe. Alcover ho justifica dient que els catedràtics de seminari tenen un sou molt baix i que és just que temporalment tinguin aquest increment de sou. Afegeix que els bisbes, quan entren nous, tenen moltes despeses derivades del nou càrrec; per tant, és lògic també que percebin temporalment aquest augment.
- “Carreranys de mentides”. Mentida 8. Jiménez Moya diu que a Calahorra fa disset anys que no hi ha bisbe. Alcover ho nega dient que n'hi ha hagut al llarg d'aquests anys, i que només hi ha hagut interrupcions degudes a trasllats o defuncions.
- “Carreranys de mentides”. Mentida 9. Jiménez Moya diu que l'Estat dedica deu milions de pessetes a dignitats eclesiàstiques, a canongies, parròquies i a beneficis vacants. Alcover diu que tal quantitat és falsa i que el que es recapta mentre hi ha places vacants es destina a despeses diverses, com ara arreglar teulades. Aquesta pràctica s'adiu amb el que es va comprometre en el Concordat amb la Santa Seu.
- “Carreranys de mentides”. Mentida 10. Jiménez Moya afirma que els bisbes reben 590 milions de pessetes gràcies a les assignacions de diners a les places vacants. Alcover ho nega.

- “Carreranys de mentides”. Mentida 11. Jiménez Moya diu que els diners que dedica l’Estat per a dignitats estan en mans dels bisbes. Alcover afirma que és fals, que és el Govern que destina una partida a cada dignitat.
- “Carreranys de mentides”. Mentida 12. Jiménez Moya diu que el bisbe no convoca oposicions a rector de parròquia perquè així es queda amb l’assignació dedicada a rectors. Alcover ho nega i, indignat, repta Jiménez Moya a demostrar que tal afirmació sigui certa anant a l’entitat bancària on hi ha dipositats els diners de la diòcesi de Mallorca. En cas que els números no quadrin i, efectivament, el bisbe es quedi la part assignada a rectors, Jiménez Moya guanyarà les messions: 500 pessetes.
- “En Lerroux que hu dona a ses comes”. Lerroux, en un aplec a Bilbao, va criticar que els socialistes no havien fet res per a la classe obrera. Un grup de socialistes el va contradir i el va reptar a una trobada pública a Bilbao mateix per parlar-ne. Lerroux s’hi va negar.
- “¡S’ase deya a-nes porc: oreyut!” Alcover explica que Soriano, republicà de València, critica Lerroux. Alcover es demana quin dels dos ha comès més barbaritats.
- “Es fandango de Portugal”. Alcover conta que les successives vagues que hi ha a Portugal fan que la república comenci a ser percebuda com un fracàs.

QUATRE ESTOCADES A N’AD SUM

- “Quatre estocades a n’Ad sum. ¡Proves, homo!” Alcover demana a Ad sum que si l’acusa de mentider, hauria de demostrar-ho.
- “Quatre estocades a n’Ad sum. I N’Ad sum, ¿qui és?” Alcover es demana qui s’amaga darrere aquest pseudònim i insinua que és una persona que es va intentar suïcidar, que no va acabar la llicenciatura i que va perdre molts de diners a França.
- “Quatre estocades a n’Ad sum. Vos cou, eh?” Ad sum diu que Alcover anomena Ferrer i Guàrdia ‘capità de lladres, incendiari i assassins’ perquè era anticlerical. Alcover s’hi reafirma i recorda que la policia va trobar al Mas Germinal de Ferrer evidències per condemnar-lo. Afegeix que el seu objectiu era matar tots els militars, la família reial i els clergues.
- “Quatre estocades a n’Ad sum. Rays de mentides”. Alcover acusa Ad sum de mentir: els cristians feien matar jueus i heretges per apoderar-se dels seus béns.

Alcover també retreu a Ad sum que consideri que assaltar convents i parròquies durant la Setmana Tràgica no sigui punible.

- “Quatre estocades a n’Ad sum ¿Què volia en Ferrer ab s’Escola Moderna?” Ad sum diu que Ferrer, amb l’Escola Moderna, pretenia il·lustrar la classe treballadora. Alcover ho nega fent referència a una carta que va escriure Ferrer, en què diu que l’important no és ensenyar als obrers sinó preparar-los per destruir la societat.
- “Quatre estocades a n’Ad sum ¿l ja no teniu altra hipoteca?” Ad sum denuncia irregularitats en el procés contra Ferrer i Guàrdia. Alcover ho nega dient que són excuses i que els seus defensors no van dir res fins que el pedagog va ser mort.

- “Quatre estocades a n’Ad sum ¿No voleu brou? Idò set escudelles”. Alcover reitera l’afirmació sobre Ferrer que havia indignat Ad sum, ‘capità de lladres...’ Afegeix que havia viscut d’una manera promíscua, fet que justifica que els republicans el defensin.
- “Quatre estocades a n’Ad sum. Fou l’Església que abolí de rel s’esclavitud”. Alcover diu a Ad sum que, abans que Castelar abolís l’esclavitud a Cuba i Puerto Rico, l’Església ja feia segles que l’havia condemnada i havia decretat l’excomunió per a qui traficqués amb esclaus.
- “Quatre estocades a n’Ad sum ¿Què son ses escoles layques?” Ad sum havia dit que Alcover no coneixia les escoles laiques. Alcover li repon que són escoles en què no s’ensenya la llei de Déu i les persones s’hi eduquen sense el fre que suposa el temor a Déu.
- “Quatre estocades a n’Ad sum ¿Voleu no dir bestieses, Sr Ad sum?” Ad sum havia dit que el progrés implicava procrear molt, ja que així se superaria en nombre als clergues, que no tenen fills. Alcover ho troba absurd i diu que l’Església no són només els clergues sinó que són tots els cristians.
- “Quatre estocades a n’Ad sum ¡Cap com aquesta!” Alcover es burla perquè Ad sum diu que és l’Esperit Infinit que li permet fer profecies.
- “Quatre estocades a n’Ad sum. Pero ¿que son tantes barbaritats?” Ad sum diu que l’Església ha anatematitzat els avenços moderns. Admet que l’Església condemnà punts de Jordano Bruno i de Campanella, però nega que l’Església anés mai contra la ciència.

Ad sum també retreu a Alcover que l’Estat dona 40 milions de pessetes a l’Església. Alcover li ho nega dient que després dels descomptes just n’arriben 33, i que encara no són prou per compensar l’Església per les desamortitzacions.

Número 229 28.01.1911

MASSOLADA

- “Defensor d’En Rizal”. *El Ideal* diu que Rizal, líder de la sublevació filipina contra Espanya, va ser un heroi i que la condemna a mort que se li aplicà fou un assassinat legal, un crim. Alcover no hi està d’acord i diu que Rizal va ser condemnat per traïdor i per sublevació militar. Acusa *El Ideal* d’anar contra els interessos d’Espanya.
- “Es mestres de ses escoles radicals de Barcelona”. Alcover informa que un grup de mestres de Barcelona ha publicat un manifest en què exposen les condicions de les escoles vinculades als centres lerrouxistes: els alumnes hi estan acaramullats, amb el que paguen els pares se sostenen el casino i les despeses de llum, i les mestres cobren un sou exigü.
- “¡Ah grans mentiders!” *El Obrero Balear* insisteix que el que succeí al convent de Santa Isabel de Gràcia va ser un escàndol. Alcover reitera que ja està tot aclarit i que no va haver-hi abusos.

El Obrero Balear diu també que mossèn Camps de Barcelona va fugir amb una noia després de robar 2000 pessetes. Alcover diu que és fals i que aquella noia va fugir amb un noi. Ara és custodiada en un convent per intentar casar-la amb aquell noi.

El Obrero Balear també insisteix en el cas del capellà de Madrid que va negar l'entrada dins l'hospici a un malalt i aquest poc després va morir. Alcover recorda que el capellà tan sols seguia el reglament.

També s'esmenten al periòdic socialista altres clergues que han comès irregularitats. Alcover no s'estén a contestar. Simplement diu que són calúmnies.

- “¡Ah gran porc!” Alcover es queixa que *El Obrero Balear* torna a posar com a referent Zola i la seva interpretació de “Benaürats els pobres d'esperit”.
- “¡Bon repòs i bon remey a D. Antoni Rabassa!” Alcover lamenta la mort del republicà Antoni Rabassa. El presenta com un exemple de republicà i catòlic, que fins i tot a *El Ideal* el consideren com a tal. Alcover manifesta que voldria que tots els republicans fossin com Rabassa. Si fos així, afirma que no hauria d'atacar-los tant.
- “¿Voleu no dir ximpleses?” Alcover lamenta que *El Ideal* hagi publicat un article de Benavente, “Paternidad”, en què s'explica el disgust que té un pare perquè la seva dona ha educat els fills com a cristians.
- “¡De Pauet nostro!” *El Ideal* diu que als conservadors els molesta molt que es discuteixi a les Corts el procés contra Ferrer i Guàrdia. Alcover diu que no és cert, ans el contrari: els agrada perquè així queda en evidència la malícia de Ferrer. De fet, va ser de la Cierva qui va demanar que es publicés el procés.
- “¿Ay a n-es morts deixar-los en pau?” Alcover respon a *El Ideal* que deixarà de parlar de Ferrer quan els republicans deixin de presentar-lo com un ídol.
- “¡Quins hipòcrites!” Alcover diu que a *La Justicia* del 14 de gener va sortir el manifest que Lerroix i els seus diputats havien escrit per comunicar que abandonaven la Conjunció Republicana-Socialista. Alcover s'indigna de veure que Lerroix i els seus no mostren gens de penediment per l'afer de les aigües de Barcelona.
- “¡Quina mènà!” Alcover explica que Lerroix va dir en un discurs a València el dia de Cap d'Any que si el Rei tornava a cridar Maura i de la Cierva per formar govern, ell i els seus organitzarien una revolució per tal d'evitar-ho. Alcover se'n burla dient que Lerroix és bo per moure les masses, però no ho és per anar al capdavant, tal com es va demostrar durant la Setmana Tràgica.
- “¡Més carreranyes de mentides i calúmnies!” *La Justicia* de dia 14 i 21 de gener de 1911 acusa els bisbes espanyols de cometre múltiples irregularitats emparant-se en el Concordat amb la Santa Seu. Una d'aquestes irregularitats l'atribueix al doctor Guisasola, que quan era bisbe de Burgo de Osma feia anar rectors a parròquies rurals de franc i feia falsificar firmes de sacerdots. Alcover no ho creu. Diu que ha escrit a Osma per demanar-li'n aclariments i que en tenir-ne les publicarà.

També diu *La Justicia* que l'Estat ja ha indemnitzat l'Església pels béns que li va confiscar. Alcover diu que les indemnitzacions rebudes per part de l'Estat són encara molt minses.

- “Més embuys contra monjes”. Jiménez Moya publica a *La Justicia* que les monges d'Éibar maltracten els malalts que tenen a l'hospital. Alcover ho posa en dubte i també es compromet a escriure a Éibar per aclarir-ho.
- “En Jiménez Moya contra Petra”. Alcover explica que Jiménez Moya i els seus van anar a Petra per celebrar-hi un aplec i que van ser escridassats a l'entrada al poble.
- “¡Alerta petrers!” Alcover adverteix a la gent de Petra que Jiménez Moya és perillós i els recorda l'enfilall d'atrocitats que ha provocat.

MÉS ESTOCADES A N'AD SUM

- “¿Perseguits es de Marroc i es d'Aràbia?” Ad sum, el 31 de desembre de 1910, va escriure a *El Ideal* que el cristianisme havia perseguit i matat milers de persones al Marroc i a Aràbia. Alcover argumenta que allò que feien els cristians era protegir-se dels pirates que venien del nord d'Àfrica per saquejar les terres cristianes i dur-se'n captius.
- “¿Que es axó des jueus?” Ad sum a *El Ideal* va afirmar que els cristians havien matat sovint jueus i s'havien apoderat dels seus béns. Alcover diu que quan això passava s'havia fet contradient les lleis cristianes; per tant, no se'n pot acusar el cristianisme.
- “¿L'Inquisició?” Ad sum havia criticat la Inquisició a *El Ideal*. Alcover li respon que va ser un gran avenç perquè des del moment que l'heretgia va ser considerada un crim contra la divinitat i, en conseqüència, subjecta a pena de mort, es van cometre molts d'abusos perquè tribunals civils, sense coneixements de religió, jutjaven i condemnaven presumptes heretges. La Inquisició, doncs, va posar fre a aquests abusos i va ser un avenç perquè va suposar la creació de tribunals formats per especialistes en dret canònic.
- “¿N'Abelart supliciat?” Ad sum va escriure que l'Església va sotmetre a suplici el filòsof del segle XII, Abelart. Alcover ho nega i li'n demana evidències.
- “¿L'infern, el purgatori i el cel són una invenció?” Ad sum havia dit que ni l'infern, ni el purgatori ni el cel existien, que era una invenció del cristianisme. Alcover li ho nega dient que no és cap invent del cristianisme i que totes les religions en tenen.
- “¡Mentiu, Sr Ad sum!” Ad sum acusa l'Església de cometre simonia. Alcover diu que l'Església, des dels seus inicis en què va expulsar Simó el Mag, ha perseguit la simonia.
- “Ah tros de beneyt”. Ad sum acusava l'Església de perdonar qualsevol pecat. Alcover li recorda que això és un exemple de la misericòrdia de Déu i que hi ha perdó si hi ha penediment real.
- “¡Veyam, esplicauvos més!” Alcover demana a Ad sum que doni més clarícies sobre les tarifes dels papes Alexandre VI, Lleó X i Joan XXII.

Número 230 4.02.1911

PINYES

- > “Es socialisme fa hora per llego”. Alcover es burla del fracàs de la vaga de Bilbao, convocada pels socialistes.
- > “En Lerroux i els espanyols de Cuba”. Alcover es fa ressò del que publica el *Diario Español* de Cuba en relació amb la visita de Lerroux a Cuba. Segons Alcover, des del *Diario Español* el critiquen i l’acusen de covard i de cacic.
- > “Nassades d’En Sol i Ortega a n-es republicans”. Alcover diu que Sol y Ortega va afirmar que els republicans han d’unir-se i abandonar les lluites de poder entre ells si volen sobreviure dins Espanya. Alcover se’n burla perquè diu que entre els republicans no és possible l’entesa.
- > “S’Obrer Balear contra En Lerroux”. Explica que *El Obrero Balear* critica Lerroux dient que ha perdut la credibilitat davant de tothom i que els seus seguidors són uns inconscients. Alcover se’n burla.
- > “Anau errats, companys”. *El Obrero Balear* diu que dins Espanya tothom està educat seguint el model de l’escola catòlica. Alcover ho nega, afirmant que n’hi ha molts que han estat educats dins centres laics.
- > “Onze japonesos afusellats”. *El Obrero Balear* diu que l’afusellament d’onze anarquistes condemnats per intentar matar la família reial del Japó és una infàmia, un acte de mala fe. Alcover ho nega, diu que la pena de mort és el que mereixen els assassins.
- > “Germandat socialista”. Alcover es fa ressò de la vaga de carreters i carregadors que hi ha a Barcelona i del tracte que reben els esquiroles per part dels socialistes. Defensa el dret al treball.
- > “Hipocresia d’En J. Moya”. Alcover es queixa que Jiménez Moya critiqui els que van incitar els nois de Petra a escridassar-los durant la visita dels lerrouxistes al pobles però que no ataquí els que van promoure la Setmana Tràgica.
- > “¿Calúmnies a En Lerroux?” *La Justicia* es queixa de les calúmnies contra Lerroux, concretament que encara ningú no hagi rectificat l’acusació segons la qual es va apropiat 800 pessetes destinades als vaguistes de Bilbao. A *La Justicia* s’afirma que Lerroux els va tornar al seu origen: a Xerès, des d’on els hi havien enviat perquè els trametés als vaguistes de Bilbao. Alcover es demana per què no els va fer arribar mai als vaguistes.
- > “¡Quina hipoteca que deu ser!” *La Justicia* publica una carta de Miguel Celentano, capellà de Buenos Aires, adreçada a l’Arquebisbe d’allà dient-li que era apòstata del catolicisme, donant-li un seguit de raons que Alcover qualifica de “raons foradades i mentides” però no les detalla. Alcover afegeix que casos de renegats com el de Celentano no faran caure l’Església.
- > “Formalitat d’En Jiménez Moya”. Alcover denuncia que Jiménez Moya no ha posat les 500 pessetes de les missions que el mateix Alcover havia proposat per demostrar que era una calúmia que els bisbes

no posen rectors per tal de poder retenir els diners destinats a aquests càrrecs. Alcover dona per fet, doncs, que Jiménez Moya va mentir.

- “*El Ideal* tayant claus contra es mauristes”. Alcover es queixa que *El Ideal* ataqüi els mauristes en nom de la defensa de la llei i del bé públic. Alcover diu que els republicans no tenen autoritat per dejectar els mauristes perquè en ajuntaments on governen, com Barcelona o València, no fan les coses bé.
- “Mentides referents a Sineu”. *El Ideal* diu que un tal Pere Lau de Sineu li va enviar unes informacions en contra dels clergues de Sineu. Alcover posa en dubte que Pere Lau de Sineu hagi fet tal cosa, i es mostra indignat per les informacions que publica aquest periòdic, tot i que no concreta quines informacions són. Ho explica, però, en l’article que hi ha tot seguit: “Lo de sa Missió”.
- “Lo de sa Missió”. *El Ideal* havia publicat que la missió dels pares dels Sagrats Cors, encapçalada pel P. Jaume, havia estat un fracàs i que el P. Jaume només contava faules damunt la trona. Alcover s’indigna i afirma que no va ser cap fracàs i lamenta la rebuda que els frares van rebre en arribar a Sineu de part dels republicans, que els va escridassar tot just baixar del tren.
- “En dos casos de suïcidi”. *El Ideal* deïa que l’ecònom de la parròquia de Sineu era incompetent perquè en un cas de suïcidi no permetia la sepultura en el cementiri catòlic de la vila. El jutge municipal va haver-hi d’intervenir i va ordenar que el mort fos enterrat en el cementiri catòlic, l’únic del poble. Alcover recorda que l’autoritat competent del cementiri catòlic és l’eclesiàstica, no la civil.

MÉS ESTOCADES A N’AD SUM (Reprèn la resposta a l’article d’Ad sum del 31 de desembre de 1910).

- “¡Es vostro mentider!” Ad sum havia dit que l’Església havia creat els tribunals de la Inquisició per apoderar-se dels béns dels condemnats. Alcover ho nega dient que els va crear per donar més garanties als processos contra els heretges.
- “Mentides a talabaxons”. Ad sum havia dit que el cristianisme promovia l’infanticidi, l’incest, la simonia i feia matar reis que no obeïen. Alcover li ho nega i li’n demana proves, llistes de reis morts, casos concrets.
- “Lo d’ets albigesos”. Ad sum havia acusat l’Església de fer matar els albigesos. Alcover ho nega. Diu que l’Església va cridar els catòlics a defensar-se contra els heretges albigesos que saquejaven esglésies i convents i assassinaven catòlics. Els qualifica de precursors de Ferrer i Guàrdia.

Número 231 11.02.1911

CORRETJADES

- “¡Voltros sí que sou falsos!” *El Obrero Balear* es queixava que ningú més que els socialistes es preocupava dels pobres, que ells eren els únics polítics que se’n preocupaven. Alcover respon que és fals i que els únics que se n’han preocupat han estat els cristians, que van abolir l’esclavitud, etc. En canvi, els socialistes els empenyen a les vagues i als conflictes, fet que no ajuda gens els desvalguts.

- “No digueu arrieses.” *El Obrero Balear* deia que durant una processó a Cadis algú va disparar una arma de foc. En dona la culpa al “culte catòlic”. Alcover respon que el catolicisme no en té cap culpa i demana qui va disparar el tret.
- “No sigueu tan toxarruts”. *El Obrero Balear* diu que els doblers que dona l’Estat al clergat no produeix en “resultats reals” més que fam, mort i misèria; i cel, purgatori i infern en “resultats imaginaris”. Alcover respon que no és cert perquè els pobres quan tenen gana o problemes a qui acudeixen és als frares, monges o capellans, que els acullen i els donen almoïna i menjar, i no acudeixen als socialistes, els quals només els fan promeses.
- “¿I què?” *El Obrero Balear* publica que una monja d’un hospici de Viena ha comès un delicte. Alcover posa en dubte la informació d’*El Obrero Balear* perquè massa sovint ha calumniat. I, en cas que fos veritat, l’Església seria la primera a condemnar el delicte. A més, afegeix, no es pot culpar tot un col·lectiu si un membre del col·lectiu actua il·lícitament.
- “I ets humanitaris d’Europa i Amèrica ¿que estan per bèsties?” Alcover es demana per què els països occidentals no s’indignen per l’afusellament dels anarquistes japonesos que volien assassinar la família imperial de la mateixa manera que es van indignar quan es va afusellar Ferrer i Guàrdia.
- “Pobret. Ara tothom el calumnia”. Alcover es burla que Jiménez Moya escrigui a *La Justicia* que periòdics de Bèlgica, Suïssa, França i Alemanya critiquin Lerroux. Alcover ho troba normalíssim.
- “Senyora In-justicia. Lo d’Osma”. *Justicia*, el 14 de gener de 1910, havia dit que el doctor Guisasola havia comès una sèrie d’irregularitats quan era bisbe d’Osma (falsificació de firmes, etc.). Alcover diu que ha rebut resposta a la seva petició d’evidències sobre la qüestió. Explica que Pey-Ordeix, a qui Guisasola havia cessat com a administrador del Seminari, i Leocadio Latorre Chamarro, expulsat del Seminari per mala conducta abans de ser ordenat prevere, es van voler venjar de Guisasola i van posar una denúncia contra ell per estafador de l’Estat i lladre de l’Església. Guisasola va declarar al jutjat de Burgo de Osma i el cas va ser sobresegut. Alcover recorda la trajectòria de Pey-Ordeix (de l’integrisme al matrimoni civil a França).
- “S’aniversari de sa República Espanyola”. Alcover es demana sorprès com pot ser que els republicans celebrin el 38è aniversari de l’adveniment de la 1a república espanyola si va ser un fracàs absolut.

MESTRE BIEL ALOMAR CONTRA’S JESUÏTES.

Respon a l’article d’Alomar “El jesuitismo”, aparegut a *El Ideal* el 28 de gener de 1911.

- “Mestre Biel Alomar contra’s jesuïtes”. Bajanada 1. Alomar diu que el cristianisme es basa en l’esclavatge de les ànimes dels fidels. Alcover li respon que aquest esclavatge és cap al bé, cap a la virtut i cap a Déu; per tant, no és dolent.
- “Mestre Biel Alomar contra’s jesuïtes”. Bajanada 2. Alomar diu que l’ensenyança que imparteixen els jesuïtes mata la intel·ligència i els sentiments del cor. Alcover fa una llista llarguíssima de jesuïtes que han destacat en diferents camps (botànica, teologia, història, etc.) i demana a Alomar si tots aquests homes no tenien intel·ligència.

- “Mestre Biel Alomar contra’s jesuïtes”. Bajanada 3. Alomar diu que l’ensenyança dels jesuïtes mata els sentiments del cor. Alcover li diu que això és fals perquè tots els missioners jesuïtes que escampen i han escampat el cristianisme pel món, renunciant al que tenien i exposant la seva vida tenien sentiments d’amor cap al proïsme.
- “Mestre Biel Alomar contra’s jesuïtes”. Bajanada 4. Alomar diu que els pobles que vivien a la península Ibèrica abans de l’arribada dels romans eren profundament unitaristes. Alcover diu que eren tot el contrari: estaven molt desunits, motiu pel qual va ser tan fàcil sotmetre’ls.
- “Mestre Biel Alomar contra’s jesuïtes”. Bajanada 5. Alomar va dir que Luter va indignar-se amb el catolicisme perquè aquest permetia els privilegis dels poderosos, i d’aquí prové la reforma luterana. Alcover li ho nega i diu que fou Luter qui adulava cabdills perquè el protegissin i que va ser ell qui va col·locar en les zones protestants l’Església sota l’autoritat del monarca, la qual cosa desautoritzava al Papa.
- “Mestre Biel Alomar contra’s jesuïtes”. Bajanada 6. Alomar diu que els jesuïtes no compleixen el que diu el Concili Tercer de Constantinoble, segons el qual els capellans han d’instruir de franc els fills dels fidels. Alcover diu que allò que es va ordenar en aquell concili va ser que els capellans mantinguts amb almoines dels fidels havien d’instruir els fills dels fidels de franc, en el marc de l’escola que havia de tenir cada església. Per tant, el concili no es referia a cada capellà. Alcover defensa els jesuïtes dient que sempre promouen l’educació de franc, com es fa a Palma amb l’escola nocturna per a obrers del carrer de les Minyones.
- “Perquè mos som aficats en lo de Sineu”. Alcover justifica per què ha escrit sobre els atacs que va rebre la missió dels Pares del Sagrat Cor a Sineu. Diu que ha intervingut perquè públicament i en premsa, a *Es Puput* i a *El Ideal*, es va atacar l’Església.
- “Victòria colossal”. Alcover es burla dels socialistes perquè han suspès la vaga del barri de la Calatrava.

Número 232 18.02.1911

AGLAPIDA

- “Fruyts de ses escoles layques”. Alcover explica que a França, des que les escoles són laiques, ha augmentat la conflictivitat entre els joves.
- “Ventim a n-en Lerroux”. Alcover explica que Lerroux i els seus adlàters van anar dia 10 de febrer a fer un míting a Sabadell i que això va provocar grans avalots entre partidaris i detractors. Alcover ho lamenta i en responsabilitza els lerrouxistes perquè inciten sempre a la violència.
- “Esclips i esclots entre socialistes”. Alcover relata que els vaguistes de la Calatrava, en desconvocar la vaga, van decidir abandonar la Federació Socialista, a la qual estaven adscrits.
- “¿Son sa majoria i se dexen colcar?” *El Obrero Balear* diu que la gran majoria d’alemanys i de prussians són socialistes. Alcover se’n burla i argumenta que si fos cert, no es deixarien comandar per governs que són l’antítesi del socialisme.

- “No serà tant”. *La Justicia* es fa ressò de la informació publicada per *El Radical*, de Madrid. Explica que Jiménez Moya ha fet una gran tasca en la implantació del partit de Lerroux a tot Mallorca. Alcover ho nega, diu que més aviat és un fracàs total, especialment a llocs com Petra o Lluçmajor.
- “¡Quina hipoteca!” Alcover lamenta que *La Justicia* i *Es Puput* defensin els republicans de Petra.
- “No digueu bestieses”. *El Ideal* diu que la monarquia és incompatible amb el progrés. Alcover ho rebutja dient que és en països amb monarquia on hi ha més progrés i posa com a exemples Anglaterra i Alemanya.
- “¿Es parents d’En Maura?” *El Ideal* denuncia que cinc familiars propers d’Antoni Maura de Palma cobren de l’Administració: una té una administració de loteria, dos treballen a la delegació d’hisenda, un altre té una concessió i el darrer fa feina a l’Ajuntament de Palma. Alcover no hi veu res d’irregular en aquests fets. Explica que la germana que té una administració de loteria la va obtenir mitjançant el protocol regular i el que té la concessió, la té perquè l’empresa privada el contractà.
- “A n-en Canta-Escanyat”. Canta-Claro a *El Ideal* torna a parlar de la propietat del convent que ocupen els ligorians de Pollença i de la casa de Sant Pere des Pescadors del Port de Pollença. Ara diu que aquesta casa del port va ser llogada per un particular a l’Ajuntament. Alcover diu que encara espera proves que demostrin que el convent és de l’Ajuntament i afegeix que això que un particular llogués la casa del port a l’Ajuntament és fals.

MÉS ESTOCADES A N’AD SUM

- “Lo de sa matansa de St Bartomeu a París”. Ad sum diu a *El Ideal* que aquella matança fva ser orquestrada per l’Església i l’Estat. Alcover es reitera en el que va respondre a Jiménez Moya el 17.07.1910: 1) La matança era la resposta a les atrocitats comeses arreu de França pels hugonots contra els catòlics; 2) que la van organitzar Catalina de Mèdici i els seus fills, el rei Carles IX i el príncep Enric, amb el suport del mariscal de Retz i el poble de París, agreujat amb els hugonots; 3) que l’Església no hi té cap culpa, ans el contrari, ja que va salvar la vida a molts d’hugonots. Ad sum també afirma que hi van morir 50.000 hugonots; Alcover assegura diu que se n’executaren 2000.
- “Amenasses, mentides i favors”. Ad sum diu que l’Església va obligar diferents reis (Carlemany), prínceps, inquisidors i fins i tot a prostitutes a cometre atrocitats mitjançant amenaces, mentides o favors. Alcover diu que és fals i li’n demana evidències.
- “Ay “hechar”, ay “solfatear””. Alcover es burla d’Ad sum perquè ha escrit dues paraules malament.
- “Ay no.” Ad sum diu que el catolicisme ni cap dels seus líders pot titllar ningú de capità de lladres... en referència al que Alcover va dir de Ferrer i Guàrdia, ja que dins l’Església s’hi troben, segons Ad sum, els capitans dels lladres, assassins, etc. Alcover li’n demana evidències perquè ell sí que va demostrar que Ferrer era un líder d’assassins i lladres.
- “I ¿què vos heu figurat, germà?” Ad sum havia explicat que dins la història de l’Església hi ha una sèrie de persones importants que s’han caracteritzat per la seva dolenteria. Alcover li rebutja cada

personatge. Alcover ja va fer una refutació similar en el número 195 (11.06.1910) contra Jiménez Moya.

- “I ¿què vos heu figurat, germà? Lo de na Maròzia”. Alcover diu que no representava l'Església sinó que en va ser una perseguidora.
- “I ¿què vos heu figurat, germà? Lo de sa papessa Joana”. Ad sum parla que qui succeí el papa Lleó IV el 855 va ser una dona. Alcover ho nega. Diu que qui succeí Lleó IV va ser Benet III, que tots els historiadors, catòlics i no catòlics, ho admeten i que la qüestió de la papessa està refutat des de fa temps.
- “I ¿què vos heu figurat, germà? Lo de Na Lucrècia Borgia”. Ad sum parla de Lucrècia Borgia, els seus germans i son pare i els posa com a exemple de corrupció i d'immoralitat. Alcover diu que les acusacions contra els Borgia van ser calúmnies proferides per adversaris seus, i que, posteriorment, els maçons han novel·lat. Després cita tota una sèrie d'autors que van escriure que Lucrècia Borgia era una dona exemplar.
- “I ¿què vos heu figurat, germà? Lo de n'Alexandre VI”. Ad sum afirmava que Alexandre VI estava amistançat amb Lucrècia Borgia. Alcover ho nega rotundament i diu que es tracta d'una altra calúmnia proferida pels adversaris d'aquell papa i recuperada modernament pels maçons. Això no obstant, Alcover proposa a Ad sum iniciar un debat sobre Alexandre VI i admet que condemnarà tot allò que va fer malament aquell papa, sigui com a persona o com a cap suprem de l'Església. Afegeix, però, que no es pot culpar tota l'Església de les males accions que fa un cristià.
- “Lo des pressupost des culte i clero”. Ad sum diu que l'Església obté cada any uns vuit-cents milions de pessetes de l'Estat. Alcover li ho nega i li'n demana proves. Afegeix que l'Església just rep una part del que se li deu en concepte d'interessos.
- “Gargays”. Alcover no entra en polèmica. Es limita a dir que fins aquí arriba la resposta a Ad sum.
- “A n-es sineuers”. Alcover demana a la gent de Sineu que abandoni les diferències i arribi una entesa que eviti els aldarulls que es van produir arran de l'arribada de la missió dels sagrats cors.

Número 233 25.02.1911

TRONC

- “Van a la baixa”. Jiménez Moya publica a *La Justicia* que es va celebrar un dinar a Manacor el 12 de febrer de 1911 per commemorar l'aniversari de l'adveniment de la Primera República. Segons Jiménez Moya, hi van acudir 140 persones de diferents pobles de la Part Forana i detalla quants n'hi havia de cada poble. Alcover es burla de la poca gent que hi va anar i se sorprèn que d'alguns pobles, com ara Capdepera, no hi anàs ningú.
- “Magrets, magrets”. Alcover es burla dels discursos que es van fer al dinar per la República del 12 de febrer de 1911. Especialment, es burla de la intervenció de Joan Pastor “Moleta”. Pastor havia criticat l'actual govern per la manera que té de seleccionar qui ha de fer el servei i militar i qui no.

Alcover li recorda que els republicans van prometre no obligar a fer el servei militar a ningú, però quan van entrar al Govern no van complir la seva promesa.

- “¡Calúmnia desvergonyida!” Jiménez Moya diu que els trets que hi va haver en el míting de Lerroux a Sabadell van ser disparats per un clerical. Alcover en demana proves i diu que és fals i que, en realitat, havien estat disparats per seguidors de Ferrer i Guàrdia, contrariats amb els lerrouxistes.
- “S’aniversari de sa república a Mallorca”. *El Ideal* diu que a Palma hi van acudir 150 persones, al dinar per commemorar l’aniversari de l’adveniment de la República, provinents de set pobles diferents i la capital. Alcover es burla de la poca quantitat de gent republicana que hi ha a Mallorca.
- “Discursetxos republicans”. *El Ideal* es fa ressò dels discursos que es van fer en el dinar per commemorar l’aniversari de l’adveniment de la Primera República:
 - Pep Agustín va acusar el general Pavía de traïdor i negociant de la República. Alcover el defensa dient que va fer una gran labor quan va posar fi a la República.
 - Pep Agustín considera Ferrer i Guàrdia innocent. Alcover insisteix que es tracta d’un cappare d’assassins i lladres.
 - Soberats defensa Ferrer i Guàrdia dient que era un gran mestre d’ànimes i de la societat. Alcover insisteix que era un cappare de lladres i assassins.
 - Fernando Pou, Lluís Martí i Jeroni Pou van defensar que Ferrer i Guàrdia era innocent i que era una glòria republicana. Alcover expressa la seva sorpresa perquè tres advocats tan respectables afirmen que Ferrer era innocent.
 - Francesc Villalonga també va defensar Ferrer i Guàrdia. Alcover se’n torna a sorprendre.
 - Francesc Roca va assegurar que la monarquia era el final de l’agricultura, del comerç, les arts i les ciències. Alcover li respon que hi ha moltes monarquies, com les d’Anglaterra o Alemanya, que no han suposat cap daltabaix.
- “Ocurrències de D. Lluís Martí”. A *El Ideal* es publiquen les parts del discurs de Lluís Martí en el dinar per la República de Palma:
 - Ferrer i Guàrdia ha mostrat al partit republicà com ha de ser l’educació. Alcover opina que és inadmissible que a les escoles s’ensenyin les atrocitats que s’ensenyaven a les escoles normals.
 - Els principals enemics de l’ideal republicà es troben dins els mateixos partits republicans a causa de la profunda desunió que existeix entre els seus defensors.
 - Els períodes més bells de la història d’Espanya són els que hi ha hagut republicans al govern. Alcover li contesta que no es poden considerar bonics episodis com ara les sublevacions cantonals, els atemptats contra l’Església, les disputes entre federals a Màlaga, els diferents conflictes de Barcelona, l’assassinat de 60 persones a Bande (Ourense) per part d’una esquadra revoltada.

- “Glòries republicanes”. Alcover diu que a *El Clamor*, confrare tradicionalista, publiquen que durant la Primera República el deute d’Espanya es va disparar.
- “¡Pobres escriguedors de s’Obrer Balear!” *El Obrero Balear* diu que l’Església és la més gran defensora dels opressors de la classe obrera. Alcover li ho nega apel·lant a la història de l’Església. Diu que des del seu naixement, el cristianisme ha estat la religió que més s’ha estès i que més seguidors ha tingut perquè és sinònim de progrés i ordre, garant de la civilització, com ho demostra el fet que salvés el llegat grec i romà.
- “¡Bé hi anau calats per aygo, o socialistes!” *El Obrero Balear* diu que la missió dels socialistes és fer desaparèixer les guerres i la maldat del món. Alcover li contesta que aquesta idea es contradiu amb les vagues que convoquen i els aldarulls que generen, i que només l’Església catòlica pot acabar amb el mal.
- “No digueu barbaritats”. *El Obrero Balear* diu que l’Església “execra” les dones, els pren l’ànima. Alcover diu que és fals, que l’Església va alliberar les dones de l’esclavitud a què estaven sotmeses dins el paganisme. Afegeix que dins els països no cristians la dona té una funció merament reproductora.
- “Contra sagrament des matrimoni”. *El Obrero Balear* parla malament del matrimoni. Alcover diu que el matrimoni, entès com a unió indissoluble entre home i dona, és l’única manera que tenen l’home i la dona per viure plegats amb dignitat. A més, és el mitjà per garantir la proliferació de la prostitució.
- “S’assamblea d’Unió Republicana”. Alcover comenta que recentment es va celebrar a Madrid una assemblea de la Unió Republicana, la qual es va caracteritzar per les disputes entre els assistents. Van triar Galdós, Azcárate i González com a presidents honoraris, que no acceptaren la dignitat perquè veien l’assemblea com un nou partit que contribuïa encara més a la fragmentació del republicanisme.
- “Lerroux no va d’aglans”. Alcover explica que recentment Lerroux va acudir a Mataró a un aplec amb els seus correligionaris. Uns socialistes el van anar a trobar per tenir-hi debat. Lerroux es va negar a rebre’ls.
- “Sobre un barayador de galls”. Alcover informa que ha rebut la notícia que a Sóller volen obrir un espai per a bregues de galls. S’hi oposa frontalment argumentant que les bregues de galls són pròpies de salvatges.

Número 234 4.03.1911

ESCLAFITS

- “¡Ja n’hi ha de tox!” *El Obrero Balear* publica que a Olivares (Sevilla) dos capellans s’han barallat. Alcover se’n burla dient que quina culpa té l’Església que dos capellans es barallin i es demana si aquest fet suposarà un gran avanç per a la classe treballadora que tant defensen els socialistes.

- “Guanys que arrenyonen”. *El Obrero Balear* diu que de cada cop els socialistes estan més units. Alcover ho nega dient que els obrers del barri de la Calatrava s’han separat dels socialistes de Palma a causa del poc suport que van rebre durant la vaga.
- “Qui'n té la culpa?” *El Obrero Balear* lamenta que a la Calatrava trenta obrers de les adoberies hagin quedat sense feina després de la vaga perquè els propietaris han contractat altres treballadors mentre ells feien vaga. Alcover ho justifica i ho presenta com un exemple dels mals que provoca la vaga.
- “Voleu no fer ves bóvol?” *El Ideal* publicava en to de burla que les juntes dels partits monàrquics de Palma tenien enfrontaments amb els seus correligionaris dels pobles, els quals es negaven a seguir les ordres de Palma. Alcover ho nega i afirma que qui té problemes amb els pobles són els republicans de Palma, ja que recentment *La Justicia* havia manifestat en forma de titular que les juntes locals republicanes volien autonomia i poder de decisió, com, de fet, es va demostrar quan Jiménez Moya va desoir l’ordre de Lluís Martí d’anar a Palma per consensuar els candidats republicans. Jiménez Moya va contestar a Martí que a Manacor ja havien designat Fernando Pou com a candidat.
- “És fals i mentida”. *El Ideal* diu que l’Evangeli no permet jurar i que Jesús va dir el contrari d’allò que li havia encomanat Déu. Alcover diu que és falsa l’afirmació. Explica que Déu digué “no jurareu en nom de Déu en va”, la qual cosa significa que només hom emprarà el jurament en situacions de màxima importància.
- “Uey senyorets”. *El Ideal* diu que a Lloaixim Costa, traspasat recetment, se li va administrar l’extremunció quan havia perdut els sentits i no era conscient. El periòdic ho presenta com un exemple de les males arts de l’Església. Alcover diu que un capellà mai no faria una cosa així, perquè va contra les lleis de l’Església i que, en tot cas, segurament la família de Costa ho va demanar.
- “Frescura d’En Jiménez Moya”. Jiménez Moya havia dit que com a republicà ell sempre havia de dir la veritat. Alcover li demana per què, doncs, havia proferit tantes calúmnies contra l’Església.
- “Enfilay de mentides i bestieses. Lo des duc de Montemar”. Jiménez Moya escriu que un catòlic convençut com el duc de Montemar va fugir a Amèrica amb 20.000 pessetes d’un usurer, després de fer una escriptura d’hipoteca amb dos falsos testimonis i fent passar una dona per sogra seva. El confés del duc, trencant el secret de confessió, va explicar el delicte dins la casa d’Antoni Maura i el duc i els tres còmplices van ser processats. Alcover diu que el duc de Montemar ha comès un robatori; per tant, ha anat en contra de les lleis de l’Església, no és bon catòlic però sí que és bon lerrouxista i recorda que Lerroux va incitar els seus a robar, calar foc, etc.
- “Enfilay de mentides i bestieses. Lo des confés”. Davant l’acusació contra el confés del duc de Montemar, de qui Jiménez Moya va dir que havia trencat el secret de confessió, Alcover demana proves que confirmin que la falta del capellà. Mentrestant, exigeix que no se l’acusi de res. Si el clergue va assabentar-se de la malifeta del duc de Montemar per vies diferents de la confessió, aleshores va fer bé de destapar el delicte.
- “Enfilay de mentides i bestieses. Lo del bisbe de Girona i el Rey En Jaume I”. Jiménez Moya afirma que el rei Jaume I va fer tallar la llengua a Francesc Berenguer de Castellbisbal, bisbe de Girona, per haver trencat el secret de confessió i haver explicat que el rei havia donat paraula que es casaria amb Teresa Gil de Vidaura. Segons Alcover, Jiménez Moya va agafar aquesta informació dels textos P.

Mariana, un historiador del segle XVII. Afegeix que en tres-cents anys la història ha passat per revisions fruit de l'estudi d'arxius i documents antics i lamenta que Jiménez Moya no n'estigui al corrent, d'aquestes revisions. Alcover conta que Jaume I va demanar perdó posteriorment al papa Innocenci IV pel que havia fet. El papa el va excomunicar i li va ordenar que reparàs l'atemptat que havia comès. A més, va mantenir el bisbe al capdavant de la Seu de Girona. Si el bisbe hagués destapat la confessió del rei, el papa no l'hauria defensat. També nega Alcover que el presumpte secret de confessió trencat no podia fer referència mai al compromís de Jaume I amb Teresa Gil de Vidaura, ja que el rei no va enviudar de Violant d'Hongria fins al 1251 mentre que el conflicte entre Jaume I i el bisbe de Girona és del 1246 i no té cap sentit que Teresa Gil iniciés un plet contra Jaume I sobre un presumpte compromís de matrimoni de cinc anys abans de morir la reina Violant. Posteriorment, Jaume I es va sotmetre a la penitència imposada pel Papa i va ser perdonat. Villanueva apunta que el conflicte entre Jaume I i el bisbe de Girona possiblement va estar motivat pel fet que el prelat va comunicar al primogènit del rei, Alfons, el desig del monarca de dividir els seus estats entre els fills. Jaume I estava convençut que el bisbe havia difós un secret de confessió, però segurament el bisbe ja ho sabia per altres fonts i allò que va difondre va ser un secret d'estat i no un secret de confessió.

- “Enfilay de mentides i bestieses. Lo del P. Daubenton”. Jiménez Moya havia dit que el P. Daubenton, jesuïta, havia trencat el secret de confessió de Felip V enviant una carta al regent de França, el duc d'Orleans. Alcover explica que el pare jesuïta Daubenton era el confés de Felip V per designi del seu avi, Lluís XIV. Daubenton tenia enemics dins la Cort, entre ells, la princesa d'Ursini, dama de companyia de la reina. Alcover explica que Daubenton va ser víctima d'una calúmia instigada per “regalistes” (partidaris de llevar poder al Papa i donar-ne més als monarques), ja que els jesuïtes sempre havien fet costat al Papa en la lluita de poders. Alcover explica que Jiménez Moya degué extreure aquesta informació del tom III del P. Belando, *Historia civil de España* o de González Carvajal, *Historia de los Borbones*. Alcover desautoritza aquestes dues obres titllant-les de poc objectives en la lluita contra els jesuïtes i el Papa. En canvi, Alcover pren com a referència per desmuntar la calúmia el que explica el marquès de Sant Felip, coetani de Felip V i de Daubenton, en les *Memorias para servir a la historia del reinado de Felipe V*: el rei mai no va enemistar-se amb Daubenton, ans el contrari, ja que quan el jesuïta estava a punt de morir li va demanar qui seria un bon confés si ell faltava i quan aquest va morir el rei li va tributar grans honors.
- “Sobre es nom de femada química”. Eugeni Aguiló al *Correo de Mallorca* suggeria no emprar ‘femada química’ i preferia dir ‘abono químic’ argumentant que *femada* ve de *fems, estiércol* en castellà, que fa referència només a *excrements d'animals*. Alcover lamenta que Aguiló prengui com a punt de partida el castellà i li respon que és millor ‘femada química’ perquè *femar la terra* no implica únicament posar-hi restes orgàniques d'origen animal, també significa posar a la terra altres tipus de restes per fer la terra més productiva, per exemple, restes d'origen vegetal.

Número 235 11.03.1911

ASSOLIDA

- “¿Per què no feys axó que deys?” *El Obrero Balear* deia que contra Maura just farien servir les armes de la veritat i la justícia. Alcover els demana que sigui realitat el que prometen.

- “Il·lusions socialistes”. Alcover es burla que a *El Obrero Balear* es digui que els socialistes pensen que per evitar que torni Maura, el millor és fer caure la monarquia.
- “¿Quan heu sentirem a dir de cap de voltros?” Alcover explica que el rector de Xelva, mossèn Salvador Espiu, s’ha fet tallar una part de la pell i de carn per salvar la vida d’un feligrès. Demana als socialistes que veient aquest cas no acusin els capellans d’immorals.
- “No hi ha un tal”. *El Obrero Balear* diu que el P. Recolons, quaresmer de la Seu, va dir que el catolicisme estava en perill. Alcover diu que és fals que Recolons digués això.
- “Està en caràcter”. *El Ideal* qualifica el P. Recolons d’hipòcrita i atrevit, i diu que caldria posar a l’entrada de les esglésies la frase “no és el mateix predicar que donar blat”. Alcover diu que els hipòcrites són els republicans perquè s’aprofiten de la ignoràcia dels pobres, i que el pare Recolons ha demostrat tenir una gran habilitat com a predicador i que la Seu mai no havia tengut tants de fidels durant la Quaresma.
- “Idò que consti”. A *El Ideal* surt que no es contesta a en Revenjoli perquè no val la pena i perquè l’autor s’amaga rere un pseudònim. Alcover li respon que els d’*El Ideal* tampoc no signen i que encara que no li contestin, ell continuarà contestant el que diu *El Ideal*.
- “Toxerrudeses”. Alcover es queixa que a *El Ideal* ataquen els quaresmers i els seus sermons. No concreta, però, cap cas.
- “Ponyides a ferir”. Alcover es limita a explicar que Jiménez Moya, quan va ser processat pels fets de la Setmana Tràgica, no va rebre el suport dels republicans mallorquins, però que, quan tot va acabar, molts van començar a defensar Ferrer i Guàrdia. Alcover ho aprofita per burlar-se de la desunió que hi ha entre els republicans.
- “¡Ca, homo! ¡Un poc ne llevarem!” Jiménez Moya diu que els mauristes saben que els únics que tenen la força i la capacitat de frenar Maura són els lerrouxistes. Alcover diu que els lerrouxistes no tenen tanta força i que només a Barcelona i València són forts.
- “¿Ay de bo?” Jiménez Moya diu que els lerrouxistes volen “matar el mal d’arrel”. Alcover li demana com ho faran, calant foc a convents, violant, etc., en clara referència al discurs de Lerroux.
- “¡Ay, una llegenda!” Jiménez Moya diu que és fals que ell declarés contra Ferrer i Guàrdia. Alcover diu que, consultant els documents del procés, ha trobat que el 30 de juliol de 1909 Jiménez Moya va dir en el judici que ell sabia per la premsa de Palma que Ferrer era l’instigador de la Setmana Tràgica.
- “Sa candidatura antiliberal de Madrit”. Alcover comenta que a Madrid es va intentar crear una candidatura antiliberal, això és, que inclou tots els catòlics no liberals; per tant, se n’exclouen els simpatitzants del Partit Liberal i del Partit Conservador. El Bisbe no hi va donar el vistiplau perquè crear tal candidatura suposaria donar més força als republicans, ja que fragmentaria el vot no republicà. Alcover aprova la decisió del Bisbe.

COPINYES

- “Messions sobre es secret de confessió”. Alcover diu que la informació que publicava *La Justicia* sobre Montemar el 25 de febrer era pres d’un periòdic anticlerical de Madrid. Quan la notícia va sortir a Madrid, el diari *El Debate* va oferir 500 pessetes a qui demostrés que la informació sobre Montemar era certa. Ningú no va sortir a demostrar-ho.
- “Fetxida dels anticlericals de Sóller”. Alcover informa que el ball de pinyata que van organitzar els anticlericals sollerics en temps de Quaresma va ser un fracàs perquè molt poca gent hi va acudir.
- “Es carnaval ¿es pontifici? ¿D’on surt es carnaval?” Jiménez Moya va dir a *La Justicia* que els capellans que condemnen el carnaval perquè diuen que és pagà s’equivoquen, ja que va ser regularitzat i legalitzat pel papa Pau II, el qual, juntament amb altres papes que el succeïren, va promoure la festa. Alcover explica que, sens dubte, el carnaval és pagà, que és una resta de les antigues festes saturnals, bacanals, etc., i que amb l’extensió del cristianisme anaren desapareixent.
- “Es carnaval ¿es pontifici? ¿D’on surt es carnaval? Es carnaval i es papa Pau II.” Jiménez Moya diu que el papa Pau II va introduir el carnaval a Roma durant el darrer terç del segle XV. Alcover diu que això és fals perquè el carnaval ja era present a Roma des de feia segles. El que va fer aquest papa va ser reglamentar-lo d’una manera semblant a com es feia a Venècia.
- “Es carnaval ¿es pontifici? ¿D’on surt es carnaval? Lo del Papa Juli II.” Jiménez Moya havia dit que el papa Juli II era un bàrbar i molt afeccionat al carnaval. Alcover diu que va ser un papa extraordinari i ferm, que va fer la guerra contra Venècia quan la república va voler apoderar-se de parts dels Estats Pontificis. Aquesta bel·ligerància contra els enemics de l’Església va provocar que alguns autors escrivissin contra ell.
- “Es carnaval ¿es pontifici? ¿D’on surt es carnaval? Lo del Papa Lleó X.” Jiménez Moya havia dit que el papa Lleó X era un sibarita i que durant el seu papat es van celebrar els millors carnavals de Roma. Alcover ho nega dient que ha estat un dels papes més abnegats i castos de la història.
- “Es carnaval ¿es pontifici? ¿D’on surt es carnaval? Lo de sa butlla de Benet XIV.” Jiménez Moya havia dit que Benet XIV va publicar una butlla el 1748 per permetre les festes de carnaval, en la qual deia que volia que la gent es divertís. Alcover diu que és fals i ofereix 500 pessetes a Jiménez Moya si demostra que el que ha escrit és vertader. Alcover diu que en el butllari de Benet XIV el que consta és que les celebracions de carnestoltes no es poden allargar fins a la matinada del primer dia de Quaresma sinó que a les dotze de la nit han d’acabar; que cal evitar els excessos que s’hi produeixen i que, com a governant, el Papa és conscient que no poden erradicar-se tots els mals. Amb tot, afirma que tolerar-los no és acceptar-los. Afegeix que durant els dies de carnaval cal intensificar la litúrgia cristiana per desagreujar la divinitat.
- “S’animalot pudent”. Alcover es mostra enfurismat contra el periòdic *Es Puput*, al qual anomena “animalot pudent”. El motiu de l’enuig i la virulència de les paraules d’Alcover no queda clar, però sembla que *Es Puput* l’ataca directament.

- > “Triunf colossal a sa man revés”. Alcover informa dels resultats de les eleccions provincials. Es burla que a Manacor els republicans han perdut vots si es comparen els resultats actuals amb els de les eleccions a Corts de maig de 1910 i celebra la victòria dels dos partits forts, conservadors i liberals.
- > “Un profeta de per riure”. Alcover es burla perquè Jiménez Moya havia dit que havia vist fer profecies a Lerroix que després es complien. Posa com a exemple que Lerroix havia dit a la casa del poble de Barcelona que els lerroixistes traurien els sis candidats que es presentaven per Barcelona en les eleccions provincials. Dels sis, en tragueren quatre. Alcover ho presenta com el declivi del lerroixisme.
- > “Sa cosina del bisbe de Barcelona”. *La Justicia* i *El Ideal* es fan ressò d’una carta apareguda en un mitjà de Barcelona signada com a “cosina del bisbe de Barcelona”. En aquesta carta qui escriu es queixa que el bisbe té abandonada la cosina en la misèria.
- > “Es coremer de la Seu”. Alcover afirma que el quaresmer té un gran èxit i que més gent que mai va a oir els seus sermons.
- > “Una llengo llarga”. Alcover comenta que hi ha una persona que es diu Gasparetxo, a Sóller, que parla malament d’En Revenjoli. Alcover el repta que escrigui en premsa tot allò que pensa. També es demana què se n’ha fet, d’Ad sum, ja que fa setmanes que no en sap res.
- > “¡Altre pic femada química!” Alcover diu que Eugeni Aguiló es va sorprendre que no contestàs Andreu Alcover el seu article sobre la conveniència de dir ‘adobs químics’ i no ‘femada’. Alcover diu que va ser ell mateix qui va recomanar a Andreu Alcover l’ús d’aquest mot, i ara es reafirma en la seva opció. Diu que no farà la contrària a Aguiló en temes de peritatge agrícola, però en temes de llengua ell en sap més. Aguiló posa en dubte que “femar” i “femada” incloguin qualsevol classe de producte que augmenti la productivitat de la terra. Alcover insisteix que és així i que ho ha confirmat demanant-ho a gent de diversos pobles de Mallorca, i els cita tots.

Número 237 25.03.1911

SINGLADES

- > “Lo de ses monjes de s’hospici de Éibar”. Jiménez Moya havia dit a *La Justicia* del 28 de gener que hi havia unes monges d’un hospici d’Éibar que maltractaven els malalts. Alcover es va comprometre a escriure a Éibar per aclarir-ho. Ara en dona resposta. Diu que el rector d’Éibar li ha contestat enviant-li un seguit de números d’*El Eco de Éibar*. Primer, Alcover explica que ha suposat un gran estalvi per a l’Ajuntament cedir la gestió de l’hospici a les monges de la Caritat. Després Alcover exposa que qui va denunciar maltractaments a l’hospici va ser el regidor socialista Amuategui (venien llet en comptes de donar-ne als malalts, la vaixela del menjar era bruta, no separaven els tísics, forçaven a anar a missa, convivia homes i dones, etc.). Aquest regidor, juntament amb el batlle accidental, van fer una visita a l’hospici. La mare superiora els el va mostrar tot i els va demostrar que no hi havia cap irregularitat. Davant aquesta evidència, Amuategui va dir que el que feien anava contra el reglament. La mare superiora va treure el reglament i va demostrar que tot estava en ordre.

- “Aquest caparrí vostro”. Alcover es burla de la reflexió que surt a *El Obrero Balear*: “quan els socialistes guanyin, no hi haurà ni governants ni governats”. El periòdic ho extreu d’una conferència de Champsaur. Segons Alcover, és ben certa aquesta afirmació perquè en entrar els socialistes no hi haurà govern perquè tot serà un gran caos.
- “¿Però com el teniu tan buyt?” *El Obrero Balear* publica, arran d’una conferència de Champsaur, que quan el socialisme triomfi s’acabarà el patiment perquè també s’acabaran les ànsies de plaers i de poder. Alcover diu que és mentida perquè, si el socialisme triomfa, aquestes ànsies encara augmentaran. Segons Alcover, l’únic que acabarà amb les ànsies de plaers i poder serà el cristianisme: només quan tothom actuï com a bon cristià, s’acabarà el patiment.
- “¿Desgraciats!” Alcover s’indigna perquè des d’*El Obrero Balear* es va enaltir la comuna de París de l’any 1871. Segons Alcover, va ser un dels actes més infamiosos de la història.
- “¿Serà vera?” Alcover diu que corre per Manacor el rumor que en l’aplec republicà del dissabte 18 de març, Jeroni Pou, el candidat republicà a les eleccions provincials, va dir que quan els republicans guanyessin havien de donar deu o dotze anys per despullar i saquejar els adversaris polítics. També va dir que els monàrquics eren com porcs que no poden fugir de la grípija, i, com a tals, calia matar-los com es mata els porcs. Alcover afirma que li costa creure-ho i demana a Pou que ho desmenteixi públicament si el rumor és fals. En cas de no fer-ho, es considerarà que és veritat.
- “Mentides i infàmies contra l’Església. Lo des morts i es cementeris”. *El Ideal* diu que l’Església no accepta en els cementiris els cossos morts dels que no són fidels. Això no obstant, quan el difunt té prou diners per pagar el funeral, sí que se l’accepta. Alcover diu que és natural que no s’accepti aquells que s’han allunyat del catolicisme, i que és falsa la qüestió dels diners.
- “Mentides i infàmies contra l’Església. Lo de sa caxeta de la Seu de Zamora”. *El Ideal* informa que la Cúria de la Seu de Zamora va vendre a un nord-americà una caixa d’ivori de gran valor. La finalitat de la venda era resoldre problemes greus de liquiditat dins la diòcesi. *El Ideal* i els diputats d’esquerres es van indignar perquè consideraven que els béns artístics no podien ser venuts per l’Església, ja que no eren seus perquè només els tenien en custòdia, no en propietat, sota la tutela de l’Estat. Alcover no hi està d’acord i demana on s’expressa que l’Estat té la tutela dels béns dipositats en les esglésies. Afirma que, actualment, segons la llei, l’Església n’és propietària. Etziba als republicans que, si realment els preocupés el patrimoni artístic, no haurien permès les atrocitats que resultaren de les desamortitzacions ni les destrosses provocades pels revolucionaris el 1868.
- “¿Ah valents!” *El Ideal* insisteix que el P. Racolons és un vividor i un hipòcrita. Alcover diu que és fals, però es mostra content que els republicans el critiquin perquè ho veu com un senyal que és bon predicador.
- “¿Com no vos feys tondre aquex clotell?” Alcover es burla que Jiménez Moya digui que en les recents eleccions provincials els republicans just hagin perdut 300 vots en comparació amb les de maig de 1910, en les quals es van presentar en coalició amb els socialistes. Alcover diu que n’han perdut més de 300, concretament 576. Ho argumenta dient que a *La Justicia* del 14 de maig de 1910 Jiménez Moya va dir que tots els vots de la Conjunció Republicana-Socialista eren de republicans.

QUI ÉS COFRARE QUE PRENGA CANDELA

Alcover lamenta que un periòdic catòlic que ha aparegut recentment critiqui Alcover per haver canviat de bàndol ideològic després d'haver fet els trenta anys. Alcover lamenta els atacs i diu que els canvis que va fer van produir-se molt abans dels trenta anys, i que el 1896 en l'article "Recuerdo necrológico" sobre Josep M. Quadrado, aparegut a *La Almudaina* (p. 13-16) ja va posicionar-se. Diu que va canviar de plantejament (tant de punt de vista com de manera de combatre) perquè va rebre moltes de desautoritzacions per part dels bisbes i del Papa. D'ençà d'aquest canvi de plantejament, les coses li van molt millor i la seva manera de fer no ha rebut més desautoritzacions. Així mateix, lamenta haver de polemitzar amb correigionaris.

Número 238 1.04.1911

OBLADA

- > "Glòries socialistes. Llevat de 'la Comuna'". Alcover afirma que pretén demostrar que la Comuna de París de 1871 fou una infàmia. Vol així mostrar que *El Obrero Balear* s'equivoca en commemorar-ne l'aniversari en els números dels dies 18 i 25 de març de 1911. Exposa que, per preparar la resposta, ha consultat obres de Josep M. Quadrado, Castelar, César Cantú i Salvador Canals, entre d'altres.

En primer lloc, Alcover diu que els antecedents de la Comuna de 1871 van ser la Revolució Francesa i les idees socialistes que s'havien estès per tot el país i que ja s'havien assajat a París el 1848. El socialisme propugnava arrasar-ho tot per construir una societat nova, en la qual no hi hauria ni governs ni propietats. Cita Castelar, polític republicà, que va escriure que els líders de la Comuna de París havien estat involucrats en molts de casos de robatoris i de violència.

- > "Glòries socialistes. Fets qu'ocasionaren 'la Comuna'". França va entrar en guerra contra Prússia el 1870. Prússia va derrotar França i va ocupar París. Com a condicions per a la pau, França va haver de cedir Alsàcia i Lorena i comprometre's a pagar en tres anys una quantitat altíssima de francs en concepte d'indemnització. A més, quedaven forces d'ocupació a Lió i a París. Va haver-hi molta gent que es va indignar davant aquestes condicions, gent de poc seny, segons Alcover, la qual cosa va servir als socialistes per iniciar la revolució que va conduir a la Comuna de 1871.
- > "Sa tempestat se va congriant. Prmers espetecs". Els socialistes van aprofitar el desconcert i la indignació per fer prosèlits entre la població de París. A més, molta gent estava armada perquè se'ls havien donat armes per defensar la ciutat contra els alemanys. Fins i tot la Guàrdia Nacional es va adherir als socialistes. La Guàrdia Nacional es va posar al servei del comitè central revolucionari i es va crear un contrapoder a l'oficial.
- > "Esclata sa revolució comunista: 18 de mars". Alcover conta que el 18 de març de 1871 els revolucionaris, amb l'ajut de la Guàrdia Nacional, refusen l'escomesa de la tropa regular francesa i s'apoderen de París. A partir d'aquí, Alcover conta que es van cometre tota una sèrie d'atrocitats: execucions d'oficials, caça de bruixes, etc.
- > "La Comuna funcionant a París". Alcover explica un seguit d'atrocitats que es van cometre a París a partir del triomf dels revoltats el 18 de març de 1871: es va disparar contra una multitud que havia

assistit a l'edifici de l'Estat Major de la Guàrdia Nacional per demanar pau entre el comitè central i el govern; el comitè central va empresonar com a hostatges persones rellevants per afusellar-los en cas que el govern executés socialistes; afusellaments d'adversaris polítics; profanacions d'esglésies i convents; assassinat de clergues, etc. El govern va aconseguir controlar alçaments a Lió, Sant Etiènne i Llemotges. Va enviar la tropa a París per posar fi a la Comuna. El setge va durar del 2 d'abril al 28 de maig.

- “Darrers assassinats des comunistes”. Alcover explica que a mesura que el setge sobre els socialistes de la Comuna s'estrenyia, aquests va començar a afusellar ostatges (jutges, capellans, frares, etc.).
- “Darrers incendis des comunistes”. Alcover explica que quan els socialistes de la Comuna veien que havien de perdre van ordenar la crema de prop de tres-cents edificis emblemàtics de París: palaus dels reis, esglésies, etc.
- “Conseqüències de la Comuna”. Alcover exposa com es va dur a terme la repressió contra els socialistes de la Comuna: un gran nombre de comuners van ser afusellats en agafar-los (la xifra oscil·la entre 15.000 i 40.000); altres van ser processats i afusellats o tancats i uns 28.000 van ser deportats a les colònies d'ultramar.
- “Matx que feren es comunistes”. Alcover fa una relació del cost que va suposar per a França l'alçament dels socialistes de la Comuna. Afirmar que va costar 35 milions de francs per dia de revolta. S'hi desglossen la reconstrucció d'edificis públics, els diners que els socialistes van prendre dels bancs i no van retornar mai, la despesa dels consells de guerra i tribunals ordinaris que es van haver de formar, etc.
- “Axó va ser la Comuna de París”. Alcover conclou que la Comuna de París va ser una gran infàmia i ataca *El Obrero Blear* per haver dedicat tres números del mes de març a commemorar-ne el 40è aniversari.
- “Pe s'animalot pudent. A D. Bernat Sastre i Pascual”. Hi ha diferents polèmiques:
 - Sastre, director i administrador del *Puput*, havia acusat Alcover de “hiena” perquè no respectava la memòria de Ferrer i Guàrdia. Alcover es defensa dient que ell només parla de Ferrer quan els diaris anticlericals el presenten com un màrtir.
 - Sastre s'havia burlat de l'estil i la llengua d'Alcover. Alcover diu que Sastre en *Es Puput* no reproduceix el seu article sinó que en fa una caricatura pornogràfica.
 - Sastre també diu que un dia un senyor es va presentar vestit de capellà a la casa d'Alcover a Palma. Aquest el va reprendre i li va dir que si “escampava el fet” l'excomunicaria. Alcover diu que és completament fals.
 - Sastre afirma que ni a ell ni a cap membre de la seva família no li han posat cap bomba a casa per ser impopular. En canvi, a Alcover, sí. Alcover li retreu que no els han posat bombes però que al seu germà el van condemnar per estafador. Quant a la bomba, diu que es va tractar d'un acte covard perpetrat per algú com a revenja per un acte de justícia que s'havia hagut d'aplicar.

- Sastre també diu que d'ell no s'han publicat notícies de cases embruixades. Fa referència a una informació publicada a *La Justicia* el 28 de maig de 1910, segons la qual Alcover i els seus germans havien fet creure a una familiar anciana que la casa on vivia estava embruixada. L'objectiu era desallotjar aquesta dona. Alcover li respon que es tractava d'una difamació i que Jiménez Moya, director del periòdic, va haver de rectificar perquè els germans Alcover estaven a punt de querellar-se contra ell.
 - Sastre recrimina a Alcover que guanyi diners amb l'obra del Diccionari. Alcover li ho nega. Li diu que hi té molt bestret i molta feina feta però cap guany i que ni l'Estat ni cap particular hi ha invertit res.
- “Pe s’animalot pudent. Mentides i insolències contra’l P. Recolons”. *Es Puput* diu que el P. Recolons predica contra la moda de les falde-pantaló mentre ell vesteix de tal manera que sembla que va disfressat. Alcover diu que és fals, que Recolons mai no ha tractat aquesta qüestió en els seus sermons.
- “Pe s’animalot pudent. Mentides de s’animalot pudent”. Hi ha dues qüestions, just la primera és objecte de polèmica:
- El pare d’un alumne dels germans de les escoles catòliques de Sóller envia una carta a *Es Puput* explicant que al seu fill se l’ha castigat i se l’ha humiliat per no voler comprar el devocionari que els germans venen als alumnes. Alcover diu que és fals, que se’l va castigar per haver-se oposat a seguir les normes de l’escola però en cap cas se’l va humiliar.
 - *Es Puput* es queixa que l’ecònom de la parròquia de Sóller ha expulsat un escolà però no ha expulsat un dels cantadors del cor. Alcover li respon que des d’*Es Puput* no tenen cap autoritat per intervenir en qüestions de l’Església.
- En Jiménez Moya contra D. Lluís Martí. Jiménez Moya troba contradictori que Alcover sigui amic de Lluís Martí, defensor de Ferrer i Guàrdia. Alcover explica que fins a l’octubre de 1909 els va unir una gran amistat, principalment a causa de l’ideal catalanista. Després que Lluís Martí defensés en un aplec a la plaça de toros Ferrer i Guàrdia, Alcover i ell es van distanciar.
- “Ses blasfèmies de N’Azzati”. Es queixa que el diputat republicà per València, Azzati, va dir en les Corts que ell dins València tenia més força que la Mare de Déu dels Desemparats, ja que ell tenia 20.000 vots mentre que la Mare de Déu, just 6.000. Això és considerat una gran blasfèmia en els cercles catòlics. *La Aurora* s’adhereix a les mostres de protesta sorgides arreu d’Espanya.
- “Un missatge embrutat... ¿sabeu?” *El Ideal* publica un text que uns maçons belgues han enviat al govern espanyol, en el qual es defensa Ferrer i Guàrdia. Alcover desautoritza aquests maçons belgues i els critica per la seva ignorància.
- “¡Quina mènà!” *El Ideal* diu que les noies que fan la primera comunió estan totalment desinformades sobre el sagrament. Alcover diu que *El Ideal* no té cap autoritat per opinar sobre aquestes qüestions.
- “Més val així”. Alcover es burla pel fet que *La Justicia* del 25 de març publiqui en primera plana un gran retrat de Lerroux. Alcover diu que hauria estat millor escriure-hi “matad...”

- “Ja és segur que no és ver”. *La Justicia* publica que les monges adoratrius de Madrid han abreuiat injustament la monja Sor Perpetua de Jesús, que es va posar malalta després de servir en el convent. Alcover no contraargumenta però no creu que sigui veritat.
- “¡Ah, gran lliberal!” Jiménez Moya diu que els confessos de Manacor critiquen els republicans. Amenaça de publicar un document extensíssim que posaria en dubte els confessos. Alcover se’n burla i diu que Jiménez Moya no fa gens de por. Li demana per què els confessos no poden tenir idees pròpies.

Número 239 8.04.1911

PENTINADA

- “Altre pic mestre Biel de la Mel”. Gabriel Alomar va fer un discurs als socialistes de Ciutat. Els va dir que les escoles i la pedagogia havien de ser laiques, com la ciència, perquè la confessionalitat limita la capacitat d’observar, i que l’escola catòlica no ensenya sinó que atura. Alcover diu que tot el que explica Alomar són absurditats. Alcover li contesta que l’escola catòlica sí que ensenya perquè d’ella han sortit grans savis, com el mateix Alomar.
- “A un tal A. B. De La Tarde de 24 de mars”. A. B. Sota el títol “Mi postal de hoy” escriu que un capellà ha anat en diverses ocasions a la casa de les germanetes dels pobres i ha regalat caramels i cigarretes als ancians, i hi ha provocat grans disbauxes, amb acudits i escenes pujades de to. Alcover diu que és fals i li’n demana proves i noms concrets.
- “¡Quin altre embuyista!” *La Justicia* informa que recentment havia vingut a Manacor el diputat Borjas i havia fet un discurs al local dels republicans de la ciutat. Borjas hi va dir que els republicans de cada vegada tenen més força perquè la gent ha començat a veure que són la salvació del país. Alcover diu que és fals, no tenen més força perquè a Manacor han perdut molts de vots en comparació amb les passades eleccions i a Barcelona, on tenen el seu feu, també.

Així mateix, Borja qualificà de gloriosa la Setmana Tràgica. Alcover diu que no pot considerar-se gloriosa perquè durant els dies que va durar es van cremar 97 edificis i es cometeren moltes atrocitats.

- “Per D. Fernando Pou”. Fernando Pou va escriure a *La Justicia* que Alcover de manera covarda havia dit a *La Aurora* del 25 de març de 1911 (237), en l’article “Serà vera”, que ell havia expressat en públic que en entrar els republicans donarien dotze anys per saquejar els adversaris. Alcover es defensa dient que no ho va afirmar; simplement, va dir que ho havia sentit i va donar l’oportunitat a Pou per desmentir tal informació.
- “Paya i més paya”. *El Obrero Balear* ataca la llei de jurisdiccions. Alcover diu que en un principi ell no hi estava a favor però ara, en veure que tots els revolucionaris la dejecten, comença a pensar que és una bona llei.
- “Desvarietjant”. *El Ideal* de l’1 d’abril torna a criticar Maura i de la Cierva pel procés contra Ferrer i Guàrdia. Alcover repeteix que Ferrer no té cap justificació.

- “S’animalot pudent”. Des d’*Es Puput* es va publicar una glosa signada per Pinyol en què s’acusa Alcover d’haver canviat de bàndol pel fet d’haver lloat en *La Aurora* del 25 de març de 1911 que Canalejas hagi concedit a Mallorca s’“Arretgle Parroquial”. També insinua que Alcover s’embutxacarà part dels diners que enviarà el govern. Alcover respon que no ha canviat de bàndol, però si els liberals fan quelcom ben fet, ho ha de lloar. Així mateix, assegura que no es quedarà cap quantitat de diners.
- “Sa discussió des procés-Ferrer”. Alcover comenta el debat parlamentari. Diu que els republicans s’han alçat com a grans defensors de Ferrer i Guàrdia, segons ell, per evitar que els fugin més votants cap als socialistes. Ara demanen que es revisi el procés contra Ferrer. A continuació detalla les diferents intervencions en les Corts sobre la qüestió.
- “Sa discussió des procés-Ferrer. Es discurssetxo d’En Sorianetxo.” El diputat Soriano va presentar una sèrie de fets que ell considera irregulars, però Alcover els hi rebut un per un: poc temps per al defensor per estudiar el cas, aplicació d’un article del codi penal, absència de testimonis clau, etc.
- “Sa discussió des procés-Ferrer. Es discursot de D. Melquíades Álvarez”. Alcover diu que Melquíades Álvarez vol ser el cappare de tots els republicans i per aquest motiu va fer un discurs vehement contra el procés de Ferrer.
- “Sa discussió des procés-Ferrer. Es discurs d’En Canalejas”. Canalejas va passar dificultats en el debat perquè quan era a l’oposició va criticar Maura i De la Cierva pel procés contra Ferrer. En l’actual debat es va limitar a indicar que no opinaria sobre el procés, tan sols va dir que s’ajustava a la llei vigent.
- “Sa discussió des procés-Ferrer. Discursot d’En Salillas”. Alcover simplement diu que va ser un discurs avorrit i que Salillas era un home savi i que no servia com a lerrouxista.
- “Sa discussió des procés-Ferrer. Discurs d’En Dato”. Alcover lloa el discurs del diputat conservador. Diu que va defensar l’exèrcit i l’acció de Maura i de la Cierva. Amb tot, no va ser prou vehement.
- “Sa discussió des procés-Ferrer. Discurs d’En De la Cierva”. Alcover lloa el seu discurs. Diu que va saber tapar amb arguments els discursos de Salillas, Soriano i Melquíades Álvarez. Va fer una apologia del paper de l’exèrcit i de la gestió de Maura en la crisi de la Setmana Tràgica.
- “Sa discussió des procés-Ferrer. Crisis total i govern nou”. Alcover explica que el debat sobre el procés contra Ferrer va provocar la caiguda del govern dia 1 d’abril però que el rei va demanar a Canalejas que tornés a formar govern per tal de mantenir l’estabilitat. Alcover lloa la decisió.
- “S’animalot pudent enganant la gent”. *Es Puput* publica que dins el terme de Sóller va haver-hi dos morts en poc temps de diferència. Un va rebre assistència de distints capellans; l’altre, un pobre de Biniaraix, no va rebre assistència. Alcover ha demanat explicacions a un amic respectable de Sóller. Explica que el mateix dia hi va haver tres morts dins el terme i això provocà que els sacerdots anessin molt enfeïnats. El rector va demanar al capellà que duia l’església de Biniaraix que se’n cuidés de passar el rosari pel mort del llogaret. La família, quan aquest hi va anar, li va dir que era massa prest per passar rosaris. El capellà se’n va tornar. Cap a les vuit de l’horabaixa, la família del pobre va anar a Sóller i va demanar un capellà al rector. Aquest els va contestar que ja era massa tard.

BRANCA

- > “¡Aquest Maura! ¡Aquest De la Cierva!” Alcover critica que Jiménez Moya ataqüi Maura i de la Cierva per no haver demanat l'indult per a Ferrer i Guàrdia. Alcover diu que a qui haurien d'atacar és als jutges militars, que van ser els qui van dictar sentència. Però Jiménez Moya no s'hi atreueix perquè els militars estan protegits per la Llei de Jurisdiccions.
- > “Uns ossos de coní convertits pes radicals en s'ossa d'un nin”. *La Justicia* es fa ressò de la notícia apareguda a *El Pueblo* de Valencia sobre l'aparició dins una paret de la rectoria de Barxeta (Xàtiva) d'ossos petits. Segons *La Justicia* i *El Pueblo*, són ossos d'infant, per la qual cosa el rector i les dues criades van ser arrestades. Alcover explica que es va posar en contacte amb Xàtiva i que li han escrit dient-li que l'autoritat competent ha determinat que no era l'ossa d'un infant sinó d'un conill.
- > “Un testament clerical que'l volen fer passar per fals”. *La Justicia* i *El Pueblo* de Valencia informen que a València hi ha un procés obert a causa d'un presumpte testament fals, en el qual van intervenir els canonges magistral i penitenciari de València. Alcover diu que en va demanar informes a una persona de confiança d'allà. Aquesta li ha respost que un senyor molt ric va morir i volia deixar els seus béns a l'Església. Des de la diòcesi de València van dir al canonge que calia fer aquesta donació davant notari. El senyor, però, no en va fer cas i en el testament va posar que deixava com a legats els canonges penitenciari i magistral. Aquests dos van repartir l'herència així com estava disposat al testament. Uns nebots van denunciar frau, al·legant que els clergues s'havien apoderat de la seva herència. Un tribunal investiga el cas.
- > “Lo de ses declaracions d'En J. Moya i N'Emilià Iglèsies sobre En Ferrer”. Jiménez Moya es mostra indignat perquè Alcover va dir a *La Aurora* que ell havia declarat contra Ferrer. Alcover manté la seva afirmació dient que Jiménez Moya va declarar que Ferrer havia organitzat la revolta de Barcelona en comptes de dir que no sabia res de Ferrer perquè Jiménez Moya no es trobava a Barcelona quan van succeir els fets.

Alcover també diu que Emiliano Iglesias va declarar contra Ferrer i Guàrdia perquè va admetre en el procés haver dit a la policia com funcionaven les societats de resistència obrera.

- > “N'Emilià Iglesias i sa setmana tràgica”. Alcover mostra les contradiccions del discurs d'Emiliano Iglesias a les Corts en favor de Ferrer. Alcover diu que Iglesias canvia el discurs segons li convé: a les Corts, al tribunal o a l'òrgan lerrouxista de Barcelona (*El Progreso*). El fet clau, segons Alcover, és que Iglesias va declarar contra Ferrer i que abans de 1909 ja s'hi havia manifestat obertament contrari a les pàgines d'*El Progreso*.
- > “Ximpleses, mentides i blasfèmies”. *El ideal* critica Maura perquè no va intervenir en el debat a les Corts sobre el procés contra Ferrer. Alcover respon que després del discurs de de la Cierva va quedar tot dit i ni feia falta la intervenció de Maura. També critica l'ajuntament de Palma per mantenir el costum de no permetre el trànsit de cotxes ni carros durant el Dijous i el Divendres Sant. Alcover simplement respon que als republicans tot allò que sigui tradició cristiana els repugna. També s'afirma a *El Ideal* que Jesús era molt pobre: anava descalç i captava i, en canvi, el Papa és molt ric. Jesús estava en contra de les lleis i va demanar als seus seguidors que se'n despreguessin. Tot això ho

contraposa amb la riquesa i l'ostentació dels papes. Alcover diu que enlloc diu que Jesús anés descalç o que captés, ni que demanés a ningú que deixés els seus béns. Afirmar també que els papes viuen de la caritat dels fidels.

➤ “Bajanades de s'Obrer Balear”. *El Obrero Balear* diu:

- Que Espanya no ha d'intervenir al Marroc. Alcover demana per què Espanya ha d'abandonar el Marroc, que els socialistes ho diguin no és motiu per deixar el Marroc.
- Que Ferrer i Guàrdia va ser un gran pare de família. Alcover diu que no és cert perquè va abandonar la seva dona i les seves filles legítimes i les deixà en la pobresa mentre que ell manejava milions de pessetes.
- Que la campanya duta a Corts per a la revisió del procés contra Ferrer aviat sortirà al carrer. Alcover se'n burla i diu que no transcendirà.
- Que el Dilluns de Pasqua havien amagat la Mare de Déu dels Desemparats darrere un baluart perquè no la veiessin. Alcover diu que és una absurditat, que la Mare de Déu presidia l'altar.
- Que Ferrer és comparable a Sant Hemenegild, màrtir catòlic, però el català és més digne de respecte. Alcover diu que el sant va consentir morir i mantenir la seva fe abans que apostatar i tornar a l'arrianisme, la qual cosa el fa més digne de respecte que Ferrer i Guàrdia.

➤ “Branca. Animalades de s'animalot pudent”. Alcover fa una relació de temes trets per *Es Puput*:

- *La Aurora* ha augmentat les subscripcions perquè l'envien a gent que no la vol. Alcover diu que és fals i li demana el nom d'algú que rebi el setmanari i que no el vulgui.
- *La Aurora* s'imprimeix a Palma, però du a la capçalera que és de Manacor. Alcover diu que, com *La Justicia*, és un periòdic de Manacor però que, per conveniència, s'imprimeix a Palma.
- Glosa de “Jordi” insistint en el tema que el P. Recolons sermonejà sobre la moda de les faldes-pantaló. Alcover repeteix que és fals.
- El bisbe té per costum canviar els capellans dels pobles sense una causa justa, la qual cosa provoca molta d'ansietat dins el clergat.
- Reconeix que el pobre de Biniaraix que va morir no va rebre el servei de cap capellà.
- Un articulista anomenat Ciutadà acusa Alcover d'haver vetat un opositor al Capítol de la Seu de Mallorca perquè li havia guanyat una sèrie de causes en els tribunals. Alcover diu que mai no ha perdut cap causa en cap tribunal ni mai ha presidit cap tribunal d'oposicions per ingressar al Capítol.
- El quaresmer de la parròquia d'Alcúdia va insultar unes noies perquè duien un pentinat que ell va considerar inadequat. Alcover va demanar informes a Alcúdia i li van dir que el Quaresmer d'allà no havia dit res d'això.

➤ “Poques paraules i ben dites”. Alcover torna a recordar per què va abandonar l'integrisme. En aquesta ocasió, diu que ell és integrista però a favor del Papa i dels bisbes.

- > “Altre pic femada química (Acabatay)”. Alcover manté que el mot “femar” vol dir *nodrir la terra amb qualsevol substància*, sia d’origen animal o no. Afirmar que aquest ús no és exclusiu de Manacor o d’una part de Mallorca sinó que és també propi de les Illes Balears i Catalunya, i que, fins i tot, en les diferents varietats de la llengua occitana s’hi troba aquest ús. Per demostrar-ho fa una relació extensíssima de dades provinents de distintes varietats, tant del català com de l’occità.
- > “¿Ay, "Aurora" no es paraula mallorquina?” Alcover diu que un amic es queixa que “aurora” és un mot castellà. Alcover diu que és tan castellà com català perquè és un mot d’origen llatí. Posa com a exemple que és ben català el fet que Jacint Verdaguer l’emprés en un poema.

Número 242 29.04.1911

ESTIRADES D’OREYA

- > “Bona senya”. *El Ideal*, *El Obrero Balear* i *Es Puput* critiquen la festa que es va fer el Dilluns de Pasqua a la Seu per desagreujar la Mare de Déu dels Desemparats per les paraules que va dir Azzati a les Corts (238 “Ses blasfèmies de n’Azzati”). Alcover diu que l’enuig de la premsa anticlerical indica que els catòlics van per bon camí.
- > “¡Un poc ne llevarem!” *El Ideal* diu que Azzati ha guanyat gran popularitat entre els espanyols. Alcover diu que és fals.
- > “¡Quina hipoteca!” *El Ideal* lloa la figura de Nakens, director del periòdic madrileny, *El Motín*. Alcover diu que és un hipòcrita perquè va protegir Morral després que aquest hagués tirat la bomba amb què volia matar el rei, però després, quan es va veure compromès davant el tribunal que jutjava Ferrer, va declarar contra el català.
- > “Sí que los cou”. Alcover es fa ressò de l’efecte que va produir el discurs de de la Cierva dins les Corts sobre el procés contra Ferrer.
- > “Es gran fracàs”. Alcover diu que el debat a les Corts sobre la possible revisió del procés contra Ferrer ha resultat un fracàs per a socialistes i republicans perquè no han aconseguit el que volien.
- > “¿Que saben es socialistes d’ensafranar?” A *El Obrero Balear* es publica que els absolutistes van empresonar, torturar i assassinar els pares de la constitució de Cadis. Alcover diu que no és cert; que van ser els liberals qui l’any 1820, en aconseguir el poder, van empresonar i matar absolutistes.
- > “Ay de bo”. Alcover diu que *El Ideal* del 22 d’abril va defensar *Es Puput* i va qualificar En Revenjoli de neci. Va afegir que l’únic que es mereixia era una puntada de peu. Alcover demana per què ningú no ho ha fet.
- > “Es discursot d’En Lerroux”. *La Justicia* publica que Lerroux va dir a les Corts que els afusellaments de la Setmana Tràgica van ser per delictes polítics. Alcover ho nega afirmant que el tribunal militar els va condemnar per delictes comuns, com ara, assassinat. També va dir que Maura, en el seu darrer mandat, s’havia aliat amb els enemics de la pàtria, La Lliga Regionalista. Alcover respon que els polítics de La Lliga no són pas enemics d’Espanya i que dir-ho és calumniar, però no dona cap argument. Lerroux també va evocar la manifestació que Sol y Ortega va convocar a Madrid el març de

1908 en contra del govern de Maura i a favor de la moralitat. Alcover diu que només hi van acudir casineros, empresaris de bordell, de teatres i altra gent de poca moralitat, a la qual es van unir socialistes, republicans i anarquistes.

- “¿Per qui hu deys germà?” Jiménez Moya diu que en Revenjoli defensa que en comptes de dir “les llagues de Crist i automovil” s’hagi de dir “Les nafres de Cristo i jomemoch”. Alcover es mostra sorprès per aquesta informació i afirma que ell mai no ha donat aquesta consigna.
- “¡Colossal! ¡Piramidal!” Alcover diu que sap de bona font que diumenge dia 23 d’abril de 1911 va celebrar-se a Esporles un aplec conjunt entre radicals, republicans i socialistes. Hi havien d’intervenir els líders locals de cada partit: Jiménez Moya, Fernando Pou i un líder socialista. Alcover es burla que a l’aplec només hi van assistir 30 persones.
- “S’Animalot pudent”. Alcover comenta que *Es Puput* atacava poc aquella setmana. Només es queixa de les gloses de Pinyol, i d’una en què l’únic argument que emprava contra Alcover és dir que té el coll tort.
- “S’Asamblea de s’ensenyansa”. Alcover informa que el govern liberal va organitzar una assemblea sobre ensenyança perquè mestres i professors i persones enteses hi diguessin la seva. La creença general era que el laïcisme hi predominaria però la sorpresa va ser que la majoria d’inscrits en l’assemblea van ser partidaris de l’escola catòlica.
- “Lo de Marroc”. Alcover informa que la situació al Marroc és molt conflictiva: les cabiles no accepten l’autoritat de l’emperador i el tenen assetjat a Fez. En la conferència d’Algecires de 1904 es va acordar que Espanya i França es van repartir el Marroc en cas que l’emperador no pogués mantenir-hi l’ordre, i s’assegurarien que hi prevalgués la civilització. Així, justifica que Espanya intervingués al Marroc l’estiu de 1909 quan la cabiles del Riff van atacar els espanyols a Melilla. Actualment, caldrà tornar a intervenir-hi, ja que les cabiles estan en peu de guerra, i Espanya haurà de fer efectiu el control sobre els territoris que la Conferència d’Algecires li va atorgar.
- “Esclips i esclips entre lerrouxistes”. Alcover informa que a Barcelona s’ha desfet la majoria lerrouxista a l’Ajuntament perquè hi ha hagut enfrontaments entre regidors a causa de l’impost del consum. Alcover extrapola la situació a un hipotètic govern lerrouxista a tot Espanya i vaticina que seria un desastre.
- “¡Quina animalada!” Alcover lamenta que *Es Puput* conti que en una representació de la passió i mort de Jesús, el personatge principal tingués una incontinença gàstrica.
- “Un’altra animalada”. Alcover es queixa que *Es Puput* expliqui que el Dilluns de Pasqua a l’església del convent de Sant Vicenç Ferrer de Manacor va caure des de l’orgue un capell ple d’excrements damunt un grup de feligresos, la qual cosa va provocar un gran rebombori dins el temple. Alcover diu que n’ha demanat explicacions i des del convent li han contat que just van caure unes miques de pols d’una volta.
- “Una calúmnia anticlerical”. Alguns periòdics anticlericals de Catalunya informen que els canonges de la Seu d’Urgell han venut un còdex del segle X per 125.000 pessetes i se les han embutxacades. Alcover informa que els canonges d’aquella seu han desmentit la notícia: el còdex està custodiat a l’arxiu de la Seu.

Número 243 6.05.1911

VENTAYS

- > “S’Animalot pudent ja no va d’aglans”. Alcover comenta que *Es Puput* diu que En Revenjoli escriu tantes barbaritats que no s’ho paga respondre-li i que a partir d’ara deixaran en mans de Pinyol, el glosador, els atacs al canonge. Aquest se n’alegra perquè així es demostra que els seus atacs a *Es Puput* han tingut efecte. Així mateix, avisa Pinyol que li respondrà qualsevol atac.
- > “Pornografia animalenca”. Alcover explica que *Es Puput* fa un joc de paraules amb la paraula ous (ous de gallina i testicles) en parlar d’una facècia d’uns nois a la mare de les seves enamorades el dia del pancaritat de Ciutat. Alcover lamenta el joc de paraules i acusa *Es Puput* d’indecent.
- > “Armonies republicanes”. Jiménez Moya diu a *La Justicia* que si els republicans assoleixen el poder, els republicans no lerrouixistes generaran problemes. Alcover se’n burla i li respon que són els lerrouixistes els que s’han començat a barallar entre ells a l’ajuntament de Barcelona, on dos regidors lerrouixistes es van agredir.
- > “¡Quina mentida més disforja!” Jiménez Moya declara a *La Justicia* que si els republicans obtenen el poder a Madrid ja ho tenen tot planejat per governar. Alcover ho nega i posa com a exemple de la incapacitat dels lerrouixistes el fracàs que ha suposat el seu govern de l’ajuntament de Barcelona.
- > “Grans veritats”. Jiménez Moya a *La Justicia* critica la incapacitat dels republicans per governar perquè són incapaços de governar-se a ells mateixos. Alcover hi està d’acord i se’n burla.
- > “Més barbaritats des discursot d’En Lerroux”. *La Justicia* publica una sèrie de parts del discurs de Lerroux a les Corts en el debat sobre la revisió del procés contra Ferrer i Guàrdia. Alcover les hi rebutja: 1) que el procés era nul perquè la declaració d’un testimoni del Masnou no du la firma del secretari del tribunal (Alcover diu que aquest testimoni no era rellevant perquè va dir que no sabia res); 2) el reglament diu que el jutge ha de llegir els càrrecs al processat i al seu defensor, però els va llegir el secretari en comptes del jutge (Alcover diu que és una il·legalitat ridícula).
- > “Es discursot d’En Sol i Ortega”. Alcover afirma que *La Justicia* publica una part del discurs de Sol y Ortega en el debat sobre el procés contra Ferrer i Guàrdia a les Corts. No concreta què va dir Sol y Ortega, simplement el desacredita.
- > “En J. Moya, dijunant, entregat a s’astinència, plorant i fent oració”. En l’aplec d’Esporles, Jiménez Moya va dir que era víctima de calúmnies constants, que necessitava abstinència, i que es plantejava retirar-se un temps a meditar i a pregar pel triomf dels seus ideals. Alcover se’n burla.
- > “¿Ay, ab un buf?” En l’aplec d’Esporles, el regidor socialista de Palma, Roca i Hernández, va dir que la monarquia era a prop de l’abisme. Alcover se’n burla i diu que no és veritat.
- > “Sa República de Portugal”. Alcover es demana per què la premsa d’esquerres ja no parla de Portugal. Diu que l’adveniment de la república ha resultat un fracàs, que hi ha més tensió social, que el país

està arruïnat, i retreu als republicans que governen que mig any després d'enderrocar la monarquia encara no hagin convocat eleccions.

- “Visques a n-En Ferrer”. Alcover critica que en l’aplec d’Esporles es cridessin visques a Ferrer i Guàrdia. A més, ho considera una hipocresia perquè els republicans no el van ajudar durant el procés.
- “Ocurrències de D. Lluís Martí”. Alcover es fa ressò d’una part del discurs de Lluís Martí a l’aplec d’Esporles: 1) les contribucions pel consum i els militars són els únics estalons de la monarquia (Alcover diu que els militars són la defensa contra els revolucionaris i que els impostos són necessàries per a qualsevol govern); 2) els delmes i les primícies són contribucions odioses (Alcover diu que totes ho són, odioses, però que són necessàries; 3) els pobres no volen anar a morir al Marroc (Alcover diu que moren tant els rics com els pobres, que el 1909 hi van morir més oficials i recorda que molts de rics es van allistar voluntaris com a soldats rasos).

Número 244. 13.05.1911

ESBRONC

- “¡Quin doy més ferest!” En l’aplec d’Esporles el regidor socialista Roca i Hernández va dir que l’escola catòlica era farisea i hipòcrita. Alcover li respon que els hipòcrites són els socialistes que no volen que millori realment la condició de la classe treballadora perquè saben que només així es pot arribar a la revolució, que no farà rics els treballadors sinó els líders socialistes.
- “¡Pobres socialistes!” A *El Obrero Balear* diferents articulistes escriuen sobre la força del socialisme i vaticinen que aviat s’imposarà arreu. Alcover els contradiu argumentant que recentment han patit molts de revessos: el fracàs de la vaga de ferroviaris al nord de França; el fracàs de la vaga minera de Bilbao; la vaga de la metal·lúrgia de Barcelona i la dels obrers de la Calatrava de Ciutat. Afegeix que l’únic lloc on governen és a França, però no hi han imposat l’ideari socialista. De fet, molts els acusen d’haver-se venut al capitalisme. També diu *El Obrero Balear* que els socialistes impediran que Espanya intervengui més a Marroc perquè no volen més guerres. Alcover els recorda que la França governada per socialistes envia milers de soldats a Àfrica.
- “En J. Moya corre males aygos”. Alcover diu que Jiménez Moya en l’aplec republicà de l’1 de maig de 1911 va tornar a lamentar que és víctima de calúmnies per part dels seus col·legues socialistes i republicans, i que no se’n sap avenir després que en l’aplec d’Esporles, Lluís Martí i Francesc Roca l’aplaudissin. Alcover li recrimina que ell hagi estat el primer a proferir calúmnies; per tant, ara no s’ha de sorprendre si en rep.
- “¡Pobre J. Moya!” En l’aplec de l’1 de maig a Manacor Jiménez Moya va dir que quan li falten les forces davant tantes calúmnies, pensa en la fortalesa de Lerroux que tot i els atacs es manté ferm; de la mateixa manera que els cristians pensen en Jesús. Alcover se’n burla i li diu que Lerroux i Jesús no són comparables.
- “Altre pic D. Fernando Pou”. En la celebració de l’1 de maig a Manacor, Fernando Pou va dir als assistents que la festa es feia perquè la classe treballadora es pogués comptar i així adonar-se que amb ben poc ja podria afonar la monarquia. Pou també els va dir que si els senyors haguessin de fer un

dia sencer de feina, en un capvespre haurien fet la revolució. Alcover els desafia a fer la revolució i posa en dubte que els republicans tinguin tanta força.

Pou també va dir que els treballadors actuals són com els esclaus del passat: estan sotmesos als senyors i només mitjançant la revolució podran acabar amb la injustícia. Alcover li diu que va errat, ja que l'esclavitud no es va abolir amb cap revolució sinó que va ser l'Església i la defensa de la igualtat entre els homes el que va dur al final de l'esclavitud.

- “¡Pobre company Bisbal!” Alcover explica que en l'aplec de l'1 de maig de Capdepera el socialista Bisbal va fer un discurs en què va negar l'existència de Déu, que el cristianisme no havia fet res per la humanitat. Alcover li ho rebut dient que Déu existeix perquè és el creador de totes les coses; que el cristianisme és la base de tota la civilització.

Bisbal també va dir que Franklin, en inventar el parallamps, va desacreditar la Bíblia, la qual diu que els llamps són foc del cel per castigar. Alcover es demana en quin part de la Bíblia diu això dels llamps.

Bisbal també va dir que segons la Bíblia la Terra és plana, i Magallanes i altres ja van demostrar el contrari. Alcover torna a demanar on diu que la Terra és plana, i li cita una sèrie de passatges de la Bíblia dels quals es desprèn que la Terra és rodona.

També va dir Bisbal que, segons la Bíblia, la Terra no voltava el sol i la ciència ha demostrat que sí que el volta. Alcover li demana on hi ha aquesta informació.

Alcover celebra que el Sr. Alou, republicà, ataqüi Bisbal damunt *La Justicia*.

- “Escàndol de Fra Gargay”. *El Obrero Balear* critica que a Espanya encara hi hagi pena de mort. Alcover diu que mentre hi hagi assassins hi haurà d'haver pena de mort.
- “Ratx de desbarats”. *El Obrero Balear* publica un article d'un actor de comèdies que diu que els confessionaris són escoles de perdició, des d'on s'impedeix que les noies joves vagin a les seves funcions. Alcover diu que l'actor critica els confessionaris per interès propi.
- “¡Oh castellaniestes d'El Ideal!” Alcover es burla perquè en un article d'*El Ideal* apareix una construcció sintàctica catalana en un text en castellà.
- “¡Quin oy!” Alcover critica *El Ideal* perquè en un article es lamenta que l'Estat hagi de gastar tants de diners en seguretat per protegir Maura i de la Cierva de possibles atemptats. Alcover tracta els republicans d'hipòcrites perquè ara lamenten que s'hagi de gastar en seguretat, però són ells els qui defensen l'atemptat personal.
- “S'Animalot pudent”. Pinyol a *Es Puput* dona a entendre de manera implícita que Alcover té una amant, a qui va a veure de nit. Alcover ho nega i li demana que ho digui clarament, que ho demostrï.
- “Un partidari piramidal des servici militar obligatori”. Alcover critica Azzati perquè sempre ha defensat el servei militar universal, però ara que se li ha concedit la nacionalitat espanyola i es veu obligat a servir, fa tot el possible per alliberar-se'n.

- “¡Quins castellanistes de pan-fonteta!” Alcover es burla que un articulista d'*El Ideal* hagi emprat algun calc català en escriure en castellà.

Número 245 20.05.1911

BARRETX

- “Un lerrouxista set vegades estafador”. Alcover explica que Gonçal Rivas, lerrouxista, havia estat el responsable de gestionar les aigües de Barcelona. Recentment, ha estat jutjat i se l’ha condemnat per nou delictes d’estafa. Alcover ho presenta com una evidència de la deshonestedat dels lerrouxistes.
- “En Posa, N’Emilià Iglesias i es jurat de Barcelona”. Alcover es mostra indignat perquè Posa (que havia intentat assassinar Maura a Barcelona) ha estat condemnat només a tres anys i mig de presó. En la seva defensa, va dir que ell se n’havia anat de casa seva perquè patia una malaltia que volia amagar a son pare i sa mare i que va treure la pistola a l’estació per tal de ser arrestat i poder-se curar a la presó. La gent s’hi va agombolar i l’arma es va disparar. El jurat no l’ha considerat culpable d’intent d’assassinat. El defensor va ser Emiliano Iglesias.
- “Estravades de s’Animalot Pudent”. Alcover explica que Pinyol des d’*Es Puput* afirma que *La Aurora* està a punt de desaparèixer a causa dels atacs de Pinyol. Alcover afirma que és tot el contrari i que el nombre de subscriptors augmenta.
- “¿Per què no anomenau pessa?” *El Obrero Balear* afirma que Espanya avançaria si dins els convents no s’hi fessin negocis. Alcover demana quins negocis es fan dins els convents. Li’n demana exemples.
- “Altre pic es company Bisbal”. Bisbal damunt *El Obrero Balear* intenta respondre Alou (“¡Pobre company Bisbal!”, núm. 244). Insisteix que no es pot demostrar l’existència de Déu. Alcover li respon que de la mateixa manera que tothom veu que darrere un rellotge hi ha un rellotger, des de fa segles s’ha vist que darrere el món hi ha Déu.

Bisbal també afirma que la moral cristiana en vint segles d’existència no ha pogut acabar amb els mals socials. Alcover li ho nega, diu que la moral cristiana és l’antídoto als mals socials. Si aquests persisteixen, però, és perquè els homes encara es rebel·len contra la moral.

Bisbal defensa que el socialisme és l’únic mitjà eficaç per combatre els mals socials. Alcover li demana que li’n posi exemples i li pregunta per què la Comuna de París de 1871 va ser un seguit d’atrocitats.

Bisbal afirma que van ser els Pares de l’Església que defensaven que el sol voltava la Terra. Alcover li’n demana citacions exactes, i li diu que és fals.

Bisbal també diu que l’Església va fer cremar Giordano Bruno perquè defensava que la Terra era rodona. Alcover també li ho nega.

Bisbal diu que, d’ençà que Darwin va afirmar que l’home descendeix del mico, allò que diu la Bíblia sobre la creació de l’home per part de Déu esdevé una mentida. Alcover diu que una absurditat de Darwin no lleva l’autoritat a la Bíblia.

- > “¡Aqueys diputats!” Alcover es queixa de la poca assistència dels diputats a les Corts.
- > “Armonies republicanes”. Alcover es burla que, en una reunió de republicans d’esquerres de Barcelona, uns van defensar la unió amb la dreta per fer fora els lerrouxistes i d’altres van oposar-se a tal unió. La disputa va ser molt forta.
- > “S’aplec republicà de Sóller”. Lluís Martí va parlar en un aplec a Sóller contra la guerra d’Àfrica i contra l’impost del consum. Alcover li demana per què no protesten contra els republicans francesos que fan la guerra. També li pregunta de quina manera es recaptaran diners si es lleva aquest impost.

El regidor Roca i Hernández va dir que Espanya havia d’abandonar la guerra del Marroc i que Ferrer va ser assassinat per les seves idees. Alcover ho nega. Diu que Ferrer va ser executat pels seus delictes, entre els quals, hi havia l’organització d’una rebel·lió militar.

- > “S’Injusticia fluxenca”. Es burla que *La Justicia* aparegui amb poca força.

Número 246. 27.05.1911

REPASSÓ

- > “Una infàmia d’*El Ideal*”. *El Ideal* publica que els jesuïtes de Monti-Sion de Palma profanen els confessionaris. N’anomena un en concret, però no pel nom. Alcover es limita a respondre que es tracta d’una calúmia.
- > “¿Qu’es axó des vicari de sa Vileta?” *El Obrero Balear* critica el vicari de la Vileta perquè va dir als que havien de confirmar-se que duguessin una candela el dia que rebrien el sagrament, que no duguessin una bugia perquè no els serviria. L’articulista es demana si la Verge no es conformaria amb qualsevol classe d’espelmes. Alcover explica que és un costum antiquíssim a Mallorca que els nois que es confirmen duguin candeles en ofrena al Bisbe, el qual després les deixa a l’església on ha confirmat.
- > “S’Obrer Balear contra En Revenjoli”. *El Obrero Balear* titlla En Revenjoli d’antipatriota perquè defensa la intervenció d’Espanya al Marroc; diu que l’ensenyament catòlic és com la pesta pel seu efecte devastador sobre la comunitat; que l’escola catòlica té la missió d’evitar que la gent aprengui, i és la responsable que els espanyols tinguin tan poca cultura perquè, a part d’haver monopolitzat l’educació, n’obstaculitzen la reforma. Quant a aquest darrer punt, Alcover respon que l’escola catòlica té com a missió fer que la gent sàpiga la veritat sobre Déu i sobre totes les coses, i alhora evitar que aprenguin la maldat del pensament socialista. Així mateix, recorda que, després de la caiguda de l’Imperi Romà, l’Església va ser qui va mantenir les escoles gràcies a les classes que es feien en monestirs, convents, etc. Es dona el fet que en les regions on hi ha més catòlics o més presència de clergat catòlic és on hi ha més gent instruïda. En posa com a exemples Navarra i Baviera. *El Obrero Balear* també acusa l’Església de ser enemiga d’Espanya. Alcover respon que va ser l’Església que va fundar Espanya i la va convertir en l’estat més poderós del món. El periòdic socialista també critica l’almoïna. Alcover respon que els socialistes són els primers que van a demanar-ne, i no van a demanar-ne precisament als líders socialistes sinó a gent d’església. *El Obrero Balear* també nega l’existència de Déu argumentant que la seva suposada existència es basa en fets falsos.

- “Malenats escrigedoretjos d’*El Obrero Balear*”. *El Obrero Balear* diu que la Bíblia va ser un gran engany escrit per convèncer la gent inculta. Concretament, argumenta que cap científic ha aclarit com era la llum que es va fer el primer dia de la creació si no va ser fins al quart dia que Déu va crear el sol. Alcover respon que sí que n’hi ha haguts de científics que han explicat aquest fet. Explica que el mot hebreu *or* va ser traduït al llatí *lux* i després en vulgar, *llum*. Ara bé, *or* volia dir més aviat, *flux lumímic* o *energètic*, i que una vegada aquest corrent d’energia que permeté la creació de la Terra es va exhaurir, al quart dia, Déu va crear el Sol. Afegeix que el que diu la Bíblia sobre el primer dia de la creació s’ha pogut demostrar gràcies a l’estudi dels fòssils dels arbres trobats arreu del planeta, fet que ha permès demostrar que inicialment no hi havia diferents zones climàtiques sinó que tot el planeta durant un temps va tenir el mateix clima. Per Alcover, la ciència no desautoritza la Bíblia sinó que la reforça.
- “¡S’Animalot Pudent va esquiui!” Diu que *Es Puput* no ataca ni la religió ni els clergues en el darrer número.

Número 247. 3.06.1911

ESTRETES

- “¿Vol dir tornarà pujar En Maura axí metex?” Alcover es fa ressò de la notícia que circula pels diaris: uns periodistes van preguntar a Sol i Ortega si Maura tornaria a ser president. Sol va contestar que tot d’una que el rei li ho demani. Alcover aprofita la resposta d’aquest líder republicà per burlar-se dels socialistes i republicans, que diuen que Maura no té futur com a polític.
- “E-hu duen dins sa sanc”. Alcover insisteix en la desunió que hi ha entre els republicans. Comenta que a Catalunya, plaça forta del republicanisme, els republicans catalans d’esquerres estan enfrontats als lerrouxistes. De fet, Jaume Carner, un dels capparets del republicanisme català d’esquerres ha abandonat el partit, cansat de lluites internes. Afegeix que a Mallorca també hi ha desunió entre els republicans partidaris de Lerroux i els altres.
- “Declaracions d’En Lerroux”. Alcover explica que Lerroux ha dit que no vol tornar a formar part d’una futura coalició entre republicans i socialistes perquè Pablo Iglesias no té prou força per fer la revolució i aquesta just es pot fer amb les classes mitjanes i l’exèrcit.
- “Es company Bisbal aplanissat”. Alcover torna a atacar Bisbal, com ja havia fet al número 244. També aquesta vegada fa servir les respostes que escriu Alou a *La Justicia*. Bisbal sostenia que per als socialistes la religiositat consistia en l’afany d’explorar allò que es desconeix i aquesta religiositat es basava en el dubte i no en la fe. Alou li contesta que el dubte no és font de religiositat sinó de corrupció, i cita Proudhon sobre el fet que l’escepticisme, després de devastar la religió i la política, devasta la moral de les persones, per la qual cosa les societats modernes comencen a dissoldre’s. Bisbal també va dir que les teories de Darwin desautoritzaven la Bíblia. Alou li respon que Darwin just formulà hipòtesis que no han pogut ser mai provades. I afegeix que Darwin mai no va posar en dubte l’existència de Déu.

- > “*El Ideal*, ringo rango”. Alcover comenta que dia 19 de maig de 1911 es va celebrar un homenatge a Antoni Villalonga Escalades, en el qual van intervenir Gabriel Alomar i Champsaur.
- > “S’Obreretxo Balear”. *El Obrero Balear* critica l’arquebisbe de París perquè ha prohibit la representació d’una obra de Gabrielle D’Annunzio. Alcover ho celebra i titlla l’obra de perversa. També ataca el mateix periòdic els bisbes perquè diu que fan negoci amb les benediccions. Alcover intenta girar la truita i afirma que qui fa negoci són els líders socialistes amb la feina dels obrers.
- > “Mentides a forrellons”. *El Obrero Balear* retreu una sèrie de quantitats que cobren diferents arquebisbes d’Espanya, i esmenta també la partida econòmica que dedica l’Estat a culte i clergat. Alcover rebaixa considerablement aquestes quantitats i cita com a font *La Gaceta de Madrid*, que feia la funció de butlletí oficial de l’Estat aleshores. A més, afirma que l’Estat, d’acord amb el Concordat de 1851, just dona una part petita del que deu a l’Església i als ordes després de les desamortitzacions.
- > “S’Injusticia estantissa”. *La Justicia* reproduïx parts del discurs de Sol i Ortega amb relació al procés contra Ferrer i Guàrdia. Segons Sol i Ortega, el 26 de juliol de 1909, la força pública va provocar els vaguistes amb ràfegues de trets. Segons Alcover, va succeir exactament el contrari.
- > “Lo de St Feliu de Llobregat”. Alcover informa que el 8 de maig van celebrar-se dos aplecs a Sant Feliu de Llobregat, un de carlí i un altre de lerrouquista. Segons Alcover, el lerrouquista era una provocació perquè es va organitzar quan ja se sabia que la trobada de carlins s’havia de celebrar. Va haver-hi enfrontaments que van provocar la mort de quatre lerrouquistes i d’un carlí. Alcover diu que els lerrouquistes es queixen, però que ells són els primers que criden a la violència.

Número 248. 10.06.1911

BASTÓ

- > “¿Sa ciència? ¿Sa coa des moix!” *El Obrero Balear* diu que si un obrer agafa un llibre pot constatar que els avenços científics demostren que el que es diu a la Bíblia és fals. Alcover sosté que la vertadera ciència mai no ha contradit la religió. Argumenta que, de teories sobre la formació de la Terra, en van sortir adès i ara. Això no obstant, totes eren aproximatives perquè ningú hi era en el moment en què es va formar el planeta, només hi havia Déu, el qual va donar la informació que va considerar a Moisès. Afegeix que els savis veritables formulen hipòtesis, però no posen en dubte allò que diu la Bíblia, tan sols els que es proclamen savis sense ser-ho qüestionen la Bíblia.
- > “¿Un tal Alzina contra Déu!... ¿Ja n’hi ha de fam!” Alzina escriu a *El Obrero Balear* que savis i científics com Lavoisier, Ptolomeu, Copèrnic, Galileu, Kleper, Darwin, Morgan, Engels i Marx neguen l’existència de Déu. Alcover diu que és cert que Marx la negà però no en donà mai proves. Després posa en dubte que Alzina hagi llegit mai aquests autors. A continuació, Alcover parla de cada autor en particular: 1) “¿Qu’és axò de Lavoisier?” Alcover sosté que aquest químic francès no va negar l’existència de Déu. Va dir que la matèria sempre es transforma, ni se’n crea de nova ni se’n destrueix. Segons Alcover, això no entra en contradicció amb la Bíblia perquè, després que Déu creés la matèria, aquesta es va començar a transformar; 2) “¿I axò de Ptolomeu, Copèrnic, Galileu i

Kepler?” Segons Alzina, a partir del que van escriure aquests autors no hi va haver ni Déu ni creació. Alcover ho nega dient que tots aquests autors creien en Déu, que Copèrnic i Galileu eren catòlics i Kepler, protestant. 3) “¿En Darwin demostrà que no hi ha Déu?” Alzina sosté que Darwin implícitament va demostrar que Déu no existia en formular la seva teoria segons la qual l’home prové del mico. Alcover contradiu Alzina argumentant que Darwin creia que Déu havia creat uns “vivents” que amb el temps van anar evolucionant i transformant-se fins a donar lloc als éssers vius actuals; per tant, Darwin no va posar en dubte l’existència de Déu. 4) “¿I qu’es axò de Morgan i Engels?” Segons Alzina, aquests dos autors han demostrat que Déu no existeix. Alcover li ho nega dient que aquests autors han explicat que les famílies han sofert tot un seguit de transformacions, però això no implica la inexistència de Déu. 5) “¿I que mos conta de s’aliardó d’En Marx?” Alzina també sosté que Marx demostra que Déu no existeix. Alcover es demana com ho va demostrar. Segons ell, Marx va explicar que l’actual estat de la civilització és un més dins una llarga cadena d’estats en què s’ha trobat l’home. Segons Alcover, això no basta per demostrar que Déu no va existir. Remet a un article de Petitoy sobre Karl Marx.

- “¡Vaja quina hipoteca!” *El Obrero Balear* es fa ressò del que ha escrit un excapellà italià contra el sacerdot. Una de les acusacions és que hi ha un canonge a Roma que rep mil cinc-cents lires cada mes. Alcover diu que si fos l’excapedellà que rebés aquests doblers no es queixaria de res.
- “*El Ideal* i s’in-Justicia mentint sobre lo de St Feliu de Llobregat”. Alcover diu que *El Ideal* i *La Justicia* donen tota la culpa dels incidents del 28 de maig de 1911 a Sant Feliu de Llobregat als carlistes perquè van provocar i atacar als lerrouxistes. Els enfrontaments entre lerrouxistes i carlins se saldaren amb cinc morts. Segons Alcover, la culpa fou dels lerrouxistes perquè van fer un aplec quan ja estava convocat l’aplec carlí i, tot i que el batlle de St Feliu no els l’autoritza, van acudir al governador de Barcelona que sí que els va donar el vistiplau.
- “¿Poren es republicans tirar sa primera pedra an es carlistes en punt a violències?” *El Ideal* el 3 de juny va acusar els carlins de provocar una gran mortaldat amb les quatre guerres civils que hi va haver al llarg del segle XIX. Alcover ho rebutja dient que els que han provocat grans mortaldats són els republicans, que abans es deien liberals o liberals exaltats o demòcrates. Afirmar que, d’ençà de les Corts de Cadis, hi ha hagut molts d’episodis d’injustícia i assassinats perpetrats pels republicans (bienni progressista, revolució de setembre de 1868, atacs a Salmerón i Cambó, Setmana Tràgica, etc.), i que la violència carlista no va ser res més que un acte de legítima defensa.
- “Cometes de nyic-i-nyec”. Alcover comenta que *La Justicia* es mostra indignada perquè Antoni Amer “Garanya” i Miquel Febrer “Mistero” formen part del grup de republicans contraris als lerrouxistes i amenaça de treure’ls pedaços bruts. Alcover se’n burla.
- “¡Visca sa tolerància i sa llibertat!” *La Justicia* explica que quan Miquel Febrer va ser nomenat regidor republicà a l’ajuntament de Manacor, el comitè local li va aconsellar que no anés a les processons. Ell va desoïr el comitè i hi va anar, per la qual cosa va ser criticat. Alcover titlla d’hipòcrites els republicans perquè demanen llibertat, però no en donen.
- “S’Animalot Pudent mentint a la descosida i fent coses pitjors”. Alcover rebutja diferents punts a *Es Puput*: 1) el rector de Pòrtol va expulsar del grup Filles de la Puríssima unes noies que havien anat a un ball a Sa Cabaneta organitzat per socialistes dia 1 de maig de 1911. Alcover diu que les noies no

van ser expulsades. 2) Alcover va fer escriure damunt el periòdic *La Almudaina* que se n'anava a Barcelona a prendre possessió de la càtedra de Filologia que li havien concedit. Alcover diu que és completament fals tot. 3) Alcover mostra la calaixera de cèdules a tots aquells que el visiten i els diu que allà dins hi ha tota la llengua catalana. Alcover ho nega i diu que només la mostra a aquells que li ho demanen i que no ha dit mai, que allà hi hagi tota la llengua catalana. 4) Pompeu Fabra té Alcover en mal concepte. Alcover diu que és fals i que sempre han col·laborat per tirar endavant el Diccionari i el *Bolletí*, i que recentment Alcover ha rebut una carta afectuosa en què Fabra li demana trobar-se a Barcelona per fer feina junts. 5) Es burla del fet que Alcover sigui tan conegut a Catalunya com a Manacor. Alcover diu que és cert i que no hi veu cap mal.

Número 249. 17.06.1911

TUNDA

- “¿Que va de messions que no en parlen”? Alcover afirma que la tia d'Alfons XIII ha fundat una escola a Munic i ha becat nou infants espanyols amb pocs recursos perquè hi vagin a estudiar de franc. Vaticina que la premsa d'esquerres no en dirà res.
- “Se devia pensar qu'En Maura es mama's dit”. Alcover explica que *La Justicia* del 10 de juliol publica el discurs de Sol i Ortega a les Corts sobre la Setmana Tràgica. Sol va dir que Maura era el responsable de tot el que es va cremar i del que no es va cremar, insinuant així que Maura controlava els esdeveniments. Maura li va respondre que ell ja havia donat explicacions per aquest fet i que durant la Setmana Tràgica el president era a Madrid.
- “¡Es evident de tota evidència!” Alcover continua el tema de l'article “Se devia pensar qu'En Maura es mama's dit”. Afirma que Maura i de la Cierva no són responsables de la Setmana Tràgica i que si ells haguessin pogut fer tot el que volien fer des d'un bon començament, el conflicte no hauria estat tan violent. Afegeix que la Història dirà qui són els responsables.
- “S'aplec republicà de Pollensa”. *El Ideal* es fa ressò de l'aplec republicà que es va fer a Pollença per la Cincogema. S'hi van tractar diferents qüestions: 1) Els republicans prometen que en governar venjaran els morts a Sant Feliu de Llobregat a mans dels carlins. Alcover ironitza sobre la proximitat d'un govern republicà. 2) Pérez va demanar que a les escoles no s'ensenyi religió. Alcover respon que és necessari ensenyar-ne perquè la religió mostra a les persones com defugir els vicis, com tenir una moral recta i, si no se'ls n'ensenyés, s'alçarien contra Déu.
- “Com-e cans i gats”. Alcover es fa ressò de la notícia publicada a *El País*, en què es diu que els republicans estan permanentment perdent el temps en lluites internes i que s'estimen més acabar amb Lerroux que amb Maura.
- “Un nou triunf lerrouxista”. Alcover informa que un Jurat de Barcelona ha condemnat a dos anys de presó un periodista que va defensar Posa per l'atemptat contra Maura.
- “Una glòria socialista”. Alcover explica que un Jurat de Barcelona ha condemnat a disset anys de presó un socialista que durant la vaga de la metal·lúrgia va matar un altre obrer que no donava suport a la vaga.

- “¡Quina batayonada!” *El Obrero Balear* diu que al palau arquebisbal de Messina han robat joies per valor de tres milions i es demana com pot ser que hi hagi gent que es mori de fam mentre les esglésies acumulen riqueses. Alcover nega que les esglésies acumulin riqueses i, en tot cas, diu que l'Església no en té cap culpa, que hi hagi pobres. De fet, els clergues són els que més obres de caritat fan, moltes més que els socialistes, que empenyen els pobres a robar i a assassinar.
- “Ni mitja parauleta”. Alcover es demana per què *El Obrero Balear* no diu res dels aldarulls provocats per vaguites socialistes dia 2 de juny de 1911 a la Puerta del Sol de Madrid.
- “Però ¿que esperau, valents homos?” Alcover demana per què republicans i socialistes no fan res ara que les tropes espanyoles avancen per Àfrica si en el seu moment havien promès que enfonsarien el govern si els soldats espanyols continuaven amb la campanya africana.
- “¿I s'Animalot Pudent? ¿I es contraris de *La Aurora*?” Alcover es burla que *Es Puput* hagi tret un número en què no ataquí els clergues i que les gloses de Pinyol siguin tan poc virulentes. Es vanta que *La Aurora* va augmentant arreu el nombre de subscriptors.

Número 250. 24.06.1911

GIPÓ

- “Preniu llum de Na Pintora... republicana”. Alcover informa que l'ajuntament de París, format per republicans i anticlericals, ha destinat 600.000 pessetes a la restauració de les esglésies catòliques de la ciutat, que, d'ençà que es va dictar la llei de separació entre estat i religió, s'havien deteriorat molt. Alcover celebra la notícia i demana als republicans i als socialistes espanyols que en prenguin nota.
- “Se complexen ses nostres profecies”. Alcover es burla dels socialistes perquè tot i la nova intervenció d'Espanya al Marroc, ells no han paralytat el govern encara que van assegurar que ho farien. Comenta també que *El Obrero Balear* havia dit que els clergues són els que haurien d'anar a defensar l'honor de la pàtria en comptes dels fills dels obrers. Alcover respon que els clergues ja hi van, a la guerra, per exercir el seu ministeri. Després, Alcover recrimina als socialistes que durant la campanya de Melilla disparessin contra oficials de l'exèrcit espanyol en comptes de disparar als rifenys, i els titlla de traïdors.
- “¡Ja hi anau calats per aygo!” *El Obrero Balear* havia dit que l'escola laica havia suposat un gran avenç per a la humanitat. Alcover ho rebutja dient que és fals perquè, a diferència de l'escola religiosa, l'escola laica no ensenyava el sentit moral, no ensenyava a controlar les passions, pròpies dels humans, com animals que són; per tant, de l'escola laica en sortien alumnes com animals.
- “Germanet ¿qui us ha enganat?” Alcover respon a Huertas que a *El Ideal* havia amenaçat als carlistes catalans i valencians dient que si venien a Mallorca, hi hauria un dia de dol. Alcover se'n burla dient que els republicans són covards i parlen però no actuen, i encara menys contra els carlins, perquè han demostrat la seva virulència si els ataquen.

- > “¡Quina mentidassa!” *El Ideal* acusa de la Cierva d’assassí per la mort de Ferrer i Guàrdia. Alcover respon que van ser les declaracions dels mateixos republicans el que va provocar la condemna a mort de Ferrer. I, en tot cas, hauria d’atacar el tribunal militar que el va jutjar, però no gosen criticar els militars per tal de no incomplir la Llei de Jurisdiccions.
- > “Sa fuya de Mestre Antoni Amer ‘Garanya’”. Informa que Antoni Amer ‘Garanya’ ha publicat unes informacions ignominioses sobre Jiménez Moya. Alcover no concreta quines, però demana a Jiménez Moya que aclareixi públicament si el que diu Amer és veritat o no. També fa una apel·lació als republicans de Manacor perquè es plantegin què han de fer si les acusacions són certes.
- > “S’Animalot Pudent”. Alcover lamenta que des d’*Es Puput* continuïn difamant-lo, però sense escriure el nom d’Antoni M. Alcover, només “En Revenjoli”. Torna a demanar que escriguin el seu nom real per poder emprendre les accions legals pertinents.
- > “Mèna de S’Animalot Pudent”. *Es Puput* diu que uns capellans de Marratxí han obligat una dona d’allà a fer-se protestant. Alcover diu que ha escrit a gent de confiança de Marratxí i li han dit que aquesta dona és una persona de molt mal caràcter i enfrontada amb tota la seva família, i que l’únic que s’ha fet ha estat intentar que es reconcilii amb la família.
- > “S’Injusticia aperduada”. Hi apareix una defensa de Jiménez Moya davant les acusacions d’Antoni Amer. Segons Alcover, aquesta defensa deixa pitjor Jiménez Moya que així com l’havia deixat Antoni Amer.

Número 251. 1.07.1911

COSTERADES

- > “Preniu llum de Na Pintora... nortamericana”. Alcover comenta que als EUA, paradigma del republicanisme, república i religió no són incompatibles, com ho són a Espanya. Posa com a exemple una festa amb missa que es va celebrar en un quarter militar, a la qual van assistir el president Roosevelt i altres polítics destacats.
- > “Un altre glòria socialista...” Alcover explica que recentment a Puerto-la-luz els socialistes havien convocat una vaga. Quan alguns treballadors van intentar anar a fer feina, els van atacar fins i tot amb tirs de revòlver. Presenta el fet com un exemple de la llibertat que defensen els socialistes.
- > “Un’altra gloria lerrouxista”. Recentment, ha explotat una bomba a la capella de la Mare de Déu dels Desemparats de València. La deflagració va causar destrosses a l’immoble. La policia ja ha arrestat els culpables, que són lerrouxistes. *La Justicia* nega que siguin lerrouxistes. Alcover diu que, si no ho fossin, l’autoritat judicial no hauria manat tancar la societat lerrouxista local, Juventud Radical.
- > “¡De toxarruts! ¡Quant e-hu sou!” *El Ideal* diu que a Espanya no hi pot haver lleis justes fins que no s’instauri la república. Alcover ho posa en dubte i es demana si a Portugal o a França, que tenen república, hi ha lleis justes.

- “Com s’estimen es lerrouxistes ells ab ells”. Alcover informa que, de resultes del conflicte de Sant Feliu entre carlins i lerrouxistes, l’autoritat judicial va ordenar l’arrest d’uns quants implicats de cada bàndol. Els carlins s’han unit i han reunit diners per treure els seus de la presó; en canvi, els lerrouxistes no han fet res i els seus continuen tancats.
- “Cans nanells”. Alcover es demana per què els socialistes i els republicans no protesten ara que el govern liberal de Canalejas envia tropes a Marroc.
- “¡Hala verí contra En Maura!” *El Ideal* arremet contra Maura. Diu que és mort políticament. Alcover els rebut que no ho és, mort, i es demana d’on ve tanta de ràbia contra ell.
- “S’escola layca dets Hostalets i sa que volen posar a Sóller”. *El Ideal* explica que un mestre de l’escola de Sant Josep dels Hostalets d’en Canyelles ha estat condemnat per abusos a menors. Aquest mestre havia estat defensat per l’Església i pels jesuïtes. Alcover se’n desvincula. Al·lega que l’Església no n’és responsable. Diu que allò que realment molesta els republicans és que, d’ençà que es va obrir l’escola de Sant Josep, l’escola laica dels Hostalets va quedar buida i el mestre se’n va haver d’anar. Ara a Sóller, mira d’obrir una altra escola. Alcover demana als sollerics que no es deixin enganyar.
- “Bona notícia”. *El Ideal* celebra que a Buenos Aires s’hagi iniciat la publicació de la revista *Francisco Ferrer*. Alcover ho lamenta i diu que el director és Samuel Torner, que tenia una escola laica a València i que va ser tancada per ordre judicial, ja que s’hi ensenyaven continguts contraris a la pàtria, a l’exèrcit i a l’ordre públic.
- “¡Quina cosa qu’es sa República!” Alcover comenta que en una zona del nord de França, concretament a la zona d’Aube, hi ha molta gent indignada amb la república francesa i, arran d’això, pengen banderes roges i canten la Internacional, fan pintades per les parets i demanen a l’emperador d’Alemanya que ocupi la zona perquè s’estimen més ser prussians que francesos.
- “¿Visca el Papa-Rey?” Alcover informa que Emiliano Iglesias va dir en sessió parlamentària que, arran de la celebració del congrés eucarístic a Madrid, han entrat a Espanya cinc mil pistoles. A més, va demanar al govern si permetria als congressistes cridar “Viva el Papa-Rey”. El ministre de governació es va limitar a respondre que proferir “Visca la República” està prohibit. Alcover presenta el fet com una mostra d’hipocresia dels republicans.
- “¡Uey, escriguedoretjos de s’Obrer Balear!” *El Obrero Balear* diu que la companyia d’assegurances La Actividad està en mans de jesuïtes que, de vegades, s’apoderen de diners que no els pertanyen, la qual cosa solucionen amb una confessió. Alcover es mostra indignat i diu que els lladres són els socialistes i retreu els episodis de la Comuna de París i de la violència perpetrada contra els esquiroles durant les vagues. Afegeix que un pecat de robatori no es perdona només amb la confessió; cal també la restitució total dels diners robats.
- “¡Quin marxando!” A *El Obrero Balear* un articulista escriu que els capellans són explotadors del poble i fan les processons per guanyar diners. Alcover li ho nega. Diu que a les processons no guanyen res. Afegeix que l’ecònom de Marratxí va gestionar tota la documentació a l’articulista d’*El Obrero Balear* perquè quedés exempt de fer el servei militar i ho va fer de franc; també diu que el vicari de Marratxí fa classes de franc a persones amb pocs recursos.

- “Un predicador socialista”. Alcover comenta que un socialista de Marratxí, molt crític amb l’assistència a missa i la confessió, es va presentar en diumenge davant l’església de Sant Marçal amb dos treballadors i els va demanar que construïssin una barraca per a la celebració de les festes del patró. Alcover el titlla d’hipòcrita: com pot un socialista fer treballar en diumenge?
- “Enfilay de mentides i batayonades d’En Jiménez Moya”. Jiménez Moya diu a *La Justicia* que no li agraden els batallons infantils de Lluïsos perquè estan vinculats als capellans i perquè els instrueix un home anomenat Ferrari, el qual, emparant-se en la nacionalitat italiana, no ha fet el servei militar ni a Espanya ni a Itàlia i, per tant, difícilment podrà inculcar el patriotisme necessari als infants. Alcover li respon que Ferrari no és instructor de cap batalló infantil de Lluïsos. Es demana per què Jiménez Moya és tan primmirat amb Ferrari i no ho és amb el diputat lerrouxista per València, Azzati, també d’origen italià i que no va tenir nacionalitat espanyola fins després de ser elegit diputat i que tampoc no ha fet el servei militar en cap dels dos països. També diu Jiménez Moya que el batalló infantil de Lluïsos té un caràcter requetè i carlí. Alcover li respon que és absurda aquesta acusació, que qualsevol persona que coneix bé Manacor sap que els batallons infantils no tenen res a veure amb el carlisme. També diu Jiménez Moya que van arribar ordres que el batalló infantil de Lluïsos no podia assistir a la processó del Corpus. Alcover el corregeix: el que va arribar va ser una ordre del Capità General segons la qual els infants del batalló no podien anar a la processó vestits de militars, però no qüestionava que hi anessin o no. També diu Jiménez Moya que els carlistes fa anys que provoquen els que no pensen com ells. Alcover li ho nega i li demana per què el 1907 a Las Arenas els lerrouxistes van anar a insultar els carlins a la sortida d’un aplec, o per què els van amenaçar abans dels fets de Sant Feliu de Llobregat, o què va passar amb la Setmana Tràgica. També diu Jiménez Moya que els carlistes van pegar una pallissa a Govern. Alcover ho justifica dient que Govern a *El Poble Català* havia insultat D. Carles i D. Jaume. Jiménez Moya també denuncia que els carlins van agredir el lerrouxista Ulled a la Rambla de Barcelona. Alcover ho justifica dient que s’ho mereixia perquè ell i un estol de lerrouxistes havien intentat evitar amb garrots que els carlins venguessin el discurs de D. Iglesias, en què es posaven de manifest totes les irregularitats dels lerrouxistes de Barcelona. Jiménez Moya, citant Pex Ordeyx, va dir que els capellans ensenyen als infants de les escoles catòliques que morir matant assegura la salvació.
- “Animalades de s’Animalot Pudent”. *Es Puput* critica el bisbe Campins i el P. General de l’Orde franciscà per haver fet una peregrinació a Lluçanet emprant la primera classe en el tren i després automòbil. Segons *Es Puput*, aquest fet demostra que no són bons deixebles de Crist. Alcover es pregunta en quina part de l’Evangeli es diu que hom no pot anar en primera o en automòbil. *Es Puput* també dedica una tirallonga t’atacs més o menys camuflats contra Alcover: se l’acusa de sodomita. Alcover respon que mai ho ha estat; se l’acusa de vetar l’accés de Pedro Martí, Llompart i Tarongí a canongies. Alcover ho nega argumentant que ell no ha tengut mai potestat per nomenar canonges; també afirma que Alcover va pagar mitjançant missatgers al propietari d’*Es Puput* perquè no publicés informacions comprometedores. Alcover també diu que és una gran mentida i li demana els noms d’aquests intermediaris. També es critica Alcover per haver afavorit l’accés del senyor Esteve a un càrrec dins la parròquia de Sóller.

Número 252. 8.07.1911

PERBOC

- > “Una altra llissoneta des carlistes an es lerrouxistes”. Alcover comenta que el 29 de juny de 1911 un grup de joves lerrouxistes va penjar una nota amenaçant al local jaumista de la Barceloneta. Carlins i lerrouxistes es van enfrontar. Hi va haver tres lerrouxistes i dos carlins detinguts, i un lerrouxista va resultar-ne ferit greu per trets de pistola.
- > “¡Metje, curau-vos primer a vos!” *El Ideal* publica un article en què es recrimina als governs monàrquics que diguin tantes mentides i se’ls titlla d’immorals. Alcover respon que els republicans no tenen autoritat per acusar altres de mentiders perquè ells menteixen permanentment, enganyant els obrers i proferint falsedats contra el clergat, l’Església i la religió.
- > “¡Ah grans castellanistes!” Alcover es burla que l’articulista d’*El Ideal*, Doncel, calca estructures catalanes quan escriu en castellà.
- > “¡Es vostro mentider!” *El Ideal* va publicar que els vots de castedat, obediència, pobresa i els altres vots que es fan van contra la naturalesa humana i que, per tant, congrien males passions en aquells que els fan. Alcover respon que això seria cert si les persones fossin animals, però que el fet d’haver estat creats a imatge i semblança de Déu els dota de la capacitat de fer aquests vots i, d’aquesta manera, omplir de sentit la seva existència.
- > “Tan mentider i calumniador com es d’aquí”. El periòdic republicà de Menorca, *La Voz de Menorca*, publica un article en què es fa ressò de la condemna contra el mestre dels Hostalets que havia abusat de nens i titula l’article “Para las escuelas católicas”. Alcover s’indigna i argumenta que no es pot vincular la mala actuació d’una persona amb tota una institució.
- > “¡Axò se diu finura de parlar!” Alcover lamenta que des d’*El Ideal* es titlli d’assassins els que van posar llums per celebrar el congrés eucarístic de Madrid. Es pregunta per què l’acusen a ell tan sovint de ser malparlat si després els seus adversaris diuen aquests impropis.
- > “Bomba final” *El Ideal* diu que una monja ha comès sacrilegi. Alcover diu que és una calúmia.
- > “En Pinyol pinyolíssim”. Alcover diu que Pinyol continua dedicant-li gloses.
- > “¡Qui no vos conex, erbetes!” *El Obrero Balear* diu que els socialistes van manifestar la seva posició contrària a la intervenció espanyola a Marroc i a qualsevol guerra. Alcover els titlla d’hipòcrites perquè el seu discurs és contradictori: critiquen la intervenció espanyola a Marroc, però defensen els atacs a esquiroles, idolatren Ferrer i Guàrdia o enalteixen la Comuna de París.
- > “Mentiu companys” *El Obrero Balear* diu que el congrés eucarístic de Madrid es va centrar a assegurar l’assignació anual que l’Estat dona a l’Església més que no pas a defensar els més vulnerables. Alcover respon que la majoria d’assistents eren desvalguts o persones que fan molt pels més necessitats, donant grans quantitats de diners per al seu benestar.
- > “¡Malenats, més que malenats!” *El Obrero Balear* de dia 1 de juliol critica el congrés eucarístic de Madrid des de diversos punts: 1) els que hi van predicar són titllats de vampirs i farsants; 2) alguns dels ponents no tenen autoritat per parlar sobre Jesús. Alcover lamenta que el diari no digui per què

no en tenen; 3) el 23 de juny de 1911 l'arquebisbe cardenal de Toledo va demanar cotxe oficial, escorta de la Casa Reial i piquet de la Guàrdia Civil per entrar a Madrid. Alcover respon que és completament fals; 4) la Custòdia que té l'ajuntament de Madrid hauria de ser venuda per tal de poder construir escoles. Alcover lamenta el poc interès que tenen els socialistes per les obres d'art; 5) el cardenal Aguirre té una fortuna de més de 200.000 duros, 38 criats i cotxes de luxe. Alcover respon que no és cap pecat tenir una fortuna si ha estat guanyada dignament; 6) té a casa seva "el que no es pot dir". Alcover afirma que és una calúmia; 7) els capellans només cerquen perpetuar la pobresa de la classe treballadora. Alcover li respon que és fals i que ho demostra el fet que quan els obrers es troben amoïnats sempre recorren al clergat.

Segons *El Obrero Balear*, la Bíblia diu que els predicadors podrien curar els malalts i a ells no els picarien les serps ni els faria cap mal el seu verí. Alcover diu que a la Bíblia no apareixen aquestes afirmacions i que segurament l'articulista del periòdic socialista ho ha extret d'una Bíblia falsa.

- "¡És una solemne mentida!" *El Obrero Balear* afirma que el govern catòlic de Bèlgica pretén augmentar la riquesa del clergat mitjançant la donació de vint milions de francs. Alcover ho nega. Diu que el govern belga donarà un cupó per a cada fill. L'infant el donarà al seu mestre i aquest el presentarà a l'Estat. El govern pagarà al mestre un tant per cada cupó. El que molesta als socialistes, segons Alcover, és que la majoria de famílies enviaran els seus fills a escoles catòliques.
- "Roys de mentides lerroxistes". *El Radical*, de Madrid, i *La Justicia* ho copia, publica que els capellans de Manacor amb el batalló infantil de lluisos van intentar organitzar un requetè, i que hi havia gent gran. Avisa que segurament els capellans hauran de donar explicacions a les autoritats sobre aquest acte. Alcover respon que no hi havia gent gran, que no era cap requetè i que les autoritats municipals ja sabien que el batalló existia.

Número 253. 15.07.1911

ACERÓ

- "Un altre triunf colossal des socialistes". A Madrid durant nou setmanes la Societat de Picapedrers, seguidors de Pablo Iglesias, ha sostingut una vaga. Han exhaurit la caixa de resistència i després de nou setmanes han hagut de tornar a fer feina sense haver assolit cap de les seves demandes. Alcover demana a *El Obrero Balear* per què no dedica cap article als picapedrers de Madrid.
- "Sa lley des descans dominical". Alcover informa que la Junta de Reformes Socials de Palma havia organitzat un esdeveniment esportiu i havia decretat que les botigues podrien obrir fins diumenge migdia. Lloa que el batlle, Lluís Alemany, prohibís fer feina els diumenges, ja que va contra la llei de Déu i la llei civil del descans dominical.
- "¡Quins mentiders!" *El Obrero Balear* torna a manifestar l'oposició dels socialistes a la guerra. Alcover els torna a titllar d'hipòcrites i expressa les contradiccions que veu en aquest plantejament socialista: estan en contra de la guerra, però a favor de l'atemptat personal contra Maura i de la Cierva; a favor de la Setmana Tràgica; de la Comuna de París, etc.

- “El rey Herodes s’enrabia”. Alcover diu que els anticlericals es van enfadar molt quan van veure la plana major del Partit Conservador, amb Maura i de la Cierva al capdavant, assistir a la processó del 29 de juny, celebrada en el marc del congrés eucarístic de Madrid.
- “¿Qui vos ha enganat, germanet?” José Prat a *El Ideal* escriu que al llarg de la història molts han defensat la religió no perquè hi creïessin sinó perquè defensar-la els reportava uns guanys. A tall d'exemple, explica que els escultors d'Efes al segle V es van enrabiari molt quan Nèstor i va dir que Maria era només la mare de Jesús però no de Déu. Es van enfadar perquè se'ls acabava el negoci: ja no podrien vendre més estàtues de la Mare de Déu. Alcover respon que és mentida: diu que entre els defensors de la religió hi ha molta gent que hi perd diners més que no pas que en guanya; i que a Efes mai no s'han fet estàtues de la Mare de Déu. Demana a Prat que li citi algun autor que afirmi que a Efes es feien estàtues o algun museu on n'hi hagi.
- “¡O es castellanistes d'El Ideal!” Alcover es burla de l'ús del verb *escampar* en castellà per part d'un articulista d'*El Ideal* amb el significat català de *espargir*.
- “¿En Maura voltor? ¡Ah grans aubercocs!” *El Ideal* escriu que Maura és com un voltor: vola analitzant on pot baixar a xuclar sang. Fa l'al·legoria i explica que els que el veuen ja treuen l'escopeta per matar-lo, però el voltor els ho posa difícil. Conclouen que serà benaurat aquell que aconseguixi matar el voltor. Alcover titlla els republicans d'hipòcrites: inciten a l'atemptat contra Maura, però s'escandalitzen si els carlins disparen contra els provocadors lerrouxistes a Sant Feliu de Llobregat.
- “Ratx de mentides republicanes”. *El Ideal* publica que el Comitè Republicà de Pollença els va informar que, en el marc de la celebració del corpus, el pare Miquel Rosselló va fer un sermó duríssim contra els republicans en què acusava aquests de desvergonyits i encoratjava els clericals a prendre les armes si eren atacats per anticlericals. Alcover nega que Rosselló fes aquestes afirmacions. Segons ell, Rosselló va dir que davant les atrocitats que cometien els republicans, als clericals els calia fer bones accions. En cap moment va incitar a l'ús de la violència. Alcover, en canvi, afirma que cal emprar les armes si els catòlics són atacats amb armes.
- “Es manifest [des] diputats lerrouxistes”. Critica un manifest que han fet els vuit diputats lerrouxistes a les Corts. Prometen ordre, justícia i zel en la gestió de la cosa pública. Alcover diu que no se'n fia perquè sap que a Barcelona el seu govern municipal ha comportat tota mena d'arbitrarietats i robatoris; per tant, suposa que si obtinguessin el govern de Madrid, farien el mateix però a gran escala.
- “Ara li fan es mànec!” *La Justicia* diu que els radicals ja s'han apoderat de València, Castelló, Barcelona i Saragossa, i que dins poc temps tindran altres grans ciutats i pobles. Alcover se'n burla i opina que això no passarà mai.
- “S'Animalot pudent”. Alcover fa costat a Duran, director del periòdic inquer, *Ca-nostra*. Aquest diari havia atacat un cinematògraf d'Inca que s'havia pres una sèrie de llibertats. *Es Puput* va sortir en defensa del cinematògraf. Ara *La Aurora* surt en defensa de *Ca-nostra* i del seu director, Duran.
- “S'escola layca de Sóller”. Alcover explica que Mayol i Simonet, un indià de Sóller, ha obert una escola laica al poble. L'objectiu és que els pares dels alumnes el votin i pugui ser regidor. A més, el canonge critica que les escoles laiques són un mal per a la societat perquè no eduquen en la por a Déu, la qual

cosa és l'únic mitjà que tenen els homes per lluitar contra els instints animals inherents a la condició humana. És una evidència del mal que fan les escoles laiques: l'augment de la criminalitat juvenil a França i els fets de la Setmana Tràgica, perpetrats per joves educats en escoles laiques.

Número 254. 22.07.1911

SOLA

- > “¿E-hu veys com no han romput cap plat may?” Alcover comenta que recentment a Saragossa durant una vaga, els lerrouxistes van disparar contra la policia.
- > “¿No es ver que no volen guerra?” Alcover titlla els republicans i els socialistes d'hipòcrites perquè diuen que no volen guerra, però ataquen la policia a Saragossa.
- > “¿I sa campanya a favor d'En Ferrer?” Alcover es burla dels lerrouxistes perquè després que en les Corts es parlés sobre el procés contra Ferrer, van comprometre's a dur la qüestió al carrer, als aplecs i van vaticinar que això suposaria el final de la monarquia. Alcover diu que han passat tres mesos i tot continua igual.
- > “No son entradors”. Un grup de lerrouxistes amb un músic se n'anaven a les societats carlines de Barcelona i es passaven una bona estona tocant la Marsellesa. Sovint sortien carlins i es produïen aldarulls que acabaven amb agressions. *La Justicia* considera que els lerrouxistes tenien ple dret a cantar la Marsellesa davant els locals carlins. Alcover considera que es tracta de provocacions.
- > “Sa República de Portugal, dexeble d'En Ferrer”. Alcover comenta que, segons informen el diari belga *Le siècle XX* i *La Voz de Galicia*, a Portugal s'està produint una eliminació sistemàtica de persones no afins al nou govern republicà. Alcover afirma que és precisament això el que proposava Ferrer i Guàrdia: eliminar les persones que servien d'estalons de la monarquia.
- > “Enfilay de mentides i d'infàmies”. *El Ideal* ataca la moral dels capellans que van assistir al congrés eucarístic de Madrid. Alcover no entra en detalls. Simplement, diu que *El Ideal* calumnia.
- > “Contra sa 'adoració nocturna'”. *El Ideal* ataca el costum de l'adoració nocturna del Santíssim Sagrament, la qual cosa ha provocat grans estafes d'allotjament durant el Congrés Eucarístic. Alcover respon que es tracta d'una infàmia, causada per l'enuig que va provocar als republicans l'èxit del Congrés.
- > “Ximpleses, blasfèmies i barbaridats de N'Alzinetxo”. En el número 248 de *La Aurora*, corresponent al 10 de juny de 1911, Alcover va rebatre a Alzina d'*El Obrero Balear* que Lavoisier, Ptolomeu, Copèrnic, Galileu, Kepler i Darwin neguessin l'existència de Déu. Alcover va instar Alzina a citar obres en què aquests autors diguin o demostrin que Déu no existeix. Alzina escriu que Ferri posa en boca de Darwin que Déu no existeix. Alcover no reconeix l'autoritat de Ferri al·legant que és un socialista mentider. Alzina també diu que és fals que Déu donés les taules de la llei a Moisès i també és falsa l'existència de Moisès. Alcover lamenta que Alzina no ho demostrï.

- “Com-e cans i gats”. Alcover fa burla de la desunió que hi ha tant a Manacor com a l'Estat entre els republicans.
- “S'In-Justicia cap envant”. Es fa ressò del que diu Jiménez Moya a *La Justicia*: hi ha personalitats republicanes de Manacor que van contra ell i que volen que el setmanari *La Justicia* desaparegui.
- “Es lerrouxistes potetjadors de sa dignitat personal des seus”. *La Justicia* diu que si el partit lerrouxista treu un regidor a Manacor el primer que faran és fer-li signar en un full sense data la carta de renúncia, perquè, en cas que aquest regidor no compleixi el seu deure dins l'ajuntament, se l'obligarà a renunciar. Alcover ho veu com una mostra més de la hipocresia dels lerrouxistes: com es pot fer renunciar un regidor si és el mateix regidor que ha de presentar la renúncia, el partit no el pot obligar.
- “Axecs de s'Animalot Pudent”. *Es Puput* torna a atacar les autoritats eclesiàstiques perquè van fer la peregrinació a Lluç amb cotxe en comptes d'anar a peu o amb carro, com la major part dels peregrins i com haurien de fer els deixebles de Jesús. Alcover li torna a respondre que enlloc diu que els deixebles de Jesús no puguin emprar automòbil. Després, *Es Puput* critica la devoció de la visita domiciliària de la Sagrada Família, una devoció molt cristiana i molt arrelada, segons Alcover. *Es Puput* argumenta que quan una dona té aquesta visita a ca seva, s'oblida completament de les tasques domèstiques. A continuació, *Es Puput* diu que la Bíblia menteix en relació amb el fet de les murades de Jericó. Alcover ho qualifica de blasfèmia. *Es Puput* demana a Alcover qui va inventar la missa i qui va dir la primera. Alcover respon que va ser Jesús i que la va dir la nit abans de morir. També demana a Alcover qui va inventar la confessió. Respon que va ser Jesús quan va dir als apòstols “aquells a qui perdoneu seran perdonats i aquells que no perdoneu no seran perdonats”. També demana *Es Puput* des de quan funciona l'infern i el purgatori. Alcover respon que l'infern funciona des que els àngels dolents es van rebel·lar contra Déu; el purgatori funciona des que un fidel mor sense haver pogut expiar els seus pecats. Després *Es Puput* demana on se n'anaven els homes que morien abans d'haver-hi capellans. Alcover respon que se n'anaven allà on van ara els que moren fora de la religió cristiana, als llimbs. També demana on van anar a parar els fills de Caïm i Set si no hi havia al món més dona que Eva, la filla d'aquests dos. Alcover li respon que les Sagrades Escripures deixen ben clar que Adam i Eva van tenir moltes filles. També es publica a *Es Puput* que la Diputació de Barcelona ha interposat una denúncia contra un capellà per haver dut un infant a la casa de la maternitat. Alcover diu que n'ha demanat explicacions a la Diputació i li han contestat que és completament fals.
- “Un socialista destraletjant”. A *El Obrero Balear* un socialista de Marratxí escriu que als nois de Marratxí en combregar ja els fan lluïsos; que els pengen una medalla de plom i els la fan pagar com si fos de plata. Alcover diu que és completament fals això de la medalla. També diu que a Pòrtol per una manifestació de Filles de la Puríssima es va fer pagar una pesseta a cada noia. A més, diu que els joves treballadors no volen anar a l'escola de franc que ofereix l'ecònom i que s'estimen més anar a l'escola pública. Alcover respon que l'escola de franc és només per als lluïsos. El socialista també acusa l'ecònom de farsant perquè fa pagar una quantitat de diners per un certificat de defunció. Alcover respon que l'ecònom just va fer pagar el que està estipulat.
- “¡O sa tolerància lerrouxista!” Alcover comenta que en un aplec a Barcelona, organitzat pels conjuncionistes (republicans no lerrouxistes), un grup de lerrouxistes encapçalats pels germans Ulled i

Guerra del Río es van dedicar a boicotejar l'acte i a insultar els ponents. Alcover ho presenta com una mostra més de la hipocresia dels lerrouixistes: exigeixen llibertat, però limiten la dels altres.

Número 255. 29.07.1911

BARRETJADA

- > “ Ja hu es poc ver!” *El Obrero Balear* publica un article en qu  es diu que els socialistes treballaran per abolir l'art de matar. Alcover se'n burla i diu que sembla que els socialistes volen perpetuar l'art de matar perquè en les vagues que convoquen sempre hi ha ferits o morts.
- > “En Pauetxo Iglesias no hu entén axi” J. Rym, en l'article “Utop a y realidad” a *El Obrero Balear* del 22 de juliol escriu que a fi que no hi hagi ni explotadors ni explotats, els socialistes volen que la propietat privada esdevingui propietat col·lectiva. Alcover contesta que el líder dels socialistes espanyols, Pablo Iglesias, ha augmentat el seu patrimoni privat darrerament amb finques a El Escorial i, fins i tot, ha ocupat terreny municipal i l'ha tancat.
- > “Mentides a forrrollons sobre sa Setmana Tràgica”. *El Ideal* afirma que els culpables de la Setmana Tràgica van ser els que manaven, i que si es van produir atacs a edificis religiosos va ser perquè els pobres estaven indignats davant la injustícia que suposava enviar m s pobres a la guerra de Marroc. Alcover respon que la culpa  s dels republicans i dels anarquistes que van començar els avalots i demana quina culpa en tenia l'Església si el govern enviava reservistes a Marroc. També demana per qu  no van atacar la Capitania General de Barcelona. També diu *El Ideal* que si es van cremar tants d'edificis religiosos va ser per la desmoralització dels soldats i de la Guàrdia Civil. Alcover ho nega i culpabilitza de la crema únicament els republicans i anarquistes. També es publica a *El Ideal* que capellans, frares i monges van disparar contra els revoltats. Alcover diu que aix   s fals i que mai no s'ha pogut demostrar. També s'afirma de d'*El Ideal* que el govern de Maura va fer tancar el periodista Romeo perquè va publicar un article en què criticava la intervenció espanyola a l' frica. Alcover diu que aix   s fals, que Romeo va ser empresonat perquè va escriure un article en què incitava els soldats espanyols a rebel·lar-se contra el govern perquè els estava a punt de privar de la glòria d'ocupar militarment el Gurug .
- > “Sa repressió des crims de sa Setmana Tràgica”. *El Ideal* publica que la repressió per la Setmana Tràgica va ser brutal i desmesurada: 4.000 presoners; mil causes sentenciades en quinze dies i 500 desterrats sense cap imputació. Alcover diu que aquestes dades estan manipulades i en dona unes altres que segons ell són les oficials. Va haver-hi 1.725 processats. D'aquests, cinc van ser condemnats a mort; dotze a cadena perpètua per commutació de pena de mort; 109 sobreseguts; quaranta-set a reclusió perpètua; etc. Sobre els desterraments, Alcover diu que segons les dades oficials se'n varen ordenar 175. Les dades d'*El Ideal* són inflades perquè molts, conscients del perill, van fugir. També diu *El Ideal* que es va ordenar el tancament de 90 escoles laiques i 30 aules nocturnes. Alcover respon que efectivament es va ordenar el tancament d'escoles laiques, però només d'aquelles que havien introduït ensenyaments que anaven contra la pàtria, el rei, l'exèrcit o que ensenyaven doctrines anarquistes, tal com s'estableix a la Llei d'Ordre Públic. Aquestes mesures van ser endegades pel govern de Maura i el govern liberal de Moret les va ratificar.

- “Oyós, vergonyós aniversari”. Alcover fa una relació detallada dels assassinats, de les pèrdues patrimonials, dels ferits, etc., atribuïts als revoltats durant la Setmana Tràgica, amb motiu del segon aniversari del conflicte. Explícitament, dona tota la culpa als republicans, tant als que hi van participar activament com als que no hi van prendre part.
- “Ja hi anau errats!” *El Ideal* escriu que el vicari dels Hostalets d’en Canyelles no s’ha comportat com cal en treure un símbol maçó del taüt d’Antoni Salvà, fill del republicà, Onofre Salvà. Alcover explica que Salvà, poc abans de morir, va tornar a la fe catòlica i és per això que el vicari va retirar el símbol maçó en l’enterrament.
- “Aquestes monjes!” *El Ideal* demana als manacorins que no duguin les seves filles a escoles de monges. Alcover respon que la gent de Manacor té prou seny per saber on li convé dur les filles, i apel·la a la llibertat.
- “No vos agrada? Preniu prim”. *La Justicia* es queixa que en la festa escolar celebrada recentment va haver-hi tres actes religiosos i no n’hi hauria d’haver hagut cap. Lamenta que republicans com Miquel Febrer “Mistero”, regidor, i Tomeu Nadal “Guixó”, del comitè organitzador, permetessin tants d’actes religiosos. Alcover respon que va ser una festa entranyable i molt ben organitzada, i lloa l’actitud de Febrer i Nadal, exemple que no tots els republicans són anticlericals.
- “S’Animalot pudent”. Alcover comenta que *Es Puput* va de rota batuda i just diu grolleries contra *El Correo de Mallorca*, *Ca-nostra* i *La Aurora*.

Número 256. 5.08.1911

LLENYA

- “I ¿axó demanau?” *El Ideal* es demana per què la gent de bé gira l’esquena a la república de Portugal, i n’ intenta aclarir les causes. Alcover respon que els motius són aquests: els republicans portuguesos cometten crims contra l’Església, els ordes religiosos i contra la monarquia.
- “¡No n’hi faltava altra!” Champsaur va escriure unes gloses a *El Ideal*, sota el títol “Canciones del Pueblo”. Alcover lamenta que siguin de tan baixa qualitat i tan prosaiques, i li recrimina que en un vers li hagi sobrat una síl·laba. Allò que rebutja, però, realment Alcover a Champsaur és “Si el poble es convencés de la seva força i poder, no hi hauria ni senyors ni captaires”. Segons Alcover, Champsaur, dient això, contradiu Jesús, el qual va dir que sempre hi hauria algun captaire a qui donar una almoïna.
- “Sa veu d’un renegat”. Ferrándiz, excapellà, fa una sèrie d’afirmacions a *El Ideal* en contra del cristianisme: 1) el cristianisme va destrossar l’Imperi Romà. Alcover ho rebutja dient que Constantí i Teodosi, tots dos cristians, van aconseguir encara allargar la vida de l’Imperi més d’un segle; 2) va ser culpable de la invasió de Roma per part dels pobles del nord d’Europa. Alcover ho rebutja dient que el cristianisme allò que va fer va ser alliberar Europa de la barbàrie dels pobles del nord perquè els va convertir a la fe cristiana i progressivament es van anar civilitzant; 3) que va ser responsable que Mahoma fundés l’Islam. Alcover afirma que és completament fals, que no hi ha cap relació entre cristianisme i fundació de l’Islam; 4) que el feudalisme deriva del cristianisme. El canonge ho nega i

afirma que l'origen del feudalisme es troba en l'esfondrament de l'Imperi Carolingi: la desaparició d'una autoritat clara va provocar que s'anessin agrupant petits poders amb l'objectiu d'ajudar-se mútuament; 5) el cristianisme és també l'origen del duel. Alcover afirma que és fals i que el cristianisme sempre ha condemnat el duel; 6) el turment judiciari. Segons Alcover, també és fals, apel·la als cristians primitius que foren turmentats per fer entendre que el cristianisme mai no pot estar a favor de l'ús d'aquest mitjà; 7) les guerres per motiu de religió. Alcover afirma que no ha estat el cristianisme que les ha motivat sinó els seus adversaris, aquells que volien fer desaparèixer el cristianisme; 8) la persecució sanguinària d'idees. Alcover afirma que els cristians van ser víctimes de la persecució sanguinària per motiu d'idees, però que l'Església mai no l'ha autoritzada; amb els heretges va haver-hi càstigs però mai la pena de mort. Va ser l'autoritat civil que va dictar penes de mort, no l'eclesiàstica; 9) la invasió musulmana de la península Ibèrica. Alcover diu que el motiu de la invasió musulmana van ser les guerres entre la població de la península visigòtica i hispanoromana; 10) l'absolutisme és culpa del cristianisme. Alcover afirma que dèspotes sempre n'hi ha hagut, des d'abans de l'aparició del cristianisme; per tant, la religió no n'és responsable. En tot cas, el cristianisme ha permès, gràcies a la defensa de la llibertat i la igualtat, que els dèspotes no tinguin cabuda en el món cristià; 11) la guerra Francoprussiana va ser causada pel Papa Pius IX; 12) la guerra de Marroc va ser causada pel catolicisme; 13) la guerra amb els EUA del 1898 també va ser causada pel catolicisme. Pel que fa a aquestes tres darreres guerres, Alcover afirma que és un disbarat atribuir-ne la responsabilitat al cristianisme, però no explica per què.

- “Ja n'hi ha de fam”. *El Ideal* reproduïx del periòdic republicà madrileny *España Nueva* un article en què es diu que Maura i de la Cierva estan acabats políticament i que tot Espanya els dejecta. Alcover diu que s'equivoquen i que són persones honradíssimes i que ben aviat recuperaran el poder, tal com han fet en altres ocasions.
- “No sou més que xarraynes”. *El Obrero Balear* publica que el govern ha destacat 4.500 homes a Alcazarquivir. Alcover se'n burla perquè els socialistes havien dit que no permetrien l'enviament de tropes a Marroc.
- “Sa campanya des conjuncionistes contra sa guerra”. Alcover defensa l'acció militar d'Espanya al Marroc i critica republicans i socialistes pels aplecs que van organitzar en contra de la guerra. Es burla de la poca gent que hi assisteix.
- “Pobre in-Justicia”. *La Justicia* diu per defensar l'escola laica que els frares i les monges són mals mestres perquè no serveixen per ensenyar aquells que no tenen fills. Alcover ho troba absurd: no veu relació entre ser pare o mare i ser bon mestre i pregunta a *La Justicia* si els mestres eixorcs haurien de ser retirats del servei.
- “Barbàrie lerrouxista”. Alcover explica que a Barcelona un lerrouxista va apunyalat un carlí que tocava amb un orgue la marxa de Don Carles. Alcover recrimina als lerrouxistes que critiquessin els carlins que van atacar el lerrouxista que tocava la Marsellesa davant els centres carlins, però que ara no critiquen l'atac a un carlí pel mateix motiu.
- “Blasfèmies, infàmies i animalades de s'Animalot Pudent”. A *Es Puput* es va publicar: 1) la missa no va ser inventada per Jesús perquè l'Evangeli que s'hi llegeix és de segles després de la seva mort. Alcover diu que és cert però que Jesús en el Sant Sopar va inventar l'essencial de la missa: la

consagració, l'oblació i la comunió; 2) la salvació de l'ànima depèn de la qualitat dels funerals i dels diners que el difunt hagi deixat a l'Església. Alcover ho nega: la salvació depèn de la confessió i de no morir amb pecats mortals; 3) els capellans no volen oferir sufragis als pobres perquè no els poden cobrar. Alcover ho nega dient que els capellans tenen l'obligació d'oferir sufragis a tothom; 4) d'on sortiren els homes que va trobar Colom en arribar a Amèrica? També descendien d'Adam i Eva? Alcover respon que sí, i que havien arribat a Amèrica a través del Pacífic des d'Àsia, tal com ho demostren les semblances entre les religions, les llengües i els costums asiàtics i amerindis; 5) com se sap que Eva va tenir moltes filles? Alcover li cita el capítol i el versicle de la Bíblia en què figura aquesta informació; 6) la Diputació de Barcelona va presentar una denúncia contra un capellà i ningú no ho ha desmentit. Alcover afirma que *La Aurora* ja ho va desmentir; 7) és una barbaritat dir, com surt a la Bíblia, que Josuè va fer aturar la posta de sol per poder acabar de matar tots els adversaris de Déu. En tot cas hauria d'haver dit 'Terra, atura't'. Alcover diu que no es pot posar en dubte la paraula de Déu. A més, de la mateixa manera que es diu la sortida i la posta de sol es pot dir 'Sol, atura't'. Es tracta d'usos lingüístics antiquíssims que responen a la manera d'interpretar el món per part de les persones, però no tenen per què avenir-se amb els avenços científics.

- “Van fora corda”. Alcover lamenta que els republicans de Sóller es vantïn de l'escola laica del poble perquè tots els que hi van i tots els que hi duen els seus infants es condemnaran a l'Infern.

Número 257. 12.08.1911

MANSBELLETES DE POLLENSA

- “Arròs a grumayons”. Alcover explica que a Portugal hi ha hagut avalots perquè el poble es revoltà contra el govern per l'increment del preu dels aliments bàsics com l'oli.
- “S'Animalot pudent”. *Es Puput* demana a Alcover què en pensa de les ordres que ha donat el bisbe de Barcelona a uns capellans. Alcover respon que ell no qüestiona les ordres del bisbe de Barcelona.
- “Covardia republicana”. *El Ideal* diu que Maura és un assassí sanguinari, i posa com a exemple la mort de Ferrer i Guàrdia. Alcover diu que Maura no és cap assassí i que Ferrer va ser executat per ordre d'un tribunal militar.
- “Altres pic Mestre Biel”. Alcover anuncia que avui Gabriel Alomar havia de publicar un article a *El Ideal*.
- “Ja hi anau calsat per aygo”. *El Ideal* escriu que les monges de Manacor i les seves alumnes anirien contra la llei si assistissin a la festa escolar. Alcover es demana per què anirien contra la llei i acusa *El Ideal* de dir absurditats.
- “Li feym veure estels de bell de dia”. Alcover es burla d'*El Ideal* perquè no publica un article contra En Revenjoli en què l'articulista diu que escopirà Alcover quan el vegi perquè és un pocavergonya. Alcover es demana per què n'ha publicat d'altres d'igualment ofensius, plens d'improperis i aquest no el vol publicar.

- > “Es veynats son a dur oli”. Alcover es burla perquè *El Ideal* es vanta de tenir molt d'èxit entre els lectors.
- > “Odien Espanya”. *El Obrero Balear* diu que en una conferència recent sobre el Marroc entre Espanya i França, Espanya ha cedit a tot allò que demanava França. Alcover diu que és fals perquè França estava indignada per l'ocupació espanyola d'Alcazquivir i Larache, i després d'aquesta conferència hi ha vingut a bé. Alcover interpreta l'article d'*El Obrero Balear* com un intent de desestabilitzar la monarquia i acusa els socialistes d'antipatriotes.
- > “Poca alatxa i cinisme”. Dia 29 de juliol de 1911 *Es Puput* va atacar Antoni M. Alcover i En Revenjoli. Va dir que eren uns renegats de l'integrisme. Abans Alcover, quan era integrista patia fam, segons *Es Puput*. D'ençà que va abandonar la causa, la seva situació econòmica ha millorat considerablement. Alcover respon que *Es Puput* no pot demostrar que Alcover tingués una situació econòmica difícil quan era integrista. També diu que un periòdic que nega els principals dogmes de la fe cristiana i un director perseguit per la justícia per estafa no tenen cap autoritat moral per qüestionar l'activitat d'En Revenjoli i Alcover.
- > “Cultura republicana”. Homen Cristo, exrepublicà portuguès, va fer una conferència a l'Ateneu de Madrid, mitjançant la qual volia explicar quina era la situació real en què es trobava el seu país. Un grup de republicans van moure tal avalot que Cristo va haver de desistir.
- > “Fuya carabassenca”. El full que publiquen els republicans de Sóller en defensa de l'escola laica lamenta que els adversaris l'anomenin “escola del dimoni”. Alcover sosté que és un nom adequat perquè el fet de no ensenyar-hi religió ja l'equipara al dimoni, el qual no en vol saber res, de religió. Segons Alcover, els defensors de l'escola laica no fan més que seguir les passes dels republicans francesos que van imposar l'escola laica a tot l'estat i ara han d'admetre que la criminalitat entre el jovent s'ha disparat, especialment entre els alumnes d'escoles laiques.

UNA MENTIDA CONTRA MOSSÈN ALCOVER

Lamenta que Benet Roure i Barrios hagi dit per Manacor que Alcover va rebre una subvenció per part de la diputació de Barcelona per elaborar el Diccionari. Roure i Barrios afirma que en té una evidència escrita que ho demostra, que li ha lliurat el secretari de la Diputació. Alcover nega haver rebut cap subvenció de la Diputació i demana proves a Roure i Barrios.

Número 258. 19.08.1911

CLECS

- > “Barbaridats de Mestre Biel Alomar”. 1“Mestre Biel, gordià des republicans. *El Ideal*”, Alomar escriu que els republicans han d'alçar-se com a defensors de la república portuguesa. Alcover se'n burla i diu que convé que tots els republicans espanyols vagin a la frontera a vigilar, però que si vingués cap monàrquic a combatre'ls, tots fugirien atemorits.

- “Barbaridats de Mestre Biel Alomar. 2 Mestre Biel, glorificador de renegats i traydors a la Pàtria”. Alomar escriu que els afrancesats van anar a França a cercar la llibertat i en fa una defensa. Alcover es manté en la línia oficialista de dejectar els afrancesats i acusar-los de traïdors.
- “Barbaridats de Mestre Biel Alomar. 3 Mestre Biel, admirador d’un dèspota, lladre i botxí però de lo més dèspota, de lo més lladre, de lo més botxí”. Alomar escriu a *El Ideal* que la república portuguesa en mig any ha aconseguit l’obra més admirable continuant l’obra de Pombal perquè ha reprès la persecució contra els jesuïtes. Alcover se sorprèn molt de l’admiració d’Alomar cap a Pombal. Afirma que aquest va ser un gran dèspota del segle XVIII i que després d’anys al costat de sa majestat, Josep I, va deixar la política amb una gran fortuna que va obtenir atorgant a companyies de les quals era principal accionista el monopoli del comerç d’esclaus, o el comerç de vi de Porto o altres concessions comercials amb les Índies i Xina. També va destacar com a repressor implacable de tots els que manifestaven no estar d’acord amb ell, als quals solia fer penjar. Alcover afirma que treu la informació de l’historiador César Cantú. Cita després Menéndez Pelayo per explicar com es va desfer Pombal dels jesuïtes portuguesos i de la noblesa, que s’hi oposaven perquè el veien com un noble de baixa mà. Alcover exposa amb tots els detalls les estratègies que va seguir Pombal per assolir el seu propòsit, en resum, va fer matar o empresonar o va desterrar nobles i jesuïtes. Quan va abandonar el govern, el nou rei va fer revisar els processos que s’havien instruït i gairebé 4.000 persones van sortir de la presó.
- “Barbaridats de Mestre Biel Alomar. 4 Es vostro futurisme és que du xètica o xètiga”. Alomar apunta que el clericalisme és mort. Alcover respon que fa vint segles que els anticlericals s’afanyen a matar el clericalisme, però no se’n surten. Afirma també que el moviment que fa ull és el futurisme d’Alomar. N’és una prova, segons Alcover, que Alomar eviti trobar-se amb cert capellà des que fa uns anys va haver-hi una forta polèmica entre ells dos.
- “Hala parlem més de s’escola layca, republicanetxos de Sóller”. Article adreçat als republicans de Sóller, que defensen l’escola laica del poble. Alcover cita una sèrie de persones que considera autoritats: Guizot, Víctor Hugo, o revolucionaris com Juli Simon o Diderot; lliurepensadors com Deherme; o historiadors com Menéndez Pelayo. Tots coincideixen que cal instruir els infants i els joves en la religió, que no es pot decantar l’educació de la religió.
- “Rebel·lió republicana dins ‘La Numancia’”. Alcover explica que fa poc temps que a bord del vaixell de guerra Numància hi va haver una sublevació liderada per un fogoner republicà, amb la intenció de dur el vaixell de Tànger a Màlaga i declarar la república. La sublevació va ser avortada pels oficials i el fogoner i altres còmplices van ser empresonats. El fogoner va ser sentenciat a mort i, tot i les peticions reiterades dels sectors esquerrans, Canalejas no va aconsellar l’indult. Alcover es demana si ara l’esquerra serà tan bel·ligerant amb Canalejas com ho és amb Maura i de la Cierva per l’execució de Ferrer i Guàrdia.
- “An En J. Moya i a sa seua in-Justicia”. Sota el pseudònim de Fray Veritas, Jiménez Moya afirma que Alcover no és filòleg i el desafia a discutir amb ell sense pseudònims. Alcover respon que li és igual si Jiménez Moya pensa que no ell és filòleg i també li diu que no té decidit si continuarà signant els articles amb el pseudònim *En Revenjoli*. També diu Jiménez Moya que cal sortir al carrer amb un fusell a matar carlins i tornar a casa amb la satisfacció del caçador que ha matat una mala fera.

Alcover s'indigna per aquestes paraules i tot d'una les relaciona amb les del discurs de Lerroux en el qual incitava els obrers a assaltar els convents.

- “Una obra d'iniquitat”. Alcover lamenta que el periòdic de Palma, *La Tarde*, hagi publicat valoracions sobre els opositors a la plaça vacant de canonge de la Seu.

Número 259. 26.08.1911

TAC-TAC

- “¡O es democratisme d'*El Ideal!*” *El Ideal* de dissabte passat expressa el seu enuig pel mal estat de la diligència que fa la ruta Pollença-Sa Pobla, es mostra indignat perquè els passatgers de primera i segona hagin de viatjar en tan males condicions. Alcover se sorprèn que *El Ideal* no denunciï també la situació dels passatgers de tercera.
- “El rey Herodes s'enrabia...” Alcover explica que a *El Ideal* diuen que *En Revenjoli* profereix infàmies cada setmana i han promès no contestar-li més. Alcover es compromet a continuar defensant Déu i l'Església.
- “Malacriansa republicana”. Alcover lamenta que *El Ideal* publiqui unes gloses en què es parla del Papa com a “Pepe Sarto”. Els titlla de grossers.
- “Han perduda sa xaveta”. Alcover es burla d'un articulista d'*El Ideal* que signa amb el pseudònim de “Muy Cortés” perquè critica que Alcover signi amb pseudònim.
- “¡Però Mestre Biel!” Alcover critica Alomar perquè, segons informa *El Ideal*, va llegir un discurs davant la Joventut Republicana Radical de Palma que va dir que havia escrit en *dialecte català* a *La Campana de Gràcia*. Alcover li recorda els seus ideals catalanistes.
- “Quina mentidassa”. Alcover acusa Llorenç Bisbal de farsant perquè davant les Joventuts Republicanes de Ciutat va dir que la guerra de Marroc era iniqua i duia grans perjudicis als proletaris, però alhora defensa la guerra social, la guerra entre classes socials.
- “Allò de sa nina Montserrat Iñíguez”. Alcover informa que el cas obert contra les monges del convent de Santa Isabel de Barcelona per la presumpta violació d'una noia, Montserrat Iñíguez, ha estat sobresegut. Critica *El Obrero Balear* i *La Justicia* pel mal que van fer a la reputació de les monges i els recorda les amenaces que van proferir sobre la crema de convents.
- “Costerades de s'Animalot pudent”. *Es Puput* anuncia que aviat *La Aurora* perdrà els seus lectors perquè es cansaran d'En Revenjoli. Alcover respon que s'equivoquen perquè darrerament ha augmentat el nombre de subscriptors a llocs com ara Inca i Sóller. *Es Puput* també insisteix a demanar a Alcover on és el purgatori i l'infern. Alcover torna a contestar que són allà on Déu els posi, que a les Escripures revela que existeixen, però no concreta on són.
- “Pe' s'In-Justicia”. *La Justicia* es fa ressò del que diuen certs periòdics belgues i francesos sobre l'alta probabilitat que a Espanya s'instauri una república, ja que tot el país és ple de gent que ho desitja. Alcover es demana per què si hi ha tants de republicans, continua havent-hi una monarquia.

- “Pe’ s’Obrer Balear”. *El Obrero Balear* torna a parlar de la pau entre germans per criticar la guerra del Marroc. Alcover els acusa d’hipòcrites recordant-los que ells estan a favor de la guerra social. El periòdic s’indigna perquè els capellans no van demanar l’indult per a Sánchez Moya, el fogoner de La Numancia, condemnat a mort per la sublevació. Alcover diu que enlloc està escrit que els capellans hagin de demanar que s’indulti un criminal.
- “¿Vol dir no tornarà pujar?” *El Obrero Balear* assegura que Maura no tornarà a pujar al poder. Alcover afirma que quan sigui l’hora tornarà.
- “Glòria de sa República portuguesa”. Alcover explica que els republicans portuguesos han augmentat el deute flotant del país en 193 milions en un any, amb l’agreujant que una de les acusacions que feien contra la monarquia era que arruïnava el país.
- “Un valent entre tots es valents”. L’anarquista Antoni Fabra Ribes escriu a *El Diluvio* i *El Poble Català* dia 14 d’agost de 1911 contra el lerrouquista Emiliano Iglesias. Afirma que en els prolegòmens de la Setmana Tràgica, els anarquistes van anar a cercar-lo perquè ell o algun representant lerrouquista s’unissin al comitè de vaga. Ell va contestar que els era impossible unir-s’hi, però es va comprometre a fer costat als vaguistes des de les pàgines de l’òrgan lerrouquista de Barcelona, *El Progreso*. A partir d’aquí, comença una fugida reiterada d’Iglesias cada vegada que els anarquistes el cerquen. Fabra Ribes l’acusa de covard i no accepta que ara passi per heroi de la Setmana Tràgica. Fabra Ribes també s’ofereix a fer un cara a cara amb Iglesias per demostrar tot el que escriu. Alcover es burla que Emiliano Iglesias no hagi acceptat la proposta de Fabra Ribes.
- “A mestre Onofre Salvà Vinagre d’Els Hostalets”. Onofre Salvà insisteix a *El Ideal* que el vicari dels Hostalets no va actuar correctament en l’enterrament del seu fill, Antoni Salvà. Segons el pare, el capellà no hauria d’haver fet retirar mai els triangles maçònics. Segons Alcover, si la cerimònia era catòlica, no podien exhibir-s’hi símbols maçònics.
- “Dos mots a s’Animalot pudent”. *Es Puput* posa en dubte que Adam i Eva siguin els pares de tota la humanitat i que no van tenir filles, just tres fills, i que ho ha llegit. Alcover diu que l’únic text amb autoritat sobre Eva i Adam és la Bíblia i allà hi consta que són els pares de la humanitat i que van tenir filles. També denuncia que una noia de València, que havia heretat 60.000 pessetes, dirigida per un jesuïta, s’ha fet monja. Alcover no veu cap mal en el fet que una dona major d’edat decideixi fer-se monja.

Número 260. 2.09.1911

TRONCADES

- “S’animalot pudent”. Alcover informa que l’autor dels articles que posen en dubte que Adam i Eva siguin els pares de la humanitat és Primet; i que Nadal, un altre articulista d’*Es Puput*, convida En Revenjoli a parlar contra ell i que està disposat a respondre-li. Alcover diu que en el llibre *Las cosas en su punto* (1902) ja va atacar a Nadal, ja va treure-li els pedaços bruts i aquest encara no li ha contestat.

- “Segueix sa forsa des socialistes contra sa guerra”. Alcover torna a recriminar als socialistes que facin aplecs i arengues contra la guerra però que després defensin la guerra social.
- “Sa gran farsa des republicans i es socialistes contra sa pena de mort”. Alcover titlla de farsants els republicans i els socialistes perquè s’oposen a la pena de mort, però ells en nombroses ocasions l’han emprada contra els seus adversaris polítics. En cita unes quantes: el 1905 durant el dinar de la victòria; el 1907 durant l’Aplec de Las Arenas; el maig de 1907 contra Salmerón i Cambó a Hostafranchs; el lerrouxista Posa va intentar matar Cambó a l’Estació de França de Barcelona, etc. Després diu que els republicans van començar a matar els seus adversaris amb la Revolució Francesa i al llarg del segle XIX han comès nombrosos crims a França, Itàlia i Portugal, com ara l’assassinat del rei de Portugal i del seu hereu.
- “¿Ay no?” *El Ideal* diu que els republicans i els socialistes no van disparar cap tir durant la Setmana Tràgica. Alcover diu que això és fals i que en són responsables; prova d’això és que en comptes de condemnar-la, l’anomenen “setmana gloriosa”.
- “Iniquitat i indignitat”. *La Tarde* torna a denunciar irregularitats en les oposicions a canonge que es van celebrar a la Seu de Mallorca entre el 4 i el 18 d’agost de 1911. Concretament, afirmen que els resultats ja se sabien abans de començar els exàmens. Alcover insisteix que les oposicions van ser netes i que *La Tarde* no té cap autoritat per fer aquestes acusacions tan greus, perquè no sap què va deliberar el tribunal.
- “En J. Moya ment a la descosida”. Jiménez Moya reprèn la qüestió sobre què inverteix l’Estat en clergat. Alcover fa un repàs de totes les disputes que ell i Jiménez Moya han tingut sobre aquesta qüestió. Ara Jiménez Moya diu que, segons la *Gaceta de Madrid*, l’Estat inverteix 36 milions de pessetes. Alcover li respon que just n’inverteix 30, de milions, que també ho extreu de *La Gaceta de Madrid*. Jiménez Moya diu que l’Estat subvenciona amb un milió de pessetes la restauració de La Almudena, feta malbé pels revolucionaris del 1868. Alcover li respon que just són 100.000 pessetes. Jiménez Moya diu que el clergat militar de mar i terra costa dos milions de pessetes; Alcover, 838.000 pessetes.
- “Infàmies i gargays”. El 12 d’agost de 1911 Jiménez Moya publica un article a *La Justicia* contra Alcover. Diu que contínuament menteix i difama. Jiménez Moya encara espera que Alcover li expliqui l’escàndol d’aquella casa d’on els germans Alcover van fer creure que sortia por. Alcover diu que ja va contestar aquesta difamació i que el 18 de juny de 1910 *La Justicia* es va haver de disculpar.
- “Explosió d’odis africans contra En Revenjoli”. Alcover conta que dia 27 d’agost de 1911 van arribar en tren a Manacor cinc líders lerrouxistes de Barcelona i tres de Ciutat. Els van anar a esperar a l’estació Jiménez Moya, Sebastià Perelló i el catedràtic d’institut, Llopis. Van fer discursos al casino republicà, a Sa Bassa. Van dir que calia fer caure En Revenjoli. Alcover els titlla d’hipòcrites perquè els lerrouxistes diuen que s’oposen a la pena de mort. També van dir que calia iniciar la revolució a cop de baioneta, no a força de vots. Alcover torna a titllar-los d’hipòcrites.
- “Per voltros, sineuers”. Alcover explica que a Sineu hi ha dos grups enfrontats: els fogoneus i els pellosos. Els primers tenen un periòdic que es diu *Sa Defensa*; els segons en tenen un que es diu *Sinium*. El motiu de la disputa és que el batlle de Sineu, seguint les ordenances municipals, va demanar al rector que li demanés permís per organitzar captes d’obrerries i cofradies. El rector s’hi va

oposar. Els fogoneus i *Sa Defensa* van prendre partit pel batlle; els pellosos i *Sinium*, pel rector. Dia 29 de juliol de 1911 *Sa Defensa* va atacar el rector Soler de Sineu: l'acusava de voler menyscabar l'autoritat del batlle i del jutge municipal, i de voler dividir l'Església donant influència als del grup dels pellosos. Dia 6 d'agost de 1911 *Sinium* va negar tots els càrrecs contra el rector. Dia 12 d'agost *Sa Defensa* torna atacar a *Sinium* dient que el rector no havia d'autoritzar les obreries i confraries per sortir a captar pel poble, que aquesta autorització l'havia de donar el batlle. El 13 d'agost *Sinium* torna a contestar amb vehemència a *Sa Defensa*. El 19 d'agost *Sa Defensa* reprèn els atacs contra el rector Soler dient que ha promès el càrrec de secretari municipal a un tal Minyó. Després de presentar els fets, Alcover opina. Tot i admetre que el batlle en exigir al rector que li demanés permís per organitzar captes va actuar dins la legalitat, Alcover pensa que tenia raó el rector perquè aquesta subordinació del rector al batlle és una mesura regalista, fruit del desig que hi ha a Espanya des del segle XVIII de tenir l'Església controlada i de privar-la de la seva independència. Alcover creu que els bons catòlics no han d'acatar aquestes mesures que subjecten l'Església; per tant, el batlle, com a bon catòlic, no hauria d'exigir al rector cap subordinació. Alcover pren partit clarament pels pellosos i diu als fogoneus que s'han equivocat.

Número 261. 9.09.1911

ENVESTIDA

- “Armonies republicanes”. Alcover explica que la Unió Federal Nacionalista Republicana, o sigui els republicans catalans no llerrouxistes, resultat de l'aplec de nacionalistes, federalistes i l'antiga Unió Republicana, debat si van en coalició amb la Lliga Regionalista en les pròximes eleccions per tal de llevar del poder els llerrouxistes. Les desavinences entre els republicans no llerrouxistes són tan grans que, recentment, enmig d'una discussió, un en va apunyalar un altre. Alcover torna a aprofitar el cas per burlar-se de la desunió entre els republicans.
- “Manifestació llerrouxista a Barcelona contra sa pena de mort”. El 27 d'agost de 1911 els llerrouxistes van fer una manifestació a Barcelona en contra de la pena de mort. Alcover diu que només hi van acudir unes 3.000 persones, poquíssim per Barcelona. En el decurs de la manifestació, es van tirar pedres al convent de les monges adoratrius, la qual cosa va obligar la policia a arrestar uns quants manifestants. Alcover torna a titllar els llerrouxistes d'hipòcrites: demanen a Barcelona l'abolició de la pena de mort, però a diferents aplecs a Mallorca demanen la mort d'En Revenjoli, de Maura i de Canalejas.
- “Es responsables des fusellament d'En Sánchez Moya i sa cadena perpetua d'ets altres sublevats ab ell”. Alcover explica que durant el procés contra els revoltats de La Numancia, el fogoner condemnat a mort, Sánchez Moya, va confessar que ell havia actuat induït per les idees que havia assimilat llegint, convençut que la república era la millor forma de govern. També va dir que lamentava haver-se cregut aquelles idees i que els qui haurien de morir haurien de ser els que les difonen i no ell. Alcover aprofita el fet per carregar contra Lerroux i els seus partidaris.
- “Humanitarisme layc”. Explica que en un sanatori psiquiàtric de Marsella hi va haver casos de pesta negra. Quan els malalts van ser traslladats a l'hospital per ser atesos, les infermeres van fugir i no

se'n van voler fer càrrec. Alcover ho presenta com un exemple del mal que fa el laïcisme: si a França no haguessin expulsat les monges dels hospitals, aquest fet no hauria passat. A Manacor i a Palma, recentment, quan va haver-hi sospites de còlera, les monges hi van acudir tot d'una.

- “Altra pic ‘Mestre Biel’”. *El Ideal* del 26 d'agost de 1911 publica un article d'Alomar contra la pena de mort i contra la condemna del fogoner de La Numancia. Alcover el rebutja de la mateixa manera que rebutja els altres republicans que s'oposen a la pena de mort: és d'hipòcrites anar contra la pena de mort però lloar la Setmana Tràgica o la Revolució Francesa.
- “S'Animalot pudent fentse mentider a ell metex”. Primet a *Es Puput* sosté que no va insultar Déu. Alcover li respon que posar en dubte les Sagrades Escripures és anar contra Déu. També diu Primet que els Sants Pares de l'Església torturaven i mataven tots els que els anaven en contra. Alcover ho nega i demana a Primet que digui on ha trobat aquesta informació. També diu que la religió catòlica és bastant acceptable si es prescindeix de tots els seus ministres i es torna als orígens, ja que Jesús era tot sol quan cercava prosèlits. Alcover nega que Jesús fos tot sol. Diu que tenia els apòstols. Algú altre que no és Primet diu que a Manacor ningú no pot suportar En Revenjoli i *La Aurora*. Alcover li contesta que si això és cert, com així el periòdic té més de dos-cents subscriptors? Aquest altre articulista també diu que la reunió que l'any 1907 Alcover va convocar per aconseguir accionistes de *La Gaceta de Mallorca* va ser un fracàs i que el van menysprear. Alcover li respon que no és cert i que la reunió va ser un èxit perquè es van aconseguir col·locar cinquanta accions. L'articulista Sollerense diu que és falsa la informació que Alcover va donar sobre les 400 Aurores que van trametre a Sóller. Alcover s'hi reafirma: dia 12 i 19 d'agost de 1911 es van enviar 400 Aurores a Sóller tot i que això no significa que fossin per a 400 subscriptors. Un altre articulista diu que a Pollença *La Aurora* no té lectors. Alcover se n'estranya i argumenta que hi té prop de quaranta subscriptors.
- “Mentides sobre En Maura”. Alcover surt al pas del rumor que circula sobre el fet que Maura ha d'anar sempre acompanyat de policia. Alcover diu que l'ha vist en diferents ocasions recentment i mai no l'ha trobat acompanyat de policies.
- “Un altre mot sobre lo de Sineu”. Alcover torna a criticar que el batlle de Sineu multés les obreries i confraries de la vila per haver sortit a captar sense demanar-li permís. Sosté que com a bon catòlic no ha de fer aquestes exigències encara que la llei civil li ho permeti.
- “S'Obrer Balear contra s'acció militar d'Espanya en el Marroc”. Alcover lamenta que *El Obrero Balear* torni a criticar que Espanya intervingui al Marroc. Alcover tracta els socialistes d'hipòcrites perquè no volen la guerra colonial, però sí que volen la guerra social.
- “Bajanades d'El Ideal”. Comenta que Perico, d'*El Ideal*, fa unes gloses en contra del Papa, a qui anomena Vicari de Cristo, i del bisbe de Mallorca, Pepito Santo.
- “Es sopar d'El Ideal”. Alcover comenta que el 2 de setembre de 1911 els republicans d'*El Ideal* van fer un sopar a l'hostal Victoria i en els discursos es va dir que Déu no existia i que la persona que dirigia *El Ideal* se sentia molt tota sola i demanava ajuda.
- “An el Sr Vich i Company”. Segons *La Justicia*, Vich i Company va dir en un aplec lerrouxista celebrat dia 27 d'agost que havia conegut En Revenjoli al balneari de Caldes de Montbui i allà En Revenjoli li va confessar que era homosexual. Alcover nega que hagi anat mai a Caldes de Monbui i que sigui

homosexual. També és Vich i Company qui va dir en un aplec de les Joventuts Republicanes Radicals que calia matar En Revenjoli apel·lant a l'atemptat personal. Alcover titlla Vich i Company de covard perquè incita els altres a l'atemptat personal, però ell no pren mai cap iniciativa.

- “Barbaridats i mentides de s'In-Justicia”. *La Justicia* diu que, segons Vich i Company, els revoltats de la Setmana Tràgica van respectar la vida dels clergues. Alcover ho nega: van matar el P. Uxó i el germà Licarion; a més, van calar foc a convents sabent que hi havia monges a dins. També va dir Vich i Company que els clergues van denunciar revoltats que els havien acollit a ca seva. Alcover diu que és fals i que, després de revisar tots els processos de la Setmana Tràgica, sap que no hi ha cap clergue que delatés ningú. Rafel Ulled va dir que l'Estat no hauria de pagar els capellans i que cadascú en pagués els serveis en cas de requerir-los. Alcover respon que l'Estat just paga els capellans que abans es pagaven a partir de les propietats que tenia l'Església i que li van ser arravatades. Si els lerrouixistes troben que l'Estat no ha de pagar res, és necessari que es torni a l'Església tot allò que li va ser robat.

Número 262 16.09.1911

PITJA

- “¡Cap com aquesta!” Alcover explica que al nord de França hi ha revoltes a causa de l'encariment dels productes. Es demana per què la premsa republicana no en diu res i ho presenta com un exemple que república no és sinònim de benestar.
- “Ja n'hi ha de fam”. *El Obrero Balear* assegura que la república aviat serà un fet. Alcover se'n burla i diu que és mentida.
- “¡Hala a sucra ets ays!” *El Obrero Balear* es mostra contrari a la guerra del Marroc. Alcover els torna a titllar de farsants perquè estan en contra de la guerra colonial però a favor de la guerra social.
- “¿E-hu veys com mostrau ses oreyes?” L'articulista Josep Monserrat de Lluçmajor diu a *El Obrero Balear* que l'única lluita que val la pena és la lluita de classes, la guerra social. Alcover ho aprofita per tornar a titllar els socialistes d'hipòcrites perquè volen la guerra social però no la colonial. També diu Montserrat que cal emancipar la dona després de tants de segles d'esclavitud. Alcover sosté que qui ha alliberat la dona ha estat l'Església, que l'ha educada.
- “Ventim an es caporals republicans de Ciutat”. Jiménez Moya lamenta que els republicans no lerrouixistes fessin el buit als lerrouixistes de Barcelona que, entre el 27 d'agost i el 3 de setembre, van venir a Mallorca. Amb tot, lloa que el poble sí que es mobilitzés i participés en els aplecs de Manacor i de Palma. Alcover diu que és absurd el que diu Jiménez Moya perquè just hi van acudir una vintena de persones a Manacor i uns pocs centenars a Palma.
- “Per ben parlats es d'El Ideal”. Alcover es pregunta per què un articulista d'*El Ideal* el titlla de porc.
- “¿No es ver que son molt inimics de sa guerra es republicans?” *El Ideal* del 9 de setembre de 1911 reproduïx alguns dels discursos que es van fer en el dinar de l'aplec lerrouixista de Palma del 3 de setembre. En els discursos es va lloar la violència com a mitjà per proclamar la república. Alcover ho

aprofita per titllar els republicans de farsants perquè diuen que s'oposen a la guerra, però després la defensen per eliminar la monarquia.

- “S’Animalot pudent”. Primet publica a *Es Puput* que Alcover havia defensat que les festes religioses les havia posades Déu; per tant, conclou Primet, el Papa no té cap dret a llevar-ne, no hi té autoritat. Alcover afirma que no ha dit tal cosa mai i que les festes religioses les va posar l’Església; en conseqüència, el Papa sí que té la potestat de llevar-ne. Primet també torna a dir que la missa i la confessió no les va posar Déu sinó els Papes. Alcover diu que missa i confessió van ser posades per Déu. Els Papes van imposar oir missa i confessar-se almenys un cop a l’any. Primet també retreu la polèmica referent al rector de Barxeta, de qui es diu que va fer amagar dins la paret de la rectoria l’esquelet d’un infant. Alcover contesta que ja va rebatre aquesta afirmació a *La Justícia*, i repeteix que els menescals van demostrar que els ossos no eren de persona sinó d’un conill.
- “¿Qui es En Primet?” Alcover diu que sap de bona font que Primet és el mestre de l’escola laica de Sóller.
- “Un mot an es de *Sa Defensa* de Sineu”. *Sa Defensa* publica amb ironia que està conforme amb el que els demana Alcover, i es comprometen a respectar els pares i els padrastres, segurament, referint-se al rector de Sineu. Alcover els reprèn per la insolència.
- “¿O es patriotisme i es pacifisme des socialistes!” Alcover critica els socialistes perquè organitzen vagues i paralitzen combois de tren amb el fi d’aturar la guerra del Marroc. Alcover els torna a titllar de farsants perquè diuen que no volen guerra, però ells en fan.
- “Segueixen ses víctimes de Setmana Tràgica”. Alcover informa que dues monges han mort recentment, però que es van posar greument malaltes a conseqüència dels avalots de la Setmana Tràgica. En tots dos casos els edificis on estaven van ser assaltats pels revoltats.
- “Segueix es quart crexent de *La Aurora*”. Alcover informa que des que el setmanari *La Aurora* ha passat de Manacor a Palma, se n’ha augmentat el tiratge: de 500 a 1.500 números cada setmana.

Número 263. 23.9.1911

MARJENADA

- “Un’altra gloria d’En Lerroux”. Alcover explica que s’ha descobert un altre implicat en el motí de La Numancia: un mariner de la secció hidrogràfica de la Comandància de Barcelona. Se li ha trobat una carta compromesa de Lerroux en què aquest li promet una sèrie de prebendes.
- “¿No voleu guerra an el Marroc perque es dolenta i en moveu dins tota Espanya?” Alcover critica durament els socialistes perquè organitzen vagues i avalots en un moment tan delicat de la guerra del Marroc. Els titlla d’antipatriotes i farsants.
- “Glòries socialistes. Pacifistes de l’engan”. Alcover diu que el fiscal general de l’Estat, en l’obertura de l’any judicial, ha informat que els avalots instigats pels socialistes han provocat nombrosos fets que constitueixen delictes. Alcover torna a carregar contra els socialistes titllant-los de farsants.

- “Sa revolució ha feta fetxida a Barcelona i demás bandes d’Espanya”. Alcover explica que el 18 de setembre de 1911 havia d’esclatar una revolució a tot Espanya. L’espurna havia de ser el seguit de vagues que s’havien convocat en diferents sectors. El centre neuràlgic havia de ser Barcelona i els líders eren Negre, Miranda, Salud i Arnall. Volien tallar les comunicacions i apoderar-se d’un polvorí. La policia va empresonar, però, a temps els cabdills. Això no obstant, a Barcelona, a València i a Saragossa hi va haver avalots i morts en enfrontaments entre revoltats i forces de l’ordre. Alcover en dona la culpa als republicans i els acusa d’antipatriotes.
- “¿Que mos conta o republicanetxos d’*El Ideal* de ses mines del Riff?” *El Ideal* ataca Maura dient que la motivació real de la guerra d’Àfrica és protegir els interessos dels explotadors de les mines del Rif. Alcover respon que això és fals. Explica que des de 1904, arran de la conferència d’Algeciras, Espanya tenia el compromís d’assegurar la pau i l’ordre en una zona molt concreta de Marroc, que se li havia assignat. En el Rif hi havia unes mines que empresaris espanyols i francesos van comprar. El 1908 grups de rifenys van començar a atacar les explotacions per apoderar-se’n. Davant la impassibilitat del soldà del Marroc, i davant la possibilitat que França hi intervingués i s’apoderés del territori espanyol, Espanya va haver d’enviar soldats a mantenir l’ordre. Alcover argumenta que va ser una qüestió de dignitat i de compromís.
- “Quin mentider”. Alcover diu que Pich ha tramès un article a *El Ideal* en què escriu que la premsa mallorquina que s’anomena independent viu de les subvencions que li tramet Maura. Alcover li demana que citi un periòdic que rebi alguna subvenció de Maura.
- “Quina mena”. *El Ideal* diu que a l’escola laica de Sóller hi ha més de cent alumnes. Alcover diu que és mentida, i que informants de Sóller li han assegurat que no superen els 40.
- “En Primet ab s’Animalot pudent”. Primet a *Es Puput* insisteix a dir que la missa i la confessió són invents dels capellans. Hi afegeix també l’Església. Torna a comentar que en Revenjoli fou batut en la qüestió d’explicar on era l’infern i el purgatori. Alcover respon que ja ha contestat tots aquests temes. També diu Primet que les Sagrades Escriures no es van inspirar en Déu. Com a prova d’això diu que el 22 de juny de 1633 la Santa inquisició va declarar que dir que el sol és el centre de l’univers i que no es mou és absurd i herètic perquè és contrari a les Sagrades Escriures. Alcover li respon que la Inquisició es va equivocar, però aquest error no lleva autoritat a la Bíblia ni evidencia que no fos inspirada per Déu. L’únic que té la prerrogativa d’infal·libilitat és el Papa, la Inquisició no la té; per tant, pot equivocar-se.
- “Gloses suqueres i altres erbes”. Alcover comenta que *El Ideal* li dedica gloses absurdes.
- “Preniu llum de na Pintora”. Alcover informa que recentment al Vendrell hi ha hagut epidèmia de pesta. Diu que la majoria de gent ha fugit. Els líders republicans han fugit tots excepte un: Josep Vidal, “Basset”. Qui ha quedat ha estat el batlle i el rector. El batlle, davant la falta de braços per atendre malalts, va oferir una quantitat de diners a qui volgués ajudar. Només s’hi van presentar vint-i-cinc monges carmelites de Tarragona, però es van negar a cobrar. Alcover aprofita per carregar contra els republicans, de qui diu que sempre es vanten de fer qualsevol sacrifici pel poble. Lloa el paper de les monges.

- “Un aplec socialista... colossal”. Alcover es burla que en un aplec que es va fer a Santa Maria del Camí just hi havia unes 25 persones per sentir Vicens i Roca Hernández. L’aplec va durar poquíssim perquè l’autoritat municipal va decidir suspendre’l després de sentir el que deien els oradors.

Número 264. 30.09.1911

VENCÍS

- “En Gruixadet gruixat d’estella”. Dia 2 d’agost Gruixadet va escriure a *Es Puput* que, quan Alcover va agafar *La Aurora*, el setmanari tenia 300 subscripcions. Ara en té 200. D’aquí, treu la conclusió que *La Aurora* no interessa als manacorins. Alcover respon que abans que ell assumís *La Aurora*, els propietaris van haver de bestreure diners i que quan es va iniciar la campanya d’En Revenjoli, les subscripcions es van disparar. Gruixadet també diu que la crida que es va fer a Manacor per aconseguir subscripcions per a *La Gaceta de Mallorca* va ser un fracàs, que les persones amb recursos se’n van desentendre i que només se’n van fer mitja dotzena. Alcover diu que això és fals i fa una llista de vint-i-una persones amb càrrecs importants a Manacor que van fer-se’n subscriptors.
- “S’in-Justicia acaba’ts alens i En J. Moya e-hu dona a ses cames”. Alcover comunica que Jiménez Moya ha decidit anar-se’n de Mallorca i tancar el periòdic *La Justicia*. Jiménez Moya diu que el reclamen al continent. Alcover diu que allò que realment passa és que *La Aurora* l’ha vençut i que els mateixos republicans de Manacor ja no li fan costat. Alcover celebra el final de *La Justicia* i la partida de Jiménez Moya.
- “Pe’s Mestre de s’escola layca des republicans de Sóller”. Alcover comenta que Primet conta mentides sobre capellans del continent. Però Alcover no vol dedicar temps a rebatre’l perquè ja l’ha enxampat amb massa mentides.
- “Es darrers nombres de s’in-Justicia”. Alcover explica que *La Justicia* de dia 16 d’agost de 1911 critica els atacs i les calúmnies que rep Emiliano Iglesias. Alcover diu que és natural que se’l critiqui perquè durant la Setmana Tràgica va demostrar ser un covard en amagar-se a l’ajuntament. També escriu Jiménez Moya que Canalejas segueix les passes de Maura a l’hora d’avortar els revolucionaris i pel fet de continuar amb la guerra al Marroc. Alcover diu que els lerrouxistes són uns hipòcrites quan critiquen Canalejas perquè se sap que Canalejas i Lerroux s’entenen perfectament i aquest no permet a les Corts que els seus vagin contra Canalejas. Jiménez Moya també retreu a Alcover que mai acceptés una discussió pública, en viu, amb ell. Alcover sosté que ell vol discussió escrita perquè tot Mallorca se’n pugui assabentar.
- “Sa conjunció de republicans i socialistes ha fets ets ous en-terra”. Alcover es fa ressò de les desavinences dins la Conjunció Republicana-Socialista: Pablo Iglesias i Soriano, d’una banda, i Azcárate, Pérez-Galdos, Pi i Arsuaga, etc., d’una altra. Aquests darrers lamenten que P. Iglesias i Soriano atiïn les vagues en un moment de guerra com el present. P. Iglesias i Soriano han demanat una aliança amb Lerroux, però aquest els ha rebutjat perquè diu que és espanyol abans que republicà.
- “Por d’una carabassa”. Alcover es burla que Lerroux no va acudir a examinar-se de les proves per obtenir el títol de llicenciat en Dret per la Universitat de Granada per por al fracàs.

- “¡Quina glòria p’es republicans i socialistes!” Alcover explica que França va destinar 25 milions de pessetes a desestabilitzar Espanya. Els diners es van enviar als revolucionaris de Barcelona i València i als rifenys. L’objectiu de França era que Espanya perdés la seva influència al nord d’Àfrica i apoderar-se dels territoris espanyols allà. Alcover critica als republicans i socialistes que s’hagin deixat enganyar pels francesos.
- “Glòries de republicans i socialistes”. Alcover afirma que amb el suport dels republicans i dels socialistes i amb diners estrangers a diferents indrets de Catalunya i València hi ha hagut intents de començar la revolució, amb el pretext de fer una vaga. Tan sols la intervenció de l’exèrcit i, en un cas, dels carlins armats, ho ha evitat: Barcelona, València, Alzira, Cullera, Algemesí i Carcaixent.
- “Es Govern i es complot revolucionari”. Alcover explica que, gràcies al governador civil de Barcelona, s’ha sabut el pla que hi havia per fer la revolució a tot Espanya, la partida de diners arribada de l’estranger i qui els ha rebut. Canalejas s’ha compromès a dur el tema a les Corts i a fer purga.
- “S’Obrer Balear i es moviment revolucionari”. *El Obrero Balear* diu que els moviments que hi ha hagut recentment a Catalunya i a València no són alçaments revolucionaris sinó moviments de suport, de companyonia, cap als vaguistes de Bilbao. Alcover li ho rebut dient que són moviments clarament revolucionaris.
- “¡O voltros de Sa Defensa de Sineu!” Dissabte, 23 de setembre de 1911, *Sa Defensa* va publicar l’article “Un mot an En Revenjoli”. Argumenta que els atacs contra el rector de Sineu eren fets des d’un punt de vista polític. Alcover li respon que no es pot atacar un capellà des de cap punt de vista. *Sa Defensa* també acusa el rector de permetre la publicació del periòdic *Mestre Tomeu Ciri*. Alcover diu que el rector no ho va poder evitar perquè hi havia massa gent influïda pel partit que hi havia darrere *Sa Defensa*.
- “*El Ideal* capturat”. Alcover explica que el 23 de setembre de 1911 *El Ideal* no va poder sortir perquè el Govern Civil li’n va censurar una part. Alcover se’n congratula.
- “Una fulla carabassenquíssima”. Els republicans de Sóller han repartit una fulla que es titula “El Clericalismo”. Alcover diu que està plena d’absurditats: 1) L’Església ha privat el geni i la ciència de prosperar. Alcover diu que és fals perquè l’Església sempre ha comptat amb molts de savis. 2) La intel·ligència europea sempre que ha fet una passa endavant l’ha feta superant les pressions del clericalisme. Alcover ho nega i en demana exemples concrets. 3) L’Església va fer fuetejar Prineli per haver dit que els estels caurién. Alcover ho posa en dubte, demana qui el va fer fuetejar i qui és Prineli. 4) L’Església va aplicar turment set vegades a Campanella per haver dit que el nombre de mons era infinit. Alcover sosté que Campanella era un prodigi de la ciència tot i que les seves teories poden semblar estrofolàries. Això no obstant, va ser tancat més de vint anys, però no per ordre de l’Església, sinó per l’autoritat civil perquè, a part de fer ciència, va escriure sobre política i d’aquí li van venir els problemes.

Número 265 7.10.1911

CALDA

- “¡Tot vos sia enhorabona, republicans i socialistes!” Alcover critica els republicans i els socialistes per les vagues que recentment hi ha hagut. I se’n burla perquè no han servit per a res més que per tapar-se de vergonya. Els titlla de traïdors a la pàtria. Explica que, fins i tot, *El País* afirma que les vagues han estat inútils i que hi ha mancat lideratge.
- “Es contrari més gros de sa república”. *El Ideal* publica que el principal enemic de la república és la dona perquè rep la influència directa dels confessors. Per pal·liar aquest problema caldria fer que les dones estudiessin història. Alcover li respon que la religió cristiana és el que ha tret la humanitat i, per tant, la dona, de la barbàrie. Gràcies al cristianisme, la dona ha deixat de ser només un instrument sexual. Si la dona en general no és republicana, és perquè veu les dificultats que ocasiona la república en els països llatins.
- “Armonies republicanes”. Alcover es fa ressò d’un article publicat a *El Ideal* en què es critica durament Jiménez Moya i *La Justicia*. Es diu que Jiménez Moya ha liquidat el republicanisme a Manacor i que tot allò que ell deia anava en contra del que deia Lerro. Alcover se’n burla i lamenta que *La Justicia* hagi desaparegut perquè en voldria veure la resposta a *El Ideal*.
- “¡Ah poc cervell!” El 7 de setembre de 1911, Marcelo, a *El Ideal*, escriu que Maura és responsable de la mort de Ferrer i Guàrdia. Alcover insisteix que Maura no va condemnar Ferrer sinó que ho va fer un tribunal. Afegeix que no mereix cap compassió qui volia matar tanta gent amb la seva revolució.
- “Una clotellada a *El Ideal*”. Alcover es burla del fet que el president del partit republicà de Mallorca digués que *El Ideal* no era l’òrgan del partit quan aquest diari es presenta sempre com a tal.
- “¿Vol dir no s’es rompuda?” *El Obrero Balear* del 30 de setembre de 1911 assegura que la Conjunció Republicano-Socialista no s’ha trencat. Alcover diu que, encara que oficialment continua, a efectes pràctics ja no és operativa perquè els seus líders estan enfrontats.
- “Se veu que qualquen enrere”. *El Obrero Balear* del 30 de setembre de 1911 fa un elogi de les doctrines marxistes i comenta que el marxisme du els socialistes de triomf en triomf i que Marx ha derrotat Jesús. Alcover se’n burla dient que no van de triomf en triomf: n’hi ha prou a mirar el fracàs de les darreres vagues.
- “Sa retirada d’En Nadal”. Alcover explica que a *Es Puput* del 30 de setembre de 1911 es comunica que Nadal es retira del periòdic i que es retracta del que hi ha escrit. Alcover se’n congratula i felicita Nadal.
- “Com es que dissabte passat no diguérem Animalot pudent an *Es Puput*”. Diferents amics van preguntar a Alcover per què en el número 264 havia deixat de referir-se a *Es Puput* com a Animalot pudent. Alcover respon que va prendre aquesta decisió perquè li han fet saber que els propietaris d’*Es Puput* tenen intenció de no permetre més escrits anticlericals. De tota manera, dia 30 de setembre encara n’hi sortiren.

- “Infàmies, heretjies i blasfèmies d’En Primet”. Primet a *Es Puput* escriu que en Revenjoli va dir que tot allò relacionat amb l’Església és d’aquesta manera per voluntat divina. Primet creu que això és fals, que tot el que estigui relacionat amb l’Església és per voluntat humana. Alcover respon que ell mai ha dit que tot el que es relaciona amb l’Església sigui per voluntat divina però tampoc està d’acord que sigui tot per voluntat humana. També lamenta Primet que el Papa hagi llevat recentment festes religioses preceptives. Alcover insisteix que l’única festa preceptiva era la del diumenge, que totes les altres l’autoritat catòlica les ha posades o llevades segons convenia, de la mateixa manera que les altres autoritats lleven o posen en allò que són competents. Primet també escriu que Alcover sosté erròniament que les Sagrades Escripures van ser escrites per Déu. Alcover afirma que ell mai no ha dit tal cosa i li’n demana proves. Ell sempre ha dit que van ser escrites pels “Sants Homes de Déu”, però no directament per Déu. També diu Primet que la teoria que defensa que la Terra volta el sol va en contra de les Sagrades Escripures. Alcover demana en quina part de les Escripures diu que el sol es mou.
- “Més carabassancades des republicans de Sóller”. Alcover reprèn la resposta a les opinions expressades pels republicans de Sóller a “El Clericalismo”: 5) l’Església catòlica va perseguir Harwey per haver demostrat que la sang circulava. Alcover diu que és completament fals. Harwey era anglès i protestant; per tant, l’Església catòlica no tenia cap autoritat sobre ell. Després, Alcover explica que no va ser Harwey sinó Miguel Servet qui va descobrir la circulació de la sang. Explica que aquest científic espanyol va escriure *Christianismi restitutio*, una obra que va indignar tant catòlics com protestants, però que van ser els enfrontaments amb Calví que provocaren que aquest el denunciés i que un tribunal protestant de Ginebra el condemnés a mort. Alcover demana als republicans de Sóller per què no ataquen les esglésies protestants. 6) “El Clericalismo” sosté que l’Església catòlica va perseguir Galileu per haver demostrat que la Terra es mou al voltant del Sol. Alcover recorda que el 7 de maig de 1910 ja va debatre aquest tema amb Jiménez Moya àmpliament. Repeteix que Galileu no va demostrar tal cosa sinó que va perfeccionar la teoria que Copèrnic havia exposat. A més, sosté que Galileu va ser perseguit per la Inquisició no per la seva tesi científica sinó perquè va gosar fer una interpretació de la Bíblia, la qual cosa era considerada una heretgia perquè Galileu no tenia aquesta potestat.

A FAVOR DE MALLORCA I DE SA LLENGA MALLORQUINA

Alcover fa seva la proposta del notari de Selva, Sebastià Canyelles, de demanar al govern de Madrid que els notaris que exerceixen a Mallorca hagin de saber la llengua catalana. Apunta que fan costat a la demanda un seguit d’ajuntaments mallorquins i la diputació.

Número 266 14.10.1911

TUPADA

- Es patriotisme des socialistes. Alcover diu que els socialistes de Portugal, Espanya, Itàlia, França i Bèlgica tenen el seu centre neuràlgic a París. I és des d’aquí des d’on es convoquen vagues a Itàlia i a Espanya en contra de les campanyes espanyoles i italianes al nord d’Àfrica, al Marroc i a Líbia, respectivament. En canvi, no se’n convoquen pas a França. Alcover sosté que es tracta d’una tàctica per debilitar els rivals de França i afavorir, en conseqüència, els interessos de França.

- “Un aplec a Marsella contra Espanya”. Alcover lamenta que els socialistes francesos vulguin fer un aplec a Marsella en contra d’Espanya i que hi vulguin convidar, pagant-los-ho tot, socialistes barcelonins. Alcover es demana quants n’hi aniran.
- “Mormes ells ab ells”. Alcover comenta que la Conjunció Republicana-Socialista a Mallorca és un desgavell i que contínuament hi ha desavinences fortes entre socialistes i republicans, entre republicans i republicans i entre socialistes i socialistes: el 30 de setembre *El Obrero Balear* ataca *El Ideal*. El 7 d’octubre *El Ideal* ataca *El Obrero*, el partit socialista i el president del partit republicà. També comenta que dins la federació socialista recentment s’ha produït una escissió: La Igualdad.
- “Sa passió tapa la vista”. Alcover comenta que a *El Ideal* es critica l’equip de govern de l’ajuntament de Palma perquè no ha fet res de bo. Alcover sosté que no ha fet res de bo per als republicans, ja que la majoria de regidors són conservadors. Argumenta que ho dirà la gent amb el seu vot si han fet res de bo o no. Es burla dels articulistes d’*El Ideal* perquè hi surt la paraula “coloquidad”, que segons Alcover, no existeix.
- “¿Vol dir es tan dolent?” *El Ideal* comenta que Canalejas és tan dolent com Maura perquè manté la guerra d’Àfrica i perquè reprimeix les vagues, igual que ho feia Maura. Alcover demana als republicans per què si Maura i Canalejas són iguals de dolents per quin motiu van jurar no permetre que Maura governés, però, en canvi, permeten a Canalejas seguir en el govern.
- “Republicans i lliberals”. Alcover comenta que *El Ideal* ataca durament el partit liberal de Mallorca i els seus líders, als quals titlla d’aprofitats.
- “¡Quina hipoteca que deu ser ella!” *El Obrero Balear* reproduceix un article d’Angelica Balabanoff en què assegura que l’Església és la principal opressora de la classe treballadora. Alcover li respon que és fals perquè l’Església és qui ha permès l’alliberament de la dona, qui ha mantingut la civilització durant els anys de barbàrie posteriors a la caiguda de l’Imperi Romà, és qui dona refugi als que no tenen res, qui va posar fi a l’esclavitud, etc. També diu Balabanoff que els treballadors socialistes són els més instruïts. Alcover li respon que són els més instruïts a cometre atemptats.
- “¡Ah grans mentiders!” *El Obrero Balear* publica que el Papa percep anualment quinze milions de pessetes nets. Alcover respon que el diari no té proves per demostrar-ho i que segurament és fals. Això no obstant, si fos cert, es demana quin mal hi ha a percebre aquesta quantitat.
- “Altre pic s’Animalot pudent”. *Es Puput* acusa l’exarticulista seu, Nadal, que ha abandonat el periòdic recentment, d’haver-se venut. Alcover diu que es tracta d’un acte de consciència ben lloable. Alcover torna a atacar *Es Puput* per dir que l’Església, l’Infern, el Purgatori i la confessió són invents dels capellans i els recrimina que parlin de Jesús, Senyor i redemptor, i després qüestionin l’Església.
- “¿Com es que’s de s’Animalot pudent tenen tanta de ràbia d’En Revenjoli?” Alcover ha rebut la notícia que els d’*Es Puput* estan molt disgustats per la campanya que *La Aurora* ha engegat contra ells, ja que els ha fet perdre molts de subscriptors i lectors.
- “An En Gruixadet gruixat d’estella”. Gruixadet escriu a *Es Puput* que abans que Alcover es posés al capdavant de *La Aurora*, el setmanari tenia 300 subscriptors. Alcover diu que és fals: se’n repartien

més de 300, però de subscriptors n'hi havia uns 220. Gruixadet també diu que els antics propietaris repartien exemplars de franc; en canvi, Acover no en regala perquè en treu un profit. Acover diu que és fals perquè actualment se'n reparteixen més de 500 de franc arreu de Mallorca i que no en fa, de negoci. Gruixadet torna a comentar que molt poca gent va voler accions de *La Gaceta de Mallorca* a Manacor, que molt pocs eren “persones visibles”. Acover li dona la llista de persones visibles i li diu que hi ha vint-i-un accionistes de *La Gaceta a Mallorca*. Gruixadet també comenta que en Revenjoli està permanentment en pecat mortal perquè sempre desitja mal al proïsme. Acover respon que ell no vol mal a ningú, però que hi ha gent que li provoca compassió.

- “Revelació sobre sa voladura de s'acorassat francès Liberté”. Acover explica que recentment a Toló un cuirassat va explotar i, com a conseqüència, 400 mariners van morir.
- “En J. Moya ja ha buydat”. Acover conta que diumenge passat Jiménez Moya va abandonar Manacor i que en el comiat que se li va tributar a l'estació de tren hi regnava una fredor corgeladora.
- “Una altra calúmnia de s'Animalot pudent”. El 7 d'octubre *Es Puput* acusa les monges de la Caritat de Marratxí de no atendre els malalts de can Sencer, en un moment que hi havia quatre fills malalts de febres i els pares eren ja grans. Acover demana informes a Marratxí i li expliquen que tot és fals: les monges van acudir a can Sencer fins que els pares els van dir que ja no les necessitaven més i es van mostrar molt agraïts amb elles.
- “Altres carabassencades des republicans de Sóller”. Acover reprèn la resposta al full *El Clericalismo*, publicat pel mestre de l'escola laica de Sóller. 7) L'Església, amb el testimoni de Sant Pau va fer empresonar Cristòfor Colom. Acover respon que és fals, que la realitat és tot el contrari, ja que l'Església va ser la institució que li va fer més costat, a Colom. Després, Acover fa un relat de la vida de Colom, demostrant que diferents membres del clergat li van fer costat.

Número 267. 21.10.1911

ESBRONCADA

- “I si això hu fessen a Espanya”. Un caricaturista de *La Voix du peuple*, de França, ha estat condemnat a divuit mesos de presó per haver fet una vinyeta en què denunciava que les oligarquies, el govern i la pàtria exploten el jovent. Acover es demana per què els periòdics republicans espanyols o els polítics republicans no se'n fan ressò, i què hauria passat a Espanya si un tribunal hagués emès una condemna així.
- “Ja hi va units es republicans espanyols”. Acover es burla de la desunió que hi ha entre els republicans. Enumera els partits republicans i n'hi surten nou.
- “Amèn que no tornin sortir”. Acover explica que hi ha un acord entre la premsa republicana de no treure més números fins que el govern no retiri la censura que exerceix sobre la premsa arran de la suspensió de les garanties constitucionals. Acover celebra que no surti premsa republicana i demana que no tornin a sortir mai més.

- “Tot paya i d’aquella més xereca”. Alcover comenta que dia 14 d’octubre *El Ideal* va treure un número molt poc combatiu.
- “I ¿sa guerra an el Marroc?” Alcover demana a *El Obrero Balear* per què després de mesos de dir que no permetrien cap guerra ni a Marroc ni enlloc, ara no publiquen res contra aquesta guerra. També critica els socialistes italians perquè també s’havien compromès a no permetre la intervenció a Líbia contra els turcs, però ara que ha començat la guerra no diuen res. Els titlla, a uns i altres, d’hipòcrites.
- “Es según aniversari des fusellament d’En Ferrer”. Divendres 13 d’octubre es complien dos anys de l’afusellament de Ferrer i Guàrdia. Alcover es demana per què la premsa republicana de Mallorca no hi dedica gairebé gens d’espai. Tan sols *El Obrero Balear* hi dedica un article en què diu que Ferrer va ser afusellat injustament perquè just perseguia la millora social. Alcover torna a atacar Ferrer, l’acusa d’assassí i de dur una vida immoral per la qüestió familiar. També diu que va ser l’opinió pública qui va condemnar primer de tot Ferrer: les seves idees no van ser mai acceptades per la majoria.
- “Es quatre mots de la veritat”. El 14 d’octubre *Es Puput* publica que Nadal, l’articulista que va abandonar el setmanari, havia rebut pressions i prebendes per part del Bisbe o del seu entorn. Alcover diu que és completament fals. *Es Puput* també insinua que el Vicari de Mancor té una relació sexual amb la seva neboda, amb la qual viu. Alcover respon que el vicari viu amb la seva cosina, la qual li fa de criada, però no es pot posar en dubte l’honorabilitat del vicari ni de la criada. Alcover recorda que el fundador d’*Es Puput* va haver de fugir a Amèrica per evitar anar a la presó, ja que l’Audiència de Balears el va condemnar per estafa.
- “Més carabassencades des republicanetxos de Sóller”. Alcover reprèn la resposta al full *El Clericalismo*, publicat pel mestre de l’escola laica de Sóller. 8) L’Església va anatematitzar Pascal. Alcover respon que Pascal era un físic de gran talent que va cometre l’error de deixar-se seduir pels jansenistes, impulsors d’una de les grans heretgies que hi ha hagut dins l’Església. Aquests feien l’aparença de ser submisos al Papa, però en realitat en negaven l’autoritat. No admetien el precepte de la confessió i de l’Eucaristia. Pascal, influït pels jansenistes, va escriure contra els jesuïtes, els seus grans rivals. En les *Cartes a un provincial*, va calumniar la Companyia de Jesús i va posar en boca de teòlegs opinions que mai no havien defensat. Tant els bisbes com el Papa van condemnar Pascal i es van fer cremar les seves *Cartes*. Alcover afegeix que Pascal no va rectificar mai les seves opinions heretges i que després de la mort molts autors importants el van contradir i criticar pel seu vessant com a polemista. 9) L’Església va reprovar Montaigne. Alcover diu que amb raó perquè aquest és el precursor de l’escepticisme. L’Església posà l’obra de Montaigne en l’índex de llibres prohibits perquè l’escepticisme no permet el progrés.

Número 268 28.10.1911

CALENT

- “Una bona notícia p’ets anticlericals”. Alcover explica que els propietaris del diari catòlic de Bilbao, *La Gaceta del Norte*, han comprat el diari madrileny *El Debate*. Se’n cuidarà l’Associació de Joves

Propagandistes Catòlics, de qui Alcover parla molt bé. Es mostra satisfet perquè juntament amb l'altra premsa catòlica de Madrid, contribuirà a contrarestar l'empenta dels periòdics anticlericals.

- “¡Quin porro p’ets anticlericals!” Alcover es burla d’un malentès que s’ha produït recentment. Comenta que els republicans i socialistes espanyols estaven molt contents perquè el govern britànic havia decidit posar el nom “Ferrer” a un vaixell de guerra, en memòria de Ferrer i Guàrdia. Posteriorment, s’ha sabut que el nom triat no és Ferrer sinó Ferret, que significa fura en anglès.
- “¡Pobre Animalot Pudent!” Alcover escriu que el director d’*Es Puput* no sap sovint qui li escriu els articles que publica. Això passa perquè a ell l’únic que li interessa és generar escàndol en contra d’En Revenjoli, acorralar-lo, fer-li por. Afegeix que no li surt bé el pla perquè *La Aurora* de cada vegada té més subscriptors i que ja han passat als 2.000 exemplars setmanals.
- “An En Gruixadet gruixat de closca”. Alcover fa un resum de les polèmiques amb Gruixadet sobre l’èxit de la convocatòria per captar accionistes per a *La Gaceta de Mallorca* a Manacor a principi de 1907, sobre la pèrdua de subscriptors de *La Aurora* quan Alcover n’assumí la direcció. Alcover se sorprèn que, en el número del 21 d’octubre, Gruixadet retreu la qüestió de la venda d’accions de *La Gaceta de Mallorca*: torna a comentar que no hi van acudir la majoria de les persones que Alcover hi havia convidat. Alcover li demana que publiqui quines persones convidades no van assistir a la reunió. També diu Gruixadet que Alcover cerca fer negoci amb *La Aurora*. Alcover ho nega dient que només fan pagar el preu de la impremta.
- “A sa mala ànima d’En Primet”. En Primet escriu a *Es Puput*: 1) Alcover sosté la teoria que cometre crims i escandalitzar són les millors maneres de guanyar-se el Cel. Alcover repon que mai no ha defensat tal teoria. 2) Alcover negligeix les seves obligacions com a vicari general anant-se’n tan sovint a Barcelona. Alcover sosté que ell no negligeix les seves obligacions i que si se’n va a Barcelona és per una feina que li ha comanat la Diputació d’allà. 3) Abans de Colom ningú no havia anat a Amèrica; per tant, els habitants que hi trobà no eren descendents d’Eva. Alcover respon que ja va tractar aquest tema el 5 d’agost de 1911, que abans de Colom gent d’Àsia i del nord d’Europa ja s’havien establert a Amèrica. 4) On són l’Infern i el Purgatori. Alcover respon que ja li va contestar. 5) Afirmar que hi ha una sèrie de capellans que han atemptat contra la moralitat. Alcover diu que si tals acusacions són vertaderes o falses, ell no ho sap i recorda que la Bíblia diu que Déu va avisar que hom no podia atacar els seus ungits. Adverteix a Primet que ja es trobarà el càstig en l’hora de la seva mort.
- “Lo de sempre: es republicans no s’entenen”. El 22 d’octubre de 1911 hi va haver una reunió dels republicans de Ciutat per veure quins candidats presentaven. Jeroni Pou i els altres líders del partit van proposar presentar 5 candidats, arollint-se a l’article 20 de la llei electoral, ja que van considerar que era el més prudent. Una part important dels assistents es va indignar i va protestar dient que no s’hi havia d’anar per l’article 20 i que havia d’haver-hi lluita. El comitè que dirigia el partit va dimitir davant les protestes dels assistents. Ara els costa trobar un nou comitè. Alcover es burla de la desunió.
- “Revolució republicana a Xina”. Comenta que a la Xina hi ha hagut un alçament republicà en contra de l’emperador. Explica que la situació és incerta i que no se sap què passarà.

- “Més carabassencades des republicanetxos de Sóller”. Alcover reprèn la resposta a “El Clericalismo: 10) L'Església va anatematitzar Molière. Alcover ho justifica dient que Molière va escriure *L'hipòcrita*, obra en què presenta tots els clergues com uns hipòcrites. Altres autoritats de l'època van condemnar l'obra de Molière. L'Església li va prohibir la sepultura eclesiàstica perquè va morir sense rebre els sagraments. 11) L'Església no admet cap filòsof, cap pensador, cap escriptor que hagi contribuït al patrimoni comú de la intel·ligència humana. Alcover respon que això és fals i demana una llista dels filòsofs, pensador, etc. que no han estat admesos. Recorda que els pares de l'Església eren escriptors i pensadors. 12) L'Església ha censurat sempre la Bíblia. Alcover diu que és fals, que el que han fet és impedir que els heretges s'aprofitin de la Bíblia per difondre les seves idees. 13) L'Església vol la llibertat per no ensenyar, per no instruir. Alcover ho nega dient que des de sempre l'Església ha estat una institució d'ensenyament i que, precisament, per això molts l'odien. 14) L'Església ha tucat Itàlia i Espanya. Alcover respon que l'Església sempre ha protegit Itàlia, dels bàrbars i dels enemics interiors i exteriors. Afirma que si les arts hi van florir al llarg de l'edat mitjana, va ser gràcies a l'Església. Ara bé, des de fa quaranta anys, a causa de la revolució que va arraconar el Papa, el país està en regressió i encara que l'Església hi hagi obert moltes escoles, és un país on molta gent no sap llegir i escriure, però en culpa l'Estat Italià, dominat per maçons. Pel que fa a Espanya, afirma que l'Església ha creat la idea de pàtria espanyola, inexistent abans que la fe cristiana s'hi estengués, va afavorir que el cristianisme s'estengués pel món i que Espanya fos la primera nació mundial. Si ja ho ha deixat de ser, és culpa dels grups anticlericals.

Número 269. 4.11.1911

BLAT D'ASE

- “Dimonis de carn humana”. Alcover explica què va passar el 18 de setembre a Cullera: els revoltats van matar cruelment el jutge de pau de Sueca i dos funcionaris que l'acompanyaven.
- “Una nova obra d'iniquidat”. Els lerrouxistes de València han denunciat que les autoritats militars encarregades de jutjar els fets violents del 18 de setembre han aconseguit declaracions de culpabilitat mitjançant la tortura. Diversos metges han sotmès a anàlisi als sospitosos i no hi han trobat restes de tortura. Alcover ho atribueix a una campanya dels lerrouxistes valencians per frenar l'acció de la justícia.
- “Altre pic *El Ideal*”. Comenta que *El Ideal* torna a sortir publicat però que no ataca gaire En Revenjoli, i se'n burla perquè, a causa de les disputes entre republicans, dos redactors se n'han anat (Agustín i Heredero).
- “Ei s'Animalot pudent no va d'aglans”. Alcover comenta que en el número del 28 d'octubre *Es Puput* afirma que no es rebaixarà més a discutir amb En Revenjoli. Alcover se n'alegra perquè considera que tal decisió és fruit de la seva campanya contra la premsa anticlerical. Això no obstant, afirma que continuarà responent els atacs d'*Es Puput*.
- “S'estornell canalla de Mancor”. *Es Puput* del 28 d'octubre de 1911 ataca Alcover per haver defensat el vicari de Mancor de les acusacions que li havia fet aquest diari.

- “A una altra porta en donen dos”. *Es Puput* critica la Caixa Rural de Sant Jaume o la Cooperativa des Recó per la compra que ha fet de figues. Afirmar que Alcover hi té la darrera paraula. Alcover diu que la darrera paraula la té *El Anunciador*, l'òrgan de la caixa.
- “¿Com sou tan cap juguer?” *Es Puput* explica que ha vist un sacerdot al sanatori psiquiàtric de Palma, la qual cosa li ha causat una gran impressió. Alcover diu que és allà perquè està malalt. *Es Puput* també parla de les rendes de Sant Pere i Sant Bernat per a malalts mentals. Alcover li respon que aquestes rendes són per a capellans molt pobres, i no és el cas del capellà ingressat. A més, els fundadors de Sant Pere i Sant Bernat no van fundar les rendes pensant atendre malalts mentals.
- “¿E-hi veys com allà aont e-hi ha República tot va vent en popa... a sa man-revés?” Alcover assegura que a la república francesa hi ha moltes desgràcies en vaixells de guerra, i que hi ha la sospita que activistes revolucionaris hi tinguin responsabilitat. Alcover ho presenta com un exemple que una república no és cap estat ideal sinó tot el contrari.
- “Es tir los surt pe'sa culassa”. Alcover recrimina als socialistes d'Espanya, França i Itàlia que sempre havien dit que impedirien qualsevol guerra i ara que França i Espanya estan en guerra al Marroc i Itàlia a Líbia no es queixen de res. Els titlla d'hipòcrites i mentiders quan diuen que representen la voluntat popular. Segons Alcover, just representen la voluntat pròpia.
- “Portugal a la biorxa”. Alcover denuncia que a Portugal d'ençà que s'hi va proclamar la república tot va pitjor: hi ha menys aliments, més aldarulls. A més, el govern republicà es dedica a perseguir els partidaris de la monarquia. Davant aquesta situació, els republicans espanyols, en lloc d'una condemna, en fan una lloança.
- “¡O sa conjunció republicana-socialista!” *El Obrero Balear* lamenta la manca d'unitat que va mostrar la Conjunció Republicana-Socialista dia 22 d'octubre de 1911 en barallar-se la junta general i el comitè. Es queixa que en un partit unit no hauria d'haver-hi aquestes disputes. Alcover se'n burla i demana als republicans que s'aixequin contra els socialistes. *El Obrero Balear* protesta contra la guerra de Marroc però, segons Alcover, tímidament. De nou, es veu que no compleixen la seva paraula donada el mes de juny, quan deien que no permetrien que cap soldat s'embarqués cap a Marroc ni que s'hi disparés cap tir. *El Obrero Balear* també ataca els jesuïtes: creen indústries que els reporten grans capitals que són, però, il·lícits, ja que provenen de l'explotació dels desvalguts. Alcover afirma que això és propaganda revolucionària i que és fals. Demana quina indústria dels jesuïtes ha acumulat grans capitals i demana exemples de persones que hagin estat explotades per jesuïtes. També diu *El Obrero Balear* que Canalejas és molt pitjor que Maura. Alcover es pregunta per què no el fan sortir del govern. També publica aquest diari que s'ha descobert que Maura, amb la intervenció a Marroc del 1909, va vendre Espanya. Alcover respon que donar la informació així és una falta de respecte cap als lectors. Cal donar dades més concretes si es vol ser fiable.
- “Més carabassencades des republicanetxos de Sóller”. Alcover reprèn la rèplica a “El Clericalismo”, iniciada el 30 de setembre: 15) la Inquisició va fer cremar cinc milions de persones i en feia desenterrar per cremar-ne els ossos. La Inquisició declarava els descendents dels heretges, fins a dues generacions després, no aptes per a honors públics tret de si havien denunciat els seus ascendents. La Inquisició va ser introduïda dins Espanya pels clericals. Actualment, la Inquisició encara té proscrius els texts de Galileu. Alcover respon només la primera afirmació d'*El Clericalismo*.

Diu que la Inquisició no va condemnar ningú mai a mort perquè l'Església prohibeix a cap ministre seu condemnar a mort a ningú. La Inquisició declarava si el reu era culpable o innocent d'heretgia o d'apostasia. Després, l'autoritat civil castigava el reu en cas que fos culpable. A Espanya, en particular, els crims religiosos (apostasia, heretgia) eren castigats amb pena de mort.

Número 270 11.11.1911

MATRACA

- “*El Ideal* graponetjant. Pobre Revolució de setembre”. *El Ideal* del 4 de novembre dedica un número de vuit pàgines a commemorar l'aniversari de la revolució de setembre de 1868. Alcover respon a diferents informacions que s'hi publiquen: 1) el 28 de setembre de 1868 l'exèrcit popular va derrotar l'exèrcit reial a Alcolea. Alcover respon que no era cap exèrcit popular, que era un grup de militars revoltats, i que els liberals mai no han pogut formar cap exèrcit dins Espanya perquè la revolució no hi té prou adeptes. 2) Pere Ferrer d'Andratx critica la Primera República dient que hi va haver molts d'escàndols i hi van fer coses molt mal fetes. També diu que és vergonyós que els republicans estiguin dividits i que això demostra que no estan preparats per dirigir un país. 3) Pitja-olives diu que la majoria dels espanyols són republicans. Alcover aleshores li pregunta per què no tenen el govern. 4) Els generals Serrano, Prim i Topete, que van fer la revolució de 1868 just es movien per interessos personals i no pel bé del poble. Alcover hi està d'acord i es demana com podia ser mai “gloriosa” aquella revolució. 5) Damià Ozonas de Sóller afirma que la seva empresa suposa un gran avanç per a Sóller. Alcover se'n burla, però no entra en polèmica. 6) Damià Ozonas també diu que els republicans de Sóller tenen oberta una escola laica, de franc, i per a tothom. Alcover diu que és cert però que de cada vegada perd més alumnes perquè la gent de Sóller sap que les ensenyances que s'hi imparteixen són contràries a la religió.
- “Una glòria de sa revolució de setembre”. Alcover posa en dubte que la Revolució de Setembre de 1868 fos tan positiva per a Espanya. Ho fa recordant els articles que des del mes de juny fins al mes d'octubre de 1910 va publicar Gabriel Mulet a *El Correo de Mallorca*. Segons Mulet, els ajuntaments de la Primera República van arruïnar la hisenda municipal de Palma, tal com demostra Mulet amb els seus articles, en els quals dona dades detallades del que va gastar cada ajuntament entre 1868 i 1875. Alcover demana a *El Ideal* per què mai no han respost aquests articles de Mulet.
- “Ses darreres eleccions municipals de Bèlgica”. El 28 d'octubre *El Obrero Balear* publicava que la coalició liberal-socialista havia triomfat en les eleccions municipals belgues del 15 d'octubre de 1911. Alcover diu que és fals: tot i haver guanyat a les principals ciutats (Brussel·les, Gant, Lieja, etc.) han perdut vots en comparació amb les eleccions de 1907 i, en canvi, els catòlics n'han guanyat.
- “Companys de s'Obrer Balear ¡Aquesta gramàtica!” Alcover es burla que els articulistes d'*El Obrero Balear* escriuen malament en castellà i que cal ser mallorquí per entendre el que escriuen.
- “Ja s'han partit es rabassons”. Alcover explica que el partit socialista de Palma ha declarat que trenca relacions amb Jeroni Pou perquè el considera enemic de la Conjunció Republicana-Socialista. Alcover se'n burla.

- “An es gran tudossa d’En Gruixadet”. Gruixadet a *Es Puput* explica que no entén per què si a Manacor hi ha 30 capellans tan sols 9 van comprar accions de *La Gaceta de Mallorca* si només costaven 10 pessetes. Alcover diu que costaven 50 pessetes i que no es pot pretendre que tots els capellans de Manacor siguin capitalistes. Gruixadet també diu que quan Alcover es va fer càrrec de *La Aurora*, l’1 de gener de 1911, la revista tenia 300 subscriptors. Amb ell, *La Aurora* n’ha perdut molts. Alcover respon que quan ell va assumir la direcció del setmanari no n’hi havia 300, la qual cosa no significa que en un moment donat hi hagués hagut aquesta xifra. Se’n van perdre 27 quan ell va posar-se al capdavant, però poc temps després se’n van guanyar 26.
- “¿Sa nostra mínima circulació?” *Es Puput* diu que la circulació de *La Aurora* és mínima. Alcover respon que cada dissabte en reparteixen 1.800 exemplars; per tant, no ho és.
- “Una nova canallada contra’l Rt. Vicari de Mancor”. Alcover es queixa que *Es Puput* torna a calumniar el vicari de Mancor. Alcover lamenta que *Es Puput* es dediqui constantment a difamar religiosos.
- “Més carabassencades des republicanetxos de Sóller”. Es tracta de la continuació de la rèplica al full que es va repartir a Sóller, “El Clericalismo”. 15) Alcover reprèn l’explicació sobre l’origen i les funcions de la Inquisició. Explica que com a tribunal eclesiàstic es va formar durant el primer terç del segle XIII després de dos concilis i que se n’encarregà l’organització als dominicans amb l’ajut dels franciscans. Cada estat cristià tenia un cardenal que n’era el responsable. Segons Alcover, la Inquisició no era dolenta perquè jutjava amb més rigor qui era heretge i qui no ho era. En canvi, abans, quan no hi havia aquest tribunal d’especialistes i la justícia civil es cuidava de jutjar l’heretgia, atès que no els membres dels tribunals civils no eren especialistes, era molt fàcil equivocar-se.

Número 271 18.11.1911

MATADURA

- “No pot estar que no perneig”. *Es Puput* de l’11 de novembre de 1911 publica que en el cementiri de Sóller cida l’atenció veure un corral a part on enterren les persones que se suïciden i que són pobres perquè si són rics i se suïciden, els enterren al cementiri. Posa l’exemple de Salom, que es va suïcidar i era pobre i el van enterrar en aquest corral a part. Alcover sosté que és fals que es facin distincions entre rics i pobres. Allò que es fa és investigar si hi ha hagut suïcidi. Si n’hi ha hagut i aquest s’ha produït amb plenes facultats del mort, a consciència, aleshores no té dret a sepultura catòlica. Ara bé, si el suïcida no estava en condicions mentals òptimes sí que se li dona sepultura. Sobre el cas de Salom, Alcover diu que es va suïcidar a consciència; per això, no té sepultura catòlica.
- “Esclips i esclips entre republicans”. Alcover insisteix en les desavinences que hi ha entre els republicans de Palma: el 5 de novembre de 1911 quan es van designar els candidats republicans a les eleccions municipals de Palma, els líders republicans Quijada i Ramis Grauches van insultar l’altre líder republicà, Lluís Martí. Alcover lamenta que Lluís Martí posi el seu gran talent al servei d’una empresa tan fútil com és el republicanisme espanyol. Dia 9 de novembre de 1911 la Joventut Republicana Radical de Palma va presentar el candidat que proposaven per a les eleccions del 12 de novembre. En aquesta presentació, republicans radicals i socialistes van atacar els republicans de la

Unió Republicana. L'11 de novembre *El Obrero Balear* critica Unió Republicana i Lerroux, titllant-lo de corrupte i de venut a la monarquia. També l'11 de novembre *El Ideal* ataca els socialistes i els republicans radicals, i també Roca i Hernández.

- “¡Es mentida!” *El Obrero Balear* apunta que l'Estat dona més de 42 milions de pessetes al clergat i que aquest els aprofita per corrompre innocents. Posa com a exemples el P. Busquets i els maristes del Manzanares. Alcover diu que és fals, que l'Estat no dona aquesta quantitat sinó que dona 34 milions. Amb aquests diners tan sols retorna a l'Església una part dels interessos que li farien els béns que se li van confiscar arran de les desamortitzacions del segle XIX. Afegeix que el P. Busquets i els maristes són víctimes d'una calúmnia.
- “¡No digueu aqueixes mènes!” *El Ideal* apunta que el Papa promou rogatives perquè l'exèrcit italià guanyi Líbia als turcs. Alcover sosté que és fals i li demana que demostrï en quines esglésies s'han fet aquestes rogatives. Afegeix que el Papa tan sols vetlla pels interessos dels seus fidels, dels quals milers viuen a Turquia. Manté que el Papa s'ha declarat neutral en la guerra de Líbia.
- “Glòries de sa república francesa”. Al cuirassat francès Kan Bart va produir-se un sabotatge que va provocar que el vaixell quedés a les fosques. Totes les investigacions per escatir què va passar apunten a l'autoria de socialistes i anarquistes.
- “¡Lletgiuho anticlericaletxos!” Alcover explica que el president dels EUA, Taft, ha rebut recentment al Capitoli un grup monges nord-americanes que eren a Washington fent un curs d'estiu a una universitat catòlica. Taft i el seu vicepresident les van rebre amb molta cordialitat i es van interessar per les seves congregacions. Alcover demana als republicans espanyols que haurien de fer com els republicans nord-americans.
- “Anau apuntant anticlericaletxos”. Alcover explica que un convent de monjos benedictins de Minnesota ha fet aixecar un edifici dedicat a l'estudi de les ciències naturals, gràcies als diners recaptats amb les abundants collites de pomes, blat de les Índies, etc. Alcover ho presenta com a demostració que els clergues no són enemics del coneixement.
- “Un monument vergonyós”. Alcover critica que els socialistes belgues, el 5 de novembre de 1911, alcessin un monument a Ferrer i Guàrdia a la plaça de Santa Catalina de Brussel·les.
- “Ses eleccions municipals de diumenge passat”. Alcover es vanta que els republicans van patir una gran derrota en les eleccions del 12 de novembre de 1911, especialment els lerrouxistes. Després detalla els resultats a Manacor, Palma, Barcelona, etc. A Manacor van guanyar els liberals i Alcover lamenta el daltabaix patit pels conservadors. Els republicans no lerrouxistes van obtenir un regidor, com els socialistes; els lerrouxistes, cap. A Palma van guanyar els conservadors. A Sóller, també els conservadors. Arreu de Mallorca han triomfat els conservadors i han fracassat els republicans i els socialistes, tret d'Andratx, Campos, Capdepera, Manacor, Bunyola i Alcúdia. A Espanya han guanyat liberals o conservadors. En general, els republicans i els socialistes han obtingut mals resultats. A Barcelona, la Lliga i els lerrouxistes han empatat a onze regidors i Esquerra n'ha tret sis. Alcover ho veu com una derrota del lerrouxisme i lamenta que Esquerra i la Lliga no s'entenguessin perquè haurien fet més greu la derrota dels lerrouxistes.

Número 272. 25.11.1911

FALACA

- “Batayonades contra’s capellans”. Alcover es queixa que a *Es Puput* surt una glosa en què es fa una caricatura d’un capellà molt afeccionat a tenir relacions sexuals. Alcover posa en dubte que el director i els propietaris del periòdic siguin tan catòlics com diuen.
- “¡Pobre Gruixadet!” Alcover explica que *Es Puput* diu que ha rebut uns articles contra Alcover, però que no els pot publicar.
- “S’espolsen sa murta ells amb ells”. *El Ideal* ataca els lerrouxistes, Lluís Martí i els socialistes i els acusa de la derrota electoral. *El Obrero Balear* fa el mateix amb els republicans. Alcover aprofita per criticar-los i burlar-se de les seves desavinences.
- “Són més vius que s’ase d’En Sales”. Alcover recorda que en les eleccions del 12 de novembre de 1911 els republicans i els socialistes van patir una davallada a gairebé a tot Espanya i van perdre les majories que tenien a grans ciutats com Barcelona, València i Madrid. Alcover comenta que ni *El Ideal* ni *El Obrero Balear* esmenten aquesta derrota.
- “Les van ab carta tapada”. Alcover insisteix en la derrota electoral dels republicans i socialistes el 12.11.1911. Se sorprèn que la premsa esquerrana no faci referències als resultats dolents: els republicans, 13 regidors en tot Mallorca; els socialistes, 1.
- “Menten tan alts com son”. *El Ideal* publica una informació presa del periòdic madrileny *Las Dominicales*. Comenta que l’Església costa anualment 734 milions de pessetes a Espanya. Alcover sosté que és fals i demana a *El Ideal* que citi fonts i publiqui les partides pressupostàries que cada ministeri al clergat. De nou, Alcover afirma que segons *La Gaceta de Madrid*, que feia la funció de butlletí oficial de l’Estat, Espanya dedica anualment prop de 43 milions de pessetes al clergat. Amb descomptes i altres conceptes, la quantitat neta és 33 milions. I, això no obstant, aquesta quantitat és tan sols una petita part dels interessos del que l’Estat deu a l’Església per tot el que li va expropiar. *El Ideal* explica que a part de la consignació anual, el clergat rep diners per altres conceptes: utilitats aranzelàries per naixements, per defuncions, interessos del que tenen en bancs, diners procedents del seu ministeri i ofici, etc.). Alcover diu que es tracta de disbarats i calúmnies.
- “Quins contes més errats”. Esquerra Nacionalista a Barcelona va anar en coalició amb els socialistes. Els socialistes van obtenir tan pocs sufragis que en van sortir beneficiats els lerrouxistes. Alcover es vanta del poc suport que han tengut arreu els socialistes.
- “Fantasia anarquista”. Alcover explica que recentment a Bolonya un oficial que s’adreçava a la tropa demanant la defensa de la pàtria va rebre un tret a l’esquena disparat per un soldat d’ideologia anarquista. Alcover es demana de quina manera volen els anarquistes defensar la pàtria.
- “Més carabassencades des republicanetxos de Sóller”. És la represa de la llarga rèplica al full que es va distribuir a Sóller, “El Clericalismo” i que es va iniciar al número 269. Explica que la Inquisició era una institució volguda pels governants i que no feia cap mal, tan sols vetllava l’heretgia i l’apostasia.

AIXÒ NO VA!

Alcover expressa el seu enuig perquè la Direcció General de Registres i de Notariat ha desestimat la petició feta pel Col·legi de Notaris de Mallorca, la Diputació Provincial, l'ajuntament de Palma i quaranta-cinc ajuntaments de Mallorca dels quaranta-vuit que hi ha, perquè els notaris que hagin d'exercir a la província de les Illes Balears acreditin saber català per tal de poder entendre els ciutadans. La Direcció General nega la petició al·legant que els articles 19 i 20 del reglament només preveu que qui ocupi la plaça ha de tenir el nomenament i el títol de notari. El canonge diu que això és cert, però apunta que en l'article 4 del mateix reglament preveu que el notari ha d'entendre prou la llengua del lloc on exerceix. Es mostra indignat i convida els mallorquins a exigir el compliment dels seus drets.

Número 273. 2.12.1911

VESTIT-NOU

- > “Fan anques enrera”. Els diputats lerrouixistes que van denunciar que una sèrie de presos pels crims de Cullera havien estat torturats perquè es confessessin culpables ara es fan enrere i es desentenent d'aquella denúncia. Alcover critica la hipocresia dels lerrouixistes.
- > “Esclips i esclips entre republicans”. *El Ideal* de dissabte 25 de novembre de 1911 critica els lerrouixistes i els socialistes i els culpa del desastre electoral del 12 de novembre. També ataca *El Obrero Balear* i qualifica el seu llenguatge de rufianesc. *El Ideal* considera que els republicans ofereixen un espectacle denigrant. *El Obrero Balear* ataca *El Ideal* i els republicans històrics i els acusa d'haver trencat la Conjunció Republicana-Socialista.
- > “¿E-hu sentiu, inemics de sa Relligió catòlica, que vos pensau que ja fa ses darreres?” Alcover explica que als EUA, Canadà, Patagònia, Austràlia, Àfrica i Japó en un segle ha augmentat exponencialment el nombre de catòlics i d'institucions catòliques (esglésies, universitats, congregacions). Dona dades concretes: per exemple, al Canadà l'any 1.800 hi havia 16.000 catòlics; el 1911 n'hi ha 2.250.000.
- > “Quin raig d'infàmies i de canallades”. Alcover es queixa que els republicans espanyols, lerrouixistes i conjuncionistes, han promogut una campanya arreu d'Europa per evitar que els acusats pels assassinats de Cullera siguin executats. En el marc d'aquesta campanya, un periòdic de Viena publica que la repressió a València ha estat cruel: tortures i afusellaments. Alcover s'indigna contra els republicans perquè les acusacions que fan contra les forces de l'ordre són falses i perquè malmeten la imatge exterior d'Espanya.
- > “Mentides i calúmnies a bolics”. *El Obrero Balear* del 25 de novembre de 1911 acusa tres frares maristes de Manzanares de corrompre infants de la seva escola. Alcover no dona crèdit a aquest periòdic perquè ja l'ha enxampat amb massa calúmnies.
- > “De bréndoles, més que bréndoles”. El govern francès volia tancar la cova de Lurdes per motius de salut pública. La protesta massiva, però, de metges i cirurgians ho ha impedit.
- > “Més carabassencades des republicanetxos de Sóller”. És la continuació de la rèplica al full “El Clericalismo”, que va començar al número 269. Reprèn la defensa de la Inquisició. Alcover explica

contra qui va actuar: primer contra jueus conversos que tornaven al judaisme, contra aquells que abraçaven el protestantisme, contra bruixes i gent que feia encanteris i contra musulmans. Detalla el nombre de persones que va aconseguir fer rectificar i el nombre de persones que va enviar a la justícia civil i van ser executats.

LO DE SES OPOSICIONS A NOTARI

Alcover conta que recentment a Barcelona hi ha hagut un aplec per protestar contra el decret del ministeri de Gràcia i Justícia que obliga a centralitzar a Madrid les oposicions a notari. A més, en aquest aplec, es va reclamar respecte pel dret català i que les oposicions a notari es facin a a cada capital de província.

Número 274. 9.12.1911

SERRONADA

- > “Segueixen ets eclipsis i esclips entre republicans”. Explica que els republicans històrics, liderats per Jeroni Pou, empren *El Ideal* com a òrgan de comunicació mentre que els republicans radicals i els socialistes fan servir *El Obrero Balear*. Dissabte 2 de desembre de 1911 s’intercanvien retrets: els d’*El Ideal* acusen els de *El Obrero Balear* de ser acaparadors, injusts, apassionats i calumniadors. Els d’*El Obrero Balear* acusen els d’*El Ideal* de ser uns venuts a la monarquia i d’haver desfet el partit. Alcover es burla de les disputes que tenen.
- > “Un testament hermós que fa anar aixemusos ets anticlericals”. José Bulfy Bengoa, persona rica de Bilbao, ha mort i ha deixat un testament en què deixa gairebé un milió i mig de pessetes al clergat (principalment les escoles de Sant Vicenç de Paül, premsa catòlica, restauració de béns, edició de llibres, etc.). Des d’*El Ideal* es mostren indignats amb aquest testament i afirmen que la meitat del que tenia Bulfy Bengoa devia ser robat i, si no va robar-ho ell, probablement ho va robar algun ascendent seu.
- > “Raig de blasfèmies”. *El Ideal* publica un article en què es diu que el millor lloc per anar després de la mort és l’infern, ja que segurament el Dimoni tracta bé aquells que en vida li han ajudat a fer la guerra a Déu. En canvi, anar al Cel ha de ser avorrit perquè just hi deu haver gent seriosa i el Purgatori no té interès perquè al cap d’un temps hom acaba al Cel. Alcover tracta l’articulista de blasfem i afirma que el Dimoni és el primer que pateix dins l’Infern perquè Déu n’és el senyor, no el Dimoni.
- > “Raig de mentides”. *El Ideal* del 2 de desembre de 1911 nega que el catolicisme hagi alliberat la dona fent-la passar d’esclava a companya de l’home, tal com sostenia Alcover al número 233 (“Tronc. No digueu barbaridats”). Alcover li demana que demostrï que això és fals. També li demana per què no explica què passa amb les dones als països gentils i musulmans, als quals la dona viu en condicions pèssimes. L’articulista d’*El Ideal* afirma que en els països en què la religió té menys pes sobre les consciències hi ha més progrés i deu citar països de majoria protestant perquè després Alcover li

contesta que tot i ser heretges, són cristians i abans eren catòlics i el catolicisme hi va posar els fonaments de la cultura i el coneixement.

- “Ben fet”. Alcover explica que Joan Monserrat, mestre d’escola de Lluçmajor, va fer una defensa a *El Obrero Balear* de l’escola laica i va reptar Francesc Mulet a tenir una discussió sobre aquesta qüestió. Mulet el va rebatre d’una forma contundent fent una defensa aferrissada de l’escola catòlica. Alcover felicita Mulet i l’anima a perseverar.
- “Un altre èxit socialista”. El 27 de novembre de 1911 els socialistes de Palma van convocar la gent per parlar de la petició de canviar l’impost sobre el consum per un impost sobre la carn. Alcover explica que no hi va acudir ningú; per tant, els socialistes no poden dir que ells són la veu dels pobres.
- “Es lerroxisme va rota batuda”. Rosario Acuña, mestra laica, va publicar un article a *El Progreso* en què criticava fort els estudiants i les seves mares. Aquest article va provocar un gran malestar entre els estudiants de la Universitat de Barcelona i d’altres universitats de l’Estat fins al punt que un fiscal ha denunciat l’article d’Acuña. Però no poden trobar la mestra perquè ha escapat a França. Alcover presenta els fets com una demostració de la poca popularitat dels lerroxistes.
- “¿E-hu sentiu anticlericaletxos que vos figuaru que’s catolicisme se mor?” Alcover dona una sèrie de dades relatives a la manera com ha augmentat el catolicisme entre 1800 i 1900 en una sèrie de països.
- “¿I s’Animalot pudent?” Alcover comenta que *Es Puput* del passat dissabte fa una sèrie de comentaris contra ell, però considera que no s’ho paga respondre-li.
- “Més carabassencades des republicanetxos de Sóller”. És la represa de la resposta a “El Clericalismo”, iniciada al número 269. Alcover repassa la història de la Inquisició des del darrer rei dels Habsburg, Carles II, fins a Ferran VII. Explica que a partir de Carles III, la Inquisició entra en decadència perquè perd la seva autonomia, heretges jansenistes se n’apoderen i deixa de ser influent. Després de la Guerra del Francès, la Constitució de Cadis l’aboleix, però en tornar Ferran VII la restaura. El 1820, amb el cop de Riego que va tombar Ferran VII, s’aboleix definitivament la Inquisició.

¿E-HU SENTIU ANTICLERICALETXOS?

Alcover es fa ressò de la notícia apareguda a *El Anunciador* dissabte 2 de desembre de 1911 en què es comenta que a Anglaterra s’ha produït un augment substancial del nombre de catòlics per conversió.

Número 275. 16.12.1911

LLENDERADES

- “Quina farsanteria”. Alcover acusa *El Obrero Balear* de tenir mala fe i posa en dubte que sigui el defensor dels treballadors. Alcover lloa que Manuel Salas Sureda hagi fet construir una casa per a cada treballador de la seva refinaria de petroli al costat de la fàbrica i que, a més, els hagi

augmentat el sou. Alcover es pregunta per què *El Obrero Balear* encara no n'ha dit res. El lliurament de claus va produir-se dia 26 de novembre de 1910.

- “Segueixen ses esclenxades entre republicans”. Alcover es fa ressò de les acusacions que es creuen *El Ideal*, que representa els republicans històrics, i *El Obrero Balear*, que representa els socialistes i els republicans radicals. Els primers ataquen Bernat Obrador i Benet Pons; els segons, Lluís Martí.
- “¡Quina llástima que no sia ver!” Benet Pons, en un dinar de republicans històrics, va dir que ells no són enemics de cap religió i que totes mereixen respecte. Alcover admet que no tots els republicans són anticlericals, però que la gran majoria ho són i que, per tant, Benet Pons va errat.
- “A un mestre layc de Lluchmajor”. Atac contra Joan Monserrat, mestre de l'escola laica de Lluchmajor. Aquest havia escrit a *El Obrero Balear* que ell era cristià però que a l'escola no ensenyava els misteris de la fe cristiana sinó que es limitava a ensenyar veritats científiques. També diu que la moral que ensenya és independent, no està vinculada a cap religió i es basa en el principi de no voler per altri el que no volem per a nosaltres mateixos. Alcover li respon que Jesús va dir que primer de tot cal cercar el regne de Déu i la seva justícia, que la moral desvinculada del cristianisme no protegeix les persones quan la força de les passions els condiciona la conducta. Alcover creu que no es pot separar ensenyament i moral de cristianisme.
- “S'Animalot pudent, i ses derrerres oposicions d'organista de la Seu”. Alcover anuncia que el pròxim dissabte rebatrà qui ha posat en dubte l'honorabilitat de la comissió capitular i la comissió tècnica en les recents oposicions a organista de la Seu de Mallorca.
- “Escoltauho an això, o anticlericaletxos!” Alcover explica que en diferents estats dels EUA les blasfèmies, els atacs a la religió o els anuncis en premsa immorals es castiguen amb penes de presó i amb multes. Apel·la als republicans espanyols perquè en prenguin exemple.
- “Ses carabassencades des republicanetxos de Sóller”. És la continuació de l'article aparegut al número 269 en què replica “El Clericalismo”. Alcover explica l'organigrama de la Santa Inquisició: qui n'eren els membres (Inquisidor General, Notaris de Secrest, consultors, consellers de la suprema inquisició, qualificadors, etc.) i els procediments que se seguïen per vetllar que tothom acomplís les normes que imposava l'Església (edicte de gràcia, edicte de fe, delació, etc.).

Número 276. 23.12.1911

CLOTELLADES

- “Es gran perboc que's republicans se'n han duyt an es Consey de Guerra sobre ets assassinats republicans de Cullera”. Alcover explica que, entre el 9 i el 12 de desembre de 1911, s'ha celebrat el consell de guerra contra els acusats de matar el jutge de pau López Rueda, un agutzil i un altre funcionari a València el 18 de setembre de 1911. Dia 15 de desembre es va llegir la condemna: sis sentències de mort, cadenes perpètuas, vint anys de presó, etc. Alcover es mostra favorable a aquesta condemna i confia que el tribunal suprem no indulti els condemnats.

- “¡Quins farsants!” Alcover comenta que els republicans espanyols estan en contra de la pena de mort, però explica que a repúbliques com ara França, Portugal i els EUA no s’ha suprimit. Afirmar que, en cas d’instaurar-se la república a Espanya, de ben segur que els republicans la mantendrien i l’aplicarien als seus adversaris, començant pels mateixos republicans.
- “¡Sense bandera!” Alcover explica que un amic va sentir una conversa privada entre diputats republicans a Madrid. Deien que d’ençà dels mals resultats a les eleccions municipals, fruit de la mala gestió a ajuntaments com Barcelona, Madrid o València, se senten desmoralitzats. Alcover comenta que els votants han vist que no poden liderar un govern d’un estat si fan tan mala feina en els ajuntaments de les grans ciutats.
- “Es cristià de ‘cuerpo entero’”. Joan Monserrat escriu que els misteris de la fe de Crist no són veritats científiques i que resulten inútils en la vida terrenal. També defensa que les escoles han de ser neutres i, per tant, no han d’entrar en temes de religió. Alcover sosté que parlar d’escoles neutres o escoles laiques és una manera més d’anar contra la religió perquè en aquestes escoles s’ataca constantment el catolicisme. Com a prova, explica que els que van cremar convents durant la Setmana Tràgica eren exalumnes d’escoles laiques.
- “Tayant claus”. Alcover comenta que *El Ideal* del 16 de desembre va ser molt poc combatiu.
- “¡l s’Animalot pudent?” Alcover comenta que *Es Puput* va a la baixa.
- “¡l s’Obrer Balear?” Alcover es torna a fer ressò de les disputes entre republicans. En aquesta ocasió comenta que *El Obrero Balear* demana per què el republicà històric, Benet Pons, cobra 7.000 pessetes com a secretari de l’ajuntament de Palma.
- “Sants socialistes”. Els socialista francès, Lafargue, i la filla de Karl Marx, parella des de feia anys, recentment s’han suïcidat per evitar la vellesa. *El Obrero Balear* els elogia i els posa com a exemple de coherència. Alcover els titlla d’assassins i presenta el cas com un exemple de la maldat del socialisme.
- “Segueixen ses harmonies republicanes”. Lerroux havia d’encapçalar una protesta formal de tots els republicans contra Canalejas. Quan va presentar el text als altres republicans li van rebutjar, la qual cosa va fer enfurismar Lerroux.
- “Mangarrufes de n’Azzati”. El Govern va obrir una investigació per saber si hi havia hagut tortures per obtenir declaracions en el procés contra els acusats pels crims de Cullera. Segons Alcover, la investigació ha mostrat que no hi va haver tortures però que Azzati va cometre irregularitats per fer declarar en un sentit determinat certs presos i familiars de presos. Alcover no concreta quines irregularitats.
- “¡Uey republicanetxos de Sóller i de Lluchmajor!” Alcover afegeix el mestre Joan Monserrat de Lluchmajor en la disputa contra els republicans de Sóller per *El Clericalismo*, ja que Monserrat s’ha manifestat públicament contra la Inquisició. Reprèn del número 275 les parts del procés que seguia la Inquisició per vetllar pel compliment dels preceptes i evitar les heretgies. Aquí parla de l’aplicació de la pena, que és imposada per la Santa Inquisició excepte si era pena de mort, que era responsabilitat de l’autoritat civil. Després parla de les diferents penes que imposava la Inquisició: pena d’assots, pena de galeres, confiscació de béns, presó, el Sant Benet, etc.

NÚM 277. 30.12.1911

PELLISSA

- > “Un de tants”. Alcover explica que, en el procés contra els acusats pels crims de Cullera, un testimoni va presentar una samarreta tacada de sang com a prova que l’havien torturat. El jutge va fer analitzar el testimoni per part de sis metges. Cap no hi va trobar indicis de tortura. Després es va descobrir que la samarreta li venia grossa i que, per tant, no la devia dur ell habitualment.
- > “¡Quina oblada!” Alcover comenta que el director d’*El Liberal* ha estat condemnat a pagar una indemnització de 150.000 pessetes a una dona de Múrcia per haver-la calumniat en dir que se n’havia anat amb un capellà, la qual cosa va provocar la ruptura del seu compromís de casament.
- > “¡Bona hipoteca!” *El Ideal* reproduïx un article de Pi i Margall en contra de la pena de mort. El principal argument és que no és igual matar en calent que matar a sang freda. Alcover sosté que des de sempre en tots els països l’assassinat s’ha castigat amb la pena de mort, i que fins i tot a França s’ha hagut de reinstaurar per evitar la proliferació d’assassinats. També escriu Pi i Margall que l’home no té dret a condemnar a mort. Alcover contraargumenta que, de la mateixa manera que hom pot matar per autodefensa, la societat pot defensar-se condemnant a mort aquell que l’ataca. Alcover, a més, reproduïx un fragment d’un discurs que va fer el republicà Ruiz Zorrilla a les Corts en defensa de la pena de mort.
- > “Poc xorrèstic!” Només apunta que *El Ideal* i *Es Puput* estan poc combatius.
- > “¿Ay s’assassinat des Governador de Burgos de dia 25 de janer de 1869?” *El Ideal* reproduïx d’*El Motín* que el 25 de gener de 1869 el governador civil de Burgos, Gutiérrez de Castro, va ser assassinat per gent incitada pel clergat i que l’arquebisbe de Burgos va lloar-ne públicament l’assassinat. Alcover diu que aquesta informació és falsa i explica que, amb el govern provisional fruit de la Revolució de 1868, el ministre Ruiz Zorrilla va demanar a tots els governadors civils que desposseïssin les esglésies i convents de les seves obres d’art o dignes d’estudi per tal de traslladar-les a Madrid a un museu on podrien conservar-se millor. Quan el governador de Burgos, Rodríguez de Castro va anar a la catedral de la ciutat per fer efectiva la transacció, una gernació enfurismada va entrar al temple i, quan aquest s’hi va encarar, el van linxar. L’autoritat va culpar el clergat d’incitar aquest assassinat i va empresonar una sèrie de canonges. Posteriorment, un tribunal va declarar innocents els canonges, però el Govern mai no va publicar aquesta declaració d’innocència a la *Gaceta de Madrid*, que feia les funcions de Butlletí Oficial, la qual cosa va generar malestar i malentesos.
- > “¡Altre pic en Juan Monserrat de Lluchmajor!” Joan Monserrat escriu a *El Obrero Balear* que l’única moral és obrar bé en totes les circumstàncies, la qual cosa no és exclusiva de la moral cristiana sinó que és consubstancial a totes les morals. Aquest plantejament fa que el cristianisme es trobi al mateix nivell que les altres religions. Alcover diu que no es pot dir que la moral que ens va donar Déu sigui equiparable a la d’altres religions que tenen déus falsos.

També Monserrat afirma que ensenya als seus alumnes els seus drets i els seus deures així com la defensa de la veritat. Alcover diu que no és possible ensenyar drets i deures i la defensa de la veritat

sense parlar de Déu perquè els drets i deures de les persones emanen de Déu i Déu és la primera veritat.

- “¡Uey republicanetxos de Sóller i de Lluchmajor!” Alcover explica que els autes de fe no eren cremes públiques d’heretges obstinats o d’impenitents sinó que eren lectures públiques dels diversos processos oberts en què alguns sortien innocents, d’altres culpables i d’altres havien de comprometre’s públicament a no reincidir. Entre les penes hi havia presó, desterrament o mort. Era l’autoritat civil que s’enduia els culpables a mort i els feia executar; no era la Inquisició.

Número 278 6.01.1912

CASSA

- “En Pauet Iglesias i sa masoneria”. Alcover explica que Pablo Iglesias ha anat recentment a París, Londres i Lisboa per entrevistar-se amb líders revolucionaris, però només n’ha obtingut reconeixement, en cap cas diners. També informa que Iglesias va obtenir el reconeixement de l’aplec maçó de París, celebrat sis mesos enrere. Alcover comenta que Pablo Iglesias és una persona de parlar molt però de poca acció.
- “Es fiscal des tribunal suprem de guerra i es reus de Cullera”. Comenta que el Tribunal Suprem ja ha resolt set condemnes a mort pels crims de Cullera. Alcover demana ajuda a Déu perquè el rei actüi bé quan se li demani l’indult.
- “Conducta incalificable”. Alcover critica la premsa republicana perquè pressiona perquè s’indultin els condemnats a mort pels crims de Cullera. Alcover es demana si es mourien tant si els condemnats fossin carlins. Explica que la premsa republicana fa aquesta campanya no perquè cregui en la innocència dels condemnats sinó que la fa per no perdre seguidors.
- “*El Ideal* mostrand sa filassa”. *El Ideal* justifica els crims de Cullera: és l’acció col·lectiva d’un poble ofès. Alcover no hi està d’acord i diu que és un assassinat contra uns funcionaris que estaven fent feina.

En un altre article reproduït d’un periòdic valencià sobre aquest tema, un articulista sosté que no demanar l’indult per als condemnats és falsificar l’Evangeli. Alcover ho rebut dient que segons l’Evangeli qui mor en pecat mortal cremarà a l’Infern eternament, no té opció a indult; per tant, és absurd dir que no demanar l’indult és falsificar l’Evangeli.

El Ideal publica que la prova que hi va haver tortures per obtenir declaracions està en el fet que Lloaxim Manent es va declarar culpable en una primera declaració. Després, en una segona declaració es va declarar innocent i va dir que el caporal de Sueca l’havia torturat perquè es declarés culpable. El fiscal va concloure que Manent era innocent. Segons Alcover, aquest fet no demostra que es produïssin tortures, simplement que Manent era innocent.

- “A s’Animalot pudent i a *El Ideal*”. Alcover lamenta que adès i ara rebí sobres amb exemplars d’*Es Puput* o *El Ideal*, en els quals figuren dibuixos obscens i pornogràfics. També es queixa que va rebre un anònim amenaçant amb la capçalera del Círculo Mallorquín.

- “Revingudes de s’Obrer Balear”. Alcover es fa ressò de les crítiques que publica *El Obrero Balear* contra els anomenats republicans històrics, agrupats entorn d'*El Ideal*. En aquesta ocasió a *El Obrero Balear* s’ataca Benet Pons pel sou que cobra com a secretari de l’ajuntament de Palma.
- “I ¿que hi ha de sa guerra d’Àfrica, companys socialistes?” Alcover es burla dels socialistes perquè durant l’estiu de 1911 havien insistit que no tolerarien cap intervenció espanyola a Marroc, però actualment Espanya té tropes en guerra al nord d’Àfrica i els socialistes no diuen res.
- “Es qui no se consola es que no vol”. Alcover comenta que *El Obrero Balear* es fa ressò de l’augment del socialisme a Alemanya i als EUA perquè a Mallorca només han tret un regidor en les eleccions municipals passades. Segons Alcover, si a Alemanya i als EUA els socialistes van millor és perquè allà deuen ser diferents dels espanyols. No concreta de quina manera són diferents.
- “Se veu que no està bé des cap”. Alcover critica que a *El Obrero Balear* surt un article titulat “La enseñanza” en què es denuncia que en les esglésies catòliques s’han separat els alumnes rics dels alumnes pobres per tal de mantenir una bona higiene. Alcover contesta que és fals i en demana evidències a l’autor de “La enseñanza”.

També s’afirma a *El Obrero Balear* que Déu creador és a punt de morir sense descendència. Alcover afirma que és fals i que es tracta d’una blasfèmia. Afegeix que els socialistes no tenen autoritat per discutir sobre la mort de Déu.

Així mateix es lamenta que, tot i que fa vint segles que l’ensenyament està en mans de l’Església, l’analfabetisme, en comptes de minvar, augmenta. Alcover argumenta que no fa vint segles que l’ensenyament està en mans de l’Església, que l’Església té obertes moltes escoles des de fa anys, però que no tothom hi vol anar i que no tothom després d’anar-hi recorda el que se li va ensenyar. A més, repta els socialistes a solucionar el problema de l’analfabetisme a Espanya, ja que l’ensenyament no és exclusiu de l’Església.

- “¡Uey republicanetxos de Sóller i de Lluchmajor i voltros socialistetxos de s’Obrer Balear!” Alcover reprèn l’explicació detallada sobre la Inquisició. Nega el que diu *El Clericalismo* que la Inquisició matés 5 milions de persones. Alcover demana a quin llibre surt aquesta informació.

També nega el que diu l’articulista Petis-currís a *El Obrero Balear* dia 30 de desembre de 1911: la Inquisició a Espanya va fer cremar 31.915 persones de viu en viu. Alcover també li demana proves objectives per demostrar aquesta dada. Afegeix que és impossible tenir dades fiables sobre quanta gent va morir de resultes d’un procés obert per la Inquisició perquè a partir de 1808 es va iniciar el saqueig i la crema de molts d’arxius i biblioteques de la Inquisició. En dona la culpa primer a Joan Antoni Llorente, que en va ser secretari general el 1808 i als diferents governs liberals. No accepta com a prova el llibre que va escriure Llorente *Historia crítica de la Inquisición de España* perquè el mateix autor després d’escriure el llibre va fer desaparèixer documents, segurament perquè ningú no pogués demostrar que mentia.

- “¡Uey en Juan Monserrat de Lluchmajor! Mentiu Sr Monserrat”. Joan Monserrat escriu a *El Obrero Balear* el 23 de desembre de 1911 que el catolicisme considera correcte que els obrers visquin dins habitatges infames en condicions pèssimes i que cobrin poc. Alcover li demana quina autoritat de

l'Església ha dit que viure així sigui correcte. Afirma que cal llegir l'encíclica del papa actual, Lleó XIII, *Rerum novarum*, en què el Papa demana molt explícitament condicions dignes per als obrers.

- “¡Uey en Juan Monserrat de Lluchmajor! Sa moral catòlica és sa pitjor de totes?” Joan Monserrat escriu a *El Obrero Balear* el 23 de desembre de 1911 que hi ha una sèrie de proves que demostren que la religió catòlica és la pitjor de totes: 1) la mortaldat de la Nit de Sant Bartomeu; 2) les fogueres de la Inquisició; 3) l'excomunió de Copèrnic; 4) que un tribunal catòlic fes cremar Servet; 5) la immoralitat de Sant Domingo de Guzmán; 6) la immoralitat de Sant Pere d'Arbués; 7) la immoralitat de Sant Ignasi de Loyola; 8) Cabrera, comte d'Espanya, Cucala i Zumalacárregui eren uns vils incendiariis; 9) la moral catòlica no és enlloc; 10) ciència i religió són incompatibles; 11) el catolicisme s'oposa al progrés. Alcover no contraargumenta. Es limita a dir que tot plegat és un seguit d'absurditats que no demostren que el catolicisme sigui la pitjor religió.
- “¡Uey en Juan Monserrat de Lluchmajor! Sa mortandat de sa nit de Sant Bartomeu”. Alcover comença a rebatre les evidències que Joan Monserrat va donar per demostrar que el catolicisme era la pitjor religió. Cal emmarcar la Nit de Sant Bartomeu en el context de lluites entre catòlics i protestants a la França de l'època, no es pot interpretar com un acte de violència unidireccional aïllat de catòlics cap a protestants.

Número 279. 13.1.1912

PLIM-PLAM

- “Un pobre errat de contes d'Inca”. Antoni Truyol, d'Inca, va afirmar que no pot ser catòlic perquè el catolicisme va contra les veritats científiques. Alcover pren el que va contestar el periòdic inquer *Canostra* per respondre a Truyol: molts d'homes de ciència han estat catòlics exemplars (Pasteur, Le-Verrier, Secchi, etc.); ciència i religió no estan en contradicció.
- “Nesples de republicans ab republicans”. *El Ideal* es burla dels republicans radicals i dels socialistes, representats per *El Obrero Balear*, que en l'aplec que van convocar per protestar contra l'impost amb què l'Ajuntament volia taxar la carn en comptes del consum no hi va assistir gairebé ningú.
- “Aixecs d'una bístia”. A *El Ideal* del 6 de gener de 1912 un articulista va escriure que la passió de la carn és la primera i la més gran passió de totes les passions que té l'home. Alcover diu que el que escriu aquest articulista és propi d'un animal.
- “Mentiu, germà”. Un articulista d'*El Ideal* escriu que el catolicisme va ser imposat amb ferro i foc. Alcover afirma que és fals, que l'Església mai no va imposar la religió. El que va fer va ser castigar els rebels i els heretges, la qual cosa era perfectament lícita.
- “¡Enterats, tros de suro!” A *El Ideal* un articulista diu que no li agrada gens el diccionari d'Alcover ni les rondalles. Alcover ho donava per fet afirmant que ell no escriu per a persones com l'articulista d'*El Ideal*. Li fa a saber, però, que molta gent de Mallorca fa costat a Alcover, com ho demostra el fet que *La Aurora* ha passat d'un tiratge de 800 exemplars a un de 2.500.

- “S’Obrer Balear, escanyat.” Alcover comenta que el 6 de gener de 1912 *El Obrero Balear* va publicar que Miquel Tomàs en una visita a Felanitx va dir que per fer triomfar la república, calia llegir molt, instruir-se. Alcover respon amb ironia dient que la república és a punt d’entrar.
- “I ¿s’Animalot pudent?” Alcover comenta que *Es Puput* no polemitzava amb ell darrerament.
- “¡Uey republicanetxos de Sóller i de Lluchmajor i socialistetxos de Ciutat!” Alcover reprèn la polèmica sobre la Inquisició. Ara se centra en la qüestió de les víctimes entre 1481 i 1500. Explica que Llorente, l’únic que va poder disposar de totes les fonts, de tots els documents per recopilar dades objectives sobre la Inquisició, va manipular la informació. Alcover dona una sèrie de dades basades en documents que encara existeixen i les compara a les que dona Llorente per demostrar que aquest va inflar el nombre de víctimes.
- “Ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor. Ses foqueteries de l’Inquisició”. Alcover respon a Joan Monserrat que no va haver-hi fogueres per cremar heretges per ordre de la Inquisició. Totes les fogueres que es van fer eren responsabilitat de l’autoritat civil que castigava l’heretgia amb el foc.
- “Ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor ¿Un tribunal catòlic escomunicà En Copèrnic?” Alcover diu que Joan Monserrat va completament errat perquè l’Església mai no va excomunicar Copèrnic, que era molt valorat dins el clergat.
- “Ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor ¿Vol dir també era catòlic es tribunal que cremà En Servet?” Alcover respon que Servet no va ser mai condemnat per cap tribunal catòlic; va ser un tribunal protestant de Ginebra que el va fer matar el 27 d’octubre de 1553.
- “Ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor ¿Sant Domingo Guzán era immoral?” Segons Alcover, Sant Domingo de Guzmán es va dedicar a la predicació per Occitània per tractar de retornar els heretges albigesos al catolicisme, però no va participar en la persecució ni en la repressió derivades de la croada engegada pel Papa Innocenci III.
- “Ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor. I ¿quines eren ses immoralitats de Sant Pere d’Arbués?” Pere d’Arbués va ser nomenat inquisidor el 1484. Va condemnar una sèrie de jueus aragonesos. Els jueus d’Aragó es van oposar a la nova Inquisició perquè amenaçava molt més la seva posició privilegiada. Per aquest motiu, aquests van fer matar Arbués dins la seu de Saragossa. No el van fer matar perquè hagués condemnat altres jueus.

Número 280. 20.1.1912

BOLAYS

- “Bolays. En Lerroux propietari”. Alcover explica que Lerroux que el 1906 s’erigia en defensor dels pobres i dels obrers en contra dels rics s’acaba de comprar una casa al carrer d’O’ Donnell de Madrid per la qual ha pagat 24.000 pessetes i que mantenir-la li costarà, segons ha calculat *La Veü de Catalunya*, 35,28 pessetes al dia. Alcover ho presenta com un exemple d’hipocresia.

- “Brams d’*El Ideal*”. Segons un càlcul d’*El Ideal*, cada dia es cremen a Espanya 100.000 pessetes de cera i encens; uns diners que segons *El Ideal* podrien destinar-se als pobres. Alcover demana a *El Ideal* que preguntin a Lerroux per què no va dedicar el que ha pagat per la seva casa a Madrid a ajudar els més desvalguts. També compara l’actitud dels republicans amb la de Judes que, en veure que Maria Magdalena posava perfums a Jesús, es va indignar i es va preguntar per què Maria Magdalena no donava els diners que havia pagat pel perfum als pobres. Finalment, Alcover posa en dubte la xifra donada per *El Ideal*: encara que a Espanya hi hagi vint mil esglésies, no totes gasten el mateix en cera i encens, i en moltes ni tan sols se’n crema gens perquè són molt petites.
- “Farsanteria des republicans i socialistes ab això de s’indult i d’ets assassins de Cullera”. Alcover critica que els republicans vagin canviant d’estratègia a l’hora de reclamar l’indult per als condemnats pels crims de Cullera: primer exigien l’indult amenaçant que, si no se’ls concedia, farien la revolució; després, en veure que el Govern i el tribunal no s’arronsaven, van passar a demanar-lo apel·lant a la caritat cristiana. Alcover s’indigna perquè considera que els republicans no tenen autoritat per demanar caritat cristiana, ja que volen bandejar el cristianisme.
- “¿El quint manament de sa lley de Deu mos obligava a demanar s’indult d’ets assassins de Cullera?” *El Ideal* del 13 de gener de 1912 publica que el cinquè manament obliga a demanar l’indult. Alcover respon que això és fals, que el cinquè manament tan sols prohibeix matar per iniciativa personal; però no prohibeix matar en defensa pròpia ni si la llei ho mana. Aquest darrer supòsit és el que s’aplica en el cas de Cullera.
- “¿E-hi ha indult p’es condemnats an es tribunal de Déu?” *El Ideal* del 13 de gener de 1912 publica que tota oració que es fa és una petició d’indult al jutge suprem pels condemnats pels crims de Cullera. Alcover diu que és fals, que les oracions no són pas peticions d’indult. També afirma que Déu no indulta els condemnats a mort.
- “Enfilays de mentides i d’infamies”. *El Ideal* del 13 de gener de 1912 publica que el bisbe de Madrid rep anualment 501.500 pessetes per diferents conceptes: matrimonis, enterraments, llicències per dir missa, etc. Alcover demana als d’*El Ideal* d’on han tret aquesta informació. La nega i diu que es tracta d’una mentida.
- “Fava-parada freda de s’Obrer Balear”. *El Obrero Balear* del 13 de gener de 1912 deia que un estol de socialistes de Lluçmajor i de Palma van anar a Artà i Capdepera per fer prosèlits. Stela va dir-hi que la religió deixaria d’existir perquè era injusta. Alcover respon que des que hi ha homes hi ha religió i, mentre n’hi hagi, també hi haurà religió. Qui la vol esvair són els socialistes però en són incapaços.
- “¡Uey republicanetxos de Sóller i de Lluchmajor i socialistetxos de Ciutat! Ses víctimes de l’Inquisició durant es sigles XVI, XVII, XVIII i XIX”. Alcover reprèn la polèmica sobre la Inquisició. Ara se centra en les víctimes de la Inquisició entre els segles XVI i XIX. Reafirma que les dades que dona Llorente sobre el nombre de morts causades per la Inquisició és completament erroni perquè no es basa en dades fiables. Segons Alcover, Llorente atribueix un nombre de morts a cada període que hi ha un inquisidor en un determinat lloc però aquest nombre és una mitjana, no és real. Posa com a exemple que a Mallorca entre 1515 i 1675 no hi va haver cap mort per causa de la Inquisició, però, segons Llorente,

n'hi va haver cada any. Tant *El Obrero Balear* com *El Clericalismo*, segons Alcover, es basen en el llibre de Llorente, per la qual cosa les dades que aporten no són reals.

- “Vel·lada de jaumistes i integristes”. Alcover comenta que el 6 de gener de 1912 va haver-hi al casino tradicionalista de Palma un aplec de jaumistes i integristes en què es va acordar la publicació d'un periòdic integrista. Lloa la idea i demana que els integristes s'organitzin políticament i participin activament en la lluita contra els revolucionaris.
- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor ¿l ses immoralitats de St Ignaci de Loyola?” Joan Monserrat escriu a *El Obrero Balear* que Sant Ignasi de Loyola va ser immoral. Alcover lamenta que no ho demostrï.
- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor ¿Fr. Tomás de Torquemada es una afronta de sa moral catòlica?” Joan Monserrat escriu contra Torquemada. Segons Alcover, no té fonament. Després, Alcover repassa qui era Torquemada. El presenta com un frare dominicà molt humil, però que va ascendir fins a ser inquisidor major d'Espanya gràcies a la seva honradesa i rectitud.

Número 281. 27.1.1912

ESTIRA-PEU

- “¿E-hu veys si han gonyat o perdut? Alcover es vanta d'haver vençut *Es Puput*”. Ara *Es Puput* ja no ataca el clergat.
- “Barbaritats d'*El Ideal*”. *El Ideal* del 20 de gener de 1912 demana als seus lectors que recordin que els regidors conservadors de Palma no van demanar l'indult per al Xato de Cuqueta, un dels condemnats pels crims de Cullera; per tant, van demostrar que no els interessa la vida d'un home. Alcover argumenta que el que passa és que els conservadors, igual que la majoria dels mallorquins, s'interessen més per la vida de les víctimes que no pas per la dels botxins; en canvi, els republicans només mostren compassió pels botxins.
- “Batayonades d'*El Ideal*. Batayonada 1”. *El Ideal* del 20 de gener de 1912 diu que l'indult per als condemnats pels crims de Cullera era una exigència de la moral i la justícia. Alcover ironitza dient que hi està d'acord: era una exigència de la justícia republicana, o sia, aquella que considera bo tot allò que els convé i dolent tot allò que va en contra d'ells.
- “Batayonades d'*El Ideal*. Batayonada 2”. Es burla de les faltes d'ortografia que fa un articulista d'*El Ideal*.
- “Batayonades d'*El Ideal*. Batayonada 3”. Segons *El Ideal*, aquells que no van demanar l'indult per als condemnats pels crims de Cullera eren com animals ferotges. Alcover diu que no és així: són els condemnats que van comportar-se com ho fan els animals ferotges, com els perpetradors de la Setmana Tràgica.

- “Batayonades d'*El Ideal*. Batayonada 4”. Segons *El Ideal*, el dret a la vida és una conquesta de l’Edat Moderna. Alcover els demana per què, doncs, els republicans no el van posar en pràctica durant els fets de Cullera o durant la Setmana Tràgica.
- “Batayonades d'*El Ideal*. Batayonada 5”. *El Ideal* diu que confia que sota el regnat d’Alfons XIII no es torni a aparellar cap patíbul. Alcover respon que això no depèn del rei sinó dels republicans: si ells no maten, no caldrà aparellar patíbuls.
- “Blasfèmies d'*El Ideal*.” Segons *El Ideal*, imposar la confessió és de màxima crueltat. Alcover afirma que els republicans són sectaris perquè no accepten que la gent tengui una ideologia diferent de la seva.
- “An això hu dic homos!” Alcover comenta que Bartomeu Obrador, de Campos, ha iniciat una campanya a les pàgines d'*El Ideal* per aconseguir la unió dels republicans. Alcover se’n burla dient que aquesta unió és impossible.
- “Mentides de s’Obrer Balear”. Segons *El Obrero Balear*, l’Església no volia l’indult per als condemnats pels crims de Cullera. L’Església volia que els matessin. Alcover diu que això és fals i posa com a exemples de persones que van demanar l’indult: el bisbe de Madrid, l’arquebisbe de València i tots els clergues de Cullera.
- “¡Uey republicanetxos de Sóller i de Lluchmajor i socialistetxos de Ciutat! Més sobre les víctimes de l’inquisició durant es sigles XVI, XVII, XVIII i XIX”. Alcover reprèn la defensa de la Inquisició. En aquest article, comença a detallar les víctimes de cada una de les inquisicions. Les dades les treu d’un estudi que ell anys enrere va començar però que no va acabar (Sevilla, Toledo i Mallorca).
- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor ¿Qui era’s comte d’Espanya?” Entre el 9 i el 23 de desembre de 1911, a *El Obrero Balear*, Joan Monserrat afirmava que la immortalitat de certs personatges demostra que la religió catòlica és la pitjor. Un d’aquests personatges era el comte d’Espanya. Alcover fa un relat de la biografia del comte d’Espanya, centrant-se en els fets heroics durant la Guerra del Francès. L’article queda inacabat per falta d’espai.

Número 282. 3.02.1912

SOLAPA

- “Lo bons que són es republicans per administrar”. Alcover afirma que els republicans són molt mal gestors perquè en catorze mesos de govern entre el 1873 i 1874 van fer augmentar el deute del país en més de quatre mil milions de pessetes.
- “Grinyols des republicans”. Els republicans clamen contra la pena de mort dient que és impròpia de països civilitzats, que és barbàrie. Alcover argumenta que, tret d’Itàlia que no l’aplica (encara que no l’ha abolida), la resta de països occidentals l’empren, també repúbliques civilitzades com França o els EUA.

- “¿Que sap s’ase d’ensafranar?” *El Ideal* del 27 de gener nega que el 13 de gener volgués dir que tota oració era una petició d’indult pels condemnats de Cullera. Alcover es mostra sorprès per aquest canvi de plantejament. *El Ideal* posa en boca d’Alcover l’afirmació: “ningú no és capaç de citar un sol cas de misericòrdia del Senyor”. Alcover nega rotundament haver afirmat això i diu que el món n’és ple, de casos de misericòrdia del Senyor, com ara que els republicans continuïn vius. Afegeix *El Ideal* que la misericòrdia no existeix en l’àmbit diví. Alcover ho nega, afirma que sí que hi existeix i tota altra misericòrdia, la humana que no s’adapti a la divina, és falsa. *El Ideal* també diu que els diners que es gasten en cera i encens són robats als pobres. Alcover respon que no és cert que s’hi gastin tant i tampoc és cert que s’emprin diners que haurien de ser per als pobres. També diu *El Ideal* que no serveix de res gastar en misses, rosaris i oracions per als que han mort perquè si s’han confessat i estan perdonats se’n van al Cel; si no, se’n van a l’Infern. Alcover argumenta que el fet d’haver-se confessat i haver estat perdonats no implica anar al Cel directament. Sovint s’ha de complir la penitència; si no es pot fer a la Terra, es fa al purgatori. Les misses, oracions, rosaris i sufragis dels fidels ajuden a facilitar l’accés al Cel de les ànimes que resten al Purgatori.
- “Mostrau sa filassa, germà”. *El Ideal* diu que el clergat rep cada any setanta milions de pessetes de l’Estat. Alcover diu que només en reben trenta-tres milions i que no són cap subvenció sinó el pagament d’una part dels interessos que produiria tot allò que l’Estat va expropiar als clergues. També diu *El Ideal* que l’Església hauria de tornar els milions a l’Estat perquè no aconsegueix posar fi a la pobresa i el dolor de les persones. Alcover respon que tampoc l’Estat no acaba amb els mals del país, i que qui té autoritat per decidir què s’ha de fer amb els diners són el Papa i els bisbes. També critica *El Ideal* el fet que els missioners que van a Àfrica rebin fons públics. Alcover diu que són ben merescuts perquè aquests missioners, instruint els infants africans, defensen els interessos d’Espanya al continent.
- “Ja n’hi ha de fam”. *El Obrero Balear* celebra que els socialistes alemanys recentment hagin aconseguit quatre milions dos-cents mil vots i cinquanta-cinc diputats. Alcover afirma que els socialistes alemanys són més dignes que els espanyols i que no es poden comparar. A més, que els alemanys vagin a l’alça no ha de tenir necessàriament una correlació a Espanya, que van a la baixa segons es va veure en les passades eleccions. Alcover aprofita l’article per burlar-se dels socialistes que, tot i haver-se compromès a no permetre la guerra d’Àfrica, aquesta continua.
- “¡Uey s’igualdat de rendes!” *El Obrero Balear* sosté que quan els socialistes governin es repartiran a parts iguals totes les rendes del país. Alcover diu que això és inviable perquè premia els que no volen fer feina i afegeix que, una vegada repartides les rendes, uns les malbarataran i d’altres les faran augmentar a força de feina o enginy. Aleshores, tornarà a haver-hi necessitat de repartir les rendes entre els ganduls. D’aquesta manera, s’entraria en un cercle viciós.
- “¡Uey republicanetxos de Sóller i de Lluchmajor i socialistetxos de Ciutat! Continua el detall de les morts causades per la Inquisició”. En aquest article, Alcover parla del tribunal de Santiago, Conca, Barcelona i Canàries.
- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor. ¿Per què la duïen tant des comte d’Espanya es liberals del 1820?” Els liberals odiaven el comte d’Espanya perquè aquest representava la vella noblesa, el manteniment de l’absolutisme i de l’Antic Règim. És per això que tot d’una, en tenir el govern, els liberals van defenestrar el comte d’Espanya. Alcover afirma que els liberals apareixen a

Espanya com a resultat de la importació de les idees revolucionàries franceses, de Voltaire i de Rousseau. Molts es passaren al bàndol francès durant la invasió de Napoleó i els que no s'hi van passar van conspirar a l'ombra per apoderar-se del govern d'Espanya i preparar les Corts de Cadis per posar fi definitivament a la llarga tradició de les corts medievals espanyoles.

Número 283 10.02.1912

TABAC

- “Es natural que acabi així”. Alcover comunica que Murri, un dels capellans que es va aliar amb Pey Ordeix, i que va ser excomunicat pel Papa, ha de contreure matrimoni civil. Alcover compara aquest casament a la manera que tenen els animals d'aplegar-se.
- “Com és que es republicans són contraris de que's llevi an es diputats lo des suplicatoris”. Un projecte de llei preveu desposseir els diputats d'una part de la seva impunitat. Fins ara, els diputats poden expressar qualsevol opinió sense haver de respondre davant la justícia. Segons Alcover, aquesta impunitat ha provocat que molts de diputats republicans, especialment lerrouxistes, hagin estat especialment virulents en els seus atacs, tant oralment com per escrit i no hagin hagut de passar comptes amb la justícia. Posa com a exemples clamorosos Azzati i Emiliano Iglesias. Ara hi ha un projecte de llei que preveu limitar aquest privilegi i que permetria que els diputats fossin processats pel Tribunal Suprem. Els republicans s'hi oposen frontalment.
- “I sa república francesa ¿que no és un govern civilisat?” Alcover ataca els republicans, que estan en contra de la pena de mort, però que no es queixen en veure que a França contínuament s'aplica.
- “Sa vaga revolucionària de Lisboa”. Recentment, hi ha hagut una vaga general a Portugal que ha acabat amb enfrontaments entre els vaguistes i la policia. Hi ha hagut morts i uns mil vaguistes empresonats. Alcover treu la conclusió que no tot són flors i violes a Portugal, que la revolució no ha duit pas el benestar a la gent.
- “¿Ay no tornarán pujar?” *El Ideal* diu que a final de gener hi va haver una crisi de govern i que tot estava preparat perquè Maura i de la Cierva tornessin a ocupar el govern. La forta oposició republicana, però, ho va impedir. Alcover diu que, si bé és cert que va haver-hi rumors de crisi, és fals que els republicans impedissin res. A més, la crisi no va ser tan forta com *El Ideal* diu.
- “Mentiu companys!” *El Obrero Balear* del 3 de febrer de 1912 publica que a Espanya el clergat és intocable perquè el govern ho permet. Alcover diu que és fals i que és hipòcrita per part dels socialistes dir-ho, ja que precisament ells dia rere dia ataquen el clergat.
- “Es socialistes contra s'igualdat de tots davant sa llei”. Segons *El Obrero Balear*, els socialistes també estan en contra de limitar la impunitat judicial dels diputats. Alcover diu que aquesta postura s'entén perquè Pablo Iglesias té molts de processos oberts.
- “S'escola layca fa aygo a França”. Alcover explica que a França les escoles laiques, sostingudes per l'Estat, fracassen de tal manera que la gent s'estima més dur els infants a escoles no laiques, privades. Els maçons, davant aquesta proliferació d'escoles privades, han demanat a l'Estat que es

prohibeixin les escoles que no siguin públiques. El govern ha dit que no pot prohibir-ho, que pot defensar i promoure a l'escola pública, però que no pot prohibir la privada.

- > “Uey republicanetxos de Sóller i de Lluchmajor i socialistetxos de Ciutat!” Continua el detall de les morts causades per la Inquisició. En aquest article, Alcover parla del tribunal de Llerena, Granada i Logroño.
- > “¡De D. Gabriel nostro!” Gabriel Vidal va escriure a *La Almudaina* que fer prosa en català és d'innocents i que no serveix per a res. Alcover li respon amb ironia que és una llàstima que Vidal no hagués nascut a l'edat mitjana, així hauria pogut fer aquest mateix advertiment a Ramon Llull, a Jaume I, Martorell, etc.
- > “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor. Més sobre es com i es perque es lliberals de l'any 20 la duyen tant des Comte d'Espanya”. Els liberals van prescindir de dos dels tres braços que formaven les corts: el clergat i la noblesa. A partir de 1812 van fer efectives tot un seguit de mesures destinades a limitar el poder del clergat: confiscació dels béns dels ordes extingits arran de l'ocupació francesa, abolició de la Inquisició, expulsió del nunci del Papa, etc. Segons Alcover, els liberals duien les idees dels revolucionaris francesos. Aquestes mesures imposades pels liberals van provocar l'aparició dins Espanya de dos partits irreconciliables. Naturalment, els liberals eren contraris al comte d'Espanya perquè aquest representava la noblesa, la preeminència de l'Església, l'Antic Règim, en definitiva.

Número 284. 17.02.1912

ROSARI DE SANT CRESPI

- > “Es grans carronyes”. Alcover lamenta que uns diputats lerrouxistes de la Diputació de Barcelona hagin promogut una investigació al centre psiquiàtric de Sant Boi de Llobregat, al·legant que els frares de Sant Joan de Déu que es cuiden de l'hospital en fan una mala gestió. La comissió que ha investigat els fets ha conclòs que el centre funciona bé i que la gestió dels frares és bona. Alcover acusa els lerrouxistes d'estar obsessionats a fer mal als clergues.
- > “Ja està fet des jesuïtes”. Alcover explica que *El Ideal* diu explícitament que ha emprès una campanya contra els jesuïtes. Comencen amb un seguit d'acusacions: 1) van ser expulsats de totes les nacions. Alcover diu que és fals i demana quan se'ls va expulsar; 2) els jesuïtes estaven sota l'obediència directa del Papa. Alcover sosté que és fals i demana a quin papa o a quins papes obeïen; 3) van ser mestres de Voltaire i Diderot. Alcover admet que això és cert. El problema, segons ell, és que aquests dos, després van renegar de les ensenyances dels jesuïtes.
- > “Gloses aygordenteres”. Alcover diu que la glosa “Los niños del hospicio”, apareguda a *El Ideal* dia 10 de febrer de 1912 i signada per Champs d'Aur, és espantosa.
- > “Tornemhi, Tonina”. *El Ideal* del 10 de febrer de 1912 torna a criticar el que va dir Alcover el 20 de gener de 1912 sobre el fet que no es coneix cap cas en què Déu hagi tingut misericòrdia. Alcover explica que ell volia dir que quan algú mor sense haver confessat i sense haver-se penedit dels seus

pecats, Déu ja no li perdona els pecats. Ara bé, si es penedeix dels pecats en confessió abans de la mort, sí que se'l perdona.

- “Queixa sense fonament”. *El Ideal* es queixa que Alcover va dir que els republicans són els defensors dels lladres i dels assassins. Alcover sosté que el que ell creu és que els republicans van ser els defensors de tots els lladres i assassins que actuen per proclamar la república.
- “Prim de lloms”. *El Obrero Balear* del 10 de febrer de 1912 publica que el vicari d'Àger va disparar contra dos capellans de la mateixa parròquia perquè mantenien relacions sexuals amb la dona del servei del vicari. Alcover afirma que, si és cert, cal aplicar a aquest capellà tot el rigor de la llei eclesiàstica, però que un membre del col·lectiu actuï malament no justifica que s'hagi de condemnar tot el col·lectiu.
- “Males llengos ¿no es ver?” Alcover reproduïx el que publiquen dos mitjans estrangers d'esquerres en contra de Portugal: el *Daily Chronicle* denuncia les condicions inhumanes en què viuen els presos polítics des de la instauració de la república. *La Bataille Syndicaliste* lamenta les atrocitats que es cometien a Portugal i reclama el final de la república.
- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor. Es comte d'Espanya a's temps des lliberals de l'any 20 fins que caygueren”. Alcover explica que quan els liberals van assumir al poder el 1820 van destituir el comte d'Espanya de la capitania general de Catalunya. Va intentar anar a Mallorca, però els liberals mallorquins li ho van impedir. Va acabar tancat al llatzeret de Maó. Ferran VII va aconseguir que en sortís perquè assistís al Congrés de Verona, on Rússia, Àustria, algunes ciutats italianes i França van acordar intervenir militarment a Espanya amb els reialistes per fer caure el govern liberal. El comte d'Espanya va prendre part activa en l'ocupació militar antiliberal. Arran de l'èxit, va ser condecorat.

Número 285. 24.02.1912

VERDANCADES

- “¿Que'ls es passat per alt o que?” Alcover es demana per què els republicans mallorquins no han celebrat recentment l'aniversari de la proclamació de la Primera República, tal com feien altres anys. Alcover ho atribueix a la minva constant del republicanisme a Mallorca.
- “Carronyeries des congrés de sa llibertat”. Alcover es burla del Congrés per la Llibertat que es va fer a Barcelona per contrarestar la força del Congrés Eucarístic de Madrid. Segons Alcover, el de Barcelona va tenir tan poc ressò que els organitzadors, per captar l'atenció de la gent, van haver d'enviar una carta al Papa negant que Espanya fos el país més catòlic del món i una altra al Govern reclamant que s'esbuqués el castell de Montjuïc perquè s'hi construís un monument a la llibertat. Així mateix, es va fer una ofrena floral a la tomba de Ferrer i Guàrdia.
- “¿Son el reverent dimoni!” Alcover es burla dels calcs catalans que fan els articulistes d'*El Ideal* quan escriuen en castellà.

- “¡Quina mènna!” *El Ideal* del 17 de febrer de 1912 afirmava que Jesús va dir que calia obeir les ordres dels governants. Alcover diu que és fals i demana a *El Ideal* que citi evangelista, llibre i versicle. Alcover sosté que cal obeir les lleis sempre que no vagin contra Déu.
- “Gargay republicà”. *El Ideal* del 17 de febrer de 1912 afirma que unes paraules de la Bíblia fan obrir els ulls a les novícies i els decanta cap a la vida civil. Alcover diu que es tracta d’una tergiversació.
- “Mestre Biel de la Mel”. Gabriel Alomar fa una defensa de la immunitat dels diputats a Corts a *El Ideal* del 17 de febrer de 1912. Alcover sosté que aquesta immunitat permet a les esquerres cometre delictes sense ser jutjats ni castigats per la justícia.
- “Embuya fil”. *El Obrero Balear* informa que el Tribunal Suprem ha aixecat l’embargament dels béns de Ferrer i Guàrdia, la qual cosa implica la innocència del pedagog. Alcover sosté que la decisió del tribunal no comporta la innocència de Ferrer perquè va ser declarat culpable després d’un judici en què molts de republicans el van inculpar.
- “¡Mentiu, companys tan alts com sou!” *El Obrero Balear* diu que Jesús tan sols predicava entre les capes més baixes de la societat de manera que els primers cristians eren gent molt poc instruïda. Actuaven de manera immoral. Alcover demana a *El Obrero Balear* que ho demostrï citant monuments de la història. Segons Alcover, els grans textos demostren que els cristians primitius eren persones molt senzilles però amb una moral molt forta.
- “¡Parlemne des Cánons des Concili d’Elvira, grans socialistetxos!” Segons *El Obrero Balear*, els canons del Concili d’Elvira són tan severos contra certes desviacions de la moral cristiana perquè els cristians primitius eren immorals. Alcover sosté que la immoralitat era pròpia del paganisme, encara imperant al segle IV, amb què convivia el cristianisme primitiu; per tant, calia que les autoritats fossin molt estrictes. Demana als socialistes per què en fan espants si la immoralitat d’aquells pagans és la mateixa dels socialistes actuals.
- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluçmajor. Un inform molt espressiu des Comte d’Espanya”. Alcover explica que a partir de l’octubre de 1823, quan el comte d’Espanya va tornar a ocupar càrrecs polítics dins l’Estat, va escriure que calia prioritzar una educació militar i religiosa per tal d’evitar desafeccions com les de les revolucions modernes que havien assolat Espanya. Proposa deixar l’educació dels infants en mans dels jesuïtes.

Número 286. 2.03.1912

CIBOLL

- “¿Que ja hi tornam?” *Es Puput* critica que els vicaris de Sencelles i Búger boicoteassin la festa de carnaval. Alcover ho troba ben normal, ja que l’Església s’oposa a aquesta festa.
- “Esclips i esclips entre lerroxistes”. Recentment, els lerroxistes han fet un aplec per apaivagar la crispació existent entre ells, entre els fidels a Lerrox i els dissidents. Aquests han arribat a publicar un periòdic mitjançant el qual ataquen els fidels. L’aplec no va acabar bé i a la sortida es va produir una gran brega.

- “Aumut p’es cap des socialistes”. Alcover explica que, recentment, a Roma els diputats socialistes italians van intentar frenar la guerra de Trípoli. La reacció adversa de la resta de diputats i del poble els va fer desdir-se’n.
- “Ja hi anau errat germà”. El 24 de febrer de 1912 *El Ideal* publicava que el Tribunal Suprem de guerra i marina en aixecar l’embargament dels béns de Ferrer i Guàrdia l’estava declarant implícitament innocent, la qual cosa contradiu la sentència de mort dictada pel tribunal militar el 1909. Alcover sosté que el Tribunal Suprem ha ordenat aquest aixecament perquè Ferrer i Guàrdia no va participar directament en la crema de convents; per tant, no pot respondre amb els seus béns a la demanda d’indemnització feta pels titulars de les propietats fetes malbé. Això no obstant, Ferrer i Guàrdia és culpable perquè, tot i no perpetrar directament els crims, en va ser el director.
- “Tant betzol es aquell de Jerez com es de Ciutat”. *El Ideal* comunica que el periòdic de Jerez, *Fuerza Obrera*, publica les gloses de B. Champs “Las canciones del pueblo”.
- “Germanets ¿qui us ha enganats?” *El Obrero Balear* del 24 de febrer de 1912 comenta que, arran de l’èxit socialista en les recents eleccions al parlament alemany, aviat el kàiser haurà d’abandonar el poder. Alcover argumenta que els diputats socialistes podran molestar i entorpir la vida parlamentària, però no faran caure el kàiser.
- “Sa llibertat que hi ha a Inglaterra p’ets impios”. Alcover explica que recentment a Inglaterra jutges han decretat penes de presó per a persones que actuaven de paraula contra la religió: William Stewart, químic i president de la lliga socialista de lliurepensadors, ha estat condemnat a tres mesos de presó per haver dit que dubtava que tot el que es diu a la Bíblia sigui veritat; William Boop ha estat condemnat a quatre mesos per haver publicat un opuscle sota el títol “Preguntes al clergat”. Alcover es demana què passaria a Espanya si s’imposessin penes de presó a aquells que blasfemen.
- “Es cánon V des concili d’Elvira”. El 17 de febrer de 1912 *El Obrero Balear* acusava els cristians primitius de ser més salvatges i immorals que no pas els pagans. Alcover, per demostrar que això és fals, explica que en el Concili d’Elvira es va decidir que si una dona matava la seva esclava havia de ser excomunicada. Segons Alcover, aquest fet és una prova que el cristianisme progressivament va posar fi a l’esclavitud. En canvi, entre els pagans no estava castigat matar un esclau.
- “Sucant ets ays”. *El Obrero Balear* del 24 de febrer de 1912 explica que l’Església, en els seus primers anys, va haver d’imposar lleis per assegurar la continència clerical perquè els clergues eren incapaços de mantenir el celibat. Alcover argumenta que l’Església imposava aquestes lleis perquè tothom que hi entrava sabéscom havia d’actuar. Aquestes normes demostren el triomf sobre les passions humanes.
- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluçmajor. Es comte d’Espanya desde sa cayguda des lliberals l’any 1823 fins a sa sublevació des general Bessières”. Alcover explica que enmig de les tensions i les polaritzacions que es van produir a Espanya a principis del XIX, el Comte d’Espanya sempre va mantenir una posició moderada i de fidelitat al rei Ferran VII, encara que aquest fos un mal monarca. Va complir les seves ordres fins al punt d’haver de fer afusellar el seu amic i company d’armes, Bessières.

Número 287. 9.03.1912

- “¿Ay llevamos des mitx a noltros?” Alcover comenta que fa un mes a Manacor es va fer un aplec en què un grup de republicans de Palma van dir que era necessari llevar en Revenjoli d’enmig perquè fa molt de mal a la causa republicana. Alcover se’n burla dient que ell només es llevarà d’enmig quan Déu ho decideixi.
- “¿En que quedam? ¿que son malfeners o fan massa feyna?” *El Ideal* publica un text de Víctor Hugo en contra dels clergues d’Espanya. Se’ls critica que no fan feina; per tant, se’ls hauria de llevar. Alcover diu que aquest pensament és propi de l’època de Víctor Hugo. Actualment, però, els anticlericals critiquen que els clergues tinguin activitat econòmica, que facin feina, la qual cosa sorprèn perquè els liberals allò que més defensen és la llibertat.
- “S’Animalot Pudent contra sa porta de sa reconada de Santa Margalida”. *Es Puput* del 2 de març de 1912 celebra l’atemptat i el posterior enderrocament de la Porta de Santa Margalida. Alcover lamenta la desaparició de l’antiga porta de la murada perquè era part del patrimoni de Mallorca, a més de ser patrimoni nacional. També es queixa que *Es Puput* tingui tan poca consideració pel patrimoni.
- “¿Vol dir que era indigna d’una ciutat civilisada aquella porta?” *Es Puput* del 2 de març de 1912 defensa l’enderrocament de la Porta de Santa Margalida apel·lant a la modernitat; sosté que una ciutat civilitzada no ha de tenir aquestes restes del passat. Alcover contraargumenta que en països com ara Alemanya o Suïssa es conserven edificis o parts d’edificis antics enmig de passejos o places. Acusa de salvatges els que estan a favor de l’enderroc.
- “¿Ay sí?” *El Ideal* del 2 de març de 1912 retreu a Alcover que quan defensava la Inquisició des de *La Aurora* no va dir que la institució va fer matar 31.910 persones. Alcover respon que amb els seus articles ja va demostrar que aquesta xifra és falsa, que es tracta de xifres manipulades per Llorente.
- “¡Hala nissaga de Voltaire! ¡Calumniu!” *El Ideal* del 2 de març de 1912 es fa ressò d’unes acusacions contra el capellà d’honor del bisbe d’Osca. Alcover sosté que es tracta d’una calúmia.
- “S’Obrer Balear”. *El Obrero Balear* del passat 2 de març de 1912 celebra la desaparició de la Porta de Santa Margalida. Diu que és una mostra del progrés a què aspiren els palmesans: tot el que està desfasat cal que sigui destruït: destruir per construir. Alcover troba natural que els socialistes pensin així; el que el sorprèn és que sectors conservadors també pensin igual. *El Obrero Balear* del 2 de març de 1912 també explica que, al llarg dels segles, els concilis de l’Església han hagut de tractar el tema de la castedat dels capellans, frares i monges perquè sempre hi ha hagut incontinència, però en el Concili de Tours es va optar per deixar de controlar aquesta qüestió perquè era debades. Alcover diu que aquest periòdic falseja la història de l’Església i que sempre ha estat molt estricta amb la castedat dels clergues.
- “Una ridícula lerrouxista”. Alcover comenta que el 4 de març de 1912 van celebrar-se unes eleccions a Castellerçol per triar un diputat a Corts en substitució de Lluís Ferrer i Vidal. Va ser elegit Francesc Cambó amb 4.201 vots; mentre que el candidat lerrouxista, Pierre, en va obtenir 252. Alcover ho aprofita per celebrar l’èxit de Cambó i ridiculitzar els lerrouxistes.

- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor. Es comte d’Espanya i es “malcontents” de Catalunya”. Alcover explica l’actuació del comte d’Espanya en la Guerra dels Malcontents a Catalunya (març-setembre 1827). Els malcontents eren absolutistes radicals, descontents amb algunes polítiques del rei Ferran VII que havia pactat amb els liberals. Alcover ens mostra el comte d’Espanya com un cabdill eficaç i bondadós. Per exemple, quan va prendre Vic als malcontents, va fer cremar arxius per evitar represalies contra molts de revoltats.

Número 288.16.03.1912

FREGADA

- “Xisclets an es socialistes”. Alcover celebra que l’Ajuntament de Brussel·les hagi fet llevar el monument que els socialistes de la ciutat havien col·locat en memòria de Ferrer i Guàrdia.
- “Va esser un crim es tomar sa Porta”. Alcover comenta que dia 7 de març de 1912 els diputats Avilés i Tormo van protestar contra el batlle de Palma per autoritzar l’enderrocament de la Porta de Santa Margalida. El ministre d’instrucció pública va qualificar de criminals els que van posar dinamita a la porta i justifica que va haver de ser enderrocada perquè va quedar en estat ruïnós.
- “¡Hala Sorianetxo!” Alcover lamenta que Soriano, diputat lerrouxista, el 7 de març de 1912 a les Corts, critiqui el governador de Balears per haver multat els empresaris del teatre El Balear i les germanes Vigné. El motiu de la multa era el fet que les germanes hi representaven obres indecents.
- “Sa República a la Xina”. Alcover explica que la recent instauració de la república a la Xina ha provocat en pocs dies avalots i més de cent morts a Pequín. Ho presenta com una mostra de la propensió dels republicans per la violència.
- “Segueixen es gargays”. *El Obrero Balear* del 9 de març de 1912 en l’article “Lujuria clerical” reproduïx textos de Sant Jeroni i Sant Joan Crisòstom en què es diu que els cristians coetanis a aquells dos sants no podien contenir-se sexualment. Alcover diu que es tracta d’una gran mentida.
- “¡Hala petit!” *El Obrero Balear* del 9 de març de 1912 critica el Papa perquè viu en un palau i té un automòbil. Alcover es pregunta si no hi ha molts de socialistes que també viuen en un palau i tenen un automòbil. Lloa que el Papa recentment ha enviat 25.000 pessetes als afectats per unes inundacions a Sevilla.
- “Gent amb gent i el Dimoni ab so seu parent”. Alcover lamenta que *El Obrero Balear*, *Es Puput* i *El Ideal* del 9 de març de 1912 critiquin la decisió del governador de multar les germanes Vigné i els empresaris d’El Balear.
- “Segueix lo de sa Porta”. Alcover critica que *Es Puput* del 9 de març de 1912 ataquí els defensors de la Porta de Santa Margalida. També lamenta que part dels conservadors de Palma no fessin més per conservar-la i permetessin l’enderrocament de la porta.
- “Sa vaga de miners d’Inglaterra”. Alcover explica que els miners de carbó anglesos estan en vaga perquè demanen una pujada de sou inassumible per als patrons. Mentrestant, l’economia de tot

Europa se'n ressent perquè els ferrocarrils, els vaixells i les fàbriques depenen del carbó anglès. Alcover creu que tant els socialistes com els patrons en sortiran perjudicats.

- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor. Es comte d'Espanya capità general de Catalunya”. Després de la Guerra dels Malcontents, el comte d'Espanya va ser el responsable de pacificar Catalunya. En comptes de fer afusellar els 300 oficials reialistes acusats de participar en l'aixecament, els va enviar a Ceuta. Més endavant, el 1829 el comte d'Espanya va fer afusellar 36 persones liberals, militars i civils, que estaven conxorxades contra el rei Ferran VII. Segons Alcover, el comte d'Espanya no tenia altra opció perquè el rei havia fet una llei en què s'obligava a afusellar totes les persones que conspiressin contra el rei o a favor de la constitució liberal; per tant, quan els liberals clamen que aquells 36 condemnats eren innocents no tenen raó.

Número 289. 23.03.1912

GRAPADES

- “¿També és inimic de sa guerra aqueix?” Alcover explica que dia 14 de març de 1912, Dalba, un socialista italià, va intentar assassinar el rei d'Itàlia quan aquest anava a una missa en memòria del seu avi, el rei Víctor Manuel. No el va matar, però va ferir al coll d'un dels guàrdies del rei. Alcover es pregunta si aquest socialista també és contrari a la guerra.
- “¡Pobre gent!” Alcover lamenta que *El Obrero Balear* del 16 de març de 1912 anunciï que el 18 de març de 1912 celebraran un acte d'homenatge als màrtirs de la Comuna de París de 1871. Alcover remet els lectors de *La Aurora* als números en què va escriure articles per detallar les atrocitats que van cometre els socialistes mentre va durar la Comuna de París.
- “Fan sabonereta”. *El Obrero Balear* del 16.03.1912 deia que Espanya era un país endarrerit i pobre perquè l'ensenyament estava en mans dels clergues. Alcover demana per què els socialistes no comencen a dedicar-se a l'ensenyament, ja que des de 1860 hi ha llibertat per ensenyar.
- “¿Vol dir sa república de Portugal fa cabra-coixa?” *El Obrero Balear* del 16 de març de 1912 explica que la república de Portugal no protegeix els treballadors, tal com s'havia esperat, més aviat el contrari, la qual cosa fa que els socialistes estiguin disgustats amb el govern republicà. Alcover ho presenta com un exemple del fracàs del republicanisme.
- “Segueix es roy de mentides i calumnies”. *El Obrero Balear* del 16 de març de 1912 diu que els cristians dels segles VI i VII eren immorals fins al punt que crims com ara l'infanticidi eren habituals, la qual cosa va fer que els concilis haguessin d'imposar sancions fortes. També diu que els clergues dels segles VI i VII eren immorals; per això, en els concilis es va haver d'insistir molt en la necessitat de mantenir el vot de castedat. Alcover respon que aquesta insistència era deguda al zel amb què l'Església tractava els temes de moral.
- “Es canon V des Concili III de Toledo”. *El Obrero Balear* del 16 de març de 1912 publica que era comú en l'Església que si un clergue mantenia relacions sexuals amb una dona que estava al seu servei, aquesta era venuda i el que se'n treia passava a l'Església. El clergue només era multat o amonestat. El concili de Toledo de l'any 589 prohibeix que els clergues visquin amb dones sospitoses i obliga a

repartir entre els pobres els diners que s'obtinguin en cas d'haver de vendre una dona. Alcover contesta que en el segle VI la venda de persones era una pràctica usual que l'Església intentava suavitzar i que amb el pas del temps va aconseguir que s'abolís completament en les societats cristianes. Sosté, però, que els càstigs als clergues que mantenien relacions sexuals amb dones no era poca cosa: era l'excomunió; per tant, segons Alcover, *El Obrero Balear* menteix.

- “Es Concili I de Sevilla (any 590)”. Segons *El Obrero Balear* del 16 de març de 1912, el concili I de Sevilla va ordenar que els jutges poguessin donar com a esclaves en convents les dones que havien mantingut relacions sexuals amb clergues. Alcover diu que això és fals: el concili ordenava que si aquelles dones no volien sotmetre's a la llei cristiana, els jutges podien obligar-les a treballar. En cas que reincidissin en el seu pecat, podien ser tancades en un convent.
- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor. Es comte d'Espanya tengué la fama i altri cardá la llana”. Alcover acusa els liberals d'haver creat una imatge del comte d'Espanya de persona cruel i sanguinària. Ho van aconseguir mitjançant converses de cafè, periòdics i amb els llibres que van escriure. A més, els reialistes no van fer res per contrarestar aquesta mala imatge del comte d'Espanya que s'anava gestant. Alcover afirma que els liberals van fer matar més gent que el comte d'Espanya. Explica una part de les mesures que van prendre els liberals a partir de la tornada de França del rei Ferran VII l'any 1820 (persecucions polítiques, afusellaments, expropiació de béns de l'Església i d'ordes religiosos, depuracions de capellans, etc.).

Número 290.30.03.1912

SONADA

- “Embuya fil”. *El Ideal* del 23 de març de 1912 publicava un text d'Alfredo Calderón en què aquest afirma que els republicans no estan en contra de la religió, però que cap religió que tengui el sacerdoci, dogmes, cultes, etc. és vertadera. Alcover diu que aquesta afirmació demostra que els republicans són hipòcrites perquè neguen la religió cristiana; per tant, estan contra la religió.
- “Un “batxiller” ab uyeres”. *El Ideal* del 23 de març de 1912 publicava un text d'“Un batxiller amb ulleres” en què diu que paraules com Zeus, Jehovà o Déu són simplement sons, mots buits de significat perquè no representen cap realitat. Alcover no li respon amb contraarguments, es limita a dir que és un disbarat.
- “¿Que no era un homo aqueix corneta de Vitoria que fusellaren s'altre dia?” Alcover es demana per què els republicans no van protestar ni van demanar l'indult per al corneta de Vitòria que recentment ha estat afusellat per haver matat una persona. Se sorprèn que no protestin perquè, arran de les condemnes a mort pels culpables dels crims de Cullera, els republicans van dir que no permetrien que hi hagués més penes capitals. Alcover argumenta que no han dit res perquè el condemnat no era republicà.
- “Mentides a té qui té”. *El Obrero Balear* del 23 de març de 1912 torna a insistir en la immoralitat dels clergues dels segles VI i VII per la seva incapacitat de mantenir el vot de castedat. Cita el cas del cardenal Wesley de Londres que tenia quaranta concubines. Alcover diu que aquestes acusacions són

calúmnies que es basen en males interpretacions de les actes dels concilis que se celebraven durant aquells segles.

- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor. S’acaba sa relació de ses glòries des lliberals, ab lo que’s veu que aqueys no porien ‘tirar sa primera pedra’ an es comte d’Espanya”. Alcover reprèn la narració detallada dels abusos i atrocitats comesos per liberals entre 1820 i 1823. Comenta el cas de Rotten, que va organitzar l’assassinat de molts presos i adversaris fent-los matar de camí cap a la presó, al·legant que s’havien suïcidat, un d’aquests assassinats va ser el bisbe de Vic, Ramon Strauch; també van fer matar vint-i-quatre persones de Manresa, clergues entre ells; cinquanta-un a la Corunya; dos-cents a Madrid. També causaren la mort violenta d’adversaris a Sant Sebastià, Barcelona, etc. Alcover arriba a la conclusió que els liberals van sembrar tant de terror que no és justificat que acusin el comte d’Espanya de sanguinari. Paral·lelament, lamenta que els reialistes i els tradicionalistes no hagin publicat i explicat els abusos i les atrocitats comesos pels liberals.

Número 292. 13.04.1912

PIMPANES

- “¿Quin enfilay de lladres!” Alcover explica que l’òrgan lerrouxista de Madrid va organitzar una subscripció popular per recaptar diners per ajudar la dona i els fills de Sánchez Moya, el fogoner del Numancia que va ser condemnat a mort i afusellat per haver intentat un alçament popular contra el govern. Recentment, la dona de Sánchez Moya ha escrit una carta a *El País* en què denuncia que no ha rebut cap diner del periòdic lerrouxista de Madrid. Alcover titlla els lerrouxistes de lladres.
- “Lladroneria republicana francesa”. Alcover lamenta que quan la república francesa va decidir expulsar els ordes religiosos de França i quedar-se amb els seus diners, al·legant que pertanyien al poble, es va cometre un gran frau: segons va declarar l’expressident francès, Combes, es van recaptar 350 milions de francs que havien de servir per pagar subsidis als treballadors que perdien la feina o que es jubilaven. Això no obstant, només arribaren a la caixa de l’Estat 60 milions de francs; per tant, 290 milions van desviar-se. Alcover ho presenta com un gran robatori i una mostra més de la hipocresia dels republicans.
- “¿E-hu senti, anticlericaletxos d’Espanya i Portugal?” Alcover conta que monsenyor Farley, arquebisbe de Nova York, ha estat recentment nomenat cardenal pel Papa. El retorn de Farley a la ciutat ha estat celebrat per les autoritats i per milers de persones al carrer. Fins i tot el president Taft li ha escrit una carta de felicitació. Pren la notícia del periòdic *El pla de Bages* i la presenta com un atac als republicans espanyols pel seu anticlericalisme.
- “¿E-hu senti grans carronyes de flastomadors?” Alcover es queixa que hi ha molta gent que blasfema. Segons explica, es tracta d’un costum arribat des de Catalunya. Allà, però, s’ha creat la Lliga del Bon Mot per intentar frenar la proliferació d’aquest hàbit.
- “Calúmnies i embuys contra’s clero”. *El Obrero Balear* dels dies 23 i 30 d’abril de 1912 continua amb la sèrie “Lujuria clerical”, atacant el clergat: insisteix que, segons es desprèn dels canons dels concilis dels segles VIII i IX, l’Església era incapaç d’evitar la incontinència sexual dels seus sacerdots. Alcover diu que això és fals, que l’Església sempre ha recordat l’obligatorietat del vot de castedat tot

i que admet que és cert que hi ha hagut sacerdots que no han complert aquest vot. També publica *El Obrero Balear* que els cànons dels concilis de Compiègne i Verberie permeten el divorci. Alcover respon que aquests dos concilis no eren pas concilis generals sinó concilis provincials i que, per tant, els seus cànons, les seves decisions, no representaven el pensament de l'Església. De fet, el Papa no va admetre mai els plantejaments sorgits dels dos concilis esmentats. També diu que el concili de Friül va obligar als parents casats sense dispensa eclesiàstica a dissoldre el matrimoni; per tant, s'estava legitimant el divorci. Amb tot, si eren incapaços de tornar a ser fadrins podien tornar a casar-se, tot i que no amb el parent. Alcover respon que no es tractava de cap legitimació del divorci sinó del compliment de la norma que prohibeix als parents casar-se, tret de si tenen dispensa.

- “Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor. Es capitanatge General des Comte d'Espanya fins que va esser mort el rey D. Ferran VII”. Alcover explica que, mentre Ferran VII vivia, el comte d'Espanya mai no hi va conspirar en contra, encara que tothom sabia que el rei volia fer hereva la seva filla Isabel en comptes de l'infant Carles, del qual el comte d'Espanya era partidari. Segons Alcover, Ferran VII s'havia deixat influir per la seva esposa, Cristina de Nàpols, liberal convençuda, i havia revocat la llei que prohibia que una dona heretés la corona d'Espanya. Mort Ferran VII el 1833, el comte d'Espanya es va posar al servei dels partidaris de l'infant Carles per prendre el poder a Isabel II i al consell de govern nomenat per Ferran VII. Concretament, se li encomana organitzar l'aixecament carlí a Catalunya. Dia 1 de juliol de 1838 va entrar a Berga.

Número 293. 20.04.1912

PELLISSA

- “¡Quin enfilay de mentides i d'infamies!” *El Obrero Balear* del 16 de març de 1912 en l'article “Lujuria clerical”, citant el bisbe Luitprand en les seves *Memòries* i el cardenal Baroni en els seus *Anals eclesiàstics*, diu que els papes Sergi III i Joan X eren uns criminals que assassinaven enverinant les seves víctimes i, a més, mantenien relacions i tenien descendència amb una família de prostitutes. També diu que el papa Esteve VII va fer desenterrar el cos del seu antecessor, el papa Formós, i li va fer tallat mans i cap i després el va llençar al riu Tíber. Alcover diu que tot són calúmnies i desautoritza els dos cronistes: Luitprand perquè pertanyia a un partit polític al qual no pertanyien els papes esmentats, i a Baroni perquè al segle XVI, quan va escriure els seus anals, encara no es disposava de prou informació sobre la baixa Edat Mitjana. En relació amb Esteve VII, diu que mai no va ser papa; era un diaca a qui el tirà Adalbert, marquès de Tusculum, va posar com a papa. El concili romà del 898 el va desautoritzar.
- “Esclips i esclips lerrouxistes”. Alcover comenta que els lerrouxistes de Barcelona estan permanentment en disputa i que arriben una i altra vegada a l'agressió física.
- “Es republicans no s'entenen”. Alcover comenta que hi ha disputes entre les diferents faccions republicanes dins les grans ciutats espanyoles, i que sembla que Lerroux és qui agafa més força.
- “S'acaben es ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor. Es comte d'Espanya, comandant general des carlistes de Catalunya i sa seua mort”. Alcover explica que quan el 1838 el comte d'Espanya va entrar a Berga per fer-se càrrec de les forces carlines de Catalunya va trobar-se amb un grup molt

heterogeni de persones: gent valenta i honesta i persones que actuaven com a salvatges. També els cabdills carlins estaven desunits i cadascú prenia decisions de manera descoordinada. Des del moment que ell va assumir el poder, els carlins catalans van començar a organitzar-se millor i van plantar cara a la tropa del govern comandada per De Meer. A mesura que la causa carlina va perdent força davant l'exèrcit del govern, el comte d'Espanya perd adeptes entre els seus fins al punt que és rellevat per ordre de l'infant Carles, tancat a Organyà i assassinat pels mateixos carlins.

Número 295. 4.05.1912

- “A s'Obrer Balear, mala ànima”. El 20 d'abril de 1912 *El Obrero Balear* en l'article “Lujuria clerical” afirmava que la prostituta Marozia va nomenar papes Lleó VI i Esteve VII, i també va fer papa el seu fill, amb el nom de Joan IX. Segons Alcover, es tracta d'una calúmnia perquè Marozia va néixer l'any 900, però aquests tres papes van ocupar el càrrec abans del 900; per tant, és impossible que ella els nomenés. El periòdic també diu que el papa Joan XII mantenia relacions sexuals amb moltes dones, assassinava o castrava adversaris. Alcover respon que també és una calúmnia i que cap autor coetani d'aquest papa en parla malament.

Número 297. 18.05.1912

- “Aixó ja es bolcars'hi”. Alcover es queixa que *El Obrero Balear* del 27 de maig de 1912 publicava que els papes del segle XI s'assassinaven i s'excomunicaven els uns als altres. Alcover retreu a aquest periòdic que no concreta quins papes van cometre aquestes accions ni diu de quina obra ha tret tota la informació. *El Obrero Balear* també publicava que durant el segle XI els capellans acudien als bordells i que els bisbes els ho perdonaven si pagaven una quantitat acordada de diners. Alcover insisteix que es tracta de calúmnies. Al periòdic també s'afirma que el 1033 va ser nomenat papa un nin de dotze anys, sota el nom de Benet IX, el qual va cabar sent expulsat pels seus vicis i crims. Alcover ho nega: diu que el tirà Alberic de Tusculum va voler fer papa un fill seu, però no ho va aconseguir i va acabar exercint de contrapoder, d'antipapa. També diu *El Obrero Balear* que després de Benet IX, Silvestre II i Joan XX van ser papes alhora. Alcover diu que és fals perquè Silvestre II ho va ser del 999 al 1003 i Joan XX, del 1024 al 1033 mentre que Alberic de Tusculum no va intentar fer el seu fill papa fins que va morir Joan XX. El periòdic també diu que Gregori IV va morir a causa de la vida luxuriosa, tal com van dir els bisbes reunits a la dieta de Wornes. Alcover insisteix que és una altra calúmnia. Afegeix que la dieta de Wornes no existeix.

Número 298. 25.05.1912

- “Més mentides de s'Obrer Balear”. Alcover lamenta que *El Obrero Balear* de l'11 de maig de 1912 continuï calumniant els clergues del segle XI. El periòdic diu que els cànons dels múltiples concilis, Pavia (1020), Magúncia (1049), Reims, Roma (1051), Viena (1060), Rouen (1064), Lillebonne, Melfi (1089) i Nimes (1090), en què es condemna la vida luxuriosa d'una sèrie de clergues, demostren que els clergues predicaven allò que no creien. Alcover el vol rebatre dient que una de les missions de

l'Església és vetllar pel compliment de les seves lleis i, precisament, condemnar els que no les complien. També critica *El Obrero Balear* al papa Benet VIII per la vida de crims i vicis que va dur. Alcover diu que el confon amb l'antipapa anomenat Benet IX, perquè Benet VIII ha passat a la història com a papa de conducta exemplar, que es va dedicar a combatre amb fermesa la simonia i la vida luxuriosa dins el clergat.

Número 300. 8.06.1912

- “A mestre Biel de la Mel”. Gabriel Alomar va publicar el 3 de maig de 1912 un article contra Alcover a *L'Esquella de la Torratxa*. Aquest article apareix reproduït a *Es Puput*. Alomar critica que la Diputació de Barcelona hagi nomenat Alcover president de la secció filològica de l'IEC, ja que no té les qualitats necessàries per desenvolupar aquest càrrec. Afegeix que Alcover mai no publicarà el diccionari que està preparant. Alcover el desafia a publicar un diccionari que inclogui més paraules que les que ell ja té reunides i afirma que Alomar no té autoritat per jutjar si la Diputació ha encertat o no.
- “Pe' s'obrer balear”. *El Obrero Balear* a la secció “Lujuria clerical” publica que Sant Bernat estava a favor que els capellans es casessin. Alcover diu que això és fals i torna a demanar evidències per sostenir aquesta afirmació. També diu que Lleó IX i Gregori VII van haver de prohibir el matrimoni als capellans per tal de no contradir el sisè manament.
- “Altre pic En Juan Monserrat lluchmajorenc”. Joan Monserrat escriu a *El Obrero Balear* de l'11 de maig de 1912 que les terres ermes de Llucmajor es van transformar en terres fèrtils gràcies a l'empenta de persones que van abandonar les rogatives i les supersticions religioses i van posar l'enginy i la feina necessaris per transformar aquelles terres. Monserrat es burla implícitament dels pagesos que demanaven als sants bones collites i temps favorable. Alcover respon que no és gens elegant ridiculitzar la fe dels avantpassats.

Número 302. 22.06.1912

- “Desvergonya de s'Obrer Balear”. En l'article de la secció “Lujuria clerical” del 18 de maig de 1912 d'*El Obrero Balear* s'afirma que al llarg del segle XII va haver-hi una forta disputa entre el papat i el clergat. El Papa volia imposar el celibat al clergat, però els capellans volien mantenir el dret a tenir dona. Després d'anys de tensions, va guanyar el papat. Alcover respon que tot són calúmnies i espera una vegada més que l'autor dels articles “Lujuria clerical” doni evidències escrites d'allò que publica.

Número 303. 29.06.1912

- “Pe' s'Animalot pudent”. *Es Puput* publica que a l'Escola Cristiana de Sóller dos nois es van atupar, un de ric i un de pobre. Un frare va escoltar només què deia el ric i després va donar una pallissa al pobre. Aquest se'n va anar al batlle de Sóller perquè veiés com li havia deixat la cara el frare. El

batlle va enviar un funcionari a aclarir els fets. Posteriorment, el frare que havia agredit l'infant pobre es va disculpar. *Es Puput* lamenta, però, que ni el batlle ni el director de l'escola castiguen el frare. Alcover respon que en va demanar informació a una persona respectable de Sóller i aquesta li va explicar que els dos alumnes eren pobres i s'estaven atupant. El frare els va intentar separar i, com que no va poder, els va agredir a tots dos; un va rebre més que l'altre perquè va ser més difícil reduir-lo. Ni el batlle ni cap funcionari van intervenir en la qüestió; per tant, Alcover arriba a la conclusió que *Es Puput* menteix. El periòdic també ridiculitza el vicari del Pont d'Inca per la manera que té de predicar. Alcover diu que cap articulista d'*Es Puput* té potestat per jutjar com predica un capellà. *Es Puput* també diu que el vicari de Son Sardina només va admetre els rics a la processó del Corpus i que, en haver acabat, els va donar una ruda de confits, refresc i puros. Alcover respon que és tradició a Son Sardina fer aquests obsequis als que participen a la processó del Corpus, siguin rics o pobres, i que està oberta a tothom, però hi ha un ordre per saber qui ha de dur els sants.

- “Desenfraiment de s'Obrer Balear”. *El Obrero Balear* dels dies 8, 15 i 22 de Juny de 1912 va publicar que els clergues dels segles XIV i XV continuaven violant el celibat, tal com ho demostra la insistència dels diferents concilis a castigar els clergues incontinentes. Alcover insisteix que tot són calúmnies i que la informació que aporta *El Obrero Balear* prové d'algun llibre tendencios. Alcover revela una sèrie d'incongruències i falsedats dels articles d'*El Obrero Balear*: 1) errades en les dates de celebració dels concilis; 2) errades en la identificació dels personatges històrics rellevants, com ara papes i reis; 3) el 8 de juny de 1912 es diu que l'Església permetia concubines al clergat si els concubinaris pagaven una quantitat. Alcover demana quina quantitat i on es feia pagar; 3) el 15 de Juny de 1912 publica que durant el Cisma d'Occident, els papes en disputa eren autèntiques feres. Alcover diu que eren persones virtuoses; 4) el 22 de juny de 1912 *El Obrero Balear* cita el teòleg Clemangis, el qual afirmava que quan la cort papal es va traslladar a Avinyó hi va haver un autèntic desgavell dins França. Alcover admet que durant el Cisma d'Occident hi va haver molts de problemes dins l'Església però que Clemangis tendia a exagerar; 5) el 15 de juny de 1912 *El Obrero Balear* posa en boca dels papes Gregori XII i Benet XII unes paraules dures contra monges i capellans. Gregori XII va dir que les monges procuren avortar. Si no, pareixen en el convent i hi ciren els seus fills si no els maten en néixer. Benet XII va dir que els capellans de Narbona han convertit l'Església en una casa de prostitutes. Alcover ho considera una calúmia mentre l'articulista no digui d'on ha tret aquesta informació.

Número 304. 6.07.1912

- “Ratx d'infamies de s'Obrer Balear”. *El Obrero Balear* del 29.06.1912 a la secció “Lujuria clerical” diu que el papa Joan XXIII, Baltasar Cossa va cometre una sèrie de crims i de violacions de les normes de l'Església: va fer assassinar gent, va mantenir relacions sexuals amb tres-centes monges, va malversar fons i va practicar la usura fins que en el Concili de Constança se'l va destituir. Alcover respon que Baltasar Cossa era un dels candidats a ser papa, però que no ho va ser mai; per tant, al segle XIV no hi va haver cap Joan XXIII. Està d'acord que Cossa no reunia les condicions per ser papa, però el que *El Obrero Balear* diu sobre ell són calúmnies. Una vegada més, Alcover en demana proves.

Número 305. 13.07.1912

- > “Virollades republicanes”. *El Ideal* del 29 de juny de 1912 diu que les monarquies són incompatibles amb la dignitat humana. Alcover se’n burla dient que, si és certa l’afirmació dels republicans, nacions com Suècia, Anglaterra, Noruega, Holanda, Austràlia o Alemanya són indignes.
- > “Una altra calúmia de s’Animalot pudent”. *Es Puput* del 29 de juny de 1912 diu que un frare de les Escoles Cristianes de Sóller va agredir un alumne perquè no va assistir a la processó del Corpus. Alcover diu que n’ha demanat informació a una persona respectable de Sóller i aquesta li ha dit que la realitat és que un alumne no va assistir a la processó. Com a càstig, se li va imposar no jugar al pati amb la resta d’alumnes durant un o dos dies.
- > “Més roys de mentides i d’infamies”. *El Obrero Balear* del 6 de juliol de 1912 ataca els papes Sixte IV i Innocenci VIII en la secció “Lujuria clerical”. De Sixte IV diu que regentava un bordell i que l’aristocràcia de Roma li pagava una quantitat determinada per acudir-hi. Alcover ho nega dient que aquest papa era un franciscà que va ocupar diferents càrrecs dins la jerarquia de l’orde i que sempre es va caracteritzar per la dedicació a l’estudi i per l’austeritat. Del papa Innocenci VIII, *El Obrero Balear* diu que va tenir setze fills. Alcover diu que és cert que va tenir fills. En va tenir dos, però, abans de ser ordenat prevere. Un cop va haver entrat a l’Església la seva dedicació va ser exemplar. El problema és que va ser víctima d’escriptors vinculats a grups adversaris del Papa. També diu *El Obrero Balear* que el Concili de Constança va depositar tres papes. Alcover diu que és fals, que en va depositar dos: Pere de Lluna (anomenat Benet XIII) i Baltasar Cossa (anomenat Joan XXIII), però que l’autèntic, Gregori XII, es va mantenir.
- > “Toixarrudeses”. Fudidoretxo a *El Obrero Balear* del 6 de juliol de 1912 fa unes gloses en què es burla d’Àngela Soldevila, la dona de prop de Mataró que assegura haver-se curat davant la Mare de Déu de Lurdes. Alcover respon que aquestes gloses demostren l’escassa cultura d’aquest periòdic.
- > “Escriguedors de pan-fonteta”. Alcover es burla perquè un articulista d’*El Ideal* escriu que Maura era tan mal dibuixant que el que dibuixava no ho coneixia ni “el mateix *sursum cordam*”. Alcover apunta que l’expressió és *sursum corda* i que significa “amunt els cors”.
- > “No pot estar que no pernetx”. Alcover lamenta que *Es Puput* publiqui indecències.

Número 306. 20.07.1912

- > “¡Quin castellanenc!” Alcover es burla de la baixa qualitat del castellà dels articulistes d’*El Ideal*.
- > “¡Quins noninguns!” Alcover diu que els diputats republicans van protestar i acusar d’espies els diputats monàrquics que dins el congrés van afirmar que els partits republicans conspiraven contra la monarquia. Ara que els exiliats monàrquics portuguesos conspiren contra el govern republicà portuguès, els republicans espanyols contínuament denuncien aquestes activitats.
- > “Endiots republicans”. Alcover explica que el diari *La Almudaina* ha rebut un telegrama dels lerrouxistes de Barcelona en què es comunica que queda oberta la temporada d’aplecs i que comença

el camí cap a la revolució. Alcover ho rebut dient que fa molts d'estius que Lerroux va dir que es menjarien l'indiota republicana per Nadal, però mai no ha estat veritat.

- “Los cou”. Arran d'una disputa entre *El Rayo* i *El Obrero Balear*, aquest darrer periòdic diu que *La Aurora* i *El Rayo* s'han aliat contra ell. Alcover ho nega.
- “¿Ay mentider En Vera-veu?” *El Rayo* titlla Vera-veu de mentider, però, segons Alcover, no demostra en què ha mentit. En *La Aurora* del 6 de juliol de 1912, Vera-veu havia publicat l'article 'Com explota el Socialisme la misèria intel·lectual de l'obrera?', en què argumentava que els líders socialistes no volen pas que s'acabi l'opressió cap als obrers, ja que, si s'acabés, persones com Pablo Iglesias no podrien mantenir la vida regalada.
- “Ja n'hi ha de fam!” *El Rayo* critica *La Aurora* perquè en estar escrit en mallorquí només el poden llegir els mallorquins que saben llegir-lo. En canvi, *El Rayo*, com que està escrit en castellà, pot arribar a molta més gent. Alcover no entra en polèmica sobre l'idioma. Es limita a dir que *La Aurora* arriba a molta més gent que *El Rayo*, que n'hi ha prou mirant el nombre de subscriptors i el tiratge que té un i altre periòdic, molt superior en el cas de *La Aurora*.
- “Bé vos han enganat, Animalot Pudent!” Alcover es burla d'un articulista d'*Es Puput*, el qual, després de proferir atacs contra el català, reproduceix “gràcies a Déu” en alemany dient “Gott sei danke”. Alcover li recrimina el poc domini de l'alemany i el corregeix: “Gott sei Dank”.
- “Segueixen ses infàmies de s'Obrer Balear”. *El Obrero Balear* del 13 de juliol de 1912 a la secció “Lujuria clerical” escriu que els capellans del segle XV eren també incapaços de mantenir el vot de castedat i per mirar de pal·liar el problema, en els cànons dels concilis de l'època, es fan crides a mantenir aquest vot. *El Obrero Balear* del 13 de juliol de 1912 també diu que Alexandre VI va aconseguir recuperar antigues propietats dels Estats Pontificis a través del crim. Alcover concedeix que Alexandre VI no va ser un papa exemplar, però considera que els socialistes no tenen autoritat per parlar-ne i per jutjar-lo. Els en demana proves, dels crims que va cometre.

Número 307. 27.07.1912

- “N'estam contents!” Alcover diu que ha rebut una carta del mestre nacional de Sóller, Antoni Ferrer, en què diu que ell mai no va parlar malament de les escoles cristianes de Sóller al periòdic *Es Puput*. Alcover es mostra satisfet de l'actitud de Ferrer.
- “Aquesta vegada entrarà!” Alcover es fa ressò de les paraules de Nakens, líder republicà i director del periòdic *El Motín*. Afirmava que, després de fracassar en l'intent d'unir tots els republicans en una sola plataforma, que el frustra veure que les enveges, els odis i les misèries dels líders republicans fan impossible la unió per aconseguir l'objectiu que comparteixen. En critica també la hipocresia que els fa amagar les males passions darrere una imatge d'amor absolut a la república.
- “Encara més infàmies de s'Obrer Balear”. *El Obrero Balear* del 20 de juliol de 1912 a la secció “Lujuria clerical” fa un seguit d'acusacions contra els Bòrgia: 1) Alexandre VI i el seu fill Cèsar Bòrgia van tenir com a concubina Lucrecia Bòrgia, filla del primer i germana del segon. Alcover diu que és una calúmia, que aquesta afirmació mai no s'ha pogut demostrar i li'n demana evidències. 2) També

diu que Cèsar va assassinar el seu germà Joan perquè li disputava Lucrecia. Alcover també diu que és calúmnia i en torna a demanar clarícies. 3) També diu que Alexandre VI va inventar el culte a Maria, imitant el culte pagà a Venus. Alcover afirma que aquest culte és antiquíssim dins l'Església, que és tan antic quasi com l'Església. 4) Alexandre VI va excomunicar i va fer cremar Savonarola. Alcover diu que és fals: els florentins el van prendre i el van jutjar per heretgia. En va sortir el culpable. El van lliurar a l'autoritat civil, la qual li va aplicar la pena de mort. Alexandre VI li va aixecar l'excomunió perquè es va penedir abans de morir. 5) Per als catòlics, l'ortodòxia de la fe ho és tot i es menystenen les virtuts personals. Alcover diu que és fals i demana quin clergue ignora les virtuts dels feligresos. *El Obrero Balear* afirma que els catòlics veneren Alexandre VI. Alcover diu que és fals: els catòlics admiren les qualitats que tenia aquest papa, però lamenten que la seva vida privada embrutés el seu papat. 6) Segons *El Obrero Balear*, Alexandre VI, Cèsar i Lucrecia Bòrgia van organitzar un concurs en què es premiava l'home que mantingués més relacions sexuals amb les diferents cortesanes que hi havia en el dinar. Alcover també diu que és fals.

- > “Animalades”. *Es Puput* critica el vicari de Deià perquè lluita contra el ball d'aferrats. Alcover diu que el capellà tan sols feia la seva tasca.
- > “Sa republiquetxa de Portugal”. La premsa republicana espanyola critica el govern espanyol per haver permès l'entrada a Portugal des d'Espanya d'exiliats monàrquics per organitzar una revolta contra la república portuguesa. Alcover respon que és Portugal que ha de vetllar qui hi entra i no Espanya. A més, ataca els republicans perquè es queixaven que els diferents governs monàrquics intervenien a Marroc i no permetien que els rifenys es governessin a la seva manera i ara els republicans espanyols són els primers a voler intervenir a Portugal per defensar-ne la república.
- > “¡Tot vos sia enhorabona, lerroxistes!” Alcover explica que els lerroxistes de València estan molt irritats amb Lerroux perquè no va defensar Azzati en la qüestió dels suplicatoris. Alcover dona València per perduda per als lerroxistes i ho celebra.
- > “Gran batcollada an es radicals francesos!” Alcover celebra que el nou sistema electoral que s'ha pactat a França, el sistema electoral proporcional, perjudicarà els radicals perquè disposaran de menys representació parlamentària.
- > “Ja n'hi ha de fam!” *El Ideal* del 20 de juliol de 1912 publica que la república portuguesa és més forta que mai. Alcover diu que és completament fals: que contínuament hi ha vagues, canvis de ministres, alçaments monàrquics, avalots, etc., i que si encara no ha caigut és perquè els monàrquics portuguesos no estan organitzats.

Número 308. 3.08.1912

ABLANIDA

- > “¡Veyès si treu s'ofici de Redentor!” Alcover explica que onze anys enrere Lerroux va arribar a Barcelona per fer-hi de periodista i de polític. Aleshores, no tenia diners ni patrimoni. Ara, en canvi, ha comprat una casa a Madrid i un cotxe caríssim. Segons Alcover, ho ha fet aprofitant-se de la classe obrera.

- “Mentint a la descarada. Mentides contra na Lucrècia Borja i Alexandre VI”. *El Obrero Balear* del 27 de juliol de 1912 a la secció “Lujuria clerical” publica que es va permetre el divorci de Lucrècia Borja en dues ocasions: una per casar-se amb Giovanni Sforza, senyor de Pesaro; i l'altra, amb Alfons Bisceglia, fill natural del rei de Nàpols. Alcover afirma que és fals, que Sforza va ser el primer marit i que només la van divorciar en una ocasió. *El Obrero Balear* també diu que Alexandre VI i Cèsar Borja van fer matar Alfons Bisceglia perquè n'estaven gelosos. Alcover respon que el que va passar realment és que Alfons sospitava que el seu cunyat, Cèsar, el volia matar i un dia Alfons li va clavar una fletxa. Cèsar va enviar els seus homes a matar-lo, però Alexandre VI no hi va tenir res a veure.
- “Mentint a la descarada. Més mentides i infàmies contra Alexandre VI”. *El Obrero Balear* del 27 de juliol de 1912 a la secció “Lujuria clerical” es publica que Alexandre VI mantenia relacions sexuals amb el seu fill, Cèsar Borja i amb altres cardenals. Alcover diu que és una calúmnia i li'n demana proves. Al periòdic també s'afirma que va intentar apoderar-se de les riqueses d'un amic seu enverinant-lo, però, per error, va ser el mateix Alexandre VI qui es va beure el verí destinat a matar l'amic i va morir. Alcover diu que aquesta història circula des que va morir Alexandre VI, però diverses obres rigoroses ho han negat. Així i tot, els sectors anticlericals la continuen publicant a fi de perjudicar l'Església. El que va passar realment, segons Alcover, és que després de dinar amb el seu fill Cèsar i el cardenal Adrià van començar a tenir unes febres molt fortes el pare i el fill, a conseqüència de la malària, cosa molt habitual a la Roma d'aleshores. Pocs dies després el Papa va morir. Cèsar, en canvi, se'n va sortir. Alcover cita el relat que van fer d'aquests fets diferents ambaixadors a Roma, com ara l'ambaixador de Venècia. Explicita que treu la informació sobre la mort del Papa de l'obra de Pastor: *Història dels papes*.
- “Mentint a la descarada. Calúmnies contra una vintena de papes, especialment contra Innocenci X”. *El Obrero Balear* del 27 de juliol de 1912 publica que després d'Alexandre VI els papes van continuar duent una vida caracteritzada per la incontinença sexual i que Innocenci X mantenia relacions sexuals amb una cunyada i una princesa. Això no obstant, cap no va arribar a dur una vida com la d'Alexandre VI. Alcover diu que aquest periòdic ha pres aquestes dades sobre Innocenci X del llibre de Gregorio Letti, *Vita di dona Olimpia Maldachini*. Segons Alcover, citant diferents historiadors, Letti era més un novel·lista que un historiador i no és pas cap autoritat. Afegeix que Innocenci X va tenir una conducta exemplar tant abans com després de ser papa.
- “Més infàmies de s'Obrer Balear”. *El Obrero Balear* del 27 de juliol de 1912 diu a “Fuego graneado” que un capellà de Huelma (Jaén) té dos fills amb la seva criada i que, recentment, ha fet testament i els ha deixat els seus béns, però no ha deixat res als nebots. També insinua que un capellà d'un santuari manté relacions sexuals. El periòdic demana al bisbe de Jaén que posi ordre en la diòcesi. Alcover respon que és més fàcil calumniar clergues de fora de Mallorca que dins Mallorca, ja que així hi ha poques possibilitats d'una demanda judicial. Així i tot, Alcover no creu el que diu *El Obrero Balear* perquè en altres ocasions ja ha demostrat la seva capacitat per inventar-se històries.
- “Sa Granera Soyada”. Es fa ressò de la publicació a Lluçmajor d'un periòdic sota el títol *La Escoba*, de perfil socialista i anticlerical.
- “Bajanades d'El Rayo”. *El Rayo* diu que Vera-veu hauria de deixar d'atacar els articulistes d'*El Rayo* perquè no els coneix. Alcover afirma que des de *La Aurora* no ataquen ningú sinó que combaten unes doctrines que consideren funestes. Des d'*El Rayo* es difonen obres com *Comunisme i anarquia*, de

Hombres, la qual cosa demostra la mala intenció del periòdic. A més, entre els que dirigeixen *El Rayo* hi ha un llibertí, un racionalista, un deixeble de l'Escola Moderna, un revolucionari, etc., fet que també demostra la ideologia del setmanari.

- “¿Es sindicalistes no són revolucionaris?” Des d'*El Rayo* no agrada que es titlli els anarcosindicalistes d'assassins i d'incendiàries. Alcover afirma que és natural dir que ho són perquè en les seves aspiracions són radicals, ja que no accepten ni punts intermedis, com sí que n'accepten els socialistes. El sindicalista Louis Brouard afirma que s'ha de jutjar una ideologia tenint en compte allò que vol aconseguir. Alcover sosté que els anarcosindicalistes no aporten res positiu a la societat.
- “¡Escoltau això, anticlericaletxos!” El professor de teologia comparada de la universitat de Tòquio, Anezaki Mosaha, diu en les seves conferències que la religió catòlica afirma millor que cap altra el principi d'autoritat, la qual cosa afavoreix el benestar i el progrés del poble.
- “Grans mercès a *Ca Nostra*”. Agraeix al setmanari d'Inca, *Ca Nostra*, les felicitacions per la publicació del Dietari de l'eixida de 1912 a *La Aurora*.
- “Per *La Veu de Catalunya*”. Alcover lamenta que aquest diari no hagi esmentat *La Aurora* en publicar l'entrevista entre Mossèn Alcover i Frederic Mistral, ja que és una part del dietari de l'eixida de 1912, publicada únicament a *La Aurora*.
- “En defensa del Bisbe de Barcelona (un mot sobre Granollers)”. El 20 de juliol de 1912 va celebrar-se un aplec republicà al teatre de Granollers en contra dels carlins, que durant la darrera guerra carlina van entrar a la vila i es van enfrontar als republicans d'allà. Entre els assistents a l'acte republicà, hi havia carlins amb armes. Quan es va començar a parlar malament dels carlins, van sentir-se insults, crits i després trets. Com a resultat, un republicà i un carlí van morir. Davant aquests fets tràgics, la presència de mossèn Brossa entre els carlins i les fortes connexions entre carlisme i catolicisme, el bisbe de Barcelona va demanar a tots els capellans de la província de Barcelona que diguessin des de la trona que l'Església no té filiació política, que admet tots els catòlics independentment de la seva ideologia. A més, va demanar a mossèn Brossa que abandonés la vila durant un temps. Això no obstant, *El Ideal* publica que el bisbe de Barcelona va lloar l'actuació dels carlins contra els republicans. Alcover s'indigna i afirma que és una gran calúmia. Lamenta els fets, però en culpa en primera instància els republicans i a les autoritats civils que van permetre la celebració de l'acte.
- “¡Uey! No entra en polèmica”. Alcover informa que un amic, Narcís Prim, ha obert una botiga de fruita a Lübek.

RETAYS

- “República socialista”. Alcover explica el desastre econòmic i social que va suposar la Comuna de París: milers d'obrers vivint sense fer feina però cobrant un sou de l'Estat, enfonament del comerç i de la banca, enfrontament entre faccions socialistes, cosa que provocà uns cinc mil morts en poc temps.

Número 309. 10.08.1912

ETZUFADA

- “S’Animalot pudent mentint com un canalla”. *Es Puput* publica que a París hi ha un prostíbul conegut com l’Hostal de la Madame, al qual acudeixen assíduament capellans i frares. Alcover diu que es tracta d’una calúmnia i demana a *Es Puput* el carrer i el número en què es troba aquest local.
- “Ja n’hi ha de fam! -Un mot sobre Portugal”. *El Obrero Balear* del 3 d’agost de 1912 publica que en pocs anys a Espanya la major part de la població serà republicana davant l’èxit de la república de Portugal. Alcover diu que aquesta afirmació és un disbarat: un amic de Manacor ha residit mesos a Lisboa i informa Alcover que la situació a Portugal és molt dura, perquè la república està arruïnada i la tensió social és doble: els que no són republicans pressionen; i els republicans a qui no s’ha concedit allò que se’ls havia promès també pressionen. A més, hi ha una forta repressió contra els monàrquics i conservadors, fins al punt d’arribar a fer desaparèixer persones. Aquesta informació de l’amic d’Alcover és confirmada pel que diu un ministre amb qui aquest amic ha establert relació. Aquest arriba a afirmar que el millor que podria passar a Portugal és que Espanya, França i el Regne Unit es repartissin el país en tres trossos. Alcover no desvetlla la identitat d’aquest amic, just diu que és de Manacor i que és molt conegut.
- “Com a cans i gats”. Alcover es fa ressò de les disputes entre socialistes, amb *El Obrero Balear* com a plataforma, i els anarquistes, amb *El Rayo*, sobre qui representa millor la classe treballadora.
- “Ja acaben es menuts de tot ¿Sa reforma de Luter? ¿Vol dir era necessaria?” Segons publica *El Obrero Balear*, a la secció “Lujuria clerical” del 3 d’agost de 1912, la reforma de Luter era necessària. Alcover respon dient que llevar el vot de castedat, llevar l’obligació d’anar a missa, l’obligació de fer penitència i suprimir l’autoritat eclesiàstica va ser un gran error, perquè va despullar el cristianisme de trets fonamentals i respon a un acte, aquest cop sí, de luxúria clerical, perquè Luter es va casar amb una monja.
- “Ja acaben es menuts de tot ¿Ay es concili de Trent? I ¿que’n sap s’Obreretxo Balear?” *El Obrero Balear* del 3 d’agost de 1912 a la secció “Lujuria clerical” publica que el Concili de Trento va allunyar l’Església del progrés i de tot allò que permetia l’avenç de la civilització humana. Alcover sosté que el Concili de Trento va suposar l’atac més explícit contra els sacerdots que complien les seves obligacions i contra el protestantisme. També diu que qui allunyava l’home del progrés era Luter perquè en obres com *De serro arbitrio*, nega la llibertat humana.
- “Ja acaben es menuts de tot ¿Que es això des Reneixement?” *El Obrero Balear* del 3 d’agost de 1912 publica que el Renaixement va ser fruit de la luxúria clerical. Alcover es mostra desconcertat i en demana informació més concreta.
- “Ja acaben es menuts de tot ¿Vol dir va esser molt mal fet es fundar s’Orde des Jesuites?” *El Obrero Balear* del 3 d’agost de 1912 diu que al segle XVI es va fundar l’orde dels jesuïtes. Els jesuïtes representen tots els mals de l’Església. Diu que són una societat de persones que aconsegueixen tots els seus objectius, molts delictius, a través de la religió: pretextant fins humanitaris, qüestions de

moral o mitjançant el catequisme. Una evidència de les males arts dels jesuïtes es troba en el fet que el papa Climent XIV els va expulsar de tots els estats. Alcover demana a *El Obrero Balear* quins crims va cometre la Companyia de Jesús i quins mals va fer en les societats en què es va instal·lar. Diu que Climent XIV no va expulsar els jesuïtes d'enlloc sinó que va dissoldre la companyia perquè els principals estats catòlics el coaccionaven: si no ho feia, l'amenaçaven de deslliurar-se de l'obediència al papa. Però va ser un error, tal com ho demostra el fet que el papa Pius VII va permetre la restauració de l'orde.

- “Ja acaben es menuts de tot ¡Ment com un canalla!” *El Obrero Balear* del 3 d'agost de 1912 publica que al segle XVI la seu pontifícia es va convertir en símbol del crim. Alcover demana quin historiador o quina autoritat acadèmica ha subscrit mai aquesta afirmació. També diu que Petrarca afirmava que la pudor que feia la vida que duïen els papes arribava fins al Cel. Alcover demana al periòdic en quina obra de Petrarca hi ha aquesta afirmació. També s'afirma a *El Obrero Balear* que Maquiavel afirmava que si els italians tendien a ser criminals, era a causa del mal exemple que els havia donat l'Església. Alcover diu que Maquiavel, defensor de Cèsar Bòrgia, no pot ser pres mai com a autoritat.
- “¿Ay de bo?” *El Obrero Balear* del 3 d'agost de 1912 publica que Espanya pertany al clergat i que el clergat frena tot allò que significa progrés, ciència i cultura.
- “S'aplec des radicalingos”. El 4 de març de 1912 els republicans radicals havien de fer un aplec a Palma, amb l'assistència d'Emiliano Iglesias, Josep Ulled i altres líders republicans del continent. Segons el periòdic *El Progreso*, Iglesias no va venir perquè va tenir un atac de cor. Alcover diu que no li va lleure venir. Apunta que, en arribar al moll de Palma, els líders lerrouxistes van agafar un carruatge que els va conduir a la fonda en comptes d'anar a peu com els que havien acudit a rebre'ls. El mestre Daviu va atacar el caciquisme que impera als pobles de Mallorca. Alcover l'acusa d'haver cobrat de mestre durant anys sense tenir el títol i que, per tant, no pot donar lliçons d'ètica. Julià diu que cal obrir més centres republicans i que en cada centre hauria d'haver-hi una escola laica. Ulled va prendre la paraula i va acusar Maura d'haver condemnat Ferrer i Guàrdia a mort. Alcover diu que això és fals, que qui el va condemnar va ser un tribunal militar després d'acumular proves contra Ferrer, i que moltes d'aquestes proves les van aportar lerrouxistes, entre ells, el germà de Josep Ulled, Rafel Ulled. Aquestes acusacions contra Ferrer les va confirmar ell mateix a través d'una carta. Ulled va demanar que hi hagués una educació nacional que permetés la recuperació de la llibertat, la justícia i la moral. Alcover insisteix que els lerrouxistes no tenen cap autoritat per demanar llibertat o justícia, sobretot des que el seu líder va empènyer les masses a robar i a calar foc als convents.
- “Aquest estiu se farà s'esclafit”. Alcover comenta que els republicans pensen que entre els mesos d'agost i setembre s'instaurarà la república a Espanya. Se'n burla dient que els republicans no tenen prou suport.
- “Les gràcies a sa revista de Barcelona “Cataluña””. Nota d'agraïment per haver publicat l'entrevista entre Alcover i Frederic Mistral.
- “Lo de s'Escola Normal Superior de Mestres de les Balears”. Alcover lamenta que el ministre d'instrucció pública hagi suprimit l'Escola Normal de mestres de les monges de la Puresa.

FIBLADES

- “*El Rayo* contra sa Relligió catòlica”. Davant els atacs d'*El Rayo* contra el catolicisme, Alcover reflexiona sobre el paper de la religió cristiana en la defensa i protecció dels desvalguts al llarg de la història: s'ha cuidat de tenir cura dels malalts que no tenien ningú i dels desemparats i ha propiciat l'abolició de l'esclavitud a la major part d'estats del món.
- “*El Rayo* contra la Beata Catalina”. *El Rayo* demana en nom del poble que se suprimeixi el carro triomfal de la beata Sor Catalina Tomàs perquè tot el que envolta la figura de la beata són bestieses. Alcover recrimina a *El Rayo* la falta d'arrelament a Mallorca i la poca informació de què disposen. Els recorda que Sor Catalina Tomàs és un dels personatges més venerats i recordats dins Mallorca, fins i tot més de tres-cents anys després de la seva mort.
- “Més brams contra sa Relligió Catòlica”. *El Rayo* publica que cal esvaïr la religió catòlica perquè ha fet un gran mal a la humanitat. Alcover s'indigna i diu que el catolicisme ha fet precisament tot el contrari: un gran bé a la humanitat. Després es mofa de la capacitat dels anarquistes per acabar amb el catolicisme.
- “Noningunades”. *El Rayo* publica un escrit de Tolstoi en què un fill demana a sa mare com ho va fer Jesús per pujar al Cel si no tenia ales. Sa mare, confosa davant la pregunta, respon que hi ha coses que cal creure tot i no entendre-les. Alcover diu que si Déu va ser capaç de donar ales als ocells també va ser-ho per fer ascendir el seu fill al Cel.
- “Radicals en ridícul”. Els republicans radicals de Barcelona havien decidit que farien una manifestació per commemorar el tercer aniversari de la Setmana Tràgica. El governador els ho va prohibir. Després van fer una assemblea per tractar la possibilitat de fer monuments per recordar la Setmana Tràgica i la desamortització de 1835. Al final de l'assemblea es va optar per no fer res, perquè ja era massa tard. Alcover es burla dels lerrouxistes dient que parlen molt, però no duen res a la pràctica.
- “Porquetjant”. Alcover adverteix als pares i mares que no permetin als seus fills llegir *Es Puput* perquè cada setmana publica relats pornogràfics.
- “Contrast”. Alcover explica que a Barcelona el cap de setmana passat els carlins van celebrar deu aplecs mentre que els lerrouxistes no en van poder fer cap dels dos que tenien planejats. Dona les gràcies als carlins perquè dins Espanya han actuat com a mur de contenció davant la pressió dels revolucionaris.
- “Batayonades”. *El Obrero Balear* del 10 d'agost de 1912 publica que la confessió de dones casades equival a un adulteri i que cap marit, per dignitat, no hauria de permetre que la seva dona es confessés davant d'un capellà. Alcover respon que si els socialistes defensen la llibertat de consciència, haurien de deixar que cada dona decidís si vol confessar-se o no ho vol fer.
- “Lo de s'Escola Normal Superior de Mestres de les Balears (Un altre)”. Alcover explica que l'Escola Normal Superior va ser creada per les monges de la Puresa el 1872 a petició de la Diputació Balear, que la va dotar d'un pressupost entre 2.000 i 3.000 pessetes anuals. El 1875 el Govern la va fer

centre públic oficial. Recentment, el govern liberal ha decidit privar les monges de la Puresa d'aquesta funció i no els permet formar mestres. L'articulista, segurament Alcover, denuncia que és una injustícia desposseir les monges de la Puresa de l'Escola Normal perquè gràcies a elles hi ha hagut aquest servei des de 1872, ha estat un servei de màxima qualitat i no s'hi han fet cap mena d'injustícia ni hi ha hagut tractes de favor com sí que hi ha hagut en altres centres. A més, les matrícules no han baixat.

RETAYS

- “Catòlics, no grocs”. Alcover lamenta que els miners catòlics de Bilbao s'hagin declarat en vaga. En dona la culpa a la lectura de textos estrangers, a la difusió de conceptes com ara sindicalisme catòlic, obrers catòlics o democràcia cristiana. Demana que no es parli de drets sinó de deures als treballadors, ja que només així s'evitaran avalots. Proposa un sindicalisme ni roig (vinculat al socialisme) ni groc (dirigit pels patrons), sinó un sindicalisme professional, dedicat a la millora professional dels obrers.
- “Sindicalisme catòlic”. Alcover no entra en polèmica. Lloa l'èxit que va tenir el congrés de sindicats catòlics de Bèlgica.
- “Cesarisme socialista”. El periòdic *El Socialista* diu que l'èxit d'una vaga no depèn de la justícia d'allò que es demana sinó de la força del moviment i de la bona organització. Segons Pel Arreveixinat, això demostra que si hi hagués un govern socialista, sols es respectarien els forts; els peixos grossos es menjarien els petits, la qual cosa no és justícia.
- “¿Toros a Manacor?” Alcover lamenta que el velòdrom de Manacor s'hagi convertit en una plaça de toros recentment. Argumenta que els toros són un costum propi d'èpoques no civilitzades i que actualment cal erradicar; que una persona no pot posar en perill la seva vida per divertir els altres, només pot fer-ho per defensar-se, per l'honor, per la religió o per la pàtria; i que mai no han estat tradició a Manacor. També lamenta que, ara que les persones il·lustrades demanen la fi dels toros, a Manacor se'n facin.

Número 311. 24.08.1912

PERPITJA

- “Brams contra tota religió”. *El Rayo* del 17 d'agost de 1912 publica un article en què es critiquen totes les religions, però molt especialment la religió catòlica i es defensen models de societat sense religió. Alcover argumenta que una societat sense religió és impossible, ja que la religió articula les societats i que, fins i tot, els grups humans més salvatges tenen una religió.
- “¿De grans mentiderandos!” *El Rayo* del 17 d'agost de 1912 publica que els capellans tenen un negoci molt profitós que consisteix a mercadejar amb batejos, indulgències, drets de casament, misses funeràries, benediccions, etc. Alcover diu que és fals que hi hagi tal negoci i en demana evidències.

- > “Quina batayonada!” *El Obrero Balear* del 17 d’agost de 1912 publica un article signat per Magalhães Lima en què afirma que la felicitat no es troba al Cel. Alcover li recrimina que si no es troba al Cel, els socialistes no en podran tenir mai, de felicitat, perquè en morir aniran directes a l’Infern.
- > “Anticlericals que’s desdiuen a la força”. Alcover celebra que el periòdic *El Poble Català* i el seu director Pere Coromines s’hagin desdit de les acusacions que van fer a l’acabament de 1910 contra les monges del convent de Santa Isabel de Gràcia. En aquestes acusacions, es deia que les monges havien violat una noia, Montserrat Iñiguez. *La Justicia* i *El Obrero Balear* es van fer ressò d’aquesta acusació. Les monges van denunciar *El Poble Català* per calúmnia.
- > “Calumniadors descarats”. Alcover lamenta que la premsa clerical mallorquina sigui molt ràpida a l’hora de fer-se ressò dels atacs contra el clergat publicats en mitjans continentals. En canvi, quan aquests atacs són calúmnies, la premsa anticlerical illenca no publica cap article per retornar l’honor als calumniats. Com a exemples, posa els casos de les monges del convent de Santa Isabel de Gràcia, a les quals *El Poble Català* ha retirat l’acusació d’haver violat Montserrat Iñiguez, o el cas del capellà d’honor del bisbe d’Osca, acusat de cometre un crim, però que ha estat absolt per un tribunal.
- > “S’Animalot pudent i lo de Lluçmajor”. *Es Puput* publica que els catòlics són uns pocavergonyes i els vertaders culpables de les disputes que hi ha a Lluçmajor entre clericals i anticlericals. Alcover apel·la als catòlics que compren *Es Puput* i els demana que ho deixin de fer perquè el periòdic els maltracta.
- > “Segueix s’escàndol”. Alcover es fa ressò de les disputes entre els socialistes i els anarquistes a través dels seus mitjans de referència, *El Obrero Balear* i *El Rayo*. Comenta que des d’*El Rayo* ataquen amb virulència els líders socialistes.
- > “¿E-hu veys socialistetxos bobianetxos de Mallorca?” Alcover explica que el líder socialista belga, Vandervelde, ha dit recentment a Brussel·les que els socialistes ataquen massa sovint el clergat i el cristianisme i deixen en un segon terme la difusió del seu ideari polític i que, per tant, és necessari canviar aquesta situació i deixar estar la religió. Alcover celebra aquestes paraules i demana que les tinguin en compte els socialistes mallorquins i espanyols.
- > “¡Oh sa moralitat des caporals socialistes!” El periòdic lerrouxista de Madrid, *El Radical*, publica un article sobre l’opacitat que hi ha en les finances del partit socialista de Pablo Iglesias. Segons tenen estipulat en els seus estatuts, el partit socialista cada tres anys ha de presentar un informe amb els comptes. Des de 1905 no es presenten aquests comptes. El comitè al·lega que no estan disponibles i es compromet a presentar-los en la pròxima junta, però mai no arriben a mostrar-los. Alcover presenta aquest fet, juntament amb l’afer de les aigües de Barcelona, que va esquitxar els lerrouxistes barcelonins, com un exemple de la mala gestió de socialistes i republicans i de la situació de caos que es generaria si es proclamés una república a Espanya.
- > “¡Quina mentidassa!” *El Obrero Balear* del 17 d’agost de 1912 es queixa que el bisbe de Barcelona només hagi sancionat amb un canvi de residència dos capellans implicats en la mort d’un ciutadà que participava en l’aplec a Granollers del 20 de juliol de 1912, que va acabar amb trets entre carlins i republicans i un mort a cada bàndol. Segons aquest periòdic, després de la Setmana Tràgica es van fer afusellar persones que no estaven implicades en cap assassinat i l’articulista pregunta per què ara el càstig no és tan sever ara. Segons Alcover, cap tribunal ha demostrat que els capellans estiguessin

implicats en cap assassinat. Els afusellats de la Setmana Tràgica havien estat acusats de cometre crims.

- > “Fan de la guerra pota”. Alcover lamenta que els socialistes i els republicans promoguin vagues arreu amb l'únic objectiu d'aconseguir generar una situació d'instabilitat tan gran que es desencadeni una revolució i es proclamï la república.
- > “Carn venuda”. Azzati, per no enfrontar-se a la justícia espanyola, va haver de fugir cap a França. Des d'allà ataca l'antic company de files, Alejandro Lerroux. D'aquest diu que s'ha venut a la monarquia i que fa tot el que pot per evitar que la república es proclamï.
- > “Ell ja hi tornam esser!”. *Es Puput* dels passats 10 i 17 d'agost de 1912 ataca el batlle de Sineu, Antoni Frau. Segons el periòdic, Frau va fer detenir dues persones del poble només pel fet de dir el nom del periòdic. Alcover ho nega. Explica que hi ha gent políticament contrària al batlle que des de fa temps l'insulten dient-li puput i altres paraules més ofensives. Recentment, Frau, cansat d'aquest comportament, va fer detenir dues persones que havien actuat així i les va multar. Un company de partit dels multats va enviar la informació calumniosa a *Es Puput*, dient que el senyor Frau feia detenir aquells que deien el nom del periòdic. *Es Puput* se'n va fer ressò i va enviar números cap a Sineu. Segons Alcover, l'objectiu del periòdic és fer ressucitar les disputes entre els dos partits que tant de mal han fet a Sineu, els fogoneus i els pellosos, per poder-hi vendre més exemplars.
- > “Solidaritat professional”. En aquest article, Pel Arreveixinat explica que la vaga de miners de Movio (Bolueta, Bilbao) es deu al fet que una sèrie de miners van perdre el lloc de feina perquè havien estat malalts. També el va perdre el cap del sindicat obrer catòlic de Bilbao després d'acudir a negociar amb els patrons la readmissió dels miners despatxats. Pel Arreveixinat considera que aquesta vaga és justa i lloa el paper del sindicat obrer catòlic, al qual presenta com el punt d'equilibri entre els excessos del capitalisme i del socialisme.

Número 312 31.08.1912

TABACADA

- > “¿No es ver que son una gran cosa es toros?”. Alcover comenta que el 25 d'agost de 1912 hi va haver toros a diferents indrets d'Espanya i detalla el nombre de toreros que van resultar-ne ferits. Considera que els toros haurien de prohibir-se i esbucar les places, ja que són indignes d'un país que vol ser civilitzat.
- > “¿Si treu s'ofici de redentor des poble!” Alcover reproduïx un article de *La Veu de Bages* que detalla els diferents negocis que han permès a Lerroux convertir-se en una de les principals fortunes d'Espanya: en dotze anys ha passat de ser molt pobre a tenir una fortuna. Alcover afirma que ara que és ric ja no parla d'expropiacions ni de prendre res als rics.
- > “¿O sa moralitat radical-republicana!” Alcover comenta que un grup de regidors lerrouxistes de l'ajuntament de Barcelona ha demanat una comissió de 80.000 pessetes a l'empresa que s'ha de cuidar de la neteja de la ciutat. El batlle se n'ha assabentat i ha denunciat els fets al jutjat. Alcover

aprofita el fet per demostrar que si es proclamés la república, aquestes corrupteles encara serien més freqüents.

- > “¿Será vera aquesta?” Alcover es fa ressò del rumor segons el qual les bases del partit republicà radical de Madrid s’estan reunint per intentar expulsar Lerroix del partit, a qui consideren venut a la monarquia.
- > “No’s troben pinyons per fer entrar sa república”. Alcover explica que Melquíades Álvarez cerca finançament en bancs francesos i d’altres països per promoure una revolució a Espanya que comporti la implantació d’una república. Aquests bancs demanen garanties, però ni Lerroix ni Azcárate volen comprometre’s, i per aquest motiu no arriben els diners.
- > “¿Escoltauho grans republicanetxos!”. Alcover comenta que el 25 d’agost de 1912 al full dominical de Vic va sortir la notícia que el 9 de juliol de 1912 s’havia inaugurat un monument a Washington dedicat al descobridor d’Amèrica. Hi va acudir una gernació de catòlics i van presidir els actes commemoratius el president Taft, el cap de l’exèrcit, el de la marina i el cardenal Gibbons. Alcover ho presenta com un exemple de convivència possible entre república i catolicisme.
- > “Sa república seria bona si es republicans e-hu fossen”. Alcover lamenta que dins les nacions llatines els republicans bons mai no arribin a obtenir la confiança del partit i per això no arriben mai a liderar-lo i sempre en duen les regnes persones de perfil anticlerical. En canvi, en països com Suïssa o els EUA, republicanisme i anticlericalisme no estan units.
- > “Sa verera de ses vagues”. Alcover comenta que arreu d’Espanya es convoquen vagues. Argumenta que no són legítimes perquè no són vagues professionals, o sigui, per millorar les condicions de feina dels obrers sinó que són vagues revolucionàries, que pretenen enfonsar el sistema. Diu que darrere aquestes vagues hi ha els líders socialista i republicà, Pablo Iglesias i Melquíades Álvarez. Segons Alcover, amb aquestes vagues, els obrers només aconseguiran perdre diners i enfonsar el país.
- > “¿Com es que no’n deys res, grans búgueres?” Alcover es demana per què la premsa anticlerical no explica que el Papa ha enviat 3.000 pessetes per a les famílies dels cent cinquanta morts en el naufragi d’un vaixell al Cantàbric.
- > “An es paperot noningú La Escoba” *La Escoba* del 24 d’agost de 1912 va publicar l’article “Escoltau llanuts”, signat per Courtois. Segons Alcover, l’article és ple de calúmnies. Courtois afirma que l’hostal on va estar Alcover quan va visitar París en l’eixida filològica de 1912 (Pensió o Hostal d’Estudiants Catòlics. Rue Madame, 61) és un bordell. Alcover respon indignat que és una gran mentida i que ha emprès una sèrie d’accions: ha tramès una queixa formal al director de *La Escoba* i ha enviat una carta a l’hostal amb un exemplar de *La Escoba* del 24 d’agost de 1912 per veure què en pensen de les acusacions contra ells. També diu *La Escoba* que, pel Ram, Alcover va comprar una trobiguera o lligacama a una dona anomenada Antònia Maria. Alcover sosté que és una altra calúmnia i que mai no ha tengut res a veure amb cap Antònia Maria. També sosté que Alcover és un defensor de persones que duen una vida dedicada a la luxúria i que ell mateix s’hi dedica.
- > “Segueixen ses completes de nyic i nyac”. Alcover comenta que continua la disputa entre socialistes i anarquistes vehiculada a través d’*El Obrero Balear* i *El Rayo*. Bisbal ataca amb vehemència els anarquistes Ferrà, Ordines, Alorda i Binimelis.

- > “Se veu que les cou”. *El Obrero Balear* del 24 d’agost de 1912 publica un article de Cosme Salvà en què demana que acabin les disputes entre socialistes i anarquistes perquè l’únic que fan és donar ales a *En Revenjoli* i *La Aurora*, reaccionaris i continuadors de la Inquisició, segons Cosme Salvà. Alcover es congratula de l’article de Salvà perquè demostra que la seva campanya contra la premsa anticlerical és un èxit.
- > “Tabacada ¿Vol dir son cacics pitjors qu’En Maura i qu’En De la Cierva?” Alcover aprofita un article d’*El Rayo* per atacar els socialistes. *El Rayo* del 24 d’agost de 1912 acusa els líders socialistes de Palma de ser uns opressors de la classe treballadora perquè realment no els volen fer lliures sinó esclaus. *El Rayo* situa els líders socialistes al mateix nivell que els carlins, els integristes i els cacics. Alcover subscriu que els socialistes pretenen esclavitzar els obrers.
- > “S’Animalot pudent, negociador d’escandol i desconcordia”. *Es Puput* del 24 d’agost de 1912 ataca el batlle de Sineu, Antoni Frau, amb l’única intenció de reobrir les disputes entre fogoneus i pellosos, i vendre més exemplars d’*Es Puput* al poble. Alcover ho considera immoral.
- > “Se’n necessita molta de frescura”. *El Obrero Balear* del 24 d’agost de 1912 critica el govern espanyol perquè, en les recents negociacions amb França per repartir-se el Marroc, Espanya cedeix molt. Alcover argumenta que Espanya encara hi surt guanyant si es té en compte l’evident superioritat militar de França sobre Espanya. Afegeix que els socialistes no poden recriminar al Govern que cedeixi quan ells defensaven la no-intervenció al Marroc.

Número 313 7.09.1912

CROSTES DE PANADA

- > “Es lerrouxisme fa s’arròs pe’sa trompa”. Confirma el rumor que les bases del partit radical a Madrid estan cansades de Lerroux perquè creuen que s’ha venut a la monarquia.
- > “Es banc d’En Lerroux”. Alcover comenta que Lerroux amb un grup d’inversors ha fundat un banc, el Banc d’Obres Públiques. Ja ha obert una seu a la plaça de Catalunya de Barcelona i hi ha col·locat un gran nombre de seguidors. El seu partit està dividit entre els que ho veuen bé perquè tenen feina i els que troben que Lerroux només pensa a augmentar la seva fortuna i que ja es desentén de l’ideal de proclamar la república. Alcover recorda a Lerroux les paraules que va escriure el 1906 “robau, calau foc als registres de la propietat...”. Diu que ara que ha fet fortuna no les diria i que quan les va escriure era molt pobre.
- > “Segueix es negoci de s’escàndol i altres herbes”. Alcover lamenta que *Es Puput* continuï atacant Antoni Frau, batlle de Sineu. Considera que és un acte de gran irresponsabilitat perquè l’únic que aconsegueix és tornar a encendre els ànims dels dos bàndols que es van enfrontar.
- > “Malanat més que malanat!” *El Obrero Balear* del 31 d’agost de 1912 publica un article en què l’autor explica que sa mare li va ensenyar a estimar Déu però que quan de gran va començar a llegir llibres sobre religió va veure que el cristianisme tenia moltes incongruències; per exemple: demanava la resignació dels pobres al·legant que al Cel ja trobarien la compensació, però també permetia als rics l’accés al Cel. Per què uns havien de tenir una vida regalada al Cel i a la Terra i els altres només

al Cel? Alcover respon que segurament no ha llegit els llibres sobre religió adequats i li suggereix que llegeixi l'Evangelí, que llegeixi les paraules que va dir Jesús i que revisi la història de l'Església per veure que aquesta sempre ha estat al costat dels pobres i dels desvalguts.

- > Coses d'Alemanya. Explica que és necessari aprendre de l'acció catòlica que fan els catòlics d'Alemanya. Allà, tot i ser minoria, tot i haver-hi un nombre elevadíssim de militants socialistes, els catòlics duen a terme tota una sèrie d'accions efectives que les nacions llatines haurien d'imitar: per exemple, sempre mostren respecte pel kàiser i pels governants encara que siguin protestants; no hi ha l'individualisme que hi ha a Espanya ni les lluites entre capelletes. No concreta què més cal imitar.
- > “Es socialistes e-hu voldrien tot per ells”. *El Obrero Balear* publica el 31 d'agost de 1912 un article del socialista francès Jean Jaurès. Aquest afirma que la societat contemporània és una gran injustícia i fa una sèrie de propostes: 1) els obrers i els jornalers haurien de diposar de tot el rendiment que s'obté de la seva feina, ja que la capacitat de fer feina és una part inalienable de la persona; 2) els obrers i els jornalers no haurien de pagar taxes per mantenir l'Estat; 3) els obrers i els jornalers no haurien de pagar lloguer per l'habitatge que ocupen. Alcover respon que de la mateixa manera que els obrers i jornalers tenen drets també en tenen els propietaris, i que també és un dret posseir una fàbrica, unes terres i invertir-hi doblers; per tant, mereixen disposar d'una part dels guanys que s'obtinguin de l'explotació. Alcover suggereix que caldria ser justos i equitatius en els sous i les condicions. Després apunta que Jaurès no té credibilitat perquè ell mateix és un misser que té negoci i segur que hi té obrers fent feina.
- > “Endevant ses atxes!” A França ha aparegut un sindicat de mestres que proclama que, atès que no ensenyen que Déu i la religió són l'eix vertebrador de la vida, tampoc no haurien de transmetre als alumnes els conceptes de pàtria, d'honor i d'amor a la pàtria. El govern francès s'ha irritat tant que ha prohibit aquest sindicat i la reforma que proposen. Alcover considera absurd negar els conceptes de pàtria, honor i amor a la pàtria, però considera lògic que els mestres pensin així si els han instruït per negar l'existència de Déu: si Déu no existeix, que és el fonament de tot, és lògic defensar que tampoc existeix la pàtria.

Número 314 14.09.1912

CODONYS

- > “Sa fàbrica Duro-Felguera de Astúries”. Alcover explica que la fàbrica Duro-Felguera d'Astúries ha hagut de tancar a causa de les contínues vagues que han fet els treballadors. Reprodueix un fragment de la carta que un dels propietaris ha enviat al periòdic de Manresa *El Pla de Bages*. En aquesta carta es critica els líders socialista i el republicà, Pablo Iglesias i Melquiades Álvarez, perquè esperonen les vagues que enfonsen les empreses, la qual cosa provoca la misèria dels amos, dels obrers i el guany d'empreses competidores estrangeres.
- > “Un gran benefactor de s'humanitat”. Alcover comenta que el jesuïta Josep Maria Algué, director de l'observatori meteorològic de Manila, ha inventat un aparell, el barociclòmetre, que permet predir quan ha d'arribar un tifó. Aquest aparell ha estat comprat pel govern dels EUA per instal·lar-lo en els seus vaixells i així evitar desgràcies. Alcover reproduïx la notícia del *New York Times*, publicada i

traduïda per *La Veu de Catalunya*. Aprofita el fet per atacar els republicans i els socialistes, tot demanant-los per què no en parlen, d'Algué.

- > “Animalades de s’Animalot pudent i de s’Obrer Balear”. Alcover lamenta que *Es Puput* i *El Obrero Balear* es burlin de l’incendi que va produir-se el 30 d’agost de 1912 a la capella de Sant Bernat de la Seu, que va cremar un retaule sencer. El fet demostra la mala voluntat del periòdic. També es critica des d’*Es Puput* la intervenció que Gaudí ha fet a la Seu de Mallorca, titllant-la de sacrilegi. Alcover diu que l’obra de Gaudí és extraordinària i que el sacríleg és *Es Puput* per totes les calúmnies que profereix contra els clergues.
- > “Crítiques i atacs que honren”. *El Obrero Balear* del 7 de setembre de 1912 ataca els regidors socialistes de l’ajuntament de Palma, Obrador, Cirer i Trián acusant-los de només pensar en el guany personal i els titlla de traïdors a la causa. Alcover sosté que aquestes acusacions es produeixen perquè aquests tres regidors són persones decents que no ataquen l’Església.
- > “Contes veys, barayes noves”. Alcover comenta que Lerroux es nega a explicar on han anat a parar els diners enviats des d’Amèrica per fer la revolució a Espanya. Per la seva banda, Pablo Iglesias també es nega a explicar per què no mostra els comptes del partit socialista des de 1902.
- > “I ¿ets anticlericals, qu’han fet?” Alcover demana què han fet els anticlericals pels mariners que van ser víctimes de la tragèdia de la Mar Cantàbrica. El Papa va enviar 3.000 francs i els bisbes, 50.000 pessetes.
- > “*La Escoba* se desdiu sobre Mn Alcover”. Comenta que a *La Escoba* del 7 de setembre de 1912 s’admet que els atacs que van sortir a l’article “Escoltau llanuts” del 24 d’agost de 1912, signat per Courtois (pseudònim de Rafel Cortès), no anaven contra Antoni M. Alcover. El canonge diu que és de covards atacar algú mitjançant subterfugis i després negar-ho.
- > “Coses d’Alemanya. Lley contra es jesuïtes”. Alcover comenta que a Alemanya hi ha molta tensió perquè el regne de Baviera ha permès la tornada dels jesuïtes al seu territori. Des de Berlín, es considera que aquesta mesura va en contra d’una de les lleis promulgades quan Bismarck era canceller, que prohibia l’orde a tot l’imperi alemany. En aquest sentit, s’ha format un bloc groc i roig (liberals i socialistes) per aturar el retorn dels jesuïtes a Alemanya. Pel Arreveixinat hi troba paral·lelismes amb l’odi que generen els ordes religiosos entre la gent d’esquerres a Espanya.

Número 315 21.09.1912

TONYINA

- > “¿No es ver que’s toros son una gran cosa?”. Alcover explica que a Villarejo (Àvila) recentment una correguda de bous ha acabat amb una gran baralla entre joves de Villarejo i del poble veí de Cuevas. La disputa va començar perquè el batlle de Villarejo, després que un torero resultés ferit, va decretar prohibir les corrides. La baralla s’ha saldat amb un mort i nombrosos ferits. A San Lorenzo de la Parrilla (Conca) un bou va matar un torero i en va ferir d’altres. Alcover insisteix que els toros posen Espanya al mateix nivell que els pobles més salvatges.

- > “Ecoltau jo anticlericaletxos! com un protestant i republicà parla de l’Església Catòlica d’Espanya i de l’Inquisició”. Alcover comenta que recentment el president nord-americà Roosevelt ha fet una gran lloança del catolicisme i de la Castella que va descobrir i colonitzar Amèrica. Del catolicisme, diu que és la religió que primer va donar llum als pagans i que ha estat capaç d’arribar a totes les capes de la societat i ha sabut assistir els seus fidels. De la Castella medieval, diu que eren gent valenta i desperta que va dur la religió a Amèrica i que a diferència d’altres pobles colonitzadors no va esclavitzar els colonitzats com sí han fet francesos, anglesos, alemanys o els mateixos nord-americans. De la Inquisició, diu que era pròpia de la seva època i no diferia del que feien els puritans quan feien cremar bruixes.
- > “Indecències de s’Animalot Pudent contra les presidentes de coro de l’arxiconfraria de les Filles de la Puríssima de Manacor”. *Es Puput* del 14 de setembre de 1912 conta un seguit de fets immorals sobre les presidentes de cor de l’arxiconfraria de les filles de la Puríssima de Manacor i els membres de la congregació que les auspicia. Qualifica les presidentes de cor de meretrius. Alcover s’indigna i diu que precisament les presidentes de cor són les al·lotes més virtuoses.
- > “¡O sa moralitat i s’honradesa des socialisme!”. Alcover sosté que Pablo Iglesias insisteix a convocar vagues per així tenir l’excusa perfecta per no aclarir els comptes del partit en el proper congrés que s’ha de celebrar el 24 de setembre de 1912. Després, Alcover es demana què passaria si els socialistes governessin Espanya. Segurament, les corrupteles que fan en el partit les farien en gros.
- > “S’Obreretxo Balear mentint a la descosida”. *El Obrero Balear* del 14 de setembre de 1912 toca una sèrie de punts que Alcover rebutja: 1) Critica l’ajuntament de Palma per haver convidat a dinar els majors de l’esquadra britànica. Argumenta que Palma no es pot permetre gastar tants de diners i que, en tot cas, s’haurien d’haver convidat els soldats i els mariners. Alcover respon que és costum convidar a dinar els caps de les potències estrangeres aliades i que encara hauria sortit més car convidar tots els mariners i els soldats. 2) Critica que no hi hagi escoles per als fills dels obrers. Alcover respon que és fals perquè hi ha les escoles públiques i, a més, hi ha moltes escoles catòliques a les quals els fills dels obrers poden anar sense pagar res. 3) Critica que hi ha suburbis de Palma als quals l’accés és molt complicat a causa del mal estat en què es troben els camins. Alcover diu que és fals i demana de quins suburbis parla. 4) Critica la Casa de Manlleus de Ciutat perquè aprofitant-se de la pobresa de la gent ha bastit un palau. Alcover diu que és fals perquè la Casa de Manlleus ha permès alliberar els pobres de la usura que tant de mal feia dins Palma. 5) Ataca els regidors republicans de Palma que han estat condescendents amb l’Església (Obrador, Cirer, Trián), titllant-los de traïdors. 6) Lamenta que el foc que va cremar la capella de Sant Bernat el 30 d’agost de 1912 no s’estengués a tots els cristians. Alcover ironitza dient que aquestes paraules són un exemple de la humanitat i la fraternitat socialistes.
- > “Infàmia sineuera damunt s’Animalot Pudent”. *Es Puput* del 14 de setembre de 1912 ataca el bisbe de Mallorca dient que dorm al Palau i que no intervé per mantenir la fe dels seus feligresos. Alcover sosté que aquest comentari es deu al fet que el bisbe no ha intervingut en l’afer de Sineu que enfronta fogoneus i pallisses.
- > “Es ca magre”. *El Rayo* del 14 de setembre de 1912 comenta que en el món actual només els rics gaudeixen i els pobres sempre han de patir. Els anarquistes, però, es declaren en guerra per subvertir aquesta situació i fer tots els homes germans i iguals. Alcover diu que és una contradicció aspirar a la

germanor i a la igualtat a través de la guerra o l'enfrontament, ja que aquests mitjans el que fan és separar més les persones.

- “Es lerrouxisme va endavant cap an es cementeri”. El 15 de setembre de 1912 Lerroux, Emiliano Iglesias i Salillas van participar en un aplec republicà radical a Santander. L'acte va acabar violentament perquè els socialistes el van boicotejar. Va haver d'intervenir-hi la policia i hi va detenir gent. Segons Alcover, el lerrouxisme es troba a les acaballes.

Número 316 28.09.1912

MORRADES

- “¿Qui vos ha engamant germanet?” *El Obrero Balear* del 21 de setembre de 1912 publica un article de Josep Monserrat en què aquest afirma que la moral catòlica embruta les persones i que, per tant, caldria no acostar-se a les esglésies. Alcover li respon que la moral catòlica fa el contrari: permet a les persones no viure com els animals, allunyats de les males passions.
- “Es nostro pa de cada dia”. En el marc de la disputa entre socialistes i anarquistes, Alcover es fa ressò del que publica *El Obrero Balear* del 21 de setembre de 1912 amb relació a l'articulista d'*El Rayo* que ataca els socialistes. Diuen que és nebot d'un conserge de la seu socialista de Palma, el qual va ser despatxat perquè havia robat 50 pessetes de la seu. Alcover aprofita el fet per burlar-se dels socialistes i titllar-los de lladres.
- “Lulea d'en Barrufet”. *El Obrero Balear* del 21 de setembre de 1912 celebra que deu capellans de Portugal s'hagin casat. Alcover es mostra indignat i diu que segur es tractava d'excapellans, de capellans que havien renegat dels seus vots.
- “Just es cans i ses cusses”. *El Obrero Balear* del 21 de setembre de 1912 celebra que s'hagin celebrat dos casaments civils, un a Lluçmajor i un a Capdepera. Alcover critica aquests tipus de matrimonis perquè són equiparables a les unions entre animals i perquè no tenen la benedicció de Déu.
- “Un mot de censura an es tres retgidors republicans de Ciutat”. Alcover critica que Cirer, Obrador i Trián votessin no a la decisió de l'ajuntament de Palma de donar 3.000 pessetes per a festes religioses, tal com mana la tradició. Els regidors republicans al·leguen que el seu partit propugna la separació entre Estat i religió. L'autor de l'article opina que si un partit es considera demòcrata, o sigui el govern del poble per al poble, ha de tenir en compte allò que pensa l'opinió pública i l'opinió pública està d'acord que es doni aquesta subvenció; per tant, els regidors republicans haurien d'acceptar-la com a demòcrates.
- “Bé se porta *El Ideal*”. Alcover celebra que *El Ideal* del 21 de setembre de 1912 s'hagi posicionat a favor de les monges de la Puresa en la disputa per l'Escola Normal de Mestres.
- “Bona l'ha feta D. Bernat!” Els socialistes estan indignats amb el regidor republicà de Palma, Bernat Obrador, perquè va demanar una subvenció per a l'escola del patronat obrer que el pare jesuïta Josep Vives té al claustre de Sant Francesc de Palma. Alcover no hi veu cap mal en aquesta acció. No veu incompatible republicanisme i cristianisme.

- > “S’Animalot pudent contra D. Bernat Obrador”. *Es Puput* ataca el regidor republicà de l’ajuntament de Palma, Bernat Obrador, perquè va demanar una subvenció per a l’escola del patronat obrer que dirigeix el jesuïta Josep Vives. El titllen de farsant. Alcover en fa una defensa dient que el que va demanar Obrador és per a una bona obra.
- > “¿E-hu veu s’Animalot Pudent?” *Es Puput* es burlava de la petició que des de *La Aurora* s’havia fet a les Filles de la Puríssima perquè demanessin al Cel que ploqués pel bé dels conreus. Alcover recorda a *Es Puput* que després de la petició de les filles de la Puríssima va ploure intensament.
- > “Contra Santa Catalina de Sena”. *El Obrero Balear* ha iniciat una campanya per difamar Santa Catalina de Siena. Alcover se’n sorprèn perquè, segons ell, aquesta santa va ser un exemple claríssim de virtut i en totes les seves accions va ser encertada i la gent la seguia amb fervor.
- > “S’aplec des doys”. El 15 de setembre de 1912 a Palma va celebrar-se un aplec socialista. Es va criticar que el regidor socialista de l’ajuntament de Palma no complís el seu deure. També es va atacar amb vehemència els tres regidors republicans, titllant-los de traïdors, Trián, Obrador i Cirer.

Número 317 5.10.1912

CANYISSADA

- > “A s’estrúmbol puputer de Sineu”. *Es Puput* torna a criticar que el bisbe Campins es desentengui dels seus feligresos i dormi al palau episcopal, i torna a atacar Alcover titllant-lo de guarà de Son Carrió i d’animal de quatre potes. Això no obstant, diu que els atacs no van adreçats ni a *En Revenjoli* ni a Antoni M. Alcover. Alcover ho considera un acte de covardia, per evitar problemes amb la justícia.
- > “Un altre ca nanell”. Alcover comenta que a *El Radical* ha aparegut un article contra la defensa que fa *La Aurora* de la gestió de les monges de la Puresa en l’Escola Normal. Informa, però, que no contestarà en *Revenjoli* sinó que ho deixa per al “braç seglar”, Bri-Fi.
- > “Una vergonya per Manacor”. Alcover lamenta que l’ajuntament de Manacor sigui un dels únics dos que no han demanat al govern que torni a les monges de la Puresa la gestió de l’Escola Normal. En dona la culpa als regidors liberals i diu que es tracta d’una vergonya per al partit liberal i pel poble.
- > “Es congrés eucarístic de Viena”. Alcover comenta que recentment s’ha celebrat un congrés eucarístic a Viena i que ha estat un gran èxit tant per la qualitat de les ponències com per la gran gernació que hi ha assistit. Ho presenta com una mostra de la força del catolicisme.
- > “Brams contra es clero”. *El Obrero Balear* del 28 de setembre de 1912 publica que el concili de 1074 va posar fi al matrimoni dels capellans. Alcover sosté que es tracta d’una gran mentida, ja que els capellans no s’han pogut casar mai.
- > “¿Qui l’entén an aquest senyor?” Alcover lamenta l’aversió d’un home de Manacor cap a *La Aurora*, de la qual diu que no hauria de llegir-se perquè fomenta l’odi. Aquest mateix senyor és qui critica *La Aurora* perquè acusa *Es Puput* de calumniar les filles de la Puríssima de Manacor i el mateix que deia a Alcover que no valia la pena polemitzar amb Jiménez Moya. Alcover defensa *La Aurora* dient que, com a periòdic catòlic que és, està sotmès a censura eclesiàstica i que si tan dolent fos, ja se l’hauria

vetat. Li recorda també que *La Aurora* és qui va aturar els peus a Jiménez Moya quan anava prenent molta força dins Manacor.

- > “S’Animalot pudent futx de sa questió”. *Es Puput* publica que en el seu número del 14 de setembre de 1912 no va calumniar les Filles de la Puríssima de Manacor. Alcover reproduceix el fragment del número d’*Es Puput* corresponent al 14 de setembre de 1912 per demostrar que es va calumniar aquestes noies i els clergues que gestionen l’arxiconfraria de les Filles de la Puríssima: el rector de Manacor i mossèn Joan Pocoví. Lamenta també que hi hagi una persona a Manacor, enemiga declarada d’Alcover, que defensi *Es Puput* públicament.
- > “Segueix rebent s’Animalot pudent”. *Es Puput* del 28 de setembre de 1912 publica que les Filles de la Puríssima llegint el seu periòdic mai no van cometre cap acte immoral dels que el mateix periòdic cita. Alcover veu en aquesta resposta una acusació implícita: llegint *Es Puput* no han comès aquests actes, però llegint *La Aurora* sí que els han comès. S’indigna contra *Es Puput* i el titlla de covard perquè no fa acusacions explícites, amb noms i cognoms. D’aquesta manera, s’evita denúncies per injúries.
- > “Quin ratx de mentides”. Alcover critica que *El Rayo* del 28 de setembre de 1912 digui que el món no el va fer Déu sinó que es va fer tot sol. Alcover es demana si hi ha cap fill que no tengui pare i mare i si hi ha cap rellotge que no fos fabricat per algú.
- > “Quin grapat de carronyes”. Alcover critica la iniciativa d’*El Rayo* que proposa que la gent dugui flors a la tomba de Ferrer i Guàrdia per recordar el seu afusellament el 13 d’octubre de 1909. Alcover diu que una persona que va promoure les atrocitats de la Setmana Tràgica no pot ser de cap manera homenatjada.
- > “¡Quina manera de desfigurar sa veritat!” Un articulista d’Alaró publica a *El Obrero Balear* que els rics i els propietaris no treballen, però gaudeixen dels guanys que s’obtenen gràcies a la feina i l’esforç dels obrers i dels jornalers, que si no fos pels guardians, els animals no engreixarien i, per tant, els senyors no obtindrien guanys. Alcover sosté que la producció i els guanys són possibles gràcies a un esforç conjunt: la feina dels obrers i jornalers, combinada amb el capital i l’enginy dels propietaris.
- > “A’s cap darrer se son presentats es comptes d’En Pauetxo”. Alcover explica que finalment Pablo Iglesias ha presentat els comptes del partit socialista al congrés que feia anys que s’ajornava. El congrés li ha aprovat els comptes. Segons Alcover, els hi han aprovat perquè són gent molt beneita, ja que Pablo Iglesias els pren el pèl.

Número 318 12.10.1912

ESMORCADA

- > “*El Rayo* quart creixent a sa man revés”. Es burla que *El Rayo* cada setmana s’endeuta més perquè en la relació que dona setmanalment d’entrades i sortides, sempre surten més diners que no n’entren. Això demostra l’ínfima força dels anticlericals a Mallorca.

- > “¡Ja hi anau calsat per aygo!” *El Rayo* del 5 d’octubre de 1912 diu que en el món hi ha molta gent que pateix i que no viu dignament perquè l’organització de les societats es va fer malament: no es van tenir en compte els coneixements científics, que permetrien a tothom viure bé. Alcover sosté que Déu va crear el gènere humà amb Adam i Eva en un context perfecte, que hauria permès a tothom viure bé si Adam i Eva no haguessin contravingut les ordres de Déu. En fer-ho, el gènere humà és condemnat a viure amb els mals del cos i de l’ànima; per tant, les societats humanes parteixen d’aquest primer pecat i és per això que el benestar i la gaubança no estan garantits.
- > “¿Que sap s’ase d’ensafranar?”. *La Escoba* del 5 d’octubre de 1912 deia que Alcover contradeia els Evangelis quan atacava i insultava els que no pensen com ell. Alcover diu que només insulta els que són hipòcrites o els que blasfemen, però no els que pensen diferent d’ell. També publica *La Escoba*, signat per Courtois, que un capellà de Benavent ha estat enviat a la presó i que una noia ha sortit de monja. Alcover no veu que aquests dos fets perjudiquin la religió cristiana, perquè sempre ha admès que dins el clergat no tothom és com hauria de ser, igual que entre els dotze apòstols hi havia Judes. No veu cap problema en el fet que una noia abandoni el convent si després d’entrar-hi s’adona que no li agrada.
- > “Escoltau aqueix rossinyol, o anticlericaletxos ateus”. Alcover es fa ressò d’un article publicat a *La Gazeta Munyanyesa*, de Vic, el 5 d’octubre de 1912 en què es reproduïx una entrevista al reconegut naturalista francès, Fabre. Aquest diu que a més de creure en Déu, el veu en tot el que s’ha creat en la natura i que, per tant, i citant Ciceró, és propi de pobles no civilitzats no creure en cap Déu. Afegeix que al llarg de la història dels homes hi ha hagut “estats d’humor”. Segons Fabre, l’ateisme és un humor.
- > “¿E-hu veys?”. Alcover comenta que es van repartir 70 exemplars més dels previstos del número d’*Es Puput*, corresponent al 14 de setembre de 1912, en què s’acusava a les Filles de la Puríssima de Manacor i als clergues que les dirigeixen de tenir relacions sexuals. Pretén fer veure als que deien que *Es Puput* tenia poca difusió que anaven equivocats i que efectivament cal lluitar contra aquest setmanari.
- > “¿E-hu veys, anticlericaletxos?”. Alcover celebra que l’ajuntament republicà d’Avinyó hagi expulsat el personal laic de l’hospital que cuida els malalts, ja que prenia menjar als pacients i hagi demanat a les monges de Sant Vicenç de Paül que es facin càrrec dels malalts.
- > “Alegria buida”. Alcover celebra que la vaga de ferroviaris esperonada per anarquistes i socialistes finalment s’hagi desconvocat gràcies a l’entesa entre companyies i obrers, en què hi ha tengut un paper clau el Govern perquè s’ha compromès a fer una llei que doni resposta a les demandes d’uns i altres.
- > “¿E-hu sentiú escriguedoretxos de s’Obrer Balear i *El Rayo*?” Alcover es fa ressò de les declaracions del cap dels ferroviaris vagoistes catalans, Ribalta, que ha donat públicament les gràcies al bisbe de Barcelona per les gestions fetes per frenar la vaga dels ferroviaris. Així mateix, també s’ha declarat catòlic i, tot i no pertànyer a cap partit polític, admira Maura i de la Cierva.
- > “El Bisbe de Barcelona justificat”. Alcover lloa la figura del bisbe de Barcelona pel seu paper d’intermediari per aturar la vaga dels ferroviaris. Recorda que el ministre Villanueva havia criticat el

bisbe, com si fos quelcom molt estrany que un prelat intervingués en temes socials. Alcover cita el periòdic *El Pla de Bages* i la relació de clergues que han intervingut en la resolució de vagues.

Número 319 19.10.1912

SEU

- > “Quin ratx de mentides”. Explica que *El Rayo* del 12 d’octubre de 1912 publica una sèrie de mentides: 1) Galileu va morir per haver dit “però es mou”. Alcover diu que és fals que digués tals mots i que no va morir de mort violenta. 2) Servet va ser cremat viu per haver descobert la circulació de la sang. Alcover diu que el va fer cremar viu Calví, un dels líders del protestantisme, a causa de les polèmiques que hi havia entre ells dos sobre el Misteri de la Santíssima Trinitat. 3) Ferrer i Guàrdia va ser afusellat per haver implantat l’ensenyament racionalista. Alcover sosté que, malauradament, ja feia anys que dins Espanya hi havia ensenyament racionalista i que Ferrer va ser afusellat pels crims que va fer cometre i per haver organitzat la Setmana Tràgica.
- > “Ja n’hi ha de fam!”. Alcover comenta que un senyor de Manacor s’ha proposat fer desaparèixer *La Aurora*. És el mateix que va desaconsellar als redactors del periòdic que anessin contra Jiménez Moya. Alcover diu que els redactors van agafar por, però que ell no en va tenir i va decidir agafar les regnes de *La Aurora* i que encara les té. Les pressions d’aquest senyor han fet perdre 20 subscriptors de cop dins Manacor, però se n’han fet 25 més. Fora de Manacor, el nombre de subscriptors ha augmentat de tal manera que *La Aurora* podria mantenir-se sense els subscriptors manacorins.
- > “Quines passes fa es lerroxisme”. Alcover comenta que recentment a Barcelona dos regidors lerroxistes en un acte públic s’han insultat i s’han pegat. Es burla de la desunió que hi ha entre els lerroxistes.
- > “Hala blasfemadors de Déu i des sants”. *El Obrero Balear* del 12 d’octubre de 1912 es burla del matrimoni espiritual que es produí entre Jesús i Santa Catalina de Sena quan aquesta tenia set anys. Se’n burla amb indirectes sobre la naturalesa d’aquest matrimoni. Alcover es mostra horroritzat i acusa l’articulista d’aquest periòdic de blasfemador.
- > “¡Que’n fan de compassió!”. *El Rayo* del 12 d’octubre de 1912 considera que Ferrer i Guàrdia, juntament amb els altres tres afusellats a Montjuïc el 1909, són herois. Alcover sosté que eren criminals i redimeix els tres que com a mínim es van confessar i es van penedir, però ataca Ferrer perquè no es va penedir mai ni es va confessar.
- > “Homenatge digne d’En Ferrer i Guàrdia”. El 13 d’octubre de 1912 es va celebrar un aplec a París per recordar el tercer aniversari de l’afusellament de Ferrer i Guàrdia. S’hi van reunir republicans, anarquistes i maçons. L’aplec va acabar amb una picabaralla entre els assistents perquè un orador anarquista va carregar contra republicans i maçons i la policia va haver de dissoldre l’acte.
- > “Es porró que se n’ha duyt en Pauet Iglesias”. Alcover comenta que Ribalta i els ferroviaris catalans, trobant una solució a la vaga dels ferroviaris, han desbaratat els plans de Pablo Iglesias i Melquíades Álvarez. Els dos polítics volien que es declarés una vaga general a Espanya per fer caure Canalejas. L’objectiu final era que el caos tombés el Govern, la monarquia i que comencés una revolució.

- “Fa tres anys”. Alcover comenta que el 13 d’octubre de 1912 feia tres anys de la mort per afusellament de Ferrer i Guàrdia. Diu que si el primer any hi va haver rebombori, ara ja gairebé ningú no el recorda, tret d’*El Obrero Balear*, que li dedica una sèrie d’articles. Alcover fa un resum dels delictes que se li atribueixen: planificar atemptats contra Alfons XIII, contra el Govern, organitzar la Setmana Tràgica, etc.
- “¿E-hu sentiú anticlericaletxos?”. L’11 d’octubre de 1912 va celebrar-se un sopar de comiat al governador civil de Barcelona, que se n’anava a una altra destinació. Aquest, en el seu discurs, va lloar el paper del bisbe de Barcelona en la solució de la vaga de ferroviaris.

Número 320 26.10.1912

ANGUILADES DE BOU

- “¿De qui és es Convent de Sant Vicens Ferrer?” *Es Puput* del 19 d’octubre de 1912 publicava que el claustre del convent de Sant Vicenç Ferrer de Manacor pertany al poble. Alcover sosté que és fals i assegura que pertany als dominics, els quals van comprar el solar, van fer construir l’edifici i mai no el van vendre ni cedir a ningú fins que l’Estat, injustament, en un abús de poder, els en va desposseir i el va lliurar a l’ajuntament perquè el fes servir com a dependència municipal. Alcover argumenta que el dret dels frares pesa més que el de l’ajuntament.
- “Malanats i desgraciats!”. Miquel Stela a *El Obrero Balear* del 19 d’octubre de 1912 afirma que les escoles laiques són enemigues de la veritat. Alcover respon que la mentida es troba en les escoles laiques, a més de l’odi contra Déu, la blasfèmia, etc. Mostra d’això, és que els culpables de les atrocitats de la Setmana Tràgica havien estat educats en escoles laiques.
- “Cosses de s’Animalot Pudent”. *Es Puput* del 19 d’octubre de 1912 ataca les monges franciscanes, de Sant Vicenç de Paül i de la Puresa de Manacor, amb motiu de la festa escolar. Alcover considera que és propi de persones indecents atacar les dones.
- “Un altre pobre errat de contes”. Damià Feliu a *El Obrero Balear* del 19 d’octubre de 1912 celebra que hi hagi dos llucmajorers que s’hagin casat civilment. Alcover respon que en totes les societats civilitzades la unió entre un home i una dona s’ha fet amb l’empara de la religió; no voler-ho fer és anar contra la llei de Déu i contra la civilització; per tant, Feliu no se n’hauria d’alegrar.
- “¿Quin torre-pipes!” Fundidoretxo, Jordi Martí Rosselló, el 19 d’octubre de 1912 publica a *El Obrero Balear* una glosa en què diu que l’Església obliga els fidels a pagar delmes cada dia. Alcover tan sols respon que això és un disbarat.
- “¿Es mentida! *Es Puput* del 19 d’octubre de 1912 publica que a causa dels exemples d’immoralitat de capellans, publicats pel periòdic, Alcover ha hagut d’admetre que els capellans no són impecables, la qual cosa significa una rectificació perquè sempre havia sostingut que els capellans eren infal·libles. Alcover respon que ell mai no ha defensat la infal·libilitat dels capellans.
- “Porquetjant”. Alcover lamenta que *Es Puput* del 19 d’octubre de 1912 publiqui articles pornogràfics, perquè atempten contra la moral.

- > “Mentiu tan alt com sou, jo Animalot pudent!” *Es Puput* del 19 d’octubre de 1912 publicava un article en què deia que els actuals frares dominicans de Manacor són els successors dels que temps enrere feien cremar persones vives a la foguera. Alcover respon que aquesta afirmació és falsa i que els dominicans de Manacor no tenen res a veure amb qui feia cremar gent viva.

Número 321 31.10.1912

BLAT DE MORO

- > “Quins toxerruts més toixeruts!” *El Rayo* del 26 d’octubre de 1912 publica que Déu no existeix ni ha existit, que tot és una transformació de la matèria; per tant, la religió és una il·lusió. Alcover es demana com pot ser que tot es creï tot sol, sense un Fedor suprem. De la mateixa manera que una cadira és feta per un fuster o una sabata, per un sabater, el món i els animals van ser creats per Déu.
- > “Un condemnat a mort”. Alcover explica que el regidor lerrouxista de l’ajuntament de Barcelona, Font, ha estat recentment condemnat a mort per un Consell de Guerra, per haver actuat com a cabdill de la Setmana Tràgica i per haver cremat una església. Lerroux intercedeix per ell i demana l’indult a les autoritats, entre les quals al General Weyler. Alcover es mostra contrari a aquest indult.
- > “Hipòcrita i descarat”. *Es Puput* del 26 d’octubre de 1912 es mostra escandalitzat perquè Alcover el 19 d’octubre de 1912 els havia acusat de publicar articles pornogràfics. Alcover es reitera en la seva acusació.
- > “Fort an ets oros”. Alcover insisteix que *Es Puput* del 26 d’octubre de 1912 continua amb articles i gloses pornogràfics.
- > “Una calsa que es desfà”. Alcover comenta que el republicanisme està perdent tota la força a causa de les múltiples i sagnants divisions internes, la qual cosa és bona per als catòlics, ja que els republicans d’Espanya tenen com a tret comú l’anticlericalisme.

Número 322 9.11.1912

SERRÓ

- > “Escoltauho”. Alcover reproduceix un fragment d’un discurs de Nicolay, publicat a *El Pla de Bages*. La idea principal és que a França s’ha produït un augment de la criminalitat dels menors d’edat, especialment en les comarques en què el sistema educatiu arriba a més gent. Segons Nicolay, això és degut al fet que l’Estat Francès ha llevat la religió de les escoles. Arriba a dir que la instrucció sense religió crea criminals. Alcover s’hi mostra completament d’acord.
- > “La mel no es feta per la boca de l’ase”. *El Obrero Balear* del 31 d’octubre de 1912 celebra que en l’escola que han d’obrir a Palma les Joventuts Republicanes Radicals no s’hi ensenyarà religió, com tampoc s’hi ensenyarà a la d’Unión Republicana. Alcover se’n burla dient que no en poden ensenyar perquè no en saben. Els recorda, però, que a l’escola que els socialistes tenen a Manacor s’hi ensenya doctrina cristiana.

- > “¡Quin altre malenat!” *Es Puput* del 31 d’octubre de 1912 publica un article en què qui escriu es vanta de tenir un net sense batejar. Alcover diu que és molt trist privar l’infant de la gràcia i de la protecció divines. També diu l’articulista que *La Aurora* és un gran negoci per als capellans. Alcover respon que no és cap negoci perquè tot el guany que en treuen el dediquen a propaganda catòlica, ja que tots els que hi escriuen ho fan sense cobrar.
- > “Un nou escàndol de s’Animalot pudent”. *Es Puput* del 31 d’octubre de 1912 es presenta com a víctima innocent dels atacs d’Alcover. Aquest respon que és d’hipòcrites presentar-se com a víctimes després d’atacar constantment i acusar Alcover de llibertí i de patir sífilis.
- > “Com més va més vela”. *El Rayo* del 31 d’octubre de 1912 escriu que totes les religions són dolentes perquè són contràries als bons costums, innats a la naturalesa humana. Alcover respon que això és fals, que les religions posen límits a les passions humanes perquè les societats funcionin millor.
- > “¡Escoltauho també an això altre voltros anticlericals!” *El Pla de Bages* del 31 d’octubre de 1912 publicava unes dades en relació amb el que fan les congregacions religioses pel poble: dona el nombre d’alumnes que van a escoles religioses, el nombre d’ancians atesos en centres religiosos, el nombre de cases d’acollida per alliberar prostitutes, el nombre d’hospitals i el nombre de frares i monges que fan assistència a domicili.
- > “Sembla mentida”. *El Obrero Balear* del 31 d’octubre de 1912 lamenta que Antoni Sastre, àlies Bon Jesús, no fos autoritzat a presentar proves en el judici que es va fer per calúmnies contra l’ecònom de Lluçmajor, de qui havia dit que duia una vida luxuriosa. El jutge va condemnar Sastre a indemnitzar el clergue, a pagar les despeses del judici i a vint-i-un dies de desterrament. Alcover diu que és fals que no pogués presentar proves, però les que tenia no servien per a res. També publica *El Obrero Balear* que és una vergonya que els capellans es quedin amb els diners que el poble dona a l’Església. Alcover demana als socialistes que si defensen que els obrers viuen del seu treball, per què els capellans no poden viure del seu treball?
- > “¡Quin escabotell de noninguns!” *El Obrero Balear* del 31 d’octubre de 1912 publica que el poble d’Anvers en assemblea pública va retre homenatge a Ferrer i Guàrdia en el tercer aniversari del seu afusellament. Alcover sosté que va ser un grup de maçons locals qui va retre homenatge a Ferrer i que de cap manera aquest era el sentiment del poble d’Anvers, on els socialistes van patir una gran derrota electoral en les darreres eleccions.

Número 323 16.11.1912

MORMADES

- > “Un nou triunf d’en Lerroux”. Alcover comenta que el 3 de novembre de 1912 Lerroux, Salillas i Albornoz van anar a Múrcia per a un aplec. Al teatre on s’havia de celebrar hi havia republicans, però també hi havia conservadors. En entrar els tres diputats a la sala, va començar una disputa entre uns i altres que va obligar les autoritats a suspendre l’acte. Els discursos van fer-se després a la fonda on s’hostatjaven. Les queixes dels diputats han estat vehements. Alcover afirma que s’ha pagat als lerrouxistes amb la seva mateixa moneda.

- > “Un monument an el rei Jaume I”. Alcover dona suport a la proposta que Bartomeu Ferrà ha fet a l’ajuntament de Palma des de les pàgines d’*El Correo de Mallorca* del 5 de novembre de 1912: proposa aixecar un monument a la memòria de Jaume I allà on hi havia la porta de Santa Margalida o de l’esvaïdor, o bé al creuer dels carrers de Sant Miquel i dels Oms.
- > “Rays de mentides de s’Animalot Pudent”. *Es Puput* del 9 de novembre de 1912 explica que a Biniali el predicador caputxí, el pare Fidel, i el vicari van reprendre amb duresa un home que va aturar la processó de Tots Sants amb un carretó i uns homes que no es volien llevar el capell en el decurs de la processó. Alcover comenta que no van renyar a ningú; tan sols va haver-hi un home que no es va voler llevar el capell.
- > “Cosos d’Anglaterra. Reforma social catòlica” (323). Alcover comenta que a Anglaterra el millor antídoto contra l’individualisme i el capitalisme, filles del protestantisme, és la doctrina social catòlica. Allà, a partir del 1830, es produeix un renaixement del catolicisme, precisament en els anys en què l’economia anglesa està en el punt àlgid, però que al mateix temps es registren més escenes de misèria a les grans ciutats. Aquest renaixement catòlic culmina amb el moviment d’Oxford i l’adhesió al catolicisme de figures importants de l’anglicanisme.
- > “Se’n necessita poca d’alatxa”. *El Obrero Balear* del 9 de novembre de 1912 publica que Maura va ser el responsable de les desgràcies de la Setmana Tràgica. Alcover sosté que els responsables són els estols d’obriers descontrolats i Lerroux o Ferrer i Guàrdia, que feia anys que enardien les masses.
- > “Sa revisió des procés Ferrer”. Alcover comenta que el 10 de novembre de 1912 es va celebrar a Madrid un aplec per demanar la revisió del procés contra Ferrer i Guàrdia. Explica que va ser un fracàs perquè no va assistir-hi tanta gent com esperaven ni tampoc cap líder republicà estranger. A més, no va haver-hi acord entre els mateixos republicans.
- > “Es socialistes una volta més en ridícul”. Alcover comenta que el partit socialista recentment ha organitzat un aplec a Madrid per aturar la guerra als Balcans que enfronta Turquia amb Grècia, Montenegro, Bulgària i Sèrbia. Alcover considera que aquesta guerra és justa perquè Turquia fa segles que oprimeix pobles cristians. A més, titlla d’hipòcrites els socialistes perquè s’oposen a la guerra, però defensen la guerra social.
- > “Grans triunfs des socialistes”. Alcover es burla dels socialistes i d’*El Obrero Balear* perquè mesos enrere van proclamar que no hi hauria més guerres perquè els obrers, que eren també els soldats, es negarien a fer-ne. Alcover argumenta que ni els obrers espanyols, ni els francesos, ni els italians es van negar a participar en les guerres africanes, ni ara els obrers dels Balcans es neguen a lluitar contra els turcs. Veu aquest fet com un altre fracàs dels socialistes.

Número 324 23.11.1912

MORRADES

- > “¿Des seu cap o acabussat?” Alcover reflexiona sobre la possibilitat que Pardiñas, quan va matar Canalejas, actués com a les ordres de les forces revolucionàries o si va decidir cometre el crim ell tot

sol. Davant aquest dubte, Alcover es decanta per dir que Pardiñas era un instrument al servei dels revolucionaris.

- > “¿Qui era en Pardiñas?” Alcover explica que Pardiñas era un anarquista perillós des de feia molts d’anys, expulsat de França, d’Argentina i de Cuba per aquest fet. La policia espanyola el vigilava, però va escapar-se’n i va matar Canalejas.
- > “Complot anarquista i republicà per matar tes homos d’Estat de sa Monarquia Espanyola”. Alcover tradueix un article publicat a Barcelona per *La Correspondencia de España*. Es tracta d’un article que va arribar al director de *La Correspondencia de España* a través d’una persona anònima. Alcover afirma que no sap si el que hi diu és veritat o mentida. En l’article s’explica que existeix un grup de republicans i d’anarquistes portuguesos, espanyols i francesos, residents a París, que té per objectiu dur la revolució a Portugal i a Espanya. A Portugal, ja han començat amb l’enderrocament de la monarquia. A Espanya, l’estratègia és diferent: no volen fer caure el Rei sinó que volen eliminar els diferents polítics que fan que la monarquia s’aguanti. Un d’aquests era Canalejas. Amb tot, una part del grup no estava d’acord a matar Canalejas; per això, va enviar múltiples cartes al mateix Canlejas i al govern espanyol avisant que s’estava preparant el magnicidi. La policia espanyola va vigilar Pardiñas durant un temps, però se’n va fer escàpol i va poder matar el president. L’autor de l’article acusa les autoritats i la policia espanyoles de no haver evitat la mort de Canalejas.
- > “¿Com vos agrada es frit?” Alcover tradueix un article de *El Noticiero Universal* de Barcelona que, davant l’article de *La Correspondencia de España*, que afirma que hi ha un grup internacional que té per objectiu matar els homes d’estat d’Espanya per tal d’inciar la revolució, proposa al Govern més mà dura contra els anarquistes.
- > “Escoltau una mica més” Alcover tradueix un article anònim publicat a *La Correspondencia de España*. En aquest article s’acusa la policia de no haver sabut aturar Pardiñas. Afirma que Canalejas i la policia sabien que hi havia una amenaça real, que Pardiñas va matar el president perquè no tenia altra opció, ja que, si no ho feia, el grup al qual pertanyia i que li havia encarregat el magnicidi l’hauria executat. Pardiñas fins i tot va intentar fer-se detenir; per això, abans de matar el president va passejar-se per Madrid i a prop de la policia.
- > “¿Que tal, Pascual?” Alcover acusa els republicans espanyols de la mort de Canalejas. Afirma que Pardiñas no era res més que un instrument al servei dels republicans.
- > “Pardiñatgem una mica més” Alcover es fa ressò d’un article d’opinió d’un diari de Barcelona (no diu quin) en què s’afirma que Pardiñas era el braç executor d’una organització. Els seus constants viatges i el seu ritme de vida no eren propis d’un pintor, com era ell. Les despeses les hi pagava l’organització a la qual pertanyia.
- > “Altres fantasies d’En Pardiñas”. Alcover reproduïx informacions sobre Pardiñas aparegudes a *La Veu de Catalunya* del 16 de novembre de 1912. Pardiñas va estar-se a Lisboa un temps. Allà era molt conegut dins els cercles revolucionaris. Després, en veure’s amenaçat, va amagar-se i va fugir a Amèrica.
- > “Fantasies des ferrerisme”. Alcover acusa els seguidors de Ferrer i Guàrdia de ser responsables intel·lectuals de la mort de Canalejas.

Número 325 30.11.1912

REMOLCADA

- > “Mentint a la descosida”. *El Obrero Balear* del 23 de novembre de 1912 publica que la manifestació de rebuig per l’assassinat de Canalejas del 17 de novembre de 1912 a Palma va ser un fracàs, ja que només hi van acudir un miler de persones i s’hi van sentir crits a favor de Maura i de de la Cierva. Alcover sosté que és una mentida, que hi van acudir moltes persones, moltes més que a qualsevol manifestació organitzada pels socialistes. Deplora que algú per provocar cridés “Visca Pablo Iglesias”, defensor, segons Alcover, de l’atemptat personal.
- > “Es molt natural”. *Es Puput* del 23 de novembre de 1912 es mostra indignat perquè en la manifestació de Palma de rebuig per l’assassinat de Canalejas es van cridar consignes a favor del Rei i de l’exèrcit. Alcover considera natural que *Es Puput* s’oposi al Rei i a l’exèrcit perquè representen l’ordre i el manteniment del sistema polític present i que ells pretenen liquidar.
- > “S’aplec jaumista de Gràcia”. Alcover celebra que el 3 de novembre de 1912 se celebrés al santuari de Gràcia, al Puig de Randa, un aplec dels jaumistes de Palma, Lluçmajor, Campos, Porreres i Felanitx. L’autor de l’article demana als carlins i als integristes que facin aplecs d’aquest tipus i demana la unió dels diferents corrents tradicionalistes enfront de l’amenaça revolucionària.
- > “S’interpelació d’en Senante i altres erbes”. Alcover celebra que el 21 de novembre de 1912 el diputat integrista demanés dins el congrés la creació de noves lleis per tal de frenar la propaganda i la difusió de l’ideari revolucionari que, segons ell, havien provocat casos de violència extrema com ara els atemptats contra Canalejas, Cánovas del Castillo, Maura i atrocitats com la Setmana Tràgica. Lamenta la resposta del líder liberal, el Comte de Romanones, i del líder conservador, Dato, a aquesta proposta: amb les lleis actuals ja hi ha eines a bastament per combatre els que cometem atemptats.
- > “Coses de s’Obreretxo Balear”. *El Obrero Balear* del 16 de novembre de 1912 ataca el Papa perquè ha fundat a Roma escoles per a vuit-cents nois i per a vuit-cents noies. Segons aquest periòdic, el Papa pretén així animalitzar els futurs obrers perquè en aquestes escoles s’hi ensenyarà religió en comptes de ciència. Alcover respon que qui animalitza és l’escola laica, a la qual assistien els que van cometre les atrocitats de la Setmana Tràgica.
- > “¿Ah idó?” *Es Puput* acusa *La Aurora* de fer pornografia perquè el 9 de novembre de 1912 va publicar que per Tots Sants molts van “espenyar es forat als bunyols”. Alcover sosté que és una absurditat aquesta acusació perquè es tracta d’un modisme.
- > “Un enfilay d’infàmies i calúmnies”. *Es Puput* del 23 de novembre de 1912 acusa un capellà que una trentena d’anys enrere va ocupar el càrrec d’ecònom de Sa Pobla d’haver robat diners de la parròquia i d’haver-se amistançat i fugit amb una feligresa. Alcover sosté que és una gran calúmia, que aquest ecònom va tenir una conducta exemplar, que se’n va anar per presentar-se a unes oposicions a Saragossa.
- > “Coses d’Anglaterra. Reforma social catòlica 2” Alcover celebra la defensa dels obrers que va fer a Anglaterra el cardenal Manning. Aquest sempre va gaudir de molta popularitat entre la classe

treballadora perquè va posar per davant de tot la defensa dels més desfavorits. Això no obstant, mai no va considerar-se socialista sinó social.

- > “¡Que hu es de ridícul!” *El Obrero Balear* del 23 de novembre de 1912 publica un article en què es diu que després de la mort de Canalejas caurà el Partit Liberal i que les forces d'esquerres impediran que assumeixi el Govern el Partit Conservador i faran que es proclami la república. Alcover diu que l'article és absurd i que la república no es proclamarà i que ben aviat tornaran Maura i de la Cierva.

Número 326 7.12.1912

PERXADES

- > “Hipocresia i farsanteria anarquista”. *El Rayo* del 30 de novembre de 1912 sosté que la propietat privada és un dels mals més grans del món i que les societats no funcionaran mentre existeixi la propietat privada. Alcover titlla els anarquistes d'hipòcrites perquè tot d'una que poden fer-se propietaris no dubten a fer-se'n.
- > “¡Jo no som jo!”. Alcover es mostra sorprès perquè ara ni republicans ni socialistes ni anarquistes volen assumir cap part de responsabilitat en l'assassinat comès per Pardiñas. Alcover recorda que Pardiñas era anarquista, que Pablo Iglesias va fer una defensa pública de l'atemptat personal dins les Corts el 1910 i també en diferents aplecs, o que Lerroux el 1906 exhortava el seus a matar i a cremar.
- > “¡O republicans de Manacor, un poc més de seny!”. Alcover critica que en el darrer plenari de l'ajuntament de Manacor per debatre els pressuposts del 1913 els regidors republicans critiquessin els diners que el govern municipal destina a la compra de ciris per a les processons religioses i els que destina a les monges de Sant Francesc i a les de La Caritat. Celebra així mateix la resposta que els va donar Montserrat Truyols Pont i els recorda que si els republicans tenen tants de problemes per aconseguir la república és per la guerra que fan constantment a la religió i a l'Església.
- > “Escoles d'al·lots i al·lotes tot mesclat”. Carrega contra l'escola mixta, inventada, segons Alcover, pels maçons, perquè fomenten la pèrdua dels bons hàbits entre les persones a causa de la misèria de les passions humanes. Per demostrar-ho, explica que a l'escola mixta de Cempuis (França), s'hi van cometre tota mena d'immoralitats i s'hi adoctrinava en socialisme i anarquisme.
- > “Una nova infàmia des Puput”. *Es Puput* del 31 de novembre de 1912 ataca el germà Simeón, dels Germans de les Escoles Cristianes, mestre de l'escola que l'orde té a Palma. Aquest va agredir un infant que havia fet una malifeta. Son pare se'n va anar als diaris de Palma a contar el fet i el va denunciar a la justícia. Finalment, però es va arxivar la denúncia i es va demanar a la premsa que no tragués la qüestió perquè va haver-hi un acord entre el pare i l'orde. *Es Puput*, però, inicia una campanya contra el germà Simeón, acusant-lo de maltractador i s'avisava a les famílies que duen fills a escoles regides per aquesta congregació que tinguin un esment especial dels seus infants.
- > “Més mentides i calúmnies de s'Animalot Pudent”. *Es Puput* del 30 de novembre de 1912 ataca els capellans i monges d'Algaida perquè fan negoci amb les patenes de les Filles de la Puríssima del poble, que les fan pagar a preu d'argent, però són de llautó. També fan negoci amb els ciris que duen les Filles de la Puríssima, pels quals paguen una quantitat excessiva de diners. A més, fan pagar un

preu també excessiu per medalles del Cor de Jesús. I als que es fan de la Congregació Mariana els fan adquirir una medalla que costa molts de diners. Alcover respon que ha investigat els fets i que *Es Puput* menteix: les patenes poden ser de llautó o de plata i cadascú la compra del material que vol. El preu no és el mateix per una patena de llautó que per una d'argent. També és fals que es faci pagar pels ciris. Pel que fa a les medalles del Cor de Jesús, explica que el rector d'Algaida va dir damunt la trona que qui no les pogués pagar a preu de cost, en tendria igualment perquè en regalarien. Quant a la medalla dels que entren a la Congregació Mariana, Alcover publica una queixa emesa per diferents persones d'Algaida en què neguen que s'obligui a ningú a comprar medalles de la Congregació Mariana.

- > “¡Quina tracalada de bámbols i carronyes!” Alcover defensa que a Espanya les lleis contra els que van assassinar per motius polítics i les lleis contra la difusió d'idees revolucionàries siguin molt més dures. Exhorta els jutges i dirigents de l'Estat a no defallir en l'aplicació de la llei. Exigeix que no es repeteixi l'error que va suposar indultar els culpables dels crims de Cullera. Implícitament, demana l'aplicació de la pena de mort amb més freqüència.
- > “¡Es ferest republicanetxos! Alcover explica que a la República Dominicana s'ha triat l'arquebisbe de Nove president del país. Irònicament, demana als republicans espanyols que hi vagin a dir-los que han comès un gran disbarat.
- > “¿E-hu sentiu socialistetxos?” Alcover es fa ressò de l'article de Junius a l'*Echo* de París. Sosté que la gran vaga que hi ha hagut en la indústria del cristall a Albi, on s'estava assajant una societat industrial netament obrera (La Verrerie d'Albi), demostra el fracàs d'aquesta ideologia. La causa del fracàs és el predomini d'instints com ara l'enveja i l'odi envers els treballadors que sobresurten, la qual cosa fa que l'empresa sigui inviable i només siguin possibles dues solucions: despatxar el personal o imposar una direcció enèrgica. Alcover extrapola el fracàs de la fàbrica d'Albi al que passaria si els socialistes governessin.

Número 327 14.12.1912

CIBOLLADA

- > “¿Que ja mos tornam desbaratar?” Alcover lamenta que *El Ideal* reproduïx un article de Benavente en què eximeix Pardiñas de l'assassinat de Canalejas. Afirmar que la culpa és dels mals de la societat espanyola, que Pardiñas és com un home que va a una zona d'aiguamolls i agafa un tifus. Alcover considera que afirmar això és una barbaritat. També lamenta un altre article en què l'articulista defensa que només l'Estat aconfessional té el dret d'educar els infants del país, desposseeix d'aquest dret a l'Església i als pares. Alcover considera que és un altre disbarat, però no ho contraargumenta.
- > “Coses de s'Animalot Pudent”. *Es Puput* del 7 de desembre de 1912 publica que el bisbe Campins, en comptes de vetllar pels feligresos mallorquins, dorm. Alcover diu que és fals i que es tracta d'una infàmia. Sense polemitzar, lamenta el llenguatge groller del periòdic i la caricatura que publiquen d'ell.
- > “Mentides i infàmies de s'Obrer Balear”. *El Obrero Balear* del 7 de desembre de 1912 dona per cert el rumor que un pare molt devot de Felanitx ha venut recentment el seu fill a un altre catòlic per nou

reials. Alcover va demanar informació precisa sobre el fet a una persona de confiança de Felanitx. Aquesta li va respondre que no s'ha produït cap compravenda d'infants: un carrabiner de Portocolom destinat a la península va deixar amb la seva esposa dos fills que havia tingut amb la seva primera dona. Un dels fills, molt desavingut amb la dona, va fugir de la casa i va anar a parar a Felanitx. Allà, el fondista de Ca n'Alaró el va acollir a canvi que l'ajudés amb les feines de la fonda. Amb el consentiment del pare, i davant notari, va regularitzar la situació de l'infant: l'acollia a canvi de feina i el pare no tenia dret a demanar cap sou per la feina de l'infant. Tothom hi va venir a bé.

- > “A *El Ideal*”. *El Ideal* del 7 de desembre de 1912 havia demanat que en Revenjoli modificués el seu judici sobre els republicans, als quals d'ençà de l'assassinat de Canalejas havia atacat agraument. *El Ideal* publica que el partit republicà és el primer que està en contra de la pena de mort i de l'atemptat personal i que creu en la fraternitat universal. Alcover diu que, contra aquests republicans, ell no hi escriu sinó que escriu contra els que fan costat a Ferrer i Guàrdia, a Lerroix o contra els que no condemnen les paraules de Pablo Iglesias quan va defensar l'atemptat personal contra Maura i de la Cierva en seu parlamentària.
- > “¡Quins poques vergonyes!” Alcover critica que els socialistes amb l'estupor que hi ha hagut per la mort de Canalejas neguin que ells, a través de Pablo Iglesias, defensessin l'atemptat personal. Iglesias el va defensar en seu parlamentària i en diferents aplecs. Ara, però, s'afanyen a dir que els socialistes, com a contraris de la pena de mort, rebutgen l'assassinat de Canalejas i que Pardiñas no va actuar en nom de cap partit polític. Alcover els titlla d'hipòcrites.

Número 328 21.12.1912

ARRONSADA

- > “Infernals resultats de s'ensenyansa laica”. Alcover es fa ressò d'un informe que va presentar Paul Bureau en un congrés a La Haia sobre els resultats del nou sistema educatiu francès. Bureau va analitzar tres períodes: 1870-1880; 1880-1900 i 1900-1912. Constata que durant el primer període, amb l'educació controlada per clergues, els alumnes sortien amb poca empenta però a partir de 1901, quan l'Estat decideix privar els clergues de l'ensenyament dels infants, es produeix un canvi radical dins la societat: indisciplina, tendència al gaudi immediat, oposició al servei militar, sentiments antipatriòtics, etc. La pèrdua d'un referent religiós fa que la vida dels joves formats en escoles laiques perdi sentit. Alcover demana als partidaris de les escoles laiques que tinguin en compte aquest informe.
- > “Estabetsos des polissardos de El Liberal”. Comenta que *El Liberal* critica el Tribunal Superior de Justícia per la multa de 150.000 pessetes i l'advocat de la dona de Múrcia que els va denunciar, de la Cierva. Lloa la iniciativa de la dona que ha decidit, amb els interessos que obtingui de les 150.000 pessetes, donar anualment un premi al millor periodista d'Espanya. Per la seva part, de la Cierva, amb els honoraris que ha guanyat defensant la dona calumniada, obrirà comptes d'estalvi amb 250 pessetes i els donarà als millors treballadors d'impremtes d'Espanya.
- > “Mentides a roys”. *El Obrero Balear* del 14 de desembre de 1912 publica que jesuïtes i carlins s'han apoderat de l'herència d'una dona de Santander que ha mort sense hereus. Alcover comenta que

aquesta dona ha deixat una quantitat de diners important a periòdics catòlics i que, recentment, un parent seu ha demanat que se li doni el que li pertoca com a hereu. Demana respecte per la voluntat de la difunta.

- > “S’Animalot pudent fent lo que es”. *Es Puput* del 14 de desembre de 1912 insisteix en la qüestió de la compravenda de patenes, medalles i ciris a Algaida. Publica una carta que presumptament ha escrit un integrant de la Congregació Mariana d’Algaida que confirma que van vendre’s aquells productes a preus desorbitats. Alcover es queixa que *Es Puput* no li contesti al que li va contraargumentar en el passat article sobre aquesta polèmica. Afirma que *Es Puput* no té credibilitat.
- > “Lo de s’Arquebisbe, president d’una república”. Alcover explica que a la República Dominicana el president Cáceres va ser assassinat a conseqüència d’una revolució que va esclatar a l’illa. El seu successor, en veure la tensió que hi havia al país, va decidir renunciar a la presidència. Els partits van ser incapaços d’arribar a un acord sobre qui havia de ser president i convoqués eleccions. Algú va suggerir l’arquebisbe de l’illa i tothom hi va venir a bé perquè sabien que era l’únic capaç d’arreglar la situació caòtica en què es trobava l’illa.

Número 329 28.12.1912

TABUIXADA

- > “Un ministre qu’ha reculat”. El ministre d’Instrucció Pública va dir a les Corts que implantaria l’ensenyament laic en totes les escoles estatals. Posteriorment, al diari de sessions, va aparèixer que l’ensenyança laica era una aspiració del ministre. Segons Alcover, es tracta d’una desautorització del govern cap al ministre.
- > “Animalot! Més que Animalot!” *Es Puput* titlla de sacríleg En Revenjoli per haver escrit Jesús per referir-se a Judes. Alcover s’indigna perquè ja va admetre l’error i en fe d’errates el va corregir. A més, considera que *Es Puput* no té cap autoritat per dir sacríleg a ningú, ja que els seus redactors són els més sacrílegs de tots.
- > “¡Ecoltauho, anticlericals!” Alcover reproduceix un article d’*El Pla de Bages* que explica l’actuació de sis monges de La Caritat en un incendi a San Antonio de Mèxic: van salvar un centenar d’infants de la seva escola., però elles van morir sepultades perquè no van tenir temps d’abandonar l’edifici abans que s’esfondrés.
- > “¿E-hu veys, jo republicans! qu’ha resultat d’haver llevat es consum?” Alcover lamenta que Canalejas cedís a la pressió dels republicans i llevés l’impost sobre el consum. Aquesta decisió ha deixat moltíssims ajuntaments sense liquiditat per mantenir els serveis públics i les queixes es comencen a sentir arreu. A més, ara els ajuntaments hauran de crear nous tributs per suplir allò que s’ingressava amb l’impost sobre el consum.
- > “El tractat d’Espanya ab França sobre el Marroc”. Alcover fa un repàs a les relacions entre Espanya i França en el repartiment de Marroc del 1900 ençà. Comenta que si Espanya té tan poc territori a Marroc, és per desídia. En culpa l’opinió pública, que s’ha deixat convèncer per la propaganda de republicans i socialistes, totalment oposats a la intervenció espanyola a Marroc. Eximeix de culpa els

líders conservadors i liberals, que han fet tot el que han pogut per mantenir la influència espanyola a Àfrica. El tractat recent entre Espanya i França, donada la debilitat d'Espanya, és vist com un èxit per Alcover.

- > “Es republicans fent la trista figura”. Alcover lamenta les intervencions que han fet recentment al Congrés els diputats republicans en el debat sobre la qüestió de la guerra del Marroc. Segons Alcover, han demostrat tenir pocs coneixements sobre la guerra i gens de sentiment patriòtic.
- > “A *El Ideal*”. *El Ideal* del 21 de desembre de 1912 respon a l'article de *La Aurora* “A *El Ideal*” del 14 de desembre de 1912. Segons Alcover, ho fa d'una manera estranya: Alcover es veu obligat a repetir que *La Aurora* només atacarà els republicans que ataquin l'Església i els capellans, però no atacarà els que els respectin. Ara bé, Alcover es pregunta on són aquests republicans respectuosos amb el clergat.

Número 330 4.01.1913

ESCA DE BOLET

- > “¡Quin missatge d'En Barrufet!”. Alcover fa un repàs de la trajectòria de Gabriel Alomar, a qui anomena Mestre Biel de la Mel. Comença parlant de quan el va conèixer el 1899 i el tenia en molt bona consideració. Després, però, a partir de la conferència “El futurisme” a l'Ataneu Barcelonès, Alomar va assumir un perfil ideològic totalment oposat al d'Alcover: ateisme, anticlericalisme, republicanisme d'esquerres, etc. Explica que va tenir èxit entre les esquerres catalanes i que era articulista habitual en periòdics catalans. La justícia militar, però, li va denunciar un article, la qual cosa va provocar molta por a Alomar. Per temor a la Llei de Jurisdiccions, va deixar d'escriure contra la monarquia i l'exèrcit i va començar a atacar l'Església. I aquí és on en Revenjoli manifesta el seu desig de combatre'l.
- > “¿Vol dir s'atemptat personal es una iniquitat?” Gabriel Alomar va escriure el 28 de desembre de 1912 a *El Obrero Balear* que l'atemptat personal era una inequitat. Alcover sosté que un ateu no pot fer tal afirmació: inequitat vol dir contrari a llei. Si hom pensa que no hi ha Déu, també pensa que no hi ha llei; per tant, no té sentit que digui que l'atemptat personal és una inequitat.
- > “¡Quin raig de bejanades i mentides!” Alomar escriu a *El Obrero Balear* el 28 de desembre de 1912 que Sant Tomàs d'Aquino i els escolàstics consideraven lícit l'atemptat personal. Alcover contesta que aquesta afirmació és completament falsa i demana a Alomar que citi on Sant Tomàs o els escolàstics fan aquesta defensa de l'atemptat personal. Alcover el corregeix dient que a *De regimine principum* Sant Tomàs afirma que cap persona té dret a matar cap tirà. Això no obstant, si un tirà martiritza una nació, quan ja s'han esgotat tots els mitjans per acabar amb l'opressió, la nació, però cap individu, té dret a desposseir el tirà del govern de la nació.
- > “¿El P. Mariana i la Companyia de Jesús defensors de s'atemptat personal?” Alomar a *El Obrero Balear* del 28 de desembre de 1912 escriu que el P. Mariana, jesuïta espanyol dels segles XVI-XVII, va defensar l'atemptat personal de Clement contra Enric III de França i de Chatel i Ravallac contra Enric IV de França. Alcover sosté que és fals, que el P. Mariana mai no va defensar l'atemptat personal. Demana a Alomar que li citi obra en què Mariana fa aquesta defensa. Afegeix que l'única obra en què

Mariana podia parlar d'aquest tema és a *De Rege et de Regis institutione* (1598), obra que va escriure per instruir el futur Felip III d'Espanya. Precisament, en aquesta obra ataca els tirans, però també hi afirma que no està permès matar-los. Concreta que Mariana va titllar l'atemptat contra Enric III de "facinus memorabile", que traduït significa "delicte cèlebre"; per tant, enlloc no hi ha cap lloança ni defensa de l'atemptat personal. Demana també a Alomar que, en resposta, no li citi l'obra de Mariana traduïda a l'espanyol i publicada a Biblioteca de Autores Españoles de Rivadeneira perquè és una traducció errònia. També nega Alcover que la Companyia de Jesús defensés l'atemptat personal i demana a Alomar que li ho demostrï citant autor i obra.

- > "¡Quin raig de betzenades contra la Sagrada Escripura!" Alomar en un article a *El Obrero Balear* del 28 de desembre de 1912 afirma que la Bíblia és plena de lloances a l'atemptat personal. Alcover les va rebutant una darrere l'altra: 1) la Bíblia és plena d'exemples de morts orquestrades per Déu. Alcover respon que Déu no comet atemptats perquè Déu pot disposar de la vida de les persones com vulgui, ja que les ha creat. 2) Phinees va cometre atemptat personal quan va apunyalat un israelita que pecava amb una madianita. Segons Alcover, no era atemptat personal perquè Phinees va fer el que Déu li havia manat. 3) Aod va matar el tirà Eglon a traïció, rei de Moab. Alcover concedeix que és cert, però la Bíblia no aprova enlloc aquesta mort. 4) La mort del tirà Sisara a mans d'una dona per ordre del seu enemic Jahel. Alcover, com al punt 3), sosté que aquesta acció no és aprovada per la Bíblia ni pels cristians; tan sols s'explica per la forma de vida que tenien els pobles orientals no cristians. 5) Judit va tallar el coll al tirà Holofernes mentre aquest dormia i la Bíblia la lloa. Alcover sosté que la Bíblia n'alaba l'heroisme però no la traïdoria amb què Judit matà Holofernes. 6) Els capellans amb la Bíblia aprenen que l'assassinat és santificable. Alcover afirma que la Bíblia justifica allò que és santificable i l'assassinat no ho és. 7) Algun criteri catòlic excusarà la matança de la nit de Sant Bartomeu de l'any 1572 i l'assassinat de Coligny, aprovat pel Papa. Alcover afirma que és fals: els catòlics mai no han considerat justificable la matança d'hugonots ordenada pel rei de França, Carles IX. Tampoc és cert que el Papa aprovés la mort de Coligny.
- > "La Seu de Mallorca". Alcover es fa ressò de la conferència que va fer Joan Rubió i Bellver sobre la Seu de Mallorca, de la qual va dir que era una obra d'art i un enginy arquitectònic de primer ordre.

Número 331 11.01.1913

SABATADA

- > "¿I ara aont mos veniu amb En Pascal?" *El Obrero Balear* del 21 de desembre de 1912 publica que Pascal era cristià, però que ben sovint la religió no s'avenia amb el que li dictava la raó. Alcover diu que això és un disbarat i per demostrar-ho cita un fragment de Pascal en què aquest diu que hi ha infinitat de coses a l'univers que superen la raó i la força dels homes i que en cap cas fe i raó es contradueixen.
- > "Parlemne de sa retirada d'En Maura". Alcover fa un repàs de la trajectòria de Maura des que va assolir la presidència del consell de ministres el febrer de 1907. Acusa els liberals d'haver-se aliat secretament amb els republicans per posar bastons a les rodes a Maura. Aquesta aliança va ser especialment intensa després de la Setmana Tràgica, en què els liberals i els republicans van fer dimitir Maura. Moret i Canalejas van succeir Maura, totalment condicionats pels republicans i els

socialistes. Canalejas s'havia compromès a deixar el poder el 31 de desembre de 1912, però el seu successor, el Comte de Romanones, va voler continuar al poder. Aquí Maura va veure que la bona sintonia amb els liberals, l'alternança pacífica havia acabat, ja que els liberals estaven aliats amb les forces d'esquerra per impedir que Maura tornés al poder; per tant, Maura decideix retirar-se i d'aquesta manera poder evitar que les forces d'esquerra, aliades amb els liberals, perdin la capacitat de condicionar els governs liberals. Això no obstant, els diputats i senadors conservadors no han acceptat la renúncia de Maura, i Azcáraga i Dato s'han compromès a fer-lo tornar a liderar el partit conservador.

- > “¿I que es això altra que vos embolicau d'En Chateaubriand?” *El Obrero Balear* sosté que Chateaubriand va escriure *Geni del cristianisme* només per guanyar diners perquè realment no era cristià. Anys abans havia duit al seu editor un llibre anticlerical que havia escrit i aquest no l'hi va voler publicar. Alcover diu que és fals, que si bé de jove va dur una vida separada dels preceptes cristians, de més gran va canviar de rumb i va viure d'acord amb la llei cristiana.
- > “¡Mentiu, grans benastres!” *El Obrero Balear* publica que els jesuïtes, en la seva disputa contra els jansenistes, afirmaven que bastava seguir la religió d'una manera superficial, de portes enfora. Alcover sosté que és completament fals. Demana als articulistes que citin obra o autor en què hi hagi aquesta afirmació. Els jansenistes eren tan estrictes en l'observança dels preceptes religiosos que feien que la gent se n'allunyés; en canvi, els jesuïtes volien presentar la religió d'una manera més amable per a la gent.
- > “¡Hala petits! ¡Entaferraune de mentides, barbaridats i blasfemies!” *El Obrero Balear* publica que els jansenistes tenien idees de Sant Agustí i de Sant Pau Apòstol. Alcover ho nega. Demana a *El Obrero Balear* que citi obra per demostrar-ho. També diu que la fe surt de la ignorància. Alcover ho rebut dient que la fe surt de Déu, que és font de saviesa, de llum i que és la fe socialista que surt de la ignorància.
- > “¡Animalot, més qu'Animalot!” *Es Puput* del 28 de desembre de 1912 critica els pares del Sagrat Cor de la Reial perquè volen impedir que les noies assisteixin als balls que es fan per la contrada. Organitzen exercicis espirituals que, segons *Es Puput*, són més perjudicials que els balls. Ara bé, no hi deixen assistir les mares. Alcover sosté que aquests balls són prohibitius i que és fals que les mares no puguin assistir als exercicis espirituals.
- > “¿E-hu veis, socialistetxos?” Alcover explica que Pérez Solís, militar que es va fer socialista, en creure's a les portes de la mort, va renegar dels seus ideals i va demanar confessió. Alcover es pregunta per què els anticlericals, quan es veuen en dificultats, recorren al cristianisme, però no passa a l'inrevés.
- > “Ses obres de la Seu”. Alcover celebra la intervenció que Antoni Gaudí fa a la Seu de Mallorca, especialment l'ornamentació de l'altar major.
- > “S'arretgle parroquial de Mallorca”. Alcover celebra que el govern hagi concedit a la diòcesi de Mallorca 33 parròquies noves gràcies a un augment de la partida per al culte i clergat. Agraeix les gestions del bisbe Cervera, del bisbe Campins, de Miquel Maura, d'Antoni Maura i de Canalejas.

- “Una glosada i un monument”. Alcover celebra que Bartomeu Ferrà hagi fet unes gloses inspirades en les cròniques catalanes medievals per lloar la figura de Jaume I i també ha fet un projecte d'estàtua dedicada al rei i que costaria 25.000 pessetes.

Número 332 18.01.1913

BUFAROLS

- “Mentiu, grans socialistetxos!” *El Obrero Balear* de l'11 de gener de 1913 sosté que l'escola laica és racional i científica. Alcover respon que és fals, perquè ensenya a odiar Déu, que és la base de tota saviesa. Negar Déu és negar l'evidència; per tant, no és científica.
- “Es congrés socialista balear”. Els socialistes de les Illes Balears van fer un congrés a Palma el dia de Cap d'Any: just hi van assistir 13 delegats, en representació de cinc poblacions (Marratxí, Palma, Lluçmajor, Manacor i Capdepera). Alcover se'n burla i afirma que els socialistes tenen poca força a les illes.
- “Paners foradats!” Alcover comenta que els republicans es van alegrar de la renúncia de Maura a ser el líder del Partit Conservador perquè Maura era l'estaló de la monarquia, no perquè fos un mal polític. Consideraven que sense Maura seria més fàcil proclamar la república.
- “En Maura altra volta cap des partit conservador”. Alcover celebra que després que els diputats i senadors conservadors fessin costat a Maura i li demanessin que no abandonés el lideratge del Partit Conservador, aquest torna a prendre les regnes del partit. Ell mateix havia dit que o el Rei havia de canviar d'opinió o ho havia de fer ell. Alcover intueix que si Maura torna a primera línia és perquè Alfons XIII ha decidit canviar d'opinió i ja no creu que, per evitar noves crisis, el Partit Conservador hagi de canviar.
- “Remeulos republicans”. Alcover es burla de la reacció dels republicans en saber-se la notícia que Maura tornava a a la primera línia política.
- “Més endiumenjat sobre conservadors i republicans”. Alcover comenta la reacció que ha provocat el retorn de Maura dins l'exèrcit. Reprodueix un fragment d'un article de *La Correspondencia Militar*, en què se celebra el retorn de Maura i la voluntat de combatre les forces d'esquerra, al·legant la defensa de la pàtria.
- “*El Ideal* i sa retirada d'En Maura”. Es burla que *El Ideal* de l'11 de gener de 1913 va informar que Maura havia renunciat a liderar el Partit Conservador perquè tots els seus li fugien, com també ho feien els caps de l'exèrcit. Alcover recorda que el 8 de gener de 1913 tots els representants del Partit Conservador van demanar a Maura que no se n'anés; per tant, encara no era clar com acabaria l'episodi.
- “Més animalades de s'Animalot pudent”. *Es Puput* de l'11 de gener de 1913 publica que la corona que Gaudí vol fer instal·lar sobre l'altar major de la Seu és una barbaritat. Alcover, sense entrar gaire en detalls, diu que és una obra originalíssima. *Es Puput* també ataca el rector i les monges de Pòrtol

perquè en fer la representació dels reis i dels pastorells només aspiren a guanyar diners. Alcover respon que és fals i que és propi d'*Es Puput* atacar sense fonaments el clergat.

- > “Més ensiam republicà”. La renúncia de Maura del 4 de gener de 1913 va provocar una gran alegria entre els republicans de Palma. En aquest clima d’eufòria, Jeroni Pou va afirmar que Maura havia compromès greument Espanya amb la guerra de Marroc. Alcover li respon que Maura només complia els acords a què Espanya havia arribat en el Tractat d’Algeciras. També va dir Pou que Ferrer i Guàrdia va ser executat pels seus ideals. Alcover diu que fou executat per delictes tan greus com organitzar la Setmana Tràgica.
- > “Una costerada an es republicans de França”. Es fa ressò d’un escàndol polític ocorregut a França: el fill de l’expresident Bertheaux demana a una sèrie de diputats els dos milions de francs que son pare els havia prestat per assegurar-se el seu vot en cas d’haver-hi votació per elegir president. El fill amenaçava que, si no els hi donaven, aniria als tribunals. L’aspirant a president, Pams, ha comprat el crèdit al fill de Bertheaux. Alcover aprofita l’escàndol per fer veure als republicans que en les repúbliques també hi ha corrupció.
- > “¡Farsants! ¡Més que farsants!” *El Obrero Balear* de l’11 de gener de 1913 sosté que la guerra és la gran injustícia. Alcover tracta els socialistes d’hipòcrites perquè escriuen que estan contra les guerres, però defensen la guerra social.

Número 333 25.01.1913

ESTRETA

- > Estreta. ¡Hala Animalot Pudent, fe’n d’animalades! *Es Puput* del 18 de gener de 1913 titlla Maura de comediant i pallasso. Alcover no el rebutja. Es limita a dir que *Es Puput* és premsa pornogràfica.
- > “¡Altres pic Mestre Biel!” *El Obrero Balear* del 18 de gener de 1913 apareix amb una errada de data: 11 de gener de 1913. Alomar respon a Alcover els articles que va escriure a *La Aurora* del 4 de gener de 1913. Alcover diu que, tot i que els respostes estan signades amb X., ell sap que qui les escriu és Alomar. El primer que lamenta Alcover és que Alomar no li respongui tots els temes que són objecte de disputa. 1) “El P. Mariana i la Companyia de Jesús defensaven l’atemptat personal.” Alomar demana a Alcover per què si el P. Mariana no aprovava l’atemptat personal contra Enric III i Enric IV, el parlament francès i la Sorbona van fer cremar l’obra de Mariana, *De Rege et regine institutione*. Alcover respon que el parlament i la Sorbona eren els autèntics culpables dels magnicidis, ja que havien declarat els reis no aptes per governar França i havien proclamat que els súbdits no mereixien tals monarques, la qual cosa va enardir la gent. Per demostrar que els jesuïtes aprovaven l’atemptat personal Alomar explica que Jean Chastel, que va atemptar contra Enric IV, va formar-se als jesuïtes. Alcover li respon que també va estudiar Dret a la universitat de París, la qual tenia aversió pels jesuïtes i, juntament amb el Parlament, havia declarat la guerra al rei. Afegeix, per demostrar que els jesuïtes defensaven l’atemptat personal, que el Parlament va executar el P. Guignard, jesuïta, perquè se li van trobar uns documents en què proposava matar el príncep Enric, futur Enric IV, perquè era calvinista. Alcover admet que el P. Guignard va escriure aquesta proposta, però es demana per què el Parlament va condemnar Guignard si perseguia el mateix: matar els reis. Alcover atribueix la

mort d'Enric III i Enric IV al clima de violència extrema que hi havia a França per la lluita entre hugonots i la Lliga. 2) Alomar sosté que el Papa Gregori XIII va solemnitzar la mort d'hugonots amb un Te-Deum, salves d'artilleria i festes al carrer. Alcover respon que el Papa va celebrar la notícia que havia rebut: que s'havia eliminat un grup de persones que volien matar tota la família reial de França i posar fi al catolicisme a França. El Papa, el dia que va fer la celebració, encara no sabia que hi havia hagut tal mortaldat. 3) Alomar repta Alcover a publicar la vida de Sant Pere d'Arbués. Alcover diu que ja ho va fer en el context d'una disputa amb els republicans de Sóller i li recorda que va tenir una vida exemplar. 4) Alomar afirma que Déu va donar ordre de matar els fills de Respha, tal com consta al Llibre dels Reis, a la Bíblia. 5) Alomar també diu que Alcover va aprovar les execucions "extralegals" que un tribunal va decretar contra uns anarquistes a Barcelona. Alcover sosté que confia en els tribunals de justícia i que aquells anarquistes havien comès atrocitats, com ara tirar bombes al Liceu.

- > "Els-e diu tort devers França". En la recent disputa que hi ha hagut a França per triar nou president de la república, Poincaré, el candidat de la dreta, ha derrotat Pams, esquerrà, en segona volta. Alcover celebra aquesta victòria de Poincaré perquè diu que és un republicà que respecta la religió i l'Església.
- > "Quina força tenen es republicans". Alcover comenta que els republicans actuals tenen poca força a Espanya. Segons el manacorí, així ho demostren els resultats en les darreres eleccions municipals, en què van perdre molts de vots. Afirma que la poca força es deu a l'absència d'unió i d'un lideratge fort: Melquiades Álvarez, que era el més ben preparat, ja té una edat avançada; Lerroux, que va gaudir de gran popularitat en el seu moment a les grans ciutats, ha demostrat que només té l'objectiu d'acumular riqueses; Sol i Ortega, també de grans capacitats, està barallat amb els altres líders. El mateix Maura va comentar al *New York Herald* que ara com ara els republicans no representen una amenaça dins Espanya.
- > "Es Manifest de sa conjunció republicana-socialista". Alcover lamenta que la Conjunció Republicana-Socialista el 13 de gener de 1913 hagi elaborat un manifest en el qual s'explicita que, arran del retorn de Maura, el grup lluitarà amb totes les energies perquè caigui la monarquia. Per Alcover, es tracta d'una declaració d'intencions claríssima: fer la guerra a la monarquia.
- > "Sa feta de dia 14". El 14 de gener de 1913 Alfons XIII va cridar Azcárate, un dels signants del manifest de la Conjunció Republicana-Socialista, que explicitava el desig de fer caure la monarquia. També ha cridat altres líders de l'esquerra. Alcover lamenta aquest fet i ho veu com una concessió als republicans. Demana als monàrquics que no defalleixin davant les pressions dels republicans.
- > "Tiren de camella". Els socialistes de Palma recentment han fet un aplec en què han decidit no associar-se amb els liberals perquè són tan reaccionaris com els conservadors, ni amb els republicans perquè fan costat als liberals. Lluís Martí va reiterar el seu compromís amb el partit socialista mentre no pactés amb els partits monàrquics. Alcover afirma que aquest aplec confirma la desunió que hi ha entre les forces republicanes.

Número 334 1.02.1913

TROMPADES

- > “S’animalot pudent animaletjant”. *Es Puput* del 25 de gener de 1913 comenta que els sacerdots que ara faran oposicions a les 33 rectories noves que s’implantaràn a Mallorca són una colla de gossos. Alcover se’n sorprèn i es demana per què *Es Puput* sent tant d’odi.
- > “Lo des fiis de Respha”. En relació amb el que va escriure Alomar el 25 de gener de 1913 a *El Obrero Balear* sobre el fet que Déu va donar l’ordre de matar els fills de Respha, Alcover contraargumenta reproduint d’*El Llibre dels Reis* l’episodi citat per Alomar. Segons Alcover, enlloc diu que Déu manés matar aquells infants. Que sacrificuessin els infants a Déu no significa que Déu exigís aquell sacrifici.
- > “Mestre Biel de la mel capgirant i falsificant la Sagrada Escripura”. Alcover critica Alomar perquè reproduïx un fragment del *Llibre dels Reis* (‘Déu tornà esser propici a la Terra’) en què, efectivament, sembla que Déu està satisfet després de la mort dels fills de Respha, de la qual cosa es pot deduir que Déu en va aprovar l’execució. Ara bé, Alcover sosté que Alomar astutament omet els quatre versos anteriors a aquest, en els quals s’explica per què Déu va tornar a ser propici. La lectura d’aquests quatre versos anteriors permet veure que Déu va estar satisfet per les accions que va dur a terme David, però no per la mort dels fills de Respha.
- > “Blasfèmies horribilíssimes”. Alomar a *El Obrero Balear* del 25 de gener de 1913 explicita que dedicarà tota la seva vida a combatre Déu, ja que davant les barbaritats i crims que ha comès no mereix gens de respecte i molt menys adoració. Alcover li demana per què, si està en contra de Déu, un dia de forta tempesta es va refugiar a l’estació de ferrocarril de Petra i allà cada cop que veia la claror d’una verga de llamp, se senyava i demanava ajut al Cel. En cas que Alomar negui la feta, Alcover avisa que en té testimonis.
- > “Més barbaritats de s’obreretxo balear”. A *El Obrero Balear* del 25 de gener de 1913 hi ha una sèrie de comentaris que Alcover vol contraargumentar: 1) el catolicisme és la negació absoluta de les reivindicacions obreres. Alcover diu que és el contrari, que ningú ha fet més per defensar els interessos dels obrers que l’Església catòlica; 2) l’Església no permet als fidels tenir altres drets que la humilitat i la resignació. Alcover ho nega dient que l’Església va ser la primera institució que va proclamar la igualtat entre les persones; de fet, el papa Lleó XIII era conegut com el Papa dels obrers.
- > “Esclips i esclips entre republicans”. Alcover comenta que la visita d’Azcárate al rei Alfons XIII ha posat de manifest la desunió entre els republicans una vegada més: uns l’hi aplaudeixen; d’altres, com Lerroux o el partit socialista, veuen l’entrevista com una defecció d’Azcárate.

Número 335 8.02.1913

SAONADA

- > “¡Quin anticlerical més original!”. Alcover es fa ressò d’un article de Severino Aznar a *El Universo*. Escriu que Canalejas, tot i les aparences, era un catòlic fervorós i un defensor de l’ordre. Creia que

dins les files liberals podia fer més polítiques conservadores que dins el Partit Conservador. Aznar afirma que un membre del Partit Liberal proper a Canalejas li ha contat recentment tot un seguit de detalls de la vida personal del president en què es posa de manifest el seu catolicisme. Alcover sent pietat per Canalejas i celebra el seu catolicisme.

- > “Més animalades de s’Animalot Pudent”. *Es Puput* de l’1 de febrer de 1913 ataca els sacerdots que es presenten a les oposicions per ocupar les noves rectories concedides per Madrid. Alcover no contraargumenta. Es limita a desautoritzar l’articulista d’*Es Puput* dient que escriu disbarats.
- > “Un nou triunf de la Santa Seu”. Alcover celebra que el Comte de Romanones, que va substituir Canalejas al capdavant del Govern, hagi reprès les relacions diplomàtiques amb el Vaticà, que el govern Canalejas havia suspès per aprovar la Llei d’Associacions.
- > “¿I sa Grenera brutanxa de Lluçmajor?” Alcover celebra que el periòdic de Lluçmajor, *La Escoba*, hagi tancat per falta de diners.
- > “Es dinar des conservadors de Manacor”. Alcover explica que el 2 de febrer de 1913 es va fer un dinar per celebrar el retorn de Maura al capdavant del Partit Conservador. Gabriel Ferrer i Joan Amer hi van fer discursos i hi van assistir unes mil persones. La trobada va ser a Porto Cristo.
- > “Una bona clotellada”. Alcover celebra que el pastor protestant de Monistrol de Montserrat, Francesc Breton, i el batlle de la vila, Josep Boix, hagin estat condemnats per un jutjat per haver fet befa d’una processó catòlica.
- > “Ja no va de pop Mestre Biel”. En *El Obrero Balear* de l’1 de febrer de 1913 Alomar afirma que no vol polemitzar més amb Alcover perquè no signa els seus articles i perquè recorre a l’atac personal. Diu també que, si En Revenjoli signés amb nom i cognoms, acabaria als tribunals. Alcover respon que ell no és més ofensiu que el mateix Alomar i que per demandar algú no cal que aquest signi. Afegeix que tothom sap prou bé qui és En Revenjoli.
- > “No vos canseu, germà!”. A *El Obrero Balear* de l’1 de febrer de 1913 es publica un article en què es demana als pares de filles amb comportament indigne o immoral que no les tanquin en cap convent sinó que les deixin desenvolupar la seva personalitat. Alcover respon que aquesta proposta és un disbarat perquè equival a posar al mateix nivell persones i animals.
- > “Ses nostres rondaies”. Respon als que l’acusen d’inventar-se rondalles dient que no se n’inventa cap, que totes les ha arreplegat de viva veu, tal com indica en posar el nom de l’informant. Afegeix que té encara més de cent rondalles per publicar a *La Aurora*.
- > “Més se’n mereixia”. Alcover celebra que el gerent i el redactor del periòdic *La Bataille Syndicaliste* hagin estat condemnats a cinc anys de presó i a pagar 300 francs de multa per haver incitat a atemptar contra Alfons XIII durant la seva visita a França.
- > “Castanyes i galletes”. Alcover es burla de les disputes entre socialistes i republicans en el marc de la Conjunció Republicana-Socialista. Els socialistes acusen Azcárate i Melquíades Álvarez de traïdors per haver aplaudit el rei i per haver-s’hi entrevistat.

- > “De socialistes cap de gri”. Un articulista a *El Obrero Balear* de l’1 de febrer de 1913 comenta que les propietats s’haurien de repartir entre tothom; d’aquesta manera, s’evitarien els conflictes que minen la humanitat. Alcover afirma que els socialistes allò que volen és repartir els béns dels altres, però no es comprometen mai a aportar els béns propis per al repartiment.

Número 336 15.02.1913

APLANADA

- > “Coses d’Àustria. S’hereu des trono”. Alcover celebra el caràcter enèrgic del príncep Francesc Ferran d’Àustria pel que fa a la proposta que hi va haver d’allunyar el catolicisme de les escoles. El príncep va ser qui ho va impedir. Pel Arreveixinat ho posa com a exemple davant l’actitud tova de certs dirigents espanyols davant propostes semblants.
- > “S’animalot Pudent animaltjant”. Alcover lamenta unes gloses en què s’afirma que les persones que van assistir als balls de carnestoltes a Palma eren Filles de la Puríssima i dones cristianes. Alcover diu que és fals, que és una invenció del glosador. També afirma el glosador d’*Es Puput* que el dinar de suport a Maura que es va fer al Port de Manacor dia 2 de febrer de 1913 va ser un fracàs. Alcover respon que la quantitat de gent que hi va assistir demostra que no va ser cap fracàs.
- > “S’Animalot Pudent contra es Rector de Petra”. *Es Puput* acusa el rector de Petra d’impedir que l’electricitat arribés al poble. Alcover afirma que sap de bona font que allò que va fer el rector va ser impedir que únicament el promotor del projecte es beneficiés de l’arribada de l’electricitat. Aquest volia que la gent compràs obligacions, la qual cosa permetia als compradors només recuperar el capital invertit; mentre que el rector va voler que es comprassin accions, de manera que tots els participants poguessin obtenir guany. Aquest fet va indignar el promotor del projecte.
- > “Es cas Queraltó”. El doctor Queraltó va afirmar que les monges de la Lliga Antituberculosa obliguen els malalts de tuberculosi a prendre per força els sagraments. La Lliga va denunciar Queraltó per calúmnies. El Tribunal ha condemnat el metge i el Tribunal Suprem ha confirmat aquesta condemna. S’ha iniciat una campanya republicana de defensa de Queraltó. Alcover lamenta que els republicans no vulguin acatar les lleis.
- > “Segueixen ses completes de nyic-i-nyec”. Alcover es fa ressò de la desunió dins la Conjunció Republicana-Socialista. *El Obrero Balear* del 8 de febrer de 1913 publica articles contra Melquíades Álvarez i contra Azcárate, als quals acusa de traïdors per voler pactar amb els liberals i amb la monarquia. Alcover se’n burla i posa en dubte que amb aquesta desunió es pugui tombar la monarquia.
- > “Mentides infames”. *El Obrero Balear* del 8 de febrer de 1913 publica unes gloses en què un obrer lamenta no poder associar mai la fam i no poder vestir dignament tot i que treballa produint maces d’or. La intenció és denunciar la injustícia que pateixen els obrers. Alcover respon que els obrers fan productes cars gràcies al seu esforç, però també gràcies al capital que inverteixen els propietaris de les empreses. Afegeix que els sous són dignes i que si un obrer no té prou menjar i no pot vestir-se com cal és perquè malgasta els diners.

- > “Lo que fan es revolucionaris d’Espanya davall davall”. Alcover es fa ressò de dos articles que Miquel dels Sants Oliver ha publicat recentment a ABC sobre l’esperit revolucionari a Espanya. Alcover els considera interessants perquè fan posar a l’aguait les persones d’ordre. En reproduïx fragments. Oliver apunta que l’esperit revolucionari s’ha congriat dins Espanya des dels darrers anys del segle XIX a causa d’un seguit de factors: la pèrdua de les darreres colònies i la humiliació del vell patriotisme, el fracàs de la Restauració, la traducció dels textos socialistes i anarquistes i la proliferació d’entitats revolucionàries (ateneus, casinos, associacions, etc.), l’aparició de múltiples periòdics revolucionaris o l’extensió de les escoles laïques.

Número 337 22.02.1913

MALMENADA

- > “Segueix sa dansa entre es republicans”. Alcover comenta que Lerrox el 16 de febrer de 1913 va fer un discurs a Barcelona en què va atacar violentament, d’una banda, Azcárate i, d’una altra, els republicans nacionalistes. Va acusar Azcárate de voler afavorir econòmicament els seus seguidors. Alcover respon que Lerrox, sempre que pot, intenta afavorir els seus.
- > “¿Altra pic En Jiménez Moya?” Alcover explica que recentment Jiménez Moya ha fet una estada temporal a Manacor per celebrar l’aniversari de la república. Comenta que va fer un discurs anticlerical, però que no va aconseguir aixecar la moral dels republicans locals.
- > “S’Animalot pudent animaletjant”. *Es Puput* del 15 de febrer de 1913 ataca Llorenç Riber dient que mai no passarà de ser un poeta secundari. Ho argumenta comentant el poema “Galilea”. Alcover nega cap autoritat a *Es Puput* i apunta que no tenen prou gust ni coneixements per apreciar la poesia de Riber.
- > “Un altre remeulo de Mestre Biel Alomar”. Alcover explica que Alomar en el número d’*El Obrero Balear* del 15 de febrer de 1913 afirma de nou que no vol polemitzar amb Alcover, al qual acusa de grosser i de no voler signar els articles. Alcover ironitza sobre els repetits comiats d’Alomar i comenta que Alomar tan sols ha signat aquest darrer article.
- > “Mentiu socialistetxos!”. *El Obrero Balear* del 15 de febrer de 1913 publica, prenent-ho d’*El Motín*, que ser catòlic significa assumir tots els crims de la Inquisició, les perfídies dels papes contra Espanya i totes les immoralitats i abusos dels clergues. Alcover respon que ser catòlic no implica assumir els errors d’altres catòlics o d’institucions de l’Església. No admet que els papes hagin anat mai contra Espanya i en demana proves.
- > “Bon perboc p’es republicans!” Alcover es fa ressò d’un article de Miquel dels Sants Oliver, aparegut a l’ABC, en què explica que en els darrers deu anys Espanya ha crescut considerablement des d’un punt de vista econòmic. Oliver dona dades concretes preses d’un informe de l’entitat bancària Arnús-Garí de Barcelona. Alcover aprofita el raonament d’Oliver per demostrar que els republicans s’equivoquen quan clamen la necessitat d’acabar amb la monarquia perquè aquesta enfonsa l’economia espanyola.
- > “Gent d’*El Ideal* ¿que ja vos tornau desbaratar?” Alcover lamenta que *El Ideal* publiqui una carta de Pey-Ordeix a un altre excapellà, Prat, mort recentment. Es demana quina relació té Pey-Ordeix amb

els ideals republicans. Alcover recrimina a *El Ideal* que tot i proclamar que no volien ofendre els sentiments religiosos, amb la publicació d'aquesta carta, ofenen els sentiments dels catòlics.

- > “Mentiu com l'ànima de Judes!” *El Obrero Balear* del 15 de febrer de 1913 afirma que els joves han d'anar a fer el soldat pels frares, que són uns privilegiats i n'estan exempts. Alcover afirma que és fals: els únics frares que estan exempts de fer el servei militar són els que van a servir a missions, els quals ja s'exposen considerablement: pobles salvatges, malalties, etc.
- > “Sa virollada de ses ratjoles”. *El Obrero Balear* del 15 de febrer de 1913 publica una conversa entre el propietari d'una fàbrica de rajoles i un socialista. Aquest el vol convèncer que les rajoles són dels obrers perquè les han fet ells; les màquines de fer rajoles també ho són perquè han estat comprades amb els diners que l'amo ha guanyat amb la venda de les rajoles; la terra amb què es fan les rajoles també pertany als obrers perquè són ells els que la treballen. Alcover respon que aquesta argumentació és absurda perquè no té en compte que l'amo va assumir un risc i va fer una despesa gran a l'hora de posar en marxa la fàbrica.
- > “Se veu que no tenen padrina”. *El Obrero Balear* del 15 de febrer de 1913 afirma que a Espanya tots els que no són socialistes són uns hipòcrites i uns covards. Alcover pregunta als socialistes què dirien si ell fes una afirmació semblant, però a la inversa.

Número 338 1.03.1913

ESCLAFITS

- > “¡Ah mentiderandos de la mentideria!” (338). *El Rayo* del 22 de febrer de 1913 afirma que els anarquistes volen abolir la propietat privada, que és l'origen de tots els mals. Alcover respon que el que cerquen els anarquistes és enriquir-se.
- > “Nova ortografia”. Alcover explicita l'acceptació de les Normes Ortogràfiques de l'IEC per tal d'acabar amb l'anarquia imperant.
- > “Ment com un canalla”. *Es Puput* del 22 de febrer de 1913 publica que les dones que van als sermons de Quaresma actuen immoralment, ja que desatenen les obligacions familiars envers els fills i els marits. Alcover li respon dient que és completament fals i que és una mera invenció dels articulistes d'*Es Puput*.
- > “Més barbaridats de s'Obrer Balear”. *El Obrero Balear* del 22 de febrer de 1913 celebra que el 1835 s'executessin tants de frares perquè són un mal per a la societat i són el fre del progrés. Alcover demana per què, si tan dolents són els frares, la gent no els gira l'esquena. Afegeix que fan un gran servei a la societat i que les famílies els confien els seus fills en les escoles religioses, encara que no sigui obligatori, encara que hi hagi l'opció de l'escola pública.
- > “Encara més dois de s'Obrer Balear”. *El Obrero Balear* del 22 de febrer de 1913 acusa Azcárate de traïdor per haver-se entrevistat amb el Rei i titlla la resta de republicans d'animalons. Alcover celebra les disputes entre revolucionaris. En aquest mateix número del periòdic es fa una defensa del llucmajorer desterrat a Felanitx per haver calumniat l'economista de Lluçmajor. Diuen que no s'aturaran

fins a demostrar que els clergues són uns hipòcrites. Alcover respon que el llucmajorer es mereixia el càstig i que els hipòcrites són els socialistes, que defensen la pau, però promouen la lluita social.

- > “Es ball de pinyata de *Es Puput*”. *Es Puput* comenta que a Manacor recentment hi ha hagut un ball de màscares en temps de Quaresma, la qual cosa es considera una irreverència. Alcover diu que ho ha demanat a diferents persones i totes li ho han negat. El que va succeir és que un regidor republicà va demanar al batlle per fer-ne un, però aquest li ho va prohibir.
- > “Coses dets Estats Units”. Alcover fa un resum de les principals sectes protestants que hi ha als Estats Units. Els en fa dos retrets: 1) algunes sectes protestants van arribar a Amèrica fugint de la intolerància religiosa a Europa. Paradoxalment, en instal·lar-se al Nou Món també van discriminar o perseguir els dissidents; 2) la formació teològica dels pastors protestants no és sòlida.
- > “Barbaridats socialistes”. *El Obrero Balear* del 22 de febrer de 1913 publica que Espanya no hauria d’haver ocupat Tetuan, que ha estat un gran error. Alcover respon que qui s’erra són els socialistes que havien dit que Espanya no guanyaria cap tros de terra a Àfrica i que ells impedirien qualsevol acció militar. Res del que van dir s’ha complert. També publica el mateix periòdic que el 1913 entre 15.000 i 20.000 frares s’alliberaran de fer el servei militar. Alcover respon que no hi ha tants de frares a Espanya i que els que s’alliberaran de fer el soldat només són els missioners.
- > “¿E-hu veys republicans de bona fe?” Alcover comenta que república no equival a progrés ni a una vida millor. Posa com a exemple el cas de la república de Mèxic, que fa anys que està embrancada en una guerra civil que ha provocat milers de morts.
- > “Delícies de sa civilització republicana”. Alcover comenta que a Mèxic s’ha implantat la Llei de Fugues, consistent a donar la possibilitat al condemnat a mort d’intentar fugir quan l’han d’afusellar. Alcover ho presenta com un exemple de salvatgisme republicà.
- > “¡Maleïts toros! ¡Mal se’n perdés es mol·lo!” Alcover comenta que, recentment, en corregudes de bous, dos toreros han estat morts. Insisteix que cal prohibir les corregudes perquè són un espectacle salvatge i perquè una persona pot morir defensant la pàtria o la casa, però no divertint els altres.

Número 339 8.03.1913

PAPARRONS

- > “Es republicans, inimics de sa llibertat. Dos aubercocs i una al·lota curta de tei”. *El Ideal* del 22 de febrer de 1913 va publicar un article del diputat republicà per Madrid, Luis de Zulueta. Segons Alcover, amb el seu article, Zulueta es mostra contrari a la llibertat, tan pregonada pels republicans. Zulueta es queixa que el Govern no autoritzi els matrimonis civils als que són catòlics, sense necessitat d’apostatar del catolicisme. Acusa Romanones de no permetre-ho. Alcover sosté que Romanones no ho pot tolerar perquè el codi civil espanyol diu que el matrimoni civil és exclusivament per als que no són catòlics. Una amiga de Zulueta no vol casar-se pel civil amb un amic perquè ella no vol apostatar de catòlica.

- > “Es republicans, inimics de sa llibertat. El senyor Zulueta nega sa llibertat, natural a tota persona de poder fer lo que no s’opòs a sa raó”. *El Ideal* del 22 de febrer de 1913 va publicar un article del diputat republicà a Madrid, Luis de Zulueta. Segons Alcover, en el seu article, Zulueta es mostra contrari a la llibertat, tan pregonada pels republicans. Zulueta lamenta que a Espanya no hi hagi cap llei que prohibeixi als frares i a les monges obrir nous convents. Alcover li demana per què hauria d’haver-hi aquesta llei i quin sentit té privar de llibertat frares i monges i, en canvi, permetre que un ciutadà obri un cafè o una associació obri un ateneu. Alcover considera impropï d’un republicà limitar la llibertat de les persones.
- > “Es republicans, inimics de sa llibertat. El senyor Zulueta se demostra un ignorant de set soles en qüestions de dret públic i internacional”. *El Ideal* del 22 de febrer de 1913 va publicar un article del diputat republicà a Madrid, Luis de Zulueta. Segons Alcover, en el seu article, Zulueta es mostra contrari a la llibertat, tan pregonada pels republicans. Zulueta lamenta que el Comte de Romanones pacti qüestions importants per als espanyols amb la Santa Seu, com ara la Llei d’Associacions, abans de sotmetre el tema a discussió i votació dins les Corts. Actuant així, el president priva les Corts de sobirania. Alcover respon que aquest és el procediment habitual: primer el Govern negocia amb el país estranger i posteriorment du la qüestió a Corts; per tant, Romanones no ha fet res estrany. Amb França, sobre l’afar del Marroc, ja es va actuar així.
- > “Es republicans, inimics de sa llibertat. I què en diren D. Gumersind?”. *El Ideal* del 22 de febrer de 1913 va publicar un article del diputat republicà a Madrid, Luis de Zulueta. Segons Alcover, en el seu article, Zulueta es mostra contrari a la llibertat, tan pregonada pels republicans. Zulueta cita Gumersindo Azcárate com a autoritat en dret civil per demanar una separació nítida entre Estat i Església. Entén el clericalisme com la intromissió del Vaticà en qüestions que afecten el codi civil d’un estat, la qual cosa caldria erradicar. Alcover veu necessari que el Papa, com a cap suprem de l’Església catòlica, hi digui la seva en qüestions que afecten la vida dels catòlics.
- > “Lo des catecisme”. Un dels objectius dels anticlericals és aconseguir que es llevi el catequisme de les escoles públiques, de manera que només l’estudiïn els fills dels pares que hi hagin optat. Romanones està d’acord amb aquesta proposta i s’ha sabut que té la intenció de fer-ho efectiu mitjançant una Reial Ordre. Arreu de l’Estat, organitzacions catòliques han iniciat una campanya contra aquesta Reial Ordre.
- > “Fa de ca-nanell”. Alcover comenta que Alomar, davant les respostes contundents que ha rebut per part de *La Aurora* pels seus articles a *El Obrero Balear*, ha decidit atacar Alcover des de les pàgines de *L’Esquella de la Torratxa*. Alcover afirma que és de covards aquesta estratègia perquè poca gent a Mallorca coneix aquest periòdic i perquè ell mateix no el llegeix. De tota manera, ha sabut per un amic que Alomar va atacar Alcover recentment per la qüestió de les Normes Ortogràfiques de l’IEC. Acusa Alcover d’emprar un llenguatge extremadament grosser. Alcover apunta que la ràbia d’Alomar prové de la gelosia que li va provocar veure que el manacorí era nomenat president de la secció filològica mentre que Alomar ni tan sols és membre de l’IEC.
- > “S’Animalot pudent animaletjant”. *Es Puput* llança dues acusacions contra Alcover: 1) abans dels deu anys abusava de l’alcohol i robava tabac; 2) va pressionar *El correo de Mallorca* perquè no acceptessin publicar determinats articles que després van aparèixer a *La Última Hora*.

- > “¡Noranta cinc fusellats!” Alcover comenta que a Mèxic han afusellat noranta-cinc persones a Juárez en el marc dels enfrontaments entre republicans. Alcover ho presenta com a exemple que república no equival a progrés i a benestar.
- > “Foc granetjat de republicans amb republicans”. Alcover comenta que des d'*El Obrero Balear* continuen els atacs als republicans perquè pacten amb els monàrquics. Alcover recorda que els socialistes ja podien veure que gran part dels republicans són burgesos.
- > “Llenya an es Comte de Romanons”. *El Obrero Balear* de l'1 de març de 1913 ataca el Comte de Romanones titllant-lo de més reaccionari que els conservadors. Alcover comenta que els socialistes són com els jueus que Pilat va creure complaure fent assotar Jesús. Encara el van voler veure crucificat i mort. Els socialistes no en tenen prou amb una sèrie de mesures anticlericals, volen tot el que demanen.
- > “S'és vist res més ridícul?”. *El Obrero Balear* de l'1 de març de 1913 sosté que els governs centrats a mantenir l'ordre, paradoxalment, són els que provoquen més tensió social i més violència. Posa com a exemples els casos del president Porfirio Díaz a Mèxic o d'Espanya, que, posteriorment a la mort de Ferran VII, va esdevenir un caos després de tres-cents anys d'ordre. Alcover lamenta que els socialistes tinguin un coneixement d'història tan escadusser. Quant a Díaz, afirma que un president ha de garantir que hi hagi pau en el seu país, no pot permetre una revolució. Es demana si, en cas que Díaz no hagués frenat la revolució a Mèxic, si hi hauria hagut pau social. Pel que fa a Espanya, posa en dubte que abans de Ferran VII hi hagués pau social.
- > “¿Ai, s'agonia d'un poble?” *El Obrero Balear* de l'1 de març de 1913 critica la revolució mexicana perquè enfonsarà el país. Alcover retreu als socialistes que en la revolució mexicana s'apliquen els principis socialistes, que generen un gran desgavell dins una societat.

Número 340. 15.03.1913

BASTONADES

- > “Ses eleccions de diumenge passat. Un mot an es conservadors”. En les eleccions del 9 de març de 1913 a Inca es podien triar quatre diputats; se'n van presentar tres de conservadors i un de liberal. Alcover es mofa dels republicans perquè no van aconseguir presentar cap candidat. Celebra la victòria dels conservadors a Palma, que han superat la llista unitària formada per carlins, liberals i republicans amb el fi de desbancar els conservadors. Lamenta, però, la derrota a Eivissa, que ha fet perdre la majoria als conservadors a la Diputació. Tot seguit, fa una sèrie de reflexions als conservadors: els diu que han de controlar qui presenten a Eivissa com a candidat perquè, pel que sembla, el candidat conservador no agradava ni tan sols als líders conservadors de l'illa.
- > “Ses eleccions de diumenge passat. Un mot an es liberals”. Alcover també s'adreça als liberals. Concedeix que són persones d'ordre però no els perdona que vulguin separar Estat i Església. Apunta que, amb aquest anhel, estan fent la feina als revolucionaris.

- “Ses eleccions de diumenge passat. Un mot an es republicans”. També s’adreça als republicans. Se’n burla perquè han tengut menys vots que en les passades eleccions i es demana on són els milers de partidaris que des de la premsa republicana afirmen tenir.
- “Ses eleccions de diumenge passat. Un mot an es carlistes”: els mostra reconeixement per haver sabut frenar la revolució a Espanya, però no els accepta que s’hagin ajuntat amb liberals i republicans, dos partits que actuen contra el catolicisme. Els recorda que les tesis dels pares jesuïtes Minteguiaga i Villada van ser acceptades per Pius X i marquen l’actuació dels catòlics quan hi ha eleccions: votar sempre un candidat catòlic; en cas que no n’hi hagi, votar el menys indigne. Alcover argumenta que els candidats conservadors eren tan catòlics com els carlins i molt més que els liberals i els republicans; per tant, no entén per què els carlins s’han aliat amb republicans i liberals.
- “S’Animalot pudent”. *Es Puput* del 8 de març de 1913 es vanta de l’èxit de l’aplec republicà del 2 de març de 1913 al Teatre Varietats de Manacor. Segons *Es Puput*, hi va assistir una gernació. Alcover sosté que hi van anar molt poques persones i es demana amb ironia per què no publica què es va dir en l’aplec.
- “Beníssim!” Alcover celebra que el parlament alemany hagi derogat la llei que prohibia als jesuïtes predicar ni exercir ministeris sagrats a Alemanya.
- “¿E-hu veys perquè serveixen ses monges?” Alcover explica de nou la tragèdia de San Antonio, a Mèxic, en què unes monges van morir en un incendi d’una escola després d’haver-ne salvat tots els infants. Alcover presenta el fet com una mostra del servei que les monges fan a la comunitat en què treballen.
- “¿Escoltau-ho també això altre!” Amb l’objectiu de defensar el sagrament de la confessió, Alcover conta la història del rector Kobylowska. Va ser condemnat a cadena perpètua per haver assassinat un camperol. Ell sempre es va declarar innocent. Va ser excomunicat i empresonat. L’assassí autèntic, abans de morir, va confessar a les autoritats del poble que ell havia mort el camperol emprant l’escopeta del rector Kobylowska. Posteriorment, s’hi confessa. D’aquesta manera, evitava que Kobylowska el pogués inculpar. El rector va morir a la presó.
- “¿Quina mentidassa!” *El Obrero Balear* del 8 de març de 1913 cita Volney per criticar la religió. Volney argumentava que el primer dogma de totes les religions era negar la raó humana, explicitat quan es condemna qualsevol examen de les creences en què es basa una determinada religió. Alcover ho nega dient que les paraules de Volney tal volta són aplicables a les religions falses, però no ho són al cristianisme, ja que és una religió altament racional i mai ha negat la raó humana, tal com es demostra amb la gran quantitat d’obra escrita i publicada sobre cristianisme. *El Obrero Balear* també cita Volney per dir que cada religió creu que és la vertadera; per tant, és impossible saber amb certesa quina és realment la vertadera. Alcover respon que cada religió té els seus dogmes i principis; una anàlisi profunda d’aquests dogmes i principis permet veure que el cristianisme és la vertadera.
- “Escoltauho anticlericals”. Alcover comenta que el kàiser ha arengat els soldats alemanys dient-lo que han de ser fidels a la pàtria i al monarca, però que lluiten per Déu. Celebra que aquesta mostra de cristianisme fervorós la faci el monarca més poderós del planeta.

- > “¡Passa fora, ca pelut!” *El Obrero Blear* del 8 de març de 1913 publica un article en què els socialistes ataquen als republicans per haver pactat amb els liberals i amb els carlins per intentar aconseguir un diputat provincial. Segons els socialistes, allò que mou als republicans no són els ideals sinó les ambicions econòmiques.
- > “Ventim a N’Azcarate i an En Melquíades Álvarez”. Es fa ressò d’un article de Nakens a *El Motín* en el qual ataca Azcarate i Melquiades acusant-los de traïdors a la causa republicana.
- > “Es republicans, de rota batuda”. Alcover celebra que en les eleccions provincials del 9 de març de 1913 els republicans hagin reculat i els partits monàrquics hagin triomfat.
- > “Altre pic rois de mentides sobre En Ferrer”. *El Obrero Blear* del 8 de març de 1913 publica que l’execució de Ferrer i Guàrdia va ser contrària a la llei i, per tant, va ser un assassinat. Coulon, un advocat francès ha demanat al Comte de Romanones la revisió del procés contra Ferrer, però el president s’hi ha negat, la qual cosa és celebrada per Alcover. El canonge apunta que Ferrer havia de ser afusellat perquè es va demostrar amb proves concloents que era l’instigador de la Setmana Tràgica.
- > “Sí, recorda-te’n, ¡o poble!” *El Obrero Blear* del 8 de març de 1913 demana al poble mallorquí que no oblidí mai que el govern de Maura va fer afusellar Ferrer i Guàrdia i quatre innocents més. Alcover sosté que no eren innocents perquè un tribunal va demostrar que havien organitzat la Setmana Tràgica. Es pregunta per què els socialistes no critiquen el govern republicà de Mèxic per haver executat noranta-cinc revolucionaris recentment.

Número 342 29.03.1913

COSCOIS

- > “¿S’animalot pudent, defensor des carlistes?” *Es Puput* del 23 de març de 1913 publica una informació que assegura que li ha tramès un militant carlí. Aquesta informació presenta Alcover com un renegat de la causa carlina que s’ha aliat amb els conservadors per obtenir-ne beneficis. Alcover explica per què va abandonar el carlisme el 1888 i assegura que mai no ha demanat ni rebut cap favor del Partit Conservador ni de cap altre partit.
- > “¿E-hu veys com amb sa república se compon tot?” Alcover comenta que el batlle de Nova York va destapar que la policia de la ciutat era corrupta perquè cobrava comissions de les cases de joc i de les tavernes. Alcover exposa la notícia per demostrar que república no equival a progrés.
- > “Altre pic el Dr. Queraltó?” El Dr. Queraltó ha estat condemnat a deu anys de desterrament pel tribunal superior de justícia, la qual cosa indica que la condemna és ferma. Els republicans manifesten que és una gran injustícia i han iniciat una campanya de suport a Queraltó. Recentment, ha estat a Palma i a Lluçmajor, on, segons Alcover, l’han rebut amb molta fredor. Demana als republicans que no facin de Queraltó una víctima perquè és culpable d’haver calumniat les monges de la Lliga antituberculosa.

- > “¡Enhorabona socialistes i anarquistes!” Alcover comenta que s’ha sabut que la persona que deu anys enrere va matar el rei de Grècia era un socialista i anarquista. Es demana per què la premsa socialista i anarquista no en diu res. Conscient que els catòlics també cometem atemptats, Alcover argumenta que l’Església no els empara com sí que fan els revolucionaris amb els seus que opten per assassinar.
- > “Altres bony m’ha eixit i un que en tenia són dos!” Els socialistes de Bèlgica han convocat una vaga general perquè el govern es nega a derogar la llei que permet als ciutadans amb titulació universitària emetre tres vots; als que saben llegir i escriure, dos i als que no en saben, un. Els obrers catòlics, però, no secunden la vaga.

Número 343 5.04.1913

PERPITJA

- > “Per La Tradición”. El periòdic *La Tradición* expressa ressentiment cap a Alcover per les crítiques que aquest va publicar a *La Aurora* el 15 de març de 1913 contra els carlistes, perquè en les eleccions provincials s’havien aliat amb republicans i liberals. A més, s’acusa el Manacorí de contradir la norma pontifícia que prohibeix polèmiques entre periòdics catòlics. També l’acusa de tenir una trajectòria política acomodaticia i d’haver renegat del carlisme. Alcover respon que ell mai no ha volgut entrar en polèmica i que tan sols volia expressar la seva estupefacció pel pacte entre carlins i republicans. Defensa la seva trajectòria política explicant per què va abandonar les files carlines i insisteix que encara es considera tradicionalista i integrista. Si bé és cert que d’uns anys ençà va modificar la seva acció política, el canvi es deu al desig de seguir les directrius del Papa. Acaba dient que encara que *La Tradición* el torni a interpel·lar, ell no respondrà per no iniciar cap polèmica entre periòdics catòlics.
- > “En Lerro de rodolons”. Alcover comenta que Lerro de cada dia perd més seguidors. Primer li van girar l’esquena les bases del seu partit a Madrid i a València. Recentment, l’abandonen els militants de Barcelona, cansats de corrupteles i lluites internes. D’ençà de les darreres eleccions, ha perdut cinc-cents afiliats. De tota manera, aquests anys que s’ha alçat com a defensor dels obrers ha aconseguit acumular una fortuna econòmica considerable.
- > “Mentida verinosa”. *El Obrero Balear* del 29 de març de 1913, mitjançant una glosa, dona a entendre que Déu no existeix perquè només els pobres pateixen anèmies. Alcover sosté que les malalties són un càstig de Déu per haver pecat. Si Adam i Eva no haguessin pecat, avui no hi hauria malalties. Déu reparteix equitativament les malalties i n’hi ha que són més pròpies dels rics i d’altres que solen patir els pobres, entre elles, l’anèmia.
- > “¿E-hu veys anticlericaletxos per què serveix sa confessió?” Per demostrar el bon servei que fa la confessió, Alcover explica que el superior dels agustins de Madrid, a través del secret de confessió, ha pogut restituir a l’Estat 4.000 pessetes que una persona havia robat.
- > “En Pi Margall fet mentider”. *El Obrero Balear* del 29 de març de 1913 publica un article de Pi i Margall que sosté que ningú no observa la religió de Jesús: 1) les misses se celebren dins temples que deixen enrere el temple de Salomó. Alcover sosté que Jesús mai no va prohibir la sumptuositat en

l'adoració de Déu. 2) Déu mateix demana als israelites que, en entrar en una ciutat, ho facin a sang i foc. Alcover explica que Déu just fa aquesta petició quan la ciutat mereix ser arrasada. 3) L'Església mateixa està jerarquitzada de tal manera que contradiu la doctrina de Jesús. Alcover sosté que enlloc Jesús va prohibir les jerarquies.

- “Lo que noltros sospitàvem”. *El Pueblo* de Valencia publica que en els aplecs que es van celebrar a Mallorca en honor al doctor Queraltó hi van assistir milers de persones i que no hi ha hagut mai a Mallorca uns aplecs tan plens de gent. Alcover afirma que és fals, que en els aplecs no hi havia més de cent persones.
- “Ells mateixos e-hu confessen”. En *El Obrero Balear* del 29 de març de 1913 hi ha un article en què es demana una renovació profunda dels partits republicans espanyols. Atès que des de 1903 no havien tingut uns resultats tan baixos com en les darreres eleccions provincials, cal que els líders actuals deixin els càrrecs. Acusa el republicans radicals (Lerroux) i els republicans reformistes (Melquíades Álvarez) de lladres i mercaders; i la Unió Republicana és completament incapaç de fer res. Afegeix que no s'ha fet gens de feina des de 1903.

Número 344 12.04.1913

MERXES

- “Lo des catecisme a ses escoles públiques”. Un grup de catedràtics i mestres ha demanat formalment al Govern que llevi el catecisme de les escoles públiques espanyoles. En resposta a aquesta demanda, un altre grup de catedràtics i mestres ha demanat al Govern que mantengui el catequisme. Alcover apunta que el grup a favor del catequisme és molt més nombrós que el grup de contraris.
- “Es consei d'instrucció pública”. El govern del comte de Romanones ha demanat parer al Consell d'Instrucció Pública sobre la qüestió de l'ensenyament de la religió en les escoles públiques. Alcover celebra que els consellers conservadors hagin defensat amb vehemència el catecisme en les escoles.
- “Clarícia eloqüent”. Alcover es fa ressò de la notícia extreta de la premsa valenciana, que publica que el passat Divendres Sant només es van vendre a la ciutat 40 pessetes de carn mentre que habitualment se'n venen unes 4.000 per dia. Segons Alcover, aquesta dada demostra el compromís dels valencians amb l'Església i que els republicans hi han anat perdent força.
- “Altres pic es mesquinet”. Mesquinet publica a *Es Puput* que Alcover s'ha venut als conservadors i rep favors de Maura. Comenta també que al manacorí n'hi ha que el denominen liberal-conservador. Alcover afirma que Mesquinet l'ataca perquè, en demanar feina al Bisbe i a ell mateix, aquests la hi van negar. Diu que ell mai no ha demanat ni rebut res de Maura i que no s'ha venut a cap partit.
- “Quin raig de bestieses!” A *El Obrero Balear* del 5 d'abril de 1913 Josefa F. Hurtado escriu que el catecisme fanatitza la infantesa i que el que ensenya és una gran farsa. Alcover diu que és a l'inrevés: el catecisme fa bons els infants i el que ensenya no és cap farsa, perquè és paraula de Déu.
- “Horribles blasfèmies a Felanitx”. Alcover lamenta que un grup de socialistes de Lluçmajor hagués anat a Felanitx a trobar-se amb el socialista que hi està desterrat. Van fer discursos en els quals es va

defensar el doctor Queraltó i es va blasfemar amb vehemència. Alcover demana públicament que les autoritats no permetin aquests tipus de conductes en públic.

- “Coses d’Espanya”. Alcover torna a citar el periòdic alemany *Kölnische Volkszeitung* i en comenta l’article que hi ha aparegut, “El llevat revolucionari d’Espanya”: l’auge del socialisme i del sindicalisme en països tan catòlics com Espanya o Portugal es deu a la publicitat que n’han sabut fer els seus líders, però també a la poca previsió dels patrons i dels governants, que han forçat als obrers a viure de manera molt precària.

Número 345 19.04.1913

CALÇA D’ARENA

- “Escola laica. Són quatre gats i un boi”. *El Obrero Balear* del 12 d’abril de 1913 lamenta que els mallorquins no prenguessin part en l’aplec que es va fer a Madrid en defensa de l’escola laica. El nombre d’adhesions de mallorquins és ínfim. *El Obrero Balear* es pregunta si és per covardia o per estupidesa. Alcover respon que fins i tot els mallorquins més anticlericals van veure que aquest aplec era una pèrdua de temps.
- “Tres tirs an el rei d’Espanya”. El 13 d’abril de 1913 un home de cognom Sanxo, anarquista de Barcelona, va atemptar contra Alfons XIII, tot i que només va ferir el cavall del Rei. Sanxo havia estat indultat de crims comesos durant la Setmana Tràgica. Alcover protesta per la tebior del govern liberal. Els demana més contundència. Segons ell, sembla que tinguin por dels revolucionaris.
- “Una canallada”. A *Es Puput* del 12 d’abril de 1913 un articulista ataca Alcover dient que comet tota classe d’actes immorals, impropis d’un sacerdot en les seves anades i vingudes de Barcelona. Alcover es defensa dient que tot el que escriu aquest articulista d’*Es Puput* són calúmnies. Lamenta no poder-se’n defensar dins un tribunal de justícia perquè no van adreçades directament a Alcover sinó a *En Revenjoli*.
- “Mentiu, companys!” *El Rayo* del 12 d’abril de 1913 publica que 45 papes han mort en circumstàncies violentes (enverinaments, fam, decapitacions, etc.) i fins i tot un papa es va suïcidar. Alcover sosté que *El Rayo* no aporta dades fiables, que durant els primers tres segles de cristianisme, tots els papes van morir assassinats per part d’enemics del cristianisme, però cap no es va suïcidar.
- “Tot li sia enhorabona a Mestre Biel de la Mel”. Alcover celebra que Alomar no hagi superat unes oposicions per ocupar una plaça de catedràtic a la Institució Lliure d’Ensenyança de Barcelona. Alcover insinua que Alomar va intentar obtenir un tracte de favor per part dels membres del tribunal d’oposicions, però no se’n va sortir perquè no va superar les proves.
- “¿E-hu veis anticlericaletxos?” Alcover lloa l’actitud del govern britànic perquè permet la celebració d’un congrés eucarístic a Malta tot i que l’Imperi Britànic es declara protestant. A més, posen un vaixell de guerra al servei del Papa per arribar a Malta. Demana als republicans que actuïn amb el mateix grau de tolerància i sentit comú que els britànics davant els que no pensem com ells.

Número 346 26.04.1913

CÒDOLS

- > “¿S’assassí del rei és conservador?” *El Obrero Balear* del 19 d’abril de 1913 sosté que qui va atemptar contra Alfons XIII el 13 d’abril d’aquest mateix any pertany a les joventuts conservadores de Barcelona. Alcover ho nega. Afirmar que la premsa que se li va trobar dins les butxaques era revolucionària i el mateix autor va reconèixer que havia entrat en política amb el lerrouisme i que, matant el rei, volia venjar la mort de Ferrer i Guàrdia
- > “Una aclaració”. Alcover fa referència a una conferència que ell mateix va pronunciar el 1907 al Centre de Defensa Social de Barcelona. Davant les acusacions per part de carlins, Alcover sosté que ell mai no ha defensat que el carlisme no hagi aportat res. Sempre ha defensat que ha estat clau a l’hora de frenar els revolucionaris dins Espanya, però que les lluites internes per detalls han estat fraticides i els han allunyat de la centralitat política i de la majoria dels ciutadans; és per això que Alcover demana un replantejament de l’activitat política dels carlins.
- > “¿Idò que feis anticlericaletxos?” A *El Obrero Balear* del 19 d’abril de 1913 Amparo Martí afirma que, si es compara el nombre d’escoles laiques i el nombre d’escoles religioses, la xifra és aclaparadorament superior pel que fa a escoles religioses. Alcover afirma que això és una mostra clara del fracàs de les escoles laiques, ja que, després de quaranta anys de legalització, no han aconseguit l’acceptació popular. Afegeix que fins i tot molta gent d’esquerres envia els seus fills a escoles religioses perquè no es refia de les escoles laiques.
- > “Sobre l’emperador Constantí”. *El Obrero Balear* del 19 d’abril de 1913 afirma que l’emperador Constantí va afavorir els cristians però ell mai no va convertir-se al cristianisme. Alcover nega l’autoritat a *El Obrero Balear* per parlar d’aquestes qüestions i no entén per què posen en dubte els estudis històrics.
- > “Per part nostra que consti”. Alcover havia escrit el 19 d’abril de 1913 que Sanxo, autor de darrer intent d’assassinat contra Alfons XIII, havia estat implicat en la Setmana Tràgica; condemnat, s’havia escapat a França i posteriorment havia estat indultat pel govern liberal. Ara rectifica perquè admet que les darreres informacions apunten que Sanxo mai no va estar implicat en la Setmana Tràgica ni va rebre cap condemna ni cap indult.
- > “A boca tancada no entren mosques”. Alcover es demana per què *El Obrero Balear* i *El Rayo* no informen de la manera com va la vaga convocada a Bèlgica pels sindicats per obtenir el sufragi universal. Segons Alcover, aquesta vaga està condemnada al fracàs perquè milers d’obrers catòlics no la secunden.
- > “Igualdat heu dit?” Jordi Renard a *El Obrero Balear* del 19 d’abril de 1913 defensa la igualtat entre els homes com a base del socialisme. Alcover li ho rebutja: les persones no poden ser iguals perquè les naturaleses humanes no ho són; cadascú té unes destreses diferents i això repercutirà en la feina i, per tant, en el progrés personal.

Número 347 2.05.1913

VENTIM

- > “Més d’onze mil mestres d’escola a favor des catecisme”. Alcover celebra que onze mil mestres hagin demanat al govern d’Espanya que no llevi l’ensenyament de religió de les escoles públiques. Alcover diu que aquest nombre és molt superior a les poques dotzenes de mestres que demanen la retirada de la religió.
- > “Tres criminals fora cap i coll”. Alcover celebra que recentment a París s’hagin executat tres criminals. Critica que els revolucionaris espanyols argumentin que la pena de mort és pròpia de salvatges. Els demana si països com Alemanya, França o Anglaterra són països salvatges. Afegeix que França hagué de reinstaurar la pena de mort davant l’augment de crims.

Número 360 2.08.1913

VENTIM

- > “Lo de Marroc”. Alcover explica que Espanya s’ha vist obligada a intervenir a Marroc per sotmetre els rifenys, que no accepten el govern espanyol. El canonge defensa la intervenció d’Espanya com a nació civilitzada a Marroc i ho presenta com una obligació moral. Critica que socialistes i anarquistes s’oposin a la política colonial de Madrid.

Número 361 9.08.1913

VENTIM

- > “Animalades!” *El Rayo* del 2 d’agost de 1913 publica un article de Kropotkine en el qual s’afirma que la caritat és un crim social. Alcover li respon que com és possible que donar menjar a qui té gana pugui ser considerat un crim.
- > “¡Quina barbaritat!” Alcover reprèn la resposta a l’article de Kropotkine, que a *El Rayo* del 2 d’agost de 1913 afirmava que la caritat era un crim social. Alcover sosté que per a Jesús la caritat és la virtut més gran, que no fer caritat als pobres és com no fer-n’hi a ell mateix.
- > “¡Ja hi anau calçats per aygo!” Alcover comenta que Jesús va dir que sempre hi hauria pobres al món; per tant, els socialistes no haurien de dir que, en governar ells, s’acabarà la pobresa.

Número 362 16.08.1913

- > “¡l sa república de Portugal?” Alcover carrega contra el republicanisme, comentant que, recentment, el govern republicà havia frenat un atemptat anarquista. Presenta el fet com una evidència del caos que hi ha a Portugal.

- > “¡O sa República!” Alcover qüestiona que la república garanteixi la igualtat entre els homes i que elimini els privilegis que la monarquia perpetua. Posa com a exemple que, en el paradigma del republicanisme, els EUA, els negres pateixen una discriminació espantosa, amb la connivència tàcita de les autoritats, que no fan res per posar fi a aquesta injustícia. Afirmar que negres i blancs són iguals i, per tant, no pot haver-hi cap mena de discriminació.
- > “Sa vaga fabril a Catalunya”. Alcover comenta que recentment s’ha declarat una vaga a la indústria del tèxtil de Catalunya. Els obrers demanen més diners, però els patrons diuen que no poden apujar-los el salari per por a la fallida. El Govern va proposar una solució de compromís que va ser acceptada pels patrons i pels obrers, però no pels sindicats. El manacorí acusa els sindicats, als quals identifica amb els revolucionaris, de ser els culpables de la tensió entre obrers i patrons.

Número 363 23.08.1913

VENTIM

- > “Anticlericals que han trobada sabata de son peu”. Alcover celebra que la Lliga Nacional de defensa del Clero hagi duit als tribunals persones que han calumniat algun clergue.
- > “¡Es vostos carabassencs!” *El Obrero Balear* del 16 d’agost de 1913 explica que els catòlics perden suports pertot arreu, perquè, recentment, en unes eleccions d’un tribunal industrial han estat derrotats per candidats socialistes. Alcover treu importància a aquests comicis i demana, concretament, on perden suports els catòlics.
- > “Es tords d’*El Rayo*”. Alcover celebra que el periòdic anarquista *El Rayo* es trobi en una situació econòmica molt dolenta perquè té poques vendes, pocs subscriptors i molt de deute; per la qual cosa està pràcticament en fallida.
- > “Ses monges i es servici des malalts dins ets hospitals de París”. Alcover comenta que el metge maçó, Marcel Blatin, demana que les infermeres dels hospitals francesos tornin a ser les monges en comptes de dones laiques, ja que aquestes no saben mantenir la circumspecció necessària dins un hospital i les monges, sí. Interpel·la *El Rayo* i *El Obrero Balear*, que sovint manifesten una gran aversió per les monges.
- > “Gloses animalenques”. Miguel Rey a *El Obrero Balear* del 16 d’agost de 1913 relata en vers la manera amb què un capellà va explicar el sisè manament a un grup de noies: detallant tot allò que es considera fornicar. Alcover diu que cap capellà amb seny ha explicat d’aquesta manera tan explícita el sisè manament.
- > “Mentiu tan alts com sou”. *El Rayo* del 16 d’agost de 1913 publica que els sacerdots demanen resignació als obrers davant la pobresa extrema i davant la injustícia. Alcover diu que aquesta acusació és falsa.
- > “Robatòrum republicà”. Alcover explica que destacats republicans s’han embutxacat diners de manera il·lícita en la gestió del licor Chartreuse que havien fet uns monjos abans que l’estat francès s’apoderés dels seus béns. Concretament, parla de malversació de fons que havien de tenir un ús

públic, com ara el manteniment de l'hospital de Saint Laurent, que els monjos mantenien amb els ingressos que obtenien de la venda de Chartreuse.

- “Enhorabona socialistes”. Alcover es fa ressò d'una notícia publicada a *The Catholic Times* el 8 d'agost de 1913, en què es diu que la vaga convocada pels socialistes belgues durant el mes d'abril va ser un fracàs i que, arran d'això, molts d'obrers han abandonat el sindicat socialista i han passat als sindicats anarquista i catòlic.
- “Armonies revolucionàries”. *El Rayo* del 16 d'agost de 1913 ataca amb virulència el regidor socialista de Palma, Francesc Roca, de qui diu que no és digne de dir-se socialista i que no ha fet res pels obrers d'ençà que és regidor. Alcover es burla de les desavinences entre revolucionaris.
- “Caps de gri”. Alcover critica els obrers del tèxtil de Barcelona, que encara estan en vaga quan la resta d'obrers del ram de Catalunya han tornat a la feina. Els qualifica de ximples i de titelles d'una conspiració revolucionària.

Número 367 30.08.1913

VENTIM

- “¡Quina veu més escanyada!” Alcover es burla del nou periòdic republicà que ha sortit a Mallorca, *La Voz del Pueblo*. Afirmar que, a part de publicar bajanades, disposa de molt pocs seguidors i tenen dificultats per pagar la impremta.
- “Sa ‘veu’ escanyada contra es miracles de Lourdes”. *La Voz del Pueblo* del 7 d'agost de 1913 nega que la Mare de Déu de Lurdes faci miracles. Com a prova, afirma que molts dels malalts que hi acudeixen no es curen mai. Alcover respon que és natural que no s'acompleixin totes les peticions que es fan, ja que, si Déu hi accedís, hi hauria un gran trastorn en el món. Déu decideix quines peticions accepta i quines no. Després fa miracles mitjançant un sant o una marededeu.
- “Un cas de restitució”. Alcover celebra que la confessió hagi permès a un capellà retornar a l'Estat 30.000 pessetes que un home havia robat. Demana als anticlericals que no es burlin de la confessió, ja que permet fer bones obres i corregir errors.
- “Fan ets alens”. Alcover es burla de la poca força que tenen els republicans mallorquins a causa de les divisions internes.
- “Es republicans no volen que les fusellen a ells i ells voldrien fusellar ets altres, si porien”. *La Voz del Pueblo* del 7 d'agost de 1913 critica que en temps del darrer govern de Maura fessin afusellar Ferrer i Guàrdia i quatre persones més pels fets de la Setmana Tràgica. Alcover diu que els lerrouxistes de *La Voz del Pueblo* es contradiuen perquè lamenten les execucions dels revolucionaris, però amenacen que, en obtenir el poder, afusellaran els adversaris amb el pretext de defensar la república.
- “Es gran farsant”. *El Rayo* del 23 d'agost de 1913 publica que Ferrer i Guàrdia va escriure que detestava el vessament de sang i que lluitava per la regeneració de la humanitat. Alcover aprofita per tornar a carregar contra Ferrer, dient que era un farsant, perquè, mentre deia aquestes paraules, organitzava atemptats contra la monarquia i preparava les atrocitats de la Setmana Tràgica.

- “Se’n necessita poca d’alatxa”. *El Rayo* del 23 d’agost de 1913 afirma que la vaga del tèxtil de Barcelona ha estat un èxit colossal i que els obrers han actuat com a herois. Alcover apunta que aquesta vaga dels obrers de Barcelona just els ha servit per perdre quinze dies de jornal, ja que el que ara diuen haver aconseguit és exactament el mateix que quinze dies abans havien pactat patrons, govern i sindicats i que sí que van acceptar la resta de treballadors del tèxtil de Catalunya: 60 hores setmanals. El que ha passat, segons Alcover, és que els obrers de Barcelona no van poder sostenir durant més temps la vaga.

Número 368 6.09.1913

VENTIM

- “Com més va, més deutes i més calúmnies”. *El Rayo* del 30 d’agost de 1913 publica que la Inquisició va causar la mort de més de 30.000 persones. Alcover demana proves que avalin aquesta dada. Recorda que a començament de l’any 1912 ja va rebatre els que sostenien que la Inquisició havia fet matar milers de persones.
- “Enfilalls d’infàmies contra es clero”. *El Obrero Balear* del 30 d’agost de 1913 afirma que Jesús va néixer i va morir pobre; en canvi, els capellans neixen pobres i moren rics. Alcover sosté que és fals, que n’hi ha prou mirant les fortunes dels clergues: n’hi ha que són rics i n’hi ha que no ho són, però cap no s’enriqueix amb el sacerdoci. També diu *El Obrero Balear* que els capellans diuen als feligresos que hi ha persones que han nascut per manar i d’altres que han nascut per ser esclaves. Alcover ho nega, diu que Déu ha disposat que hi ha gent que ha de manar i d’altres que han d’obeir, pel bé del món. Ara bé, això no significa que hi hagi senyors i esclaus. Afegeix que els capellans només volen que els segueixin els que tenen diners, però es desentenien dels pobres. Alcover diu que és fals i que l’Església no fa diferències entre rics i pobres. També afirma que els clergues volen que el poble sigui ignorant per tal de poder manipular-lo. Alcover ho rebutja dient que qui vol deixar el poble analfabet són els francesos, que han tancat multitud d’escoles religioses a França.
- “Canets nanells”. *La Voz del Pueblo* publica que Maura no tornarà a governar mai, i que, si ho fa, haurà de trepitjar els cadàvers dels redactors dels diaris. Alcover es burla de *La Voz del Pueblo* i considera que es tracta d’una fanfarronada.

Número 370 20.09.1913

VENTIM

- “Raig de basfèmies”. El periòdic *Verdad* de l’1 de setembre de 1913 afirma que Déu no existeix perquè és una invenció de l’home. Alcover ho considera una blasfèmia, però no contraargumenta.
- “*Es Puput* fent puputades”. *Es Puput* del 20 de setembre de 1913 lamenta la prostitució dels joves mallorquins i critica els capellans de no fer res per evitar-ho. Alcover comenta que *Es Puput* s’ha passat anys corrompent el jovent quan publicava narracions i gloses pronogràfiques. *Es Puput* també comenta que un capellà passejava agafat amb una amant pel centre d’Inca. Alcover demana

informació sobre el fet a una persona de confiança d'aquest poble, que, després d'investigar els fets, afirma que cap capellà es passejava per Inca amb cap amant.

- > “Quina gran cosa que és sa república”. Per fer entendre que una república no és sinònim de progrés i d'igualtat, Alcover posa els exemples de Protugal i d'Argentina, on hi ha avalots i inestabilitat social a causa de les arbitrietats que fan els governants d'aquests països. Conclou que un bon govern depèn de les persones i no del sistema.
- > “Altre pic, Toni Nicolau!” Alcover comenta que a Lluçmajor ha sortit un nou periòdic socialista, *Verdad*, dirigit per Joan Monserrat. En els números de l'1 d'agost i l'1 de setembre protesta contra la intervenció militar espanyola al Marroc. Alcover sosté que els socialistes haurien de deixar de parlar d'aquesta qüestió, perquè s'havien compromès a fer una revolució si Espanya tornava a intervenir al Marroc, però quan l'exèrcit va tornar a la guerra contra els rebels, els socialistes no van fer res.

Número 371 27.09.1913

VENTIM

- > “Sa darrera assemblea des republicans”. Alcover ironitza sobre el nombre d'assistents a la darrera assemblea dels republicans mallorquins. Comenta que els líders històrics, com Lluís Martí, no hi van assistir. Conclou que el partit republicà es troba en una situació molt precària.
- > “¡Hala per amunt!” Alcover celebra que el deute d'*El Rayo* vagi augmentant cada setmana. Considera que és un senyal del poc suport que té l'anarquisme a Mallorca.
- > “En Lerroux i es socialistes”. Alcover celebra que els socialistes mostrin constantment en premsa la indignació amb Lerroux, a qui acusen d'estar venut a la monarquia i de ser el pitjor enemic de la revolució.
- > “¡Quin sacrilegi!” Alcover es fa ressò d'una notícia apareguda a *Volkszeitung* l'11 de setembre de 1913, que explica que el departament de l'ajuntament de Porto que s'encarrega dels gossos ha posat com a nom Jesucrist a un animal. Alcover considera que és un sacrilegi i comenta que just pot passar en un lloc com la república de Portugal.
- > “Es companys Bisbal i Bauzá”. Alcover comenta que els socialistes Bisbal i Bauzá mantenen una polèmica des de les pàgines d'*El Obrero Balear* i *El Rayo*, respectivament. Alcover es demana que passaria si governessin, si sense governar ja es barallen.

Número 372 4.10.1913

VENTIM

- > “¡Escoltau, anticlericaletxos!” Alcover pren de l'*Osservatore Romano* que en un congrés internacional de metges celebrat recentment a Londres, l'arquebisbe Bourne ha demanat als metges catòlics que no oblidin mai la concepció cristiana de l'univers, que els metges, si són cristians, són vists amb més

respecte per part dels pacients i que la fe cristiana és sempre un suport fonamental en la tasca mèdica.

- > “Sa nyeula republicana”. És el nom que Alcover dona al periòdic *La Voz del Pueblo*. Posa en dubte que aquest periòdic representi gaire gent, perquè els republicans mallorquins són pocs i, a més, estan dividits.
- > “Assamblea de catòlics alemanys”. Alcover celebra que els catòlics alemanys estiguin tan ben organitzats, com demostra el fet que recentment han celebrat el seu 60è aniversari a Metz. Lamenta que entre els catòlics espanyols no hi hagi tal unitat.
- > “Delícies republicanes a Portugal”. Alcover comenta que la situació a Portugal és molt inestable. Recentment, s’han descobert cinc anarquistes que pretenien matar el president de la república.

Número 373 11.10.1913

VENTIM

- > “Un inimic des capitalisme”. Alcover comenta que August Bebel, líder socialista alemany, traspasat recentment, tenia una fortuna estalviada. Alcover es demana per què aquells que defensen la propietat col·lectiva no cedeixen els seus diners i les seves propietats i viuen d’acord amb els seus ideals, tal com fan els cristians.

Número 374 18.10.1913

VENTIM

- > “Estadístiques de Bona Aires”. Alcover comenta que Argentina rep cada any un gran nombre d’immigrants procedents d’Espanya, Itàlia i Turquia. Lloa el paper i la bona organització de l’Església catòlica.
- > “S’aplec de Sóller contra es flastomar”. Alcover celebra l’aplec celebrat a Sóller per combatre els impropis.
- > “*Es Puput* fent puputades”. *Es Puput* de l’11 d’octubre de 1913 denuncia que En Revenjoli va obligar a Manel i a l’amo de Son Fortesa a pagar 15 subscripcions per repartir números de *La Aurora* per Hostalets d’en Canyelles (Palma). Alcover ho nega categòricament. *Es Puput* també afirma que *La Aurora* ja no circula per Hostalets. Alcover també diu que és fals, perquè fa dos anys que s’hi envien el mateix nombre d’exemplars. *Es Puput* també acusa Alcover de fer tancar una escola d’Hostalets. Alcover afirma que no sabia res del tancament de l’escola i que ell, de fet, n’havia estat defensor.
- > “Aqueis socialistes”. *El Obrero Balear* i *La Voz del Pueblo* del 4 d’octubre de 1913 critiquen la decisió del tribunal de Manacor de condemnar els tres homes, entre ells el socialista llucmajorer Antoni Garcias, que l’abril de 1913 van blasfemar contra Déu en un teatre de Felanitx. Els socialistes consideren la condemna injusta perquè els empara la llibertat de culte. Alcover argumenta que la llibertat de culte no té res a veure amb la blasfèmia.

Número 375 25.10.1913

VENTIM

- > “És un animalot i foris”. *Es Puput* del 18 d'octubre de 1913 celebra que el govern francès fes tancar l'escola que les monges de la Caritat tenien al barri parisenc de Montmartre. Apunta que el Govern fa tancar les escoles que són centres de corrupció i conspiració. Alcover respon dient que aquella escola no era cap centre de corrupció i conspiració, tal com ho demostra el fet que 2.500 pares demanaren al Govern que no la tanqués. Allò que passa a França és que hi ha una llei que prohibeix als ordes religiosos tenir escoles. El Govern tan sols ha fet complir la llei.
- > “Idò això succeix dins una república”. *El Obrero Balear* del 18 d'octubre de 1913 lamenta que a Argentina hi hagi tant d'atur. Alcover aprofita les dades que aporta *El Obrero Balear* per carregar contra el republicanisme.
- > “Raig de dois”. Alcover lamenta que *El Rayo* del 18 d'octubre de 1913 defensi Ferrer i Guàrdia. Alcover es reitera en l'argument segons el qual Ferrer i Guàrdia era el cabdill d'un grup d'assassins i, per això, mereixia ser executat.
- > “¡Sí que té gràcia i poca alatxa!” *La Voz del Pueblo* del 18 d'octubre de 1913 lloa la figura de Ferrer i Guàrdia. Alcover se'n sorprèn, perquè va ser a causa de les declaracions dels lerrouxistes que Ferrer va ser condemnat a mort i, paradoxalment, *La Voz del Pueblo* es professa seguidora de Lerroux. Alcover insisteix que Ferrer era el cabdill d'una colla d'assassins.
- > “¡Mentiu companys!”. *El Obrero Balear* publica que els responsables de la mort de Ferrer i Guàrdia van ser Maura i de la Cierva. Alcover sosté que els culpables no van ser els dos polítics conservadors sinó els lerrouxistes que van declarar contra el pedagog. Qui n'ordenà l'execució no va ser el Govern, va ser el tribunal militar que l'havia jutjat.
- > “Se comprèn molt bé!” *El Obrero Balear* del 18 d'octubre de 1913 lloa la figura de l'excapellà Ayestaran, que es va fer socialista i va renegar del cristianisme, i quan es va cansar de viure, es va suïcidar. Alcover lamenta la decisió d'Ayestaran, però no se sorprèn que *El Obrero Balear* el reivindiqui.
- > “¡Això ja se diu tenir força!” Alcover es burla de la poca força que té el socialisme a Mallorca, que només té dos regidors en tota l'illa, a Manacor, i els té a causa de la negligència del partit liberal. Apunta que, de cara a les pròximes eleccions, els socialistes de Manacor s'aliaran amb els republicans i tenen un pacte no escrit amb els liberals. Tot plegat demostra que els socialistes mallorquins tenen pocs seguidors.
- > “¡Què és això?” *El Obrero Balear* de l'11 d'octubre de 1913 ataca el P. Bausili perquè en el teatre Mataró de Lluçmajor va fer una conferència sobre els sindicats d'obriers en què va defensar que els obrers s'afiliïn a sindicats, però que siguin sindicats apolítics i que no estiguin al servei dels partits antireligiosos. *El Obrero Balear* argumenta que el P. Bausili no està autoritzat a parlar de sindicats. Alcover el defensa dient que Bausili és expert en qüestions socials.

Número 376 31.10.1913

VENTIM

- > “A un pastanaga de Manacor”. *Es Puput* publica un article en què es critica els frares i les monges de Manacor perquè no permeten als alumnes de les seves escoles assistir a la festa escolar. Sobre els frares, Alcover respon que ningú no els hi ha convidat. Pel que fa a les monges, diu que no hi van perquè no volen fer estar les seves alumnes fins tan tard pel carrer, i elles, com a monges, tampoc no hi poden estar.
- > “Un deute que creix”. Alcover celebra que el deute d'*El Rayo* ja arribi a 365 pessetes. Aquest fet demostra que l'ideari anarquista no té acceptació a Mallorca.
- > “S'Animalot Pudent fent animalades”. Uns capellans belgues van obrir unes escoles tècniques a Malines per tal que noies s'hi poguessin formar per trobar feina. *Es Puput* acusa els capellans belgues d'abusar d'aquestes noies amb el pretext d'instruir-les. Alcover considera que la informació publicada per *Es Puput* és una calúmia.

Número 377 8.11.1913

VENTIM

- > “¿E-hu sentiu, socialistes?” Fent-se ressò d'un article aparegut a *La Tradición*, Alcover comenta que els líders socialistes d'Espanya i d'Europa parlen contra el capitalisme, però ells són els primers que, gràcies als seus càrrecs, han acumulat grans fortunes. Esmenta Bebel, Singer, Fischer, Asrons, Gaek, Dietz i Volimar com a exemples de líders socialistes que s'han enriquit gràcies a l'activitat política.
- > “¡Ah socialistetxos farsants!” *El Obrero Balear* lamenta que els conservadors tornin a ostentar el poder a Espanya. Demana que els obrers es preparin per fer una oposició violenta. Alcover no entén per què es fa aquesta demanda als treballadors, ja que van ser governs conservadors que van fer lleis que milloraven les condicions de feina dels obrers.
- > “¡Oh aqueis republicans i socialistes!” Alcover es fa ressò dels atacs que apareixen a *El Obrero Balear* contra els republicans reformistes i autonomistes, que, recentment, estan enfrontats entre ells pels pactes amb vista a les eleccions municipals.
- > “En veure es miracles ja poren veure es sant”. *El Obrero Balear* del 31 d'octubre de 1913 lamenta les pressions dels catòlics asturians que han fet que un tribunal d'Oviedo hagi condemnat el senyor Fernández, director del periòdic *La Aurora Social*, a quatre anys de presó i a 200 pessetes de multa. Alcover demana a *El Obrero Balear* que expliqui de què s'acusa el senyor Fernández.

Número 378 15.11.1913

VENTIM

- > “Ets al·lots dets obrers vaguistes de Dublín”. *El Obrero Balear* ataca els capellans catòlics d'Irlanda perquè no han permès que els fills dels vaguistes del ferrocarril de Dublín siguin acollits per famílies protestants angleses mentre duri la vaga, per por que els infants perdin la fe catòlica. Alcover respon que, si bé és cert que els bisbes irlandesos no han vist amb bons ulls que els nins vagin a viure amb famílies protestants per la qüestió de la fe, el motiu principal de la negativa és que s'haurien de gastar molts de diners fent anar i tornar tots els infants i convé més dedicar aquests diners a alimentar els nens. De fet, també han refusat que poguessin allotjar-se amb famílies angleses i escoceses catòliques. Afegeix que el clergat irlandès ja fa molt pels fills dels vaguistes: dona dinars, els obri les portes de convents de monges i capellans, organitza recollides de diners per mantenir els infants, etc.
- > “Ses eleccions municipals de diumenge passat”. Alcover detalla els resultats de les eleccions municipals del 8 de novembre de 1913 als pobles de Mallorca i a les principals ciutats espanyoles. Arriba a la conclusió que socialistes i republicans han tornat a fracassar, ja que els liberals i els conservadors han obtingut molts més regidors que les forces antimonàrquiques.

Número 379 22.11.1913

VENTIM

- > “A voltros de *El Rayo*”. *El Rayo* del 15 de novembre de 1913 fa un atac contra les lleis perquè limiten la llibertat de les persones. Alcover respon que la llibertat es dona quan hi ha lleis que la regulen.
- > “Valenties de *El Rayo*”. Alcover celebra que els anarquistes d'*El Rayo* ataquin els socialistes i aquests s'hi tornin des d'*El Obrero Balear*, ja que aquestes disputes debiliten els anticlericals.
- > “¿Que deis com vos confessau?” *La Voz del Pueblo* del 15 de novembre de 1913 publica que a les eleccions municipals del 9 de novembre de 1913 els republicans radicals van treure 800 vots a Palma i que, per tant, tenen el triomf moral. Alcover afirma que és fals que els republicans radicals haguessin obtingut aquests vots i presenta un recompte diferent. Afegeix que no és cap triomf no aconseguir cap regidor.
- > “Més retgadors conservadors”. Alcover es burla dels republicans radicals completant la informació del número passat en relació amb les eleccions municipals del 9 de novembre de 1913: els conservadors, en total, van aconseguir 172 regidors, i van ser el partit que més en va aconseguir.
- > “Aquest Obrador”. Els republicans radicals i *Es Puput* estan indignats perquè Obrador, republicà reformista ha estat elegit regidor de Palma. Alcover sosté que Obrador és un exemple a seguir: ser republicà no hauria d'implicar ser anticlerical.

- > “No mos faceu riure massa”. Alcover respon a *La Voz del Pueblo* que diu que el Partit Conservador està a punt de descompondre's. Alcover se sorprèn d'aquesta afirmació, ja que els conservadors són els que més regidors han aconseguit en les eleccions municipals del 9 de novembre de 1913, mentre que els lerrouxistes tan sols n'han obtingut quatre.
- > “Qui és sabater que faça sabates”. En forma de relat, Alcover ataca un sabater que es va fer socialista i va dirigir una societat cooperativa de consum. Aquesta cooperativa no va anar bé, perquè a l'hora de fer balanç econòmic, el sabater no se'n va sortir i van faltar diners, la qual cosa va fer que la resta de cooperativistes l'expulssessin. Aquest sabater nomia Gabriel. Segurament, fa referència al líder socialista, Llorenç Bisbal, que feia de sabater.
- > “Es vostros mentiders”. *El Obrero Balear* del 15 de novembre de 1913 afirma que els socialistes lluiten per la pau universal. Alcover respon que això és fals perquè l'únic que volen els socialistes és la lluita social amb el fi de canviar de sistema. Els titlla d'hipòcrites.

Número 380 29.11.1913

VENTIM

- > “Quin tros de profeta”. Alcover es burla de *La Voz del Pueblo* i del seu anunci sobre la descomposició del partit conservador a Ciutat. Alcover apunta que els conservadors han obtingut prop de 5.200 vots en les eleccions municipals del 9 de novembre de 1913, mentre que els lerrouxistes, 283.
- > “Imperfecions des sistema de contar es vots a Espanya i ses darreres eleccions municipals a Manacor”. Alcover lamenta el sistema electoral vigent a Espanya, en què el partit que aconsegueix més vots en un districte és el que obté representació, mentre que la resta de vots dels altres partits es perden perquè no donen representació. Aquest sistema pot generar una situació en què el partit amb més vots no sigui el partit amb més regidors o diputats, depenent de les eleccions. Alcover defensa un sistema proporcional, com es fa servir a França o a Bèlgica, perquè permet que els partits tinguin més representants com més vots hagin obtingut.

Número 381 6.12.1913

VENTIM

- > “La cançó dels bons catòlics”. Alcover torna a publicar trenta anys després el poema “La cançó dels bons catòlics”, corregint-hi només incorreccions degudes a la influència castellana; per tant, el manacorí es reitera en la seva postura política de l'any 1883, en contra del liberalisme i en contra de les idees revolucionàries.

Número 382 13.12.1913

VENTIM

- > “Es paperingos anticlericals”. Alcover comenta que darrerament la premsa anticlerical ataca poc l'Església. Apunta que el deute d'*El Rayo* continua augmentant i que *El Obrero Balear* critica Lerroux perquè va dir que Maura era un gran caràcter.
- > “Altre pic mestre Biel”. Gabriel Alomar a *El Obrero Balear* del 6 de desembre de 1913 escriu que el Partit Conservador és mort. Alcover diu que ho nega i que Maura encara té molt de recorregut.
- > “Llenya an ses sidicalistes”. *El Obrero Balear* del 6 de desembre de 1913 publica que en les passades eleccions municipals del 9 de novembre hi havia dos sindicalistes anarquistes que demanaven el vot per als liberals perquè els havien pagat. Alcover apunta que no se'n sorprèn gens perquè creu que tots els revolucionaris farien qualsevol cosa per diners.
- > “O es socialisme o tot l'Evangelí”. Alcover es fa ressò del sermó que monsenyor Benson va fer a Londres la primavera de 1913, durant l'estada d'Alcover a Anglaterra. Benson va dir que les grans diferències que es donen entre les classes socials són la font del socialisme. Demana que l'Església s'impliqui més a posar fi a aquestes grans desigualtats per tal de no frenar l'augment del socialisme. Alcover subscriu aquestes paraules.
- > “No hi ha vel: o es socialisme o tot l'Evangelí”. Alcover defensa que hi ha dos camins: l'amor a Déu o l'amor al Dimoni. Diu que socialistes, radicals i anarquistes s'han deixat seduir pel dimoni. Adverteix la gent que no es deixi seduir per Satan i que es mantengui fidel al catolicisme.
- > “¿Ai igualdat de béns per tothom?”. Alcover es fa ressò del sermó que monsenyor Benson va fer a Londres la primavera de 1913, durant l'estada d'Alcover a Anglaterra. Benson va dir que la demanda d'igualtat de béns per a tothom que reclamen els socialistes no és possible perquè les persones no són totes iguals: unes tenen uns talents, uns en tenen d'altres i d'altres no en tenen cap. Els socialistes, abans de demanar la igualtat de béns, haurien d'ocupar-se d'homogeneïtzar les capacitats dels homes.

Número 383 20.12.1913

> VENTIM

- > “Quins patriotes”. Alcover celebra que el govern del Comte de Romanones fes fora el catedràtic Altamira de la Direcció General d'Instrucció Pública, ja que aquest tenia la intenció d'implantar a tot Espanya l'ensenyament laic. Aquesta decisió ha indignat la Institució Lliure d'Ensenyança. Segons Alcover, aquesta institució i Altamira són uns traïdors perquè van en contra d'un dels fonaments d'Espanya: la religió.

- > “Ombres mortes”. Alcover comenta que la premsa anticlerical està poc combativa i que just mantenen disputes entre ells mateixos. Així, *El Rayo* ataca els socialistes i *El Obrero Balear* ataca els republicans.
- > “Sa prova des ruc”. Socialistes, republicans i anarquistes han organitzat una manifestació a Madrid per protestar contra la intervenció espanyola al Marroc. La manifestació ha estat un fracàs perquè només hi han assistit unes 3.000 persones.
- > “Fracàs des revolucionaris espanyols”. Els socialistes i els republicans fa anys que s’oposen a la intervenció espanyola al Marroc. Van arribar a amenaçar d’alçar-se contra el Govern si aquest desplegava tropes a Àfrica. El Govern, complint els seus compromisos internacionals, n’hi va desplegar i els revolucionaris no van fer res del que havien dit. Segons Alcover, s’oposen a tal intervenció per desgastar la monarquia, no és per amor als rifenys o als soldats.
- > “¿Com va lo del Marroc?” Alcover comenta que Espanya perd molts de diners i moltes vides al Marroc, ja que és molt complicat pacificar la zona d’influència espanyola. Això no obstant, afirma que Espanya no tenia cap altra opció, havia d’intervenir per prestigi dins Europa, per conservar Ceuta i Melilla i per evitar que altres potències ocupessin la zona espanyola o que fins i tot entressin dins l’Espanya peninsular.
- > “En Melquíades Álvarez i n’Azcárate siulats”. Aquests dos líders republicans van assistir a la manifestació en contra de la intervenció espanyola al Marroc, però la van haver d’abandonar perquè van ser escridassats.

Número 384 25.12.1913

VENTIM

- > “Bé les se dona”. Alcover comenta i celebra que socialistes i anarquistes es barallin des de les pàgines d’*El Obrero Balear* i *El Rayo*.
- > “Sa llibertat de pensament entre es socialistes”. *El Obrero Balear* celebra que un tribunal d’Orleans hagi multat un bisbe per haver dit als capellans de la seva diòcesi que les escoles laïques eren escoles del Dimoni. Alcover lamenta que els anticlericals demanin llibertat d’expressió però no la respectin.
- > “Quina manera de tirar verí”. *El Obrero Balear* diu que Miquel dels Sants Oliver escriu articles defensant Maura perquè li deu favors, ja que si Oliver té el que té és gràcies a Maura. Alcover nega que això sigui cert i afirma que Oliver defensa Maura perquè sent admiració per ell com a polític, però que no li deu res.
- > “No té cura de remei”. *Es Puput* difama una família respectable i dos capellans de Porreres. Aquestes persones han emprès accions legals contra *Es Puput*.

Número 385 3.01.1914

VENTIM

- > “De rota batuda”. Alcover comenta que la premsa anticlerical no increpa gaire l'Església darrerament. Es demana què se n'ha fet, de *La Voz del Pueblo*, ja que fa setmanes que no el troba enlloc.
- > “Fantasies d'*El Rayo*”. Alcover comenta que el deute d'*El Rayo* continua augmentant, però, així i tot, encara surt i ataca els socialistes, titllant Llorenç Bisbal d'apòstata.
- > “Ses monges an ets hospitals”. A París, una sèrie de regidors de l'Ajuntament han demanat que les monges puguin tornar a treballar en hospitals públics. O, si més no, que els hospitals de monges, privats, puguin rebre un concert per acollir malalts que ho triïn i no puguin pagar la sanitat privada. La majoria de regidors van aprovar la proposta. Ara falta veure si el govern de l'Estat anul·larà la votació.
- > “¡Ah farsants de la farsenteria!” *El Obrero Balear* del 25 de desembre de 1913 publica els discursos pacifistes que diferents líders estrangers van fer a Londres per demanar el servei militar voluntari. Alcover apunta que els socialistes es contradiuen perquè demanen la pau, però promouen la lluita social.

Número 386 10.01.1914

RECAPTE

- > “Lo de Portugal”. Alcover comenta que la situació social a Portugal des de l'adveniment de la república empitjora dia a dia: injustícies, assassinats, tortures, esglésies tancades, etc.
- > “*Daily Chronicle* de Londres i *La Vigie* de París sobre Portugal”. Alcover aprofita les cròniques d'enviats especials de *Daily Chronicle* de Londres i de *La Vigie* de París per constatar el desgavell que hi ha a Portugal d'ençà que s'hi va instaurar la república.
- > “Alcoolisme”. *El Rayo* del 3 de gener de 1914 apunta l'alcoholisme com a una de les amenaces principals dels obrers espanyols. Alcover respon que precisament els més alcohòlics són les persones d'esquerres.

Número 387 17.01.1914

VENTIM

- > “Molt ben fet”. Alcover lloa el regidor de l'ajuntament de Palma, Bartomeu Obrador, que sempre empra el català a l'Ajuntament, i és l'únic regidor que ho fa. Defensa que el català és apte per ser usat públicament.

- > “Dues causes criminals contra *Es Puput*”. El 20 de desembre de 1913 *Es Puput* publicava l'article “Infamia horrenda”, en què es calumniava Aina Mora i els preveres Bernadí i Bartomeu Picornell, tots de Porreres. Explicava el periòdic que tenia un denunciador que s'havia identificat. Mora i els dos capellans van dur la calúmia al tribunal, que haurà de jutjar l'afer.
- > “Un anarquista tirant verí”. FSB publica a *El Rayo* calúmnies, segons Alcover, contra les monges que cuiden els malalts de l'hospital psiquiàtric de Palma.
- > “Pobrets, no han romput cap plat mai”. *El Obrero Balear* del 10 de gener de 1914 defensa Antoni Sastre *Bon Jesús*, que va ser condemnat per calúmnies contra l'economista de Lluçmajor.
- > “Escoltauho, anticlericals d'Espanya”. Alcover comenta que als EUA el president del Govern decreta quin dia es fa la festa d'Acció de Gràcies i assisteix a la missa que es fa a la catedral de Sant Patrici i en la qual intervé el delegat del Papa. Alcover pretén demostrar que ser republicà no hauria d'estar renyit amb religió.
- > “Fiau-vos de ses promeses des socialistes”. Alcover es burla dels socialistes perquè el 1910 van dir que, si el govern enviava tropes a Marroc, ells s'alçarien contra el govern. Les tropes han entrat en combat i els socialistes no han fet res.
- > “S'Obreretxo Balear contra ses capelletes de la Sagrada Família”. Alcover lamenta que *El Obrero Balear* critiqui el costum que hi ha arreu de Mallorca de fer capelletes dedicades a la Sagrada Família. Alcover respon que no se'n sorprèn atès l'anticlericalisme dels socialistes.

Número 388 24.01.1914

RECAPTE

- > “Massa llait per guerra”. Alcover lamenta que els estats més poderosos d'Europa, Regne Unit, França i Alemanya, dediquin sumes immenses de diners a construir material bèl·lic en comptes d'invertir-lo a millorar la situació de les classes més desfavorides.
- > “Sortiran des foc i cauran dins ses brases”. Alcover lamenta que el fill de l'emperador Guillem II i hereu del tron alemany sigui tan bel·licista. En diferents ocasions s'ha mostrat partidari d'arreglar les disputes entre Alemanya i altres estats a través de les armes.
- > “Fiauvosne des centralistes”. Quan el Govern va autoritzar les mancomunitats, molta gent de Madrid va posar el crit al cel, al·legant que la mancomunitat era un subterfugi dels catalans separatistes per trencar la unitat espanyola. Ara, però, també en volen els valencians, els castellans i els andalusos. Alcover critica el centralisme i el considera un dels principals mals d'Espanya.
- > “Altre pic mestre Biel de la Mel”. *El Obrero Balear* reproduïx un article de Gabriel Alomar a *El Motín* en què apunta que el clericalisme a Espanya no té força política, però sí que en té, i molta, de social. Alcover diu que aquest plantejament és contradictori i que el clericalisme té força social i també política. També diu Alomar que cal emancipar la consciència pròpia de la fe, però també les consciències dels altres. Alcover hi veu una altra contradicció: com es pot demanar la llibertat i, alhora, voler privar la llibertat de consciència als altres?

- > “E-hu senti, anticlericals?” En cinc anys, més d’un milió de peregrins han visitat la Mare de Déu de Gave, segons dades dels annals de Nostra Senyora de Lurdes. Alcover empra aquesta dada per demostrar la força del catolicisme.
- > “Aquest emperador d’Alemania”. Alcover celebra que l’emperador d’Alemanya, Guillem II, hagi fet un donatiu de 10.000 marcs als catòlics alemanys de Brussel·les perquè puguin alçar-hi una església. Alcover voldria que tots els protestants fossin com Guillem II.
- > “A bons gats encomanau es formatge”. *El Obrero Balear* apunta que Gabriel Alomar forma part de la Lliga Espanyola per a la Defensa dels Drets de l’Home. Alcover se’n sorprèn. No entén que una persona que vol alliberar les consciències de la fe, o sigui, vol reprimir els impulsos de les persones a fer el que els dicta la consciència pròpia, es faci defensor dels drets de l’home.
- > “Suqueres i blasfemes”. Alcover lamenta unes gloses aparegudes a *El Rayo* en què es demana a una dona catòlica que trenqui la cadena que la lliga a la fe, que no hi ha verges ni sants ni Cel i que és una imbecilitat agenollar-se davant cap altar. Alcover troba les gloses extremadament grolleres tant pel contingut com per la forma.
- > “Crisis de s’anglicanisme”. Alcover comenta que els anglicans estan dividits entre els que defensen un acostament al catolicisme, però sense acceptar la jerarquia papal i els que defensen aprofundir el protestantisme de l’Església d’Anglaterra. Alcover lamenta totes dues tendències, tot i que s’estima més la primera. Lamenta també la decisió d’Enric VIII de trencar amb Roma.
- > “En Pérez Galdós”. Alcover celebra que Benito Pérez Galdós abandoni el republicanisme actiu per dedicar-se únicament a la literatura. Aquest fet demostra que els republicans estan en hores baixes.
- > “Rebombori a Portugal”. Alcover comenta que a Portugal ha sorgit un altre problema: la vaga dels ferroviaris, que resulta ser molt violenta. Una vegada més, Alcover presenta el fet com un exemple del fracàs del sistema republicà.
- > “Es partit d’En Briand”. Alcover lamenta que el nou partit que ha fundat Briand a França, juntament amb altres exmembres del govern, hagi manifestat que en el seu programa incorpora el laïcisme. Segons Alcover, el motiu d’aquesta postura és evitar que el seu rival polític, Combes, el pugui acusar de clerical. Lamenta també que a França tots els grans partits hagin assumit el laïcisme.

Número 389. 31.01.1914

RECAPTE

- > “Un republicà parlant d’En Maura”. Alcover es fa ressò d’un article publicat pel periòdic republicà, *La Tribuna*, en què es fa una defensa de Maura. Afirmar que és una persona massa honrada per governar Espanya, com que no va voler cedir davant la plutocràcia se’n va haver d’anar. La història li donarà el prestigi que li correspon. Vaticina que els republicans i els liberals autèntics, tots els que defensen la democràcia, s’hauran d’aliar amb Maura per lluitar contra la dictadura.
- > “Breus consideracions sobre ses dites d’aquest personatge”. Alcover comenta l’article de defensa a Maura publicat a *La Tribuna*. Afirmar que hi ha una sèrie d’incògnites en la política espanyola: quins

són els motius reals de la dimissió de Maura? Hauria d'explicar Maura els motius reals de la seva renúncia? Què en resultarà del clima enrarit que es respira en la política espanyola? Durà a una dictadura, degenerarà en violència o es resoldrà pacíficament? Confessa que no disposa de prou informació per contestar aquestes preguntes.

- > “S’ensenyansa an el Perú”. Alcover celebra que el president de la república de Perú, Billinghust, hagi reincorporat l’ensenyament de religió en les escoles del país.
- > “¿Com és que *Es Puput* no sortí dissabte?” Alcover comenta que el dissabte 24 de gener de 1914 no va sortir *Es Puput*. La persona que el venia li va dir que havia deixat de publicar-se.
- > “Fantasies d’*El Rayo*”. Alcover expressa la seva sorpresa per la tenacitat dels anarquistes que insisteixen en la publicació d’*El Rayo* tot i que el deute augmenta setmana rere setmana i ja supera les 400 pessetes.
- > “¿Ai sa dona lliure?” *El Rayo* exigeix que les dones siguin lliures com els homes, o sigui, que disposin dels mateixos drets que aquests. Alcover se’n burla dient que el que volen els anarquistes és esclavitzar les dones a les seves doctrines.
- > “¿En Garibaldi contra es capellans?” *El Rayo* publica que Garibaldi va dir que tots els capellans eren uns falsos apòstols, torturadors i enemics de les nacions. Alcover respon dient que Garibaldi no té cap autoritat per fer aquestes afirmacions perquè només era un soldat i no tenia coneixements ni perspectiva històrica. A més, tot el que va dir sobre els capellans era fals.
- > “Carretades de fema infernal”. Alcover celebra que la policia a Barcelona, al carrer Urgell, 130, hagi decomissat una quantitat enorme de material pornogràfic i hagi detingut la dona que custodiava aquest material. Lamenta, però, que a Barcelona s’hagin fet els ulls grossos en qüestions de moralitat com la pornografia o la prostitució.
- > “Una altra bielada de Mestre Biel”. Alcover comenta que a l’Ajuntament de Barcelona el regidor Martorell, republicà no lerrouxista, per evitar que fos tinent de batle Abadal, de la Lliga, va votar al costat dels republicans lerrouxistes, amb la qual cosa va trencar l’acord que republicans no lerrouxistes i Lliga tenien per fer fora del govern de la ciutat els lerrouxistes. Alomar a *La Campana de Gràcia* lloa la decisió de Martorell i assegura que ell hauria fet el mateix. Alomar i Martorell han estat criticats per la premsa conservadora catalana. També Alcover els desaprova.
- > “Farsants de la farsanteria”. *El Obrero Balear* del 24 de gener de 1914 demana signatures contra la guerra del Marroc. Alcover els torna a titllar d’hipòcrites, perquè es diuen pacifistes però promouen la lluita social.
- > “¡Mentiu tan alts com sou!” *El Obrero Balear* del 24 de gener de 1914 publica que l’Església demana als feligresos diners per a les víctimes de la guerra del Marroc per aconseguir allargar el conflicte. Alcover afirma que això és completament fals, que mai no s’han demanat aquests doblers.
- > “No’s poria esperar altra cosa”. Alcover lamenta que *El Obrero Balear* s’oposi a la idea de fer un homenatge a Juan Valenzuela, que va ser diputat conservador per Balears. Alcover es pregunta per què els socialistes no respecten la llibertat dels altres.

- “Tot s’ho diuen”. Alcover celebra que *El Rayo* del 24 de gener de 1914 ataquí de nou els socialistes. Alcover afirma que si entre ells, que es coneixen bé, s’insulten deu ser que els insults són ben certs.

Número 390 7.02.1914

RECAPTE

- “Sa basílica de la Santa Creu”. Alcover dona la notícia de la consagració d’una nova església a Roma.
- “Contes mal trets”. Alcover comenta que la marina britànica ha gastat més diners que els que tenia pressupostats.
- “Situació des catòlics a Grècia”. Alcover es fa ressò d’una carta publicada per A. Dalleggio en què assegura que els catòlics a Grècia poden viure perfectament i desenvolupar qualsevol carrera professional. Aquesta carta contradiu una notícia publicada pel periòdic britànic i signada per Alexander Pallis en què s’assegurava que els catòlics eren perseguits a Grècia.
- “El Vaticà i s’Estat Italià”. Acord entre l’Estat Italià i el Vaticà perquè els sous de les persones que treballen al Vaticà contribueixin a la hisenda italiana.

VENTIM

- “Es masons a l’Argentina”. Alcover celebra que Argentina hagi rebutjat la petició dels maçons argentins de constituir-se en organització legal amb personalitat civil. El govern al·lega que els maçons no miren pel bé comú, que neguen als clergues el dret a ensenyar i que coaccionen els membres a votar una determinada opció política. Alcover subscriu la resposta del govern argentí i desitja que el mateix criteri s’apliqui a Espanya.
- “S’arquebisbe de París i es tango”. L’arquebisbe de París ha prohibit el tango perquè el considera una indecència, la qual cosa és lloada per Alcover. *El Obrero Balear* del 31 de gener de 1914 celebra que un instructor d’aquest ball de París hagi denunciat la prohibició als tribunals de justícia.
- “S’Obreretrox Balear, el Sr Batle de Ciutat i es serenos”. Alcover celebra la decisió del nou batlle de Palma de fer tornar a cantar les hores als serenos i de fer-los cridar “alabado sea Dios”. Lamenta, però, que la lloança de Déu no es faci en català. Argumenta que un poble que vol existir ha d’aprendre a valorar allò que li és propi i, a Mallorca, un d’aquests elements propis és la llengua.
- “E hi poren córrer ses rates”. *El Obrero Balear* del 31 de gener de 1914 publica un article del mestre de l’escola laica que els socialistes tenen a Palma demanant més alumnes per evitar haver de tancar el servei. Alcover comenta que és una mostra de la poca acceptació que té l’escola laica dins Mallorca.
- “De Rayo nostro”. Alcover torna a burlar-se del deute que acumula *El Rayo*.

- > “Hala petits”. Alcover es burla dels socialistes i dels republicans perquè havien dit que si Espanya intervenia al Marroc, ells s'alçarien contra el Govern. Tot i la intervenció d'Espanya, socialistes i republicans no han fet més que protestar tímidament.

BESCUIT

- > “Despotisme anticlerical”. Alcover lamenta que el govern de França, amb Viviani, ministre d'instrucció pública al capdavant, hagi aprovat una llei en què s'obliga a totes les famílies a dur els infants a escoles públiques, que a França són obligatòriament laiques. Qui no obeeixi, haurà de pagar multes.
- > “¿Com les va an es socialistes?” Alcover critica els socialistes perquè el seu objectiu real no és la justícia social sinó enfonsar el sistema per tal d'aconseguir el poder. Les demandes que fan per als obrers són inassumibles per a les administracions, ja que no hi ha prou diners.

Número 391 14.02.1914

RECAPTE

- > “¡Ara sí que estam bons!” Alcover comenta que, recentment, s'ha descobert que l'encreuament entre ones hertzianes pot produir explosions i, possiblement, aquest fet explica les explosions dels vaixells Voltorn i Patrie Liberté. Alcover avisa que Déu va crear diferents forces naturals que els homes han de respectar i s'han d'afanyar a conèixer i respectar.
- > “S'Homenatge de D. Juan Valenzuela”. Alcover celebra l'èxit de l'homenatge a Juan Valenzuela que es va celebrar el passat 8 de desembre de 1914 al Gran Hotel de Palma.

VENTIM

- > “Anti-clericals que han trobada sabata de son peu”. Alcover celebra que la Lliga per la defensa del clergat hagi denunciat una sèrie de calumniadors als tribunals. El periòdic *Unión y Caridad* en fa una relació i Alcover els publica amb la calúmnia que van escriure i la multa que el tribunal pertinent els ha imposat.
- > “Sa mort des Puput”. Alcover celebra que *Es Puput* hagi deixat de publicar-se. Explica que les disputes internes creades per l'afer de les calúmnies contra la família i els capellans de Porreres ha estat la gota que ha fet vessar el tassó.
- > “Mestre Biel en dansa”. Miquel Sarmiento reproduïx una sèrie d'informacions sorgides d'una entrevista amb Gabriel Alomar: 1) La Mare de Déu del portal del mirador de la Seu de Palma ha desaparegut. Alcover diu que no ha desaparegut sinó que, seguint el consell de Gaudí i de Rubió, ha estat retirada perquè es trobava en molt mal estat. 2) Els lerrouixistes són els enemics polítics d'Alomar. Alcover afirma que és mentida perquè, recentment, Alomar ha lloat la decisió del regidor d'Esquerra Catalana de donar el vot a un regidor lerrouixista en comptes de donar-lo a un regidor de la Lliga, tal com estava acordat.

- > “Una nova seuvatjada lerrouxista”. El 8 de febrer de 1914 es va fer un aplec maurista a Barcelona, en el qual va parlar Osorio, que va ser governador de Barcelona durant el darrer govern de Maura. Al final de l’acte es va produir un atemptat contra Osorio tot i que en va sortir il·lès. La policia va detenir dinou lerrouxistes per l’atemptat.
- > “¡Mentiu sindicalistes!” *El Rayo* del 7 de febrer de 1914 publica que el cristianisme condemna la bellesa femenina i anuncia càstigs per a les dones que siguin belles. Alcover respon que és fals i demana en quin text es basen per fer aquesta afirmació.

BESCUIT

- > “¡A’s cap darrer!” *El Obrero Balear* del 7 de febrer de 1914 publica que els arguments que des de *La Aurora* s’usen per combatre aquest periòdic són poc consistents. Alcover respon que des del mes d’agost de 1910 rebut *El Obrero Balear* i que ben poques vegades el periòdic socialista li ha plantat cara; per tant, els arguments no deuen ser tan vagues.
- > “¡Neguen sa doctrina des seu Mestre!” *El Obrero Balear* del 7 de febrer de 1914 publica que és falsa l’acusació d’Alcover: els socialistes estan en contra de les guerres, però defensen la lluita social. Alcover respon dient que Karl Marx va escriure que l’únic mitjà per implantar el sistema socialista és la guerra social, l’alçament de les classes populars en contra dels poders establerts.
- > “També n’hi ha de pobres explotadors i de rics explotadors”. Alcover qüestiona la dicotomia presentada pels socialistes, que presenta el món capitalista com un món amb rics que exploten i pobres que són explotats. Accepta que hi ha persones que efectivament exploten, però entre els explotadors n’hi ha que són rics i n’hi ha que són pobres.
- > “No és ver que es catòlics just vagen ajuda an es rics”. *El Obrero Balear* del 7 de febrer de 1914 publica que *La Aurora* sempre defensa els rics i els seus interessos i convendria que els exigís justícia. Alcover respon que *La Aurora* sempre ha dit que qualsevol forma d’explotació és un pecat gravíssim i, sempre que ha fet falta, ha amonestat els rics.
- > “¡Mentiu escriguedoretjos de s’Obreringo!” *El Obrero Balear* del 7 de febrer de 1914 publica que els clergues demanen resignació per aconseguir que la guerra del Marroc duri més temps. Alcover torna a demanar en quin sermó o en quin text els clergues han fet aquesta petició.

Número 392 21.02.1914

RECAPTE

- > “Missioners màrtirs d’entany”. Alcover fa una relació de missioners catòlics que han mort exercint la seva tasca. Ho explica per demostrar a la premsa anticlerical el sacrifici que fan els clergues.
- > “Lo de sa Home Rule d’Irlanda”. Alcover critica la premsa espanyola i *La Veu de Catalunya* perquè publiquen que la *Home Rule* d’Irlanda és una mala solució per al país i que hi provocarà una guerra civil. Alcover pensa el contrari, defensa que és una bona solució i que els que s’hi oposen no tenen prou força per generar un conflicte armat.

- > “Lluites entre catòlics”. Alcover lamenta les lluites que hi ha a Alemanya, França, Àustria i Itàlia entre catòlics “integrals”, que defensen la submissió total al Papa i els catòlics que qüestionen l'autoritat del Papa. No es posiciona per cap postura i demana que no es perdi el temps en lluites improductives, ja que els enemics no són els altres catòlics sinó els revolucionaris. Això no obstant, critica que en aquests països els catòlics tenen plantejaments que a Espanya serien propis dels revolucionaris; per tant, implícitament es decanta pels “integrals”.

BESCUIT

- > “¡Quina altra mentidassa de s'Obreretxo!” *El Obrero Balear* del 14 de febrer de 1914 critica que els clergues i els sectors més catòlics no hagin signat les peticions per posar fi a la guerra del Marroc, la qual cosa demostra que els catòlics són partidaris de la guerra. Alcover diu que els catòlics no són partidaris de la guerra tret de si aquesta és inevitable, com és el cas de Marroc, en què Espanya té un deure que ha contret amb els països civilitzats. *El Obrero Balear* també critica que capellans i senyores catòliques donessin escapularis i benediccions als soldats que s'embarcaven per anar a la guerra de Cuba perquè morissin tranquils.
- > “¡Quina altra virollada més desvergonyida!” *El Obrero Balear* critica l'Església perquè no ha fet servir mai la seva influència per fer cap acte de justícia. Es demana per què no hi va intervenir perquè els soldats que tornaven de Cuba cobressin el que el Govern els devia. Alcover diu que l'Església ha fet molts d'actes de justícia: ha tret la dona de la situació d'esclavatge en què es trobava entre els pagans, ha omplert el món d'hospicis i d'hospitals, etc. No va interferir en la qüestió del deute als veterans de Cuba per no ser acusada d'interferir en qüestions civils.
- > “S'Homenatge an En Valenzuela i s'Obrer Balear”. *El Obrero Balear* nega el suport dels socialistes mallorquins a l'homenatge a Valenzuela. Alcover sosté que no és cap sorpresa i afegeix que si els socialistes no hi van participar, de segur que l'homenatge era una bona idea.
- > “Blasfèmies contra Santa Teresa”. *El Obrero Balear* publica que Santa Teresa quan ja era monja va besar un home que no li volia vendre estris de cuina si no el besava. Alcover contesta que es tracta d'una calúmnia.
- > “Una altra bataionada contra es sentit comú”. *El Obrero Balear* mitjançant una al·legoria vol fer entendre que la producció és de qui treballa el producte i no del propietari. Alcover respon que és absurd, ja que la producció és possible perquè algú és el propietari de la terra.
- > “¡Hala petits! ¡Alerta a dir ver mai!” El 8 de febrer de 1914 es va produir a Barcelona un atemptat contra l'exgovernador Osorio y Gallardo, en què va resultar ferit Claudi Rialp. *El Obrero Balear* defensa l'atemptat argumentant que Osorio havia vingut a Barcelona a provocar, ja que va ser un dels responsables de la repressió contra els revolucionaris arran de la Setmana Tràgica. Alcover respon que va ser una salvatjada dels revolucionaris perquè Osorio, quan va començar la Setmana Tràgica, ja havia deixat de ser governador.
- > “Altres pic mostra sa filassa!” Constant Leroy a *Secrets de l'anarquisme* fa una relació dels crims que els anarquistes han comès contra el poder. *El Obrero Balear* fa una defensa dels anarquistes dient que les dades que aporta Leroy són falses. Alcover sosté que *El Obrero Balear* defensa els criminals anarquistes perquè també són partidaris de la guerra social.

- > “S’aplec de sa jovintut socialista”. Les joventuts socialistes van organitzar una manifestació contra la guerra del Marroc i contra la Llei de Jurisdiccions. Hi van acudir només 30 o 40 persones, la qual cosa demostra la poca influència dels socialistes.

Número 393 28.02.1914

VENTIM

- > “Paperot mala-ánima”. *El Pueblo* del 7 de febrer de 1914 critica els bisbes que han censurat i prohibit el tango. Alcover argumenta que el tango és un ball indecent i, per tant, calia prohibir-lo. *El Pueblo* del 14 de febrer de 1914 afirma que l’Església sempre ha frenat el progrés i els avanços científics. Alcover respon que la religió sempre ha suposat un suport per a la ciència. *El Pueblo* del 14 de febrer de 1914 també critica que el bisbe Laguarda, en morir, deixés un pectoral seu a la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona en comptes de deixar-lo als pobres, que el necessitaven més. Alcover respon que el sorprèn que els anticlericals només es recordin dels pobres quan alguna persona rica deixa doblers en testament al culte diví i afegeix que *El Pueblo* hauria de respectar la llibertat del bisbe Laguarda.
- > “S’escola des socialistes de Ciutat”. Alcover es burla dels socialistes de Palma perquè l’escola laica que hi tenen ha hagut de tancar per falta d’alumnes.
- > “¡Ja n’hi ha de fam!” Alcover ataca *El Rayo* i els anarquistes perquè recentment han fet un aplec per protestar contra les condemnes pels acusats pels crims de Cullera. Alcover diu que els anarquistes es contradiuen perquè, d’una banda, defensen la pau i la retirada de les tropes a Marroc, però, d’una altra, defensen els atemptats contra l’autoritat.

BESCUIT

- > “A un de la Lliga dels Amics de l’Art”. Alcover respon un article de Gabriel Capó, publicat al periòdic *Sóller* el 21 de febrer de 1914. En aquest article, Capó insinua que els canonges de la Seu de Mallorca han robat l’estàtua de la Mare de Déu de damunt el pilar de la porta del mirador. Alcover argumenta que ja va explicar aquesta qüestió en resposta a un article de Gabriel Alomar publicat a *El Obrero Balear* el 14 de febrer de 1914. Repeteix que es va llevar la Mare de Déu per evitar que es deteriorés. Aprofita per respondre en el mateix sentit a un articulista d’*Última Hora*.
- > “Uei Mestre Bielingo”. Alcover es demana per què Gabriel Alomar no respon els seus articles des d’agost de 1910. En comptes de contestar, Alomar afirma que menysprea Alcover i el titlla de desgraciat.

Número 394 7.03.1914

RECAPTE

- > “Lo de Home Rule d’Irlanda”. Alcover es fa ressò d’un article de *The Catholic Times* del 20 de febrer de 1914 en què s’encoratja el primer minstre britànic, Asquith, a tirar endavant la *Home Rule*.

Alcover insisteix que és l'única solució per a Irlanda i reitera que les amenaces de guerra civil des de l'Ulster són infundades.

- > “Mal-de-caps des protestants capspares”. Alcover comenta que els líders protestants anglesos estan preocupats per l'augment d'anglesos que es fan catòlics i pel retorn de certs elements catòlics a l'Església d'Anglaterra, com ara les imatges, la confessió auricular. Segons Alcover, el catolicisme creix mentre que el protestantisme minva.
- > “Lo des matrimoni civil a Itàlia”. El govern d'Itàlia, empès pels maçons, ha presentat un projecte de llei que obligaria les persones a casar-se primer pel civil i després per l'Església. Alcover celebra que les protestes de la gent hagin fet canviar d'opinió al govern.
- > “¡Quina doblorada més esglaiadora!” Alcover explica que recentment s'ha sabut què va costar la campanya italiana a Líbia. Tot i ser una quantitat de diners elevadíssima, el poble italià es mostra satisfet amb la guerra i hi regna l'optimisme. Alcover sosté que aquest optimisme és fonamental per a un país. S'hi percep una referència implícita als revolucionaris espanyols, que s'oposen a la guerra del Marroc.
- > “Esclips i esclops a Suècia”. Alcover explica que el govern socialista de Suècia tenia la intenció de reduir el pressupost militar. La pressió dels pagesos i dels estudiants, partidaris de mantenir la despesa en l'exèrcit a causa de l'amenaça russa, fa caure els socialistes. El rei dona el govern als liberals moderats.
- > “Sa república de Portugal fa aigo”. Alcover explica que el caos s'ha accentuat encara més a Portugal a causa del mal govern dels republicans: vagues, atemptats, etc.
- > “Es brou a un anti-clerical de casta grossa”. Alcover celebra que l'Acadèmia Francesa hagi substituït la vacant deixada pel traspasat Thureau-Daugin per Pierre de la Gorce, catòlic, i no s'hagi optat pels altres candidats, obertament anticlericals.

VENTIM

- > “Anti-clericals calumniadors que's desdiuen”. Alcover celebra que la Liga Nacional de Defensa del Clero hagi portat al tribunal els directors d'*El Demócrata Navarro* i de *La Unión* acusant-los d'haver calunniat diferents clergues. Els directors es van desdir del que havien publicat i van ser perdonats pels clergues.
- > “Idò ja ès cosa bona si no us agrada a voltros!” *El Obrero Balear* del 28 de febrer de 1914 critica l'obertura d'una escola catòlica als Hostalets (Palma). Alcover celebra el fet.
- > “Es ferroviaris mallorquins i s'Obrer Balear”. Alcover celebra que els ferroviaris mallorquins s'hagin afiliat al patronat obrer en comptes d'afiliar-se a un sindicat socialista o anarquista. *El Obrero Balear* del 28 de febrer de 1914 critica la decisió dels ferroviaris.
- > “¡Quin raig de mentides!” *El Obrero Balear* del 28 de febrer de 1915 acusa els catòlics de permetre i fomentar els escàndols que es produeixen durant el carnaval, perquè, tot i els segles que fa que manen, mai no l'han abolit. Alcover contesta que l'Església sempre ha condemnat els excessos del

carnaval i que totes les esglésies catòliques fan penitència després dels Darrers Dies. *El Obrero Balear* del 28 de febrer de 1915 també culpa l'Església d'haver protegit i tapat els papes de la família Borja. Alcover sosté que això és fals, que en números anteriors de *La Aurora* ja ha tractat aquesta qüestió i que la premsa anticlerical n'evita sempre el debat serè.

- > “Gargais contra Deu”. *El Rayo* del 28 de febrer de 1915 afirma que el motiu dels mals de la humanitat és la desigualtat que existeix entre els homes. La solució a aquests mals és donar la propietat de la terra i dels béns als treballadors. Alcover sosté que un canvi de propietari no arreglaria les desigualtats. Afirma que els mals de la humanitat són la conseqüència dels pecats dels homes, no de la propietat de la terra.
- > “Això ja se diu tenir forsa”. Alcover es burla dels socialistes i d'*El Obrero Balear* perquè feia mesos que deien que no permetrien que en les pròximes eleccions a Corts de 1914 s'apliqués a Mallorca l'article 29, que preveia que si no es presentaven més de cinc candidats, aquests cinc candidats serien automàticament diputats i no hi hauria eleccions. Van prometre presentar candidats. Arribats al dia de confirmació de candidatures, només va haver-hi quatre candidats conservadors i un de liberal, cap de socialista.
- > “Convents i tavernes a Madrid”. Alcover, citant *La Tradición*, comenta que a Madrid hi ha seixanta-quatre convents i que tots, tret d'onze, que es dediquen a la vida contemplativa, desenvolupen una tasca social de primer ordre: ensenyar infants de franc, acollir dones en perill d'exclusió, etc. També comenta que hi ha més de cinc mil tavernes en què la gent malgasta els diners. Es pregunta per què els anticlericals demanen tancar convents i no demanen tancar tavernes.

Número 395 14.03.1914

VENTIM

- > “Han trobada sabata de son peu”. Alcover celebra que els sindicats cristians alemanys hagin guanyat una batalla legal als periòdics socialistes del país, que els acusaven d'estar venuts als industrials i de no defensar els interessos dels obrers. Un tribunal ha acusat els mitjans socialistes de calumniadors i els ha condemnat a pagar multes.
- > “¡Ja n'hi ha de fam!” *El Obrero Balear* del 7 de març de 1914 culpa els republicans que en les eleccions a Corts del març de 1914 no hi hagués cap candidat diferent dels presentats pels partits conservador i liberal i, per tant, es pogués aplicar l'article 29, que fa innecessària les votacions si només hi ha cinc candidats. Culpen els republicans perquè no van fer les passes necessàries per registrar Pablo Iglesias com a candidat a la junta electoral provincial abans de l'1 de març.
- > “¡Hala carabassenc!” *El Obrero Balear* del 7 de març de 1914 diu que Emile Zola va demostrar la inutilitat de la caritat catòlica. Alcover respon que Zola tan sols va difamar i calumniar, però no va demostrar res.
- > “Ablanida de costelles”. Alcover celebra que des d'*El Rayo* s'ataqui amb virulència Bisbal, director d'*El Obrero Balear*, a qui s'acusa de desertor del socialisme.

- > “¿Sabeu aquell Dr Simarro?” Alcover comenta que Simarro, que fins fa poc havia estat un referent per als republicans, ara és acusat de traïdor pels mateixos que l’enalten perquè s’ha unit a Melquíades Álvarez.

BESCUIT

- > “Ses eleccions de diumenge passat”. Alcover celebra que en les eleccions a Corts del 8 de març de 1914 els conservadors triomfessin a Mallorca i Menorca, i que la Lliga Regionalista derrotés els republicans a Barcelona. Lamenta, però, que a Madrid vengessin els republicans.

Número 396 21.03.1914

RECAPTE

- > “Es mancava de neixements i s’esperit cristià”. Alcover critica que els socialistes defensin la teoria malthusiana, que diu que l’home s’extingirà si continua augmentant el nombre de naixements, ja que no hi haurà menjar per a tothom. Defensar aquesta teoria implica tenir menys fills. Per Alcover, la davallada en el nombre de naixements és un problema per a qualsevol país.
- > “¡Aqueis italianíssims!” Alcover lamenta que el govern italià vetés la visita del príncep d’Albània al Papa, al·legant que tal visita ofendria els musulmans albanesos. Alcover critica que el Govern interfereixi en els afers del Papa i vol fer veure que no té la llibertat que se li havia promès.
- > “Bon porró a s’ensenyansa laica”. Alcover comenta que la Scuola-Colonia Regina Elena ha despatxat tot el personal laic perquè en una visita que la reina d’Itàlia va fer al centre es va escandalitzar pel mal estat de les instal·lacions i de la poca atenció que rebien les al·lotes amb tuberculosi que hi vivien. La gestió del centre serà confiada a un orde religiós.
- > “¡Aqueis merda-caners de Satanàs!” Alcover critica que els maçons d’Itàlia hagin pressionat el govern perquè actuï davant la força creixent del catolicisme al país. S’ha demanat als prefectes que facin fer un recompte dins la seva província del nombre de convents, de clergues, de béns, etc. Alcover intueix que el Govern prepara alguna actuació contra els catòlics. Apunta que no se’n sortiran perquè el parlament compta amb un nombre elevadíssim de diputats compromesos a no anar contra la religió.
- > “Sa llei escolar a Bèlgica”. Alcover celebra que el govern de Bèlgica hagi aprovat una llei que determina que l’Estat donarà una quantitat de diners a les escoles per cada alumne que hi estigui matriculat, independentment que aquesta escola sigui privada o pública. Alcover considera que és la millor manera de garantir la llibertat en l’ensenyament. La llei ha provocat la ira dels socialistes i dels liberals belgues.
- > “Mèxic”. Alcover explica que a la república de Mèxic regna el caos: el president Huertas ha admès que no es pot pagar el deute públic i una sèrie d’estats del nord, amb el suport dels EUA, s’han rebel·lat contra el govern de Huertas i amenacen amb la secessió.

VENTIM

- > “Endavant ses atxes”. Alcover es fa ressò d’un article publicat en l’òrgan lerrouxista, *El Radical*, en què es lamenta que en la lluita dialèctica entre premsa catòlica i premsa anticlerical, darrerament, els primers estan guanyant. Així, periòdics com *El Imparcial*, *El Liberal* o *El Heraldo* es troben en situació difícil.
- > “Un mot a D. Gabriel Capó”. Al *Sóller* del 7 de març de 1914, Gabriel Capó torna a atacar els canonges de la Seu per la desaparició de la Mare de Déu que hi havia sobre el portal del mirador de la Seu de Mallorca. Alcover insisteix que l’estàtua es va llevar per evitar que es deteriorés més i que es custodia al museu diocesà. Capó demana que es deixi l’espai buit i que no s’hi col·loqui una rèplica. També demana a Alcover per què durant cinc anys no ha donat cap explicació des de les pàgines de *La Aurora* sobre la retirada de la Mare de Déu.
- > “Xeixanta mil duros? ¡Xeixanta mil mentides!” *El Obrero Balear* del 14 de març de 1914 diu que els vots obtinguts pels joves mauristes en les eleccions del 8 de març de 1914 van ser comprats. Alcover diu que és una calúmnia, que fins i tot els adversaris de Madrid han lloat l’actitud dels joves mauristes a l’hora de fer campanya.

BESCUIT

- > “¡Quina manera d’augmentar a sa man revés!” Alcover comenta que en les eleccions del 8 de març de 1914 els republicans han perdut molta força en relació amb les eleccions del 1910: han passat de guanyar en quaranta districtes a només fer-ho en vint-i-un.
- > “Es gran batcul d’En Lerrooux”. Alcover es burla dels mals resultats dels lerrouxistes a les eleccions del 8 de març de 1914, en què han perdut el feu que era Barcelona i no s’han acomplit les expectatives que Lerrooux s’havia marcat de guanyar arreu.
- > “¡En Lerrooux instrument des lliberals de Madrit!” Alcover comenta que en un plenari de l’ajuntament de Barcelona s’ha produït una disputa entre un tinent de batlle, Pich, lerrouxista, i Granyer, liberal. Pich acusava els liberals d’haver-se aliat amb la Lliga Regionalista en contra dels lerrouxistes. Granyer respon que els liberals fa anys que tenien ordre dels caps del partit a Madrid de fer costat a Lerrooux per tal de soscar l’ascens dels regionalistes. Afegeix que el mateix Lerrooux va ser enviat des de Madrid amb aquest mateix objectiu; per tant, Granyer demana a Pich que no digui mentides.

Número 397 28.03.1914

RECAPTE

- > “Sa conferència del fill major d’En Maura”. Alcover es fa ressò de la conferència impartida pel fill major de Maura, Gabriel Maura Gamazo, al centre maurista de Madrid. En aquesta conferència, Maura Gamazo justifica la política colonial al Marroc de son pare el 1909. Apunta que el govern conservador només volia mantenir les places fortes que Espanya tenia al Marroc per tal de complir els compromisos contrets a la conferència d’Algeciras, però en cap cas no volia entrar terra endins i entrar en una guerra oberta contra els rifenys. Aquesta posició de Maura va ser criticada pels partits

de l'oposició, però quan els liberals van accedir al poder, no només van continuar la intervenció a Marroc sinó que, a més, van incrementar la pressió sobre els marroquins. Maura Gamazo encara espera que els liberals expliquin les intervencions dels anys anteriors.

VENTIM

- > “¡Quin grapat de noninguns!” Alcover ataca Ramón Chies perquè va escriure a *La Verdad* que la confessió és una mala pràctica, ja que permet al confés saber moltes intimitats del penitent. Aquest fet provoca sovint robatoris a la casa del penitent perquè el confés diu on hi ha els objectes de valor.

Número 393 4.04.1914

- > “¡Hala carabassencs!” Alcover celebra que els obrers de les impremtes mallorquines, com els ferroviaris hagin decidit unir-se al patronat obrer del pare Vives.

Número 395 18.04.1914

RECAPTE

- > “Situació religiosa d’ets Estats Units”. Alcover fa un repàs del nombre de persones que professen branques del cristianisme als EUA. Lamenta que el divorci sigui legal perquè suposa un gran perjudici per a les famílies.
- > “El Regent d’Uganda an el Vaticà”. Alcover explica que Uganda es va convertir al cristianisme i que recentment el regent del país ha visitat el Papa.
- > “Es catecisme a ses escoles municipals de Roma”. Alcover celebra que des del 21 de març de 1914 a les escoles municipals de Roma es torni a impartir doctrina cristiana. La derrota electoral dels partits laïcistes ho ha fet possible.

BESCUIT

- > “¿Qualque coseta p’En Galdós?” Alcover explica que a Madrid s’ha iniciat una subscripció popular per recollir fons i ajudar Pérez Galdós i evitar que hagi d’anar a viure en un hospici. Alcover opina que els catòlics no haurien de donar diners per a una persona que ha atacat tant i tan fredament la religió.
- > “¿Què és això de l’Emperador d’Alemania?” Alcover posa en dubte la informació de *La Croix* de París, que afirma que l’emperador d’Alemanya està determinat a soscar el catolicisme al país. Alcover diu que l’emperador, tot i ser protestant, fa costat als catòlics i els respecta.

Número 396 25.04.1914

RECAPTE

- > “S’Associació de Pares de Família i ses Escoles de França”. Alcover comenta que a França hi ha una forta tensió entre l’ensenyança laica en escoles i liceus i la postura de les famílies catòliques. Els primers neguen l’existència de Déu i titllen la religió de superstició. Els segons proclamen que de la mateixa manera que l’ensenyament ha de ser laic tampoc no s’ha d’atacar la religió.
- > “Un novell defensor d’En Maura”. Alcover reproduïx fragments d’un article de Miguel de Unamuno, publicat al periòdic argentí, *La Nación*, en què fa una defensa de Maura. Alcover se’n sorprèn perquè considera Unamuno allunyat del partit conservador i del clericalisme.

VENTIM

- > “¿Ai bandejats? El P. Anfós Sá”. *El Obrero Balear* del 29 de març de 1914 publica que els jesuïtes de Mallorca són uns bandejats, que van contra el poble i se n’aprofiten. El primer que ataca és Anfós Sá. Segons *El Obrero Balear*, Sá afirma que el Papa pot fer matar qualsevol persona perquè té la potestat d’eliminar els llops. Alcover demana en quina obra Sá va defensar aquesta atribució del Papa.
- > “¿Ai bandejats? El P. Facúndez”. *El Obrero Balear* del 29.03.1914 publica que els jesuïtes de Mallorca són uns bandejats, que van contra el poble i se n’aprofiten. Un altre és el pare Esteban Facúndez. En l’obra *Tractat sobre els Manaments de l’Església* afirma que els fills poden prendre el menjar als pares i fins assassinar-los si aquests intenten allunyar-los de la fe cristiana. Alcover diu que va anar a consultar aquest llibre de Facúndez i enlloc va trobar el comentari que publica *El Obrero Balear*.
- > “¿Ai bandejats? El P. Hurtado”. *El Obrero Balear* del 29.03.1914 publica que els jesuïtes de Mallorca són uns bandejats, que van contra el poble i se n’aprofiten. El pare Hurtado deïa que una filla pot servir son pare encara que aquest dugui una vida deshonest. També diu que un fill no peca si serveix la persona amb qui son pare du mala vida. *El Obrero Balear* considera que aquests comentaris són vergonyosos i empenyen els fills cap a conductes inapropiades. Alcover sosté que no ha trobat en l’obra d’Hurtado cap referència als fills de pares pecadors. De tota manera, sosté que un fill ha d’obeir son pare i sa mare i servir-los tret que els demanin coses deshonestes.
- > “¿Ai bandejats? El P. Cárdenas”. *El Obrero Balear* del 29 de març de 1914 publica que els jesuïtes de Mallorca són uns bandejats, que van contra el poble i se n’aprofiten. Cárdenas, a *Crisi teològica*, sosté que un pare pot desitjar la mort del seu gendre si aquest li maltracta la filla, i que un fill pot desitjar la mort de son pare si aquesta mort li concedeix una heretat. Alcover consulta l’obra citada de Cárdenas i constata que no diu res del que *El Obrero Balear* denuncia.
- > “¿Ai bandejats? L’abat Moullet”. *El Obrero Balear* del 29 de març 1914 publica que els jesuïtes de Mallorca són uns bandejats, que van contra el poble i se n’aprofiten. Alcover no respon l’acusació contra Moullet perquè aquest periòdic no cita bé l’obra i, per tant, li és impossible contrastar la informació.
- > “¿Ai bandejats? El P. Enríquez”. *El Obrero Balear* del 29 de març de 1914 publica que els jesuïtes de Mallorca són uns bandejats, que van contra el poble i se n’aprofiten. El P. Enríquez a *Suma de teologia* moral apunta que un capellà no peca si mata algú en defensa pròpia. *El Obrero Balear*

considera immoral que un clergue ensenyi això. Alcover no hi veu cap immoralitat en la defensa pròpia.

- > “¿Ai bandejats? St Alfonso M. de Ligori”. *El Obrero Balear* del 29 de març de 1914 publica que els jesuïtes de Mallorca són uns bandejats, que van contra el poble i se n’aprofiten. Alcover recorda que St. Alfons de Ligori no va ser mai jesuïta. Segons *El Obrero Balear*, aquest sant sostenia que un home podia trencar el compromís de matrimoni si a la dona li sobrevenia un canvi molt gran d’aspecte. Alcover no hi veu cap immoralitat. El sant també sostenia que un home o una dona podia trencar un compromís de matrimoni si abans del casament descobria que el futur cònjuge tenia una posició econòmica molt més baixa del que s’havia pensat. Alcover tampoc no hi veu cap immoralitat en aquest fet. El sant també afirma que si un home ric es comprometès a casar-se amb una dona pobre i aquesta no sap que ell és ric, no és il·lícit que l’home trenqui el compromís. Alcover diu que aquesta afirmació és falsa i que no es troba en l’obra de Sant Alfons de Ligori. També diu el sant que el celibat sempre és preferible al matrimoni; per tant, el compromís de matrimoni és sempre nul. Segons Alcover, el sant diu que el compromís de celibat és millor que el de matrimoni.
- > “¿Ai bandejats? ¿El P. Escobar i el P. Sánchez?” *El Obrero Balear* del 29 de març de 1914 publica que els jesuïtes de Mallorca són uns bandejats, que van contra el poble i se n’aprofiten. Els jesuïtes Escobar i Sánchez sostenien que, en haver-se comprometès a casar-se, ja podien mantenir-se relacions sexuals. Alcover demana en quina obra d’aquests dos autors es fa aquesta afirmació, que ell no es creu.
- > “¿Ai bandejats? Mot final”. Alcover critica *El Obrero Balear* per les falsedats que escriu sobre diferents jesuïtes en el número del 29 de març de 1914.

Número 397 2.05.1914

VENTIM

- > “Sa pesta infernal de s’ensenyansa laica”. *El Obrero Balear* del 4.04.1914 publica un article d’*El Motín* en què es fa una lloança de l’ensenyament laic. Alcover es pregunta per què no explica que a França ha augmentat el nombre de delictes d’ençà que l’ensenyament és laic. També diu aquest mateix article que a Bèlgica la majoria de presos eren de Flandes, zona catòlica, i no n’hi havia tants de Valònia, amb més ciutadans revolucionaris. Alcover lamenta que *El Motín* no digui que la majoria de belgues són flamencs; per tant, el comentari que fa no és vàlid. També apunta que a Alemanya, on l’ensenyament és religiós, hi ha més delictes i més presos que a França, on l’ensenyament és laic. Alcover matisa que les escoles en què s’imparteix ensenyança realment cristiana són només les catòliques, una minoria. *El Motín* també comenta que la majoria de presos combreguen i es confessen, la qual cosa demostra que l’ensenyament religiós és negatiu. Alcover respon que confessar-se abans de ser executat no té res a veure amb l’ensenyament cristià, té a veure amb reflexió que fa el reu abans de morir.
- > “Fa sa rabieta i potadetes”. *El Obrero Balear* es mostra molt crític amb el patronat obrer del P. Vives. Alcover apunta que aquesta aversió és deguda al fet que els socialistes han hagut de tancar l’escola laica que tenien perquè la gent s’estima més l’escola del patronat.

- > “Sa guerra de Marroc i es socialistes”. *El Obrero Balear* denuncia que a la guerra només hi van els pobres, però els rics se n’alliberen. Alcover ho nega dient que els oficials no són pobres. També diu aquest periòdic que al segle XII executaven públicament els que gosaven llegir llibres. Alcover diu que això és un disbarat.
- > “S’Obreretxo contra capellans, frares i monges”. *El Obrero Balear* critica que la quantitat de diners que l’Estat dedica a culte i clergat anualment. Alcover respon que aquesta quantitat, 41.000 pessetes, són només una part del que l’Estat deu al clergat per tot el que li va sostreure arran de les desamortitzacions. També diu aquest periòdic que a Espanya hi ha 63 bisbes. Alcover corregeix que només n’hi ha 49. També denuncia *El Obrero Balear* que bisbes, canonges, rectors, etc. no paguen impostos en l’assignació que reben de l’Estat. Alcover li ho rebut dient què es descompta en concepte d’imposts segons cada assignació.

BESCUIT

- > “¿Voleu no esser tan toixarrut?” A *El Pueblo de Andratx* es publiquen una sèrie de comentaris: 1) Els emigrants mallorquins a Cuba o Argentina s’obliden de l’Església i de la missa. Alcover ho nega dient que ha parlat amb emigrants retornats i amb capellans que van servir a Amèrica i tots li han assegurat que els expatriats continuaven anant a missa quan s’instal·len a Amèrica. 2) També comenta *El Pueblo de Andratx* que no té cap sentit entrar dins una església i donar gràcies a Déu per una vida tan dura com la que hom té. Alcover respon que si es té una vida dura és perquè s’ha pecat i hom s’ha desviat del camí marcat per l’Església. 3) *El Pueblo de Andratx* comenta que només els rics han d’estar agraïts a Déu per les coses robades que han heretat dels seus pares. Alcover respon que Déu no fa distincions entre rics i pobres i que tot allò que és bo i tenen els pobres ha estat donat per Déu. 4) *El Pueblo de Andratx* nega, basant-se en els filòsofs i els naturalistes, que Jesús i Déu siguin el mateix. Alcover respon que no tots els filòsofs ni tots els naturalistes fan aquesta afirmació, tan sols una part. 5) *El Pueblo de Andratx* afirma que la Revolució Francesa va ser un crit de Jesús contra les injustícies que els pobres patien a causa del despotisme dels rics. Alcover respon que els homes i dones de la Revolució Francesa eren una colla d’ateus i de criminals.
- > “Altre pic Mestre Biel de la Mel “alies” Alomar!” Gabriel Alomar escriu a *El Pueblo* que els *boyscouts* mallorquins no li agraden perquè han jurat fidelitat al Papa i als jesuïtes. Alcover fa una lloança dels escoltes i diu que només han jurat fidelitat a l’Església i a la pàtria.
- > “*El Rayo* denunciat”. *El Rayo* del 24 d’abril de 1914, amb unes gloses pujades de to, ataca la processó del Crist de la Sang i la rogativa que s’hi va fer. Alcover s’alegra que el governador civil hagi denunciat el periòdic als jutjats de Palma.

Número 398 9.05.1914

VENTIM

- > “Un carabassenc contra sa rogativa des dia de l’Àngel”. *El Obrero Balear* del 25 d’abril de 1914 es burla de la gernació que el diumenge de l’Àngel va participar en la rogativa. Cita passatges de la Bíblia en què Déu demana als homes que no adordin figures humanes, ni déus de plata i or i ho relaciona amb la devoció popular pel Crist de la Sang. Alcover admet l’existència d’aquest passatge,

però apunta que pertany a la llei antiga, i que la nova llei sí que permet la veneració d'imatges humanes. El periòdic també es burla dels catòlics dient que el pare Recolons va dir en un sermó a la Seu que l'absència de pluges era deguda a les blasfèmies dels catòlics i als excessos que aquests van cometre durant el Carnaval. Alcover li respon que Recolons va dir que la manca de pluges es devia als excessos i blasfèmies de les persones, fossin o no catòliques. *El Obrero Balear* també diu que la rogativa del diumenge de l'Àngel va en contra del que escriu Sant Mateu, que demana als cristians que no siguin com els hipòcrites i, per tant, que no resin públicament perquè tothom els vegi sinó que ho facin de cor. Alcover respon que els d'*El Obrero Balear* no coneixen la naturalesa dels precés dels assistents a la processó.

- > “S’Obreretxo Balear, endiumenjat”. Alcover es burla que *El Obrero Balear* hagi augmentat el nombre de pàgines però que continuï amb el mateix nivell baix pel que fa als continguts.
- > “Sa manifestació socialista des 1r de maig”. Alcover explica que en la manifestació socialista de l’1 de maig a Palma hi havia poquíssima gent. Conta que un home va demanar a un manifestant el motiu de tan poca assistència. Aquest va contestar que els que faltaven se n’havien anat a la missa del pare Recolons.
- > “Es congrés socialista de Lluçmajor”. El 26 d’abril de 1914 havia de celebrar-se a Lluçmajor un congrés dels socialistes mallorquins. Un amic lluçmajorer d’Alcover li comunica que el congrés fou un fracàs, fins al punt que gairebé no hi va participar ningú.
- > “I es gran tarambana d’*El Rayo*?” *El Rayo* del 2 de maig de 1914 tracta una sèrie de temes: 1) Defensa el suïcidi, ja que la vida és el mal. Alcover respon que aquest plantejament és propi d’algú que no creu en Déu. 2) Es defensa l’amor lliure. L’amor lliure per a Alcover equipara l’home amb els animals. 3) Ataca els catòlics perquè encobreixen figures com Rodrigo Bòrgia, que enverinava gent. Alcover defensa el catolicisme dient que l’Església no ha defensat mai cap enverinador. Demana a l’articulista d’*El Rayo* que digui de quina obra ha tret que Rodrigo Bòrgia era un enverinador. 4) També ataca els catòlics perquè encobreixen Urbà VIII, que va fer treure els ulls a Galileu. Alcover sosté que Galileu va ser perseguit, jutjat i empresonat perquè cercava fonaments a la seva teoria en les Sagrades Escripures i ell, com a naturalista, no tenia potestat per fer aquesta tasca. No va ser turmentat i va estar empresonat en palau. El Papa Urbà VIII sempre el va defensar i es va assegurar que estava bé. Mai no li va fer treure els ulls ni el va fer matar. Va retirar-se al camp, a Florència. Des d’allà va escriure unes cartes al seu deixeble Venturini (*Memòries i cartes*), que serveixen per demostrar que Galileu no va ser torturat ni executat. Alcover afegeix que la suposada tortura i execució de Galileu són de les grans calúmnies que empren els anticlericals contra els catòlics. 5) *El Rayo* lamenta que els catòlics defensin Pau VI, que va provocar la ira del poble, que va arribar a llençar la seva estàtua dins el riu Tíber. Alcover afirma que no hi ha hagut mai cap Pau VI. També vol saber quan es va tirar l’estàtua de cap papa dins el riu. 6) Lleó VI, que feia arrabassar la llengua, el nas i els ulls dels adversaris. Alcover respon que no li consta que aquest papa cometés aquestes atrocitats. Diu que es tracta d’un papa que va ocupar el càrrec només quaranta dies i que va ser assassinat. 7) També lamenta *El Rayo* que es protegeixi Innocenci III, que va fundar la Santa Inquisició. Alcover argumenta que Innocenci III va fundar la Santa Inquisició per evitar que els casos d’heretgia fossin jutjats per jutges civils, que no tenien formació suficient per decidir el futur dels acusats d’heretgia. Per tant, segons Alcover, la iniciativa d’Innocenci III és digna de lloança.

- > “Es socialistes i sa pena de mort”. *El Obrero Balear* del 18 d’abril de 1914 lamenta que encara s’apliqui la pena de mort. Alcover sosté que és l’única manera que tenen els assassins de redimir la seva pena. Afegeix que els socialistes que ara s’hi oposen són els primers que l’apliquen, tal com ho demostren la Setmana Tràgica, la Comuna de París o la defensa de la guerra social.
- > “¡Quina tudossa! *El Obrero Balear* del 18 d’abril de 1914 afirma que la Inquisició feia cremar persones després de turmentar-les. Alcover respon que la Inquisició no feia matar ningú sinó que era el braç civil que feia executar persones. La Inquisició només deia si algú era heretge o no. Les lleis i les condemnes les feia el poder civil.

Número 399 16.05.1914

BESCUIT

- > “Ses denúncies contra s’Obrer Balear”. Alcover comenta que la fiscalia investiga dues denúncies contra *El Obrero Balear* pels articles “Moral jesuïta”, del 28 de març de 1914 i per “Sueño fatal” del 18 d’abril de 1914. Alcover troba que titllar els jesuïtes de Mallorca de bandejats ja és prou motiu per haver de respondre davant la justícia.
- > “Aquest patronat del P. Vives”. Alcover celebra que el patronat obrer del pare Vives de cada vegada prengui més força i que els obrers s’allunyïn dels sindicats per anar al patronat.
- > “¿I tan malament anà?” Es pregunta per què *El Obrero Balear* no escriu sobre el congrés socialista de Lluçmajor que es va celebrar el 25 d’abril de 1914. Afirma que degué anar molt malament perquè després d’haver-ne fet molta publicitat, ara no en parlen.
- > “Mala llana té es porc que tot són serres!” Alcover lamenta que a França en les darreres eleccions legislatives hagin triomfat Clemenceau i Combes perquè, segons Alcover, són radicals i anticlericals declarats. Hauria preferit Poincaré o Briand. Atribueix la desfeta electoral dels moderats a la desunió i a la desorganització dels catòlics francesos.

Número 400 23.05.1914

VENTIM

- > “Bé demostren lo que són”. Alcover critica *El Obrero Balear* i els socialistes perquè defensen la vaga dels maquinistes i pilots de vaixell que han deixat Mallorca incomunicada, fet que ha creat molts de perjudicis.
- > “I ¿què sabeu voltros, grans búgueres?” A *El Obrero Balear* surt que és inútil fer rogatives perquè ploqui, ja que la natura es regeix per unes lleis físiques immutables, de manera que Déu no hi té res a veure. Alcover respon que són múltiples les lleis que regeixen la natura però que és Déu que les posa en funcionament. Aquest plantejament és, segons Alcover, compartit pels científics seriosos.
- > “Es sentit que tenen ses rogatives”. A *El Obrero Balear* surt que és inútil fer rogatives perquè ploqui, ja que la natura es regeix per unes lleis físiques immutables, de manera que Déu no hi té res a veure.

Alcover respon que en totes les civilitzacions els homes s'han adreçat a Déu demanant-li coses que necessiten. Déu disposa si les concedeix o no, perquè només Déu sap si convé o no.

- “¿Que haurà fet es bategot?” Alcover comenta que *El Rayo* fa dues setmanes que no és al quiosc. Es demana si haurà deixat de publicar-se, la qual cosa seria molt positiva per a Mallorca.
- “Se veu que ho va esser magret”. Alcover es burla de la poca transcendència que va tenir el congrés socialista de Lluçmajor dels dies 25 i 26 d'abril de 1914.

Número 401 30.05.1914

- “Màrtirs novells a la Xina”. Alcover explica el cas d'un soldat que es deixa matar abans que renegar de la fe cristiana.
- “Nafres de sa vida inglesa”. Alcover resumeix un estudi sobre la pobresa a la ciutat de Dublín i la qualifica de dramàtica i en dona la culpa a Anglaterra per no posar-hi remei.
- “Es concordat de Servia”. Alcover celebra que Sèrbia hagi arribat a un acord amb el Vaticà per a l'atenció dels catòlics serbis.
- “Sa *Home Rule* votada en 3a lectura”. Alcover celebra que el parlament britànic hagi aprovat la *Home Rule* per a Irlanda. Segons Alcover, aquesta llei permetrà als catòlics irlandesos manar i ser amos del seu destí i deslliurar-se de segles de domini protestant.
- “El Papa vol sa pau del mon”. Alcover celebra el discurs que recentment ha fet el Papa en contra de les guerres. Es pregunta si els socialistes lloaran aquest discurs. Els critica de nou perquè diuen estar contra les guerres, però defensen la lluita social.
- “Enhorabona Sr Governador de Balears”. Alcover celebra que el governador de Balears hagi fet tancar una escola d'Alaior perquè era una escola que seguia el model d'escola moderna, proposat per Ferrer i Guàrdia.
- “Bones noves d'Hol·landa”. Alcover celebra que a Holanda, país majoritàriament protestant, s'hagi elegit un president de la cambra baixa de religió catòlica. A més, darrerament, els catòlics han guanyat influència política i ja no estan exclosos d'ostentar càrrecs públics, la qual cosa irrita profundament els anticlericals.

Número 402 6.06.1914

BESCUIT

- “¿Vol dir que no és ver que Jesucrist hagi existit?” *El Obrero Balear* del 30 de maig de 1914 afirma que Jesús no va existir perquè no és una figura històrica. Es basa en el llibre d'Ernest Renan: *La vida de Jesús*. En aquesta obra, Renan admetia que Jesús va existir, però no tenia el tret de la divinitat i nega que s'hagi pogut demostrar cap dels seus presumptes miracles; per tant, el que s'explica en els evangelis no és considerat real per Renan. Alcover sosté que l'obra de Renan ha estat sempre

refutada per autors catòlics des de diferents punts de vista: filosòfic, històric i teològic. Alcover també argumenta que Renan, com a jueu, no podia actuar d'altra manera i és natural que negui la divinitat de Jesús, tal com van fer els jueus que el van crucificar.

- > “Si Cristo no ha existit ¿com existeix es cristianisme?” Basant-se en l’obra d’Ernest Renan: *La vida de Jesús, El Obrero Balear* del 30 de maig de 1914 afirma que Jesús va ser un bon home que va defensar el seu déu, però no va fer miracles ni era déu. Quan el van crucificar, els seus seguidors el van despenjar i el van fer tornar en si però no va morir ni va ressuscitar. Posteriorment, Sant Pau va iniciar la mitificació de la figura de Jesús i els evangelis van acabar de crear el mite. Alcover sosté que l’argumentació de Renan i dels racionalistes és incorrecta: si Jesús hagués estat tan poc important, no hauria estat perseguit pels cabdills jueus ni hauria tingut tants de seguidors que consentien morir martiritzats abans que renegar de la fe cristiana.
- > “En Renan i es racionalistes fets mentiders per denou segles”. Renan en l’obra *La vida de Jesús* negava que Jesús fos Déu. *El Obrero Balear* es fa ressò de l’opinió de Renan. Alcover respon que mil nou-cents anys de cristianisme, amb tanta gent cristiana i amb tanta gent que ha mort per aquesta fe demostren que Renan anava errat. Alcover demana per què Jesús va ser l’únic profeta que se’n va sortir entre els molts que hi havia a l’Orient Mitjà. Respon que se’n va sortir perquè era l’únic que era messies.
- > “Ai, ¿no hi ha hagut mai miracles an el món?” Renan a *La Vida de Jesús* comenta que Jesús ni ningú ha fet mai miracles. *El Obrero Balear* reproduïx aquesta opinió. Alcover afirma que Jesús va fer miracles i també són miracles els milers de màrtirs que van morir voluntàriament per la fe cristiana, o el que passa a Lurdes.

Número 403 13.06.1914

RECAPTE

- > “Guany de religió devers París”. Alcover es fa ressò d’un article aparegut en un diari anglès en què es destaca el zel dels catòlics parisencs.
- > “Les se duen i foris”. Alcover comenta que alemanys i anglesos competeixen per l’hegemonia mundial.
- > “¡Aquest Mr. Lloyd George!” Alcover es mostra satisfet que, en ple debat sobre la separació entre Estat i Església, Lloyd George pretengui confiscar als clergues protestants i als senyors gal·lesos els béns que els catòlics havien deixat a l’Església abans que Enric VIII fundàs l’Església d’Anglaterra. Argumenta que els catòlics ho havien cedit a l’Església catòlica per a obres piadoses, però no ho havien cedit a cap església protestant ni haurien volgut que passàs a mans de terratinents, tal com va acabar passant.
- > “En defensa des vot de ses dones”. Alcover critica que les sufragistes angleses cometin atemptats, però considera justa la seva causa i és partidari d’estendre el sufragi a les dones.

- > “Una processó catòlica p’ es carrers de Londres”. Alcover expressa la seva satisfacció per la processó dels catòlics anglesos pels carrers de Londres el 17 de maig de 1914.
- > “Pobre Església Russa”. Alcover lamenta la situació en què es troba l’Església cristiana ortodoxa a Rússia: desvinculada de la població i immersa en excessos com ara el matrimoni dels capellans.
- > “Terrossos des catòlics d’Hongria”. Alcover lamenta que a Hongria el govern no doni l’autonomia que l’Església catòlica fa anys que demana.
- > “S’arros a grumeions devers Albania”. Alcover explica que Albània viu una situació caòtica a causa de les tensions entre les diferents nacionalitats que hi conviuen. El rei imposat per les potències europees després de la darrera guerra balcànica ha renunciat al tron.

Número 404 20.06.1914

VENTIM

- > “Perquè no’s queix”. *El Obrero Balear* ataca el patronat obrer del P. Vives retraient-li que volia que els conductors d’automòbils posassin en el seu reglament que si deixaven de reunir-se en la seu del patronat, haurien d’abonar una quantitat de diners al patronat. Alcover afirma que és completament fals. També afirma *El Obrero Balear* que el patronat diu que convida els obrers a cafès de companyonia, però després els fa pagar un real per cafè. Alcover també afirma que això és fals, que els cafès sempre són de franc. Defensa el P. Vives i els altres clergues que es cuiden del patronat argumentant que cap no ha de menester enriquir-se perquè ja tenen els seus mitjans de subsistència, la qual cosa no passa amb els sindicalistes socialistes.
- > “Bono! ¿l que?” *El Obrero Balear* ataca la religió exposant el cas d’un capellà que en va malferir un altre en pegar-li un cop de puny. Alcover respon que si un capellà actua malament, cal condemnar-lo, però no es pot atacar la religió perquè tal conducta no és extrapolable a tots els capellans.
- > “¿Ai s’inferioritat moral des catòlics?” *El Obrero Balear* publica que un estudi fet a Holanda conclou que la majoria de delinqüents dels països són catòlics. Alcover posa en dubte que existeixi aquest estudi i en demana l’origen. No creu que la conclusió sigui correcta perquè, segons Alcover, arreu del món l’índex de criminalitat és més baix en la comunitat catòlica que en altres comunitats religioses. Es demana per què a Holanda ha de ser diferent.
- > “Un paperetxo mentideretxo”. Un periòdic de Palma, Alcover no en dona el nom, ha publicat que recentment dins l’església de Sa Pobla hi ha hagut un enfrontament entre filles de la Puríssima que havien de cantar. La baralla va ser tan intensa que el predicador va abandonar el temple. Alcover sosté que és una falsedat. Afirma que un amic pobler li ha explicat que la brega no va ser més que una petita desavinença entre dues noies sobre la col·locació d’una cadira. És mentida que el predicador se n’anés.

Número 405 27.06.1914

RECAPTE

- > “¿Què és això des Modernisme? Es jovent anglicà”. Alcover explica que el modernisme és una heretgia perquè defensa que la religió és un fet íntim que no accepta imposicions des de fora. El Papa recentment ja ha condemnat el moviment. S’ha estès també pels països protestants, la qual cosa ha provocat la ira dels cabdills luterans, ja que molts de joves s’han fet modernistes, especialment a Anglaterra.
- > “Fites netes de lo que passa dins d’anglicanisme”. Fent-se ressò d’un article publicat a *Cahiers Romains*, Alcover explica que el Modernisme està fent molt de mal dins l’Església d’Anglaterra, fins al punt que 269 capellans anglicans han demanat a l’arquebisbe de Canterbury que freni l’extensió del moviment entre els futurs sacerdots anglicans.
- > “S’Anglicanisme penjat”. Alcover comenta que l’única manera de frenar l’expansió del modernisme és mitjançant una veu autoritzada com la del Papa que digui que aquest corrent és un error. Aquesta veu autoritzada, però, no existeix en l’anglicanisme, ja que permet que els creients facin interpretacions de la Bíblia. Aquesta situació en què es troba l’Església d’Anglaterra demostra, segons el manacorí, que el catolicisme és la fe vertadera.
- > “Es voluntaris nacionals irlandesos”. Alcover celebra que els irlandesos catòlics s’hagin organitzat i hagin creat un exèrcit per combatre els voluntaris protestants de l’Ulster, que s’oposen amb violència a la implantació a l’illa de la *Home Rule*.
- > “Una crida del *Catholic Times*”. Alcover es mostra il·lusionat amb la proposta del *Catholic Times* de demanar a tots els catòlics del Regne Unit que s’uneixin políticament per tal de defensar els seus drets i l’Església i equiparar els seus drets als dels protestants. El fet que Irlanda estigui governada per catòlics ajudarà aquesta causa.
- > “¿Demanen que ses monjes tornin an ets hospitals!” Alcover explica que a França hi ha un metge i un periodista que defensen que les monges es tornin a cuidar dels malalts en els hospitals. Argumenten que el seu sou és més baix que el de les infermeres laiques, que tenen més experiència i que no tenen altres prioritats més que atendre els malalts mentre que les laiques es preocupen més per la seva família que pels malalts.
- > “Sa novella llei d’instrucció pública a Bèlgica”. Alcover explica que a Bèlgica la llei escolar del 1842 preveia que en totes les escoles del país s’ensenyés la religió catòlica. Un govern liberal del 1879 va canviar aquesta llei i en va crear una de nova que obligava les escoles estatals a ensenyar només els principis morals fonamentals del cristianisme. Aquest fet va indignar els catòlics i belgues i els va empènyer a canviar de nou la llei escolar. Després d’anys d’estira-i-arrotonsa entre catòlics i anticlericals, s’ha arribat a una llei que obliga els mestres a ensenyar religió en totes les escoles del país, siguin lliures o estatals. Alcover ho celebra.

VENTIM

- > “¿Quin roi de mentidasses!” *El Obrero Balear* del 20 de juny de 1914 dona una relació extensa de diners que l’Estat dedica al clergat. Alcover, emparant-se en la informació sobre pressuposts que

dona *La Gaceta de Madrid*, afirma que les quantitats aportades per *El Obrero Balear* són incorrectes; algunes partides són massa elevades, i altres no existeixen; per tant, es tracta d'un seguit de mentides.

Número 406 4.07.1914

BESCUIT

- > “¿Qui mana a Can Ribot, volem dir a França?” Citant *La Vigie* del 25 de juny de 1914, Alcover explica que un jueu austríac de Cracòvia ha escrit -no en dona la font- que els jueus són els amos de França perquè en controlen l'economia, el govern i els mitjans de comunicació. Alcover lamenta que el país que havia estat capdavanter en cristianisme ara n'estigui tan allunyat.
- > “Quin aubarcoc”. A *El Obrero Balear* del 27 de Juny de 1914 surt un article en què es critica que catòlics jaumistes boicotejessin el congrés protestant celebrat recentment a Barcelona. Alcover justifica l'actitud dels jaumistes argumentant que els protestants no eren respectuosos amb l'Església catòlica.
- > “Més betzefs de mentides de s'Obreretro”. *El Obrero Balear* del 27 de Juny de 1914 publica partides de diners que l'Estat dedica a clergat. Segons Alcover, basant-se en *La Gaceta de Madrid*, aquestes quantitats són incorrectes o no apareixen al periòdic madrileny, la qual cosa empeny Alcover a pensar que els responsables d'*El Obrero Balear* se les han inventat.

RECAPTE

- > “Rebumboris republicans devers Itàlia”. Alcover explica que entre el 7 i l'11 de juny de 1914 en diferents ciutats italianes va haver-hi alçaments republicans que van provocar saquejos d'esglésies, morts i ferits entre els socialistes i entre les forces de l'ordre. Alcover celebra que el Govern restablís l'ordre i reprimís els revoltats. Dona la culpa del caos que es va generar als socialistes.
- > “Es socialistes alemanys enrocats!” Alcover explica que els socialistes d'Alemanya, tot i tenir majoria en el Reichstag, estan immersos en fortes disputes internes. El motiu és que, malgrat ostentar el poder de l'Imperi Alemany, no han pogut implantar la reforma electoral que permetria el sufragi universal. Aquest fet ha provocat dissensions entre la militància socialista. Alcover afirma que el que passa a Alemanya demostra la incapacitat dels socialistes per governar, fins i tot en el cas dels socialistes més assenyats, com són els alemanys.
- > “¿Monarquia a França?” Alcover reflexiona sobre la possibilitat d'un canvi de sistema polític a França perquè el republicanisme ha duit excessos que la gent d'ordre comença a lamentar. De tota manera, les dues alternatives possibles al republicanisme són poc viables: el duc d'Orleans seria el candidat a rei de França i Víctor Napoleó, nebot de Napoleó III, seria el candidat a restaurar l'Imperi. Tots dos, però, segons Alcover, tenen escasses habilitats polítiques per assumir aquest càrrec.
- > “Assassinat de s'Arxiduc d'Àustria, hereu de la Corona”. Alcover narra l'assassinat de Francesc Ferran a Sarajevo. En culpa els anarquistes i demana als governs d'Europa que reprimeixin l'anarquisme i els moviments revolucionaris.

- “Ses eleccions municipals a Itàlia”. Alcover celebra que en les eleccions municipals italianes celebrades el 14 de juny de 1914 els partits de dretes hagin augmentat en nombre de vots i hagin acurçat distàncies amb els partits d’esquerres. Lloa l’organització i la unió entre la dreta i els catòlics a Itàlia. Remarca la importància de les eleccions municipals a Itàlia perquè els ajuntaments controlen les escoles primàries.

Número 407 11.07.1914

RECAPTE

- “Un novell convent de monges carmelites”. Alcover explica que recentment s’ha fundat un convent de monges carmelites a prop de Liverpool. Ho celebra i afirma que en cinquanta anys a Liverpool ha passat d’haver-hi deu convents a haver-n’hi setanta i més de mil monges.
- “25 monges convertides de s’anglicanisme que han professat com a catòliques”. Alcover celebra la conversió de monges anglicanes al catolicisme. Ho presenta com una mostra del vigor del catolicisme.
- “Seuvtgisme des govern francès contra ses monges”. Alcover lamenta que el govern francès hagi expulsat les monges d’un hospici que uns industrials havien fet construir a prop de Lille per acollir-hi els obrers vells. A més, el Govern ha confiscat l’edifici. Alcover recrimina als catòlics francesos que, tot i ser majoria, estiguin tan desunits, fins al punt que, a l’hora de votar, ho fan per opcions polítiques molt diferents. També els retreu la seva indiferència per qüestions religioses, tal com ho demostra el fet que votin partits que fan lleis contra la religió. És per aquest motiu que França és governada per maçons.
- “Es costat més fort des govern francès contra sa relligió”. Alcover explica que la batalla de la república francesa contra la religió té com a pilar principal l’escola. El govern té una plantilla formidable de mestres repartits arreu de l’estat que s’asseguren que el cristianisme no entra a les escoles. Tan sols a les escoles lliures cristianes pot ensenyar-s’hi religió. Ara bé, els posen tantes de traves, que n’hi ha poques i els costa subsistir. Alcover insisteix que l’ensenyança laica du a la perdició moral de les persones.
- “Victòria dels catòlics de Baden”. Alcover celebra que els catòlics hagin guanyat les eleccions municipals i les legislatives a Baden. Aquest fet ha comportat un augment de la partida pressupostària per a culte i clergat i l’autorització perquè els ordes religiosos puguin instal·lar-se i organitzar-se a Baden.
- “L’emperador d’Alemania i es novell cardenal de Colònia”. L’arquebisbe de Colònia va ser nomenat cardenal pel Papa. De retorn a Alemanya, va trobar-se amb l’emperador, que el va tractar amb la màxima dignitat. Alcover lloa l’actitud de l’emperador i expressa el seu desig que tots els protestants fossin com ell.
- “Avenços des catòlics de Prússia”. Fent-se ressò d’un periòdic anglès, Alcover explica que a Prússia de cada any hi ha més catòlics, ja que neixen més infants catòlics que no pas protestants. Segons els seus càlculs, en una trentena d’anys, hi haurà més catòlics que protestants dins Prússia. La mateixa tendència s’observa a tot Alemanya.

VENTIM

- > “Ja comença a fer es bategot”. *El Obrero Balear* demana als seus lectors que fa falta capital; per tant, els prega que paguin les subscripcions puntualment i que maldin per fer nous subscriptors. Alcover aprofita el prec per dir que el periòdic socialista està a punt de desaparèixer.
- > “Lo que és sa relligió segons s’Obreretxo”. A *El Obrero Balear* del 4 de juliol de 1914 surt publicat que la religió és il·lusió, somni, desvarieig. Alcover respon que és insensat qualificar d’aquesta manera l’únic mitjà que tenen els homes per obtenir la felicitat.
- > “Ja era d’esperar”. *El Obrero Balear* del 4 de juliol de 1914 publica que l’assassinat de Francesc Ferran, hereu de l’Imperi Austro-Hongarès, va ser provocat pel mateix emperador i per les idees imperialistes que ell representava; per tant, els anarquistes no n’eren els responsables intel·lectuals. Alcover es mostra indignat i afirma que l’única responsabilitat és dels anarquistes perquè van ser ells que van planificar i perpetrar el magnicidi.

Número 408 18.07.1914

RECAPTE

- > “Trampoleig de sa triple aliança (França-Anglaterra-Rússia)”. Alcover reflexiona sobre la política exterior de França, Anglaterra i Rússia en relació amb Alemanya.
- > “Es govern del Dimoni”. El govern francès ha suprimit quinze congregacions religioses que tenien cent vint-i-set convents al país i que es cuidaven d’atendre malalts pobres. El Govern al·lega que no eren d’utilitat pública. Alcover ho considera un gran error i posa en dubte que la feina dels clergues no fos d’utilitat pública.
- > “Progressos del catolicisme a Nort-Amèrica”. El bisbe O’Connell, bisbe de Virgínia (EUA) va comunicar a un periodista anglès que el catolicisme va a l’alça als Estats Units. Segons Alcover, en cinquanta anys ha passat d’haver-hi un milió set-cents mil catòlics a haver-n’hi setze milions.
- > “Es jueu Nathan”. E. Nathan, antic batlle de Roma, es va caracteritzar pels atacs al Papa i al catolicisme. Després de perdre les eleccions a la batllia de Roma, Itàlia l’ha enviat als EUA en qualitat de representant en les exposicions internacionals que s’han de fer a San Francisco i a Panamà. Alcover celebra que diferents col·lectius catòlics nord-americans hagin formulat una queixa formal contra la presència de Nathan a Amèrica.
- > “Es d’Ulster i es voluntaris nacionals”. La *Home Rule* per a Irlanda és a punt d’implantar-se a l’illa. Una part important, protestant i poderosa de l’Ulster, s’hi continua oposant. Alcover argumenta que els protestants han de cedir davant els interessos de la majoria d’irlandesos i davant el que ha aprovat per majoria el parlament britànic. Apunta també que la descentralització és l’única manera de garantir la unitat d’estats com Àustria, l’Imperi Britànic o Espanya.
- > “Es concordat entre la Santa Seu i Sèrvia”. Alcover explica que Sèrbia i el Vaticà han signat un concordat que garanteix l’estabilitat de l’Església catòlica a Sèrbia.

- > “Ses darrers eleccions a Roma”. En les eleccions municipals de Roma la coalició de partits catòlics i moderats ha derrotat la coalició de partits anticlericals.
- > “Ses darrers eleccions municipals fora de Roma”. Alcover celebra que les formacions catòliques hagin guanyat les eleccions municipals en la majoria de ciutats italianes, però els anticlericals han guanyat a Milà.
- > “Una conferència amb el Rdm Bisbe de l’Havana”. Recentment, Alcover va parlar amb el bisbe de l’Havana, el qual li comunicà que a Cuba i a tota l’Amèrica Llatina creix la simpatia cap a Espanya i es parla de la necessitat de crear un aliança entre Espanya i els països d’Amèrica Llatina. Alcover mostra entusiasme per aquesta idea.

VENTIM

- > “Sí que es diu dur-ne de forsa!” *El Obrero Balear* de l’11 de juliol de 1914 torna a demanar als seus lectors puntualitat en els pagaments davant la situació delicada en què es troba el periòdic. Alcover es burla de la poca força de la publicació socialista.
- > “Se’n necessita poca d’alatxa”. Fabra Ribas, un dels líders de la Setmana Tràgica, publica a *El Obrero Balear* que Maura és un assassí sanguinari per la repressió que va ordenar. Alcover respon que l’assassí és Fabra Ribas i els altres cabdills de la Setmana Tràgica. Defensa l’acció de Maura dient que es va veure obligat a posar ordre als carrers de Barcelona.
- > “Quina malanada que deu ser”. A *El Obrero Balear* de l’11 de juliol de 1914 una articulista escriu que no comprèn per què les dones van a missa. Quan els ho ha demanat, sempre li han contestat que no saben per què hi van. Alcover respon que o l’articulista menteix o les dones a qui ha fet la pregunta són estúpides. Anar a missa és una obligació de tots els cristians.
- > “Mentiu tan alt com sou”. Benito Malón publica a *El Obrero Balear* de l’11 de juliol de 1914 que l’únic que pot empènyer els obrers a la resignació és la religió. Alcover respon que aquesta afirmació de Malón és una gran mentida perquè és precisament la religió que va tornar la dignitat a l’home alliberant-lo primer del salvatgisme i després de l’esclavitud.
- > “E-hu veys lo que són es toros?” Recentment un torero ha mort a Madrid. Alcover aprofita per reiterar la seva aversió pels toros.

Número 409 25.07.1914

RECAPTE

- > “Ferest...! Ferest...! Ferest!” *El Obrero Balear* del 18 de juliol de 1914 publica un article de Baldomiro Argenté en què, citant un estudi de Miguel Murneza, afirma que els treballadors de l’edat mitjana i de l’Edat Moderna tenien més poder adquisitiu que els obrers del segle XX. Compara el que cobraven amb el que valia el menjar i es percep que, a començament del segle XX, els obrers no poden adquirir amb el que guanyen tant de menjar com en segles anteriors. Alcover no contraargumenta

Argenté. Es pregunta irònicament per què els socialistes han permès tal injustícia i per què critiquen tant la Inquisició si ara se sap que els treballadors no vivien tan malament.

- > “¿Vol dir que anava bé que hi hagués tantes festes altre temps?” *El Obrero Balear* del 18 de juliol de 1914 publica un article de Baldomiro Argenté en què lamenta que al llarg dels segles hagin anat desapareixent dies de descans per als obrers i dies en què no es podia treballar per precepte religiós. Per tant, en segles anteriors, els obrers cobraven més diners i, a més, tenien més dies lliures. Alcover respon que si el Papa va fer llevar aquests dies, va ser per tal d’aconseguir més productivitat, tal com demanaven els economistes i tal com demanen els socialistes quan diuen que els treballadors han de poder ser amos de la seva feina.
- > “¿Vol dir també fora d’Espanya també estaven millor es trebaiadors des sigles passats?” *El Obrero Balear* del 18 de juliol de 1914 publica un article de Baldomiro Argenté en què, citant Kropotkine, apunta que els treballadors europeus tenien una vida més digna durant l’edat mitjana que no pas a començament del segle XX: tenien més poder adquisitiu i tenien més temps lliure. Alcover no contraargumenta. Respon irònicament que l’edat mitjana hauria de deixar de ser considerada una etapa obscura, en què la gent vivia oprimida pel poder eclesiàstic, tal com solen dir els socialistes.

BESCUIT

- > “Lo des monument an En Ferrer devers sa Diputació de Barcelona”. Els diputats lerrouxistes de la Diputació de Barcelona van demanar una subvenció per alçar un monument a Ferrer i Guàrdia. Per majoria de vots, es va decidir no concedir aquesta subvenció. El fiscal de Barcelona, però, va demanar les actes de la sessió per investigar si els diputats lerrouxistes havien infringit la llei de jurisdiccions. Alcover celebra la decisió del fiscal i repeteix que Ferrer i Guàrdia va ser un gran criminal i que és el responsable de la Setmana Tràgica.
- > “Lo des monument an En Ferrer devers s’Ajuntament de Barcelona”. Els regidors de l’ajuntament de Barcelona volien demanar una subvenció per a un monument a Ferrer i Guàrdia. El batlle, però, no els va permetre ni fer la petició. Alcover ho celebra.
- > “Com està sa tomba d’En Ferrer?” S’ha iniciat una subscripció popular per dignificar la tomba de Ferrer i Guàrdia. De moment, es compta amb 64 pessetes. Alcover es burla dels lerrouxistes i la seva petició d’alçar un monument a Ferrer. Diu que era una manera de fer-se populars de nou entre els revolucionaris, però que, si realment els interessés Ferrer, no permetrien que la tomba estigués en tan mal estat.
- > “Quin pic de fava!” *El Obrero Balear* del 18 de juliol de 1914 torna a demanar ajuda econòmica als seus lectors. Alcover se’n torna a burlar.
- > “Aquest Pare Vives! Aquest Patronat!” *El Obrero Balear* del 18 de juliol de 1914 ataca el Pare Vives i el patronat obrer que dirigeix. Alcover lloa la figura del jesuïta i es congratula de l’èxit del patronat.

Número 410 1.08.1914

RECAPTE

- > “Com es veinats són a dur oli...” Alcover esmenta els periòdics dels quals *La Aurora* treu les notícies internacionals. Afirmar que *La Aurora* és la publicació mallorquina que aporta més informació internacional. Afegeix que a Espanya la majoria de periòdics es fan ressò del que diu la premsa anticlerical francesa, la qual cosa és de lamentar.
- > “Es bal·le novell de Roma”. El príncep Colonna, catòlic i conservador, ha estat triat nou batlle de Roma. Alcover reproduïx part del discurs d'investidura i celebra que els socialistes i anticlericals estiguin en minoria.
- > “S'assassinat de l'hereu de sa corona d'Àustria”. *El Obrero Balear* diu que l'assassinat de Francesc Ferran va ser provocat per la tirania que els austríacs exerceixen sobre els Balcans. Alcover insisteix que es tracta d'un atemptat anarquista. Per demostrar-ho, reproduïx un fragment de la declaració de l'assassí. Prinzip admet que, des de ben jove, a causa de les lectures de llibres anarquistes, va sentir l'impuls d'assassinar amb el fi d'esfondrar la monarquia.
- > “Àustria i Sèrbia”. Alcover explica que Àustria, com que no va veure satisfetes les seves demandes, ha declarat la guerra a Sèrbia. Rússia havia avisat que faria costat a Sèrbia en cas d'invasió austríaca i Alemanya havia dit que ajudaria Àustria en cas de guerra.
- > “Sempre sa nota relligiosa”. Alcover es congratula de la religiositat de l'emperador d'Alemanya, que sempre que es manifesta en públic parla de Déu, com en la nota de condol per la mort de Francesc Ferran. Se sorprèn que un sobirà protestant es mostri més religiós que alguns sobirans catòlics.
- > “Es sentiment nacional an es balcans i a Grècia”. Alcover explica que a la península balcànica hi ha moltes tensions entre les diferents nacionalitats que s'han alliberat del domini de l'Imperi Otomà.
- > “El Rei de Grècia i es seu exèrcit”. Alcover explica un seguit d'anècdotes que tenen com a protagonista el rei Constantí de Grècia, en què se'n destaca la proximitat amb els soldats.
- > “Congrés des catòlics inglesos a Cardiff”. Entre el 10 i el 13 de juliol de 1914 va tenir lloc a Cardiff un congrés de catòlics britànics. Alcover detalla els temes que s'hi van tractar i en lloa l'èxit.
- > “Sa qüestió de sa *Home Rule* d'Irlanda”. Els protestants de l'Ulster s'han armat en contra de l'autonomia per a Irlanda que ha aprovat el parlament britànic. Alcover critica els protestants perquè sempre havien volgut que es complís la llei, però ara que la llei no els afavoreix s'hi rebel·len. També critica al comte de Norfolk perquè s'ha posicionat a favor dels protestants, tot i ser catòlic. La raó és que ha prioritzat els seus interessos econòmics.
- > “Sa formalitat de s'estat anglès no'n surt amb gaire bon nom!” Alcover es mostra indignat amb el govern britànic perquè no fa res per reprimir els protestants de l'Ulster que s'han aixecat militarment contra la *Home Rule*. Intueix que Londres, en realitat, està en contra de la *Home Rule*.

- > “Modernisme i ateisme”. Els líders de l’Església d’Anglaterra estan consternats per l’avanç del modernisme entre el jovent cristià. Els modernistes defensen que no hi ha d’haver cap jerarquia ni autoritat entre l’home i la religió, que la relació ha de ser directa entre el creient i les Sagrades Escripures. Aquest plantejament lleva la raó de ser a l’Església anglicana, la qual cosa desconcerta la jerarquia cristiana de l’illa. Alcover aprofita el fet per demostrar la importància de romandre fidels al Papa.
- > “Coses que dificulten sa conversió des protestants”. Alcover explica que molts de protestants que es volen fer catòlics no fan el pas per l’oposició de la família, perquè des de petits els han ensenyat a no prendre decisions per si mateixos i, en el cas dels pastors, per no perdre els seus ingressos.
- > “Molt ben fet!” Els regidors liberals i els reformistes es van oposar a la petició que la majoria conservadora de l’ajuntament de Palma va fer al govern de Bèlgica perquè retiri el monument a Ferrer i Guàrdia.

BESCUIT

- > “Se necessita haver-la perduda tota o no haver-ne tenguda mai”. A *El Obrero Balear* del 25 de juliol de 1914 es diu que la moral socialista triomfarà perquè no molestarà ningú. Alcover es pregunta si cremar esglésies o confiscar la propietat privada no implica molèsties. També diu el periòdic que fer caritat és immoral. Alcover afirma que és més immoral el que fan els líders socialistes, que s’enriqueixen i no reparteixen res. Segons *El Obrero Balear*, no és immoral qui roba sinó qui té alguna cosa que desitja un altre. Alcover considera aquesta afirmació un disbarat.
- > “Ha perdut es kirie eleison”. Alcover torna a burlar-se dels problemes econòmics per què passa *El Obrero Balear*.
- > “Glories socialistes”. *El Obrero Balear* del 25 de juliol de 1914 recorda la Setmana Tràgica com una de les glòries socialistes. Alcover respon que tantes morts i saquejos no poden ser recordats com una glòria, especialment perquè les víctimes no tenien res a veure amb el motiu pel qual va esclatar la revolta: la guerra d’Àfrica.

Número 411 8.08.1914

- > “Tornem-hi, Tonina! Volem dir Obrer Balear”. *El Obrero Balear* de l’1 d’agost de 1914 torna a demanar ajuda als lectors. Alcover es burla de la poca quantitat de diners que han pogut aconseguir des que va començar la campanya per ampliar capital.
- > “¡Quina manera de mentir!” *El Obrero Balear* de l’1 d’agost de 1914 critica que l’ajuntament de Palma demani a Bèlgica que esbuqui el monument a Ferrer i Guàrdia. Afirma que els dotze regidors que votaren a favor de la petició no representen el poble de Palma. Alcover respon que qui no representa el poble són els quatre regidors que es van oposar a la petició.

- > “Altre pic, Toni Colau!” *El Obrero Blear* de l’1 d’agost de 1914 torna a dir que Espanya paga anualment 100.000 pessetes al Papa. Alcover afirma que és fals i demana de nou proves d’aquest pagament.
- > “¿Vol dir que vos cou que vos toquin en Pauetxo Iglesias?” A *El Obrero Blear* de l’1 d’agost de 1914 surt un article en què s’ataca *El Seglar Católico* perquè s’hi afirma que Pablo Iglesias s’ha enriquit gràcies al sou que rep del partit socialista. Alcover subscriu aquesta afirmació i titlla d’estúpids els obrers socialistes que es deixen enganyar per Iglesias.
- > “¡Mentiu tan alt com sou!” A *El Obrero Blear* de l’1 d’agost de 1914 s’afirma que el parlament espanyol el 1911 va concloure que en el procés contra Ferrer i Guàrdia va haver-hi error judicial. Alcover respon que és totalment fals i que va succeir el contrari: el parlament va ratificar la decisió judicial.
- > “¡Aqueis jesuïtes! A *El Obrero Blear* de l’1 d’agost de 1914 s’afirma que els jesuïtes del Brasil tenen un exèrcit a les seves ordres que mata, saqueja i crema tot allò que els jesuïtes diuen. Alcover en demana proves i afirma que és fals.
- > “¡Quin altre gran criminal!” *El Obrero Blear* de l’1 d’agost de 1914 publica un text de Víctor Hugo en què aquest ataca l’Església perquè fa pagar per qualsevol dels serveis que ofereix: pel baptisme, pel casament, per les indulgències, per l’extremunció o fins i tot per resar. Alcover ho nega i pregunta quin capellà ha fet pagar mai per aquests serveis.
- > “Van ala baixa”. Alcover comenta que els socialistes mallorquins es troben en una situació molt delicada a causa de la falta de suports. A Palma, l’òrgan del partit està a punt de desaparèixer i a altres llocs on havien tingut força, com ara Marratxí, Lluçmajor o Manacor, també han perdut molta força.

BESCUIT

- > “En Jaurés assassinat”. El 31 de juliol de 1914 va morir assassinat el líder socialista francès Jaurés. L’assassí és Raul Villain. Alcover afirma que l’Església condemna l’atemptat, però els socialistes no tenen autoritat moral per condemnar-lo perquè no han condemnat mai els atemptats contra Maura, contra Francesc Ferran o la Setmana Tràgica.
- > “Contra es monument d’En Ferrer a Brussel·les. Cadascú que tenga lo que és seu”. Alcover relata com va anar la votació dins l’ajuntament de Palma per decidir si s’havia d’enviar una petició a Bèlgica perquè esbuqués el monument a Ferrer i Guàrdia en considerar-lo una ofensa cap a Espanya. Celebra que per majoria absoluta es decidís trametre aquesta petició.
- > “Contra es monument d’En Ferrer a Brussel·les. ¡E-hu degueren entendre malament!” Alcover ataca Pou i Reus, cap dels liberals a l’ajuntament de Palma, perquè, segons la premsa, va dir en la sessió plenària de l’Ajuntament, mentre es discutia la qüestió de si calia demanar a Bèlgica, que esbuqués el monument a Ferrer, que no estava clar qui era millor espanyol: els partidaris de Ferrer o els contraris. Alcover, per demostrar que els antiferreristes són millors espanyols, reproduïx una sèrie de fragments del llibre *Patriotismo y colonización*, emprat en l’Escola Moderna. En aquest llibre s’ataca l’exèrcit i la bandera espanyola. Es demana que ningú agafi un fusell i que la bandera és just un tros de roba. Es considera que els amors a la pàtria han generat grans mortaldats.

- “Contra es monument d’En Ferrer a Brussel·les. Que mos perdón el Sr Cirer”. Alcover lamenta que el regidor de l’ajuntament de Palma, Cirer, republicà però moderat, també votàs en contra de la petició al govern belga. Lamenta també el seu discurs en què Cirer recordava que de vegades les persones que han estat condemnades per motius polítics són vists com a herois per part de generacions posteriors, tal com passa amb el general Lacy, executat pels partidaris de l’absolutisme al Castell de Bellver, però després lloat tant per conservadors com per liberals. Alcover respon dient que Lacy no té comparació possible amb Ferrer i Guàrdia. Per demostrar-ho, detalla un seguit de fets contra Ferrer: el desig explícit d’enfonsar la monarquia i fer la revolució, l’autoria intel·lectual de la Setmana Tràgica i de l’atemptat contra Alfons XIII a París, etc.

Número 412 15.08.1914

VENTIM

- “¡Hala si cridau més fort!” A *El Obrero Balear* del 8 d’agost de 1914 es torna a demanar que els lectors no deixin morir el periòdic i ajudin econòmicament. Alcover se’n burla.
- “Es gran fracàs des socialistes”. A *El Obrero Balear* del 8 d’agost de 1914 es protesta amb vehemència contra la Gran Guerra. Alcover es burla dels socialistes dient que fa anys dient que aturaran totes les guerres perquè els obrers es negaran a fer-les. Recorda que en les guerres a Líbia, a Marroc, les guerres dels Balcans i ara en la Gran Guerra els socialistes no han pogut paralitzar res.
- “Veïés que serà sa vostra”. Alcover ataca els socialistes perquè lamenten l’esclat de la Gran Guerra, però ells mateixos defensen la guerra social. Per Alcover, tan desastrosa és una guerra com l’altra.
- “Si en Maura és tan dolent, què sereu voltros”. A *El Obrero Balear* del 8 d’agost de 1914 es diu que Maura va haver d’abandonar el poder i va perdre l’honor arran de la repressió de la Setmana Tràgica. Alcover sosté que és fals, que Maura, amb la repressió de la Setmana Tràgica, va complir el seu deure com a governant. Afegeix que va abandonar el poder perquè va voler, ja que el Rei confiava en ell.
- “¿Que s’ombra d’en Ferrer governa?” A *El Obrero Balear* del 8 d’agost de 1914 s’afirma que el record de Ferrer i Guàrdia mana dins Espanya. Alcover considera aquesta afirmació absurda, ja que la força dels seguidors de Ferrer és minsa.
- “Tatà, tatà! Colcarem!” A *El Obrero Balear* del 8 d’agost de 1914 s’afirma que la guerra mundial només podrà aturar-se amb la intervenció dels socialistes. Alcover es burla d’aquesta afirmació i respon que els socialistes són els primers que volen fer esclatar una guerra, la guerra social.

RECAPTE

- “Un mot sobre sa guerra europea”. Alcover reflexiona sobre la poca fiabilitat de les notícies que publiquen els diaris espanyols sobre la guerra europea, perquè les notícies provenen de França i Anglaterra, i són molt tendencioses.

- > “Un present de l'emperador d'Alemanya an el Papa”. Alcover explica que el kàiser ha regalat una reproducció del làbarum de Constantí al Papa.
- > “Es govern francès i ses monges”. El govern francès, arran de l'esclat de la guerra europea, ha decidit revocar la llei que prohibia els ordes religiosos treballar en hospitals. Segons Alcover, això demostra la importància de les monges a l'hora d'atendre malalts.
- > “Es frares engegats de Fransa i sa guerra actual”. Frares expulsats de França recentment han tornat al país per oferir-se al govern davant la guerra que acaba de començar. Alcover espera que el govern francès reconsideri la seva postura en relació amb els frares i els admeti.

Número 413 22.08.1914

RECAPTE

- > “Enhorabona an es caporals de sa política espanyola”. Alcover lloa els polítics espanyols per la decisió de mantenir Espanya neutral en la guerra europea.
- > “¿I qui l'ha moguda?” Alcover reflexiona sobre quin país ha estat responsable de l'inici de la guerra europea. No es decanta per cap. Encara que mostra simpatia per Alemanya, la critica per haver envaït Bèlgica. Entén que Àustria exigís reparacions a Sèrbia i no comprèn l'actitud bel·ligerant de França i Rússia cap a Alemanya. Se sorprèn que el Regne Unit hagi entrat en el conflicte i només l'entén com una lluita amb Alemanya per la supremacia mundial.
- > “Lo de Bèlgica”. Alcover elogia l'actitud de Bèlgica, que s'ha enfrontat als alemanys, que volien creuar el seu territori per envair França més fàcilment. Considera, però, que l'heroïcitat dels belgues només els durà a tenir un enemic poderosíssim al costat de casa, Alemanya, amb les conseqüències negatives que això tindrà per a Bèlgica. Bèlgica s'hauria d'haver oposat a l'entrada d'Alemanya en el seu territori, però sense oferir gens de resistència.
- > “Estam a les fosques sobre es fets de sa guerra”. La informació que Alcover rep sobre la guerra europea és incompleta i esbiaixada perquè només rep notícies del bàndol de la Triple Entesa; per tant, no pot contrastar la informació.
- > “Cosotes que se diuen contra Alemanya”. Alcover explica que la informació que arriba via telègraf ve de Londres i de París. Es tracta d'una informació completament tendenciosa i gens objectiva. Si fos fiable, Alemanya ja hauria perdut la guerra.
- > “¿Ets alemanys inimics de sa Relligió?” Alcover rebut una de les informacions que arriben d'Europa: els alemanys són els grans enemics de la religió. Alcover ho rebut dient que a Alemanya, els vint-i-quatre milions de catòlics que hi ha no estan perseguits i els seus drets són respectats, els exèrcits alemanys ofereixen servei als soldats catòlics i el mateix kàiser vetlla pel respecte cap als catòlics, tot i ser protestant. Segons Alcover, qui és enemic de la religió és França, que ha laïcitzat tots els elements de l'Estat. No en va, dins els grups maçons i d'esquerres es dona suport a França. Rússia també és enemiga de l'Església catòlica.

- > “Per acabar”. Alcover reflexiona sobre les guerres. Conclou que la causa de les guerres és el pecat. Déu, ofès, envia les guerres als homes per tal de fer-los veure que van errats.

BESCUIT

- > “¿Com sou tan aubarcoc?” A *El Pueblo de Andratx* del 15 d’agost de 1914, publica un article en què s’expressa que és una monstruositat condemnar un picaperdrer i un pescador perquè vivien en pecat i van morir sense haver-se penedit. Alcover respon que no és cap monstruositat perquè les normes de Déu són clares i va ser l’elecció d’ells dos renunciar a complir-les.
- > “S’Obreretxo progressant i grinyolant”. A *El Obrero Balear* del 15 d’agost de 1914 es publica una llista dels donatius que ha rebut el periòdic per tal de superar les dificultats econòmiques per què passa. Alcover es burla de la quantitat minsa de diners que s’han recaptat.
- > “Lo que troba en Lerroux i lo que trobam noltros”. Alcover se sorprèn que Lerroux, que havia manifestat públicament la seva oposició a les guerres, digui ara que considera que Espanya hauria d’entrar en la guerra europea al costat de França contra Alemanya. Alcover se’n burla dient que convendria enviar Lerroux i els seus seguidors a les trinxeres.

Número 414 29.08.1914

VENTIM

- > “Es bategot de s’Obreretxo Balear”. A *El Obrero Balear* del 22 d’agost de 1914 torna a sortir una llista amb els donatius que rep el periòdic. Alcover es burla de nou de la quantitat petita de diners que es donen per solucionar els problemes econòmics del periòdic.
- > “Mentiu tan alt com sou”. A *El Obrero Balear* del 22 d’agost de 1914 es publiquen una sèrie d’afirmacions contra el cristianisme que Alcover considera falses: 1) Segons la moral cristiana, els cristians no poden defensar el seu honor. Alcover afirma que és fals i demana a qui subscriu aquestes paraules les ha de demostrar. 2) Un cop establerta com a religió oficial, el cristianisme va provocar moltes guerres. Alcover respon que el cristianisme no ha provocat cap guerra; van ser els enemics del cristianisme que en van provocar. Si els cristians han causat morts, ha estat en defensa de la religió davant dels atacs d’infidels i d’heretges.
- > “¿Qui vos ha enganat germanet?” Alcover respon al que publica B. Galmés a *El Obrero Balear* del 22 d’agost de 1914: 1) Els catòlics són hipòcrites perquè ells són els que han provocat la guerra europea i ara la condemnen. Alcover afirma que els catòlics no han provocat la guerra i sempre s’hi han oposat. Titlla els socialistes d’hipòcrites perquè diuen estar contra la guerra, però provoquen crims com els de la Comuna de París i els de la Setmana Tràgica. 2) La guerra dels socialistes no es fa amb fusells sinó amb propaganda i sacrifici. Alcover respon que és una falsedat i torna a esgrimir l’argument de la Comuna de París i de la Setmana Tràgica, que ell considera grans crims provocats pels socialistes.

- > “Altra pic Toni Colau!” A *El Pueblo de Andratx* apareix un article en què s’afirma que el Papa és còmplice de la gran injustícia social que hi ha al món. Alcover respon que el pecat, provocat pel Dimoni, és el culpable de les injustícies i dels mals de la humanitat.

RECAPTE

- > “Una mala sopegada”. El comte de Romanones va publicar a *Diario Universal* que Espanya hauria de deixar la neutralitat i entrar en guerra al costat de França. Alcover es fa ressò de l’oposició que ha generat tal afirmació entre conservadors, carlistes, catalanistes i, fins i tot, socialistes i republicans. Opina que Espanya s’ha de mantenir neutral.
- > “¿I sa guerra?” Alcover posa en dubte la informació que arriba des de París i Londres, a partir de la qual es nodreix la premsa espanyola. Segons aquestes informacions, els aliats van guanyant la guerra. Alcover sosté, però, que això no s’avé amb les notícies colpidores que li comuniquen persones vingudes de França sobre la gran mortaldat que registra l’exèrcit francès.
- > “Coses que passen dins França que fa un mes es consideraven impossibles”. Alcover explica que l’Estat Francès ha tornat a posar capellans castrenses. Elogia el patriotisme dels capellans i la feina que fan. Es burla dels governants francesos anticlericals que han hagut d’admetre la importància dels clergues en la vida dels francesos.

Número 415. 5.09.1914

VENTIM

- > “S’Obreretxo Balear segueix fent es bategot”. *El Obrero Balear* continua demanant diners als seus lectors per evitar la fallida. De nou, Alcover se’n burla.
- > “Tal gent tals coses té”. Recentment, Alcover ha rebut una amenaça de mort signada per “Tres radicals de Barcelona”. Se l’adverteix que, si continua atacant Ferrer i Guàrdia i Fabra Ribes, serà executat. Alcover afirma que no té gens de por. Es pregunta per què els lerrouxistes demanen llibertat, però no la deixen exercir als que no pensen com ells.
- > “Enterrat i abandonat”. A *El Obrero Balear* del 29 d’agost de 1914 surt una glosa en què s’afirma que el record de Ferrer i Guàrdia és ben viu dins Espanya. Alcover respon que només uns quants revolucionaris recorden Ferrer, que està enterrat al cementiri civil de Barcelona sense cap placa ni inscripció que el recordi.
- > “¡Ara li fan es mànec!” A *El Obrero Balear* del 29 d’agost de 1914 s’afirma que el catolicisme es troba en una situació precària i en vies de desaparèixer, ja que tan sols hi ha un partit polític que el defensi. Alcover se sorprèn que la premsa socialista digui que el catolicisme està a punt d’esvair-se. Respon que qui està en una situació precària són els socialistes, que no han pogut aturar la guerra europea, ni poden pagar els deutes d’*El Obrero Balear* i en les eleccions obtenen molt poc suport.
- > “A un paperetxo toixarrut”. *El Pueblo de Andratx* es queixa que Alcover s’hi refereixi amb el terme “paperetxo forasterando”. Considera vulgar la manera que té Alcover d’expressar-se i seria degradant per a *El Pueblo de Andratx* que algú comparés els dos periòdics. Alcover respon que usa “paperetxo

forasterando” perquè publica disbarats i perquè les errades gramaticals en castellà són molt nombroses. Defensa també que els que escriuen *La Aurora* tenen obra publicada i són coneguts internacionalment, la qual cosa no passa amb els escriptors d'*El Pueblo de Andratx*.

- > “¡Altre pic es paparetxo forasterando d’Andratx!” A *El Pueblo de Andratx* del 29 d’agost de 1914 s’afirma que el recentment traspassat Pius X va ser un papa molt mediocre perquè va perseguir el corrent modernista, que agrupava els clergues més avançats i més intel·ligents i que volien actualitzar l’Església. Alcover respon que el modernisme és una heretgia i elogia la decisió de Pius X de perseguir-lo. També en destaca la seva tasca de potenciació de les arts i les lletres en els països catòlics.
- > “Idò, ¿com no l’aturàreu?” A *El Obrero Balear* del 29 d’agost de 1914 es critica que Espanya intervingui al Marroc i es lamenta la gran quantitat de diners que suposa. Alcover pregunta als socialistes per què, tal com van prometre, no van aturar la guerra.

RECAPTE

- > “Estadística curiosa”. Alcover es fa ressò d’una informació publicada per l’obra catòlica de Sevilla sobre el nombre de periòdics catòlics que hi ha a Espanya: 750. Es mostra satisfet pel que les Illes Balears siguin la quarta província amb més publicacions catòliques: 25 i perquè el 1914 tan sols en quedin quatre d’anticlericals: *El Obrero Balear*, *El Pueblo de Sóller*, *El Pueblo de Andratx* i *La Voz del Pueblo*.
- > “Com és que n’hi ha tants que amb això de sa guerra van ajudar a França”. Molta gent d’Espanya fa costat a francesos i anglesos en la guerra europea perquè les notícies que arriben venen de Londres i París. La informació d’alemanys i austríacs sols no arriba. Alcover recorda als catòlics que França té un govern anticlerical mentre que Alemanya protegeix la religió.
- > “¿Tenim ets espanyols més motius per anar ajuda a França i Anglaterra que no a Alemanya?” Alcover fa un repàs de les relacions que al llarg dels darrers tres-cents anys ha tengut Espanya amb el Regne Unit, França i Alemanya. Conclou que França i Anglaterra fa tres segles que intenten enfonsar Espanya i no tenen gens de simpatia pels espanyols. En canvi, Alemanya no ha estat rival d’Espanya i els alemanys no senten antipaties pels espanyols. És per això que s’hauria de fer costat a Alemanya en la guerra europea.
- > “Sa Relligió ¿què pot esperar d’Alemania? ¿l de França?” Alcover fa un repàs del tractament que durant els darrers cent anys els governs de França i d’Alemanya han tingut cap a la religió. Segons Alcover, França l’ha perseguida, mentre que Alemanya l’ha protegida; per tant, els catòlics haurien de fer costat a Alemanya en la guerra europea.

Número 416 12.09.1914

RECAPTE

- > “¿Qui és sa causa principal de sa present guerra europea?” Alcover reflexiona sobre quin estat és responsable d’haver començat la guerra europea. Nega que la culpa sigui d’Alemanya. Afirmar que Rússia n’és la principal responsable per haver enviat tropes a les fronteres amb Àustria i Alemanya quan Àustria tenia dret a demanar reparacions a Sèrbia per l’assassinat de Francesc Ferran a Sarajevo. També responsabilitza França per l’actitud bel·ligerant cap a Alemanya i per haver ocupat Alsàcia i Lorena.
- > “I ¿què en direm de sa conducta d’Alemanya amb Bèlgica?” Alcover justifica que Alemanya enviaís Bèlgica per entrar a França dient que Alemanya estava acorralada per Rússia i França; i Bèlgica, tot i declarar-se neutral, havia fet moviments a favor de França: deixar entrar espies al país, demanar ajuda militar a França i al Regne Unit. A més, els poders fàctics del país tenien una actitud profrancesa.
- > “¿Què han fet Inglaterra i Bèlgica per França?” Alcover explica que França i el Regne Unit no van fer res per ajudar Bèlgica contra l’exèrcit alemany, encara que els britànics donessin com a motiu per entrar en guerra la defensa de la neutralitat belga i que els francesos tenien més simpaties entre els belgues.
- > “¡Bona hora ara per blasfemar, francesos!” Segons explica *Kölnische Volkszeitung* i el *Journal du Midi*, en saber que el kàiser havia dit que Alemanya no temia ningú, tret de Déu, va publicar que els francesos no temien ni tan sols el déu dels alemanys. Alcover s’horroritza perquè considera aquestes paraules una blasfèmia i les fa extensibles a tots els francesos i dubta que una gent que pensa així pugui tenir un bon destí.
- > “Lo des queviures o subsistències d’Alemania”. Es deia que Alemanya tendria moltes dificultats per obtenir queviures davant el bloqueig a què la sotmetia el Regne Unit i pel fet d’estar tancada entre Rússia i França. Alcover, fent-se ressò del *Kölnische Volkszeitung*, diu que Alemanya ha tingut bones collites darrerament i que importa menjar de països neutrals i en pren de les zones ocupades de França i Bèlgica; per tant, té la subsistència garantida.

BESCUIT

- > “Sa noningunada d’En Lerroux”. Lerroux s’ha ofert al govern francès per crear dins Espanya una opinió favorable a França i aconseguir que el govern espanyol enviï un exèrcit a França per lluitar contra Alemanya. Alcover afirma que Lerroux, com que ha perdut molt del suport que tenia dins Espanya, ha de cercar altres maneres de mantenir el seu elevat ritme de vida; per això, ha anat a França. Alcover es mostra sorprès perquè Lerroux s’oposava frontalment a desplegar tropes a Marroc, però ara es manifesta partidari d’enviar tropes a França.

- > “Es comte de Romanons i sa neutralitat”. El Comte de Romanones havia publicat un article a *El Diario Universal* en què defensava que Espanya havia de lluitar al costat de França en la guerra europea. Ara se n’ha desdit i opina que cal mantenir la neutralitat. Alcover ho celebra, però diu que ho ha fet per tal de mantenir el càrrec de cap dels liberals espanyols.
- > “¡Que consti!” Alcover afirma que ha rebut crítiques perquè a les pàgines de *La Aurora* defensa Alemanya i critica França. Segons li han dit, l’actitud d’Alcover pot posar en perill la neutralitat d’Espanya. Alcover es demana si l’actitud d’altres periòdics favorables a França no pot posar també en perill aquesta neutralitat espanyola. Afegeix que ell continuarà defensant Alemanya i que les crítiques no el faran canviar de parer.
- > “¡Ell ara resulta que no hi ha hagudes tals declaracions des Cardenal Mercier!” Havia arribat la notícia a través dels telègrafs de França que el cardenal Mercier havia denunciat que els alemanys havien comès atrocitats a Lovaina: destrucció de retaules, crema d’esglésies, etc. *L’Osservatore Romano*, òrgan del Vaticà, nega que el cardenal Mercier fes tal denúncia. Alcover aprofita aquest desmentiment per posar en dubte la fiabilitat dels telègrafs que arriben de França.

Número 417 19.09.1914

BESCUIT

- > “Plorada de Mestre Biel”. Gabriel Alomar va publicar a *Última Hora* que lamentava profundament la mort de Jaurés. Alcover respon que llevar Jaurés era molt necessari. Això no obstant, la manera com ho va fer Villain, l’assassinat, no era l’adequada.
- > “Mestre Biel contra sa neutralitat d’Espanya com En Lerroix i En Romanons”. Alomar en un article a *Última Hora* es mostra partidari que Espanya intervingui en la guerra europea per alliberar els pobles oprimits: Bèlgica, Polònia o les nacions esclaves. Alcover se sorprèn que Alomar estigui a favor que Espanya entri en la guerra europea, però que s’oposi a la intervenció espanyola a Marroc.
- > “Mestre Biel decreta que ets alemanys són es ‘bàrbaros’”. Alomar escriu a *Última Hora* que en la guerra europea els alemanys representen la barbàrie i els francesos, la cultura i la llibertat. Alcover respon que una afirmació com la d’Alomar demostra un gran desconeixement de la cultura alemanya.
- > “Sa barbàrie d’Alemania”. Alomar escriu a *Última Hora* que en la guerra europea els alemanys representen la barbàrie, i els francesos, la cultura i la llibertat. Alcover respon que una afirmació com la d’Alomar demostra un gran desconeixement de la cultura alemanya. Alcover comença un elogi d’Alemanya explicant que aquest país és capdavanter en ciència i en organització social. Afirma que cap estat té tants de museus i biblioteques com Alemanya. Afegeix que qualsevol persona interessada en ciència ha d’acudir-hi per formar-se i ha d’aprendre l’alemany.
- > “Sa civilització i sa cultura de França”. Alomar escriu a *Última Hora* que en la guerra europea els alemanys representen la barbàrie, i els francesos, la cultura i la llibertat. Per demostrar que França no representa la civilització, explica tot el que l’Estat Francès ha fet contra l’Església i contra el cristianisme. Per demostrar que Alemanya és culturalment superior a França, remet a l’article “Sa barbàrie d’Alemania” (número 417).

- > “Però ¿i és ver que França és sa llibertat?” Alomar havia escrit a *Última Hora* que, en la guerra europea, França representava la llibertat. Alcover el contradiu argumentant que no pot representar la llibertat, perquè l’Estat Francès, de trenta anys ençà, persegueix la religió. Alcover, amb tot, es declara admirador de la França prerevolucionària.

RECAPTE

- > “Més sobre sa causa principal de sa guerra europea”. El periòdic *Sóller* del 12 de setembre 1914 publica un seguit de telegrams que es van enviar el kàiser i el rei d’Anglaterra. Tant un com l’altre es mostraven conciliadors i es comprometien a intercedir, el kàiser amb Àustria i el rei Jordi amb França i Rússia, per frenar l’escalada militar. Dels telegrams es desprèn que França i Rússia no estaven disposades a cedir en res; en canvi, l’actitud d’alemanys i austríacs és molt més conciliadora. Alcover conclou que els culpables de l’esclat de la guerra europea van ser França i Alemanya.

Número 418 26.09.1914

RECAPTE

- > “¿I lo des cinc mallorquins afusellats?” Circula la notícia que els alemanys van afusellar cinc ciutadans mallorquins durant la invasió de Bèlgica. Aquesta notícia ha creat moltes crítiques. Alcover apunta que Alemanya ha negat públicament haver afusellat cap ciutadà espanyol. El que van fer és arrestar-ne cinc pensant que eren russos. Se sap que estan tancats a Alemanya. En ser localitzats, seran retornats a Espanya.
- > “S’andarivell de Lovaina”. Alcover critica la premsa d’esquerres perquè ataca Alemanya acusant-la d’haver fet una gran destrucció i una gran mortandat a Lovaina. Segons Alcover, la premsa d’esquerres menteix i tergiversa els fets amb l’únic objectiu de difamar Alemanya.
- > “Sa relació des pares dominics”. Per demostrar que la premsa esquerrana menteix en dir que els alemanys van cometre atrocitats a Lovaina, Alcover tradueix el que van dir una trentena de dominics belgues que eren a Lovaina durant el setge dels alemanys. Ho tradueix de *La Tradición*, que ho ha pres del periòdic de Suïssa *St. Gallen Tageblatt*: els lovainesos van atacar des de les cases els ocupants alemanys. Aquests s’hi van tornar i durant dos dies va haver-hi intercanvi de trets entre lovainesos i alemanys. D’aquest tiroteig, en van resultar molts edificis cremats i l’esfondrament de la biblioteca. Alcover justifica la resposta dels alemanys quan van veure’s tirotejats i no considera que l’actuació de l’exèrcit fos gratuïta, tal com s’afirma des de la premsa d’esquerres.
- > “Es belgues van fora corda contra ets alemanys”. La premsa espanyola es fa ressò dels telegrams que arriben de Londres i París. S’hi afirma que els alemanys cometien atrocitats a Bèlgica constantment. Alcover contrasta la informació amb la que dona el periòdic *Kölnische Volkszeitung* i justifica la violència de l’exèrcit alemany dient que tan sols responen als atacs dels belgues.
- > “¡Aboca Falet!” Alcover comenta el ball de xifres de morts que donen els diferents periòdics.
- > “¡O es servis de la Gran Servia!” Sèrbia té l’objectiu de recuperar tot el que considera el seu territori històric. Per això, insta els nacionalistes serbis, en nom de Déu, a fer servir les armes i a assassinar

els que s'oposen al projecte de la Gran Sèrbia. Alcover lamenta que França, el Regne Unit i Rússia facin costat als serbis en aquesta empresa.

- > “¡Aqueis bons de belgues!” Alcover, fent-se ressò d'un article del periòdic *La Gazeta Montanyesa* i reproduint la carta d'un amic que ha viscut a Lovaina, explica que l'aversion dels belgues cap als alemanys ve d'enrere. Se'n desprèn que Alcover justifica l'acció militar dels alemanys a Bèlgica.
- > “Anava gens fundada Alemanya amb so veure que França i Inglaterra no respectarien sa neutralitat de Bèlgica?” Fent-se ressò del *Kölnische Volkszeitung*, Alcover explica que el Regne Unit i França estaven aliades amb Bèlgica per fer servir aquest país per envair Alemanya; per tant, és un acte d'hipocresia declarar la guerra a Alemanya al·legant que s'ha violat la neutralitat belga.
- > “An es govern anglès es mateixos socialistes inglesos li lleven sa careta amb això de sa guerra”. Alcover reproduceix un fragment d'un comunicat del Partit Laborista anglès, publicat per *El Obrero Balear*, en què es diu que el Regne Unit ha entrat en guerra per interessos econòmics. El motiu real no és Bèlgica ni Sèrbia. Alcover aprofita per atacar la hipocresia del govern britànic.
- > “¿Se moren de fam a Alemanya?” *La Tradición* publica un resum d'un estudi fet a França que demostra que els alemanys no patiran fam durant la guerra, ja que tenen unes reserves de queviures ingents.

VENTIM

- > “Es paperetxo andritxol animaletjant”. Drope a *El Pueblo de Andratx* afirma que els clergues són els culpables de la guerra europea perquè la seva doctrina sobre la pau ha fracassat, no han sabut convèncer la gent. Alcover no contraargumenta. Només diu que aquesta afirmació és un disbarat.
- > “S'Obreringo Balear”. *El Obrero Balear* publica un article de Pablo Iglesias en què aquest afirma que quan els socialistes ostentin el poder acabaran les guerres. Alcover se'n burla dient que no han estat capaços d'aturar cap guerra. També en *El Obrero Balear*, Josep Monserrat escriu que el responsable de la guerra europea és Déu. Alcover es mostra indignat però no contraargumenta. Només diu que es tracta d'una blasfèmia.
- > “Germà, no mostreu tant sa filassa!” *El Pueblo de Sóller* publica una sèrie de comentaris contra diferents papes. Alcover no els rebutja amb detall, només els nega: 1) Pius X va fer una guerra brutal contra el modernisme religiós. Alcover afirma que simplement va ser una correcció paternal i teològica. 2) Pius X no va acceptar la proposta del govern francès per fer la pau. Alcover respon que el govern francès amb la Llei de Separació no cercava la pau sinó que era una continuació dels greuges contra l'Església. 3) Pius X ha provocat la misèria de l'Església a França. Alcover ho nega: l'Església a França aguanta i els clergues reben, gràcies a les almoines, el mateix que rebien abans que l'Estat trenqués amb l'Església. A més, s'han obert noves parròquies; per tant, Pius X no ha provocat la misèria de l'Església francesa. 4) Pius IX va ser un papa sanguinari. Alcover afirma que és fals i que no és debades que sigui un dels papes més estimats.
- > “En Lerroxx, desertor de s'exèrcit”. Alcover reproduceix un document judicial en què se cita Lerroxx a un judici per deserció militar.

BESCUIT

- > “D. Ernest March, en campanya”. Ernest March a *Última Hora* diu que respon l'article d'Alcover del 5 de setembre de 1914 “Sa religió, ¿què es pot esperar de França i d'Alemanya?”. March no està d'acord amb Alcover en el fet que a Alemanya es protegeixi la religió. Alcover lamenta, però, que March no li contraargumenti cap de les raons que ell dona, simplement ataca el kàiser.
- > “Equivocacions de D. Ernest”. Alcover rebutja una sèrie de comentaris d'Ernest March a *Última Hora*: 1) El Vicari General de Mallorca escriu i dirigeix *La Aurora*. Alcover ho nega. Afirmar que el Vicari General és a la Cúria i, si escriu, ho fa en Butlletí Oficial de la Cúria. 2) En el número del 5 de setembre de 1914 de *La Aurora* s'expliquen els avantatges que una victòria d'Alemanya suposarien per a Espanya. Alcover nega que enlloc es parli dels avantatges que obtindria Espanya en cas que Alemanya guanyés la guerra. 3) La llibertat de cultes es deu a Alemanya. Alcover afirma que és fals: la llibertat de cultes és una conseqüència de l'enciclopedisme i de la Revolució Francesa. 4) Els fonaments filosòfics d'Alemanya es basen en el lliure pensament. Alcover apunta que només els protestants es basen en el lliure pensament, però no tot Alemanya, que és parcialment catòlica. 5) March parla del clergat protestant i de sacerdots protestants. Alcover respon que són figures inexistents: es tracta de pastors i ministres que depenen de l'Estat, com qualsevol funcionari. 6) A Berlín hi ha pastors que neguen la divinitat de Jesús i el kàiser no fa res per evitar-ho. Alcover respon que no és feina del kàiser evitar aquestes blasfèmies. Considera més preocupants els exèrcits de mestres que l'Estat francès té escampats pel país per tal d'erradicar el cristianisme.
- > “Per Mestre Biel de la Mel alies Alomar”. Alcover afirma que sap que Alomar està irritat amb ell pels articles del número 417. L'adverteix que si continua atacant l'Església o la religió, Alcover li respondrà amb duresa.

Número 419 3.10.1914

RECAPTE

- > “Punt i final”. Ernest March es va manifestar contrariat a *Última Hora* perquè, en el número 418 de *La Aurora*, Alcover escriu el seu nom en català en comptes de fer-ho en castellà. Alcover respon que escriu Ernest i no Ernesto perquè ell escriu en català.
- > “Es txecs, rutens i polacs davant Rússia”. Alcover reproduïx fragments d'articles de periòdics de Txecoslovàquia, Ucraïna i Polònia que reflecteixen l'aversion d'aquests pobles cap a Rússia i la negativa a l'oferta d'autonomia que els ha fet el Zar si es posen sota la seva protecció i es revoltent contra Àustria.
- > “¡Alerta que es tir no los surta per sa culassa!” Alcover adverteix que l'arrogància dels aliats és perillosa. Considera que no és tan clar qui guanyarà la guerra.
- > “Lo que diu un arribat de Stuttgart, fa un parei de setmanes”. Alcover reproduïx el que diu un amic que viu a Alemanya: el país està compromès en l'esforç de la guerra i no manquen queviures.

- > “Ets alemanys indemnisen”. Alcover pren d’*El Noticiero* i de *La Tradición* que els alemanys s’han compromès a pagar indemnitzacions als ciutadans de països neutrals que resideixen a Bèlgica i han patit les conseqüències de l’ocupació.
- > “¡Cap com aquesta!” Alcover explica els avenços de l’exèrcit alemany dins França.
- > “Escoltau aquest altre!” Alcover es fa ressò del que diu Antoni Pastor, un comerciant que ha tornat de Frankfurt. Explica que Alemanya, tot i l’esforç de la guerra, continua funcionant a ple rendiment.
- > “Parlen periodistes americans”. Un seguit de periodistes nord-americans signen un article en un periòdic de Viena en què asseguren que el comportament dels soldats alemanys és exemplar, no han torturat ni han comès actes de violència gratuïta.
- > “Cap com aquesta!” Els republicans de Manacor han fet circular el rumor que si Alemanya guanya la guerra s’obligarà a tothom a anar a missa i es reinstaurarà la Inquisició. Si guanya França, s’executaran tots els clergues. Alcover s’indigna i diu que aquest rumor no té cap fonament.
- > “Noves d’assí i d’allà”. Alcover es fa ressò de diferents notícies publicades en diferents periòdics: 1) La catedral de Reims no està destruïda tal com la propaganda francesa volia fer creure. 2) Àustria assoleix victòries militars contra Rússia. 3) Alemanya avança dins França i enfonsa un vaixell britànic entre Irlanda i Escòcia. 4) Alemanya ha començat a indemnitzar els estrangers de països neutrals residents a Bèlgica que van perdre patrimoni arran de l’ocupació.

VENTIM

- > “¡Toixarrut! ¡Més que toixarrut!” A *El Obrero Balear* del 26 de setembre de 1914 es diu que totes les religions han fracassat perquè cap no ha pogut evitar la guerra europea. Alcover diu que el catolicisme no ha fracassat; han fracassat els homes catòlics, que no han fet cas dels preceptes de l’Església, perquè, si ho haguessin fet, no hi hauria guerra.
- > “A N’Alanís de la Lluna”. El periòdic *Sóller* del 26 de setembre de 1914 publica “Un capellà galòfob qualsevol” d’Alanís de la Lluna. Alanís diu que per fer tornar la pau al món, col·locaria una Venus de Milo a cada cantonada. A més, titlla d’estúpids els capellans que en la guerra ataquen França i es mostren partidaris d’Alemanya. Alanís argumenta que tanta impietat hi ha a França com a Alemanya. Alcover lamenta haver de polemitzar amb Alanís de la Lluna, a qui es refereix com a Mestre Colom (Miquel Ferrà Juan), perquè el considera un amic. Respon que col·locar l’estàtua d’una dona nua a cada cantonada no és cap solució i demana a Alanís si voldria que alguna estàtua reproduís el cos d’una dona estimada. També lamenta que consideri estúpids els capellans germanòfils i afirma que Alanís va errat.

Número 420 10.10.1914

RECAPTE

- > “El Papa Benet XV i sa pau”. Alcover celebra que el Papa Benet XV faci gestions en diferents cancelleries per aconseguir el final de la guerra.
- > “Aviat hi haurà una Universitat catòlica a Austràlia”. Alcover expressa la seva satisfacció perquè en poc temps hi haurà una universitat catòlica a Austràlia.
- > “¡Enhorabona Irlanda!” Alcover celebra que Irlanda ja té autonomia després que la cambra alta del parlament britànic ratifiqués la llei que concedia la *Home Rule* als irlandesos. Alcover torna a criticar la intransigència dels protestants de l’Ulster, que s’oposen violentament a l’autonomia. Alcover entén que si són minoria a l’illa, han d’admetre que els catòlics liderin el govern d’Irlanda.
- > “¡O republicanetxos d’Espanya! Escoltau això de sa República de Colòmbia!” Alcover comenta que en la presa de possessió del nou president de Colòmbia es va insistir en la necessitat de fomentar i protegir la religió catòlica.

VENTIM

- > “Blasfèmies de s’Obrer Balear”. A *El Obrero Balear* del 3 d’octubre de 1914 hi ha una burla contra els catòlics: es diu que uns demanen a Déu la victòria per a França, d’altres, per a Àustria, d’altres, per a Alemanya, etc., la qual cosa suposa una gran contradicció. Alcover sosté que no és cap contradicció i veu natural que cada catòlic demani a Déu allò que més desitgi. Després, Déu disposa allò que més convé i farà guanyar la guerra a qui consideri. Afegeix que, segurament, els socialistes francesos i els socialistes alemanys desitgen el triomf per als seus països i no hi ha contradicció en aquest fet. Alcover ataca *El Obrero Balear* i els socialistes dient que no han fet res per aturar la guerra, tot i que s’hi havien compromès públicament.
- > “Profeta de l’engan”. A *El Obrero Balear* del 3 d’octubre de 1914 s’expressa l’enuig perquè Espanya ha posat en funcionament el cuirassat Jaime I, ja que consideren que l’Estat malgasta diners perquè en poc temps haurà acabat el militarisme. Alcover se’n burla dient que els socialistes no han pogut aturar cap guerra.
- > “Llàgrimes falses!” A *El Obrero Balear* del 3 d’octubre de 1914 es lamenta la destrucció de Lovaina i de la catedral de Reims. Alcover titlla els socialistes d’hipòcrites perquè en realitat ells volen destruir totes les esglésies. Afegeix que la destrucció de Lovaina no és tan gran com deien els francesos i s’han salvat els edificis més emblemàtics i la catedral de Reims conserva l’estructura i els elements més valuosos.
- > “Quin raig de barbaritats!” A *El Obrero Balear* del 3 d’octubre 1914 es defensa la crema d’una trentena d’edificis que es va fer durant la Setmana Tràgica i es diu que no tenien cap valor artístic. Alcover sosté que no van ser una trentena sinó 97. Afegeix que tenien valor artístic i que, encara que no n’haguessin tingut, els revoltats no tenien cap dret a cremar-los perquè no eren seus.

- > “¡Altres pic l’Inquisició!” *El Obrero Balear* del 3 d’octubre de 1914 publica que entre el 1481, any de fundació de la Inquisició, i el 1808, any en què Napoleó I va suprimir-la, 31.912 persones van ser executades; 17.659 van ser executades en estàtua i 291.450, penitenciades. Alcover respon que al mes de gener de 1912 ja va rebatre aquest mateix tema a *El Obrero Balear* als socialistes de Llucmajor i als republicans del periòdic *Sóller*. Sosté que a final de 1911, *El Obrero Balear* ja va publicar aquestes dades i quan Alcover les va rebatre, el periòdic socialista no va qüestionar les dades d’Alcover: les dades d’*El Obrero Balear* provenen del llibre de Llorente *Crítica de la Inquisició*. Alcover sosté que Llorente, que tenia l’encàrrec de Napoleó d’estudiar i catalogar els arxius de la Inquisició, va destruir molts de documents amb l’objectiu que ningú no pogués saber la veritat; per tant, les dades que aporta al llibre no poden ser contrastades. Continua repetint que qui executava els presos era la justícia civil, no era la Inquisició.
- > “Tornem-hi amb sa Batomeuada de París l’any 1572”. A *El Obrero Balear* del 3 d’octubre de 1914 es torna a publicar que l’Església és responsable per la matança d’hugonots la nit de Sant Bartomeu del 1572. Alcover afirma que ja ha tractat aquest tema a *La Aurora*. Repeteix que els que van ordenar els assassinats va ser la reina Catalina de Mèdici i el seu fill el rei Carles IX; no van ser ni els jesuïtes ni el Papa ni cap bisbe.
- > “Bona casta de protesta!” A *El Obrero Balear* del 3 d’octubre de 1914 s’afirma que la Setmana Tràgica va ser una protesta contra la guerra de Marroc. Alcover sosté que va començar amb una protesta contra la guerra, però el mateix dia ja es van produir un seguit d’atemptats contra l’Església, que no era responsable de la guerra sinó que ho era el govern espanyol.

Número 421 17.10.1914

RECAPTE

- > “Veu del cel! Veu de Déu!” Benet XV ha demanat als clergues catòlics que en les seves manifestacions públiques siguin conciliadors i cerquin la pau entre els països. Alcover, seguint aquesta pauta, es compromet a deixar de prendre partit pels imperis centrals en la guerra europea.
- > “Sa masoneria i sa guerra”. Alcover lamenta que les lògies maçòniques de Milà hagin demanat als seus seguidors que ajudin a crear una opinió pública partidària als aliats i a l’entrada d’Itàlia en la guerra europea al costat dels aliats. Comenta que sap que els maçons han actuat d’aquesta manera també a França. Els maçons creuen que si guanyen els aliats s’acabaran els imperis i el poder de l’Església.
- > “S’opinió pública italiana sobre sa guerra”. La pressió dels maçons italians ha provocat que els seguidors de l’esquerra política demanin l’entrada d’Itàlia en la guerra europea al costat dels aliats. Un dels arguments esgrimits és que la derrota dels imperis centrals suposaria el retorn de Trent i Trieste a Itàlia. Alcover es demana per què no lluiten contra els aliats i així podran recuperar Savoia i Niça, que no fa tant com Trent i Trieste que són en mans estrangeres, o Malta, que està dominada per l’Imperi Britànic.
- > “S’exposició Nacional Suïssa a Berna”. Alcover celebra que en l’exposició internacional que va tenir lloc a Berna s’hagi instal·lat un pavelló per a l’Església Catòlica. En lloc l’organització i es mostra satisfet que en un país eminentment protestant hagi sorgit aquesta idea.

- > “Es *Catholic Times*”. Alcover lamenta que d’ençà de la guerra, *The Catholic Times* arribi amb més poca informació i amb un to molt agressiu contra els alemanys.
- > “*Kölnische Volkszeitung*”. Alcover lamenta que els números arribin tard a causa de la guerra. Elogia que *Kölnische Volkszeitung* no sigui tan tendenciós com *The Catholic Times*.
- > “Noves de Filipines”. L’observatori meteorològic que els jesuïtes tenen a Filipines va permetre preveure l’arribada d’un tifó. Gràcies a aquesta previsió, milers de persones es van salvar d’una mort segura.

BESCUIT

- > “Bajanades de El Pueblo”. Al periòdic solleric *El Pueblo* s’afirma que els jesuïtes estan aliats amb l’Imperi alemany en l’actual guerra europea. Alcover diu que és completament fals, perquè els jesuïtes encara avui no poden instal·lar-se a Alemanya, tot i que ja s’ha aprovat la llei que els ho permet.
- > “Segueix fent es bategot”. Alcover es burla d’*El Obrero Balear* perquè continua demanant subscripcions als seus lectors.
- > “¡Torna sucra ets ais sobre En Ferrer!” A *El Obrero Balear* del 10 d’octubre de 1914 es publica que vuitanta-dues associacions catòliques van anar a Madrid a pressionar el Govern perquè s’executés Ferrer i Guàrdia. Alcover diu que es tracta d’una calúmia. De tota manera, pregunta quines eren aquestes associacions. Torna a escriure les atrocitats que, segons ell, va provocar Ferrer i Guàrdia durant la Setmana Tràgica.
- > “Raig de blasfèmies”. *El Obrero Balear* del 10 d’octubre de 1914 afirma que Déu no estima els homes perquè els dona guerres, malalties, catàstrofes naturals, etc. Alcover no contraargumenta. Només diu que es tracta d’una blasfèmia.
- > “Més barbaritats de s’Obreretxo”. A *El Obrero Balear* del 10 d’octubre de 1914 es diu que l’Estat hauria de destinar els diners que anualment dona al clergat a pal·liar els efectes de la pobresa. Alcover respon que els diners que l’Església rep de l’Estat són just una restitució parcial dels interessos per la venda del patrimoni dels clergues. Afegeix que dels doblers que es reben de l’Estat, una bona part ja s’empra per pal·liar els efectes de la pobresa, perquè cada església ajuda famílies pobres. També s’afirma a *El Obrero Balear* que el cristianisme primitiu obligava els clergues a ser pobres. Alcover pregunta on està escrita aquesta norma. També publica *El Obrero Balear* que Benet XV, amb motiu de la seva coronació pontifícia, ha repartit cent mil lires entre els pobres. Alcover sosté que no és motiu de burla i pregunta si els líders socialistes reparteixen mai part dels seus diners entre els pobres. Finalment, *El Obrero Balear* publica que els socialistes són contraris a la caritat perquè degrada les persones. Alcover respon que els socialistes són contraris a fer-ne, de caritat, però no són contraris a rebre’n.

Número 422 24.10.1914

RECAPTE

- > “El papa Benet XV”. Alcover comenta que el papa Benet XV té el suport dels catòlics de França però també el dels catòlics austríacs i alemanys.
- > “Escoltau-ho an això, republicanetxos!” Alcover reproduïx un fragment d’un discurs de Woodrow Wilson en què demana als nord-americans que preguin pel restabliment de la pau a Europa. Alcover s’adreça als republicans per mostrar-los un exemple de republicanisme cristià.
- > “Sacerdots catòlics a la guerra”. Alcover explica que cada exèrcit que està en guerra té capellans catòlics. Fins i tot a França, per mor de la pressió popular, s’ha permès el retorn dels capellans castrenses. Atès, però, que no tenen una assignació econòmica, per subscripció popular s’han recaptat fons per pagar-los.
- > “Moviment religiós a França”. Alcover celebra el fervor religiós que s’ha generat a França arran de l’esclat de la guerra. El fervor és tan gran que l’Estat no ha gosat reprimir-lo.
- > “¿Quina consistència tindrà aqueix moviment religiós de França?” Alcover expressa el seu dubte sobre com evolucionarà el fervor religiós que l’esclat de la guerra ha provocat a França. Recorda que la maçoneria francesa és molt poderosa i fa anys que controla les institucions.

BESCUIT

- > “Per què és que li deim Mestre Biel de la Mel. ¡Es vostro mentider!” Alcover explica per què es refereix a Gabriel Alomar com a ‘Mestre Biel de la Mel’. Segons Alomar, França va expulsar els catòlics. Alcover ho nega: va ser el jacobinisme que ho va intentar, però no ho va aconseguir.
- > “Per què és que li deim Mestre Biel de la Mel. Sa betzerria de Mestre Biel”. Alcover lamenta que Alomar en el seu article a *El Pueblo* insisteixi que França ha de perseverar en el seu laïcisme. Alcover veu ingratitude en les paraules d’Alomar: els clergues i l’Església catòlica estan fent molt per la defensa de França en la guerra; per tant, l’Estat hauria de tenir-ho en compte.
- > “¡Es vostro mentider!” El periòdic solleric *El Pueblo* del 10 d’octubre de 1914 publica un article de Gabriel Alomar titulat “La dignidad de la victoria”. Alcover el rebutja: la llei va expulsar el catolicisme de França. Alcover respon que no va ser la llei, va ser la maçoneria que va expulsar el catolicisme, però no van obtenir el resultat esperat perquè, a conseqüència d’aquella separació entre Estat i Església, l’Església i el cristianisme s’han reforçat.
- > “Sa betzerria de Mestre Biel”. El periòdic solleric *El Pueblo* del 10 d’octubre de 1914 publica un article de Gabriel Alomar titulat “La dignidad de la victoria”. Alcover el rebutja: si la victòria aliada en la guerra europea ha de comportar el final del laïcisme a França, és millor no guanyar la guerra. Alcover no contraargumenta; només destaca la poca humanitat d’Alomar.
- > “Es caire ridícul de s’articletxo”. El periòdic solleric *El Pueblo* del 10 d’octubre de 1914 publica un article de Gabriel Alomar titulat “La dignidad de la victoria”. Alcover el rebutja: 1) La guerra europea

serà la darrera guerra perquè s'imposarà un nou ordre mundial. Alcover respon que, mentre hi hagi homes que pequin i caiguin en la concupiscència, hi haurà guerres; 2) Rússia alliberarà Polònia, Croàcia i Bohèmia. Alcover posa en dubte que Rússia alliberi cap país, en tot cas, els sotmetrà a la seva tirania. 3) Acabada la guerra, el socialisme serà la ideologia hegemònica i començarà una guerra contra la burgesia. Alcover no contraargumenta, simplement es pregunta per què Alomar diu que hi haurà una altra guerra si en el mateix article afirma que la guerra actual serà la darrera. Alcover també afirma que, en aquesta guerra contra la burgesia, Alomar estarà al costat de la burgesia perquè ell ho és, burgès.

Número 423 31.10.1914

RECAPTE

- > “Convé no oblidar-ho”. Alcover recorda que, quan els EUA van propiciar la pèrdua de Cuba i Filipines per part d'Espanya, l'únic líder europeu que va protestar contra els americans va ser el kàiser.
- > “¡Quina monea!” Els anticlericals de Roma s'han irritat molt perquè, en la majoria de matrícules per escolaritzar els infants, les famílies han demanat que s'ensenyi als nins doctrina cristiana. Alcover demana per als catòlics la mateixa llibertat que els anticlericals demanen per a ells.
- > “¡Així mateix se necessita esser-ho animals!” Alcover es burla de la notícia que circula per França: el tresor de la Mare de Déu de Lurdes ha servit per finançar l'exèrcit alemany. Alcover afirma que es tracta d'estupideses que es fan circular per generar opinions contràries als alemanys.

BESCUIT

- > “¡Llenya a s'extern!” Alcover es fa ressò de la resposta de Jaume d'Argila (*Última Hora* 21 d'octubre de 1914) a l'article de Gabriel Alomar “El alma británica”. Alomar en aquest article fa una defensa de la política i de l'organització social del Regne Unit. Jaume d'Argila li respon que si pensa d'aquesta manera és perquè ha idealitzat el Regne Unit, perquè quan hom hi ha viscut s'adona que no és un país tan plàcid. Alcover es mostra entusiasmat amb la resposta de Jaume d'Argila i demana als lectors de *La Aurora* que llegeixin l'article complet a *Última Hora*.

Número 424 7.11.1914

RECAPTE

- > “Sa neutralitat d'Espanya”. Alcover explica que la gran majoria dels diputats liberals i la majoria dels republicans, i tots els conservadors volen que Espanya es mantingui neutral en la guerra europea.
- > “¡Aqueis contraris d'Irlanda!” Alcover lamenta que els adversaris de la *Home Rule* per a Irlanda, encapçalats per Carson, tenguin tanta força.
- > “Marruell a Mèxic”. Alcover lamenta que els diferents presidents mexicans persegueixin l'Església al país. Es mostra preocupat per la seguretat dels capellans a Mèxic.

Número 425 14.11.1914

VENTIM

- > “Es cinc primers papes Benets”. A *El Obrero Balear* del 17 d’octubre de 1914 es publica l’article “La negra historia de los Benedictos”. Alcover el rebut. Es pregunta per què no diu res dels tres primers papes amb nom Benet. *El Obrero Balear* diu que Benet IV era immoral i corrupte, però no en dona cap evidència.
- > “El papa Benet VI i Benet VIII”. A *El Obrero Balear* del 17 d’octubre de 1914 es publica l’article “La negra historia de los Benedictos”. Alcover el rebut. Alcover explica que el papa Benet VI va morir assassinat per ordre dels conspiradors encapçalats per Crescenci, que volia posar un altre papa. En cap cas, va morir per l’odi que generava entre els romans. Es pregunta per què se salta Benet VII. Del papa Benet VIII, *El Obrero Balear* en diu que va obtenir el papat gràcies a la influència d’un parent, va ordenar una matança de jueus i va decretar el celibat per als frares. Alcover sosté que cap d’aquestes afirmacions és certa i en demana proves escrites.
- > “S’anti-papa Benet IX”. A *El Obrero Balear* del 17 d’octubre de 1914 es publica l’article “La negra historia de los Benedictos”. Alcover el rebut. Sobre Benet IX, es diu que va aconseguir el papat gràcies a les influències d’amics poderosos. Va dur una vida llibertina, va cremar i espoliar Roma i, en diferents ocasions va deixar el papat i després el va recuperar. Alcover no polemitzava sobre Benet IX perquè considera que no va ser mai papa.
- > “Una família criminal i un al·lot de dotze anys anti-papa”. A *El Obrero Balear* del 17 d’octubre de 1914 es publica l’article “La negra historia de los Benedictos”. Alcover el rebut. *El Obrero Balear* explica que Benet IX va ser un papa nefast. Alcover sosté que legalment no va ser papa mai. Explica que l’elecció del suposat Benet IX va ser considerada nul·la perquè es va fer sota les pressions de son pare, el comte Alberic, que volia que el seu fill fos papa. Alberic va subornar per tal d’obtenir la tiara papal per al seu fill.
- > “En Benet IX mai fou papa legítim”. A *El Obrero Balear* del 17 d’octubre de 1914 es publica l’article “La negra historia de los Benedictos”. Alcover el rebut. Alcover admet que Benet IX va ser nefast, però cal situar-lo dins una etapa molt confusa per a la Santa Seu, en què les famílies poderoses de Roma volien tenir papes titella. Benet IX va ser un d’aquests papes. El seu nomenament va ser irregular de manera que el poble mai no el va veure com a papa. Va haver de fugir de Roma a causa de la pressió popular.
- > “Mentides de s’Obreretxo i s’arròs a grumaions per s’anti-papa”. A *El Obrero Balear* del 17 d’octubre de 1914 es publica l’article “La negra historia de los Benedictos”. Alcover el rebut. Alcover nega que Benet IX vengués el càrrec a Joan XX, el qual va ser un papa legítim. Silvestre III, també antipapa, va intentar substituir Benet IX, però no va poder. Benet IX va ser antipapa fins el 1044.
- > “S’anti-papa se vol casar i se retira des Papat. Gregori VI. Concili de Sutri. Clement II. Altre pic s’anti-papa Benet IX”. A *El Obrero Balear* del 17 d’octubre de 1914 es publica l’article “La negra historia de los Benedictos”. Alcover el rebut. Benet IX va renunciar al papat per casar-se. En ser

rebutjat, retorna al papat. Finalment el substitueix un papa legítim, Climent II. Benet IX renuncia als seus drets i es retira a un monestir a fer-hi penitència.

- “Més mentides de s’Obreretxo Balear”. A *El Obrero Balear* del 17 d’octubre de 1914 es publica l’article “La negra historia de los Benedictos”. Alcover el rebutja. Alcover afirma que Benet IX, tot i els molts errors que va cometre, no va vendre el càrrec de papa a ningú. No hi ha cap cronista que ho digui. Alcover demana evidències a *El Obrero Balear*.

Número 426 21.11.1914

VENTIM

- “Un altre antipapa- ¿l Benet XI?” En resposta a l’article “La negra historia de los Benedictos”, publicat a *El Obrero Balear* el 17 d’octubre de 1914. Benet X va ser papa perquè un arxipreste amenaçat de mort l’en nomenà. Alcover sosté que Benet X mai no va ser papa sinó antipapa i va acabar excomunicat.
- “El papa Benet XII”. En resposta l’article “La negra historia de los Benedictos”, publicat a *El Obrero Balear* el 17 d’octubre de 1914. El papa Benet XII era conegut per la seva vida llibertina. Alcover sosté que és fals i que els documents de l’època demostren que va ser un papa virtuós.
- “S’antipapa Benet XIII”. En resposta l’article “La negra historia de los Benedictos”, publicat a *El Obrero Balear* el 17 d’octubre de 1914. El papa Benet XIII (el papa Luna) i el papa Bonifaci IX eren successors del papa d’Avinyó (antipapa) i del papa legítim, respectivament. *El Obrero Balear* sosté que un va intentar comprar el càrrec a l’altre, però no se’n va sortir. Alcover afirma que és falsa aquesta teoria de la compravenda de càrrecs. Elogia el talent de Benet XIII, però lamenta la seva obstinació a mantenir-se a Avinyó com a antipapa.
- “Els papes Benet XIII i Benet XIV”. En resposta l’article “La negra historia de los Benedictos”, publicat a *El Obrero Balear* el 17 d’octubre de 1914. De Benet XIII tan sols en diu que va ser el successor d’un altre papa i de Benet XIV en diu que va dir als cardenals que, si volien un bon home com a papa, el triessin a ell. Alcover es demana quina immoralitat es desprèn del fet de succeir un altre papa o del fet de dir tals paraules.
- “Acabatai”. En resposta l’article “La negra historia de los Benedictos”, publicat a *El Obrero Balear* el 17 d’octubre de 1914. Alcover conclou que *El Obrero Balear* no ha pogut demostrar que cap papa amb nom Benet hagi tingut un comportament immoral; per tant, el papa actual pot prendre aquest nom sense cap remordiment.
- “Gargais de s’animal d’En Zola contra Jesucrist”. Alcover critica que Émile Zola digués que les paraules de Jesús “benaurets els pobres d’esperit perquè d’ells és el regne dels cels” han provocat la misèria i l’esclavitud per a moltes persones. Alcover titlla Zola de blasfem.

RECAPTE

- > “Situació de l’Església a Mèxic”. Alcover lamenta que, en la revolució que té lloc a Mèxic, els constitucionalistes s’acarnissin contra el catolicisme; confiscació d’esglésies, confiscació de propietats de catòlics, censura en escoles catòliques, etc. Els revolucionaris consideren que l’Església havia rebut el suport i la protecció del dictador Porfirio Díaz. Alcover apunta que l’Església sempre s’havia mantingut neutral i al marge de la política. És per això que no entén aquesta persecució.

BESCUIT

- > “¿Qui representa avui més genuïnament En Luter?” Alcover opina que actualment qui s’acosta més a les opinions de Luter no és el kàiser, perquè és tolerant amb els cristians que no són protestants. Per Alcover, els successors de Luter són els maçons, perquè, com Luter, odien l’Església catòlica i fan tot el possible per soscar-la.
- > “¿Què és això de sa guerra des turcs contra es cristians?” Telegrames arribats de França i del Regne Unit apunten que Turquia ha començat la guerra santa contra els cristians. Alcover diu que és fals, que l’objectiu d’aquests telegrams és soscar Alemanya i els seus aliats, com Turquia.
- > “¿El kàiser fingeix tenir fe en Déu?” Alcover rebutja els que diuen que els precis a Déu i les referències cristianes del kàiser són fingides, i actua com Napoleó I, que, segons la finalitat que perseguia, es feia passar per catòlic, per musulmà, etc. Alcover afirma que el kàiser és cristià genuí.
- > “¿Quins duen més cuantra es catòlics? ¿Es russos o es turcs?” Alcover apunta que Rússia persegueix els catòlics que viuen al seu territori. En canvi, Turquia els tolera i els permet gaudir de més llibertat.
- > “Un fet i una pregunta”. Alcover explica que després de les guerres balcàniques, els catòlics que van passar d’estar sota l’Imperi Otomà a estar dins Grècia, Sèrbia o Bulgària s’han trobat amb moltes més dificultats que abans per professar lliurement la seva religió. Alcover conclou que als catòlics els convé més que guanyin la guerra europea els països que respecten més els catòlics: Àustria, Alemanya i Turquia.

Número 427 28.11.1914

RECAPTE

- > “La Seu de Reims”. Alcover comenta que la catedral de Reims no està tan malmesa com els telegrams aliats feien pensar.
- > “Un solteric que deien que ets alemanys havien mort”. Onofre Bauzà, a qui es creia mort per mor dels bombardejos alemanys, és viu i ha enviat nombrosos telegrams a la seva família a Sóller. Informa que els alemanys el tracten dignament.
- > “¿Aquest Romanons!” Alcover critica Romanones perquè s’oposa al projecte del ministre d’Instrucció Pública d’augmentar el pressupost dedicat a ensenyament. Al·lega que no convé apujar els impostos. Alcover apunta que Romanones està enfrontat al ministre Bergamín, perquè aquest es va oposar als

plans de Romanones de presidir un govern de concentració quan va esclatar la guerra i de fer entrar Espanya en guerra al costat dels aliats. Per tant, Romanones prioritza els interessos particulars al bé públic.

Número 428 5.12.1914

VENTIM

- > “I ¿s’Obrerretxo Balear?” Fa setmanes que *El Obrero Balear* no ataca la religió. Alcover suposa que és degut a la situació econòmica en què es troba el periòdic.
- > “Per tot són tan batzans!” Alcover va demanar a diferents bisbes catalans si pel Principat es diu que amb el tresor de la Mare de Déu de Lurdes es paga la guerra, o si Alemanya fa la guerra amb el suport dels jesuïtes, etc. Tots van reconèixer haver sentit aquests mateixos rumors a les seves diòcesis, la qual cosa fa pensar a Alcover que es tracta de rumors difosos pels maçons.

Número 429 12.12.1914

RECAPTE

- > “Es catòlics a Austràlia”. Alcover explica que els catòlics australians, cansats de no veure respectats els seus drets per part del govern del partit laborista, que ells mateixos majoritàriament voten, han constituït la Federació Catòlica, amb el propòsit de tenir més pes en les decisions del Govern. Un dels objectius que tenen és introduir la religió en l’ensenyament públic, que actualment és laic.
- > “Aument des catòlics entre protestants i gentils”. Alcover cita un estudi del caputxí P. Alexis, publicat a *La nouvelle France*, de Canadà, en què demostra que al món l’any 1914 hi ha tres-cents un milions de catòlics. Alcover assegura que el nombre de catòlics no ha deixat d’augmentar des que va aparèixer.
- > “Un jesuïta belga que ets alemanys fusellaren a Lovaina”. Alcover admet que els alemanys van equivocar-se quan van executar a Lovaina el jove jesuïta P. Dupierreux, al qual van trobar una llibreta que contenia una nota que criticava la crueltat de l’exèrcit alemany. Afirma que l’oficial que va fer executar Dupierreux serà rellevat del seu càrrec.

Número 430 19.12.1914

RECAPTE

- > “Atrocitats contra l’Església a Mèxic”. Fent-se ressò de la informació publicada a *Razón y Fe*, de Madrid, Alcover explica que a Mèxic els constitucionalistes han comès gran nombre d’atrocitats contra els clergues i contra l’Església catòlica: tortures, empresonament, robatori de patrimoni, humiliacions públiques, etc. A més, s’ha decretat que només es podran fer misses un dia a la setmana, s’han abolit els serveis que no siguin batejos i funerals, i la confessió.

- > “Un periòdic nort-americà se queixa de sa fretura de productes alemanys”. La guerra europea ha comportat un bloqueig a l’exportació de productes alemanys. Aquest fet ha fet que industrials nord-americans i anglesos no puguin produir els seus béns, ja que els eren indispensables els productes alemanys.
- > “En Bergamín i En Romanons”. El ministre d’Instrucció Pública, Bergamín, va deixar el càrrec després d’una picabaralla parlamentària amb el comte de Romanones en relació amb el pla de millora de l’ensenyament que volia aprovar Bergamín. Romanones no volia que s’aprovés per motius econòmics. Bergamín es va indignar perquè va considerar Romanones un hipòcrita: hi ha diners perquè Espanya entri en guerra, però no n’hi ha per intentar millorar l’ensenyança.

VENTIM

- > “Una altra blasfèmia de s’Obreretxo”. A *El Obrero Balear* del 12 de desembre de 1914 es congratula que una parella de Capdepera van apuntar el seu fill al registre civil sense haver-lo batejat. Alcover lamenta que després de tot el que va fer Jesús per als homes, per evitar la seva condemna eterna, ara hi hagi gent que renunciï al sagrament del baptisme i d’altres se n’alegrin.

Número 431 24.12.1914

RECAPTE

- > “Es monuments artístics i ets alemanys”. W. Von Bode, director dels museus reials de Berlín, escriu a Alcover que és fals que els alemanys s’acarnissessin contra la catedral de Reims perquè no havien pogut robar les obres d’art de París. Apunta Von Bode que els alemanys tenen prohibit saquejar cap obra d’art dels països que ocupen i posa els exemples del que ha passat a Bèlgica, on, no només no han saquejat res, sinó que han organitzat la protecció de les obres d’art belgues.
- > “Lo que se considera que costarà sa guerra actual”. Alcover comenta el cost de la guerra europea des que va començar fins al 31 de desembre de 1914.

BESCUIT

- > “¡Uei republicanetxos!” Alcover comenta que la inestabilitat política a Portugal continua i els governs se succeeixen. Reprodueix un fragment d’un dels fundadors de la república portuguesa, Machado dos Santos, en què critica els governants portuguesos pel mal que fan a la nació amb les seves picabaralles.
- > “¿Que ho sentiü anticlericaletxos?” El papa Benet XV decideix donar totes les almoines del Diner de Sant Pere a les víctimes de la guerra.

Número 434 16.01.1915

RECAPTE

- > “¿Serà vera aqueixa?” Alcover es fa ressò de la notícia que el Japó prepara una missió diplomàtica per felicitar el nou Papa. Comenta que els EUA i Turquia han demanat tenir un ambaixador al Vaticà, i que, a França, molts fan gestions per recuperar els vincles amb el Vaticà. Tot plegat és per a Alcover una mostra de la força del catolicisme.

Número 436 30.01.1915

RECAPTE

- > “La religió i la guerra”. Benet XV va demanar als països bel·ligerants en la guerra europea que alliberessin els presoners de guerra que ja no podien combatre. Tots els països hi van venir a bé. Alcover veu el Papa com l’únic mediador possible per acabar la guerra, ja que és l’única autoritat que es manté des de fa segles.

VENTIM

- > “¡Molt ben fet!” El governador general de Bèlgica ha ordenat la retirada de l’estàtua dedicada a Ferrer i Guàrdia que hi havia a Brussel·les. Alcover ho celebra.

Número 437 6.02.1915

BESCUIT

- > “Ah idò? Què vos pensàveu?” Alcover celebra que el governador general de Bèlgica, posat per Alemanya, hagi retirat l’estàtua dedicada a Ferrer i Guàrdia que hi havia a Brussel·les.
- > “Lo des catedràtic Fuset a Barcelona”. Fuset va atacar la religió durant una classe a la universitat de Barcelona. Part dels seus alumnes es van revoltar, van anar a protestar al Bisbe i al Rector de la universitat. L’endemà Fuset no va rectificar i es va mantenir en els seus atacs a la religió. Aquest fet va provocar una picabaralla violenta entre defensors i detractors de Fuset. Alcover espera que Fuset canviï la seva actitud cap a la religió i es limiti a impartir la seva assignatura.
- > “Sa república protuguesa fent es bategot”. La situació política a Portugal es va deteriorant: el governador de Lisboa ha estat empresonat, acusat de conspirador. Tres-cents oficials han renunciat al càrrec en senyal de protesta per la situació de caos que viu el país.

Número 438 13.02.1915

VENTIM

- > “¿Ai sa doctrina del Bon Jesús és impracticable?” El 22 d’agost de 1914 Pablo va publicar a *El Pueblo* l’article “El cristianismo y las potencias europeas”. Hi diu que la doctrina de Jesús és bona, però no és practicable: cap catòlic no segueix aquesta doctrina. Alcover diu que sí que és practicable encara que hi hagi catòlics que no compleixin els manaments.
- > “Dois a dreta i esquerra. ¿Què és això des saqueig de Roma?” El 26 de setembre de 1914 Pablo va publicar a *El Pueblo* l’article “Los germanos españoles” en què afirma que els sectors de dretes espanyols defensen Alemanya en l’actual guerra europea, però no té el coratge de prendre les armes i lluitar per Alemanya. Alcover respon que la gent de dretes a Espanya ja va demostrar en les guerres carlines del XIX que és ben capaç d’agafar les armes. En relació amb la guerra europea, afirma que els de dretes no han pres les armes per defensar Alemanya, de la mateixa manera que els d’esquerres no les han agafat per defensar França. També recorda Pablo que els alemanys de Carles V van saquejar Roma el 1527. Alcover lamenta que Carles V ordenés el saqueig de Roma i admet que és una taca dins la seva biografia, però precisa que el saqueig va ser perpetrat per un francès, Carles III de Borbó, i els seus homes.
- > “¿Sa Bartomeuada de París? ¿Qui n’és responsable?” Pablo en un article a *El Pueblo* acusa els catòlics d’haver perpetrat els crims contra els hugonots la nit de Sant Bartomeu del 1572. Alcover assegura que els responsables d’aquella atrocitat van ser Carles IX i sa mare, Catalina de Mèdici.
- > “Mai l’Església donà per ben feta sa Bartomeuada”. Pablo publica a *El Pueblo* que el nunci papal a França va escriure al Papa que s’alegrava de la matança d’hugonots que havia ordenat Carles IX. El Papa va fer una missa de celebració. Alcover diu que això és fals: Carles IX va al·legar que havia fet matar els hugonots perquè havia descobert una conxorxa per matar-lo a ell a i a tota la seva família. Tant el nunci com el Papa van celebrar que no s’hagués produït l’assassinat contra la família reial francesa, però no van congratular-se de la matança d’hugonots.
- > “En Coligny, traïdor a Deu, a la Patria i an el Rei”. Pablo, parlant de la Nit de Sant Bartomeu de 1572 a *El Pueblo* afirma que Coligny, que només pensava en el bé de França, va ser un dels executats. Alcover, citant autors contemporanis de Coligny, rebut Pablo dient que Coligny tenia un pla per derrocar el rei Carles IX amb l’ajuda d’Anglaterra i d’altres potències estrangeres.
- > “Es nombre de víctimes de sa Bartomeuada”. Pablo, parlant de la Nit de Sant Bartomeu de 1572 a *El Pueblo*, afirma que van matar trenta mil hugonots. Alcover li demana quina obra cita per donar aquesta quantitat. Afirma que, consultant diferents obres, totes coincideixen que van morir unes dues mil persones.

RECAPTE

- “Un manifest alemany”. Alemanya ha emès un comunicat en què justifica la seva acció a Bèlgica. Assegura que no hi ha hagut violència gratuïta ni persecució de clergues o destrucció premeditada d’edificis religiosos. Les morts que hi ha hagut s’han produït en situacions en què els soldats alemanys es veien atacats per ciutadans belgues.

BESCUIT

- “Atrocidats de sa guerra”. Alcover comenta que la guerra és una atrocitat constant i que tantes en cometien els aliats com les potències centrals. Posa els exemples de Hartlepool, ciutat de la costa britànica bombardejada pels alemanys, i Middlekerke, a la costa belga, bombardejada pels aliats.
- “¡Quins estrúbols!” Recentment hi ha hagut una manifestació a Barcelona davant del consolat de Bèlgica per protestar per la retirada de l’estàtua dedicada a Ferrer i Guàrdia que hi havia a Brussel·les. Alcover ataca els manifestants als quals acusa d’hipòcrites, al·legant que molts dels que ara protesten no van fer res per defensar-lo durant el procés.
- “¡D’Obreretxo assoleiat!” A *El Obrero Balear* del 6 de febrer de 1915 s’afirma que Alcover, celebrant la retirada de l’estàtua dedicada a Ferrer i Guàrdia per part dels alemanys, ha ofès el poble belga. Alcover diu que ell no ha ofès el poble belga, tan sols ha ofès els defensors de Ferrer i Guàrdia. Afirma que, abans de l’entrada dels alemanys, a Bèlgica els socialistes tenien poc pes, només en tenien a Brussel·les i, per això, es va autoritzar la col·locació de l’estàtua.
- “Menten com l’ànima de Judes!” Alcover lamenta que les agències de telègrafs franceses enviïn telegrams en els quals assegurin que l’arquebisbe de París va dir que Benet XV estava del bàndol aliats en la guerra europea. Alcover assegura que el Papa és neutral en el conflicte i no creu que l’arquebisbe de París hagi fet aquestes declaracions.

Número 439 20.02.1915

VENTIM

- “Dues mentides”. Pablo el 10 d’octubre de 1914 escriu a *El Pueblo* l’article “El Germanismo contra el Romanismo”: 1) Lleó X feia vendre indulgències en tots els països cristians. Alcover ho nega i demana a Pablo el document en què Lleó X fa aquesta petició. 2) La Reforma protestant estava justificada a causa del malestar que generava l’Església catòlica. Alcover ho nega dient que el protestantisme va suposar un retrocés cap al paganisme perquè la Reforma va implicar el final del culte als àngels, als sants, la lliure interpretació de la Bíblia, etc. Admet que el catolicisme necessitava un canvi, però Luter i Calví no van encertar.
- “Un altre aixingló de mentides”. Pablo el 24 d’octubre de 1914 escriu a *El Pueblo* l’article “El Germanismo contra el Romanismo”: 1) la principal causa de la Reforma va ser que el Papa intervenia

en afers civils. Alcover diu que és fals i demana a Pablo que especifiqui en quins afers civils va intervenir cap papa. Argumenta que el motiu de la Reforma és que una sèrie de seglars van voler intervenir en afers espirituals. 2) Felip II va fer cremar els pocs protestants que hi havia a Espanya. Alcover diu que és fals i, si no ho és, li'n demana proves. 3) Felip II va ordenar al governador de Milà que matés tots els protestants de Calàbria. Alcover respon que Felip II no feia matar ningú: el tribunal de la Inquisició decidia si algú no es volia desdir de l'heretgia. En aquest cas, el transferia a la justícia civil, que aplicava la pena prevista per a delictes d'heretgia.

- > “Lo des comtes d’Egmont i d’Horn”. Pablo a *El Pueblo* del 24 d’octubre de 1914 afirma que, en el marc de la repressió contra el protestantisme a Flandes, Felip II va fer matar Egmont i Horn, que defensaven la llibertat de consciència. Alcover ho nega. Explica que a Flandes es van ajuntar conflicte religiós i conflicte nacional. Felip II va reprimir els dos moviments. Egmont i Horn van ser executats per traïció al Rei, però no per heretgia.
- > “Més dois d’En Pauetxo”. Pablo afirma el 21 de novembre de 1914 a *El Pueblo* que Erasme de Rotterdam va escriure que tan sols els infants, les dones i els ximpls tenen fe. Alcover diu que és fals, que Erasme va dir que els infants són els que més s’interessen per les coses sagrades i religioses.

RECAPTE

- > “El novell P. General des jesuïtes i ets aliats”. La premsa de països aliats critica que el Papa estigui al costat de les potències centrals en l’actual guerra europea, perquè ha aconseguit que el nou líder dels jesuïtes sigui un polonès. Alcover afirma que es tracta d’una calúmnia, que el Papa és neutral i que, en la votació, hi van intervenir persones de molts de països diferents.

Número 486 15.01.1916

- > “Una llissó que s’hauria d’aprofitar”. Alcover defensa que la predicació a les terres de parla catalana ha de ser en català i no en castellà: la gent no entén o no entén bé el castellà i els predicadors catalanoparlants no són tan eloqüents en castellà com en la llengua materna; per tant, si es vol convèncer o instruir, el més important és fer-se entendre bé. Reprodueix fragments de *La Tradició Catalana* de Torres i Bages per argumentar-ho.
- > “Duen ses ombres mortes”. Alcover comenta que *El Obrero Balear* encara passa per dificultats econòmiques greus.

Número 487 22.01.1916

- > “¿Es socialisme triuamará?” Fabra Ribas ha publicat el llibre *El socialismo y el conflicto europeo*, en què diu que el socialisme sortirà victoriós de la guerra europea actual perquè ningú ha fet tant per la fraternitat humana com els socialistes. Alcover el rebut dient que atacar monges al convent dels socors de Palma o increpar obrers que volien fer feina l’1 de Maig no fomenta la fraternitat.

Número 490 12.02.1916

- “Un mot per Mestre Biel Alomar”. Alomar publica a *La Campana de Gràcia* un article en què ataca Fèlix Sardà i Salvany. 1) Sardà i Salvany no era gens piadós. Alcover li respon que era tan piadós que fins i tot va obrir un hospici a casa seva per a gent gran. 2) Sardà i Salvany encarnava totes les crueltats històriques del catolicisme. Alcover pregunta exactament quines són aquestes crueltats. 3) Sardà i Salvany hauria eclipsat les crueltats de Sant Pere d'Arbués. El manacorí li demana que concreti a quines crueltats es refereix. 4) L'obra de Sardà i Salvany *El Liberalismo es pecado* augura la mort de l'Església per falta d'alimentació. Alcover afirma que això és fals, que l'Església fa més de vint segles que existeix i que no desapareixerà. 5) La idolatria catòlica és falsa i perniciosa. El canonge li respon que això és una blasfèmia. 6) Sardà i Salvany a *El Liberalismo es pecado* demanava als catòlics que ataquessin els adversaris del catolicisme. Alcover li pregunta per què elogia els que han atacat la religió i els clergues, com ara els que van començar la Setmana Tràgica o la Revolució Francesa.

Número 498 8.04.1916

- “Els parlamentaris regionalistes al país. Per Catalunya i l'Espanya gran”. Alcover reproduceix un discurs que un dels diputats i senadors regionalistes han llegit a les Corts. Demanen una regeneració d'Espanya que parteixi del reconeixement de la diversitat nacional de l'Estat. Segons els regionalistes, tots els problemes d'Espanya provenen de la mala gestió de la diversitat.
- “Blasfèmies a Rois”. Liberto Luz a *La Voz del Pueblo* de l'1 d'abril de 1916 escriu: 1) Si Déu va crear els homes, va fracassar. Alcover respon que és una blasfèmia afirmar que Déu es va equivocar. Afegeix que Déu va donar llibertat als homes, però aquests no van saber emprar-la correctament. És injust que Déu castigés Adam i Eva, ja que eren el producte de l'error diví. Alcover respon que cal no confondre la llibertat amb la impunitat. 2) Déu no és cap persona, Déu és totes les coses. Respon que es tracta d'un gran disbarat, però no contraargumenta.
- “Ses eleccions de demà”. Alcover demana el vot per Juan Valenzuela, candidat del Partit Liberal. Recorda el que ha fet Valenzuela per l'Església: va aconseguir l'“arregle parroquial”, 2000 pessetes per a les obres de l'església de la Mare de Déu dels Dolors de Manacor i 2000 per a l'església de Santa Catalina.

Número 499 15.04.1916

- “Els parlamentaris regionalistes al país. Per Catalunya i l'Espanya gran (acabament)”. Alcover reproduceix un discurs que un dels diputats i senadors regionalistes han llegit a les Corts. Demanen una regeneració d'Espanya que parteixi del reconeixement de la diversitat nacional de l'Estat. Segons els regionalistes, tots els problemes d'Espanya provenen de la mala gestió de la diversitat.

- “Ses eleccions de diumenge passat”. Alcover fa una valoració de les eleccions generals del 9 d’abril de 1916. Lamenta que Maura i Valenzuela no obtinguessin més vots, però es mostra satisfet perquè els partits monàrquics han derrotat republicans i socialistes.

Número 501 29.04.1916

- “Allò de ses Bíblies protestants”. Cada any per la Fira del Ram de Palma, es muntava una paradeta en què es venien llibres sobre el protestantisme. El batlle de Palma, el baró de Pinopar, va prohibir la venda de llibres a la Fira del Ram. Es va generar una polèmica en relació amb l’autoritat d’un batlle per vetar la venda de llibres. El consistori no es va posar d’acord i el batlle va dimitir, però el tinent de batlle va tirar pel dret i va decidir mantenir la prohibició que el batlle sortint havia imposat. Alcover celebra aquesta decisió.

Número 503 13.05.1916

- “Xinxoram socialista”. *El Obrero Balear* del 8 de maig de 1916 celebra els triomfs del socialisme mallorquí amb motiu de l’1 de Maig. Alcover respon que els socialistes no han obtingut mai cap triomf a Mallorca, on només compten amb dos regidors. La festa de l’1 de Maig no serveix més que per fer perdre jornals als treballadors i diners dins els cafès i en les festes que organitzen els socialistes.

Número 504 20.05.1916

- “Un ca nanell rabiós”. Liberto Luz a *La Voz del Pueblo* del 13 de maig de 1916 es fa ressò d’un testimoni publicat per un periòdic de Madrid en què es parla de les immoralitats comeses pels frares de la Casa de Correcció de Santa Rita de Madrid. Alcover demana a Liberto Luz que concreti quins frares van cometre els actes immorals. Afegeix que no es creu res del que publica *La Voz del Pueblo* i ho atribueix a la impotència provocada per tants de fracassos electorals.
- “Lletgiu-ho, republicanetxos!”. Alcover reproduïx un article de Álvaro Albornoz a *El Liberal* de Bilbao. En l’article, Albornoz lamenta que al partit republicà li falti empenta per aportar solucions als problemes de la societat i que mantenen les estructures organitzatives i la manera de funcionar del temps de la Primera República. Ho il·lustra fent una descripció d’un centre republicà de Bilbao. Alcover aprofita l’article d’Albornoz per carregar contra els republicans.

Número 506 3.06.1916

- “Un gran triomf des Patronat Obrer”. Alcover celebra que el Patronat Obrer del P. Vives hagi aconseguit que la Companyia de Ferrocarrils de Mallorca apugi el sou a tots els seus treballadors, afiliats tots al patronat. Interpel·la els socialistes per veure si ells poden obtenir guanys semblants per als seus afiliats.

Número 507 10.06.1916

- > “Sobre ses monges belgues”. La premsa britànica i la francesa asseguren que els soldats alemanys van violar monges belgues quan van ocupar el país. El governador general de Bèlgica ha demanat informació a l'arquebisbe de Malines, el cardenal Mercier, sobre aquests fets per tal de fer justícia. Mercier s'ha negat a investigar les violacions al·legant que són una deshonra per a les monges. Alcover lamenta aquesta negativa perquè d'aquesta manera és impossible saber què va passar en realitat. El corresponsal d'*El Debate* a Roma va demanar a un alt càrrec de la sagrada Congregació de Religiosos, un tribunal que la santa Seu va posar per vetllar pels drets de frares i monges, si realment hi havia hagut ultratges contra les monges. L'alt càrrec va informar que les superiores de les monges presumptament violades havien declarat que no tenien notícies de cap violació. Alcover lamenta que la premsa aliada difongui calúmnies per difamar els alemanys.

Número 508 17.06.1916

- > “Es problema de sa Diputació de Balears”. La Diputació de les Illes Balears és un organisme públic que no funciona perquè els ajuntaments no li cedeixen regularment la partida pressupostària que han de traspasar-li. Això fa que la Diputació no pugui dur a terme les accions que per llei ha de fer. El diputat Lluís Alemany ha proposat crear una mancomunitat entre Diputació i ajuntaments de manera que la nova institució es pugui beneficiar del previst a la Llei de Mancomunitats aprovada pel govern espanyol el 1913. Alemany suggereix finançar la nova mancomunitat amb un impost sobre els productes balears que s'exporten. Alcover es mostra favorable a la creació d'una mancomunitat, però considera que el més coherent des d'un punt de vista històric i el més viable des d'un punt de vista econòmic seria que la diputació balear s'adherís a la Mancomunitat de Catalunya. Quant a l'impost sobre els béns exportats, Alcover pensa que es tracta d'un error. A més, la Cambra de Comerç ja ha expressat que s'oposa a aquest impost. Alcover considera que caldria fer que els ajuntaments complissin la llei, que els obliga a finançar la Diputació.
- > “¡Pobret! ¡Sí que'n fa de compassió!” Alcover es burla de la quantitat de notícies contradictòries que la premsa dels països aliats ha publicat en relació amb la mort de l'hereu al tron de l'imperi alemany.
- > “¡Escoltau-ho, anticlericaletxos!” El catolicisme als EUA està en auge tal com ho demostra l'augment dels donatius de particulars a l'Església catòlica.
- > “¿Que hi ha reacció catòlica a França o no?” Part de la premsa francesa assegura que, acabada la guerra, el catolicisme tornarà a penetrar en els governants francesos. Alcover, però, ho dubta, perquè llegeix a *Le Temps*, mitjà oficial del Govern, que la resistència heroica que s'està produint a Verdun és fruit de l'escola laica i que caldrà preservar el model escolar un cop acabi la guerra.
- > “Es capellans a ses nacions en guerra”. Alcover explica el tractament que reben els capellans durant la guerra al Regne Unit, Alemanya, Àustria, França i Itàlia. Celebra que a tots els països els capellans estiguin exempts de fer la guerra encara que el país sigui de majoria protestant. Lamenta, però, que a França els capellans hagin d'agafar les armes.

Número 509 24.06.1916

- > “¡Aqueis anti-clericals francesos!” Tot i l’esforç per servir França des de l’esclat de la guerra, els clergues francesos encara estan arraconats pel govern francès: els censuren els sermons, no els permeten educar en religió els orfes, etc.
- > “Qui s’estira més que es llensol mostra es peus”. Petis-Curris va escriure el 17 de Juny de 1916 a *El Obrero Balear* una sèrie d’opinions que Alcover rebutja: 1) Només els Pares de l’Església diuen que Déu va crear el món. Alcover respon que en totes les civilitzacions es creu que Déu va crear el món, siguin o no cristianes. Demana alguna cultura en què no es cregui això. 2) Afirmar que la Terra es va formar per evolució implica que no es va formar per creació. Alcover no hi veu contradicció: molts teòlegs pensen que el món va necessitar molts d’anys per formar-se, però va ser Déu que va crear la matèria primera. 3) El món no es va formar així com diu la Bíblia, segons diuen els científics. Alcover demana a Petis-Curris com se sap que no es va formar així com diu la Bíblia si no hi eren. 4) Jaume Balmes va negar la utilitat del microscopi. Alcover ho nega i demana quan Balmes va fer tal prohibició. 5) L’Església catòlica sosté la desigualtat entre homes i dones. Alcover diu que es tracta d’una mentida i pregunta quina autoritat catòlica sosté aquesta desigualtat.
- > “El Papa i sa guerra europea”. Alcover lloa les gestions que fa Benet XV per aturar la guerra o, com a mínim, per pal·liar el patiment dels soldats. Comenta que l’enviat britànic al Vaticà va expressar l’admiració del govern britànic cap al Papa per les seves gestions.
- > “Sa qüestió catalana a ses Corts”. Alcover celebra els discursos dels diputats de la Lliga Regionalista al congrés dels diputats. Hi han defensat més autonomia per a Catalunya i la protecció de la llengua i costums catalans. Alcover apunta que Catalunya voldria tornar a la situació en què es trobava abans de la guerra de Successió.

Número 510 1.07.1916

- > “Parlem-ne de nacionalisme ¿Es nacionalisme és separatisme?” Alcover considera que Catalunya, València i les Balears formen una nació dins Espanya, però defensar aquesta idea no implica ser separatista. El que els catalanistes demanen és l’autonomia, però no la independència. L’objectiu és regenerar Espanya, ja que l’època de major prosperitat d’Espanya va ser quan Espanya era un estat descentralitzat.
- > “Parlem-ne de nacionalisme ¿Sa política de la Lliga Regionalista és atea?” El *Diario de Mallorca* publica un article d’un periòdic madrileny en què s’assegura que Francesc Cambó farà una política atea. Alcover respon que es tracta d’un disbarat perquè Cambó i el gruix d’afiliats a la Lliga són catòlics practicants i fervorosos. Si bé és cert que la Lliga és un partit polític que pretén assolir l’autonomia per a Catalunya, no es pot afirmar que vagi contra l’Església i la religió.
- > “Parlem-ne de nacionalisme. Si Barcelona fos sa capital d’Espanya, ¿seria pitjor que Madrid?” No vaticina què passaria, però Alcover diu que dins Catalunya ningú no veu Barcelona com una amenaça, tal com es veu Madrid. Lleida, Girona i Tarragona es van unir voluntàriament a Barcelona per fer la

Mancomunitat i en les llistes de la Lliga per a les eleccions generals hi havia candidats de totes les regions catalanes.

- “Parlem-ne de nacionalisme ¿Es catalans exploten es Mallorquins?” Alcover ha sentit dir que els catalans exploten els mallorquins. Respon que l’economia de Mallorca depèn del que ven al Principat. Afegeix que els presidents de la Cambra de Comerç són mallorquins i que poetes com Marian Aguiló, Ramon Picó, Joan Alcover o Costa i Llobera són vists com a mestres. Ell mateix és president de la Secció de llengua de l’IEC, i va presidir el Congrés de 1906. Conclou que els mallorquins són molt apreciats a Barcelona, però, en canvi, són ignorats a Madrid. Aquest article, segons apunta Alcover a “A D. Juan Lluís Estelrich” (512) és una resposta a unes paraules de Joan Lluís Estelrich al pròleg del llibre *De Mallorca* d’Antoni Pol, en què Estelrich atacava implícitament el catalanisme polític.

Número 511 8.07.1916

- “Escoltau! Insisteix en la qüestió del tractament que reben els mallorquins a Catalunya”. Alcover amplia l’article “¿Es catalans exploten es Mallorquins?” (510) aportant més informació sobre les diferents edicions d’obres de Costa i Llobera que s’han fet a Barcelona. Afegeix que Mateu Rotger va enviar la seva *Història de Pollença* a un concurs espanyol. Tot i que el mateix Menéndez Pelayo considerava que Rotger n’havia de ser el guanyador, els altres membres del jurat van desestimar l’obra de Rotger i van concedir el premi a una obra de menys qualitat.
- “¡Ja hu val amb aqueis contraris des nacionalisme!” Alcover rebutja la idea segons la qual permetre a Catalunya tenir un parlament suposaria el desmembrament d’Espanya. Alcover insisteix que suposaria tot el contrari: l’enfortiment. Espanya no ha estat mai tan forta com en l’època en què cada país tenia el seu parlament propi i les seves lleis.
- “Aplecs de la premsa catòlica”. Alcover celebra l’èxit de la Diada de la premsa catòlica a Palma i a la part forana. Lamenta, tot i això, que alguns periodistes catòlics tinguin bona voluntat però que els falti empena.
- “Patriotisme des clero italià”. El Senat italià admet que no pot apujar els sou als capellans perquè no disposa dels diners per fer-ho, però els reconeix el servei al país, tant al front de guerra com en la rereguarda.

Número 512 15.07.1916

- “Es discurs de n’Unamuno”. Miguel de Unamuno va ser convidat als Jocs Florals de la Premsa que es van celebrar a Palma recentment. 1) Unamuno hi va afirmar que el català i el castellà entre els segles XVI i XVIII no van tenir una varietat literària. Alcover posa en dubte que el català no tingués varietat literària al segle XVI si n’havia tingut des del segle XIII. Admet que es va perdre al llarg dels segles XVII i XVIII. No està d’acord amb el que diu Unamuno sobre el castellà. 2) Unamuno va dir que les llengües romàniques a mesura que passa el temps s’assemblen més. Alcover, citant *De los trovadores en España* de Milà i Fontanals, contradia Unamuno dient que antigament les llengües romàniques

compartien més trets lingüístics que no pas actualment. Demana a Unamuno que provi amb dades la seva afirmació.

- > “A D. Juan Lluís Estelrich”. L’11 de juliol de 1916 Joan Lluís Estelrich va publicar a *Última Hora* una carta en resposta a l’article d’Alcover “¿Es catalans exploten es Mallorquins?”. Joan L. Estelrich qualifica Alcover de grosser i li demana que, pel càrrec que ostenta, no escrigui més bajanades. Alcover lamenta que Estelrich l’insulti, però que no refuti l’article “¿Es catalans exploten es Mallorquins?” si no hi està d’acord: no refuta que els catalans tractin amb gran respecte els mallorquins i en tenguin uns quants com a mestres. El que sí intenta refutar Estelrich és que a Madrid no es tenen en consideració els escriptors mallorquins. Estelrich dona una llista d’escriptors mallorquins i catalans que, segons ell, han estat tractats dignament a Madrid. Alcover el rebut dient o bé que no són escriptors o bé que el seu èxit seu no depèn de la gent de Madrid i Castella. L’únic autor que Alcover admet que ha estat ben tractat a Madrid és Joan Palou i Coll per *La Campana de la Almudaina*.
- > “¡Oh sa reacció catòlica de França!” Alcover admet que a França, d’ençà de la guerra, s’ha produït una revifalla del catolicisme entre la població. Posa en dubte, però, que aquesta revifalla s’hagi concretat en un canvi d’actitud per part dels governants.
- > “¿E-hu sentiut socialistes mallorquins?” Alcover comunica que Casiano Silva ha renegat del socialisme i ha tornat al catolicisme. S’ha retractat de tot el que va escriure i s’ha confessat. Insta els altres socialistes a seguir el mateix camí que Silva.

Número 513 22.07.1916

- > “¿Voleu no esser tan doiuts?” A *El Obrero Balear* del 15 de juliol de 1916 publiquen que el greu accident de tramvies elèctrics que hi va haver a Palma el 2 de juliol de 1916 va ser causat per la benedicció que havien rebut aquells tramvies. Alcover respon que tal afirmació és una blasfèmia. Justifica que els catòlics preguen i demanen la protecció de Déu, però no tenen el poder per aconseguir-ho.
- > “¡Ah farsants!” A *El Obrero Balear* del 15 de juliol de 1916 surt l’article “Dos apóstatas” en què es critica dos militants socialistes que s’han fet catòlics i, en conseqüència, han renegat del socialisme. Alcover es demana per què no respecten la llibertat de consciència d’aquests dos homes.
- > “¡D’aubercoc!” *El Obrero Balear* lloa la decisió d’una parella de viure junts sense estar casats. Alcover considera que la unió fora de la religió és una monstruositat.
- > “¡Hala carabassenc!” A *El Obrero Balear* del 15 de juliol de 1916 hi ha un article en què s’expressa la sorpresa perquè l’Església vol recuperar la figura de Ramon Llull, un llibertí famós. Alcover considera indigne atacar un dels homes més importants que hi ha hagut mai a Mallorca.
- > “¿Vol dir no serveix per res sa caritat?” A *El Obrero Balear* del 15 de juliol de 1916 es diu que la caritat degrada les persones, per tant, a la llarga, no serveix de res. Alcover sosté que la caritat és la virtut més gran.

- > “Acabatai de sa discussió des Missatge de la Corona”. Alcover es fa ressò del debat que hi ha hagut a les Corts sobre la qüestió nacionalista. Elogia l’empenta dels diputats de la Lliga Regionalista en la defensa d’unes corts per a Catalunya. Lamenta que l’oposició que aquests diputats han trobat a Madrid i que se’ls hagi acusat de traïdors a la pàtria, de voler acabar amb la unitat d’Espanya. Alcover argumenta que ser nacionalista no és qüestionar la unitat d’Espanya, és voler-ne la prosperitat, recuperant el model d’estat que hi havia abans de la guerra de Successió. Lamenta també l’actitud dels diputats conservadors, a qui creia més afins a la Lliga Regionalista.
- > “La llengo catalana an el Congrés”. Alcover celebra que els diputats catalans a les Corts hagin presentat una proposta per demanar l’oficialitat de la llengua catalana dins Catalunya. Hi van votar a favor els diputats catalans i un nacionalista basc. Hi van votar en contra tots els diputats liberals. Els conservadors s’hi van abstenir. Alcover considera que el català hauria de ser oficial a totes les terres de parla catalana.
- > “¿Ai “catalans de Mallorca” no vos fa?” Alcover defensa que el terme “catalans de Mallorca” és legítim perquè l’illa va ser repoblada principalment per gent vinguda de Catalunya. Afegeix que a l’edat mitjana era un terme ben corrent i, per demostrar-ho, publica la carta que Estanislau Aguiló, bibliotecari de la Biblioteca provincial de Balears, li va trametre sobre aquesta qüestió. Estanislau Aguiló afirma haver trobat tot sovint aquest terme i n’hi dona quatre exemples: Ramon Muntaner, Anselm Turmeda, un document jurídic de Pere el Cerimoniós i les Ordinacions de l’Hospital de Santa Caterina.
- > “¡Quin paper més perdut!” Alcover comenta que des de fa un temps rep, sense haver-ho demanat, periòdics i pamflets aliadòfils. Apunta que aquests papers encara augmenten més la seva germanofília.
- > “Altra volta D. Juan Lluís Estelrich”. Al 17 de juliol de 1916 a *Última Hora* Joan Lluís Estelrich afirma que posposa la discussió sobre el tractament que reben els mallorquins a Madrid i a Barcelona. Apunta, però, que va sentir-se agredit per Alcover amb l’article que va publicar a *La Aurora* “Es catalans exploten es mallorquins?” perquè havien tractat privadament aquesta qüestió ells dos. Alcover respon que no necessita demanar permís a ningú per publicar la seva opinió a *La Aurora* i es mostra disposat a continuar la polèmica.
- > “Sa bandera pontificia”. Des de la unificació italiana, la bandera pontificia havia estat prohibida. Ara, però, arran de la guerra europea i per evitar confusions amb vaixells italians, susceptibles de ser atacats per navilis alemanys, podrà tornar-se a emprar la bandera pontífica. Els estats bel·ligerants hi han estat d’acord. Alcover interpreta el fet com una restitució de la sobirania del Papa.
- > “¡Quin porro p’es masons!” Els maçons tenien previst celebrar un congrés a Roma amb l’objectiu de consensuar una ofensiva contra l’augment de popularitat del Papa. El govern italià no ho va permetre i els maçons del parlament van forçar la caiguda de l’executiu. El nou govern manté la prohibició.

Número 514 29.07.1916

- “¡Demà farà dos anys!” Alcover reflexiona sobre la guerra i demana que es pregui perquè acabi aviat.
- “Fa devuit anys que prometen i no atenyen!” Alcover lamenta que els diferents governs espanyols hagin promès descentralitzar l'estat i donar més autonomia a les diputacions i als ajuntaments, però aquestes promeses mai no es concreten. Alcover apunta que només les fan per fer callar els catalanistes.
- “Mèxic i ets Estats Units”. Mèxic i els EUA han estat a punt d'entrar en guerra per unes diputes territorials, però al final els EUA s'han fet enrere. Lamenta que a Mèxic es continuï perseguint el catolicisme i que la premsa europea que va criticar l'execució de Ferrer i Guàrdia ara no denunciï els crims que es cometien a Mèxic.
- “Comunions generals d'infants”. Benet XV demana per al 30 de juliol de 1916 que tots els infants catòlics combreguin per aconseguir que Déu posi fi a la guerra.
- “Llait de guerra”. Alcover explica què costa al Regne Unit mantenir la guerra.
- “¿S'és vist mai un fracàs més ferest?” Els socialistes sempre havien dit que no hi hauria més guerres, perquè el poble, que s'hauria fet socialista, es negaria a prendre les armes contra altres socialistes. Les guerres balcàniques, la guerra de Líbia, la de Marroc i ara la Gran Guerra demostren a Alcover que els socialistes han fracassat.

Número 515 5.08.1916

- “¡Ara li fan es mànec!” A *El Obrero Balear* del 29 de juliol de 1916 es diu que el dia que el socialisme triomfi, els homes obtindran la felicitat i s'acabaran les malalties, que també són el resultat de la lluita de classes.
- “¡Lletgiu i mediteu!” Alcover reproduïx un fragment del discurs que el diputat Joan Ventosa i Calvell va fer a les Corts en defensa d'una regeneració profunda d'Espanya. Ventosa avisa que Espanya està en decadència i no té ni el capital ni les eines per mantenir la seva independència: no pot respondre a ofenses estrangeres (tal com passa a Amèrica del Sud, al nord d'Àfrica o al sud de França), empreses estrangeres s'apoderen d'infraestructures bàsiques com ara el ferrocarril, etc. Ventosa i Calvell proposa que totes les forces econòmiques i polítiques del país es posin d'acord per assolir dos objectius: l'expansió econòmica i independència real.
- “¡... ¿La Voz del Pueblo?” Alcover celebra que el periòdic republicà *La Voz del Pueblo* hagi deixat de publicar-se. Assegura que el motiu de la desaparició no és una demanda judicial sinó la falta de subscriptors.
- “Un... desgraciat”. A *El Obrero Balear* del 29 de juliol de 1916 apareix un article en què qui escriu es mostra indignat perquè li han dit que la seva germana ha mort perquè Déu ho ha volgut. L'articulista afegeix que ja ha perdut un germà, dues germanes i els pares; per tant, ningú s'hauria de sorprendre que ell hagi deixat de creure en Déu. Alcover acusa l'articulista de blasfem i argumenta que quan Déu

envia desgràcies a algú no és per fer-li mal sinó per purificar-lo i, així, preparar-lo perquè es pugui guanyar el Cel.

Número 516 12.08.1916

- > “Sa vaga des ferroviaris”. A *El Obrero Balear* del 5 d’agost de 1916 hi ha un atac a uns ferroviaris de Valladolid que s’han negat a secundar la vaga de ferroviaris espanyols. Alcover lamenta l’actitud d’*El Obrero Balear* i dels piquets, que han insultat i atacat els ferroviaris esmentats.
- > “Sir Roger Casement penjat!” Alcover lamenta l’execució del patriota irlandès, Roger Casement, per part de les autoritats britàniques. Es demana per què la premsa que es proclama defensora de la llibertat humana no ha fet cap campanya en contra d’aquesta execució, tal com va fer en favor de Ferrer i Guàrdia. Afegeix que, si Casement hagués estat maçó o socialista, en comptes de catòlic, s’hauria promogut una campanya per defensar-lo.
- > “Un filisteu en campanya”. El 24 de juliol de 1916 a *Última Hora* va sortir un article titulat “Catalanes de Mallorca”, que és una resposta a l’article d’Alcover “Ai, ‘catalans de Mallorca’ no vos fa?”. Alcover rebutja: 1) Mallorca no és catalanista. Alcover afirma que ni ell ni *La Aurora* mai no han afirmat això. 2) Una sèrie d’intel·lectuals mallorquins afirmen que Mallorca és un feu catalanista. Alcover demana qui són aquests intel·lectuals i què han dit exactament. 3) Els mallorquins no han escoltat els cants de sirena dels catalanistes i han decidit anar per compte propi i no darrere Catalunya. Alcover afirma que el catalanista no pretén que Mallorca vagi darrere ningú sinó endavant al costat de Catalunya per sortir de la decadència que ha suposat el centralisme de Madrid. 4) Alcover afirma que l’articulista de l’*Última Hora* en cap moment no explica per què no s’ha d’emprar el terme “catalans de Mallorca”. 5) Emprar “catalans de Mallorca” és renunciar a la personalitat pròpia dels mallorquins i sotmetre’s a la servitud. Alcover respon que voler recordar els orígens no és renunciar a la personalitat pròpia i que al segle XX a Mallorca hi ha la mateixa raça que hi havia a l’edat mitjana. Pregunta què farien els francesos o els castellans si se’ls demanés que reneguessin del seu passat medieval. 6) Cal usar Palma en comptes de Ciutat perquè a Mallorca hi ha altres ciutats. Alcover respon que el nom històric i tradicional és Ciutat de Mallorca i que tothom fa servir aquesta denominació tret de les persones pretensioses. Segons Alcover, Palma és un nom que es va imposar modernament, als segles XVI o XVII, diu, citant Josep M. Quadrado, i que no ha arrelat. Admet que Manacor o Felanitx són ciutats, però tan sols oficialment. Per tant, el nom de Ciutat no és ambigu dins Mallorca. 7) l’articulista de l’*Última Hora* es burla de l’afirmació que va fer Alcover en el seu article sobre el fet que català i occità durant l’edat mitjana eren la mateixa llengua. Alcover li respon que és Milà i Fontanals qui va defensar aquesta tesi.

Número 518 26.08.1916

- > “N’Unamuno en dansa”. Miguel de Unamuno escriu un article el 18 d’agost de 1916 a *Nuevo Mundo* en què ataca Alcover: 1) Alcover va fer l’eixida filològica del 1907 perquè la Diputació de Barcelona la hi va pagar. Alcover respon que això és fals i que ell sempre s’ha pagat tots els viatges que ha fet. 2) Alcover va fer el viatge a Alemanya per aprendre filologia romànica perquè no en sabia. Alcover

admet que hi va anar per aprendre'n més. Afegeix que, si Unamuno hi hagués anat també, no hauria dit als Jocs Florals de la Premsa que les llengües romàniques tendeixen a convergir. 3) Segons Unamuno, Alcover, al Dietari de l'eixida filològica de 1907, afirma que està disposat a aprendre l'alemany amb l'ajuda de Déu o del Dimoni. Alcover respon que Unamuno no ha traduït bé les paraules d'Alcover, que enlloc invoca l'ajuda del Dimoni.

- > “Altres pic es filisteu de la *Última Hora*”. El 19 d'agost de 1916 a l'*Última Hora* apareix la resposta a l'article d'Alcover “Un filisteu en campanya” amb l'objectiu de negar la catalanitat de Mallorca. Alcover respon: 1) la conquesta de Mallorca va ser una empresa de catalans i aragonesos. Alcover pregunta a l'adversari quants d'aragonesos van intervenir en la conquesta i a quants d'aragonesos es van cedir terres després de prendre-les als sarraïns. Cita *Historia de la Conquesta de Mallorca* de Josep M. Quadrado que no comptabilitza cap aragonès en la conquesta de Mallorca ni com a partioner. Això no obstant, de les 2.885 cavalleries que hi havia per repartir, a la ciutat de Saragossa n'hi van correspondre dues i mitja, la qual cosa permet concloure que la participació d'aragonesos va ser mínima. 2) Jaume I va trobar població cristiana quan va arribar a Mallorca. Eren descendents de grecs i romans. Alcover es mostra sorprès perquè els historiadors no en saben gaire cosa de la població no sarraïna que hi pogués haver a Mallorca al segle XIII. En demana més informació a l'adversari.

Número 519 2.09.1916

- > “Escoltau-ho, anticlericals!” Alcover es fa ressò del que diu Louis Bonafoux al *Heraldo de Madrid*. Afirmar que els clergues han prestat un servei extraordinari a França en temps de guerra. Posa l'exemple d'un bisbe que va ser l'únic que va romandre en un poble que havia estat devastat pels alemanys.
- > “Real orde sobre Monti-Sion”. Arran de l'expulsió dels jesuïtes d'Espanya, les seves propietats van ser confiscades per l'Estat. Una d'aquestes propietats va ser el convent que els jesuïtes havien construït a Ciutat. L'Estat va destinar l'edifici a centre d'ensenyament secundari. Amb el concordat entre Espanya i la Santa Seu de 1851 es va establir que l'església de Monti-Sion havia de ser del bisbat de Mallorca. Restava poc clar què passava amb la resta de l'antic edifici dels jesuïtes. Es va encarregar a Guillem Reynés, arquitecte provincial que delimités què pertanyia a l'Estat i què pertanyia al bisbat. Una Reial Ordre va acceptar la delimitació feta per Reynés. És per això que Alcover no veu bé que ara una sèrie de regidors de l'ajuntament de Palma vulguin demanar a l'Estat la cessió de l'edifici de Monti-Sion.

Número 520 9.09.1916

- > “¡De Filisteu nostro!” El 7 d'agost de 1916 a l'*Última Hora* va tornar a sortir un article sobre la catalanitat dels mallorquins que defensa Alcover. Alcover lamenta que l'articulista ni li respongui cap dels temes que li havia contraargumentat a “Altres pic es filisteu de la *Última Hora*” (518), i es dediqui simplement a insultar-lo. L'únic petit argument que aporta per posar en dubte la catalanitat dels mallorquins és que va haver-hi molts elements ètnics que van estar per damunt la conquesta.

Alcover demana al seu contrincant quins eren aquests elements ètnics. Pel que fa a la qüestió de l'origen dels repobladors, l'adversari de l'*Última Hora* havia dit que eren catalans i aragonesos. Alcover havia respost, citant Quadrado, que la immensa majoria eren catalans. Ara l'adversari respon que Quadrado va morir abans d'aparèixer *La Aurora*, ple de fulgor catalanista. Alcover no considera aquesta afirmació una resposta. L'adversari també recorda a Alcover que els diners que guanya duen una inscripció en castellà i que el càrrec que ostenta prové de Madrid. Alcover se sorprèn de les paraules de l'adversari. Recorda que el seu càrrec no prové de Madrid i que els catalanistes també contribueixen a l'Estat pagant impostos; per tant, és natural que els diners de l'Estat també puguin ser per als catalanistes.

- > “Una reial orde i D. Benet Pons”. El 2 de setembre de 1916 Benet Pons va escriure un article a *El Correo de Mallorca* en contra de la partició de l'edifici de Monti-Sion. Pons considera que tot l'edifici hauria de pertànyer a l'Ajuntament, que, des de 1837, l'empra com a institut. Alcover s'hi oposa, al·legant que cal restituir els ordes religiosos de les expropiacions que es van fer al llarg del XIX.
- > “¿E-hu sentiu, centralistes?” Alcover celebra que el 3 de setembre de 1916 es fes l'acte de coronació de la Mare de Déu de Queralt a Berga en presència de la Infanta Isabel de Borbó i de les principals autoritats eclesiàstiques de Catalunya. L'acte es va fer en català tot i la presència de la Infanta. L'arquebisbe de Tarragona, malgrat ser de Castella, va predicar en català. Per Alcover, és una mostra que el català va guanyant presència social.
- > “Sa neutralitat del Papa”. Alcover elogia Benet XV perquè es manté neutral i fa gestions per assolir la pau a Europa. Critica també els periòdics que ataquen el Papa.
- > “Un altre mot an es filisteu de la Última Hora”. L'adversari d'Alcover a l'*Última Hora* ataca el canonge manacorí, el bisbe Campins i els encarregats de la biblioteca episcopal per haver acceptat els llibres donats per l'Institut d'Estudis Catalans. Alcover se sorprèn de la virulència del seu contrincant. Li demana que es limiti a respondre les qüestions que Alcover li va rebatre (catalanitat dels mallorquins, identitat entre català i occità en l'edat mitjana, etc.).

Número 521 16.09.1916

- > “El Papa i dos anys de guerra”. Fent-se ressò de *La Civiltà Catolica*, Alcover explica el paper de Benet XV durant els dos anys que fa que dura la guerra europea. En síntesi, el Papa s'esforça per aconseguir la pau.
- > “Es discurs d'En Maura a Beranga”. El 10 de setembre de 1916 Antoni Maura va fer un discurs a Beranga en què va defensar la neutralitat d'Espanya i que, en cas de trencar-la, Espanya no es podia posar mai del costat del bàndol aliat per mor de l'aversió que França i el Regne Unit fa segles que senten per Espanya.

Número 522 23.09.1916

- > “Es discurs d’En Mella”. Alcover fa una síntesi del discurs que va fer Juan Vázquez de Mella el 17 de setembre de 1916 a Santander. En aquest discurs, Mella es va declarar germanòfil, però va insistir en la necessitat de mantenir la neutralitat d’Espanya i no escoltar promeses dels bel·ligerants, que no es poden comprometre a complir.
- > “No va de peres”. El 16 de setembre de 1916 a l’*Última Hora* l’adversari que Alcover anomena Filisteu torna a escriure, però no respon les qüestions que tenen obertes: la catalanitat dels mallorquins, la identitat entre català i occità en l’edat mitjana, la participació dels aragonesos en la conquesta de Mallorca i el tractament que reben els mallorquins a Barcelona i a Madrid. L’adversari, però, obri un nou tema: afirma que *La Aurora* és un periòdic desqualificat. Alcover respon que, si fos un periòdic desqualificat, ja no seria al quiosc o no tendria tants de subscriptors com té.
- > “Una mentida de *Le Temps* contra ses Illes Balears”. Alcover es queixa que *Le Temps* publica que els submarins alemanys i austríacs s’aprovisionen a les Illes Balears. Alcover diu que es tracta d’una mentida, que ningú no n’ha vist cap mai i que si això fos cert els submarins aliats que naveguen la Mediterrània occidental ja els haurien vist.
- > “¿I n’Unamuno?” Miguel de Unamuno no ha contestat cap dels articles que Alcover li ha rebut (el 15 de juliol de 1916 i el 26 d’agost de 1916). Alcover se’n burla.
- > “S’Obreretxo Balear”. *El Obrero Balear* del 16 de setembre de 1916 lamenta que els capellans manin en els pobles de Mallorca. Alcover respon que els capellans, lamentablement, no manen dins cap poble. El que realment passa és que els socialistes van perdent força arreu.
- > “A D. Benet Pons”. Alcover comenta que ha rebut resposta de Benet Pons pel tema de l’edifici de Monti-Sion. No pot continuar la polèmica fins al proper número perquè ha rebut la carta de Benet Pons massa tard i *La Aurora* ja estava enllestida.

Número 523 30.09.1916

- > “Per D. Benet Pons”. El 30 d’agost de 1916 Benet Pons havia escrit a *El Correo de Mallorca* que des del 1887 a l’antic edifici dels jesuïtes de Monti-Sion hi havia instal·lat un institut. Aquesta situació es considerava acceptada de fet tant per part de l’Ajuntament com per part de l’Església, ja que en el Concordat que es va signar entre Espanya i el Vaticà no hi havia hagut cap reclamació en relació amb Monti-Sion. Alcover sosté que el Concordat no es va signar per explicitar cap reclamació, ni cap repartiment de béns entre Estat i Església. A més, que l’Església no hagi reclamat Monti-Sion no implica que hagi renunciat als seus drets sobre l’edifici. El que fa la Reial Ordre és delimitar què pertany a l’Estat i què pertany a l’Església; d’aquesta manera, es posa fi a una situació d’incertesa. Pons afegeix que l’estudi que va fer Guillem Reynés, i que va emprar l’Estat per delimitar l’immoble, es basa en una dada gratuïta. Alcover nega que res en l’estudi proposat de Reynés es basa en cap dada gratuïta.

- > “Altres pic es Filisteu!” El 21 de setembre de 1916 l’adversari que Alcover anomena Filisteu va tornar a escriure a l’*Última Hora*. Alcover lamenta que no li respongui cap dels temes que tenen oberts sinó que n’obri un de nou en relació amb la personalitat d’Alcover. Aquest es nega a encetar noves qüestions si abans Filisteu no respon els que tenen pendents.
- > “A La Vanguardia Balear”. *La Vanguardia Balear* critica la Reial Ordre que estableix el repartiment de l’edifici de Monti-Sion. Considera que Guillem Reynes es va equivocar amb el seu estudi perquè es va inventar dades amb l’objectiu d’afavorir els jesuïtes. Alcover considera gravíssima aquesta afirmació i respon que els jesuïtes no han demanat res, que es tracta d’una qüestió entre Estat i Església.
- > “Els Srs Canals i Feliu i s’Edifici de Monti-Sion”. L’ajuntament de Palma va preguntar als advocats Marià Canals i Josep Feliu si era necessari recórrer la Reial Ordre que estableix el repartiment de l’edifici de Monti-Sion de Palma. Aquests advocats han fet el dictamen que se’ls va encarregar i han conclòs que no té cap sentit recórrer la Reial Ordre.

Número 524 7.10.1916

- > “Delimitació de s’edifici de Monti-Sion”. L’1 d’octubre de 1916 es va presentar el dictamen de Canals i Feliu sobre si era necessari recórrer la Reial Ordre que fixava la propietat de l’edifici de Monti-Sion de Palma. Per no allargar en excés la sessió, i tenint en compte que els regidors ja en coneixien els detalls, es va fer lectura pública únicament de les conclusions. Alcover ho lamenta, perquè la premsa no ha pogut recollir els detalls del dictamen.

Número 525 14.10.1916

- > “Masonots!” El Vaticà ha protestat perquè l’Estat Italià s’ha apoderat del palau de l’ambaixador austríac davant la Santa Seu. Els maçons italians consideren l’actitud del Papa favorable a les potències centrals.
- > “Sectarisme furios”. Alcover anuncia que els maçons italians estan conxorxats per difamar el Papa, a qui acusen de germanòfil i d’estar més preocupat pels presoners austríacs que no pas pels italians. Alcover comenta que Benet XV sempre s’ha mostrat neutral i està preocupat per tots els presoners de guerra, independentment de la seva nacionalitat.
- > “Per la Última Hora”. L’*Última Hora* critica Alcover perquè expressa amb vehemència la seva simpatia pels imperis centrals en la guerra europea. Aquest periòdic ha denunciat que Alcover pot comprometre la neutralitat espanyola. Alcover apunta que l’*Última Hora* és partidària de la victòria aliada i, per tant, també es pot concloure que posa en perill la neutralitat espanyola.
- > “S’Obrerretxo Balear”. Un articulista d’*El Obrero Balear* es mostra contrariat perquè va veure monges captant i gent que els feia almoïna pels carrers de Palma. Alcover al·lega que, si els socialistes demanen llibertat individual, han d’admetre que la gent faci el que consideri més apropiat amb els seus diners.

- > “Una làpida que han posada a la Seu”. El Capítol de canonges de la Seu de Mallorca ha fet posar una làpida a la capella de Sant Jeroni per recordar el canonge Jeroni Garau. Aquest canonge va fer molt pels pobres, com ara fundar el Col·legi hospici de la Consolació per assegurar l’acolliment i educació de persones desvalgudes. A part de la fundació del col·legi, va deixar diners per ajudar els pobres. Demana als socialistes que prenguin mostra d’obres com les que va fer el canonge Garau al segle XVI.
- > “Falaca a la Última Hora”. L’*Última Hora* es burla d’una sèrie d’expressions que emprava Alcover a *La Aurora* com ara “closca de granada”, “demunt-tot (=abric)”, “bessones (=binocles)”, “nafres”, “Canal de la Mànega”, “Porxos de Sant Diumenge”, etc. Alcover explica amb detall per què fa servir cada expressió.
- > “El món fa rodes. Una lliçó de noble patriotisme”. Alcover reproduïx un article de Joan Estelrich al periòdic *Sóller* en què aquest respon als atacs de Joan Lluís Estelrich contra Alcover. Joan Estelrich titlla el catedràtic de covard per atacar Alcover pel seu nacionalisme, conscient que Alcover, com a clergue, no té tantes eines per defensar-se com un civil. Es demana per què no polemitzava amb altres nacionalistes de Mallorca com ell mateix.

Número 526 21.10.1916

- > “El Papa i s’ospitalisació de presoners”. El Papa ha aconseguit que els pares de família presoners de guerra puguin anar a Suïssa i estar-se en hospitals d’allà. D’aquesta manera els seus familiars els poden visitar.
- > “No para de fer bé”. Benet XV ha enviat 5.000 lires per als damnificats en el terratrèmol de Rimini.
- > “¡Aquest ministre Alba!” El ministre d’Hisenda, Santiago Alba, té el projecte d’eximir qualsevol edifici religiós de pagar contribucions. Alcover es mostra indignat perquè hi veu un greuge contra el catolicisme perquè equipara totes les religions i la religió de l’Estat Espanyol és el catolicisme. Alba també vol prohibir que els treballadors de la delegació d’Hisenda a Mallorca siguin mallorquins per tal d’evitar corrupció. Alcover considera la mesura absurda; cal castigar qui actuï malament, però no tot un col·lectiu.
- > “Escopinades de verí”. *El Obrero Balear* del 14 d’octubre de 1916 critica la sumptuositat de la cerimònia de benvinguda al nou bisbe de Mallorca, Rigobert Domènech. Recorda que Jesús va néixer en una grípia humil. Alcover respon que *El Obrero Balear* no té cap autoritat per parlar de moral cristiana. Afirmar que Jesús era humil, però mai no va tenir inconvenient a rebre homenatges com ara els regals dels Reis d’Orient o el clamor popular del dia de Rams quan va entrar a Jerusalem.
- > “Aleí! Aleí!” El 13 d’octubre de 1916 va fer set anys de l’execució de Ferrer i Guàrdia. Es van organitzar diferents actes a Barcelona per preservar-ne el record. Alcover apunta que només se’n va arribar a celebrar un i que hi va acudir poquíssima gent, la qual cosa demostra que Ferrer i Guàrdia ja no interessa.
- > “Dinar an es pobres”. Alcover elogia la decisió del bisbe Domènech de pagar un dinar a tres-cents pobres de Palma.

- > “Dinar an es presos”. Alcover elogia la decisió del bisbe Domènech de pagar un dinar als interns de la presó de Palma.
- > “Altres almoines del Bisbe”. Alcover elogia la decisió del bisbe Domènech de donar 1.500 pessetes en almoines a diferents organitzacions benèfiques de Palma.

Número 527 28.10.1916

- > “Aclaració”. Alcover explica que, a causa de la situació complicada en què es troba *La Vanguardia Balear* i Jeroni Massanet, suspèn la polèmica sobre l’edifici de Monti-Sion.
- > “Això d’ets inspectors d’Hisenda”. El ministre d’Hisenda, Santiago Alba, va enviar inspectors per auditar la delegació de Mallorca. La Diputació, l’ajuntament de Palma, la Cambra de Comerç, la Unió Industrial i l’Econòmica d’Amics del País han protestat enèrgicament contra la decisió d’Alba, fins al punt que es van tancar els negocis de Palma i s’organitzà una gran protesta amb avalots a la fonda on s’hostejaven els inspectors d’Hisenda venguts de Madrid. Tan sols el Foment del Civisme, liderat per Jeroni Massanet, es mostrà partidari de la inspecció. Davant la pressió popular, els inspectors van suspendre la inspecció tot esperant que el Govern hi trobi una solució. Alcover pren partit en contra dels inspectors d’Hisenda.

Número 528 4.11.1916

- > “Sa protesta de la Santa Seu per lo des Palau de Venècia”. Alcover publica el comunicat que va fer Benet XV en contra de l’ocupació per part de l’Estat Italià de l’ambaixada austríaca al Vaticà.
- > “El Papa a favor de ses víctimes de sa guerra”. Benet XV continua fent gestions per aconseguir la llibertat de presoners de guerra tant d’un bàndol com de l’altre. Recentment, ha mitjançat per aconseguir la llibertat de Verhaegen, diputat belga que els alemanys tenien pres.
- > “¿I n’Unamuno?” Alcover es demana per què Miguel de Unamuno no ha continuat la polèmica que ell mateix havia iniciat.
- > “D. Jeroni i es Foment des Civisme”. El 28 d’octubre de 1916 *La Aurora* havia publicat que l’entitat Foment del Civisme estava a favor de la inspecció projectada pel ministeri d’Hisenda a la delegació de Palma. Ara es rectifica: el president de l’entitat, Jeroni Massanet, es manifestà a favor en nom del Foment, però sense haver-ho consultat. Ara el Foment del Civisme ha manifestat que està en contra de la inspecció i Massanet s’ha vist obligat a dimitir.
- > “Són més dolents que lo que tiren”. Alcover lamenta que la premsa anticlerical europea ataquí el Papa titllant-lo de germanòfil perquè ha mitjançat a favor de presoners alemanys.

Número 529 11.11.1916

- “Projecte barrufetenc a Panamà”. Alcover lamenta que el parlament panamenc hagi decidit legalitzar el matrimoni civil.
- “Es catòlics francesos an es servici de França”. Pierre Debay ha fet un estudi en què demostra la gran contribució dels catòlics francesos a l’esforç de guerra que fa França. Alcover se n’alegra perquè ara hi ha un estudi que demostra allò que ell fa temps que afirma.
- “¡Desgraciat!” El 4 de novembre de 1916 a *El Obrero Balear* Jaume Riera Albertí en l’article “En el cementerio” afirma que no creu en Déu ni en el Cel ni en l’Infern ni en el Purgatori però que el dia de Tots Sants va anar al cementiri per encàrrec. Alcover lamenta l’actitud de Riera Albertí i li pregunta per què va dur flors al cementiri si no creu en la vida després de la mort.
- “Allò dets Inspectors d’Hisenda”. La comissió que va anar a Madrid a parlar amb el ministre Alba per protestar contra la inspecció ordenada pel Ministeri ha tornat satisfeta, amb la promesa que tot se solucionarà.

Número 530 18.11.1916

- “A boca tancada no entren mosques”. Alcover es demana per què *El Obrero Balear* no ha elogiat les almoines que ha fet el bisbe Domènec tot just arribat a Mallorca.
- “Congrés Catòlic an ets Estats Units”. El setembre de 1916 s’ha celebrat el congrés catòlic dels EUA. Alcover explica que ha estat un èxit clamorós.
- “Un Aplec masònic”. Els maçons italians van fer un aplec el mes d’octubre de 1916 a Roma. Una de les conclusions que en van treure va ser la necessitat d’incidir en l’anticlericalisme més que no pas en l’antisocialisme.

Número 531 25.11.1916

- “An es Mussolet de *La Vanguardia Balear*”. Mussolet ha escrit un article contra Alcover, tractant-lo d’estúpid per la qüestió dels inspectors que el ministeri d’Hisenda va enviar a Mallorca.
- “Un tal per qual de s’Obrerexxo Balear”. El 18 de novembre de 1916 a *El Obrero Balear* surt un article de Jaume Riera Albertí en què es demana a Alcover que demostrï que existeix el Cel, el Purgatori i l’Infern. Alcover sosté que tots els pobles del món creuen en aquests tres conceptes i que és una anormalitat de la naturalesa no creure-hi. Abans de demostrar res, Alcover vol saber si el seu adversari creu en Déu.
- “Situació econòmica de França”. França, a causa de la guerra europea, es troba en una situació econòmica delicada i ha hagut de demanar un emprèstit als ciutadans. Segons el periòdic *L’Echo de París*, davant la poca solidaritat dels francesos envers el Govern, el clergat ha decidit contribuir econòmicament a salvar el país.

- > “¿Qui és més amic d'Espanya?” Des de l'esclat de la guerra europea, el Regne Unit i França han bloquejat la venda de productes espanyols a Alemanya. En canvi, Alemanya no ha bloquejat els negocis espanyols amb els aliats. Per Alcover, aquest fet ja demostra que és natural tenir més simpatia per Alemanya.
- > “¿Quina casta de gent!” Els maçons italians continuen els seus atacs a l'Església. En l'homenatge a Batisti, que va ser executat pels austríacs, acusat de conspiració militar, el ministre Bissolati va acusar Benet XV de germanòfil. Alcover apunta que tot plegat és una campanya de la maçoneria per socavar l'Església catòlica.

Número 532 2.12.1916

- > “Malsofridura”. El 25 de novembre de 1916 en la secció “Comentarios” d'*El Obrero Balear* es lamenta que se celebrin tants d'homenatges al bisbe Domènech, que recentment ha pres possessió del càrrec. Segons l'articulista d'*El Obrero Balear*, la gent no ho fa perquè consideri que el bisbe s'ho mereixi sinó per intentar aconseguir alguna almoïna. Alcover respon que és la fe i la devoció el que motiva aquests homenatges.
- > “Contra ses rogatives per sa pau”. El 25 de novembre de 1916 en la secció “Comentarios” d'*El Obrero Balear* s'exposa que les pregàries per la pau que el Papa ha demanat als catòlics no han funcionat; per tant, acudir a Déu és inútil. Alcover respon que l'Evangeli diu “pregau i rebreu”, però no s'hi especifica quan. La guerra europea és un càstig de Déu pels pecats comesos per part dels països bel·ligerants i només Déu pot decidir quan ha d'acabar. Això no significa que els catòlics no hagin d'intentar intercedir per la pau, tal com demana Benet XV.
- > “Vos cou. ¿No és ver?” Jaume Riera Albertí escriu l'article “Para *La Aurora*” en *El Obrero Balear* del 25 de novembre de 1916 i es mostra molt irritat pels insults constants d'Alcover cap a aquest periòdic i els seus articulistes. Es pregunta si el bisbe Domènech sap què escriu el que fins fa poc era Vicari General, ja que ho considera impropï de clergues. Això no obstant, cansat de rebre tants d'insults, manifesta la seva determinació d'atacar *La Aurora* emprant el mateix to que Alcover. Alcover respon que insulta *El Obrero Balear* perquè s'ho mereix i segueix l'exemple de Jesús amb els fariseus, de Sant Policarp amb l'heretge Marcí o dels Sants Pares de l'Església amb els heretges.
- > “¿Quin raig de bajaranades!” El 25 de novembre de 1916 en l'article “Para *La Aurora*”, publicat a *El Obrero Balear*, Jaume Riera Albertí critica les almoïnes del bisbe Domènech titllant-les d'esquer. Considera que per a una persona que cobra tant com un alt càrrec de l'exèrcit aquestes almoïnes són insignificants; per tant, no cal que ningú li ho agraeixi. Allò que hauria de fer si vol ser el guia dels cristians és viure com ho va fer Jesús. Alcover respon que els socialistes també haurien de repartir els diners que els sobren entre els pobres. D'aquesta manera, Pablo Iglesias no s'hauria pogut fer construir els casals d'El Escorial i altres socialistes europeus no acumularien els capitals que han acumulat. Afegeix que els hospitals i els hospicis no els han pagat els socialistes sinó els clergues.

Número 533 8.12.1916

- > “Boca d’Infern”. A *El Obrero Balear* del 2 de desembre de 1916 es publica l’article “Va de cuento y es verdad” d’Un Hijo de padre y madre. Explica que hi ha una dona al Molinar de Palma que sovint increpa els socialistes del barri. Un hijo de padre y madre diu que els socialistes quan moren no necessiten capellans ni frares ni beates que resin. Afegeix que ni mil déus com el dels catòlics són capaços de posar fi a la pobresa. Alcover lamenta que Un hijo de padre y madre posi en dubte que Déu existeixi i li recorda que tots els pobles del món creuen en Déu.
- > “¡Vos ne fa de nosa aqueix clero!” B. Galmés Simonet escriu l’article “Pobre clero rural” a *El Obrero Balear* del 2 de desembre de 1916. De manera irònica, comenta que està a punt d’esclatar una lluita de classes entre el clergat alt i el clergat baix. Comenta que els primers ostenten riqueses mentre que els segons només poden tenir relacions sexuals. Malauradament, però, el papa Gregori VII va ordenar el celibat, la qual cosa ha fet més difícil la vida dels clergues pobres. Alcover no contraargumenta el que escriu Galmés Simonet, simplement afirma que Gregori VII no va ordenar el celibat, simplement va insistir perquè tots els clergues s’hi comprometessin.
- > “No va de pica!” Jaume Riera Albertí a *El Obrero Balear* del 2 de desembre de 1916 escriu l’article “A la Auroringa” en què respon l’article d’Alcover “Un tal per qual de s’Obrerretxo Balear” del 25 de novembre de 1916. En aquest article Alcover deia a Riera Albertí que si volia que li demostrés l’existència de Déu primer Riera Albertí hauria de dir si creia en Déu. En “A la Auroringa”, Riera Albertí es nega a dir si creu en Déu o no, però afirma que Alcover no hauria de necessitar aquesta informació per fer la demostració.
- > “Es socialisme de rota-batuda”. Alcover comenta que el socialisme passa dificultats a Mallorca perquè just té dos regidors i l’òrgan del partit, *El Obrero Balear*, tot i que fa disset anys que es publica, no ha aconseguit arrelar en la societat mallorquina i constantment necessita suport econòmic. Ara, després del fracàs de la campanya per trobar subscriptors, ha hagut de reduir la mida del paper.
- > “P’es Mussolet de *La Vanguardia Balear*”. Alcover es nega a discutir amb *La Vanguardia Balear* mentre no aporti arguments més sòlids.

Número 534 16.12.1916

- > “¡Ah gran mentider! ¡Escoltau una mica!” Jaume Riera Albertí escriu “A la Auroringa” a *El Obrero Balear* del 9 de desembre de 1916. Lamenta que Alcover encara no hagi demostrat l’existència de Déu, del Cel, de l’Infern i del Purgatori. Alcover respon que Riera Albertí encara no ha dit si creu en Déu o no. Això no obstant, explica que Déu existeix perquè ha d’haver-hi algú que hagi posat la llavor de totes les coses que existeixen; no poden haver sortit del no-res. Però, sovint allò que ha creat Déu no va com Déu voldria. Aquí es percep la influència de l’Infern. Per als que actuen rectament, tot i les forces de l’Infern, existeix un premi etern que és el Cel. Per als penedits existeix el Purgatori.

- > “¡Quina gent!” *El Imparcial* de Madrid va publicar que els intel·lectuals espanyols estan al costat dels aliats en contra dels imperis centrals, i que van assistir a un aplec organitzat per la lògia maçònica de París. Alcover diu que és fals: la major part dels intel·lectuals espanyols són germanòfils.
- > “Que hu senti, anti-clericals?” Alcover celebra que el bisbe de Salamanca, Julián de Diego Alcolea, hagi decidit donar 2.000 pessetes per fer abaixar el preu del pa.
- > “Ses assignacions des clero rural”. Alcover comenta que l’assignació que el clergat parroquial rep de l’Estat és la mateixa que el 1851, quan es va signar el Concordat entre Espanya i la Santa Seu. D’aleshores ençà els preus han pujat considerablement; per tant, seria adient augmentar aquesta assignació.

Número 535 23.12.1916

- > “Revolució a Portugal. Els avalots continuen a Portugal”. Recentment, la república va posar-se al costat dels aliats en la guerra europea, la qual cosa ha provocat un alçament el dia que s’embarcaven les primeres tropes cap a França.
- > “Beneficis del Papa a favor de ses víctimes de sa guerra”. Benet XV se suma a una iniciativa nord-americana de recaptar diners per enviar a les víctimes de la guerra europea, donant 10.000 lires.

Número 536 30.12.1916

- > “Desagravi an es catòlics italians”. Davant les protestes des de dins Itàlia i també de l’estranger per les paraules del ministre Bissolati contra Benet XV, acusant-lo de germanòfil, el govern italià ha fet una declaració pública en què elogia els catòlics italians. Alcover ho celebra.
- > “S’Obreringo Balear”. Jaume Riera Albertí publica el 23 de desembre de 1916 a *El Obrero Balear* l’article “Ah Auroringuetxa” en què afirma que les explicacions d’Alcover sobre Déu, el Cel, l’Infern i el Purgatori són confoses i que no li han servit. Alcover es burla de la incapacitat del seu adversari per contraargumentar les raons d’Alcover.
- > “Un raig de blasfèmies”. A *El Obrero Balear* del 23 de desembre de 1916 es publica l’article de B. Galmés Simonet “Nuestra Natividad”, en què s’afirma que el naixement de Jesús no ha suposat cap avantatge per a la classe obrera. Alcover respon que és una blasfèmia i una gran mentida perquè si no hagués estat per Jesús i la moral cristiana actualment encara la majoria de persones serien esclaves.
- > “El discurs del bisbe de Barcelona dins el Senat”. El 18 de desembre de 1916 el bisbe Reig va demanar al govern espanyol que actualitzi les assignacions al clergat previstes en el Concordat de 1851. Alcover celebra l’empenta del bisbe i confia que el govern espanyol reconsideri la seva política i apugin les assignacions.

Annex VI

Índex antroponímic

En aquest annex es presenten tots els noms de persona que surten als números de *La Aurora* que s'han estudiat. A l'hora de classificar-los s'han fet servir aquests criteris:

- Apareix primer el cognom i després el nom.
- Dins el quadre de la dreta es consignen els números de *La Aurora* on apareixen els noms.
- No hi figuren els noms de sants o de personatges bíblics.
- Tampoc no consten els noms de personatges que apareixen en els relats de ficció.
- Els malnoms o els pseudònims estan escrits en lletra cursiva.
- Hi ha una sèrie d'errors de numeració a *La Aurora*: els números 394, 395, 396 i 397 estan repetits. En aquesta annex, aquests números repetits es consignen així: 394bis, 395bis, 396bis i 397bis.

Nom	Números de <i>La Aurora</i> en què apareix
Aarons	290, 319, 350, 377
Abad la Sierra, Manuel	274
Abadal, Ramon d'	294, 297, 307, 389, 498, 509, 510
Abarca de Bolea y Ximénez de Urrea, Pedro Pablo	273, 274, 314
Abayà, Francesc	323
Abdel-Haziz	397
Abuín, Saturnino	287
Acebedo, Diego de	279
Acillona	513

Acosta	231
Acuña	274
Adler, Friedrich	290, 319, 350
Adles	377
Adrià	308, 309, 483
Adrià V	252
Aelfino, Antonio	190
Affre, Benis-Auguste	295
Afrodísies, Alexandre d'	190
Aguiló	534
Aguiló Aguiló, Josep	317
Aguiló Picó, Jaume	190
Aguiló Valentí, Joan	340, 519
Aguiló, Catalina	199
Aguiló, Estanislau	480, 513
Aguiló, Eugeni	233, 234, 236
Aguiló, Joan	193, 196, 198, 199, 207, 222, 226, 264, 282, 334, 343, 367, 376, 377, 386, 387, 389, 397, 404, 429, 447, 455, 459, 464, 467, 473, 478, 491, 512, 520, 532
Aguiló, Josep	199
Aguiló, Josep	434
Aguiló, Marian	478, 482, 510, 518, 530
Aguiló, Tomàs	469, 478, 479, 480, 482, 510, 512
Aguirre	252, 289
Aguirre García, Gregorio	329
Aguirre Gracia, Gregorio	246
Agustí, A.	269
Agustín, José	216, 233, 245, 249, 261, 332
Alacoque, Margalida	356
Aladern, Josep	241
Alagona	231
Alapide	231
Alart	347
Alba	292
Alba, Santiago	314, 318

Alba Salcedo	215
Albafull Vidal, Antoni	499
Albanel	231
Alberic I	232
Alberic III	297, 425
Alberoni, Giulio	234, 274
Albert el Gran	264
Albert I de Bèlgica	416, 418, 427, 435, 437
Albert, Caterina	298, 496
Albert, Lluís	362, 363
Albertario, Davide	318
Albertí, Joan	404
Albertí, Pere	469
Albertí, Rafel	445
Albiñana, Josep	381
Albó Martí, Francesc	510
Albó Martí, Ramon	510
Albornoz, Álvaro	296, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 504, 511
Alcalá Zamora, Niceto	512
Alcázar	255
Alcover Maspons, Joan	283, 462, 478, 510
Alcover Muntaner, Miquel	273
Alcover Sureda, Martí	194
Alcover Sureda, Miquel	194, 226, 343, 435, 436, 484, 490
Alcover Sureda, Pere Josep	194, 198, 217, 227, 233,
Alcover Vallespir, Rafel	279
Alcover, Aleix	207
Alcover, Andreu	194, 233, 236, 281, 461
Alcover, Antoni Maria	194, 309
Alcover, Bartomeu	207
Alcover, Basili	244
Alcover, Catalina	191, 233
Alcover, Francina	227
Alcover, Francina Aina	227

Alcover, Gaietà	265, 512
Alcover Maspons, Joan	217, 265, 283, 346, 468, 472, 481, 512
Alcover, Josep	231
Alcover, Pere	222
Alcover, Sebastià	358, 497, 498
Alcover, Teodor	442
Aldobrandini, Olimpia	309
Aldobrando	426
Alegre	231
Alegre, Pere	482
Aleix, Arnau	226
Alejandro	258
Alemany Pujol, Lluís	340
Alemany, Lluís	253
Alemany, Pepa	358
Alembert, Jean le Ronde d'	352, 417, 488
Aleni	231
Alesance	395
Alexandra de Dinamarca	301
Alexandre	227
Alexandre I de Rússia	531
Alexandre II de Rússia	531
Alexandre III	371
Alexandre IV	250
Alexandre V	303
Alexandre VI	195, 232, 236, 306, 307, 308, 309, 360
Alexandre VII	371
Alexis	429
Alfau Mendoza, Felipe	337
Alfons d'Aragó	232, 324, 239, 242, 259, 475
Alfons el Magnànim	368
Alfons I de Ferrara	232, 308
Alfons III el Franc	468
Alfons X	243, 246

Alfons XII de Borbó	189, 207, 314, 325, 334, 370, 508
Alfons XIII de Borbó	204, 209, 210, 215, 249, 252, 259, 263, 267, 272, 281, 303, 335, 350, 351, 355, 367, 379, 391, 393, 397, 393bis, 418, 425, 474, 480, 534
Alguer, Josep	314, 331, 480
Alighieri, Dant	350, 357, 358, 374, 482
Allendesalazar Muñoz, Manuel	397
Almaraz, Enrique	380
Almeida, Fortunato de	254
Alomar Bosch, Josep	275
Alomar Villalonga, Gabriel	206, 207, 208, 211, 216, 224, 226, 228, 230, 231, 239, 241, 247, 257, 258, 259, 261, 263, 285, 330, 490, 382, 388, 300, 314, 333, 334, 335, 337, 339, 345, 389, 391, 393, 396, 397bis, 410, 417, 418, 421, 422, 423, 424, 484, 487, 491, 492, 499, 510, 511, 512
Alonso, Adalberto	287
Alorda, Sebastià	312
Alou, Amadeu	244, 245, 247, 259
Alpy	385
Alsina Estival	215, 421
Alsina, Antoni Maria	248, 505
Altés, Francesc Xavier	335
Alvarado	269, 275, 276
Álvarez	231
Álvarez de Toledo y Pimentel, Fernando	304, 439
Álvarez de Toledo, Pedro	368
Álvarez Espinosa, José	215, 220
Álvarez Mendizábal, Juan	199, 221, 223, 477, 536
Álvarez Osorio, Francisco	338, 204, 207
Álvarez Sereix, Rafael	391
Álvarez-Osorio, Antonio	204, 420
Álvarez, Antonio	532
Álvarez, Melquíades	186, 193, 194, 196, 200, 203, 206, 219, 222, 239, 264, 265, 267, 276, 277, 294, 296, 299, 312, 313, 314, 319, 320, 321, 323, 324, 327, 332, 335, 336, 339, 340, 343, 367, 370, 378, 379, 383, 392, 395, 468, 487, 522
Alzina	254
Alzina, Joan	250
Amadeu de Savoia	194, 195, 231, 243

Amador	323, 325
Ambrós	380
Amengual	525
Amengual, Bartomeu	510
Amengual, Sebastià	250
Amer Bosch, Àngela	430
Amer Brotat, Rafel	448
Amer Llodrà <i>Garanya</i> , Antoni	193, 248, 250, 254, 257, 264, 270, 320, 322, 477
Amer Servera, Joan	198, 199, 209, 244, 264, 266, 268, 269, 279, 284, 288, 318, 328, 335, 343, 344, 360, 363, 384, 392, 395, 395bis, 400, 426, 429, 430, 432, 433, 434, 507, 508, 516
Amer Servera, Miquel	430, 508
Amer Servera, Rafel	424
Amer, Àngela	298, 385, 517
Amer, Bernat	235, 236, 241, 448, 507
Amer, Miquel	184, 185, 211, 244, 247, 430, 497
Amer, Pere	481
Amer, Rafel	444
Amette, Léon-Adolphe	396bis, 438
Amicis, Edmondo de	477
Amor, Bartolomé	290
Ampère, André-Marie	279, 345
Ampuero	499
Amuategui, Aquilino	237
Amundsen, Roald	529
Anadaadiie, Agaffari	526
Andrés	231
Andreu	396
Andreu d'Hongria	368
Andreu, Clara	449
Andreu, Joan	452
Andreu, Pere	444, 482
Andreu, Perot	224, 508
Andreu, Tomàs	221
Angelo	253

Angelo da Siena	361
Angelric	198
Angiolillo, Michele	323, 396bis
Anglada, Lluçia	237
Anguera	294
Angulema, duc de	286
Annunzio, Gabrielle d'	247
Anseele, Edward	348
Ansio, Víctor	292
Antoni	373, 468
Antoni de Borbó	200
Aparici i Guijarro, Antoni	351, 499
Aphel, Fausto	410
Aponte	231
Aragó, Xavier	374
Aranda, Gonzalo	273
Aranda, Guillem d'	441
Arango, Manuel	392
Arango, Manuel	392
Araoz	231
Arbués, Pedro	232, 272, 279, 280, 287, 490
Arc, Joana d'	193, 297, 350, 351, 352, 438
Arce, Ramón José	274
Ardid Bernard, Lorenzo	203, 214, 215, 220, 421
Argenté, Baldomer	409, 448
Arias de Miranda, Diego	215
Arias Montano, Benito	304
Ariosto, Ludovic	232, 360
Aristòtil	264, 333, 472, 490
Armella	444
Armengol, Joan	464
Arnall, Frederic	263
Arnavièlha, Albèrt	306
Arndt, Theodor	511

Arraez Abram Mustafa	481
Arriaga	231
Arrieta, Emilio	512
Artigues Ribot, Bartomeu	485
Artigues, Antoni	433, 493, 520
Artigues, Bartomeu	477
Asquith, Herbert Henry	373, 377, 394, 427, 428, 522, 523, 530, 533
Asquitts	182
Atbrant, Ramon d'	246
Àtila	350
Auba, Josep	421
Aubanèu, Teodòr	305, 393bis
Aubigné, Agrippa d'	438
Audin, Jean Marie Vincent	236
Auer	319, 377
Aulet Sureda, Joan	187, 367
Aulet, Pere	210
Aurembiaix	242
Àustria, Maria Anna d'	194
Avel·lí	425
Aversa, Giuseppe	530
Avicenna	472
Ávila, Manuel	393
Avilés Merino, Ángel	288
Avrigni	231
Ayamans, comte d'	191, 192
Ayllon	391
Aymerich, Nicolau	231, 275
Aza, Juana de	462
Azarra, Nicolás de	282
Azcárate, Gumersindo de	192, 206, 216, 219, 224, 226, 227, 230, 233, 243, 249, 254, 261, 264, 267, 276, 312, 321, 323, 325, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 351, 379, 383, 392, 499, 536
Azcárraga Palmero, Marcelo	331

Aznar, Ceferino	335, 362
Azzati, Félix	238, 244, 251, 276, 283, 293, 294, 299, 300, 307, 311, 327, 332, 393, 499
Bacon, Francis	190, 264
Bädeker, Karl	347, 348, 349, 193, 350
Baden-Powell, Robert	368, 460
Badia	215
Baers	369
Bagshave, Edward	325
Baidet, Adrien	268
Bakotić, Lujo	408
Bakunin, Mikhaïl	318, 320, 342
Balabanoff, Angelica	266
Balaguer, Josep	200, 202
Balaguer, Víctor	282
Balcells, M.	331
Balde	231
Balduí II de Courtenay	252
Balfour, Arthur	534
Bal·le, Arnau	247
Balle, Berenguer	479
Bal·le, Joan	328
Ballenilla, Aurelio	200
Ballester, Antoni	265, 310, 493
Ballester, Gabriel	221
Ballester, Pere	221, 488
Ballesteros, Francisco	290
Balmes Urpià, Jaume	211, 247, 485, 509
Balzac, Honoré de	395bis
Bara, Jules	322
Baranera, Josep Maria	369
Barbarossa, Hayreddin	476
Barbastro	511
Barber, Pep	514

Barberí	449
Barberí, Esteve	279, 451, 452
Barceló Vicens, Joan	474
Barceló	377
Barceló, Andreu	512
Barceló, Antoni	236, 310, 411
Barceló, Bonaventura	470, 475
Barceló, Elisabet	474
Barceló, Francesc	519
Barceló, Gregori	445
Barceló, Joan	445
Barceló, Llorenç	325
Barceló, Miquel	237
Barceló, Sebastià	447
Bardel, Claude	318
Bardi	231, 242
Bardissa, Pere	446
Barigardo, Claudio	190
Barnils, Pere	294, 295, 296, 297, 298, 299, 307, 350, 356, 357, 518
Barnola, Salvador	290
Baró, Josep Miquel	340, 367
Baroni, Andrea	293
Barral, Joan	273
Barras, Paul François Jean Nicolas	386
Barrera, Joan	277
Barrès, Maurice	351, 523
Barrière, Pierre	227
Barrio, Vicente	393
Barriobero, Eduardo	395
Barthou, Louis	373, 382, 388,
Bassa Rosselló, Antoni	218, 264, 266, 465, 526
Bassa, Guillem	475
Bassa, Martí	214, 277
Bastard Quino, Bartomeu	308

Batista	353, 354
Batlle y Ordóñez, José	316
Bauçà Soler, Miquel	190
Bauer, Bruno	346
Baugeant	231
Baumberger, Georg	358
Bausili, Josep Maria	362, 375, 528
Bautista Diaz, Jusep Guillerme	254
Bauzà Far, Jaume	273, 276, 306, 310, 312, 354, 371
Bauzà Quetgles, Francesca	443
Bauzà Trias, Sebastià	187
Bauzà, Antoni	200, 441, 523
Bauzà, Guillem	184
Bauzà, Onofre	427
Bauzà, Simó	349
Bayane, Cagnasmach	526
Beatriu	250, 252
Beatriu de Savoia	243
Bebel, August	207, 289, 290, 297, 319, 345, 346, 350, 373, 377, 390, 495
Becket, Thomas	302
Beernaert, Auguste	322
Bégin, Louis-Nazaire	318
Belando	234
Belarmino	231
Belarmino, Roberto	190
Bellcaire	253
Belliard, Augustin-Daniel	275
Bello Llull, Joana Maria	471
Bello, Andrés	512
Bello, Joan Antoni	445
Belmonte	475
Belot, Gustave	396bis
Beltrán	273

Beltran Musitu, Josep	498, 499
Beltrán, Luis	448
Beltrán, Vicente	201, 218, 230
Bembo	309
Bembo, Pietro	308
Benajam, Miquel	476
Benavente, Jacinto	327, 534
Benedetti	231
Benejam, Miquel	221
Benejam, Pau Coeta	511
Benet I	425
Benet II	425
Benet III	232, 425
Benet IV	297, 425
Benet IX	297, 298, 425
Benet VI	425
Benet VII	425
Benet VIII	298, 425
Benet X	426
Benet XI	198, 200, 297, 426, 438
Benet XII	303, 305, 426
Benet XIII	195, 303, 305, 369, 426, 469
Benet XIV	236, 257, 356, 358, 369, 414, 426, 536
Benet XV	415, 416, 418, 420, 421, 422, 426, 430, 434, 437, 449, 460, 461, 477, 485, 491, 496, 504, 509, 521, 526, 529, 533
Benet, Maria	203
Benítez, Cayetano	453
Bennàssar, Gaspar	379
Bennàsser Janer, Pere	188
Bennàsser, Guillem	474
Benson, Robert Hugh	353, 355, 382
Bentham, Jeremy	333
Berard, Hug	464, 498
Berard, Pere	464

Beraud	231
Berceo, Gonzalo de	512
Berengari, Beltrán	451
Berenguer d'Itàlia	293
Berenguer de Castellbisbal, Francesc	234
Berga, Miquel	436, 439
Bergamín, Francisco	376, 427, 430
Bergés, Pere	203, 255
Bergson, Henri	351, 394
Bermúdez	234
<i>Bernadí de Muro, Joan</i>	444
Bernaldez, Andrés	279
Bernat d'Aragó	482
Bernat de Quintaval	361
Bernat, Enric	281, 285
Bernat, Joan	259
Bernini, Gian Lorenzo	367, 398
Berruyer	231
Berteaux, Henri Maurice	332
Berthelot, Marcelin	345
Berthier	231
Berthou, Louis	404
Bertini	379
Bertold	452
Bertran i Musitu, Josep	510
Bertrand Serra, Eusebi	498
Bessières, Jorge	286, 287
Bestard	503
Bestard, Tomeu	308, 309
Betanzos	396bis
Betés, Ignacio	270
Bettinelly	231
Beuth-Shinkle	482
Beuz, Charles	505

Beyers	427, 430
Biagiotti, Gabriel	342
Bianchi	395bis
Bibiloni Vila, Joan	394
Bibiloni, Gabriel	231
Bilbao, Esteban de	499
Bill-Lloch, Antoni	195, 196, 264, 266, 346, 356, 395bis, 457, 517
Bill-lloch, Catalina	395, 395bis, 396, 485
Bill-Lloch, Jaume	244
Biner	231
Binimelis Salas, Montserrat	474
Binimelis, Gabriel	312
Binimelis, Joan	222, 224, 406
Binimelis, Joan Baptista	446
Birague, René de	200, 232
Bisbal Barceló, Llorenç	190, 192, 203, 236, 244, 245, 247, 259, 304, 306, 309, 310, 312, 354, 355, 371, 383, 393bis, 398, 409, 506
Bisceglie, Alfons de	308, 309
Biseti, Gaetano	422
Bison	532
Bissolati	381
Bissolati, Leonida	536
Bittoted Hailé Guiargnis	526
Blanc, Louis	336, 496
Blanci, María	255
Blanco, Ferran	280
Blanes, Francesc	481
Blanes, Rafel	442, 450, 455, 469, 478
Blanquer, Jaume	493
Blanquer, Joan	224, 244, 493
Blanquer, Pere	221, 290
Blasco de Lanuza, Vicencio	272
Blasco Ibáñez, Vicent	293, 294, 306, 327, 329, 332, 343, 355
Blatín, Marcel	363

Bloch, Abraham	438
Bock	206
Bofill i Mates, Jaume	510
Bofill i Pichot, Josep Maria	518
Boileau, Nicolas	297
Boileau, Stephen	496
Boiret	255
Boix, Josep	335
Bol, Ferdinand	318
Bolea	264
Bolena, Anna	302, 403
Bolich, Ventura	248
Bolland	231
Bolós, Ramon M.	401
Bolzano	530
Bonafoux, Louis	519
Bonaparte, Josep	282
Boned, Mateu	209
Bonet	256, 389, 448
Bonet de Álvarez Osorio, Margalida	451
Bonet Mas, Bartomeu	340, 474
Bonet Mas, Francesca	443
Bonet Mas, Jaume	472, 475
Bonet Mas, Mateu	270, 279, 288, 347, 469
Bonet Truyol, Elisabet	396
Bonet Truyols, Bartomeu	218
Bonet, Baldomer	215, 220, 421
Bonet, Bartomeu	202, 298, 347, 405
Bonet, Isabel	210, 495
Bonet, Jerònia	210
Bonet, Margalida	204, 207, 437, 475
Bonet, Maria	255
Bonifaci IV	469
Bonifaci IX	426

Bonifaci VIII	275
Bonifaci, Romuald	224
Bonizo de Sutri	425
Bonnard, Leopoldine	215, 228, 233, 263, 367, 411, 421
Bonnín, Miquel	277, 283
Bonsoms Sicart, Isidre	536
Boop, William	286
Boothby, María Lavinia	360
Boppo	425
Bordoy	528
Bordoy Oliver, Miquel	280
Bordoy, Bartomeu	425
Bordoy, Miquel	290, 325, 492, 493
Borgia-Keri	231
Boris	382
Borja o Borges, Joan	309
Borja, Baltasar de	493
Borja, Cèsar de	195, 307, 308, 309
Borja, Francesc de	231
Borja, Lucrecia de	232, 307, 308, 309
Borja, Rodrigo de	398
Borjas Ruiz, Àngel	239
Borràs Rullan, Jaume	211, 452, 455, 475, 481
Borràs, Gaspar	216
Borràs, Josepa	465
Borràs, Miquel	492, 528
Borromeo, Federico	359
Bosch Caules, Bartomeu	481
Bosch i Gimpera, Pere	518
Bosch Jaume, Joan	465
Bosch Miralles, Antoni	507
Bosch Servera, Tomàs	533
Bosch Soler, Tomàs	273
Bosch, Andreua	391

Bosch, Antoni	194, 204, 254, 264, 266, 313
Bosch, Joan	305, 306, 356, 379, 442
Bosch, Joan B.	204, 346, 488, 517
Bosch, Margalida	437
Bosch, Mateu	379
Bosch, Maties	217
Bosch, Pere Antoni	508
Bosco, D.	200
Boscowich	231
Bossuet, Jacques Bénigne	268, 296, 345, 352, 417
Botet i Sisó, Joaquim	518
Botticelli, Sandro	354, 359
Bouckaert, Josse	374
<i>Bouet</i> , Antoni	424
Bouglé, Célestin	287
Bouhours	231
Bouletop	358
Bourdaloue, Louis	231, 267, 417
Bourdin	231
Bourgeois, Léon	298, 333, 394, 512, 523
Bourne, Francis	437
Bousset, Wilhelm	346
Bové, Salvador	456, 457, 481
Bover, Bernat	445
Bover, Joaquim	480, 481
Bowin	446
Boym	231
Brady, N.	508
Braga, Machado	254
Brahe, Tycho	190, 194
Bramante, Donato d'Angelo	236, 372
Branco, Castello	254
Bratiano	527
Bratianu, Ion	527

Braun	357, 358
Brébeuf, Jean de	530
Breciani	231
Bresci, Gaetano	396bis
Breton, Francesc	335
Brevedent	231
Brewter	398
Briand, Aristide	186, 207, 216, 219, 221, 222, 224, 233, 234, 244, 276, 297, 307, 316, 333, 355, 373, 382, 388, 396bis, 399, 403, 429, 433, 535
Bride, Harold	295
Brisson, Henri	295
Britold	458
Brocà, Guillem de	273, 343
Broqueville, Charles de	302
Brossa	308, 309
Brossa i Mestre	499
Brotat, Joana	448
Brouard, Louis	308, 309
Brugulat	203
Brumoy	231
Bruna (frare)	512
Brunet, Joan	393bis
Bruno, Giordano	200, 228, 245, 254
Brussílov, Aleksei	519, 521, 522, 523, 526, 530, 531
Bryne, René de	369
Buades	283
Buccarelli, Dario	377
Bucer, Martin	265, 305
Buen y del Cos, Odón	220, 392
Bueno	186
Buffier	231
Bufill	393
Bugallal, Gabino	376, 430
Bujosa, Antoni	425

Bulfy, José	274
Bullich	251
Buonarroti, Michelangelo	354
Burchard	309
Bureau, Paul	328
Burell Cuéllar, Julio	513
Burguès Zaforteza, Joan	442
Burniol, Josep	432
Busenbaum	231
Busquets	271
Bussieres	231
Bussons, Josep	287, 288
Bussutil, Àngel	442
Butt, Archibald	298
Cabalby d'Esplàs, Carlota	281
Caber, Étienne	287
Cabestany, Guillem de	294
Cabeza, Francisco	318
Cabezas, Anaclet	452
Cabezas, Francesc	495
Cabot i Rovira	510
Cabot, Dionís	369
Cabrer Bel·let, Pere	222
Cabrer Bennàssar, Bernat	270, 279, 386, 485, 526, 535
Cabrer Boquet, Bartomeu	224
Cabrer Cabrer <i>Mariano</i> , Antoni	222, 279, 321, 485
Cabrer Cabrer, Pere Joan	190
Cabrer, Antoni	217, 270, 437
Cabrer, Antonina	484
Cabrer, Jaume	219, 221
Cabrer, Mateu	509
Cabrer, Pere Josep	423
Cabrera, Ramon	277, 278, 280, 287, 293, 343
Cabrero	266

Cabrero	504
Čabrinović, Nedeljko	406, 410
Cabrit, Guillem	475
Cáceres, Ramón	328
Cadevall, Joan	518
Caillaux	437
Caillaux, Henriette	404
Caillaux, Joseph	399, 417, 427
Caim	206, 254
Caimari Noguera, Andreu	424, 459, 512
Calatayud	231
Calbetón Blanchón, Fermín Cándido	199, 200
Calcagnini, Celio	190
Caldentey	322, 386, 504, 530
Caldentey Brau, Miquel	421
Caldentey Català, Guillem	270
Caldentey Lull, Maria	535
Caldentey Perelló <i>de ca n'Olesa</i> , Llorenç	187, 208, 209, 264, 266, 270, 288, 303, 430, 432, 433, 463, 464, 467, 507, 508, 511, 512, 515, 519, 523, 525, 526, 527, 529, 531, 535
Caldentey Perelló, Francesc	525, 528, 534
Caldentey Riera, Llorenç	386, 506, 516
Caldentey Santandreu, Antonina	480
Caldentey Santandreu, Gabriel	433, 457
Caldentey, Gabriel	202
Caldentey, Joan	186, 201
Caldentey, Joana	195
Caldentey, Llorenç	195, 209, 218, 226, 233, 285, 327, 352, 370, 374, 379, 427, 471, 472, 478, 493, 510, 522
Caldentey, Pere Joan	208, 281, 395bis
Calderón	215
Calderón, Alfredo	290
Calixt III	190
Calleja, Saturnino	217
Calojanni	215
Calomarde, Francisco Tadeo	292

Calpena	463, 465
Calvet	202
Calvet, Francesc	215, 220
Calvet, Mateu	481
Calví, Joan	265, 266, 267, 279, 298, 305, 319, 346, 439
Calvo, Manuel	215, 220
Calvo, Miguel	215
Camblor, Ángel	343
Cambó, Francesc	182, 184, 185, 188, 202, 203, 223, 248, 260, 287, 332, 373, 498, 499, 509, 510, 511, 513, 525, 534
Camero, Antonio M.	279, 281
Cameron, Charles	401
<i>Caminer</i> , Joan	528
Camm, Beda	379
Campanella	264
Campanella, Tomaso	228
Campins, Jaume	474
Campins, Pere Joan	436, 437, 440, 441, 442, 444, 452, 453, 455, 459, 460, 461, 462, 463, 466, 467, 472, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 492, 502, 518, 520
Campoamor	362
Campredoni, Antoni	462
Campredoni, Francesc	462
Camps i d'Olzinellas, Carles	510
Camps i Fabrés, Antoni	530
Camps, Francesc	290, 468
Camps, Maria	186
Campserver	231
Canalejas, José	188, 194, 196, 197, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 206, 207, 208, 209, 210, 216, 220, 221, 222, 237, 239, 245, 249, 250, 252, 256, 257, 260, 261, 263, 264, 266, 267, 269, 272, 273, 276, 280, 281, 283, 284, 286, 298, 318, 319, 321, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 334, 335, 337, 339, 388, 340, 344, 345, 351, 352, 373, 384, 392, 393, 395, 413, 423, 522
Canali, Nicola	408
Canals	524
Canals, Antoni	283
Canals, Marià	288, 523

Canals, Salvador	214, 263
Cándida	195
Canel, Eva	215
Canet i Togores, Josep	249
Canga Argüelles, José	289
Canisius	231
Cano, Alonso	302
Cánovas Cervantes	220
Cánovas del Castillo, Antonio	197, 200, 203, 209, 210, 221, 241, 263, 323, 325, 344, 392, 396bis, 536
Cantú, Cesar	238, 258, 267, 308, 309, 325, 398, 493, 503
Canyelles, Mateu	481
Canyelles, Miquel	481
Canyelles, N.	481
Canyelles, Sebastià	259, 265
Capdebou, Jaume	477
Capiton, Wolfgang	265
Capó, Gabriel	393, 396
Cappa, Ricardo	269, 270, 272, 273, 275, 276, 277, 283
Capus, Alfred	394
Carbó	293
Carbonell	279, 393, 411
Carbonell, Agustí	498
Carbonell, Miquel	279
Carceló, Pere-Joan	313
Cardell, Miquel	423
Cardenal, Fr.	393
Cárdenas, Juan de	396bis
Cardon	408
Cardona, Jaume	425
Carenzo	396bis
Careta Vidal, Antoni	241
Carlemany	232, 247, 299, 321, 347, 367, 369, 417, 429
Carles Albert de Sardenya	532

Carles d'Anjou	246, 250, 252, 253, 368
Carles de Borbó	520
Carles de Löwenstein	372, 373
Carles Esteve d'Habsburg	535
Carles Ferran d'Àustria	336
Carles V del Sacre Imperi Romanogermànic	265, 273, 299, 302, 303, 305, 343, 352, 355, 357, 360, 368, 409, 459, 523
Carles I d'Anglaterra	298, 354
Carles de Borbó i Àustria-Este	210, 216, 254, 441
Carles I de Borgonya	439
Carles I de Borgonya el Temerari	352
Carles II d'Anglaterra	298
Carles II de Brunswick	305
Carles II de Castella	194, 234, 274, 415
Carles III de Castella	199, 200, 207, 260, 274, 282, 368, 369, 396bis, 465, 519, 523
Carles IV de Castella	260, 274, 282, 285, 286, 292, 339, 415, 450, 536
Carles IX de França	200, 232, 278, 315, 330, 420, 438
Carles Josep Enric d'Espanya	293
Carles Lluís d'Àustria	336
Carles Maria Isidre de Borbó	195, 251, 256, 287, 342
Carles V (rei de França)	298, 426
Carles VII de França	350
Carles VIII d'Àustria	532, 533
Carles X de França	292, 296, 307
Carner i Romeu, Jaume	224, 247, 499
Carner, Jaume	247, 395
Carner, Josep	246, 273, 393
Caro, Rodrigo	482
Carr, Thomas	529
Carranza, Bartolomé	273
Carranza, Venustiano	426, 535
Carrasco	296, 297, 298
Carratalà, Josep	287
Carreres, Lluís	369

Carrillo de Albornoz, José	234, 236, 323
Carroç	283
Carsalade du Pont, Juli	347, 349
Carson, Edward	424
Carson, Edward	534
Carvalho e Melo, Sebastião Jose	258, 314
Casadesús, Josep	512
Casajoana	231
Casals Bové, Faust	447
Casañas, Salvador	228
Casas, Pere	228
Cascajares, Antonio María	210
Casellas	200
Casement, Roger	516
Cases Llibre, Domingo	215, 220
Casesnoves, Antoni	441
Cassetta, Francesco di Paula	390
Castaño Sanxo de Ferrer, Justa	257
Castaño, Francisco	318, 518
Castelar, Emilio	193, 194, 195, 196, 197, 200, 220, 221, 228, 233, 238, 249, 299, 333, 334, 351, 490
Castell, Bartomeu	228, 436
Castelló, Jaume	466
Castellote, Salvador	228
Castelnau, Édouard de	422, 433
Castrillo, Alonso	215
Castro Baptista, Antonio de	371
Castro-Palao	231
Castro, Adolfo de	513
Castro, Osorio de	386
Castrovido Sanz, Roberto	395
Castrovido, Roberto	499
Casulla, Joan	499
Casulleres, Joan	501, 502, 511, 516, 526, 529, 534

Català Albosa, Jaume	536
Catalán, Fermín	394
Catalina II de Rússia	411
Caterina d'Aragó	302, 353, 403
Cauvin, Jean	200, 338
Cavaller	209
Cavaller, Pau	328
Cavallini, Pietro	472
Caver, Antoni	419
Cavour, Camillo Benso	360
Cazaña	182
Cazañas, Francesc	447
Cea Bermúdez, Francisco	286, 292
Cebe	231
Celentano, Miguel	230
Celestí III	250
Celestí V	458
Celsus	464
Cerdà Oliver, Antoni	193
Cerdà, Miquel	445
Cerdà, Miquel	196
Cerdà, Pere Antoni	262
Cerdà, Pere Joan	224
Černoch, Ján	521
Cervantes, Miguel de	228, 232, 492, 536
Cervera, Jacint	228, 367, 474, 475, 479
Cervera, Jacint Maria	200, 331, 474, 477, 482
Cesarea, Eusebi de	412
Cesarini, Giuliano	190
Cesi	231
Cetre, Pere A.	439
Chabanel, Nadal	530
Champsaur Sicília, Baltasar	206, 210, 220, 226, 237, 256, 284, 286
Chapelier, Émile	348

Charlevoix	231
Charrey	379
Chassari	306
Chasseboeuf Volney, Constantin François de	340
Chastel, Jean	227, 333, 337
Chateaubriand, François-René de	331, 443, 476
Châtel, Jean	330
<i>Chato de Cuqueta</i> (=Joan Jover)	393
Chaudey	238
Cheminais	231
Chénier, André	296
Chéron, Henry	374
Chevalier	516
Chies, Ramón	397
Chiesa, Giacomo della	521, 528
Chiesa, Giuseppe della	416, 422
Chifflet	231
Chlumsky, Josef	296, 297, 350, 351, 355, 356
Churchill, Winston	390, 522
Ciceró	194, 363, 490, 492
Cifre de Colonya, Guillem	221, 502
Cifre, Elisabet	504, 525
Cifre, Francesc	313
Cifre, Joan	502
Cifre, Vicenç	209, 324, 327, 334, 346, 352, 430
Ciges Aparicio, M.	525
Cimabue	298, 354, 361
Cioli	190
Cirer	314, 316, 411
Cirera Salse, Ricard	331
<i>Ciri</i> , Tomeu	264, 315
Civi, Ricard	203, 255
Clach	406

Cladera, Bartomeu	275
Claramunt, Pere de	246
Claremont	303, 352, 355
Claret, Josep	486, 499
Clark	312
Clascar, Frederic	345, 518, 531, 532
Claudi	346
Clavarana	282
Clavijero	231
Clavius	231
Cleary, Henry	529
Clemanges, Nicolau de	303
Clemenceau, Georges	287, 298, 382, 302, 355, 396bis, 399, 405, 417, 423, 424, 430, 433, 484, 520, 521, 522, 533
Clément, Jacques	227
Clement, Ramon	214
Clerc-Renaud	523
Climent II	425
Climent V	195, 198, 303, 305, 458
Climent VI	305
Climent VII	190, 265, 360, 426
Climent XII	452
Climent XIII	258
Climent XIV	199, 234, 411
Clodoveu I	307, 417, 429
Clotari I	350
Coaeuraets	438
Cobb, Irving S.	419
Cochin, Dionís	523, 526
Cocq, Fernand	339
Colajanni, Napoleone	194
Coli, Joan	250
Coligny, Gaspard de	200, 333, 438
Coll	534

Coll i Pujol, Joan	203
Coll Terrassa, Salvador	425
Coll, Antoni	423
Coll, Bartomeu	466
Coll, Gil	456
Coll, Jaume	393, 396bis
Coll, Salvador	425
Coll, Tomàs	284
Colldeforns, Francesc	215, 220
Collell, Jaume	510
Colom	488
Colom, Cristòfol	228, 256, 266, 268, 280, 315, 337, 372, 381, 406
Colom, Esteve	482
Colom, Joan	404
Colom, Joanot	197
Colom, Pere	209
Coloma	231, 467
Coloma, Carles	478
Colomar, J.	502
Colomb, Víctor	195
Colombo, Reyalt	265
Colomé	231
Colón, Esteve	454
Colonna, Prospero	410
Comaposada, Josep	393
Comas, Gabriel	321
Combes, Émile	292, 333, 388, 399, 417
Combrand, Basili	526
Comes, Joan	228
Comillas	251
Company, Macià	239
Concha, José Vicente	381, 420
Concha, José Vicente	395
Conegliano, Cima da	354

Confuci	338
Conrad de Prússia	250
Conrado, Pablo	273, 418
Considerant, Victor	287
Constanci I Clor	344, 472
Constança de Sicília	246, 250
Constantí I de Grècia	410, 522, 523, 534
Constantí I el Gran	226, 256, 344, 346, 367, 390, 411, 429
Conti, Niccolò da	266
Conturiaux	374
Copèrnic, Nicolau	189, 190, 194, 245, 248, 254, 265, 278, 279, 398
Coquerella	351, 355
Coralí	246, 250, 252
Corday, Charlotte	296
Cordero, Domingo	343
Cordier	231
Corengia Tasozelli, José	195
Cormier, Hyacinthe-Marie	536
Corneille, Pierre	345, 352
Cornely, Rodolf	446, 448
Coroleu, Josep	478
Coromines, Pere	219, 226, 254, 267, 311, 393, 395, 486, 499
Correggio, Antonio da	354
Cortada	259
Cortès Valls, Antoni	207, 218
Cortés, Hernán	207
Cortès, Rafel	314
Cossa, Baltasar	304
Cossart	231
Cossío, Manuel Bartolomé	333
Costa i Llobera, Miquel	217, 222, 236, 284, 298, 308, 309, 389, 468, 475, 481, 502, 510, 511, 512, 513
Costa, Alfons	376, 378, 386
Costa, Joaquim	234, 284

Costabili	309
Costadan, Roux	534
Coton	231
Cotoner Allendesalazar, Josep	191, 192, 381
Cotoner, Bernat	237
Cotoner, Josep	190
Cotoner, M.	478
Cotrin, Bru	446
Cotron	231
Coulon	
Courmont	477
Cranmer, Thomas	354
Crescenzi de Frascati	425
Crescini	359, 360
Crespí	203
Crespí Amengual, Joan	326
Crespí, Arnau	469
Crespí, Joan	197, 493
Crespí, Julià	294
Crespí, Lluís	480
Cretineau-Joly, Jacques	258, 267
Creus, Antoni	224, 349, 474
Crispoliti	531
Cristòfol	398
Crohin, Cornell	508
Croisset	231
Cromwell, Oliver	298, 323, 354, 396bis
Crousse	374
Cucala Mir, Pasqual	278, 280
Cudahy, Michael	508
Cuervo, Rufino José	357, 512
Curatulo, Giacomo	421
Curiel, Luis	274

Cusa, Nicolau de	190, 194, 265, 398
Cygne	231
Czeck, Willibald	386
Czernoch,	381
Czortan, Pere	446
Dagobert I	299
Dalleggio, A.	390
Dalmau, Joan	266
Damas II	425
Dameto Cotoner, Joaquim	195
Dameto, Joan	445, 504
Dameto, Joaquim	228
Dameto, Nicolau	481
Damià, Pere	426
Danev, Stoyan	377
Daniel	231
Daniel, Antoni	530
Dann, Demetri	458
Danton, Georges Jacques	296
Darboy, Georges	238, 295
Darder	349
Darder, Tomàs	440
Darmesteter, James	288
Darras, Joseph Épiphanè	238, 269, 270, 425
Dartigne	531
Darwin, Charles	245, 247, 248, 254, 318, 325
Dato, Eduardo	239, 331, 376, 377, 384, 389, 395, 397, 413, 424, 536
Daubenton, Guillaume	234
Daubigny, Jean	418
Daurer, Joan	452
David, Gerard	303
Dávila Bertololi, Bernabé	215
Daviu i Matas, Melcior	233, 298, 355

Dawson, William Harbutt	380
Debay, Pierre	529
Decurtins, Caspar	356
Deherme, Georges	258
Dekius, Josep	523
Delahaye, Hippolyte	469, 476, 477
Delcassé, Théophile	416
Delctons	285
Delonche, Francesc	408
Delpont, Juli	347, 457
Demange	423
Demitriev, Ratko	377
Demòcrit	187
Denis	231
Desbillons	231
Desbrull, Antoni	445
Descartes, René	190, 264, 296, 315
Deschamps, Joël	325
Deschanel, Paul	333
Desclapes, Diego	476
Desclaux	437
Desclot, Bernat	246, 283, 331
Descoll, Pere	482
Desmond	446
Despoal, Romeu	482
Despuig Dameto, Antoni	274, 443, 445
Despuig Fortuny, Joan	498
Dessy Martos, Joan	396
Déurolède, Paul	418
Dewet	424, 427, 429
Deyà, Antoni	436, 479
Deyà, Mateu	464, 465
Deza, Diego de	266, 268, 273

Diana	396bis
Díaz Aguado Salaberry, Rafael	284
Díaz de Vivar, Rodrigo	207
Díaz Muñoz, Pedro	329
Díaz Ordóñez, Salvador	268
Díaz Pérez, Nicolás	283
Díaz, Carmelo	391
Díaz, Félix	535
Díaz, Froilán	194, 274
Díaz, Porfirio	339, 378, 381, 424, 426, 535
Dickens, Charles	395bis
Diderot, Jules	258, 284, 352, 356, 417
Diego Alcolea, Julián	534
Diego, Apolonia de	187
Dietz, Eduard	290, 319, 377
Dietzgen, Joseph	511
Diez, Friedrich Christian	356
Dimitrakopoulos	522
Dioclecità	344
Diòscor d'Alexandria	270
Diosdado Caballero	231
Dix, John Alden	292
Docies, Josep	440
Dolet, Esteve	297
Dolz García, Antoni	273
Domela	350, 377
Domènech	209
Domènech Valls, Rigobert	493, 494, 495, 505, 524, 525, 527, 528
Domènech, Estanislau	480
Domènech, Francesc	215, 220
Domènech, Rafel	494
Domenge, Antònia de l'Anunciació	242, 244
Domenge, Antonina	482

Domenge, Bartomeu	231, 264, 279, 281, 325, 367, 441, 444, 449, 464, 482, 502
Domenge, Jaume	347
Domenge, Joan	293, 458
Domenge, Miquel	509
Domenge, Nicolau	446
Domenge, Pere	196, 199, 208, 209, 214, 226, 227, 230, 267, 268, 270, 323, 442
Domenichino	298, 354
Domicià	346
Domínguez Arévalo, Tomás	499
Dominguín	338
Donatello	371
Donim, Jean	405
Donovan, Thomas	420
Doria, Andrea	372
Doroteu	264, 281
Dossi, Dosso	360
Doumergue, Gaston	404
Dowling	530
Draakenberg	446
Draper	245
Drumond	392
Druwé	374
Du Bois	517
Dubois, Guillaume	443
Duc d'Aveiro	258
Duchesne-Inschofer	231
Dueso	396
Duez	186
Dumas	231
Dupuy, Mateu	250
Duran Galmés, Antoni	190
Duran i Ventosa, Lluís	510
Duran Murta, Miquel	298

Duran Parera, Melcion	190
Duran, Bartomeu	271, 408, 418, 459, 460, 461
Duran, Joan	431, 461, 475
Duran, Josep	466
Duran, Maria	529
Duran, Mateu	221
Duran, Melcion	283
Duran, Miquel	407
Duruy, Victor	295
Dussouchet, Jean	480
Echagüe Méndez Vigo, Ramón	377
Echegaray, José	306
Eckel	231
Ecolampadi, Joan	265, 305
Eduard VII del Regne Unit	182, 301, 353
Effingham	446
Elionor de Castella	239, 242
Elionor de Provença	250
Elisabet de Baviera	252
Elisabet de Borbó	357
Elred	379
Emerenciana	255
Emili, Pau	502
Emo	241
Empedocles	264
Engels, Friedrich	241, 248, 254, 290, 319, 346, 350, 495, 511
Enici Euprobo	369
Enric de Prússia	417
Enric I de França	298
Enric II del Sacre Imperi Romanogermànic	298
Enric II de França	200, 232
Enric II de Sicília	369
Enric II d'Anglaterra	302

Enric III	200
Enric III de França	227, 330, 333, 337, 356
Enric III del Sacre Imperi Romanogermànic	425
Enric IV d'Alemanya	270
Enric IV de Castella	272
Enric IV de França	227, 298, 299, 302, 330, 333, 337, 352, 415, 417, 439
Enric VI de Suàbia	250
Enric VIII d'Anglaterra	206, 298, 302, 305, 323, 353, 354, 394, 403, 405, 433
Enríquez	396bis
Enríquez, Beatriu	266
Ensenyat Martínez, José	218, 221
Ensenyat Martínez, Víctor	218
Ensenyat, Joan	436, 479
Epicur	187
Epstein	477
Esbarranch Pujol, Pere Josep	487
Escalas, Fèlix	510
Escalera	200
Escalera, Ángel	233, 239, 264, 390, 395bis
Escalera, Josep	390
Escalera, Maria Lluïsa	224
Escanellas, Jaume	404
Eschinardi	231
Esclaramonda de Montcada	243
Escobar	396bis
Escudero	192
Espanya, comte d'	277, 278, 280, 281, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 292, 293, 343
Espanya, Enric d'	285
Espanya, Maria d'	209
Espanya, Maria de la Pau	249
Espartero, Baldomero	293
Espases	411
Espina, Alonso de	272

Espoz Mina, Francisco (polític liberal)	288, 289, 290
Espriu, Salvador	235
Esquella	395
Esquerdo, José María	267
Estada, Eusebi	436
Estades, Jeroni	381, 395
Estaper	395
Estébanez	302
Estelrich, Francesc	233
Estelrich, Joan	445, 447, 457, 468, 474, 525, 533
Estelrich, Joan Lluís	308, 309, 344, 457, 512, 513, 525
Estelrich, Margalida	233
Estelrich, Pere	224, 430, 484
Estevánez, Nicolás	396bis
Esteve VII	200, 293, 295
Esteve X	426
Esteve, Francesc	308, 309, 492
Esteve, Pere	392
Estradas, Miquel	404
Estradra	231
Estrany	309
Esturí	511
Ètiques	270
Evans	312
Ezquerdo	291
Fabra Ribas, Antoni	215, 259, 321, 335, 373, 391, 393, 408, 415, 486, 487
Fabra, Pompeu	246, 248
Fabre, Jean-Henri	318
Fàbregues, Guillem	227
Fabrer	211
Fabri	231
Fabro, O.	190
Facúndez, Esteban	396bis

Fading	353
Faguet, Emile	287
Falcó, Toni	446
Falize	381
Falke	409
Falkenberg, Joan de	330
Falkenhayn, Erich von	526, 528, 530, 382, 407, 532, 533, 535
Fanning	302, 355
Farguell de Magarola, Manuel	498, 510
Farley, John Murphy	292, 316, 430
Farnés, Sebastià	496
Farraró, Joaquina	441
Farretjans, Ignasi	306
Faucher, Léon	296
Faura Prat, Frederic	331
Fava	282
Fay-le-Froid	446
Fe, Joan	281
Febrer Juan, Miquel	386
Febrer Mistero, Miquel	217, 248, 255, 256, 257, 279, 485
Febrer Nadal, Esteve	270, 477
Febrer Sales, Antònia	511
Febrer, Antoni	271
Febrer, Guillem	244
Febrer, Jaume	493
Federzoni	380
Felip de Courtenay	252
Felip de Montmorency	439
Felip I de Castella	273
Felip II	273, 283, 299, 302, 304, 305, 330, 349, 355, 265, 357, 476, 523, 536
Felip II de França o Felip August	232, 298
Felip III	224, 245, 247, 253, 273, 286, 330, 361, 510
Felip IV	272, 347, 409, 510

Felip IV <i>el Bell</i> de França	303, 458
Felip V	211, 234, 260, 292, 415, 459, 476
Feliu	524
Feliu, Damià	320
Feliu, Sebastià	478
Felix	231
Feller	231
Femenias Tenjó, Joan	417
Femenias, Antònia	216
Femenias, Francesc	509
Femenias, Guillem	264, 268, 459, 508, 513
Femenias, Joan	320, 322
Femenias, Miquel	508, 509
Femenies Pascual, Llorenç	279
Femenies, Francesc	275
Femenies, Jaume	244
Fenelon, François	296, 345
Fernández Berbejo, Àngel	215
Fernández de Córdoba y Calomarde	286
Fernández Febrer, Antònia	202
Fernández Orbeta, José	258, 271, 397bis
Fernández Truyols, Andreu	289, 310, 319, 355, 362, 363, 367, 369, 381, 526, 532
Fernández Truyols, Bartomeu	340, 389
Fernández Villaverde, Raimundo	536
Fernández	377
Fernández, Cristóbal	392
Fernández, Francesc	347
Fernández, Luis	206
Ferra Clua, Jaume	311
Ferrà Juan, Miquel	186, 304, 306, 312, 465, 467, 469, 472, 476, 477, 478, 479, 481, 494
Ferrà Perelló, Bartomeu	218, 323, 331, 407, 423, 453, 461, 466, 479, 481
Ferragut, Gonçal	502
Ferragut, Miquel	250

Ferran d'Aragó i d'Hongria	239, 242
Ferran de Bulgària	382
Ferran de Castella	246
Ferran el Catòlic	490, 272, 279, 280, 337, 342, 439
Ferran I del Sacre Imperi Romanogermànic	409
Ferran I d'Àustria	532
Ferran I de Bulgària	386, 520
Ferran IV de Nàpols	369
Ferran VI	260, 281
Ferran VII	274, 281, 283, 284, 286, 287, 288, 289, 292, 339, 415, 450, 536
Ferran, Adrià	492, 528
Ferran, Magí	203, 255
Ferrándiz	209, 236, 256, 487
Ferrándiz, José	221
Ferrara, Alfons de	309
Ferrari	251
Ferrari Ferrion, Xantor	482
Ferrari, Antoni	207, 221, 226, 264, 268, 281, 317, 322, 388, 470
Ferrari, Domingo	201, 470
Ferrari, Héctor	517
Ferrendell, Bartomeu	323
Ferrer	186, 209, 442, 492
Ferrer Artigues, Rafel	279
Ferrer de Sant Jordi, Nicolau	481
Ferrer Ferrer, Catalina	220
Ferrer i Guàrdia, Francesc	186, 194, 200-204, 206, 210, 214-216, 220, 221, 223, 228, 231, 232-235, 237, 238, 239, 241, 242, 243, 245, 250, 251, 253, 254, 255, 257, 260-265, 265, 267, 268, 269, 274, 278, 285, 286, 288, 294, 295, 298, 302, 306, 317, 319, 322-329, 332, 334, 335, 336, 338, 340, 342, 346, 350, 351, 359, 367, 370, 375, 383, 386, 391, 392, 393, 395, 396bis, 401, 408, 409-413, 415, 418, 420, 421, 436, 437, 438, 439, 442, 487, 495, 514, 516, 526
Ferrer Mayol, Miquel	338, 447
Ferrer Mestre, Francisca	458
Ferrer Parpal, Jaume	241
Ferrer Serra, Miquel	279

Ferrer Vidal, Gabriel	279, 499
Ferrer Vidal, Lluís	287, 395, 396
Ferrer-Vidal de Soler, Lluís	498, 510
Ferrer, Antoni	199, 239, 284, 305, 347, 397, 476
Ferrer, Bartomeu	458, 476
Ferrer, Conxita	199
Ferrer, Eusebi	276, 463
Ferrer, Francesc	250
Ferrer, Gabriel	199, 335, 220, 481
Ferrer, Jaume	199, 404, 517
Ferrer, Joan	270, 27, 5207
Ferrer, Josep	452
Ferrer, Llorenç	424, 430
Ferrer, Magí	241
Ferrer, Maria	199
Ferrer, Miquel	257
Ferrer, Narcís	293
Ferrer, P.	455
Ferrer, Pere	270, 276, 328
Ferrer, Pere Josep	214
Ferrer, Rafel	388
Ferrer, Sebastià	344
Ferrer, Vicent	283, 305, 349
Ferreras	231
Ferri	245, 254, 355
Fest	183
Feuerbach, Ludwig Andreas	441
Feyler	527, 530
Fichte, Johan Gottlieb	220
Fidel	323
Figuera, Bartomeu	184 (secció local)?, 185
Figuera, Pere Antoni	525
Figueras, Estanislau	193, 194, 195, 196, 197, 220, 249, 299, 333, 504

Figuerola y Torres, Álvaro de	263, 309, 310, 325, 331, 335, 339, 340, 342, 344, 345, 351, 373, 374, 376, 379, 380, 383, 395, 413, 414, 416, 417, 427, 430, 437, 440, 448, 450, 468, 478, 481, 513, 515, 522, 534, 536
Figuerola, Ignacio	204, 207
Finlay, Carlos Juan	521
Fiol	209
Fiol de Morey, Joana Maria	202
Fiol Ferrer, A.	298
Fiol, Antoni	270, 387, 448, 519, 532, 533
Fiol, Joan	237
Fiol, Onofre	222
Fiol, Pere	445
Fischer	289, 319, 377
Fischer-Colbrie	381
Fischer, Anton Hubert	316, 318
Fisher, Andrew	429
Fita, Fidel	369, 397
Fitscheff	377
Flammarion, Camille	345
Flaquer, Joan	504
Flaubert, Gustave	352
Flavi Josep	346
Fléchier, Esprit	296
Fleixes, Jaume	436, 479
Fleury, Claude	305
Florest, Francesc	328
Fluixà, Guillem	439
Fluixà, Miquel	425
Folc	198
Folch i Torres, Joaquim	369
Folly, Jules	232
Fonck, Leopold (frare)	319, 362, 398, 413, 532
Fonoi, Pep	446
Fonollet, Pere de	482

Fons Amer, Sebastià	273
Fons Servera	411
Fons, Bartomeu	209, 254, 288, 328
Font	321, 398
Font Arbós, Josep	372, 374, 394, 410, 446, 447, 511, 519
Font i Penya, Joan	206
Font i Roig, Julià	224, 349, 474, 502
Font Roig, Domingo	441
Font, Antoni	244
Font, Bernadí	250, 394, 452, 453
Font, Francisca	202
Font, Gabriel	445
Font, Ignasi	290
Font, Josep	186, 344, 519
Font, Llorenç	267
Font, Lluís	439, 441
Fontanelle	488
Fontaney	231
Forbes, William Cameron	378
Forcades	186
Fornés	473
Fornés, Antònia	232
Fornés, Francesc	451, 455
Fortes	429
Fortesa, Josep	346
Forteza Cortès, Tomàs	308, 309, 439, 480, 481
Forteza Fuster, Antoni	279
Forteza Fuster, Josep	279
Forteza, Francesc	480
Forteza, Jeroni	439
Forteza, Josep	202, 217, 264
Forteza, Tomàs	482, 510
Fortuny Estades, Ramon	480

Foscarini	190
Foucault, Jean Bernard Léon	190
Fourier, Jean-Baptiste-Joseph	324
Fournel, Jan	306
Fox	351
Fra Angelico	298, 300, 301, 354, 360, 475
Fra Bartolomeo	354
France, Anatole	323, 351, 379
Francesc Ferran d'Àustria	336, 382, 406, 407, 532
Francesc I rei de França	200, 298, 299, 352
Francesc Josep I d'Àustria	336, 369, 415, 436, 531, 532, 533, 534, 536
Francina del Brasil	287
Franco	228
Francos Rodríguez, José	210
Franklin, Benjamin	244
Frappel	316
Frates Sureda, Antoni	423, 496, 510
Frau Oliver, Miquel	481
Frau Simó, Andreu	482
Frau Timoner, Andreu	198, 270
Frau, Antoni	222, 311
Frau, E.	206
Frau, Joan	222
Frau, Pere	222
Frederic I Barbaroja	270
Frederic II de Prússia	250, 302, 396bis, 411
Frederic II de Sicília	361
French	528
Freppel	438
Frère-Orban, Walthère	322
Frinchart	200
Froc	516
Frohme, Karl	345

Frölich	231
Frontera, Josep	423
Frusis	231
Fuente, Vicente de la	269, 277, 283, 285, 286, 288, 289, 290
Fuentes, Celedonio	313, 318, 323, 327, 334, 356
Fullana Galmés, Pere Joan	279
Fullana, Jaume	222, 224, 244
Fullana, Joan	217, 222, 477, 485
Fullana, Pere	279
Funk	449
Furnémont, Léon	339
Furnier, Joan	
Fuset	191, 220, 345, 437
Fuster	186, 248, 251
Fuster Pomar, Joaquim	198
Fuster Pomar, Josep	434
Fuster Pomar, Miquel	477
Fuster Pomar, Rafel	485
Fuster, Antoni	308, 309
Fuster, Ferran	480
Fuster, Gabriel	202, 249, 250, 252, 259
Fuster, Joaquim	275, 277
Fuster, Miquel	196, 221, 279, 280, 303, 435
Fuster, Rafel	508, 511
Gaddi, Taddeo	361
Galán	345
Galcerán	215
Galceran, Pere	450
Galeri	344
Galí, Andreu	445
Galileu	189, 190, 194, 200, 228, 248, 254, 265, 319, 398
Gallart	493
Galli, Enric	385

Gallifet	231
Galmés	444, 482
Galmés Alcover, Andreu	217, 219, 257, 264, 412
Galmés Amer, Damià	430
Galmés Bosch <i>de Ses Talaioteles</i> , Trinitat	391
Galmés <i>de Ses Talaioteles</i> , Onofre	391
Galmés Malbertí, Joan	279, 433
Galmés <i>Marit</i> , Llorenç	190, 201, 211, 214, 218, 233, 235
Galmés Pujadas, Jaume	196
Galmés Pujades, Antoni	224
Galmés Riera, Salvador	196
Galmés Sanxo, Salvador	217, 358, 272, 460, 475, 477, 481, 496
Galmés Sureda, Ramon	190
Galmés Truyols, Francina	495
Galmés Vallespir, Andreua	504
Galmés Vallespir, Rafel	276, 280, 455
Galmés, Àngela	191
Galmés, Bernat	399, 505, 507
Galmés, Damià	201
Galmés, Damiana	191
Galmés, Francisca	191
Galmés, Guillem	224, 424, 425
Galmés, Isabel	191
Galmés, Martí	222
Galmés, Miquel	214
Galmés, Pere	347, 406, 452, 475, 517
Gana, Francesc	396bis
Gant, J. B.	393bis
Garau Estrany, Nadal	401, 407
Garau Ramiro, Jeroni	504
Garau Vila, Joan	273
Garau, Francina	525
Garau, Jeroni	525

Garau, Joan	475
Garau, Nadal	303, 518, 524
Garcés, Gil	482
García Cortés	195, 321
García Guijarro, Luis	351, 499
García Hernández	266
García Leal, Lucío	469
García Moreno	490
García Orell, Bernat	191, 192, 237, 490
García Prieto, Manuel	215, 329, 373, 374, 379
García Quejido, Antonio	294, 321
García Rodrigo, Freancisco Rodrigo	269, 272, 273, 274, 275, 276, 279, 281, 283
García, Amós	318
García, Avelino	429
García, Clemente	340, 367
García, Vicente	392, 393
Garcias	473
Garcies i Font, Llorenç	189
Garí, Pere	395bis
Garibaldi, Giuseppe	360, 389, 421
Garnier, Charles	530
Garranegra, Biel	514
Garret, Almeida	482
Garrido, Juan	241
Garriga Massó, Joan	273, 395, 396, 498
Garzón, Francisco de Paula	330
Gasparri, Pietro	437
Gassendi, Pierre	190
Gassull Saladrigues, Melcior	436
Gauchat, Louis	305, 306, 356, 357, 358
Gaudenci	483
Gaudí, Antoni	226, 269, 314, 331, 332, 362, 391, 440, 460, 479, 510, 536
Gautier, Théophile	342

Gavet de Thou	333
Gayà Jaume, Joan	535
Gayà, Antoni	277, 283
Gayà, Joan	502
Gayà, Miquel	432
Gayà, Pere Josep	497
Gaynor	292
Gazà, Sebastià	466
Gazzini	318
Gebhardt, Víctor	285, 293
Geck, Adolf	290, 319, 350, 377
Geijo	391
Gelabert	200, 201, 456
Gelabert Bonet, Antoni	279
Gelabert Bonet, Antoni	190
Gelabert Cassolí, Melcion	458
Gelabert Duran, Joan	467
Gelabert Mola, Llorenç	198
Gelabert, Andreu	498
Gelabert, Antoni	390
Gelabert, Joan	512
Gelabert, Joaquim	250
Genovard	504
George, David Lloyd	182, 249, 373, 376, 379, 388, 403, 531, 533, 534, 536
George, Henry	325
Gerard	525
Gerart	426
Ghendief	529
Ghenodieff	377
Ghiberti, Lorenzo	360
Ghirlandaio, Domenico	354
Giacoma de Settesoli	361
Gibbons, James	220, 251, 312, 316, 395bi, 408, 530, 535

Gibbs, Philip	386
Giesswein	381
Gil	200, 231
Gil de Vidaura, Teresa	234
Gil, Valentí	285
Gilabert, Gabriel	221
Gili Esteva, Mateu	188, 189
Gili, Gustau	344
Gili, Pere Josep	333
Giménez	475
Giménez, Alberta	310, 314
Gimeno, Amalio	310
Gimrescanyl	381
Giner de los Ríos, Francisco	187, 298, 395, 441, 486, 493, 499, 510
Giner y Aliño, Bernardo	326, 333
Giolitti, Giovanni	380, 381, 421
Giotto	354, 361, 368
Giovio	309
Giovio, Paolo	308
Girart	426
Gisia	190
Gisulf	369
Giustinian	309
Giustinian, Sebastian	308
Glaber, Raul	425
Glaber, Rodulfus	425
Gladstone, William Ewart	323
Glaire	207
Glascar, Frederic	246
Glattfelder	381
Godart, Gustin	477
Goday, Josep	369
Godoy, Manuel	339

Gómez de Fabián	347
Gomila Galmés, Toni	455
Gomila Monjo, Joan	270
Gomila Nespla, Benet	210
Gomila Patxet, Biel	419
Gomila Salem, Antoni	481
Gomila Vadell, Francesc	186, 201, 204, 217, 230, 262, 270, 279, 376, 386, 477, 485, 502, 507, 531, 534
Gomila, Bartomeu	507, 517
Gomila, Onofre	326
González	233, 349
González Brabo, Luis	209
González Carvajal	234
González de Mendoza, Pedro	266, 268, 272, 280
González de Santalla, Tirso	231
González Pagès, Josep	250
González, Ceferino	267, 331
González, Francisco	337
González, Manuel	290
González, Virginia	321
Görgen	321
Gorki, Maksim	323
Gotti	426
Gottran	493
Gottron, Adam	518
Goupil, René	530
Goya, Francisco de	354
Gozález Brao	195
Grac, Tiberi Semproni	262
Gracia Buisan, Félix	504
Gràcia, Rafel de	233
Gracia Orell, Francesc	190, 236
Gracia, Trinidadada	253
Graciano, Juan	425

Granada	232
Grandmason, Geoffrey de	529
Granyer	396
Grave, Jean	302, 342
Greco	354
Gregoire	489
Gregori IX (papa)	270
Gregori VI (papa)	297, 425
Gregori VII (papa)	189, 193, 198, 298, 300, 533
Gregori X (papa)	252
Gregori XII	303, 304, 305
Gregori XIII (papa)	333, 335, 337, 438
Gregori XVI (papa)	208, 358
Grey, Edward	417, 418, 436, 439, 509
Griera, Antoni	235, 293, 296, 305, 350, 356, 357, 358
Griera, Pau	393bis
Griffuelhes, Victor	323
Grimaldi	231
Grimalt	201
Grimalt Cordé, Joan	199
Grimalt Galmés, Miquel	279
Grimalt, Andreu	433
Grimalt, Joana	191
Grimalt, Miquel	281
Grimalt, Pere	444
Griu	529
Gröber, Gustav	294
Groever	532
Grossi	231
Gual de Torrella	534
Gual Togores, Marià	190
Gual, Joan	189, 194, 195, 196, 198, 200, 201, 202, 203, 204, 207, 208, 209, 210, 211, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220
Gualfreducci	231

Guap, Manuel	209
Guardià	266
Guarnerio, Pier Enea	357, 358, 359, 420
Guasp, Felip	502
Guasp, Joan	436
Guasp, Manuel	288, 335, 482, 512
Guasp, Maria	459
Guat, Antoni	476
Gudàs, Rossend	215
Gudiol, Josep	343, 369
Güell Bacigalupi, Eusebi	224, 237
Guerendiain, Arriol	394
Guéret	227
Guerra del Rio	254, 263, 286, 396
Guesde, Jules Basile	293, 433
Guessard, François	512
Guicciardini, Francesco	308, 309
Guidin	231
Guignard	227
Guignard, Jean	333
Guilem de Malmesbury	425
Guillaume, James	396bis
Guillem d'Orange	439
Guillem de Montcada	239
Guillem I de Sicília o Guillem <i>el Dolent</i>	250
Guillem II de Prússia	222, 252, 286, 299, 323, 357, 369, 377, 381, 388, 411, 415, 416, 417, 419, 420, 423, 428, 429, 430, 431, 433, 434, 435, 436, 437, 439, 441, 468, 522, 523, 528, 529, 530, 531, 533
Guillem II de Sicília o Guillem <i>el Bo</i>	250
Guillem VIII	245
Guilliéron, Jules	294, 295, 297, 298, 299, 350, 352, 356, 357
Guillot, Adolf	232
Guimerà, Àngel	246, 349, 496, 512
Guiraud	396bis

Guisa, duc de	200
Guisasola y Menéndez, Victoriano	208, 231
Guiscafrè, Aina	359
Guiscard, Robert	369
Guizot, François	258, 438
Gumermann	292
Gury	231
Gusmao	231
Gutiérrez de Castro, Isidoro	277
Guyau, Jean-Marie	441
Guzmán, Domingo de	287
Guzmán Pimentel, Gaspar de	347
Hachette, Jean	352
Haeckel, Ernst	247
Hafid	397
Halde	231
Haneberg	446
Hansen, Harry	419
Hardouin	231
Harmel, Léon	356
Harrison, Francis Burton	378, 421
Harvey, William	228, 265
Hedilla Pineda, Salvador	511
Hedin, Sven	430
Hegel, Georg Wilhem Friedrich	220
Hell	231
Henschen	231
Heràclit d'Efes	390
Herbestein	231
Herder, Johann Gottfried	321, 450
Herebero, E.	269
Hergenröter, Joseph	236, 269, 270, 308, 309, 330, 357
Herling	436

Hernández Villaescusa, Modesto	203, 214
Herrera, Francisco	354
Herreros Butragueño, Juan	435
Herreros, Josep	452
Herreros, Manuela	244
Herreros, Tomás	393
Hervas Panduro	231
Hervé, Gustave	391, 393, 516, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 530, 531, 533, 534
Herwegen, Ildefons	377
Herzog	427, 527
Heusch	201
Heusch, Luisa	201
Higgings	529
Hildebrand	426
Hincmar de Reims	232
Hirsch	396
Hirt, Claudius	358
Hitze, Franz	327
Holbach, Paul Henri Thiry d'	267
Holle	457
Hombres	309
Homs, Catalina	464
Honori	270
Honori III	361, 536
Honori IV	458
Hope-Scott, James	323
Horaci	462, 491
Hornich	381
Horrindgs	286
Horta y Pardo, Constantino de	337
Howard, Henry	509
Hoyo, Eugeni del	340, 367
Huberti	231

Huelves del Sol, Julián de	277
Huerta Márquez, Victoriano	378, 424, 426
Huertas	250
Hufeland, W.	446
Hughes, Charles Evans	528, 530, 534
Hugo, Victor	258, 287, 297, 302, 315, 331, 345, 411, 476, 478, 533
Hugues, John B.	401
Humbelina	486
Humbert I	368, 396bis
Humbert I d'Itàlia	392
Humbert, Bru	215
Hume	430
Huneric	480
Hupfeld, August	344, 345, 375, 376
Hurtado	231, 396bis
Hus, Jan	267
Huysmans, Camille	348
Huysmans, Joris-Karl	472
Ibáñez del Valle, Mariano	343
Ibarra, Isidro	215
Ibarrola González, Miguel de	287
Iglesias González, Pablo	290
Iglesias Posse, Pablo	192, 193, 194, 196, 200, 202, 203, 206, 207, 208, 209, 210, 214, 215, 219, 222, 224, 226, 227, 242, 243, 245, 247, 249, 250, 253, 254, 255, 261, 263, 264, 265, 267, 273, 276, 278, 283, 292, 293, 294, 296, 299, 300, 302, 304, 310, 311, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 323, 324, 326, 327, 329, 332, 333, 335, 345, 350, 359, 391, 393, 395, 398, 411, 412, 418, 428, 437, 438, 499, 506, 532
Iglesias, Dalmau	204
Iglesias, Dámaso	251, 320
Iglesias, Emiliano	200, 202, 203, 208, 214, 215, 220, 223, 232, 241, 243, 245, 251, 259, 261, 263, 264, 283, 287, 315, 393, 395, 421
Inclán	252
Inglar, Gaspar	272
Iñíguez, Montserrat	259

Inlí	182, 206
Innocenci III	250, 270, 319, 398
Innocenci IV	250, 368, 275, 451
Innocenci V	252
Innocenci VIII	305
Innocenci X	308, 309
Innocenci XII	368
Innocenci XIII	426
Ireland, John	220
Irineu	451
Iriondo	237
Isabel	192, 211
Isabel d'Erill	444, 458
Isabel de Baviera	532
Isabel de Mallorca	245, 458
Isabel del Carme	195
Isabel I d'Anglaterra	206, 275, 298, 302, 323, 394
Isabel I de Castella	266, 272, 280, 342, 439
Isabel II d'Espanya	195, 209, 228, 233, 238, 292, 294, 357, 436, 515, 520, 523
Isasi, Rafael	459
Isern, Damià	512
Isla	231
Jacquemotte, Joseph	348
Jacquinet, Clemència	215, 263
Jadart	427
Janer, Rafel	221
Jansana Llopart	499
Jasso, Recaredo	297
Jaume	231, 435, 437, 477, 493, 494
Jaume Ballester, Antoni	340
Jaume de Borbó	520
Jaume I d'Anglaterra	298

Jaume I <i>el Conqueridor</i>	197, 234, 236, 239, 242, 245, 246, 252, 270, 283, 286, 290, 299, 306, 311, 323, 331, 342, 347, 349, 368, 371, 442, 443, 444, 445, 449, 450, 451, 453, 458, 465, 475, 480, 482, 508, 513, 516, 518, 520
Jaume II d'Aragó	458
Jaume de Borbó i de Borbó-Parma	209, 210, 251
Jaume II de Mallorca	237, 238, 239, 243, 244, 245, 246, 247, 250, 252, 253, 254, 259, 270, 306, 347, 452, 458, 475, 479, 480
Jaume III de Mallorca	443, 445, 450, 479, 480
Jaume Veny, Antoni	190
Jaume, Antoni	347, 517
Jaume, Bartomeu	230, 326, 334
Jaume, Joan	221, 498
Jaume, Mateu	228, 425, 453, 480
Jaurés, Jean	207, 290, 302, 313, 316, 319, 324, 326, 343, 345, 350, 354, 363, 377, 393, 411, 417
Jeanroy, Alfred	294
Jekow, Nikola	531
Jener	493
Jener, Rafel (courer de Ciutat, s. XVII)	290
Jeroni	231
Jeromin	447
Jiménez de Cisneros, Francisco	283, 396bis
Jiménez Moya, Manuel	182-204, 206-208, 210, 211, 214, 215, 217-224, 226-228, 230-239, 241-244, 247, 248, 250, 252, 254, 255, 257, 259-262, 264-266, 287, 319, 337, 343, 421, 536
Joan I <i>el Caçador</i>	467
Joan II de Borgonya	304
Joan II de Portugal	266
Joan II <i>el Bo</i> de França	356
Joan IX	293, 295
Joan X	195, 293
Joan XII	195, 295
Joan XIX	198
Joan XX	198, 297, 451
Joan XXI	252, 425
Joan XXII	305

Joan, Bartomeu	221
Joana de Nàpols	368
Joffre, Josep	415, 422, 427, 431, 432, 433, 435, 438, 519, 534, 535
Jogues, Isaac	530
Jorba, Pere	314
Jordaens, Jacob	304
Jordi de Baviera	314
Jordi V del Regne Unit	417, 436
Josefo	441
Josep	362
Josep I de Portugal	258
Josep II d'Àustria	314
Jouffroy, Théodore Simon	344, 345
Jouin	231
Jovellanos, Gaspar Melchor de	232, 476
Jover, Joan	393
Juan Bosch, Pere	290
Juan Grimalt, Pere	199
Juan Muntaner <i>Tauleta</i> , Domingo	492, 528
Juan Suasi, Joan	227, 478, 479
Juan <i>Tauleta</i> , Salvador	269
Juan <i>Tauleta</i> , Andreu	394
Juan Verdera, Andreua	471
Juan, Andreu	217, 279, 336
Juan, Joan	404, 466
Juanes, Juan de	302
Juanschikai	381
Jud, Jakob	305, 356, 357, 358
Jujol, Josep	269
Juli	188, 202
Juli Cèsar	346, 347
Juli II	236, 367
Julià	203, 277

Julià Uguet, Joan	474
Julià, Pere Joan	480
Juncal Verdulla, José	396
<i>Junius</i>	326
Junoy	302
Justinià	193, 472
Kaelher, Johan Sigfrid	346
Kalthoff, Albert	346
Kant, Immanuel	220, 441
Kauffmann, Hermann	338
Kelly, Edward Joseph	420
Kempf	427
Kepler, Johannes	190
Keri	231
Kervignan	296
Keufer, Auguste	323
Khell	231
Kins, Enric Jen	446
Kircher	231
Kirchner	396
Kitchener, Herbert	428, 433, 517
Kleper	248, 254
Knox, John	354, 355
Kobylowiska	340
Kolping, Adolph	327, 372
Körting, Gustav	356
Kotschubey	408
Kowlaski	293
Kresa	231
Kropotkin, Piotr	215, 320, 321, 339, 342, 361, 391, 409
Krutz, Rosen	456
Kühne, Viktor	438
Kuropatkin, Aleksey	515, 519

L'Enclos, Anne de	488
L'Estoile, Pierre de	333
La Cierva, Antonio de	392
La Cierva, Juan de	200, 201, 203, 204, 206, 214, 215, 216, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 226, 239, 241, 242, 243, 244, 245, 249, 250, 253, 255, 256, 257, 261, 276, 277, 283, 284, 286, 310, 312, 318, 323, 325, 326, 328 327, 331, 332, 338, 339, 377, 340, 344, 375, 376, 392, 396bis, 411, 534
La Colombière	231
La Failler	231
La Gorce, Pierre de	394
La Palma	231
La Puente	231
La Rue	231
La Salle, Jean Baptiste de	295
La Vega, Garcilaso de	476
Los Ríos, Amador de	279, 393
Labbe	231
Laborda, Carles	290
Labrador	389
Labre, Josep	425
Lacavallería, Juan	525
Lachaise, François de	231, 297
Lacordaire, Henri	345, 356
Lacour	221
Lacroix, Paul	231, 456
Lacunza	231
Lacy, Luis de	411
Ladària Caldentey, Francesc	463
Ladària, Lluís	195
Laeger	376
Lafargue, Paul	276, 320
Lafitau	231
Lafuente Alcántara, Miguel	283
Lafuente, Modesto	274, 288

Laguarda, Joan Josep	393
Láinez	231
Laiseca, Rufino	293, 294
Lalemant, Gabriel	530
Lallovere	231
Lamarck, Jean-Baptiste	351
Lamartine, Alphonse de	306, 356, 393bis
Lamarzelle, Gustave de	396bis, 512
Lambert, Joan Baptista	396bis
Lamennais, Hugues Felicité Robert de	356
Lamoral d'Egmont	439
Lampillas	231
Lanahan, W.	508
Lanceros, Ezequiel	285
Lancio	398
Landivar	231
Lansing	525
Lanssen	374
Largo Caballero, Francisco	293, 294, 321
Las Casas, Bartolomé de	315
Lascaris	231
Lassala	231
Lassalle, Ferdinand	495, 511
Lastra, Bernardo de	449, 478
Latorre	192
Latorre Chamarro, Lacadio	231
Latran IV	270
Lavelle	530
Laveleye, Emile de	287
Laviesca, Ceferino	214
Lavoisier, Antoine	248, 254, 266, 296, 297
Law, Bonar	534
Layman	231

Layret, Francesc	499
Le Fer de la Motte, Eugène	423
Le Jay	231
Le Moine	231
Le Play, Frédéric	356
Le Tellier	297
Le Verrier, Urbain	279
Lebbe	374
Lechi	231
Lecompte	238
Ledochowski, Włodzimierz	439
Lehmkuhl	231, 310
Leibniz, Gottfried Wilhelm	478
Leigues, Georges	535
Lenz	369
Leopold de Bavière	529
Leopold II de Belgique	303, 322
Leopold de Hohenzollern	238
Leovigild	241
Leroy-Beaulieu, Paul	287
Leroy, Constant	391
Lerroux, Alejandro	182-189, 191-200, 202-204, 208, 211, 215-217, 219-224, 226-228, 230-237, 242-245, 247-249, 251, 253, 254, 255, 257, 259-265, 267, 269, 271, 274, 276, 280, 283-287, 292, 293, 296, 298-302, 306-309, 311-315, 317, 318, 320-323, 326-329, 331-337, 340, 343, 355, 358, 367, 370, 371, 379, 383, 391-393, 395, 396, 409, 413, 414, 416-418, 423, 427, 466, 468, 486, 487, 499, 504, 506, 508
Lesieur	477
Lessius	231
Letti, Gregorio	308, 309
Leucip	187
Levis, Roger	419
Levy, Emil	525
Li-Su-Ying	502
Libanori	232

Libri	398
Licarion	203, 228, 255, 261
Licent	516
Lichnowsky, Felix	417
Licini I	344
Liddfors	496
Lidi-Ouassanie	526
Liebknecht, Karl	226, 350, 377, 346, 495
Ligorio, Pirro	367
Lineck	231
Linsh	363
Lippi, Filippo	298, 300, 354
Lipsi, Just	190, 194,
Litrán	215
Littré, Émile	354
Livinhac	395bis
Llabrés Ferrer, Maria	381
Llabrés, Andreu	190, 315, 381, 408, 434, 516
Llabrés, Gabriel	504
Llabrés, Rafel	474
Llabrés, Sebastià	250
Lladó	292, 296
Lladó, Bru	293
Llansa, Conrad	252
Llansó Seguí, Frederic	273, 395, 396
Llauder, Manuel de	292
Llavaría	397
Lleó IV	232
Lleó IX	198
Lleó V	398
Lleó VI	295
Lleó X	236, 325, 429, 439
Lleó XI	425

Lleó XIII	189, 210, 220, 235, 262, 266, 278, 287, 289, 290, 300, 310, 311, 313, 316, 319, 323, 325, 326, 334, 344, 351, 356, 358, 362, 363, 369, 371, 372, 373, 381, 386, 395bis, 416, 418, 422, 476, 480, 485
Lleonart, Josep	480
Llimona Bruguera, Joan	510
Llinàs Alcover, Joana Maria	351
Llinàs, Antoni	424
Llinàs, Elisabet Maria	233
Llinàs, Joan	512
Llinàs, Julià	404
Llinàs, Miquel	250
Lliteras Caldentey, Antoni	235, 281, 393, 446, 448, 472
Lliteras Ferrer, Antoni	235, 236, 343, 347, 359, 448, 450
Lliteras Morey	186
Lliteras, Bartomeu	368, 391
Lliteras, Joan	195, 196, 235
Lliteras, Pere	224
Llobera, Martí	295, 441
Llobera, Pere	236
Llobet	287
Llodrà <i>Carrotja</i> , Bartomeu	208
Llodrà, Antoni	290
Llodrà, Guillem	224, 244
Llodrà, Joan	244
Llodrà, Miquel	221
Llompart	411
Llompart, Alfred	280, 325, 519
Llompart, Pere Josep	251, 266, 440, 474
Llopis Gitard	493
Llopis, Joan	260, 332, 340, 371, 372
Llorenç	209
Llorens, Joaquín	499
Llorens, Xavier	381
Llorente	499, 513

Llorente, Juan Antonio	274, 276, 278, 279, 280, 281, 283, 420
Lloses	499, 513
Lluhí i Rissech, Joaquim	245
Lluís de Battenberg	424
Lluís Felip I de França	238, 292, 295, 296, 299, 308, 309
Lluís III de Baviera	249, 377, 436
Lluís Salvador d'Àustria-Toscana	484
Lluís VII de França	247
Lluís XI de França	232, 299
Lluís XII de França	352
Lluís XIII de França	264, 272, 295, 298, 299, 306, 347, 349, 415, 417
Lluís XIV	234, 267, 286, 295, 296, 298, 299, 302, 306, 352, 415, 417, 482
Lluís XV	296, 299, 369
Lluís XVI	285, 296, 297, 299, 489
Lluís XVIII de França	281, 296, 298, 307
Lluïsa Carlota de Borbó-Dues Sicílies	292
Llull de Pere, Miquel	224
Llull <i>de Son Llodrà</i> , Aleix	434
Llull Masso, Martí	421
Llull Morey, Francisca	470
Llull Riera, Martí	279
Llull <i>Senyoret</i> , Joan	268
Llull, Aina	191, 262
Llull, Aleix	187, 216
Llull, Domingo	450, 458
Llull, Gabriel	444
Llull, Jaume	201, 222, 262
Llull, Magdalena	450, 458
Llull, Maria Àngela	262
Llull, Miquel	222, 244
Llull, Pere	221, 290
Llull, Ramon	211, 221, 222, 224, 239, 272, 283, 298, 351, 359, 393bis, 409, 440, 443, 437, 444, 447-463, 465-467, 469, 471-473, 476-482, 491, 494, 502, 512, 513, 514, 523

Llúria, Roger de	252
Loberdo	290
Lohmann	396
Loiola, Ignasi de	184 231, 287
Lombroso, Cesare	194, 215
Lona-Terzi	231
Longueval	231
Lope de Vega, Félix	447
López Comas, Manuel	482
López de Rueda, Jaime	273, 276
López Domínguez, José	215
López López, Antonio	224, 308, 309
López Peláez, Antolín	318, 319
López, Antonio	356, 455, 461, 462
López, Claudio	215
López, I.	238
<i>Lord Ripon</i>	361
Lorenzana Butrón, Francisco Antonio de	274
Lorenzo, Anselmo	215, 342, 352, 391
Lot	296, 297
Lotari I	232
Lotari III	369
Loti, Pere	382
Loubet, Émile	432
Lourdes	472
Lovarini, Emilio	357, 360
Luci III	270
Lugo	231
Luini, Bernardino	359
Luís VI	299
Luitprand	293
Luna, Joan de	221
Luna, Pere	

Lupi	231
Lustrach, Jaume	467
Luter	206, 231, 236, 257, 265, 267, 273, 302, 305, 346, 357, 360, 426, 439, 457
<i>Lycarion</i>	203
Mabillon, Jean	296
Mac Mahon, Patrice de	297
Mac-Kabe	191
Macabich, Isidor	522
Macanaz, Melchor	234, 274, 276
Macaró Nadal, Antoni	273
MacCabe, Joseph	186, 187
Maceroni	355
Machado Álvarez, Antonio	468
Machado Santos, António	228, 376, 431, 535
Mackenberg	523
Mackensen, August von	525, 527, 528, 530, 382, 407, 532, 533, 534, 535
Mackintosh, Charles Rennie	438
MacRury, Evan	377
Madariaga de Ferrer, Severa de	449
Madero González, Francisco Ignacio	338, 392, 426
Maestre, Julián	293
Maestre, Tomás	187
Maffei	231
Magalhães, Fernão	244
Magalhães, Sebastião de	288, 376
Magraner, Cristòfol	374
Mai	231
Maidalchini, Olimpia	309
Maimó Truyols, Sebastià	475
Maisin	269
Maistre, Joseph de	267, 345, 417
Mal Lara, Joan de	482
Malagrida, Gabriel	258

Malapert	231
Malatesta, Carlo	305
Malatesta, Errico	215, 391, 392
Malato, Charles	203, 214, 215, 302, 320, 324, 391, 392, 393, 396bis, 411
Malet, Antoni	340, 367
Malferit, Guillem	474
Malferit, Llorenç	445
Malinov, Aleksandar	377
Mallol, Berenguer	259
Malon, Benet	408
Malthus, Thomas	396
Man, Tom	325
Manció	198
Manco Cápac	256
Manent, Joaquim	278
Maneo	379
Manfred	246, 250, 252
Manning, Henry Edward	220, 301, 302, 316, 318, 323, 325, 354, 356, 373, 491
Mannix, Daniel	529
Manso Solà, Josep	287
Manuel de Portugal	228, 254, 376, 377
Manuzio, Aldo	232
Manzoni, Alessandro	374
Maquiavel, Nicolau	421
Maragall, Joan	246, 277, 283, 349, 518
Marat, Jean Paul	489
Marcè, Bartomeu	279
Marcel II	371
Marcelí	463, 473, 505
March	453
March Pujades, Joan	303
March, Ausiàs	480
March, Emili	219

March, Ernest	418
Marchena, Antonio de	228, 266
Marcia	270
Marcó Mas, Bartomeu	186, 204, 209, 217, 262, 263, 270, 458, 485
Marcó Mas, Miquel	458
Marcó, Francisca	298
Marconi, Guglielmo	295
Marcos, Miquel	362
Margalida de França	200
Margarida d'Àustria	336
Margarida de Provença	250
Margarida de Savoia	369
Marí	296
Marí, Jaume	203, 276, 299, 505, 506
Maria Antonieta d'Àustria	296, 297
Maria Cristina d'Habsburg-Lorena	210
Maria Cristina de Borbó-Dues Sicílies	288, 292
Maria de Montpeller	239, 247, 306, 482
Maria I de Portugal	258
Maria Lluïsa de Parma	386
Mariana, Juan de	231, 234, 276, 279, 330, 333, 335, 337
Mariano, Lorenzo di	371
Marín Lázaro, Rafael	395
Marina, Pere de	482
Mariotte, Edme	279
Mariozza	232, 293, 295
Maritz, Manie	423, 427
Maroto, Rafael	293
Maroto, Ramon	325
Marquès Arbona, Joan	441
Marquès, Miquel	308, 309
Marquès, Rafel	425
Marquet, Ramon	259

Marquette	231
Marrel	306
Marroig Vidal, Antoni	273
Marsal	306
Marsili, Pere	331
Martell, Carles	349, 356, 417
Martell, Pere	239
Martí IV	252
Martí V	208, 304, 305, 426
Martí, Joan	190, 276
Martí, Lluís	216, 233, 234, 237, 238, 243-245, 261, 271-273, 275, 333, 371, 377
Martí, Maria	453
Martí, Nicolau	481
Martí, Pere	251
Martín <i>El Empecinado</i> , Juan	290
Martínez Barrio, Diego	288, 317, 319
Martínez Campos, Arsenio	211
Martínez de Aguilar, Francisco	290
Martínez de Campos, Ignacio	455, 473
Martínez de la Rosa, Francisco	289
Martínez López-García, Gabino	499
Martínez Rivas, José	314, 316
Martínez, Alonso	448
Martínez, Secundino	354, 390, 487
Martner, Daniel	517, 518
Martorell	393
Martorell Bauçà, Miquel	204
Martorell, Jeroni	369
Martorell, Oriol	389, 391, 393
Martorell, Joanot	283
Martos, Cristino	334
Marx, Karl	233, 235, 241, 248, 254, 262, 265, 274, 276, 290, 297, 319, 346, 350, 391, 495, 511
Mas Bonmatí	192

Mas de Son Sureda, Jaume	391
Mas Munar, Macià	535
Mas Soto, Andreu	255, 260, 262, 391, 471, 472
Mas, Joan	244, 505
Mas, Macià	492
Mascaró Nadal, Antoni	485
Mascaró, Antoni	477, 485
Mascaró, Joan	193, 260, 264, 459, 461, 473, 474, 475, 509, 511
Mascaró, Miquel	242, 458
Mascaró, Pere Antoni	388
Masdeu	231
Massanet	308, 309, 312, 455
Massanet, Antoni Maria	267, 321
Massanet, Bartomeu Artemi	272, 340, 357, 358, 367, 379, 458
Massanet, Carme	191
Massanet, Francesc	354, 466
Massanet, Francisca	199
Massanet, Gabriel	186
Massanet, Isabel	201
Massanet, Jaume	407
Massanet, Jeroni	449, 527, 528, 531
Massanet, Joan	272
Massanet, Margalida	191
Massanet, Mariano	455
Massanet, Pere	201, 266, 268, 272
Massillon, Jean-Baptiste	296
Massillon, Rambau	482
Masson	232
Massot, Lluís	374
Massot, Salvador	199, 238
Massutí, Bartomeu	328
Mata, Bernat	215
Mata, Félix	318

Mateos Gago, Francisco	232
Matheu	209
Matheu, Bernadí	432, 447, 448
Mathew	374
Mathias	357, 358
Matieu, Ansèume	393bis
Matos	258
Matsis	304
Maude, F. N.	436
Maura de Domenge, Margalida	202, 232
Maura Gamazo, Gabriel	329, 397
Maura, Antoni	190-192, 194-197, 200-204, 206-209, 211, 214-223, 226, 227, 232-235, 238-245, 247, 249-251, 253, 255-257, 259-261, 263-267, 269, 272, 276, 280, 284, 286, 277, 282, 283, 288, 294, 299, 303, 306, 310, 312, 318, 319, 323-328, 331-336, 339-340, 342, 344, 347, 350, 351, 353, 355, 367, 368-370, 373-376, 379-381, 384, 389, 391, 392, 395, 396bis, 404, 408, 411, 412, 413, 423, 430, 440, 448, 456, 481, 486, 498, 499, 512, 514, 515, 518, 521, 522, 534
Maura, Bartomeu	232
Maura, Carles	448, 451, 456, 464, 504
Maura, Gabriel	284, 308, 309, 346, 439, 445, 510
Maura, Joan	228, 470, 474, 512
Maura, Miquel	226, 331, 367, 470, 512
Maurici de Battenberg	424
Maurneza, Miguel	409
Maxenci	344, 390
Màxim	270
Maximilià I d'Àustria	532
Mayayo Viso, Antoni	204
Mayol	334
Mayol Bauzà, Manel	187
Mayol, Joan	204, 423, 436, 448 468, 480
Mayol, Josep	436
Mayol, Margalida	448
Mazzini, Giuseppe	410
McCutchen, John	419

Mèdici	380
Mèdici, Caterina de	195, 200, 232, 278, 298, 420, 438
Mèdici, Julià de	236
Meer, Ramon de	293
Meersh, Langer	374
Melgar	523
Melis, Jaume	343
Melis, Martí	244
Melis, Mateu	346, 456
Mella	298
Mella Cea, Ricardo	339, 342
Melón, Juan Antonio	274
Melquíades	344
Melun, Simó de	247
Memling, Hans	303
Menacho, Manuel	196
Méndez de Losada, Gloria	395bis
Méndez, Francisco	273
Méndez, Pedro	290
Menéndez Hurtado, Marcelino	221, 222
Menéndez Pelayo, Marcelino	252, 257, 269, 270, 272, 273, 281, 282, 283, 285, 298, 336, 337, 350, 381, 395bis, 452, 456, 458, 478, 480, 482, 510, 511, 512, 513
Menéndez, José	356
Mercader, Manuel	228
Mercè de Borbó	210
Mercier, Désiré-Joseph	303, 369, 400, 416, 418, 426, 431, 433, 434, 435, 436, 438, 507, 382, 407, 532
Merlo, Clemente	357, 358, 359
Merry del Val, Alfonso	397, 400, 401, 408
Mesquida <i>de can Roma</i> , Jaume	264, 347
Mesquida Pascual, Magdalena	482
Mesquida Pont, Jeroni	190, 346
Mesquida, Andreu	224, 493
Mesquida, Antoni	201

Mesquida, Catalina	395bis
Mesquida, Joan Antoni	452
Mesquida, Maria Lluïsa	272
Mesquida, Miquel	201, 349, 484
Mesquida, Pere	227
Messía de Leiva, Alonso	482
Messih, Abdul	380
Mestre Riera, Andreu	279
Mestre, Miquel	517
Metge, Bernat	283
Metge, Joan	221, 222
Metsch	231
Metzger	231
Meunier, Ernestine	215, 228, 233, 263, 367, 411, 421
Meunier, Victor	287
Mey, François	203
Meyer-Lübke, Wilhelm	356, 512
Meyer, Albert	244
Meyers	424
Mezzacasa, Giacomo	413
Micciche	379
Michaud, Laurent	436
Michiel	232
Miglioratti, Giovanna	416
Miguel Artal, Joaquim	323, 325, 331, 332, 344, 411
Miguel, Raimundo de	330
Mihalyfi	381
Milà i Fontanals, Manuel	482, 512, 516, 530
Milà, Pere	193
Millán, Francisco Javier	473
Millerand, Alexandre	233, 333, 276
Millet, Lluís	396bis, 510
Millet, Salvador	215

Milton, John	302
Minteguiaga, Venancio María de	340, 342
Miquel Àngel	299, 360, 367, 371, 372, 475
Miquel Fons, Joan	221
Miquel i Planes	482
Miquel VIII Paleòleg	252, 253
Miquel, Miquel	476
Miquel, Sebastià	244
Miquel, Tomàs	279
Mir de Bassa, Joana	190
Mir i Miró, Josep Antoni	245
Mir, Anaclet	203, 255
Mir, Joan	247, 512
Mir, Miquel	337, 456
Mir, Miquel	478, 512
Mir, Pau	448
Mirabeua, comte de	191
Miraclé, Ernest	453
Miralles Sbert, Josep	211, 393bis, 402, 425, 440, 447, 450, 451, 452, 459, 474, 475, 502
Miralles, Catalina	402
Miralles, Gabriel	482
Miralles, Guillem	512
Miralles, Joan	402
Miralles, Sebastià	393bis, 402
Miranda, Francisco	215, 263, 393
Miró	186
Miró, Laureà	219, 323, 324
Miró Picó, Josep	184, 185
Miserol, Domingo	492, 528
Mistral, Frederic	241, 264, 309, 305, 306, 372, 387, 393bis
Mittelstedt	446
Mjenkin, M.	376
Mocolano	190

Modolell, Pau	241
Moerentorf, Jan (Jan Moretus)	
Moez-Ledin-Al·là	227
Mohammed, Ali	338
<i>Mola, Martí</i>	211
Moldonado	231
Molière	268
Molina	231
Molina, Luis	197
Molines	467
Molinos Zuxia, Miguel de	197
Mollet, Pere	444
Momporte, Manuel	285
Monegal, Trinidad	203
Monet, Juan Antonio	287
Moñino y Redondo, José	274. 282
Monjo, Mateu	227
Monjo, Miquel	237
Monlau, Pere Felip	512
Monserrat, Joan	274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 292, 293, 295, 299, 311, 370
Monserrat, Josep	262, 316, 418
Montaigne, Michel de	190, 267
Montalembert, Charles de	356
Montcada, Miquel de	446, 476
Montefiore, Dora	378
Montengón	231
Montero Ríos, Eugenio	280, 373, 412, 536
Montesquieu	336, 352
Montfaucon, Bernad de	296
Montfort, Simó de	232, 279
Montredó, Guillem de	239
Montis	453
Montis, Antoni	478

Montis, Josep	445
Montoto, Manel	442, 446, 449, 457, 462, 502, 505, 513, 518, 534
Montserrat	231
Montucla, Jean Étienne	398
Mora, Antoni	474
Mora, Antoni J.	524
Mora, Gabriel	504
Mora, Joana Aina	387
Moragues, Guillem	259
Moraita y Sagrario, Miguel (historiador i polític republicà espanyol).	377
Morales, Emili	459
Morales, Luis de	354
Moran	298
Morato, J. J.	375
Morayta, Miguel	536
Morayta, Miguel	499
More, Thomas	323
Morel-Fatio, Alfred	297
Morell, Faust	425
Morell, Marian	250
Morelli	516
Moreno, José	318
Morera Galicia	499, 513
Moret Prendergast, Segismundo	188, 191, 196, 200-204, 230, 255, 256, 263, 280, 294, 324, 331, 334, 336, 351, 395, 396, 397, 411, 413, 499
Moretus, Jan	304
Moreu	216
Morey	186, 373
Morey Beltràn, Jerònia	456
Morey Galmés, Joan	279
Morey Mesquida, Àngela	190
Morey Muntaner <i>Mola</i> , Llorenç	198, 342
Morey, Bernat	264, 466
Morey, Gaspar	211, 217, 449, 456, 510, 526, 527, 528

Morey, Jaume	221
Morey, Joan	184, 185, 216, 226
Morey, Magdalena	263
Morey, Pablo	218
Morey, Pere	466
Morey, Salvador	425
Morf, Heinrich	352
Morgades, Josep	228
Morgan, Lewis Henry	248
Morillo, Miguel de	272
Morlà, Antònia	191
Morón, G.	499, 503, 507, 508
Morral i Roca, Mateu	194, 195, 200, 203, 204, 215, 242, 263, 323, 324, 325, 326, 332, 344, 346, 367, 391, 410, 411, 421
Mosaha, Anezaki	308, 309
Mott	381
Moulet	396bis
Mouton-Duvernet, régis Barthélemy	281
Moya, Baltasar	200, 202
Mudoy	283, 284, 320
Mugwania, Stanislaus	395bis
Mulet	352
Mulet Reinés, Pere d'Alcàntara	220, 250
Mulet, Antoni	209, 328
Mulet, Bartomeu	281
Mulet, Francesc	274, 275, 280, 283, 284, 287, 325, 436, 439
Mulet, Gabriel	270
Müller, H.	241
Müller, Helmann	346
Müller, Max	352, 441
Müller, Otto	327
Mun, Albert de	356
Munar Duran, Gabriel	276
Munar Llinàs, Gabriel	535

Munar, Catalina	497, 502, 514
Munar, Francesc	514
Munar, Josep	514
Munar, Martí	290
Muñiz-Bardanca	218
Munner, Vicenç	480
Muñoz	335
Muñoz Gui, Enrique	511
Muñoz Soliva, Trifón	281
Muñoz, Carolina	203, 228, 255
Muntaner	358
Muntaner <i>Coca</i> , Ramon	342
Muntaner <i>de la Torre</i> , Guillem	432
Muntaner Riera, Pedro	470
Muntaner, Aleix	192, 196, 264, 358, 360, 376
Muntaner, Gabriel	330
Muntaner, Guillem	508
Muntaner, Josep	439
Muntaner, Magdalena	218
Muntaner, Pere	226, 282, 285, 290, 517
Muntaner, Ramon	246, 250, 253, 259, 283, 331, 478, 513
Murat, Joachim	368, 450
Murguía, Manuel	281
Murillo, Bartolomé Esteban	298, 301, 302, 354
Murillo, Lino	289, 362, 408, 532
Muro	226
Murri, Romolo	209, 283
Murriel	231
Mustarés, Antoni	215, 220
Mut, Macià	478
N., Antoni	221
Nadal	260, 262, 265, 266, 267
Nadal Guasp, Emili	456, 459

Nadal Guasp, Francesc	195, 259, 283, 342, 343, 345, 363, 368, 369
Nadal Perelló, Francesc	226
Nadal Vaquer, Berenguer	482
Nadal, Antoni	221
Nadal <i>Guixó</i> , Bartomeu	202, 255, 256, 257, 517
Nadal, Bernat	228
Nadal, Catalina	445
Nadal, Guillem	202, 227, 349, 448, 459
Nadal, Joan	459
Nadal, Margalida	359
Nadal, Pere	222, 224, 244, 446
Nadal, Salvador	222
Nakens, José	194, 203, 204, 215, 234, 242, 307, 324, 340, 351 388, 391, 396bis
Napoleó I	206, 258, 268, 274, 281, 283, 296, 297, 298, 299, 302, 304, 346, 193, 350, 355, 368, 406, 415, 420, 426, 450, 527, 531
Napoleó III	238, 296, 298, 368, 406, 421, 532
Naquet, Alfred	396bis
Narváez, Ramón María	250
Nathan, Ernesto	380, 408, 410, 427
Naudeau, Ludovic	216
Navarro	221
Nebot Antic, Aina	457, 459
Nebot Massanet, Maria Àngels	408
Nebot Mesquida, Miquel	195
Nebot, Aina	459
Nebot, Mateu	187, 195, 221, 264, 271, 418, 450, 455, 457, 459-461, 464, 473, 503
Nebrija, Antonio de	525
Necker, Jacques	489
Negre, Joan	285, 306
Negre, Josep	263, 304, 393
Neró	206, 346, 367, 483
<i>Nero</i> , Martí	230
Netz	292

Nevers, duc de	200
Newman, John Henry	301, 302, 323, 353, 354, 355
Newton, Isaac	190, 299, 345
Niccolini	190
Nicolau I de Montenegro	386
Nicolau I de Rússia	531
Nicolau I el Gran	232
Nicolau II de Rússia	417
Nicolau III	252
Nicolau IV	472
Nicolau V	190, 265, 305, 367
Nicolau, Andreu	481
Nicolau, Antoni	479
Nicolay	322
Nierenberg	231
Nieuwenhuis, Ferdinand	290, 377
Nikolaevitx, Nicolau	434
Ninón, Antón	318, 342, 352
Nithard, Juan Everardo	194, 200
Nivelle, Robert	535
Nocedal, Ramón	209, 342
Noguera, Aina	191, 368, 370
Noguera, Antoni	308, 309
Noguera, Joan	191
Noguera, Pau	446
Nola Soldevila, Josep	285
Nordau	226
Nouel, Adolfo Alejandro	328
Nouet	231
Nougués, Julià	293, 318
Nouvilas	453
Nouvilas, Josep de	344
Nuix	231

Núñez	287, 289
Núñez de Balboa, Vasco	378, 381
Núñez de San Juan, Pere	464
Núñez, Hernán	482
Nysseens, Albert	322
O'Callaghan, Juan	451, 452, 453, 464, 466
O'Connell, Denis J.	408
O'Connell, William Henry	530
O'Connor, E.	508
O'Donnell, James	419
O'Donnell, Leopoldo	288
Obirn, M.	487
Obrador	259, 290
Obrador, Bernat	275, 281, 314, 490, 314, 316, 318, 345, 379, 387, 411
Obrador, Jaume	201
Obrador, Joan	325
Obrador, Mateu	452, 481, 482, 502, 510
Obrador, Ramon	222, 224, 244
Ochando, Federico	215
Ochoa	241
Ojo, Jaime del	476, 486, 494, 505
Olavide, Pablo de	274
Olazábal, Juan de	446, 447
Olesa d'Espanya, Aina	209
Olesa d'Espanya, Lluïsa	209
Olesa, Jaume d'	476, 503
Olesa, Josep	463
Olesa, Marià d'	209
Olier, Jean-Jacques	296
Oliver	186
Oliver	334, 440, 486
Oliver Billoch, Josep	200, 202, 204, 266, 270, 276, 280, 363, 457, 477, 485
Oliver Capellano, Joan	522

Oliver Maneu, Joan	425
Oliver Noguera, Joan	279
Oliver Oliver, Aina	535
Oliver Ribas, Joan	326
Oliver Roca, Antoni	519
Oliver, Antoni	420, 436, 514
Oliver, Catalina	199
Oliver, Francesc	485
Oliver, Francisca	191
Oliver, Gabriel	470
Oliver, Gaspar	264
Oliver, Guillem	196
Oliver, Joan	214
Oliver, Josep	318, 319, 351, 459, 464, 470, 475, 485, 517
Oliver, Margalida	276
Oliver, Maria	191
Oliver, Mateu	201
Oliver, Melcion	262
Oliver, Miquel	347
Oliver, Miquel dels Sants	232, 336, 337, 379, 384, 389, 462, 476, 496, 510, 512
Oliver, Onofre	334
Oliver, Pere	200
Oliver, Salvador	233, 266, 268, 443, 460, 461, 467, 473, 475, 478, 507
Ollé, Joan Baptista	396bis
Oller, Narcís	512
Orbe, Rufino	293
Orcagna, Andrea	354
Ordines, Joan	201, 312
Ordines, Sebastià	515
Oregui, Tomás	294
Orell, Josep	441
Orense, José María	299
Orlandis	209

Orlandis, Joan	448
Orlandis, Pere	308, 309, 510
Orleans	231, 489
Orovio Echagüe, Manuel	376, 536
Orozco, Sebastián	279, 281
Ortega Olleta, Jaime (general carlí)	189
Ortega, José	288
Orthok	227
Orti y Lara, Juan Manuel	269, 270, 272, 275, 276, 277
Ortiz	192
Ortiz, Guillem d'	482
Orzali, José Américo	390
Osiander, Andreas	190
Osorio Gallardo, Ángel	389, 391, 392
Otero, José	392
Otó de Bamberg	356
Otó de Freising	425
Otó I del Sacre Imperi Romanogermànic	377, 425
Otó II del Sacre Imperi Romanogermànic	425
Otto Francisc d'Àustria	336
Otza Muzquiz, Pedro Luis	274
Owen, Robert	288, 323, 324,
Ozanam, Frédéric	356
Ozonas, Damià	216, 220-223, 228, 270, 271
<i>Pabordo</i> , Antoni	458
Pacelli, Eugenio	408
Pacheco Barona, Diego	511
Páez	231
Pagès Sadarnell, Miquel	242
Pagès, Miquel	201, 233
Painlevé, Paul	512
Palací	302
Palacio Valdés, Armando	306

Palau	356
Palau i Coll, Joan	512
Palau, Gabriel	305, 315, 362
Palau, Joan	481
Palavicini	231
Pallisser, Miquel	221
Palma, J.	222
Palmer	209, 311
Palmer Duran, Bartomeu	284
Palmer, Gabriel	351, 355
Palmer, Guillem	459
Palomba, Joan	370, 371
Palomo, Luis	468
Palou i Coll, Joan	308, 309
Pamfili, cardenal	309
Pamphili, Benedetto	308
Pams, Juli	333
Papebrök	231
Papiri	232
Paradeda, Josep	396bis
Páramo, Luis de	283
Pardiñas, Manuel	323, 324, 326, 327, 328, 330, 332, 344, 392, 393
Pardo Bazán, Emilia	306, 344
Parellada, Josep	186
Parera	512
Parera <i>Bruixa</i> , Miquel	305
Parera Fornés, Catalina	387
Parera Fornés, Joan	200, 217, 273, 465
Parera Galmés, Joan	279
Parera, Andreu	202
Parera, Cosme	217
Parera, Francisca	191
Parera, Joan	218, 219, 244, 508, 519

Parera, Joana	191
Parera, Miquel	363, 367
Parietti, Josef	442
Paris, Gaston	298
Parr, Caterina	353
Parragó	216
Parre, Tomàs	446
Pascal, Blaise	190, 267, 297, 331, 345, 417
Pascual	444
Pascual Alcover, Àngela	207
Pascual Andreu Roseta, Bartomeu	268
Pascual de Zayas, José	290
Pascual Massanet, Bartomeu	201
Pascual Melis Caramany, Joan	183
Pascual Monjo, Tomàs	270, 273
Pascual Nadal, Bartomeu	190, 196
Pascual Vidal, Lluís	297
Pascual, Antònia	407
Pascual, Bartomeu	297
Pascual, Blai	396bis
Pascual, Eusebi	453
Pascual, Joan	254, 347, 359, 467, 528, 509
Pascual, Joana	191
Pascual, Llorenç	290, 492
Pascual, Tomàs	485
Pasqual	456
Pasteur, Louis	279, 311, 315, 345
Pastor	202, 203, 357
Pastor Moleta, Joan	233
Pastor, Antoni	191
Pastor, Bartomeu	198, 199, 231, 367, 480
Pastor, Damià	237
Pastor, Lluís	308, 309

Pastor, Ramon	214
Pastorga, Lluís	454, 482
Paterson, J. H.	508
Pau I	398, 469
Pau II	236, 305, 398
Pau III	189, 190, 265, 358, 398, 411
Pau IV	398
Pau V	208, 330, 362, 367, 371, 398
Pau VI	398
Pau, Pau	422, 433
Paul	306
Pavía Rodríguez, Manuel	193, 194, 204, 206, 211, 220, 231, 233, 262, 327, 337, 345, 370, 437
Pavía, Joaquín	481
Pelloutier, Fernand	396bis
Penn, William	338
Penya, Pere d'Alcàntara	308, 309, 424, 439, 479
Penya, Victòria	510
Pere de Portugal	242
Pere el Catòlic	239, 306
Pere el Gran	242, 243, 245, 247, 250, 252, 253, 259, 368, 475, 477
Pere I de Sèrbia	386, 408, 429, 436
Pere el Cerimoniós	283, 370, 513
Pere Lau	230
Pere, Jaume	259
Pereda	496
Pereira	231
Perelló	200
Perelló <i>Damet</i> , Miquel	
Perelló <i>Damet</i> , Sebastià	255
Perelló Grimalt, Pereta	535
Perelló Riera, Miquel	193
Perelló Riera, Sebastià	193
Perelló Trias, Sebastià	386, 485, 502, 508

Perelló Tries, Jaume	465
Perelló, Francisca	191
Perelló, Jaume	217
Perelló, Joan	190
Perelló, Pere	195, 199, 201, 233, 417, 464, 503, 522
Perelló, Sebastià	196, 202, 260, 448, 512
Péres Ballesteros, Francisco	468
Peretó, Joan	221
Peretó, Pere	222
Pérez	244, 245, 249, 316, 324,
Pérez Caballero Ferrer, Juan	397, 437, 495
Pérez Cabrero, Arturo	525
Pérez de Ayala, Ramón	191
Pérez Freijado, Marcial	302
Pérez Galdós, Benito	193, 203, 206, 211, 216, 233, 249, 264, 265, 267, 306, 333, 383, 388, 395bis
Pérez Méndez, Julio	486
Pérez Solís, Óscar	331
Pérez, Erasmo	343
Pérez, Josep	203, 228, 255
Pérez, Juan	266, 268
Perezagua, Facundo	208, 209, 287, 289, 293, 294, 296, 321, 398
Perin, Charles	493
Pernot, Hubert	350
Peronella d'Aragó	242
Perosi, Lorenzo	201, 390, 471, 489, 530
Perrone	231
Perros, Renato María José	423
Petavi	231
Petit, Joan	330
Petit, Lluís	386
Petrarca, Francesco	421, 482
Petroff	377
Pey Ordeix, Segimon	209, 215, 231, 250, 251, 256, 279, 283, 337, 476

Peyronnet, Jean-Baptiste	423, 479
Philargi, Pietro	
Philips	295
Pi i Arsuaga, Francesc	194, 264, 267
Pi i Margall, Francesc	188, 193, 195, 196, 200, 207, 220, 249, 277, 299, 321, 333, 343, 503, 504
Pi i Sunyer, August	518
Piano, Héctor del	266
Picany, Blanca	450, 458
Piccirilli	379
Piccolomini, Ascanio	398
Pich i Pon, Joan	261, 262, 263, 396
Pickering	256
Picó Campamar, Ramon	452, 481, 530
Picó Campamar, Ramon	510
Picó, Gaspar	509
Picornell Canyelles, Macià	480
Picornell, Antoni	275
Picornell, Bartomeu	387
Picornell, Bernadí	387
Pidal	252
Pidal y Mon, Alejandro	222, 252
Piferrer Fàbregas, Pau	472, 476, 477, 482
Piffl	381
Pintado Delgado, Francisco	418
Pinya Fuster, Jaume	273
Pinya, Ramon	487
Pinya, Sebastià	277, 283
Pinzón, Martín Alonso	266
Piombo, Sebastiano del	354
Pipí I el Breu	417
Pipí II d'Aquitània	356
Pirala, Antonio	285
Pisani, Paul	350

Pisano, Andrea	360
Pisano, Nicola	371
Pitàgores	264
Pitrilli	379
Pius II	190, 358, 371
Pius III	371
Pius IV	362, 536
Pius IX	189, 208, 228, 256, 287, 356, 370, 386, 418, 485, 493, 523
Pius VI	367, 411, 452
Pius VII	287, 411
Pius X	189, 220, 306, 310, 311, 313, 318, 319, 321, 325, 327, 343, 345, 369, 371, 386, 390, 398, 413, 414, 415, 416, 418, 422, 437, 440, 460, 480, 485, 486, 491, 496, 532
Pius XI	189
Pizà	237, 262
Pizà, S.	321
Pizà, Sebastiana	268
Pla, Josep	452
Placencia	430
Placensa, Llorenç	480
Plaja, Bonaventura	498, 499
Planas Garau, Catalina	473
Planas Pastor, Carme	191, 393
Planas Sagrera, Antoni	191, 196, 199, 346, 451
Planas, Josep	191, 473
Planes Riera, Felip	273
Planes, Antoni	222, 328, 519
Plantin, Christophe	304
Platesu	190
Plató	264, 472
Plaza, Luis	318
Plini el Jove	346
Plutarc	459
Pocoví, Antoni	202

Pocoví, Benet	508
Pocoví, Joan	201, 317
Poczobut	231
Poincaré	373, 374, 382, 399
Poincaré, Henri	333
Poincaré, Raymond	307, 404, 410, 436
Pokino, Aleix	395bis
Pol, A.	507
Pol, Antoni	512
Polo, Marco	266
Polonus, Martinus	232
Pomar Fortesa, Isabel	477
Pomar, Benet	332
Pomar, Miquel	509
Pons	186, 231
Pons i Vidal, Bartomeu	530
Pons, Bartomeu	393
Pons, Benet	268, 270, 273, 275, 276, 278, 332, 512, 520, 521, 522, 523
Pons, Miquel	221
Pont	186
Pont Tovell, Jaume	230
Pont, Andreu	199, 221, 222, 223, 359, 360, 362, 390, 498, 512
Pont, Antoni Josep	209, 354, 479
Pont, Miquel	478
Ponte	215
Ponte, Leoncio	215, 421
Popelinière, Lancelot	232, 438
Porcel, Miquel	401
Porredon, Bartomeu	293
Porsch	381
Porta, Giacomo della	367
Porter	354
Portet Tubau, Llorenç	215, 342, 351, 391, 392, 393, 396bis

Posa, Manuel	202, 208, 245, 323, 325, 327, 331, 332, 344
Posada Herrera, José de	334
Possevino	231
Pou	231
Pou i Ordines, Antoni Josep	512
Pou Magraner, Jeroni	190, 191, 192, 203, 233, 236, 268, 270-274, 332, 339, 340, 383
Pou Moreno, Ferran	411
Pou Reus, Antoni	411
Pou, Fernando	233, 234, 235, 237, 239, 244, 332
Poulet, Prosper	405
Pourbus, Pieter	303
Power	302
Prat de la Riba, Enric	305, 384, 409, 478, 510, 513, 522, 523
Prat de Sabá	231
Prat, José	253
Prats, Macià	320, 339, 344, 345, 347, 350, 352, 354, 356
Prevost	326
Prevost, Benôit-Louis	303
Prieto Zuero	321
Prim, Narcís	308, 309
Princip, Gravrilo	410
Priou, Maria	446
Priscil·lià	270
Prohens <i>de Can Comes</i> , Catalina Aina	530
Prohens, J. A.	482
Pròixida, Joan de	252, 253
Proudhon, Pierre-Joseph	247, 285, 336, 345
Prudenci	510
Ptolomeu	248, 254, 265
Puerto Noguera, Guillem	191, 280, 335
Puerto Planas, Faust	393
Puerto, Cayetano	190, 191, 303, 356, 456
Puerto, Faust	191, 202, 276, 370, 456

Puerto, Gaietà	442, 509
Puerto, Guillem	328, 393, 433
Puerto, Honorat	195, 204
Puerto, Vicenç	191
Puig	346, 511
Puig i Alonso, Francesc	203
Puig i Cadafalch, Josep	369, 510
Puig Pons, Vicenç	215
Puig Ventura <i>Llarg</i> , Joan	203, 214, 215, 220, 411, 421
Puig, Ramon	215
Puigdemont, Esteve	215
Puigròs Pascual, Antoni	273, 477
Puigròs, Antoni	485
Puigserver de Rentierre, Francesc	501
Pujadas, Bernat	209
Pujadas, Catalina	295
Pujades, Francisca	183
Pujades, Guillem	250
Pujades, Miquel	250
Pujol, Baltasar	253
Pujol, J.	476
Pujol, Pere	518
Puliç, Àngel	382
Pusey, Edward Bouverie	355
Puymaigre	385
Pyat	350
Quadrado, Josep Maria	238, 269, 272, 275, 276, 277, 436, 451, 452, 470, 476, 478, 479, 480, 502, 510, 512, 516, 518, 520
Queipo de Llano Ruiz de Saravia, José Maria	289
Queraltó Ros, Jaume	336, 342, 343, 350, 353, 374, 423, 499
Querol, Mercè	203
Quetglas Nas, Joan	207
Quetglas, Bartomeu	277
Quetglas, Bernat	202

Quetglas, Jaume	404
Quetglas, Jeroni	481
Quetglas, Joan	287, 464, 475, 517, 518, 524
Quevedo, Francisco de	232, 482
Quijada	222, 268, 271
Quiñones, Juli Fermí	466
Quintana	350
Quintana, Antoni	343
Quintana, Francisco de P.	311
Quintanilla, Alfons de	266
Racine, Jean	297, 345, 352
Radoslavov, Vasil	377
<i>Rafal, Francesc des</i>	284
Rafael	298, 301
Ragonesi, Francesco	425, 460
Rahola, Frederic	498
Rahola, Pere	395, 498, 499
Raimon de Penyafort	252, 451, 458
Rakowsky	403
Ramery	195
Ramis	200
Ramis i Grauches, Antoni	188, 271
Ramis Pons, Miquel	512
Ramis, Magdalena	412
Ramis, Rafel	468
Ramon	189
Ramon Berenguer IV	242
Ramon de Montcada	239
Ramon Roger I de Pallars	259
Ramón y Cajal, Ramón	333
Ramon, Joan	211, 449
Ramon, Miquel	285
Ramoneda, Alfred	203

Ramonell	475
Ramonell Rosselló, Elisabet	464
Rampolla del Tindaro, Mariano	363, 416, 422
Ramsés II	296
Rancy, Renat Vidal de	438
Ranke	309
Rapin	231
Ratti, Ambrogio Damiano Achile	359
Rausdall, Ernest	395bis
Ravaillac, François	227, 330, 333, 337
<i>Ravanello</i>	346
Ravignan	231
Raych	374
Raynouard	231, 241, 525
Recajo	338
Reclus, Élisée	215, 339, 342, 391
Recolons	235, 236, 237, 238, 241, 251, 396bis, 397bis
Redal, Robert	230, 239, 243, 244, 267, 268, 276, 285, 295, 334, 388, 340, 343, 347, 361, 387, 389, 394, 397, 405, 419, 426, 430, 464, 478, 479, 482, 493, 500, 504, 517, 523, 524, 534
Redmond, John	427
Regis	231
Reig, Enric	488, 491, 536
Reinach, Joseph	521
Reixach, A.	499
Reizac	525
Rembrandt	298, 301, 302, 354
Remi, Niccolò	273
Renan, Ernest	287, 288, 354, 356, 402, 478
Renard, Georges	287, 346
Renart, Dionís	369
Renat I d'Anjou	266
Reni, Guido	354, 371, 372
Renieri	398

Renkin	374
Rentin	374
Retz	231
Retz, Giles de	278
Reus Campins, Ramon	250
Reus, Antoni	442
Reus, Bartomeu	199
Reus, Miquel	223
Rey, Ignasi F.	184, 185
Rey, Josep F.	271
Reynés Font, Guillem	234, 235, 423, 436
Reynés, Antoni	334
Reynés, Gaspar	338
Reynés, Guillem	519, 523
Rialp, Claudi	392
Ribadeneira, Pedro de	231, 333
Ribalta	393
Ribalta, Pere	318, 319
Ribas, Casimiro	293
Riber, Llorenç	199, 217, 334, 335, 337, 409, 462, 468, 475, 481, 482, 502, 510, 512, 523
Ribera Marquès, Jeroni	465
Ribera, Bernat	465
Ribera, Josep de	298, 301, 354
Ribera, Pau	484
Ribes	288
Ribot	232
Ribot Artigues, Sebastià	202
Ribot Maura, Lluís	232
Ribot Maura, Pasqual	232, 281, 288
Ribot <i>Pasta</i> , Joan	383
Ribot, Alexandre	333, 404, 531
Ribot, Antoni	222
Ribot, Antònia	191, 199

Ribot, Gabriel	201
Ribot, Pasqual	328
Ribot, Ramon	456
Ribot, Sebastià	200
Ricard	231
Riccati	231
Ricci	231
Riccioli	231
Richart, Vicent Ramon	289
Riche	457
Richelieu, Armand Jean du Plessis	264
Riego, Rafael de	289, 290
Riera	186, 200
Riera Alcover, Guillem	202
Riera Bonet, Margalida	218
Riera Caldentey, Llorenç	183
Riera <i>de Conies</i> Bonet, Francesc	214, 360, 395bis, 524
Riera <i>de Conies</i> Bonet, Joan	196, 200, 210, 218, 478
Riera <i>de Conies</i> , Antoni	222
Riera <i>de Conies</i> , Jaume	222
Riera <i>de Conies</i> , Margalida	221
Riera Domenge, Francisco	193
Riera Estelrich, Miquel	186
Riera <i>Fumet</i> , Juan	269
Riera Galmés, Pere	279, 485
Riera Grimalt, Rafel	232
Riera Jaume, Bartomeu	182
Riera Jaume, Lluïsa	285
Riera Mayol, Francesc	517
Riera Mora, Antoni	535
Riera <i>Mossegat</i> , Antoni	421, 423, 427
Riera Nadal, Andreu	279
Riera Pujades, Gabriel	254, 455

Riera Santandreu, Joan	193
Riera Servera, Francisca	303, 463
Riera, Andreu	209, 283, 328
Riera, Antoni	190, 217, 250, 270, 485
Riera, Bartomeu	183, 202, 237, 445, 474
Riera, Benet	199, 209, 226, 232, 233, 244, 270, 272, 285, 292, 324, 331, 349, 351, 352, 525, 534
Riera, Gabriel	183
Riera, Guillem	217
Riera, Joan	237, 281, 509
Riera, Joana Maria	303
Riera, Jordi	201
Riera, Llorenç	201, 216, 218, 438, 470, 507, 508
Riera, Marc	509
Riera, Margalida	470
Riera, Maria	191, 193
Riera, Mateu	345
Riera, Miquel	222, 237, 268, 276, 292, 343, 347, 395bis, 512
Riera, Pere	214, 270, 459
Rigo Puig, Antoni	447
Rigo, Antoni	328
Rigo, Miquel	423, 436
Ripoll	308, 309
Ripoll, Joan	345
Riqueti, Honoré Gabriel	297, 488
Risetti	379
Riu de Duran, Dolors	467
Riu, Emili	513, 515
Riu, Ramon	203, 255
Rius	534
Rius, Jeroni	441
Rius, Josep	440
Riusech, Joan	481
Riutort, Antoni	452

Rivas, Gonzalo	224, 245
Rivero, Nicolás M.	195
Rivoire	231
Roa	231
Robert de França	270
Robert, Hubert	303
Robert, Llorenç	237, 262, 534
Robespierre, Maximilien de	296, 298, 386, 488 489
Robin	326
Robinet, Pierre	234
Roca	186
Roca Hernández, Francesc	187, 233, 236, 243, 244, 245, 248, 271, 308, 309, 312, 313, 316, 363
Roca i Rayó	222, 377
Rocafort, B. de	519
Rocamora, Pere	228
Roche, Jules	374
Rocheftort, Henri	333, 342, 396bis
Rockefeller, John D.	381
Roda, Manuel de	274, 282
Rodés Baldrich, Felip	329, 486
Rodés i Valls, Josep	255
Rodolf	532
Rodolf II del Sacre Imperi Romanogermànic	452
Rodríguez	231
Rodríguez de Campomanes, Pedro	274, 282
Rodríguez de la Peña, José	466
Rodríguez de Lucero, Diego	273, 276
Rodríguez García-Vao, Antonio	191
Rodríguez Marín, Francisco	468
Rodríguez Moreno	215
Rodríguez-San Pedro, Faustino	344
Rodríguez, Gonzalo	472
Rodríguez, Luis	292

Rodschild	232
Roentgen, Wilhelm	279
Roger de Montcada	243
Roger I de Sicília	250, 368
Rogers, Thorol	409
Rohrbacher, René François	236, 267, 308, 309
Roig, Joiaquim	530
Roig, Maria	203, 255
<i>Roma</i>	194
Romaguera, Onofre	290
Román	231, 504
Romanilha, Josèp	305, 393bis
Romano, Giulio	354, 372
Romanova, Maria Fiórdova	434
Romeo	255
Romero Alpuente, Juan	289
Romero Ortiz, Antonio	222
Romero, Vicente	215
Ronjat, Jules	350
Roosevelt, Franklin Delano	315, 316, 338, 395bis, 430
Rooswyde	231
Roques, Giles	297, 298
Ros, Carles	482, 525
Ros, Francesc	493
Rosa, Salvator	354
Roscoë, W.	236
Roses, Sebastià	478
Rossell	369
Rossellino, Bernardo	367
Rosselló Alemany <i>de Ca s'Hereu</i> , Rafel	432, 434
Rosselló Alemany, Miquel	276, 340
Rosselló Amer, Benet	276, 280
Rosselló <i>de sa Torre</i> , Josep	424

Rosselló <i>de Son Forteza</i> , Joan	510
Rosselló Ferrà, Joaquim	424, 447
Rosselló Ferrer, Sebastià	485
Rosselló Gelabert, Antonina	455
Rosselló Nadal <i>de Ca s'Hereu</i> , Antoni	358, 443, 510
Rosselló Nadal <i>de Ca s'Hereu</i> , Rafel	358, 443
Rosselló Pastors, Alexandre	190, 191, 192, 237
Rosselló Pectorino, Gabriel	
Rosselló, Aleix	417
Rosselló, Alexandre	395, 440, 498, 499, 512
Rosselló <i>Socorrat</i> , Antoni	202, 263, 448
Rosselló, Bartomeu	195, 217, 279, 346, 376
Rosselló, Coloma	467, 510
Rosselló, Francisca	293
Rosselló, Jaume	283, 436, 476, 478, 492
Rosselló, Jeroni	201, 207
Rosselló Ribera, Jeroni	244, 308, 309, 452, 476, 481, 510
Rosselló, Joan	462
Rosselló, Joan Aleix	230, 264, 286, 417
Rosselló, Joaquim	482
Rosselló, Josep	512
Rosselló, Lluís	184, 185, 192, 199, 200, 201, 294, 298, 361, 456, 462, 502
Rosselló, Miquel	244, 253, 455, 459
Rosselló, Rafel	425
Rosselló, Sebastià	214, 295, 477
Rosselló, Tomàs	216, 317
Rossinyol <i>de Sagranada</i>	534
Rossinyol, Albert	395
Rossinyol, Dionísia	285
Rost	396
Rotger, Isabel	502
Rotger, Joan	465, 467, 469, 472, 476, 477, 478, 479
Rotger, Mateu	216, 359, 360, 429, 432, 453, 469, 475, 502, 511

Rotten	290
Roure Barrios, Benet	257
Rouset, Joan	442
Rousseau, Jean-Jacques	267, 297, 298, 305, 344, 345, 352, 417, 488, 490
Rousseau, Victor	378
Rousselot, Jean-Pierre	295, 296, 297, 298, 299, 307, 350, 351, 352, 355, 356, 357
Rovira Orlandis, Joan	362, 363, 367
Rovira, Prudenci	512
Royer, Clémence	248
Roys	281
Rubens, Peter Paul	298, 301, 302, 304, 354, 372
Rubí, Antoni	207
Rubí, Rafel Ignasi	204, 264, 448
Rubió Bellver, Joan	248, 269, 331, 391, 479, 480, 481
Rubió i Lluch, Antoni	381, 496, 510, 518
Rueda, Manuel	451
Ruggi	231
Ruíz Pablo, Àngel	468
Ruiz Valarino, Trinitario	211, 217
Ruiz Zorrilla, Manuel	214, 249, 277, 294, 504
Ruiz, Àngel C.	393
Ruiz, José	404
Rull	318, 424
Rullan	351
Rullan Frau, Jaume	440, 441 442, 443, 444, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 459, 461, 464, 467
Rullan Mir, Josep	262, 272
Rul·lan, Ildefons	482
Rullan, Jaume	351, 355
Rullan, Josep	432, 475, 502
Rusiñol, Albert	498, 499
Rusiñol, Santiago	512
Ruskin, John	235, 519
Rutten, Georges	318, 369, 374

Ruyra, Joaquim	283, 298
Sá	231
Sa, Alfons	396bis
Sabater	368, 369
Sabater, Agustí	404
Sabatés Agrimon, Josep	297
Sabet, Bartomeu	224
Sáenz Peña, Roque	392
Saffray	446
Safortesa, Marian	325
Sagarra, Josep	293
Sagasta, Práxedes Mateo	334, 395, 413, 513
Sagrera, Guillem	472, 477
Sagristà, Emili	196, 475
Saint-Simon, Henry de	324
Sala Solivellas, Miquel	326
Sala, Bartomeu	325
Salas	200
Salas Antón, Joan	510, 513
Salas, Antoni	255
Salcedo, Diego de	446
Salcet, Mateu	469
Salelles, Ramon	513
Sales, Bernat	474
Sales, Manel	188, 222, 226, 275, 285
Sales, Onofre	436
<i>Saliano</i> , Martí	393bis
Salillas, Rafael	194, 200, 215, 239, 296, 315, 323, 411
Salinas, Marcelo	392
Sallaberry, Joan	480
Salmerón, Nicolás	182, 184, 185, 188, 193, 194, 195, 196, 202, 217, 220, 223, 226, 230, 231, 232, 248, 249, 260, 294, 299, 332, 33, 395
Salom	191, 200, 487, 528
Salud, Antoni	263

Salvà	186
Salvà Munar, Miquel	474
Salvà Vinagre, Onofre	259
Salvà, A. M.	481
Salvà, Antoni	255
Salvà, Bartomeu	481
Salvà, Maria Antònia	387, 462, 510
Salvà, Miquel	228, 436, 479
Salvador, Santiago	396bis
Salvatella, Joaquín	264, 321, 486, 499
Salvi, Giovanni Battista	354
Salvioni, Carlo	358, 359
Samblancat, Àngel	499
Sampol Rosselló, Pere	394, 477
Sampol, Miquel	250
San Vicente	231
Sanadon	231
Sanç, Nunó	239, 242
Sança de Provença	250
Sánchez	231, 396bis
Sánchez de Molina, José	241
Sánchez de Toca Calvo, Joaquín	194
Sánchez Guerra, José	376, 377, 384, 395
Sánchez Moya, Antonio	261, 292
Sánchez Muñoz, Gil [vg. Climent VIII]	
Sánchez Ocaña, Josep	453
Sánchez Totosaus, Francesc	285
Sánchez, Claudio	215, 220
Sánchez, Enric	512
Sánchez, Miguel	393
Sánchez, Tomàs	512
Sánchez, Xesc	368
Sancho Nebot, Antoni	457

Sanç d'Aragó i Hongria	239, 242
Sanday	405
Sanders	442
Sans, Bartomeu	201
Sansaloni, Gabriela	191
Sansaloni, Jaume	440
Sansimón, Lluís	442
Sansmillán	222
Sansó	186
Sansó Pascual, Gabriel	279
Sansó Pujadas, Jordi	198
Sansó <i>Totsol</i> , Antoni	510
Sansó, Antoni	200, 313, 371
Sansó, Antoni Maria	518, 525, 526
Sansó, Joan	425
Sansó, Pere	450
Sant Joan, Hug de	250
Sant Martí, Joan de	272
Santa Cruz, Emilio	273
Santa Eugènia, Bernat de	239
Santa Teresa de Jesús	232
Santacana	346
Santamaría, Federico	380, 407
Santandreu Prohens <i>de Can Barraques</i> , Elisabet	396bis, 530
Santandreu Prohens, Maria del Refugi	322
Santandreu Riera, Pere	184, 185
Santandreu Rosselló, Guillem	198
Santandreu <i>Sant</i> , Antoni	201, 502
Santandreu <i>Treufoc</i> , Antoni	492, 528
Santandreu Vives, Pere J.	480
Santandreu, Antònia	193
Santandreu, Jaume	430
Santandreu, Pere Joan	509, 513

Santàngel, Lluís de	266, 337
Santerre, Antoine Joseph	489
Santigosa, Josep	425
Santmartí	478
Santos G. Bayón	292
Sants, Josep Maria	513
Sanuto	309
Sanuto el Jove, Marino	308
Sanvitali	231
Sanxo, Antoni	295, 344, 352, 460, 473, 474, 517
Sanz Escartín, Eduardo	344
Sanzio, Raffaello	354, 359, 367, 475
Saperes Caragol	287
Sarbiewski	231
Sardà i Salvany, Fèlix	305, 342, 485, 490
Sardà, Antoni	221
Sarmiento, Miquel	196, 391, 395 512
Sarrail	530, 534
Sart, Joana	295
Sarto, Andrea del	302, 354
Sasso, Gerard	425
Sastre Pascual, Bernat	238
Sastre, Isabel	201
Sastre, Jaume	313, 325, 327
Sastre, Llorenç	325
Sastre, Miquel	362
Saulx, Jean de	278
Saura, Jaume Àngel	241
Saus	224
Savin	446
Savonarola, Girolamo	360
Savov, Mihail	377
Sbert, Margalida	393bis

Scardi	232
Scarga	231
Schädel, Bernhard	357, 457
Schapiro, A.	392
Scheemberger	231
Scheiner	231
Scheiner, Cristoph	190
Schikle, Karl	482
Schiller, Friedrich von	447
Schimmelpenninck van der Oyen	401
Schlegel, Friedrich	220
Schleiermacher, Friedrich	441
Schmalzgrüber	231
Schmidt	231
Schneller	358
Schollaert, Frans	405
Schonbank	319, 377
Schonberg	409
Schönberg-Lippe	377
Schönberger	231
Schorrer	231
Schott	231
Schrank	231
Schrökh, Johann Matthias	308, 309
Schubert, Franz	512
Schulz, Alphonsus	501
Schumann Eddin Bajá	431
Schwartz	231
Schwartz, Gaspar	336, 381
Scott, Robert Falcon	529
Scott, Walter	323, 476
Sébastieni, Horace	531
Secchi	231

Sedó, Lluís	498
Segalà, Luís	246, 518
Seghers, Daniel	304
Seghici	190
Séglas, Jules	215
Segneri	231
Seguí Umbert, Mateu [Ad Sum]	226, 227, 228, 230, 232
Selim II	325
Sempere, Llorenç	475, 476
Senante, Manuel	284, 325
Senden	374
Senigallia	379
Sergi III	195, 293
Serra Bisbal, Damià	478
Serra Company, Josep	273
Serra, Antoni	471, 473
Serra, Josep	311
Serra, Juníper	319, 371
Serra, Miquel	445
Serra, Pere Josep	250
Serrail	529
Serrat, Joan	401
Servera Amer, Carme	385
Servera Camps, Joan	279, 298, 347, 363, 379, 385, 386, 430, 448, 450, 452, 480, 517
Servera Fornés, Antoni	232
Servera Fornés, Gabriel	232
Servera, Aina	498
Servera, Andreu	415, 456, 532
Servera, Antoni	194, 195, 268, 269, 331, 359, 360, 381, 423, 475, 480, 533
Servera, Bartomeu	326, 346, 440, 450, 465, 474, 520
Servera, Coloma	242
Servera, Salvador	222, 224, 446
Servet, Miquel	190, 228, 265, 266, 278, 279, 319, 305, 411

Seth, Set	206, 254
Sforza, Joan	308, 309
Shackleton, Ernst	529
Shakespeare William	353
Sicard	231
Siebknecht	290
Signorelli, Luca	354
Silva, Casiano	512
Silva, Celestí de	254
Silvela y de Le Villeuze, Francisco	209
Silvestre	255
Silvestre II	198, 297
Silvestre III	425
Simarro, Luis	239, 323, 324, 340, 395
Simeón	326
Simó	203, 255
Simó i Febrer	374
Simó Oliver, Teresa	456, 459
Simó, Magdalena	459
Simó, Sebastià	459
Simon, Jules	258
Simona	221
Simonet, Josep	404
Singala Cerdà, Miquel	280
Singer	290, 319, 350, 377
Siquier, Antoni	512
Siquier, Catalina	453
Siquier, Joanot	453
Sirmond	231
Sisebut	491
Sismonde de Sismondi, Jean-Charles-Léonard	227
Sitges Riera, Llorenç	387
Sitges, Pere	244

Sitjar, Francesc	392, 452
Sivilla, Tomàs	228
Sixte III	362
Sixte IV	195, 305
Sixte V	362
Smet	231
Smet de Naeyer, Paul de	322
Smith, Sidney	429
Snadoval, Prudencio	283
Soberats	233
Sobrevals, Lluïsa	262
Socias	309, 455
Socias Clar, Francesc	340, 499
Socias i Gradolí, Josep	273, 381, 395, 440, 477, 498
Sol Ortega, Joan	186, 193, 196, 203, 204, 219, 230, 231, 233, 242, 243, 245, 247, 249, 254, 267, 332, 333, 395
Soler Gomila, Mateu	273
Soler March, Leonci	498, 510
Soler Mas, Margalida	350
Soler Molinet, Mateu	214, 216, 217
Soler, Arnau de	482
Soler, Francesc	440
Soler, Pere	227
Solinis Cabarga, José	287
Solís Huertas, Gumersindo	201, 524
Solís, Jesús	201, 208
Solís, Ramon	476
Solivelles, Francesc	482
Sorbon, Robert de	297
Sorge, Richard	532
Soriano, Rauric	267, 499
Soriano, Rodrigo	186, 192, 193, 196, 201, 203, 206, 217, 228, 230, 239, 249, 254, 263, 264, 265, 283, 288, 296, 298, 299, 313, 318, 323, 324, 327, 332, 333, 344, 383, 393, 395, 487
Sorrel	306

Soto Galmés, Manuel	340, 352
Soto, Antoni	260
Soto, Magdalena	391
Soto, Manuel	507, 517
Souciet	231
Spee	231
Spencer, Herbert	323
Spinetta	326, 345, 358
Spinola	231
Spolding	504
Stanchov, Dimitar	386
Stanley, Edward	534
Stela, Antoni	221
Stela, Bartomeu	221
Stela, Miquel	288, 355
Stephanos, Kiparissos	390
Stephanucci	231
Stewart, William	286
Stone	410
Strassmeier, Johann Nepomuk	300, 301, 302, 352, 354, 355
Strauch Vidal, Raimon	211
Strauch, Ramon	290
Strauss	357, 478
Strikland, Gerald	420
Struycken	401
Sturgh	527
Suárez	231, 338
Suárez, Marco Fidel	420
Suasi, Pere	281
Suau Morell, Pere	535
Suau, Teodor	374
Subirana, Eugeni	308
Subirana, Jaume	345

Suchier, Hermann	357
Suchomhnow	434
Suetoni	346
Suger	299
Sully, Maximilien	333
Sunyer i Capdevila, Francesc	194
Sunyer, Joan	227, 250, 251, 252, 534
Sunyol, Ildefons	273
Sureda	349, 528
Sureda Ferrer, A.	208
Sureda Fullana, Pau	393bis
Sureda Lliteras, Josep	455
Sureda Massanet, Josep	391, 439
Sureda Matas, J.	447
Sureda Oliver, Antoni	279
Sureda Verí, Miquel	289
Sureda, Antoni	423, 436, 469
Sureda, Arnau	493
Sureda, Bartomeu	492
Sureda, Catalina	199, 222, 279
Sureda, Enric	231, 235, 236, 288, 436, 467
Sureda, Guillem	224, 227
Sureda, Jeroni	222
Sureda, Joan	442
Sureda, Joan Miquel	436
Sureda, Jordi	222
Sureda, Miquel	478
Sureda, Pere Antoni	221
Tàcit	346
Taft, William	251, 292, 312, 316, 338
Taine, Hippolyte	247, 426
Talavera Pardo, Luis	395
Talavera, Luis	487, 490, 491, 492, 493

Talavera, Hernando de	266, 268
Talut	350
Tamburini	231
Tancreu III	250
Tanner	231
Tanqueray, Lucien	459
Tarongí, Josep	251
Tarrasa, Ricard	202
Tarrida del Màrmol, Fernando	215, 396bis
Tasso, Torquato	360
Tassoni, Alessandro	190, 194
Tauler, Gaspar	476
Tavan, Anfós	393bis
Tavannes	232
Tehilli, Lebbe de	516
Teifslint	521
Temmerman	374
Tempels, Pierre	493
Tencin, Claudine Guérin	443
Tenda, Mauro	200, 274
Teniers el Jove, David	303, 304, 354
Teniers el Vell, David	304
Teodora	293
Teodosi	193, 256, 270
Teodosi II	270
Teofilacte	426
Teofilacte de Tusculum	425
Teresa	184
Terrassa, Joana Maria	471
Terrassa, Ricard	372
Terrella, Joan	445
Terrenchs, Pere	493
Terreros	231

Thévenard	207
Theyskens	374
Thiébault, Paul	281
Thiers, Adolphe	238
Thissiet	255
Thomas	238, 296
Thomàs, Francesc	439
Thoms, Williams I.	482
Thou, Jacques Auguste de	232
Thureau-Dangin, Paul	394
Tiberghien	526
Tiberi	346
Tichy	381
Ticià	298, 302, 354, 359
Ticoulat, Joan	188, 200, 201, 202, 203, 204, 206, 207, 208, 210, 211, 214, 215, 216, 217, 218, 262
Tiller, Ben	325
Tilor	441
Tintoretto	354
Tiraboschi	231
Tiraboschi	190
Tirso de Molina	447
Tisi, Benvenuto	360
Tisseau, Benjamin	298
Tisza, Kálmán	336
Toda, Eduard	302, 353, 354, 355, 370, 415
Todesco	359
Todt, Rudolf	287
Toledo	231
Tolstoi, Leon	310
Tomàs d'Aquino	
Tomàs de Vilanova	184
Tomàs Pastor, Ferran	273
Tomàs Rosselló, Rafel	290

Tomàs Socias, Pere	414
Tomàs, Antoni	372
Tomàs, Gabriel	326
Tomàs, Miquel	288
Tomàs, Sant	183
Tomich	283
Tontscheff	377
Tormo Monzó, Elies	288
Torner, Samuel	251
Toro, Berenguer de	482
Torquemada, Tomás de	232, 272, 273, 275, 279, 280, 287, 393
Torra, Pere	525
Torrandell, Antoni	455, 502
Torras i Bages, Josep	228, 233, 237, 276, 367, 381, 444, 456, 478, 491
Torrens, Elisabet	295
Torrens, Francesc	190, 206, 230, 319, 371, 490
Torrent, Joan	241, 347
Torrents, Jaume	445
Torres	492, 504, 528
Torres i Bages, Josep	247, 382, 486
Torres Mena, Josep	281
Torres, Cèsar	369
Torres, Diego de	297
Torres, Joan	495
Torres, Miquel	423
Torres, Salvador	423, 425, 436, 441
Torres, Teresa	206
Torrijos, Guillermo	321
Torrijos, José María de	290
Tortell	358
Totossaus, Joan	469
Tourcoing	523
Tous i Maroto, Josep	283, 523

Tous, Aina	419
Tous, Bartomeu	264, 335
Tous, Joan Miquel	290
Tous, Josep	196, 283, 308, 309, 346, 507, 512
Trajà	346, 523
Trian	314, 316
Trimbom, Karl	320
Trinidat	254, 282
Trinidat Garcia, Fr.	254
Troelstra, Piter Jelles	380
Truyol Bonet, Bartomeu	198
Truyol de la Granada, Miquel	224
Truyol, Antoni	190, 196, 198, 279, 287
Truyols Domenge, Mateu	190
Truyols Domenge, Miquel	255
Truyols Febrer, Bartomeu	455
Truyols Febrer, Joana Maria	504
Truyols i Pont	528
Truyols Servera, Bartomeu	498
Truyols, Aleix	214
Truyols, Antoni	211, 264, 270, 297, 298, 344, 372, 373, 419, 420, 428, 429, 447, 460, 463, 464, 471, 472, 473, 504, 512, 517, 519, 520
Truyols, Bartomeu	244, 276
Truyols, Domingo	224
Truyols, Joan Toni	222
Truyols, Joana	186
Truyols, Jordi	448
Truyols, Martí	207, 279
Truyols, Miquel	221, 446, 478, 498
Truyols, Montserrat	185, 206, 230, 270, 279, 321, 326, 386, 406, 448, 450, 453, 475, 477, 482, 490, 512
Tubau	215
Tumulty, Joseph	395bis
Tur, Bernat	481

Turenne	296
Turmeda, Anselm	513
Tursilini	231
Tusculum, Gregori de	425, 426
Ubach, J	331
Ugarte, Francisco Javier	377
Ulled i Altemir, Josep	204, 251, 254, 261, 262, 263 269
Ulled i Altemir, Rafael	254, 261, 262, 263
Unamuno, Miguel de	396bis, 512, 518, 522, 528
Unzué, Asterio	326
Unzué, María	374
Urbà IV	250, 270, 275
Urbà VI	426
Urbà VIII	190, 264, 309, 358, 367, 398, 409
Urquijo	314
Urra, José	289
Urráburu	231
Usó, Ramon Maria	203, 228, 255
Uxó	261
Vadell Ramonell, Francesc	188, 189, 191, 192, 193, 197, 198, 200, 201, 202, 203, 204, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220
Vadell Santandreu, Joan	198
Vadell, Miquel	199, 218, 464, 498, 502
Vadell, Salvador	222
Vaillant, Édouard	319, 333, 377, 393
Valdemir, G.	480
Valdepires, Avelino	423
Valencia	231
Valencina, Ambrosio de	380
Valentí, Bartomeu	482
Valentinià II	363
Valenzuela, Joan	190, 191, 192, 210, 217, 221, 237, 307, 312, 315, 318, 331, 352, 360, 373, 381, 387, 389, 391, 392, 393bis, 495, 498, 499, 502
Valera	510, 512

Valera, Juan	187
Vallcaneres Deu, Mateu	218
Vallcaneres, Jaume	498
Vallcaneres, Pere	498
Valle Ruiz, Restituto del	336, 421
Vallec, Felip	423
Vallès i Pujals, Joan	510
Vallès i Ribot	245, 254
Vallès, Tuli	396bis
Vallespir Cerdà, Joan	185, 206, 230, 490
Vallespir <i>de Son Vaquer</i> , Gabriel	312
Vallespir Muntaner, Antònia	530
Vallespir Ribot, Antoni	185, 206, 230, 490
Vallespir Ribot, Llorenç	185, 206, 230, 490
Vallespir, Antoni	222, 244
Vallespir, Antonina	461
Vallespir, Bartomeu	209
Vallespir, Pere	222, 224, 244, 493
Vallespir, Pere Joan	187, 254, 264, 266, 285, 382, 388, 409, 412, 446, 472, 484, 485, 486, 502, 503, 506, 520, 529
Velletri, Joan de	426
Vallina, Pedro	324
Valls, Joan	404
Valls, Lúcia	509
Van der Goes, Hugo	303, 396
Van der Heyden, Jan	354
Van der Weyden, Rogier	303
Van Dyck, Anton	298, 302, 304, 354
Van Eyck, Hubert	431
Van Eyck, Jan	303, 354, 430
Van Heck	231
Van Hochstratten, Jacob	232
Van Oost, Jacob	303
Van Roey, Jozef-Ernest	369

Vandervelde, Émile	302, 311, 336, 339, 347, 350, 374, 380
Vanrell, Bartomeu	470
Vanrell, Guillem	326
Vaquer, Antoni	424, 436
Vaquer, Gabriel	453
Vara, Fernando	397bis, 457, 458, 476
Vásquez, Adolfo	292, 512
Vassallo di Torregrossa, Alberto	513
Vauban, Sébastien Le Prestre de	296
Vaughan, Bernard	354, 376
Vázquez	231
Vázquez de Mella, Juan	210, 284, 329, 499, 518, 522
Vega, Asensio	214
Vega, Enrique	511
Veger, Ignasi	442
Veidenach	533
Vela Martín, José	314, 316
Velázquez, Diego	298, 301, 302, 354
Velázquez, Isidro de	423
Venizelos, Eleférios	410, 522, 523, 524, 526, 530, 531, 534, 536
Ventayol, Miquel	224
Ventosa i Clavell, Joan	224, 227, 249, 273, 328, 498, 499, 515
Venturini, G. V.	398
Veny Obrador, Margalida	184 (secció local?), 185, 206, 230, 490
Veny, Jeroni	477
Verdaguer i Callís, Narcís	203, 215, 421, 498
Verdaguer, Àlvar	298
Verdaguer, Jacint	241, 298, 367, 382, 484, 510, 530
Verdaguer, Màrius	512
Vergara Soto, Bartomeua	338
Verger	209
Verger, Jaume	459
Vernier, Pauli	191

Veronese, Paolo	298, 301, 354
Vesnić, Milenko	408
Vespasià	483
Vespucci, Amerigo	315
Veillot, Louis	345, 382, 406, 417
Viada, Lluís Carles	478
Vicens de Son Garbeta, Antoni	226
Vicens Ramos, Antoni	391
Vicens, Miquel	481, 498
Vicent	356
Vich i company	261
Vich i Manrique, Joan	224
Vich Manrique, Joan	493
Víctor Manuel I	368
Víctor Manuel II	360, 368, 421, 532
Víctor Manuel III	369
Víctor Napoleó	406
Victòria Eugènia de Battenberg	215, 355, 367, 528
Victòria I del Regne Unit	301, 353
Vidal	207, 231, 363
Vidal Basset, Josep	263
Vidal Caldentey, Nicolau	474
Vidal Vaquer, Antoni	512
Vidal, Damià	328
Vidal, Gabriel	283
Vidal, Guillem	481
Vidal, Jaume	392, 407
Vidal, Joaquim	289
Vidal, Lluís	335, 381, 383, 396bis
Vidal, Matgí	474
Vidal, Maties	404
Vidal, Miquel	477
Vidal, Pelai	374

Vidal, Pere	347
Viera	190
Vieria	231
Viger	231
Vignola, Giacomo Barozzi da	367
Vila, Aina	394
Vilafranca, Lluís de	281
Vilaller, Emili de	515
Vilallonga Escalades, Antoni	247, 268
Vilamitjana	486
Vilanova, Guillem de	482
Vilanova, Miquel de [vg. Miquel Servet]	
Villa, Pancho	426, 535
Villada, Alonso de	340
Villaert	429
Villafranca, Soledad	215, 228, 233, 239, 243, 245, 267, 324, 351, 367, 410, 411
Villain, Raoul	411, 417
Villalobos Moreno, Miguel	391, 392, 393, 396bis
Villalonga	186
Villalonga Escalades, Francesc	186, 233, 269, 371, 372, 378
Villalonga Fàbregas, Francesc	332, 377
Villalonga Mir, Felip	280
Villalonga Truyols, Francesc	481
Villalonga-Mir Descallar, Felip	340, 342
Villalonga, Gregori	493
Villalonga, Josep	508
Villalonga, Josep Francesc	224
Villalonga, Marià	424
Villanueva, Jaime	234, 479
Villanueva, Miguel	318, 443
Villarminio, S. de	395bis
Villegardelle, François	287
Villèle, Jean Baptiste de	292

Villemain, Abel-François	267
Villeroy, Nicolas	438
Villotte	231
Vincart	231
Vincent, Eugene	405
Vinci, Leonardo da	354, 359
Vinuesa, Matías	289
Vinyes	331
Vinyes, Manuel	460
Violant d'Hongria	234, 239, 242
Vionnet	231
Virenque, Jules	436
Virgili	194
Vitense, Víctor	480
Vitrici, Alessandro	398
Vives	475
Vives	209, 233, 394, 393bis, 397bis, 398, 399, 404, 409, 411, 484
Vives Burguny, Antoni	452
Vives Escudero	495
Vives i Canals	367, 368, 369
Vives, Antoni	504
Vives, Enric	202, 209
Vives, Guillem	234, 322, 342, 496, 503, 504, 506, 509
Vives, Isabel	475
Vives, Jaume	221
Vives, Miquel	532
Vives, Nicolau	475
Viviani, René (polític francès)	186, 187, 207, 233, 293, 390, 404, 410, 417, 418, 423, 512
Vivot, Pau	448
Voilin, Lucien	353
Volimar	377
Voltaire	206, 267, 284, 287, 296, 305, 331, 339, 344, 352, 356, 368, 411, 417, 488, 491, 511
Von Bismarck, Otto	234, 314, 327, 340, 416

Von Bissing, Moritz	434, 507, 530
Von Bode, Wilhelm	431
Von Breunig	426
Von der Goltz, Colmar	426, 431, 434
Von Falke	431
Von Hartmann, Felix	407, 436, 521
Von Hase, Karl	346
Von Hindenburg, Paul	428, 429, 432, 433, 434, 435, 438, 515, 522, 523, 524, 526, 527, 530, 533, 535, 536
Von Ketteler, Wilhem Emmanuel	220, 316, 325, 327, 356, 372
Von Kopp, Georg	318, 395bis
Von Müller, Emdem	421
Von Ranke, Leopold	308
Von Rennenkampf, Paul	430
Von Ruville, Albert	235
Von Schönberg, Nikolaus	190
Von Tirpitz, Alfred	432
Von Tschapps,	533
Von Vollmar, Georg	289, 290, 319, 350
Von Voorst	401
Vordeckers	374
Vos, Cornelis de	304
Vuylstreke	374
Wagner	326
Waldeck	446
Waldeck-Rousseau, René	298, 417
Wallen	530
Wanderer	386
Ward, William George	323
Waterich	425
Webel	252
Weilhamer	231
Weinel, Heinrich	346
Weinter	231

Weiskirchner, Richard	376
Weistner	231
Wellesley, Arthur	281, 284
Werhaegen, Arthur	528
Wernz	231
Wesck	396bis
Wesley, John	338
Westnitsch	401
Wetter	231
Weyler Nicolau, Valerià	243, 245, 321, 333, 374, 459, 499, 512
Weyler Santacana, Antoni	190, 191, 192, 243, 245, 262
Weyler Santacana, Fernando	448
Whiston, William	206
White, Edward Douglas	251
Whitefield, George	338
Whitman, Charles S.	530
Wiat, Carton de	528
Widman	231
Widmanstart, Albert	190
Wied, Guillem Frederic de	396
Wieland, Cristoph Martin	346
Wild, Frank	529
Wilkes	256
Williams, George	381
Wilpert, Joseph	412
Wilson, Woodrow	422, 426, 428, 520, 521, 522, 524, 530, 534, 536
Windshorst, Ludwig	316, 320, 356, 372, 381
Winterer, Lewis	461
Wiseman, Nicholas	301, 325
Witheim	231
Woeste, Charles	322, 377
Wolf, Jules	312
Wosley, Cardenal	195

Wrenz, Francesc Xavier	363, 414, 418, 439, 532
Wurtz	231
Wycliffe, John	267
Wyse	496
Yassou, Negus	526
Yue-Chen-Kai	516
Zaccaria	231
Zaforteza Crespí Valldaura, Marià	280
Zaforteza Mussoles, Mateu	280
Zaforteza, Catalina	424
Zaforteza, Josep Quint	442
Zaïmis, Aléxandros	522
Zallinger	231
Zanardelli, Tito	357, 360
Zapata, Emiliano	347, 378, 535
Zech	231
Zenó	264
Zepeda, Josep de	498
Zi-Ka-Wei	516
Zichy, János	381
Zola, Émile	227, 262, 297, 352, 395, 426, 520
Zolla, Daniel	428
Zuchi	231
Zulueta, Luis de	339
Zumalacárregui, Tomás	275, 277, 278, 280, 287, 293, 343
Zurbarán, Francisco de	298, 301, 354
Zurita, Jerónimo	272
Zwellen	398
Zwingli, Huldrych	265, 305, 357, 439